

CUU LỘ PHI HƯƠNG

Học sống tốt đẹp

Ebook Truyen.Vn

Tải Ebook Truyện Miễn Phí

Cuộc sống tốt đẹp của tôi (Tên Sau: Năm tháng kì lạ của tôi) by JiuLuFeiXiang

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Thể: cuu, hiện, hương, lộ, ngon, phi, tình, đại

Tình trạng: Hoàn thành

Số chương: 88

Giới thiệu: Translator: Đặc Lôi Tây ♥ Gửi gắm tại Cửu Lộ Phi Hương fanpage ♥ Đăng mỗi tuần 1 chương ♥ Tỉ muội đi qua đọc truyện vui vẻ ♥ Và, KHÔNG REPOST dưới mọi hình thức! ♥ Thay mặt translator, vô cùng cảm ơn sự yêu quý ủng hộ và góp ý của các bạn ♥

Ngôn ngữ: Tiếng Việt

Read Count: 91,477

Mục lục

[Giới thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Happy Pig Year !\[\]\(0d5ec72f61334709c3fc9450209b754f_img.jpg\)](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)
[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85](#)

[Ngoại truyện 1: Tình yêu không dám tin](#)

Giới thiệu

GIỚI THIỆU:

Tô Tiểu Tín vốn là một tác giả truyện tranh nghèo.

Nhưng kể từ khi cô dọn vào sống ở tòa chung cư 8 tầng cũ kĩ kia thì số lượng độc giả và tiền nhuận bút bỗng nhiên tăng vọt.

Các độc giả khen cô có sức tưởng tượng phong phú...

Nhưng thật ra không phải như vậy...

Mọi thứ cô vẽ đều là cuộc sống hiện tại của cô ấy chứ!

Nào là ma cà rồng, vua cương thi, thợ bắt thi và tộc tinh linh... Không phải nhờ tưởng tượng mà tất cả đều là những người đang ngồi ăn lẩu trước mặt cô đây này!

Đây là câu chuyện huyền ảo về tình yêu đậm đà hương sắc như một nồi lẩu cay nồng của Trùng Khánh!

Nhân vật chính: Tô Tiểu Tín

Phối hợp diễn: Lý Đối Đối, Lý Bồi Bồi, Vệ Vô Thường

Khác: thợ bắt thi, người sói, cương thi.

- Lời translator: Hôm nay là 20/10 nên nhân dịp này tung chap đầu tiên luôn. Thật ra đã có nhà nhận edit bộ này đến chương 41 rồi, nhưng vì yêu thích tác giả và muốn rèn luyện tiếng Hoa (phần nhiều là vậy :3) nên mình quyết định dịch lại từ đầu bộ này. Mong bà con ủng hộ nhé (tốc độ mỗi tuần 1c, khá rùa bò hehe)

- Lời Admin: Mai mị mới đăng chương 1 =)))

Đùa thôi chứ mình biết có nhiều bạn đã đọc convert hoặc đọc edit bộ này đến chương 41 rồi, nhưng mình vẫn quyết định sẽ cùng bạn editor theo bộ này đến cùng, đơn giản, chỉ vì "đam mê" =))) mình thật sự hi vọng các bạn sẽ ủng hộ cho chúng mình và đón nhận đứa con tinh thần này nhé ♥

#Cuoc_song_tot_dep_chuong_gioi_thieu

#trans: Đặc Lôi Tây #beta: Vy
#bìa: Bún

Chương 1

#trans: Đặc Lôi Tây

Chịu trách nhiệm 'phân phối' bởi #Vy cute hột me

Chương 1

“Tôi thấy anh trai tôi, Lý Đồi Đồi, rất thích cậu đó.”

Lý Bồi Bồi ngồi bên cạnh, vừa gặm cánh gà nướng vừa nói với tôi, “Lần trước khi cậu xuống lầu cùng bạn học cũ nói chuyện, tôi thấy anh ấy khoanh tay đứng ở đầu cầu thang, nhìn người bạn đó rất lâu với vẻ mặt vô cùng u ám.”

Tôi lấy cọ chấm thêm nước tương rồi phết lên mấy miếng thịt trên vỉ nướng, vừa nướng tôi vừa lườm cô ấy một cái, “Cậu chưa từng có kinh nghiệm trong chuyện tình cảm, tôi không tin.”

Tuy Lý Bồi Bồi là em gái của Lý Đồi Đồi, nhưng do tính tình quá đơn thuần nên tôi không tin vào trực giác của Bồi Bồi.

Mặc dù.... Cả hai người đều là ma cà rồng.

“Tôi cũng cảm thấy Lý Đồi Đồi thích cô nữa”, mỹ nhân ngư Mỹ Mỹ dựa người vào bờ hồ, nhón lấy một con cá nói.

Tôi khinh ghét nhìn cô ấy, “Mỹ Mỹ à, mỹ nhân ngư các cô ăn thịt đồng loại hả?”

“Sao cá mập cũng ăn đó, cô không thắc mắc đi?”

Tôi thấy cô ấy nói cũng có lý nên nhất thời không biết trả lời thế nào, chỉ biết miễn cưỡng chêm vào một câu, “Ăn ít thôi, nhìn xem cô đã tròn như thế này rồi, vòng eo cá mập chưa chắc to bằng cô đâu.”

“Đừng có mà đánh trống lảng.”, Mỹ Mỹ vẫn không nhúc nhích, chỉ lười biếng quấy quấy cái đuôi của mình, “Lần trước tôi thấy Lý Đồi Đồi đứng ở trạm xe buýt chờ cô, lúc trời mưa phún, anh ta còn mang theo ô cho cô

nữa mà. Ông chủ phòng trọ của chúng tôi là người như thế nào chứ, có thể tùy tiện đối xử tốt với người khác sao?”

“Ừ, không nói xấu hãm hại cậu đã không tệ rồi, còn đối tốt với cậu, còn đem ô cho cậu nữa?”, Lý Bồi Bồi vừa nhai vừa phụ họa theo Mỹ Mỹ, “Nếu như anh ấy không có ý gì với cậu, chả lẽ anh ấy đối tính rồi? Trời sập xuống có khi còn dễ hơn đây!”

“Đưa ô cho tôi vì tôi không có ô, hơn nữa anh ta đưa ô xong cũng lập tức về ngay.”, tôi giải thích, “Hai người nghĩ nhiều quá rồi, cả khu chung cư này hai người phải nói là nhiều chuyện nhất đấy.”

“Tôi... tôi cũng cảm thấy.... ông chủ thích cô...”

Bên cạnh truyền đến tiếng nói sợ sệt của một thiếu niên, tôi quay đầu nhìn liền thấy người sói nhỏ tay cầm trái bắp nướng ngồi chồm hồm trong góc.

Nói xong câu này, mặt của nó đỏ lựng cả lên, khi thấy tôi nhìn nó, nó càng xấu hổ hơn. Nó cúi thấp đầu, vẫn ôm khu khu trái bắp, lắp bắp nói: “Hai người... gặp được nhau, không phải là nhờ tôi sao?”

Phải, tôi và Lý Đồi Đồi gặp được nhau là nhờ con sói nhỏ này.

Hôm đó là một đêm trăng tròn.... Tuy ở một thành phố như Trùng Khánh rất khó có thể nhìn thấy ánh trăng nhưng điều đó không ngăn cản được người sói nhỏ hóa sói.

Cũng không hề ảnh hưởng người sói này đi cướp đồ ăn của tôi.

Hai mươi ba năm cuộc đời của tôi trải qua rất êm đềm, bình thản. Đi học, yêu đương, thất tình, tốt nghiệp, rồi sau đó bắt đầu công việc mà mình yêu thích nhất ----- vẽ truyện tranh.

Nhưng thật đáng tiếc, tôi chả phải là một con người thú vị, cho nên biên tập viên đã quăng vào mặt tôi một nhận xét rằng, “Nét vẽ của em thì cũng tạm, nhưng nội dung lại quá nhạt nhẽo”. Thời gian đó, cuộc đời của tôi dường như bế tắc.

Thất tình, thất nghiệp, ba mẹ không đồng cảm, bạn bè thì không ủng hộ. Ước mơ như bọt xà phòng, hiện thực một mảnh thê lương, tương lai....

thật quá ảm đạm.

Tôi dùng tất cả tiền còn lại của mình, mua hết lương thực cho tuần cuối cùng.

Tôi nghĩ, sống tạm cho hết tuần, đợi hợp đồng thuê nhà hết hạn và ăn hết đồng này, tôi sẽ về nhà chấp nhận sự sắp đặt của ba mẹ, ngoan ngoãn đi theo con đường “chính đạo” như bao người.

Nhưng tôi lại ngàn vạn lần không ngờ, trong hoàn cảnh như thế này, tôi lại bị người ta cướp thức ăn.

Còn là bị người sói cướp nữa chứ...

Lúc chạy đuổi theo tôi một chút do dự cũng chẳng có, chỉ nghĩ mình tuyệt đối không để kẻ khác cướp mất đồ ăn của mình.

Cho dù thời hạn theo đuổi ước mơ chỉ còn một tuần nhưng tôi vẫn muốn theo đuổi nó đến giây phút cuối cùng.

Đồ ăn, tuyệt đối không thể mất!

Địa hình ở Sơn Thành có chút đặc biệt, “người” giật đồ ăn của tôi đang chạy ở con đường phía dưới, còn tôi thì lại đang chạy trên một con đường ở phía cao hơn. Khi thấy gã chuẩn bị quẹo ở góc cua và chạy thoát, tôi liền cắn răng, nhắm chặt mắt dồn hết sức bình sinh, trực tiếp phi thân lao về phía tên cướp.

Khi tôi đã giữ chặt được “người” đã cướp đồ ăn của tôi thì tôi phát hiện hình như có gì đó sai sai...

Cái “người” này....

Vai cực rộng, người cực nhiều lông...

Tôi ở trên nhảy xuống nên tay tôi mắc trên cổ của gã, việc cố gắng níu gã lại khiến hai tay tôi đau muốn đứt lìa, thế nhưng gã một chút suy chuyển cũng không có.

Tôi ngửi thấy trên người gã có mùi của thú hoang dã. Rồi gã từ từ quay đầu lại, nhìn chằm chằm tôi, người đang vòng tay treo tòng teng trên cổ gã. Ánh mắt màu xanh lục của gã âm trầm đáng sợ, còn cái răng nanh bên khóe miệng thì trông vô cùng sắc nhọn và đáng sợ.

Yêu... yêu quái?

Trước khi nó há miệng ra, tôi đã nhanh tay tát một cái “bốp” vào mặt nó, khiến cái đầu mới ngoẹo một chút qua hướng tôi liền quay lại vị trí cũ.

“Á, cứu tôi với!”, tôi nhanh chóng bò khỏi người nó, chạy trời chết về phía bên cạnh, vừa chạy tôi vừa nhặt đá ném về phía nó, la to, “Cứu tôi với! Có yêu quái!”

Tên yêu quái đó kêu lên vài tiếng đầy ủy khuất thế nhưng lại không có vẻ gì là muốn đuổi theo.

Nhưng tôi chỉ một lòng muốn chạy thoát, tôi kinh hồn bạt vía vừa chạy vừa la được khoảng 10m, bất ngờ cổ áo phía sau bị nhấc lên, thế là tôi giống như một con gà nhép bị người ta xách về.

Người trước mắt tôi, mái tóc màu vàng, đeo kính vàng kim, người mặc vest, chân mang giày da. Một tay hắn xách tôi lên, tay còn lại thì nhét vào túi quần, mặt lộ ra vẻ không kiên nhẫn cùng chán ghét, “Nè, cô dọa vật nuôi của tôi sợ rồi đó”

Tôi ngây ngốc nhìn chằm chằm hắn, lại quay sang nhìn con yêu quái gần đó.

Vật nuôi?!

Cái thứ thân cao hai mét, vai rộng eo thon, toàn thân lông lá, hai tai dựng đứng kia là vật nuôi của hắn ta sao? Tôi không tài nào hiểu được chuyện gì đang xảy ra nữa. Nhưng có chuyện lại khiến tôi khó hiểu hơn đó là, cái tên người sói kia khi thấy người đàn ông này thì đôi mắt ẩn sâu trong gương mặt đầy lông lá của nó thoát cái biến đổi.

Nó đem tất cả chocolate trong túi nilon một nắm lấy ra hết, ngay cả vỏ cũng chưa kịp bóc đã ngốn hết vào miệng.

“Chặc”, người đàn ông kia tặc lưỡi. Hắn rút tay kia ra khỏi túi quần, từ đầu ngón tay thoáng chốc xuất hiện một dây xích sắt màu vàng. Bằng tốc độ ánh sáng, cái xích sắt đó lao đến nhanh như tên bay, quần quanh miệng của con yêu quái kia hết một con rắn, khiến đầu của nó giật mạnh về phía sau. Hành động này coi như đã ngăn cản động tác ăn chocolate của con yêu quái.

“Ô ô...” con yêu quái muốn nói chuyện, nhưng vì sợi xích sắt quấn miệng nó chặt quá nên không thể nói ra thành tiếng.

Tay người đàn ông kia lại ra sức, mạnh mẽ kéo con yêu quái kia về phía chúng tôi. Nó giống như một ngọn núi, “đùng” một cái ngã sòng soài dưới chân hắn, “Đã nói bao nhiêu lần rồi, người sói các ngươi không được tùy tiện ăn chocolate cơ mà, ăn vào sẽ chết đấy.”

Tôi trơ mắt nhìn màn kịch có chút huyền ảo trước mắt, nhất thời đầu óc trở nên trống rỗng.

Mà thôi, mặc kệ tất cả, tôi lúc này chỉ có một nghi vấn, “Ăn chocolate mà ‘bị’ chết không phải là chó à? Sói cũng bị sao? Người sói cũng bị sao?”

Người đàn ông tóc vàng đó quay đầu nhìn tôi, híp mắt nói, “So với con người bình thường, lá gan cô cũng lớn phết nhỉ?”

Khi hắn vừa nói xong câu này, tên người sói thân như bò tượng nằm dưới đất giống như trẻ con hờn dỗi, cố gắng bò dậy, đẩy người đàn ông kia một cái. Lực đẩy rất lớn nên chuẩn xác đẩy hắn xuống bậc thang bên cạnh.

Người đàn ông tóc vàng đang xách tôi, cho nên tôi cũng cùng hắn ta ngã xuống. Tôi nhắm chặt hai mắt, chỉ nghĩ nó đẩy mạnh như vậy, đầu tôi mà đập vào bậc thang đá, chắc chắn “đậu hũ” sẽ văng tung tóe!

Tuy nhiên một chút đau đớn như dự tính cũng không có.

Tôi chỉ cảm giác được, trước khi tôi rơi xuống, đã có người vòng tay ôm lấy eo tôi, sau đó ôm tôi quay một vòng. Thế nên bây giờ thân tôi đang nằm đè lên trên thân của ai đó, còn môi... cũng đang chạm vào môi của ai đó.

Tôi trừng to mắt, cùng hắn bốn mắt nhìn nhau.

Tôi cảm nhận được môi của mình đã bị đập, có ít máu chảy ra, nhuộm đỏ cánh môi nhợt nhạt của hắn. Tuy chỉ là một vệt máu nhỏ nhưng lại khiến ánh mắt của hắn linh động và sáng lên lạ thường.

Ánh mắt của hắn tôi không hiểu lắm. Tôi chậm chậm ngẩng đầu lên, liền phát giác ra tư thế nằm trên bậc thang của hai chúng tôi mờ ám đến chừng nào. Tôi nằm trên, còn hắn nằm dưới.

Một tay hấn đỡ lấy eo tôi, còn một tay.... không sai không lệch đặt ngay trước ngực tôi.

“Á.....”

Tôi thất kinh hét một tiếng, sau đó loạng choạng bò dậy, lùi về sau hai bước, ôm chặt ngực rồi đứng đó sợ hãi nhìn hấn. Tôi hết nhìn con yêu quái bên cạnh lại quay sang nhìn hấn.

Lúc này, hấn mới từ bậc thang ngồi dậy. Hấn thè lưỡi ra, tốc độ chậm rãi, mang theo vài sự dịu dàng mà tôi không hiểu được, liếm sạch vết máu trên miệng của mình. Hấn ta cúi thấp đầu ngồi đó một chốc, không biết tại sao tôi cảm thấy hô hấp của hấn có vẻ khá nặng nề. Sau đó, hấn ngẩng đầu, mắt không thèm nhìn tôi mà quét thẳng đến chỗ con yêu quái, “Ra ngoài đi hộp có một chút mà ngươi đã gây rắc rối cho ta rồi.”

Người sói đỏ cả người run rẩy, “Tôi... tôi... sau khi tôi hóa sói, tôi thật sự không khống chế nổi mình! Tôi thật sự rất muốn ăn Chocolate.”

Tôi, “.....”

Xin lỗi nhé, người nghèo như tôi, cũng chỉ vì thèm nên mới mua thêm vài thanh chocolate, vậy mà lại khiến ngươi nổi “thú tính”, thật có lỗi!

Tôi có cảm giác, đây không phải là một người sói chân chính...

“Về nhà cầm tức suy ngẫm!”

Sau khi nói xong, hấn ta đứng dậy, tay vừa hươ một cái, một đầu sợi xích sắt quăng dưới đất tự động luồn vào lòng bàn tay. Còn đầu kia, khi này quấn quanh miệng của con yêu quái giờ đã tuột xuống quấn quanh cổ. Người đàn ông tóc vàng đó không gỡ ra cho nó mà cứ thế trực tiếp kéo nó đi. Đợi đến khi người sói kia đi ngang qua tôi, bước chân của hấn ta khựng lại.

“Hừm.....”, hấn đứng trên bậc thang, lườm người sói một cái.

“Gì thế ạ?”, người sói ngó ra nhìn lại hấn:

“Ngươi vác cô ta theo luôn.”

“Vác cô ta?”

“Vác tôi?”, tôi ngạc nhiên nói

“Cô ta đã thấy được hình dạng thật của ngươi, phải vác về.”

Tôi quay đầu nhìn người sói, chỉ thấy nó gãi gãi cái đầu đầy lông của mình rồi nói, “Xin lỗi cô.”

Sau đó, nó huơ tay một cái, trước mắt tôi một mảng tối đen.

Khi tôi tỉnh lại thì đã trở thành một cư dân trong tòa chung cư 8 tầng cũ kĩ này. Tôi biết được, người đàn ông tóc vàng kia gọi là Lý Đổi Đổi, hẳn ta là một ma cà rồng, là loại ma cà rồng lợi hại có thể tự do đi dưới ánh mặt trời. Hẳn ta cũng là chủ của tòa chung cư này, tòa chung cư mà dân cư đều là những yêu ma quỷ quái trong truyền thuyết....

Đương nhiên là trừ tôi ra.

Người sói nhỏ lúc không biến hình chỉ là một thiếu niên gầy yếu, lại hay xấu hổ, thậm chí là nhát gan. Nó nhìn tôi một cái, tiếp tục nói, “Ngày hôm đó, ngày mà hai người gặp nhau ấy, sau khi bắt tôi về chủ nhân liền nhốt tôi lại.”

“Đương nhiên là người nhốt tôi vào phòng của tôi. Trong phòng tôi có một cái gương rất lớn. Sau khi đem nhốt tôi vào cái lồng sắt xong, chủ nhân đứng trước gương thất thần một hồi lâu...”, người sói nhỏ sợ sệt bổ sung thêm, “...Người còn sờ vào môi mình nữa...”

Tôi hoảng hốt nhớ lại sự tiếp xúc trong thời điểm hỗn loạn kia. Cái đó còn không được tính là hôn, Lý Đổi Đổi là một ma cà rồng, chả lẽ lại để ý chuyện nhỏ nhặt này?

Tôi còn đang ngâm cứu vấn đề trên thì bất ngờ “bang” một cái, cửa tầng thượng bị ai đó đẩy ra. Gương mặt mười năm lạnh nhạt không đổi của Lý Đổi Đổi xuất hiện, “Đã nói với các người bao nhiêu lần rồi.”, hẳn híp mắt, “Không cho phép nướng đồ ăn trên sân thượng.”

#cuoc_song_tot_dep_chuong_1

Chương 2

#Trans: Đặc Lôi Tây

Sở dĩ tên Lý Đồi Đồi* là vì hắn ta dường như với ai cũng đều bày ra thái độ chán ghét.

(𢵇: trong tiếng Trung có nghĩa là oán hận, chán ghét)

Mà lý do sâu xa đó là, tên ma cà rồng Lý Đồi Đồi này chán ghét tất cả mọi người trên thế giới.

Thấy Lý Đồi Đồi đến, sói nhỏ một hòng bấp nướng liền nghẹn ứ lại, Mỹ Mỹ thì vội vã lặn sâu xuống dưới hồ, còn tôi vẫn tiếp tục cúi đầu nướng thịt. Chỉ có Lý Bồi Bồi là có tinh thần ứng chiến nhất, cô nàng xắn tay áo, vừa định cất tiếng chào thì liền bị hắn ta một câu làm cho câm nín.

"Lý Bồi Bồi, tiền thuê nhà tháng này của em đâu?"

"...", Lý Bồi Bồi lặng lẽ kéo tay áo xuống nói, "Trường học vẫn chưa phát tiền lương cho em"

Lý Bồi Bồi làm giáo viên ở trường học dành cho ma cà rồng, mỗi ngày dạy từ mười giờ tối đến bốn giờ sáng. Công việc như vậy không khác gì công chức nhà nước ở thế giới con người, tiền lương cố định, không có phần trăm lợi nhuận. Ấy thế mà Lý Bồi Bồi cứ thích tiêu xài phóng túng, dần dà mang nợ đầy mình, chỉ còn cách đến sống ở khu chung cư rách nát của anh trai mình, chờ nhận tiền lương mỗi tháng.

"Vậy em đứng lên làm gì?" .

"Em ngồi lâu... nên đứng dậy vận động một chút ấy mà", nói xong Lý Bồi Bồi lại ngoan ngoãn ngồi xuống.

Sau khi đã đề bẹp khí thế của Lý Bồi Bồi, Lý Đồi Đồi liền đảo mắt nhìn sang phía hồ nước bên cạnh - nơi Mỹ Mỹ đang chui rúc ở dưới. Đôi mắt sau gọng kính màu vàng của hắn chợt nhíu lại, "Dư Mỹ Mỹ, thân hình của cô đã khiến toàn bộ nước trong hồ muốn tràn ra hết rồi, đừng trốn nữa, mau ngoi lên đây cho tôi."

Dư Mỹ Mỹ toàn thân ướt đầm ngồi dậy, "Xin chào ông chủ... vì tôi có chút thiếu nước ấy mà..."

"Còn cô, tiền thuê nhà tháng này đâu?"

Cô ấy bày ra bộ mặt khô sở, "Mùa đông, nước lạnh, cá trên sông lại không dễ dụ, nếu có cá lớn cũng chỉ được vài con, nên việc buôn bán của tôi không tốt lắm..."

Nghề của Mỹ Mỹ là bán cá ở chợ. Cô ấy dùng sức mạnh của người cá dụ cá đến sau đó chọn những con lớn mang ra chợ bán. Từ bất kì góc độ nào mà nói, cô ấy chính là "tên buôn người" trong giới cá, hay nói cách khác là "kẻ ăn thịt đồng loại".

Tôi cảm thấy thật ra Mỹ Mỹ là một người cá rất đáng sợ. Nhưng ngược lại, cô ấy lại rất có đạo đức nghề nghiệp, không bán cá nhỏ, cũng không một mẻ vét sạch, mà chỉ bán kiếm đủ tiền trang trải qua ngày.

Lý Đồi Đồi nhìn chằm chằm vào cái đầu cá chỉ còn xương trên tay Mỹ Mỹ, "Vậy cô lấy quyền gì ăn cá?"

Mỹ Mỹ nổi giận đem đầu cá ném xuống hồ, "Tôi chỉ là liêm... xương thôi mà". Nói rồi cô ấy chỉ qua bên cạnh, "Sói nhỏ cũng đang ăn thịt đấy!"

Lý Đồi Đồi lại quay đầu sang nhìn thẳng vào sói nhỏ, người đang bị nghẹn một ngụm bắp trong miệng, mặt mày xanh mét ngồi cuộn mình trong góc, "Còn người? Người nghĩ mình có quyền ăn sao?"

Mặt sói nhỏ thoát cái biến sắc, nó hít một hơi thật sâu sau đó gấp gấp đem đồ ăn nuốt xuống. Vì quá gấp nên mặt nó đỏ cả lên, còn lông trên người thì đều dựng đứng. Chỉ đến khi mồ hôi ra ướt đầu, cổ họng "ực" một tiếng, nó mới miễn cưỡng nuốt xuống toàn bộ đồng bắp khi nãy. Nhưng không đợi lấy lại hơi, sói nhỏ liền lên tiếng trả lời, "Tôi ăn chay mà... Tôi... Tôi sẽ quay về làm việc ngay đây ạ!"

Hình như sói nhỏ thiếu Lý Đồi Đồi nửa năm tiền thuê nhà.

Sói nhỏ là một nhà soạn nhạc nghiệp dư và cũng là tay trống chuyên nghiệp không kiếm được mấy đồng. Mặc dù bình thường trông nó có vẻ

khúm núm sợ sệt, thậm chí khi hóa sói rồi cũng là bộ dáng đó, nhưng một khi sói nhỏ chơi trống thì... nó mới thật sự là một Người sói.

Trước kia sói nhỏ có lập một ban nhạc chuyên hát các ca khúc bản thân sáng tác nhưng không mấy thành công. Sau khi giải tán ban nhạc kia, nó vẫn sống tại khu chung cư của Lý Đổi Đổi, vẫn tiếp tục sáng tác và vẫn ôm trong lòng nỗi buồn về một giấc mơ không thành cho đến nay.

Lý Đổi Đổi hừ một tiếng, "Đến một người trả tiền đúng hạn cũng chẳng có". Tuy hắn nói như vậy, nhưng giọng điệu lại như ám chỉ rằng... Đúng là một đám phế vật, không có đứa nào dám phản kháng lại.

Sau đó... .

Lý Đổi Đổi quét mắt đến chỗ tôi, "Ôi Tiểu Tín", thái độ của hắn với tôi cũng chẳng tốt hơn mấy, "Cô thiếu ba tháng tiền nhà, tổng cộng 4500 tệ"

Ở tòa chung cư tám tầng cũ kĩ này mỗi tầng có hai hộ, mỗi hộ đều có một phòng ngủ, một phòng khách, một nhà bếp và một nhà vệ sinh. Tiền thuê nhà của những người khác thật ra đều là 1000 tệ. Song do tôi ở tầng cao nhất, lại có thêm một "Vườn hoa trên sân thượng" (Dư Mỹ Mỹ lúc ngâm mình trong hồ thường làm văng nước vào phòng khách của tôi) nên vì đã mang tiếng là có "vườn hoa", Lý Đổi Đổi bèn bắt tôi trả thêm 500 đồng.

Hàng xóm cùng tầng của tôi là Bồi Bồi, nhưng do nể tình ruột thịt, hắn vẫn chỉ lấy của cô ấy 1000 đồng tiền thuê nhà. Tôi biết, Lý Đổi Đổi đang chĩa mũi dùi vào mình. Bởi vì hắn ta căm ghét tất cả mọi người, mà đặc biệt là rất căm ghét tôi.

Lý Đổi Đổi là một người cố chấp bảo thủ, trong khi tôi lại luôn làm trái với những quy định của hắn. Đồng thời do ban đầu trót phát giác ra thế giới của bọn họ, cho nên dù rất không muốn, hắn cũng phải tiếp nhận một con người bình thường như tôi đến sống tại tòa nhà chỉ cho phép "không phải con người" sinh sống.

Chính vì lẽ đó khi ba đưa yêu quái hoang tưởng kia nói với tôi rằng hắn thích tôi, tôi nghĩ, con bà nó, có bị đánh chết tôi cũng không tin.

Nhưng dù Lý Đổi Đổi có cố ý gây khó dễ tôi đi chăng nữa, tôi vẫn muốn ở lại; dù cuộc sống của tôi bây giờ ngày càng lệch xa khỏi quỹ đạo bình thường vốn có, tôi vẫn muốn ở lại; dù thậm chí có lúc tính mạng bản

thân sẽ bị uy hiếp từ những thứ “không phải con người”, tôi vẫn sẽ như cũ muốn ở lại!

Không phải bởi vì tôi thích nơi này đến chết đi sống lại, cũng không phải bởi vì tôi đặc biệt yêu thích những thứ “không phải con người” này, mà là vì bọn họ đã giúp tôi thoát khỏi cuộc đời quá mức êm đềm, nhàm chán và bế tắc của mình, bọn họ tạo ra cho tôi những câu chuyện để vẽ, bọn họ.... Giúp tôi có tiền nhuận bút!

Mặc dù tiền nhuận bút không mấy đủ dùng nhưng tôi cảm thấy mình đã rất may mắn, chính là vào cái đêm dày đặc sương mù ấy khi người sói đoạt thức ăn của tôi, đã giúp tôi nhìn thấy một mặt khác của thế giới này.

"Tuần sau tôi mới có tiền nhuận bút", tôi trả lời Lý Đồi Đồi với thái độ hờ hững.

Tôi phát hiện ra, đối với dạng người nhìn ai cũng không thuận mắt như Lý Đồi Đồi, bạn không nên hy vọng sẽ tranh thủ được chút tình cảm nhỏ nhoi nào từ hắn, mà điều duy nhất bạn nên làm là dùng chính thái độ của đối phương trả lại cho đối phương.

Nhưng một khi nói lý không được mà chống đối cũng không xong thì tốt nhất biểu tình nên lạnh nhạt, giọng nói thì bình thản, chứng tỏ cho đối phương thấy bản thân không hề run sợ. Chỉ có như thế, dù người bị làm khó là tôi nhưng trong lòng hắn chắc chắn cũng sẽ chẳng dễ chịu gì.

Lý Đồi Đồi khoanh tay, quả nhiên bị thái độ của tôi làm cho khó chịu.

Lý Bồi Bồi ở bên cạnh lấy cùi chỏ húc húc vào người tôi hai cái, hệt như một đứa học sinh tiểu học nhắc nhở bạn cùng bàn khi bạn của nó đang bị giáo viên chú ý.

"Nếu tôi nhớ không lầm thì mấy hôm trước có người bạn làm biên tập viên tới tìm cô, chắc anh ta đã đưa tiền nhuận bút cho cô rồi nhỉ? Cô có tiền tiêu xài mà lại không có tiền đóng tiền nhà sao?"

Tôi quay đầu lại nhìn, bốn người chúng tôi lên đây nướng thịt, nhưng bây giờ ngoại trừ tôi, ba người bọn họ ai nấy đều im như thóc, hệt như một đám rùa rụt cổ. Về vấn đề tiền bạc, chẳng ai dám ở trước mặt Lý Đồi Đồi hé môi nói lại một lời.

Tôi cảm thấy mình không nên hèn nhát như họ, vì vậy tôi ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Lý Đồi Đồi rồi bình tĩnh nói, "Trần nhà thì bị dột, ngoài hiên thì thiếu đèn, cầu tiêu lại hay bị nghẹt, máy nước nóng cũng hỏng luôn rồi. Vì thế tôi tiến hành đại trùng tu căn nhà, tiền đều tiêu hết vào đó rồi. Nhưng hình như theo lý mà nói chỗ tiền này nên do chủ nhà trả, anh nói xem đúng không?"

Tôi giơ tay ra chỉ, "Bên kia là trạm xe buýt duy nhất ở chỗ này, cách đây 300m. Nhưng bởi vì địa hình ở đây chủ yếu là đồi núi cho nên đi xuống đó phải mất tận 15 phút. Hiện nay, tính theo mặt bằng thuê nhà ở Trưng Khánh, với tòa nhà 8 tầng này của anh, không những vị trí hẻo lánh, cơ sở vật chất tồi tàn, giao thông bất tiện, bảo vệ hay thang máy đều không có, diện tích vốn vẹn 40 mét vuông, một tháng 800 đồng đã tính là cao rồi. Đằng này anh lại thu tôi với giá gấp đôi mấy tháng liền, anh cho rằng tôi là con người nên dễ ức hiếp hả?"

Sau khi tôi nói xong một tràng trên, bầu không khí xung quanh thoáng chốc chìm vào yên lặng. Ba đứa bạn "tốt" kia thì ngơ ngác nhìn tôi, ánh mắt mang theo sự sùng bái.

Lý Đồi Đồi sau một thoáng im lặng, không có hành động gì khác mà chỉ lạnh nhạt nói, "Đúng, là tôi đang ức hiếp cô đấy", hất găng từng chữ, "Thì đã sao?"

Đối với loại ma cà rồng không biết xấu hổ này, tôi chỉ muốn tát một thau mực đen vào mặt hắn... Nhưng trong tình huống hiện tại, tôi đành nuốt một bụng lửa giận xuống, khẽ mỉm cười trả lời, "Tuần sau nhất định tôi sẽ trả đủ cho anh."

Lúc này Lý Đồi Đồi mới hài lòng, ngênh ngang rời đi. Nhưng trước khi đóng cửa sân thượng, hắn ta còn không quên khoát tay để lại một câu, "Nhớ phải dọn dẹp sạch sẽ cho tôi đấy. Nếu lần sau tôi còn phát hiện các người lén lút nướng thịt một lần nữa, tôi sẽ phạt tiền tất cả các người."

"Râm."

Cửa lớn đã đóng lại, chỉ còn bốn người chúng tôi, bốn con gà bại trận. Lúc này Lý Bồi Bồi mới vỗ vỗ vai tôi nói, "Tiểu Tín, lần sau cậu hãy tiếp tục cố gắng nhé."

Tôi cắn một ngụm xiên thịt nướng tiêu, trong lòng đã quyết, hôm nay tôi sẽ đăng chương mới và nhất định sẽ đem Lý Đồi Đồi về thành một con

heo.

Lời translator: Dịch lúc đi thu tiền thật sự mắc cười chết luôn, cứ tưởng tượng nam chính như mấy bà chủ nhà trong truyền thuyết chuyên đi đòi tiền. Với lại qua đây mình thấy được, không phải cứ có móng tay nhọn là lột được vỏ quýt nhé, phải xem xem vỏ quýt ấy như nào đã hihi. Tạm biệt và hẹn gặp lại vào chap sau

Chương 3

#trans: Đặc Lôi Tây

CHƯƠNG 3:

Độc giả có lẽ cảm thấy tôi là một tác giả có trí tưởng tượng phong phú, nhưng thật ra tôi lại thuộc trường phái tả thực.

Hiện nay, tôi đang đăng tải trên mạng bộ truyện tranh mang tên, "Hệ liệt ma cà rồng: Thân vương ma cà rồng, người dùng cả thanh xuân để cầm hờn". Nhân vật chính không ai khác chính là Lý Đổi Đổi, mà những gì tôi vẽ chủ yếu là những lúc hắn đi thu tiền nhà và sự oán hờn của hắn với cả thế giới.

Các độc giả đều cảm thấy vô cùng thú vị. Dù tôi không hiểu tại sao lại có nhiều người cảm thấy kẻ thích oán giận như Lý Đổi Đổi đẹp trai ngút trời nhưng người ta đã trả tiền để đọc nên... khách hàng là thượng đế. Hơn nữa tôi lại chẳng phải là một tác giả nổi tiếng, vì thế với sứ mệnh cao cả trước mắt là nuôi sống bản thân, họ đã thích như vậy, tôi liền vẽ cho họ xem.

Do đó suy cho cùng tôi vẫn nên cảm ơn Lý Đổi Đổi, cảm ơn sự độc miệng, cay nghiệt cùng sự hẹp hòi của hắn, đã giúp tôi có đề tài để vẽ, xin trân trọng cảm ơn.

Dĩ nhiên, tôi càng nên cảm ơn hắn lúc nào cũng ngạo mạn, lạnh lùng, luôn khinh thường không thèm xem truyện tranh của tôi, nhờ vậy tôi mới có thể an ổn sống đến bây giờ. Bằng không... theo kiến thức về ma cà rồng mà Lý Bồi Bồi phổ cập cho tôi, nếu hắn đã muốn giết tôi thì sẽ dễ như trở bàn tay.

Một lần nữa xin cảm ơn anh rất nhiều, Lý Đổi Đổi.

Chính vì thế khi nhận được tiền nhuận bút, tôi không chút chần chừ mà lập tức đi rút tiền ngay. Tôi dự định sẽ mặt đối mặt, thật trịnh trọng đem tiền trả hắn, vì dù sao đây cũng là tiền tôi thiếu hắn, và cũng là lần đầu tiên tôi trả tiền nhà. Từ lúc tôi ngoài ý muốn phải sống ở đây, tôi chưa đóng tiền nhà lần nào, mặc dù khi trước dù ít nhiều cũng có chút tiền, nhưng đều bởi vì những chuyện khác mà...

"A a a!"

Từ trên lầu truyền đến một tiếng thét chói tai, vang vọng khắp cả tòa nhà, khí lực vô cùng lớn. Âm thanh này chỉ có thể là của Lý Bồi Bồi.

Mới sáng sớm mà cô ấy đã dậy rồi sao, thật hiếm thấy! Theo lẽ thường tôi nên đi hỏi thăm xem cô ấy có sao không, nhưng Lý Bồi Bồi vốn là một ma cà rồng quen âm ỉ, nên tôi không chút phản ứng, vẫn như cũ đứng ở tầng một, bình tĩnh gõ cửa phòng Lý Đối Đối.

Nhưng gõ cả nửa ngày cũng không thấy hắc ta ra mở cửa.

Tuy ban ngày là thời gian ma cà rồng đi ngủ nhưng hai anh em Lý Đối Đối cùng Lý Bồi Bồi đều thuộc loại có thể đi lại tự do dưới nắng. Đặc biệt là Lý Đối Đối, một ngày hai mươi bốn giờ, bất kể là giờ nào phút nào, chỉ cần ngửi thấy mùi tiền, dù đang ngủ hắc ta cũng có thể bò dậy.

Tôi còn đang cảm thấy kì lạ, trên lầu đã truyền xuống một chuỗi tiếng bước chân "bịch bịch bịch" dồn dập. Tôi vừa quay đầu thì liền nhìn thấy một chiếc quần ngủ bằng nhung hình san hô đáng yêu cùng đôi chân dài của Lý Bồi Bồi đang lao về hướng mình, mà về phần nửa người trên của cô ấy thì... Đã hoàn toàn bị con Alaska che mất.

Đó là chú chó của Lý Bồi Bồi, tên Mãng Tử. Ngoài ăn uống và đi vệ sinh ra, nó chỉ biết có ngủ, mấy thứ khác cái gì cũng không biết. Tuy thế nó vẫn là cục cưng của Lý Bồi Bồi.

"Mãng Tử làm sao vậy?", tôi hỏi. Nó bây giờ đầu gục xuống, lưỡi thì thè ra ngoài, nước miếng cũng theo đó từng giọt từng giọt rơi xuống. Bộ dạng này chả khác gì một con chó đã chết.

"Nó đã lỡ nuốt pháp khí tớ làm rơi trên sàn rồi!"

Tôi chấn kinh.

Đối với những người "không phải con người" như Lý Bồi Bồi, ai cũng luôn mang theo bên mình một pháp khí chỉ thuộc về họ để phòng thân. Đối với họ mà nói, pháp khí cực kì quan trọng vì nó không những dùng để bảo vệ bản thân mà còn sẽ bên cạnh họ cả đời.

Pháp khí của Lý Bồi Bồi là một chiếc roi. Cô ấy gọi nó là roi Đản Đản* bởi vì lúc không sử dụng, hình dáng của nó chẳng khác gì một trái bóng tròn vo.

(蛋, phiên âm "đản", nghĩa là "trứng")

Tôi từng ghé thăm căn phòng bừa bộn của cô ấy, từng nhìn thấy roi Đản Đản bị cô ấy không chút thương tình ném trong quan tài của mình, hơn nữa quan tài còn không được đóng lại. Tình huống này giống như con người lúc ngủ dậy không chịu gấp mền*, dọn dẹp vậy. (Miền Bắc gọi là chăn #Vy)

Lúc ấy tôi có chút suy ngẫm mà nhắc nhở cô ấy, "Cậu coi chừng Mãng Tử nhà cậu có ngày ăn mất Đản Đản đấy."

Nghe xong Bồi Bồi vô cùng hồn nhiên trả lời tôi rằng, "Trên Đản Đản có sát khí, Mãng Tử nhát gan như vậy chắc chắn sẽ không dám ăn đâu."

Chuyện xảy ra cách đây khá lâu, nhưng đến tận lúc này cô ấy mới "tỉnh ngộ"

"Vậy bây giờ phải làm sao?", tôi hỏi.

"Tớ tính đem nó đến bệnh viện lấy ra!"

"Nếu vậy sao cậu còn không mau đi đi!"

"Nhưng tớ không có tiền!"

"..."

Hiện tại một tay tôi đang đặt trên cửa phòng Lý Đổi Đổi, còn một tay đang cầm những tờ tiền đỏ tươi. Tôi nhìn nhìn xấp tiền rồi lại quay sang nhìn Lý Bồi Bồi và con Mãng Tử, cuối cùng chỉ đành buông ra một tiếng thở dài:

"Tớ có tiền, chúng ta đi thôi."

Đúng vậy, nói ra có thể không ai tin, nhưng mỗi lần có tiền đóng tiền nhà, tiền nhuận bút của tôi cũng sẽ do mấy chuyện trên trời dưới đất, không đâu vào đâu từ đám hàng xóm này, bằng một cách vô cùng thần kỳ mà hết sạch trong chớp mắt.

Khi Mãng Tử đã được đưa vào phòng làm phẫu thuật, tôi cùng Lý Bôi Bôi ngồi chờ ở bên ngoài.

Cô ấy nhìn xấp tiền đã rơi quá nửa trong tay tôi rồi hỏi, "Khi này cậu tính đi tìm anh trai mình đóng tiền nhà phải không?"

"Ừ."

"Cậu đừng có đóng, một khi cậu đóng tiền rồi không phải sẽ càng khiến mấy người chúng tớ thêm vô dụng sao?"

"..."

Tôi trừng mắt nhìn Bôi Bôi, "Tuy Lý Đồi Đồi đáng ghét thật, nhưng chuyện nào ra chuyện nấy, tiền mình thiếu anh ta phải trả cho anh ta thôi"

"Lý Đồi Đồi đã đặt cho chúng ta biệt danh 'F4 chuyên khát tiền nhà', cậu mà nộp tiền nhà rồi, chẳng khác gì rời khỏi nhóm F4", Bôi Bôi ra sức thuyết phục tôi, "Hơn nữa nha, hai ngày tới đây cậu cũng không đóng được tiền nhà đâu"

"Tại sao vậy?"

Cô ấy bĩu môi, "Hiệp hội ma cà rồng gần đây đang nhờ sự giúp đỡ, hình như bên vùng Tương Tây* đang truy bắt cương thi nhưng lại đuổi sót mấy 'lão cương thi' tuổi đời mấy chục năm. Vì thế cấp trên ra lệnh cho Hiệp hội ma cà rồng phối hợp tìm kiếm để tránh làm lớn chuyện. Anh trai tớ gần đây đang bù đầu vì chuyện này, chẳng rảnh rồi đâu mà đi quan tâm cậu có đóng tiền nhà hay không"
(*Châu tự trị ở phía Tây tỉnh Hồ Nam)

Lý Đồi Đồi là người phụ trách của Hiệp hội thống nhất ma cà rồng, tôi nghe có người gọi hắn là chủ nhiệm Lý. Chắc do gần đây công vụ bề bộn, nên chẳng trách không thấy bóng dáng hắn đâu.

Nói đến vấn đề này tôi phải công nhận, Hiệp hội thống nhất ma cà rồng kia quả là một sự tồn tại rất thần kỳ.

Những năm gần đây, quá trình kiến thiết của Trùng Khánh rất tốt, việc quản lý thị trường bất động sản cũng tốt. Và nhờ ưu thế giá nhà thấp, giá

hàng hóa cùng những thứ khác đều rẻ, đã hấp dẫn một nhóm lớn "không phải con người" đến sống. Lại thêm địa hình ở Trùng Khánh rất phức tạp, trời âm u và sương mù hầu như quanh năm, ánh nắng ít, tia tử ngoại yếu. Điều kiện sống như vậy rất phù hợp với ma cà rồng, cho nên nơi này rất được nhiều ma cà rồng trên khắp thế giới yêu thích.

Từ tháng 1 năm 2015, Hiệp hội thống nhất ma cà rồng chính thức được dời đến Trùng Khánh với quyết tâm cắm rễ thật sâu ở khu Sơn Thành mỹ lệ này, cống hiến hết mình vì một tương lai tốt đẹp cho ma cà rồng trên toàn thế giới.

Đó là những thông tin cơ bản mà Lý Bồi Bồi phổ cập cho tôi khi tôi mới dọn đến. Lúc đó tôi chỉ nghĩ những điều đó thật nhảm nhí nhưng bây giờ tôi đã sâu sắc nhận thức được sự nông cạn cùng sai lầm của bản thân....

"Tớ đoán anh tớ còn phải bận bịu thêm một khoảng thời gian nữa. Mà như vậy đương nhiên lúc này cậu không thể trả tiền nhà. Không bằng chúng ta đi ăn mừng một chút đi?"

"Đề chúc mừng cái gì... Chúc mừng Mãng Tử suýt chút nữa bị ghen chết à?"

"Tiểu Tín, khi chờ đợi quá lâu cậu cũng hận đời giống anh tớ đó. Điều chúng ta hôm nay chúc mừng không chỉ là Mãng Tử tai qua nạn khỏi mà còn chúc mừng cậu rút cuộc cũng có tiền trả tiền nhà! Đạo gần đây tớ mới biết thêm một quán bar, rượu ở đó uống rất ngon! Tiền tiêu rồi có thể kiếm lại nhưng những thời khắc tốt đẹp thì không thể quay lại đâu! Đi đi mà!"

Thế là tôi đơn giản bị những lý sự cùn của Lý Bồi Bồi thuyết phục.

Sau khi đem Lý Mãng Tử về nhà xong, tôi cùng cô ấy đi xõa một phen.

Ở khu Bia Giải Phóng vẫn náo nhiệt như thường lệ. Tôi với Lý Bồi Bồi một mạch đi thẳng tới quán bar mà cô ấy nói. Bầu không khí ở đó không tệ, còn có ca sĩ hát trên sân khấu. Đây không phải kiểu quán bar ồn ào, có đánh đấm, mà là một nơi hoàn hảo cho những cuộc nói chuyện phiếm, chém gió và bông đùa.

Vừa uống xong hai ba ly, ánh mắt của Lý Bồi Bồi đã dời đến đặt trên người đàn ông ngồi bên cạnh mình. Chưa nhìn được bao lâu thì liên tục có nhiều gã đàn ông khác đến tìm cô ấy bắt chuyện.

Tôi cầm ly rượu của mình, ngay ngắn ngồi ở một bên.

Lý Bồi Bồi luôn muốn tìm một đối tượng để hẹn hò, yêu đương. Nhưng do không có nhiều điều kiện gặp gỡ nên quầy rượu trở thành nơi xã giao vô cùng quan trọng của cô ấy.

Lý Bồi Bồi muốn tìm được một người có thể khiến cho trái tim yên tĩnh như mặt hồ của cô ấy phải gợn sóng.

Mà tôi từ tận đáy lòng đối với chuyện này có chút suy nghĩ phiến diện. Tôi cho rằng, những gã đàn ông suốt ngày lang thang ở các quán rượu hay có thể tùy tiện đến bắt chuyện với phụ nữ chẳng phải là thứ tốt lành gì.

Tôi lơ đãng nhìn quanh một vòng. Ở xung quanh quầy rượu đang có nhiều nhóm tụ năm tụ ba lại tán dóc. Có người tới để tìm say, có người thì tới cùng bạn bè thư giãn, có người vì công việc, có người chỉ để giải trí. Nhân viên phục vụ đi lại như con thoi, mời khách uống thêm vài ly nữa. Bartender đang lau ly cốc, khi anh ngẩng đầu lên nhìn những vị khách ngồi ở trước quầy, ánh mắt lại ánh lên sự chán nản khi ngày nào cũng phải lặp đi lặp lại một công việc.

Nhân gian có vô vàn sắc thái khác nhau, ở nơi quán bar nhỏ nhỏ này cũng phần nào thể hiện điều đó.

Theo tôi thấy, thứ nổi bật nhất ở đây chính là Lý Bồi Bồi. Cô ấy khác xa với thế giới này, có lẽ vì vậy nên rất dễ thu hút sự chú ý của người khác....

Nhưng chờ đã...

Ánh mắt của tôi khẽ dừng một chốc, nơi góc khuất chỉ có một người đàn ông đang ngồi.

Người đó mặc một chiếc áo khoác dài màu đen, anh ta không làm gì mà chỉ lặng lẽ nhìn chăm chăm vào ly rượu trước mặt. Không khí xung quanh anh ta như ngưng đọng lại. Sự trầm tĩnh đó cùng sự huyền ảo của cả quán bar này như hai thái cực hoàn toàn trái ngược nhau.

Dưới ánh đèn led đỏ đang không ngừng chuyển động trên cao, tôi chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt của anh ta. Đường nét khuôn mặt vô cùng anh tuấn, trong đôi mắt trong veo như thủy tinh kia ánh lên sự lạnh lùng mà

tôi chưa bao giờ thấy qua. Anh ta ngồi ở đó, giống như một thanh kiếm lúc nào cũng có thể tuốt khỏi vỏ.

Tôi hoàn toàn bị anh ta hấp dẫn.

Và có lẽ, bạn luôn có thể cảm nhận được nếu bản thân đang bị nhìn chăm chú.

Anh ta khẽ chớp mắt, hơi hơi quay đầu, ánh mắt không sai lệch chiều thẳng đến tôi.

Trong giây phút bốn mắt gặp nhau đầy ngấn ngùi ấy, lòng tôi lại xuất hiện một cảm giác run sợ, hệt như ai đó đang lấy kiếm kề cổ mình.

Người này...

"Ôi Tiểu Tín!", Lý Bồi Bồi gọi tôi, cũng giúp tôi thoát khỏi sự "gông cùm" của ánh mắt ấy. Khi tôi ngẩng đầu lên thì thấy những tên đàn ông lúc nãy đã bị đuổi đi hết. Bây giờ cô ấy đang đứng ở bên cạnh tôi và nhìn chằm chằm vào người đàn ông ngồi ở góc khuất đó với biểu cảm tôi không hiểu được.

"Làm sao vậy?", tôi hỏi cô ấy.

"Đi thôi, đi thôi, mau lên!", Lý Bồi Bồi trực tiếp kéo tay tôi nhanh chóng rời khỏi quán bar. Chúng tôi cuống quýt đi ra cửa, sau một hồi dẫn tôi đi qua không biết bao nhiêu ngã rẽ, Lý Bồi Bồi mới dừng lại rồi không ngừng chà xát lên cánh tay mình than thở, "Ôi, hù chết tở rồi, da gà da vịt nổi hết cả lên rồi nè. Sau này nhất định tở phải luôn mang theo Đản Đản mới được, con bà nó thế giới này thật nguy hiểm."

Tôi có chút mờ mịt hỏi, "Sao vậy? Người ban nãy là ma cà rồng hả? Có phải hai người đã dùng tốc độ mà người trần mắt thịt như tở không thấy được đấu qua một trận rồi không?"

Bồi Bồi trừng tôi một cái, "Cái gì mà 'tốc độ người trần mắt thịt không thấy được' ở đây, cậu bớt xem anime lại chút đi". Cô ấy vẫn tiếp tục chà xát cánh tay, "Anh ta không phải là ma cà rồng, tở cũng chẳng nhìn ra được anh ta là loài gì nữa, nhưng tuyệt đối không phải con người!"

Trên thế giới có rất nhiều yêu quái, tinh linh, những yêu quái trong truyền thuyết cùng những người có năng lực siêu nhiên. Theo cách nói của họ thì họ chính là loài "Phi nhân loại"

Sau thế chiến thứ hai, cùng với việc thành lập của Liên Hợp Quốc - sự ứng phó với thời đại mà thông tin và vũ trang đang ngày càng phát triển, loài thiểu số "Phi nhân loại" vì tránh bị tàn sát hàng loạt, ma cà rồng, tinh linh, yêu quái và nhiều tộc khác đã quyết định hình thành một liên minh nhằm giúp đỡ nhau, hỗ trợ nhau trong cuộc sống, trong thế giới mà con người ngày càng đông đúc này. Vì lẽ đó, "Liên minh phi nhân loại thế giới" chính thức ra đời.

Liên minh này cũng giống như Liên Hợp Quốc của con người, ngoài cấp quản lý cao nhất ra còn có Ủy ban quản lý phi nhân loại Trung Quốc, Ủy ban cấp tỉnh, cấp thành phố...

Những loài khác nhau sẽ có những hiệp hội khác nhau, như hiệp hội ma cà rồng, hiệp hội người sói, hiệp hội người cá... nhiều không sao kể hết. Bọn họ tuy nói sống lẫn trong xã hội loài người nhưng thật chất là một quần thể rất lớn.

Tôi vốn đã quen với cuộc sống có sự tồn tại của những loài "Phi nhân loại" này nên cũng không còn sợ hãi gì, Lý Bồi Bồi càng không đáng nói. Với tôi, cô ấy vô cùng lợi hại, ngay cả sói nhỏ và Mỹ Mỹ cũng không đánh lại cô ấy.

Còn về phần Lý Đồi Đồi thì tôi lại chẳng biết tí ti gì về sức mạnh của hắn nên chỉ có thể dùng cách nói của Bồi Bồi để hình dung, "Hai người bọn tớ nếu có đánh nhau ấy hả thì mười Lý Bồi Bồi tớ đây cũng không đủ cho anh ấy đánh!". Nhưng dù Lý Đồi Đồi có mạnh như vậy thật thì Lý Bồi Bồi cũng không dại gì mà thử đấu với anh mình.

Hôm nay khi gặp người lạ mặt kia, việc cô ấy chưa đấu đã run như thế thật khiến tôi kinh ngạc. Dù cho ánh mắt của người đó quả thật....

"Nói chung sau này chúng ta đừng đến quán bar ấy nữa", Lý Bồi Bồi cúi đầu nhìn đồng hồ, "Úi chao, sắp 10 giờ rồi, tớ phải lên lớp đây. Cậu về trước nhé, trên đường về nhớ cẩn thận đó!"

Tôi vẫy tay chào tạm biệt cô ấy sau đó ngồi lên xe buýt chậm chậm ra về.

Xe buýt đi qua mấy ngọn núi, kẹt xe hết mấy lần nên lúc xuống trạm đã gần 11 giờ đêm. Từ đây về chung cư phải mất gần 20 phút đi bộ mà trời thì đang mưa giăng lối. Thời tiết như vậy ở Trùng Khánh không có gì là lạ cả.

Tôi đội nói lên đang định chạy về thì bước chân bỗng đạp lên một bóng đen trải dài dưới đất. Khi ngẩng đầu tôi liền nhìn thấy Lý Đồi Đồi trang phục sang trọng, tay nhét túi quần tay cầm dù đen đang đứng trước mặt mình.

"Cô đã đi đâu vậy?"

Giọng nói của hắn trầm thấp và vẫn mang theo sự hẹp hòi thường ngày của riêng mình. Nhưng có lẽ do tôi quá mệt, nên khi âm thanh đó hòa vào tiếng mưa tí tách bên ngoài, truyền vào tai tôi lại khiến tôi có ảo giác rằng.... hắn đang quan tâm mình.

Lời translator: Ú la la, các bạn thấy chương này sao? Cừu Cừu bảo do chương hai ngắn quá nên quyết định chương ba viết dài chút, làm mình dịch bore tai TT^TT. Có chút ngọt ngào rồi kìa, bà con mau vào đón đi, haha. Tạm biệt và hẹn gặp lại vào chap sau nha! Muah....

Chương 4

#trans: Đặc Lôi Tây

CHƯƠNG 4

Tôi không thể không thừa nhận, đối với “nhan sắc” của Lý Đỗi Đỗi, tôi có chút ảo tưởng.

Vì dù sao tôi cũng theo trường phái tả thực, mà như thế khi được nhiều độc giả khen ngợi, chứng tỏ vẻ ngoài của hắn ta vượt xa tiêu chuẩn thẩm mỹ của đại chúng.

Mà hiện tại sở dĩ tôi giải thích nhiều như vậy chỉ là muốn nói rõ, vào một đêm mưa gió hiu quạnh, một người vốn phải một thân một mình về nhà như tôi đây vì sự xuất hiện của hắn mà trái tim đã lỡ nhịp.

Đây không phải do tôi động tâm với hắn, đơn giản chỉ là Tô Tiểu Tín, một thiếu nữ với chỉ số hormone bình thường, tức cảnh sinh tình mà thôi.

Tôi kéo kéo cái mũ trên đầu, cố gắng khiến trái tim đang đập loạn bình tĩnh trở lại, "Không liên quan đến anh", tôi hỏi ngược lại hắn, "Anh đến đây làm gì?"

"Cô đoán xem?", Lý Đỗi Đỗi nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi ngược nhìn chiếc ô đen của hắn, trên bề mặt đã đọng lại không ít nước mưa, từng giọt từng giọt tí tách rơi xuống. Như vậy chứng tỏ hắn đã đứng ở đây được một lúc lâu rồi.

Tôi có chút ngẩn ra.

Lý Đỗi Đỗi..... Chẳng lẽ hắn thấy trời mưa, lại biết tôi không có tiền gọi xe taxi, cho nên cố ý tới trạm xe buýt chờ tôi để đưa ô cho tôi sao?

“Thình thịch”, trái tim tôi lại vì suy đoán này lỡ một nhịp.

Chẳng lẽ Lý Đỗi Đỗi thật sự giống như những gì Mỹ Mỹ và sói nhỏ nói sao?

Khi tôi còn đang đoán già đoán non, Lý Đổi Đổi đã chìa tay về phía tôi, "Hắc Cầu nói chiều nay cô tới đóng tiền thuê nhà, hiện tại, tiền thuê nhà đâu?"

Sự cảm động khi nãy bỗng chốc như bị tạt một thau nước lạnh mà đóng thành băng, sau đó còn không ngừng kêu từng tiếng “rắc rắc” vỡ ra.

Lúc này một con mèo đen từ sau gáy của Lý Đổi Đổi lười biếng bước ra, thật không biết vừa rồi nó đứng ở chỗ nào nữa.

Nó ngồi trên vai Lý Đổi Đổi liềm liềm chân. Đây là con mèo đen Lý Đổi Đổi nuôi, tuy rằng tên là Hắc Cầu, nhưng nó là một con mèo hàng thật giá thật, chạy nhanh như gió. Năm trước, bởi vì mỗi khi “tới mùa” nó quá ảm ỉ nên bị Lý Đổi Đổi đem đi thiến. Điều thần kỳ là kể từ đó nó lại biết nói tiếng người.

Về sau, không biết xuất phát từ việc muốn trả thù đời hay là từ tâm lý vẩn vơ của mình, nó thường xuyên chạy lên lầu, nghe lén chúng tôi nói xấu Lý Đổi Đổi, sau đó trở về mách lẻo với hắc, chẳng khác gì một tên nô tài thời hiện đại.

Con chó thiến chết bầm! À không, phải là con mèo thiến mới đúng chứ!

Tôi trừng mắt nhìn nó một cái.

Hắc Cầu một chút cũng không sợ hãi, "Cô trừng cái gì?", vì nó là mèo Trùng Khánh nên giọng nói mang đậm chất địa phương, "Có phải cô cùng Lý Bồi Bồi ra ngoài tiêu sạch tiền thuê nhà rồi phải không?"

Con bà nó, đúng là do mi mách lẻo.

Tôi thâm nghiên rần, đối diện với ánh mắt lạnh lẽo của Lý Đổi Đổi giải thích, "Tôi không lấy tiền thuê nhà đi chơi mà là đi làm phẫu thuật cho Mãng Tử..."

"À..." Lý Đổi Đổi thu tay về, mặt không cảm xúc nói, "Cho nên cô ở bệnh viện, cùng xác động vật uống rượu sao?"

Aiz, tôi quên bèn việc mũi ma cà rồng thính như mũi chó.

"Đúng là sau đó tôi có đi bar uống rượu với Bồi Bồi.... Cái gì mà ‘uống rượu cùng xác động vật’ chứ? Anh có thể đừng nói chuyện đáng sợ thế

được không?"

"Cả người đều nghe mùi xác chết, cô mới là người đáng sợ đấy."

Bộ dáng nghiêm túc nói ra câu này của hắn đã thành công dọa được tôi, "Mùi xác chết?"

Tôi cúi đầu ngửi hết toàn thân một lượt, ngoại trừ mùi vị của nước mưa, tôi không ngửi được mùi gì khác. Tôi ngẩng đầu nhìn Lý Đồi Đồi cầu cứu hỏi, "Trên người tôi thật sự có mùi như vậy sao? Anh thật sự không phải đang dọa tôi hả?"

Lý Đồi Đồi liếc tôi một cái, thấy tôi dường như thật sự bị dọa sợ, liền không nói thêm gì nữa, chỉ quay đầu bước đi, "Nếu không muốn bị mấy thứ nhảm nhí ăn thịt thì tốt nhất trong khoảng thời gian này, cô và Bồi Bồi hãy bỏ đi lung tung.", hắn ta nhìn vào màn mưa phía trước nói, "Đóng tiền thuê nhà xong rồi đi."

Cái tên ma cà rồng độc mồm độc miệng này, đúng là từ đầu đến cuối vẫn một lòng một dạ quan tâm đến tiền.

Tuy trong lòng thâm nguyên rửa Lý Đồi Đồi nhưng tôi vẫn nhanh chóng đuổi theo, cùng hắn ta che chung ô, "Bồi Bồi nói gần đây ở Tương Tây thợ bắt thi có bắt sót vài con 'lão cương thi'. Anh nói xem, có phải trên đường về tôi đã đụng phải cương thi rồi không?"

Vừa có suy đoán này, trong đầu tôi nháy mắt liền hiện ra rất nhiều hình ảnh, nào là hành khách trên xe buýt, người đi đường... Bây giờ dường như người nào cũng trở nên nguy hiểm. Tôi cảm thấy sống lưng lạnh toát, có chút sợ hãi hỏi, "Những con 'lão cương thi' đó thật sự sẽ ăn thịt người ư? Giống như trong phim hay nói, một khi chúng cắn người liền lây truyền virus. Nếu vậy chẳng lẽ tôi hiện giờ đã bị nhiễm virus rồi sao?"

"Nếu bọn chúng muốn ăn cô thì đã ăn từ lâu rồi", Lý Đồi Đồi quay đầu lại liếc nhìn tôi, "Sẽ không rảnh rồi mà biến cô thành đồng loại đâu."

Tôi rùng mình một cái, thân mình càng thêm nhích sát vào người hắn. Chỉ đến khi đụng vào cánh tay hắn, tôi mới có chút cảm giác an toàn.

Bước chân Lý Đổi Đổi hơi khựng lại. Tôi thật sự không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy lúc này gió lạnh thổi qua, thêm việc nước mưa không ngừng bắn lên người khiến cơn lạnh ngày càng rõ nét. Tôi nhích gần vào Lý Đổi Đổi, tuy rằng độ ẩm trên người hắn ta không nhiều, nhưng ít nhất cũng cho tôi chút cảm giác an toàn...

"Ô Tô Tiểu Tín, cô không cảm thấy cả người chủ nhân tô đang bị cô làm cho cứng đờ sao?", Hắc Cầu đứng trên vai Lý Đổi Đổi dùng cái đuôi của nó quất vào mặt tôi một cái, "Tự mình đi đi, cách xa chủ nhân của tôi một chút!"

Cái quất đuôi của nó khiến tôi nổi giận, tôi không thèm để ý xem nó nói cái gì chỉ nhanh chóng duỗi tay ra bắt nó, "Cái con mèo cây thế cây quyền này, đúng là được đăng chân lên đăng đầu mà!"

Tôi với tay về phía vai Lý Đổi Đổi định chụp lấy nó, nhưng Hắc Cầu đã nhanh nhẹn nhảy qua vai kia của hắn. Vì thế tôi vòng đến đứng trước mặt Lý Đổi Đổi, hai tay đồng loạt duỗi ra, trực diện chồm về phía cổ hắn. Tôi vốn định bắt đuôi con Hắc Cầu nhưng nó chạy quá nhanh. Từ sau gáy hắn, bằng một góc độ không ai ngờ tới, nó nhón chân nhảy phốc một cái lên phía trên ô.

Vì thế, dưới cái ô lúc này chính là hình ảnh tôi đang ôm cổ Lý Đổi Đổi.

Lý Đổi Đổi không chút nhúc nhích.

Tôi mắng một câu, "Con mèo thiên chết tiệt!". Lúc ngẩng đầu tôi liền thấy đôi mắt hẹp dài sau gọng kính vàng kim của Lý Đổi Đổi đang nhìn tôi chăm chú.

Tôi cách mặt hắn rất gần, gần đến nỗi có thể thấy từng cọng lông mi của hắn.

Nương theo ánh đèn đường xuyên qua cây dù tôi có thể nhìn rõ ràng được, có một tia đỏ đậm khẽ lướt qua trong mắt hắn.

Nhưng nó biến mất rất nhanh, nhanh đến mức khiến tôi nghĩ bản thân đang gặp ảo giác.

Tôi nhất thời không biết phải phản ứng thế nào. Tôi nhanh chóng thoát khỏi tư thế ái muội kia, húng hắng ho một tiếng, sau đó lùi lại một bước,

"Anh... Anh tốt nhất nên dạy dỗ con mèo đó cho tốt vào!", tôi bực dọc nhấn mạnh, "Một chút cũng không đáng yêu gì cả!"

"Còn cô, cô nghĩ mình rất đáng yêu sao?", Lý Đỗi Đỗi khoanh tay, dùng giọng điệu “muốn ăn đòn” từ trước đến nay của mình nói, "Cô cho rằng cô làm như thế với tôi thì sau này không cần phải đóng tiền nhà à?"

"Hả?"

"Bỏ cuộc đi, cô còn non lắm."

“Bỏ cuộc”? “Còn non”? Bỏ cuộc với chả còn non cái gì chứ? Cái thứ ma cà rồng nói chuyện thật biết làm nhục người khác mà. Nếu không phải đánh không lại hắn, tôi sớm đã cho hắn biết tay rồi!

Tôi siết chặt tay áo, đang do dự không biết có nên vì tôn nghiêm của mình mà liều chết một phen không thì đúng lúc này, di động trong túi Lý Đỗi Đỗi reo lên. Hắn ta không thèm nhìn tôi một cái liền bắt điện thoại, sau khi ngắn gọn trả lời hai câu thì cúp máy.

Lý Đỗi Đỗi biểu tình có chút nghiêm túc. "Cô về trước đi, trong khoảng thời gian này nếu có thể không ra ngoài thì đừng đi."

Tôi cũng vì thế mà khản trương, "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Không, chỉ là không muốn cô ra ngoài lây nhiễm sự xấu xí của mình cho người khác thôi."

Tôi: "....."

"Cầm ô đi, trên đường về nhớ che mặt lại."

"....."

Tôi hần học giờ tay ra, sau khi cầm được cán dù liền giật về phía mình, "Vô cùng cảm ơn anh!"

Thật sự tôi rất giận, nhưng không muốn bản thân chịu thiệt. Nếu dám mưa đi về bị cảm lạnh, người chịu khổ chính là bản thân tôi.

Có hai việc tôi rất rõ ràng ——

Thứ nhất, tôi còn phải đăng truyện tiếp.

Thứ hai, tôi không có tiền.

Chính vì vậy tôi không muốn bị bệnh.

Tôi hậm hực quay người, ra sức lắc mạnh ô hòng làm con Hắc Cầu phía trên rớt xuống đất. Hắc Cầu đuổi chân, nhanh nhẹn nhảy qua cái cây bên cạnh, cũng mặc kệ tôi, thoát chốc tự mình chạy về. Tôi cũng không rảnh rỗi mà quan tâm nó, một đường đi thẳng về chung cư.

Khi lết lên được cửa nhà, chợt nhớ tới quần áo đang phơi bên ngoài chưa mang vào, tôi bèn mở ô đi ra lấy. Vừa mở cửa sân thượng tôi liền thấy Mỹ Mỹ đang ngâm mình trong hồ, hưởng thụ làn mưa và cơn gió lạnh mùa xuân. Cô ấy trước ngực chỉ mặc hai vỏ sò như dân cosplay nằm đó, một chút cũng không cảm thấy lạnh.

"Cô ở trong hồ đừng có mà quấy đạp lung tung", tôi vừa dọn quần áo vừa nhắc nhở, "Hệ thống chống thấm nước trên này vừa mới sửa, cô đừng có mà làm hư đấy."

Mỹ Mỹ liếc nhìn tôi một cái, "Ai da, cô còn nói ông chủ chúng tôi không thích cô, thế mà lại đưa ô cho cô?"

"Thì tại trời mưa, mà tôi lại không giống mấy người bọn cô, nếu dầm mưa chắc chắn sẽ bị bệnh. Mà một khi bị bệnh thì sẽ trễ nãi công việc. Hắn ta chỉ mong tôi có tiền đóng tiền nhà thôi."

"Hà hà", Mỹ Mỹ ý vị sâu xa cười hai tiếng, "Lần trước do xa quá nên nhìn không ra, lần này tôi nhìn rõ rồi, trên cây ô có hạ chú thuật, những loài 'Phi nhân loại' bình thường không thể đến gần đâu. Anh ta đưa cô ô này là đang bảo vệ cô. Mà đã bảo vệ cô thì nhất định là vì thích cô rồi."

"Hà?"

Kiểu logic này hình như nghe có chút đạo lý?

Mỹ Mỹ quấy quấy cái đuôi, "Chỉ là, không biết chuyện này có thật không, nhưng tôi nghe Vạn Sự Nan nói, ông chủ của chúng ta đã từng có một đoạn tình sử."

Vạn Sự Nan là một ông lão sống ở lầu ba. Không ai biết ông ấy đã sống bao lâu, chỉ biết ông ấy có siêu năng lực, có thể xuyên không. Ông ấy thích đi đây đó dạo chơi, cho nên rất ít khi có mặt ở chung cư. Nhưng do sống lâu rồi nên biết rất nhiều chuyện phiếm.

Tôi không tiếp xúc với ông ấy nhiều lắm nhưng Mỹ Mỹ do ở cách vách nên thi thoảng có gặp mặt.

Tôi bây giờ hoàn toàn bị tình sử của Lý Đối Đối hấp dẫn sự chú ý. Tôi bung dù ngồi xỏm bên cạnh Mỹ Mỹ hỏi, "Người như Lý Đối Đối mà cũng có tình sử sao?"

"Có chứ..... nhưng trước tiên cô ngồi cách xa tôi một chút. Chú thuật trên ô khiến tôi khó chịu". Sau khi tôi lui về sau hai bước, cô ấy mới tiếp tục nói, "Thật ra Vạn Sự Nan cũng không rõ lắm, lần trước chỉ qua loa nói với tôi một câu, Lý Đối Đối trước kia có thích một cô gái, cũng là con người giống cô vậy, nhưng sau này lại bị bệnh chết."

"Bị bệnh chết?"

"Ừ, là do dầm mưa, lâm bệnh một trận rất nặng, do thân thể yếu đuối, không chống cự được nên đã theo châu Diêm Vương. Nghe nói Lý Đối Đối vì thế mà tinh thần sa sút trong một khoảng thời gian dài."

Tôi có chút kinh ngạc, "Dầm mưa bị bệnh..... Nhiều nhất cũng chỉ bị cảm lạnh thôi, làm sao có thể chết được? Cô ấy trời sinh thân thể yếu ớt đến vậy à?"

"Đã là chuyện rất lâu về trước rồi", cô ấy xòe tay ra tính một hồi, cuối cùng không tính cụ thể được bao lâu, chỉ mơ hồ trả lời, "Hình như lúc ấy đang chiến tranh loạn lạc, phụ nữ đều còn mặc sườn xám."

Tôi nghĩ, vậy chắc là thời Dân Quốc rồi..... Trung Quốc thời đó, số người vì cảm mạo sinh bệnh rồi qua đời thật đúng là không ít.

Lý Đối Đối nhìn trẻ tuổi thế mà..... Rốt cuộc hán ta đã sống bao lâu rồi?

"Cho nên trời mưa đưa ô cho cô, theo tôi thấy, có thể là vì thích cô, cũng có thể là vì sợ lặp lại quá khứ."

"Vì cái gì đều không quan trọng", tôi bấu môi, trước khi ôm quần áo về phòng còn bỏ sung thêm, "Lý Đối Đối chỉ là hình mẫu cho tôi vẽ mà thôi, anh ta cũng không thể nào thích một con người như tôi đây. Các cô đừng suy nghĩ nhiều nữa, cũng đừng nói như chuyện đúng rồi."

Mỹ Mỹ chỉ quấy chiếc đuôi tròn trĩnh của mình, chậm rì rì nói: "Biết đâu được?"

Tôi mặc kệ cô ấy phản ứng thế nào, chỉ lẳng lặng đóng cửa lại.

Tôi biết, một con người bình thường như tôi sẽ không có cái “biết đâu được” như cô ấy nói. Cái “biết đâu được” duy nhất của tôi chính là gặp Lý Đối Đối và vào sống ở chung cư này. Tôi cảm thấy, như thế đã dùng hết toàn bộ vận may kiếp này của mình rồi.

Tôi không chờ mong gì từ những thứ “lỡ như”, “biết đâu” ấy, bởi vì hy vọng càng nhiều thì thất vọng cũng càng nhiều. Hơn nữa từ kinh nghiệm cuộc sống, tôi biết bản thân không phải là một người quá may mắn, nên hơn 50% là sẽ bị thất vọng thôi.

Vì thế chỉ cần tôi không hy vọng thì dứt khoát sẽ không thất vọng, đặc biệt là trong phương diện tình cảm, sau khi trải qua vài lần yêu đương, ít ra tôi đã lĩnh ngộ được chân lý này.....

Lời translator: Ôi chào, anh khiến chị ăn nguyên một cân dưa bở luôn, thật bá đạo quá >0< , mà thì ra hai chú thím này đều là người từng trải và có lẽ là đang sợ yêu chẳng. Mà các bạn thấy chap này thế nào, còn mình thì thấy lần đầu nam chính của má Cừ lại ham tiền đến cỡ này. Thôi tạm biệt và hẹn gặp lại vào chap sau nha!

Chương 5

#trans: Đặc Lôi Tây

Tôi cảm thấy mình thật ra có thích một người, nhưng quan trọng người ấy không phải là Lý Đồi Đồi.

Chuyện là thế này.

Vào cái đêm mưa gió ấy, sau khi Lý Đồi Đồi đưa dù bảo tôi về nhà, tôi cũng không đem lời hấn dạn mình để trong lòng vì tôi cho rằng hấn ta chỉ đơn giản là đang hù dọa tôi mà thôi.

Vì thế, ngay ngày hôm sau, khi tôi thức thâu đêm vẽ bản thảo, chợt trong đầu từ đâu hiện ra vô số hình ảnh, nào là bánh gạo nướng, óc heo nướng hành, rau hẹ nướng, thịt xiên nướng.... Sau khi do dự một chút, cuối cùng tôi quyết định sẽ không bạc đãi bản thân và ra ngoài tự thưởng một chút.

Tôi đặt bút xuống, vẫn mặc nguyên bộ quần áo ngủ hình san hô bằng nhung của mình rồi cầm chìa khóa ra ngoài mua đồ ăn.

Điểm tốt của việc sống một mình chính là như vậy, muốn làm gì thì làm, không cần xin phép người khác.

Tòa chung cư này của Lý Đồi Đồi nằm ở nơi hẻo lánh vô cùng, mua cơm không ai thèm giao, quán nướng cách đây gần nhất cũng phải đi bộ nửa tiếng đồng hồ. Hơn nữa trên đường lại có rất nhiều bậc thang, hết đoạn này đến đoạn khác, muốn mua thịt nướng ăn thôi mà phải lặn lội đi qua tận hai ngọn núi nhỏ.

Trong đầu tôi lúc ấy vẫn đang nghĩ về bản thảo khi nãy chưa vẽ xong, vì thế tôi vừa đi vừa suy nghĩ tình tiết và diễn biến tiếp theo của câu chuyện.

Bỗng nhiên, từ chỗ rẽ phía trước truyền đến nhiều tiếng "Kèo kẹt". Tôi đi qua nhìn thử thì phát hiện, âm thanh ấy phát ra từ một chiếc đèn đường cũ treo trên cao. Nó cứ thế lắc lư, ánh sáng yếu ớt của nó chiếu xuống, vạch ra trên nền đất một ranh giới rõ ràng giữa ánh sáng và bóng tối.

Và giữa ranh giới ấy có một đứa trẻ đang đứng quay mặt vào vách tường cũ kỹ, chiếc bóng của nó, theo nhịp điệu lay động của bóng đèn, cứ thế lắc qua lắc lại trên mặt đất, hết như một chiếc đồng hồ quả lắc.

Tuy tôi không phải là một tác giả có trí tưởng tượng quá phong phú nhưng suy cho cùng vẫn là một tác giả. Cho nên chỉ trong tích tắc nhìn thấy đứa trẻ kia, trong đầu tôi đã tự động xuất hiện mấy ngàn câu chuyện ma cũ rích, khiến tôi bị dọa cho cả đầu mồ hôi lạnh.

Âm thanh ghê rợn của chiếc đèn đường kia vẫn không ngừng vang lên, trong lúc đang đấu tranh tư tưởng nên làm thế nào thì tôi bất giác nhìn thấy trên áo đứa trẻ có in huy hiệu một trường học. Thì ra là học sinh của trường tiểu học gần đây... tôi rút cuộc cũng có thể bình tâm lại đôi chút.

Vì thuộc tuýp người “tin vào những điều mắt thấy tai nghe” nên sau khi thấy được điều này, trí tưởng tượng đang bay cao bay xa của tôi cuối cùng cũng đáp xuống đất.

Phải rồi, tôi đã sống với những loài “phi nhân loại” khá lâu nên cũng có chút kiến thức, hơn nữa từ trước đến nay chưa từng nghe bọn họ nhắc qua sự tồn tại những thứ quỷ hồn linh tinh các kiểu.
Là do tôi suy nghĩ quá nhiều rồi.

"Anh bạn nhỏ, em làm gì ở đây vậy? Đã trễ thế này sao em còn chưa về nhà?"

Tôi bước đến gần cậu bé, vươn tay ra định vỗ vai nó. Nhưng khi tay còn chưa đụng tới thì nó đã bắt ngờ quay đầu sang nhìn tôi.

Gương mặt nó một màu xanh tím, hai mắt nhắm nghiền, quần mắt thì đen sạm. Bộ dạng này so với tạo hình trong các phim kinh dị chẳng khác là bao.

Tôi hít vào một ngụm khí lạnh, nhanh chóng lùi lại một bước, không ngờ lại giẫm lên một bàn chân! Thân mình tôi khẽ lão đảo, mắt cá chân lật sang một bên nên đầu bị đập về phía bên cạnh. Còn chưa kịp đứng vững thì nương theo ánh sáng lơ mơ xung quanh, tôi nhìn thấy được phía sau mình xuất hiện một bóng người.

Đó là một người phụ nữ, đang mở trừng mắt nhìn chăm chăm tôi!

Làn da người đó khô khốc, lại có màu xanh đen. Những mạch máu màu đen từ huyết Thái Dương kéo dài đến tròng mắt, mà con ngươi thì lồi hẳn cả ra ngoài, tựa như một cái chạm nhẹ thôi cũng có thể rơi xuống.

"Mẹ nó", tôi toàn thân run lẩy bẩy, adrenalin xộc thẳng lên đỉnh đầu. Đã sống với những loài "Phi nhân loại" được một thời gian, đặc biệt là với dạng người như Lý Đồi Đồi, sau khi bị dọa cho một trận, phản ứng đầu tiên của tôi thể nhưng không phải chạy mà là chửi lại, "Cô hù chết tôi rồi!"

Chửi xong câu này, tôi và người phụ nữ đó lại bốn mắt nhìn nhau.

Mẹ nó, không đúng, thứ này không phải con người, cũng không giống với những thứ "Phi nhân loại" mà tôi từng tiếp xúc. Người này..... trên người có mùi của xác chết....

Cương thi!

Vùng Tương Tây đuổi sót mấy con cương thi.

Câu nói ấy của Bồi Bồi đột nhiên từ sâu trong trí nhớ hiện về. Tôi nhìn chằm chằm cô ta, nghe tiếng đèn đường chuyển động, còn có tiếng gió thổi qua các tòa nhà....

Tôi rút tờ hai mươi đồng ra rồi "xoạch" một cái....

Sau khi đem nó dán phía trước trán cương thi, tôi liền xoay người chạy.

Nếu hỏi tôi vì sao lại làm như vậy, tôi xin trả lời là: không phải mệnh giá đó có màu giống với màu vàng của lá bùa nhất sao?!

Nhưng tôi chưa chạy được bao xa thì con cương thi kia đã hồi thần. Chỉ trong một thoáng đèn đường lắc lư, nó đã nhanh chóng nhào về phía tôi!

Hai vai tôi bị nó hung hăng đẩy một cái, mũi chân lại đá phải vào một ụ đất nên tôi lập tức té sòng soài, chưa kể còn phải gánh thêm trọng lượng của con cương thi nằm đè lên phía sau nữa.

Tôi cảm thấy hình như đầu gối và xương mũi của mình đều đã gãy vụn cả rồi, còn máu mũi cứ thế ào ào tuôn xuống. Nhưng trong thời khắc này tôi không rảnh rồi đâu mà đi quan tâm chuyện đau hay không đau nữa, quẹt máu xong, tôi chống người dậy, cố gắng bò về phía trước. Nhưng

con cương thi sau lưng lại không có ý định buông tha, hai tay nó vẫn ôm chặt lấy tôi, sau đó còn thuận thế từ dưới chân leo thẳng lên lưng tôi nằm.

Nó ghì chặt eo tôi, tôi chạy không thoát, chỉ đành quay người lại, liều mạng lấy hai tay đẩy đầu nó xuống. Con cương thi ấy thế nhưng lại há miệng muốn cắn cổ tôi, để tôi chảy máu, để tôi tắt thở, sau đó sẽ “mần thịt” tôi.

Tôi duỗi chân, xem ra sự kháng cự này, ngoài hao phí sức lực ra, cũng chẳng có bất kì hiệu quả nào. Tôi chỉ có thể nằm đó, khuỷu tay chống trên mặt đất, hai bàn tay thì dùng hết sức ngăn con cương thi đang tiến tới gần. Con mưa đêm qua khiến cầu thang vô cùng lầy lội, quần áo của tôi cũng bị nước bùn thấm vào làm lấm lem hết cả. Một cái lạnh thấu cả tâm can truyền đi khắp cơ thể, khiến tứ chi của tôi đều cứng đờ. Nếu cứ đà này tiếp tục giằng co, tôi sẽ bị nó ăn chắc.

"Chị cương thi này, chúng ta thương lượng một chút đi", tôi ngỏ ý cùng nó trao đổi, "Em mỗi ngày đều thức khuya, gan không tốt, trong người đều là độc tố cho nên bà chị đừng ăn em. Bù lại em sẽ chỉ cho chị một con đường, chỉ cần đi theo con đường đó lên núi, chị sẽ thấy một tòa nhà, chỗ đó đều là thức ăn ngon!"

Nó không thèm quan tâm đến tôi, giống như nghe không hiểu lời tôi nói. Vụ trao đổi thất bại. Tôi bây giờ chỉ có thể kêu cứu, nhưng mới vừa mở miệng hô một câu, con cương thi bỗng nhiên quay đầu, một phát cắn vào mu bàn tay tôi. Hàm răng nó nghiền lại, cắn một cái thật sâu vào da thịt. Máu từ khoe miệng nó chảy ra, tôi đau đến độ không kiềm được mà phát ra những tiếng “ô ô”, tuy thế tôi không quên la lên một tràng cứu mạng.

Nhưng ở cái nơi khí ho cò gáy này thì có ai chứ, la cả nửa ngày ngay cả một con chó hoang cũng chả có.

Đây chính là điều bất lợi khi bạn sống một mình..... Nếu bạn không may xảy ra chuyện gì thì người khác đều con bà nó không biết.....

"Mình sẽ không bao giờ được ăn thịt nướng nữa rồi.....", tôi có chút ghen ngào nói. Không phải trong phim thường chiếu người bị cương thi cắn đều sẽ biến thành cương thi sao? Khi nghĩ cuộc sống của mình sẽ chấm dứt ở đây, tôi cảm thấy vô cùng ủy khuất, "Ngay cả bản thảo mình còn chưa vẽ xong nữa mà....."

"Khúc"

Trong màn đêm yên tĩnh, mơ hồ truyền đến tiếng cười khẽ của một thanh niên.

Thanh âm ấy dễ nghe đến nỗi khiến tôi nghĩ mình đang gặp ảo giác, tôi liếc mắt nhìn đứa trẻ đang nhắm chặt mắt kia, đang cảm thấy bức mình thì chợt thấy một vệt sáng màu vàng xuất hiện, sức nặng trên người bỗng nhiên biến mất.

Khi tôi quay đầu lại nhìn thì liền thấy, đứng cạnh chân tôi bây giờ là một người thanh niên toàn thân mặc một màu đen.

Người đó thân thể từ đầu tới chân đều che kín mít, ngay cả một cọng tóc tí ti cũng không lộ ra.

Tay anh ta lúc này đang xách con cương thi ban nãy cắn tôi, nó bây giờ chẳng khác gì một món đồ chơi bị vứt đi, một chút sức phản kháng cũng chẳng có,

"Cút."

Anh ta thuận tay ném con cương thi đi khiến nó lăn dài xuống cầu thang. Sau khi vượt qua một kiếp này, con cương thi kia lại không vội vã chạy thoát thân ngay mà còn quay đầu nhìn người thanh niên đó một cái. Sau đấy nó như một hồn ma, vút một cái nhảy lên phía trên. Tôi cho rằng nó sẽ nhào tới tiếp tục cắn tôi nhưng thì ra không phải như vậy.

Con cương thi nhảy đến bên cạnh đứa trẻ, sau khi gắt gao ôm nó vào lòng, hai người liền thoát cái biến mất.

Người thanh niên áo đen kia từ đầu tới cuối chỉ lẳng lặng đứng nhìn, dường như không hề có ý định ngăn cản.

Tôi cũng ngây ngốc nhìn chằm chằm anh ta.

Lúc này, thân thể tôi mới có chút phản ứng, bắt đầu run lẩy bẩy. Không biết là do sợ hãi, hoặc là do quần áo ẩm ướt làm cho tôi lạnh, hoặc là.....

Là do người đó đang từng bước đi về phía tôi, bất giác đem đến cho tôi một cảm giác lạnh lẽo.

Anh ta dừng lại ngay bên cạnh tôi.

Tôi phần nào có thể tưởng tượng được, bộ dáng hiện tại của mình chắc vật khó coi đến nhường nào.

Quần áo dính đầy bùn đất, trên mặt nước mắt, nước mũi cùng máu mũi hòa lẫn vào nhau, đầu tóc rối bù, tâm thần hoảng loạn, tay thì bị thương.

Khẳng định là một bộ dáng chẳng đẹp để gì cho cam.

Anh ta quỳ ngồi trước mặt tôi, chiếc áo khoác đen to lớn kia giống như có phép thuật, từ nó tỏa ra một làn khói đen xám, khiến tôi dù cách anh ta gần như vậy, nhưng cũng không thể nào thấy được mặt đối phương.

Anh ta vươn tay ra, ngay cả tay cũng đeo găng da màu đen, từ trong ra ngoài, che chắn vô cùng tỉ mỉ. Tôi không biết anh ta là ai, chỉ cảm thấy bàn tay anh ta đang đặt trên đầu tôi bây giờ, rất nhẹ nhàng và cẩn thận, hết như đang vuốt ve một thứ đồ sứ mới vừa được sửa lại.

Thật dịu dàng biết bao.....

Tay anh ta nương theo tóc vuốt xuống chạm vào mặt tôi, sau đó dùng ngón cái giúp tôi lau sạch vết máu dưới mũi.

Anh ta không nói một lời, nhưng tôi lại không cảm được.

"Anh trai, anh là ai vậy?"

Thế là anh ta lại cười.

Thanh âm vô cùng êm tai, làm cho một người với vốn từ vựng ít ỏi như tôi không biết hình dung thế nào. Anh ta buông tôi ra, đứng dậy rồi lui về phía sau một bước. Lúc đó một cơn gió thổi qua khiến vạt áo khoác màu đen của anh bay phấp phới trước mặt tôi, giống hệt như người anh hùng được miêu tả trong những bộ truyện tranh, tiểu thuyết hay phim truyền hình.

Vốn là một tác giả có trí tưởng tượng nghèo nàn nhưng lại trầm mê thế giới hoạt hình 2D, tôi bất giác nghe được tiếng tim đập của chính mình.

Tim loạn một khắc.

Chợt như sóng trào.

Tôi vẫn luôn cho rằng, không một ai có thể phá vỡ bức tường “2D” kiên cố trong lòng mình, cho dù có là những thứ phi nhân loại kỳ quái. Nhưng sự kỳ diệu và đẹp đẽ của cuộc sống có lẽ là ở điểm này.....

Bạn sẽ không biết ở thời khắc nào trong cuộc sống gặp gỡ điều kỳ tích trong truyền thuyết.

"Vậy rồi cuối cùng anh ta có nói mình là ai không?" Lý Bồi Bồi găm tảo hỏi tôi. Bên cạnh Mỹ Mỹ cùng sói nhỏ liên tục gật đầu phụ họa, "Rốt cuộc hẳn là ai? Là người trong chung cư của chúng ta sao? Là giống loài gì vậy?"

Tôi đang định trả lời thì cửa sân thượng bị ai đó đá mở toang, "Là tình yêu mà cô ta không dám tin", Lý Đồi Đồi khoanh tay đứng ở cửa, "Các người sao không đi làm kiếm tiền đi, lại tranh thủ lười biếng hả?"

"Tụi em cũng phải nghỉ ngơi chứ, chưa kể gần đây tụi em rất siêng năng làm việc đó.", Bồi Bồi mới được phát lương nên có chút mạnh miệng, "Anh đừng phá đám, để tụi em nghe Tiểu Tín nói xong đã."

Tôi nhìn vào ba cặp mắt đầy tò mò xung quanh mình, khụ một tiếng nói, "Đúng như những gì anh cậu nói đấy."

"Nói gì cơ?"

"Người đó nói, tôi chính là tình yêu mà em không dám tin."

Câu nói ấy vốn dĩ ngày hôm qua nhớ tới vẫn khiến lòng tôi tê dại nhiều phen.

Nhưng khi bị Lý Đồi Đồi dùng giọng điệu như vậy nói ra, tôi thử lặp lại một lần, không những tình ý bay đâu mất mà còn khiến bản thân có chút buồn nôn. Tôi không ngừng chà xát cánh tay, nghiêng đầu trừng mắt nhìn Lý Đồi Đồi, "Anh lại tới đây làm gì?"

“Soạt”, một tờ hóa đơn được ném thẳng đến trước mặt tôi, sắc mặt Lý Đồi Đồi so với tôi càng khó xem hơn mấy phần, "Tiền thuốc men ngày hôm qua cô nhớ trả lại cho Lão Vu bà ở tầng 6 đó."

Đúng vậy, ngày hôm qua bởi vì sự xuất hiện của Lý Đồi Đồi đã khiến cuộc tương phùng đẹp đẽ của tôi cùng người ấy kết thúc nhanh như gió.

Vào giây phút Lý Đối Đối tìm đến, thân ảnh của người ấy như phút chốc tan biến, hòa vào màn sương nơi vùng núi hẻo lánh này. Tôi ngây ngốc ngồi ở đó, còn đang hồi tưởng câu nói ban nãy của anh, còn đang suy đoán chẳng lẽ người này vừa gặp đã yêu mình sao thì gương mặt Lý Đối Đối liền xuất hiện trong tầm mắt.

"Ô Tô Tiêu Tín!", hẳn ta gọi tên tôi, thái độ vô cùng nghiêm túc.

Lần đầu tiên tôi thấy được bộ dáng này của Lý Đối Đối. Hắn nhìn tôi, chân mày chau lại, khóe môi thì mím chặt, "Mau nói với tôi một câu xem nào"

"Nói..... nói cái gì?"

"Nói rằng cô vẫn ổn."

"Tôi... vẫn ổn." Tôi ngây ngốc trả lời, sau đó thần trí dần dần hồi phục lại, "Lý Đối Đối, vừa rồi hình như tôi gặp được người anh hùng của đời mình đây."

Đúng vậy, giống như câu nói cũ rích của Tử Hà tiên tử, tuy rằng người thanh niên áo đen đó không hề mặc một thân áo giáp, chân không đạp áng mây bảy màu, cũng không được nhiều người biết đến, nhưng ít ra đối với tôi, vừa rồi, anh ấy giống hệt như một người anh hùng vậy.

"Tôi thấy hình như mình đã động tâm với người đó rồi", tôi ôm ngực, nhìn Lý Đối Đối, "Anh có tin vào tình yêu sét đánh không?"

Lý Đối Đối nhìn tôi, trầm mặc một hồi lâu.

"Tôi chỉ tin, không bao giờ có đồ ăn miễn phí từ trên trời rơi xuống. Với bộ dạng ngốc nghếch xấu xí này của cô thật không thể khiến người ta tức cảnh sinh tình mà yêu cô ngay từ lần gặp đầu tiên được", hắn nói tiếp, "Cô mau tỉnh táo lại cho tôi, nhanh nhanh về nhà xử lý vết thương."

Sau đó hẳn ta lôi tôi về chung cư tìm Lão Vu bà ở lầu sáu..... Tuy người đó là nam, nhưng bởi vì tính cách có chút “nuơng nuơng”, cho nên Lý Đối Đối lúc nào cũng gọi ông là “Lão Vu bà”.

Lúc ấy ông ta đang đắp mặt nạ màu xanh mướt rướt, khi bị Lý Đối Đối hỏi ra mở cửa, ông ta không hề cam tâm tình nguyện gì. Có lẽ vì thế khi rửa vết thương cho tôi ông ta dùng sức khá mạnh, miệng thì cần năn

mong làm xong quách cho rồi. Tuy nhiên những điều này với tôi không quan trọng, bởi từ đầu đến cuối tôi vẫn còn đắm chìm trong hồi ức về người thanh niên áo đen kia, chưa thể thoát ra được.

Mãi cho đến hiện tại, khi nghĩ đến tôi y như cũ có chút hoảng hốt.

Tôi nhặt lấy tờ hóa đơn tiền thuốc cất vào trong túi, "Tôi biết rồi, không cần anh tới đòi đâu", tôi nhìn Lý Đồi Đồi, chưa kịp hỏi vì sao hôm qua hắn tìm được tôi thì hắn đã một mạch đi khỏi, một câu cũng không nói thêm.

"Cho nên.....", Lý Bồi Bồi mở miệng, giành lại sự chú ý của tôi, "Cô đối với một ‘người’ không rõ lai lịch, không biết tên tuổi, càng không biết diện mạo của người ta, ‘nhất kiến chung tình’?"

Bồi Bồi thay tôi tổng kết một câu.

Tôi lầm nhảm những lời này của cô ấy, sau đó trịnh trọng gật đầu, "Đúng vậy, tôi với người ấy chính là nhất kiến chung tình."

Và thậm chí, tôi còn biết, người ấy căn bản không phải là con người.

Chương 6

#trans: Đặc Lôi Tây

Từ sau khi ngẫu nhiên gặp được người thanh niên thần bí khiến tôi “vừa gặp đã yêu” kia, mỗi đêm tôi đều nằm mơ, nhưng đáng tiếc..... đó không phải là mộng xuân.

Thậm chí những giấc mơ ấy một chút liên quan đến tình yêu, sự lãng mạn, hay tâm hồn thiếu nữ cũng chẳng có.

Những thứ tôi mơ thấy, có khi là cảnh tượng tiêu điều hỗn loạn, có khi là lửa đạn tung bay cùng những tiếng nổ vang trời có thể khiến tôi phải bừng tỉnh. Đôi khi lại rất an bình, và có một cô gái đứng trong thời tiết mùa hè oi bức giống hệt vùng núi này, thổi khúc đồng dao tôi chưa từng nghe qua. Có khi dường như đang có mặt trên chiến trường thời binh đao loạn lạc, tôi trở thành một tướng quân thân mặt giáp đen, gương mặt mờ hồ, giơ cao thanh kiếm, ở nơi sa trường lạnh lẽo uống cạn dòng máu nóng hổi của quân thù.

Tôi nghĩ chắc do bản thân sau khi gặp cương thi bị kinh sợ quá độ, vì thế não bộ trở nên hưng phấn, từ đó cảm hứng nhiều. Ban ngày vẽ không hết, cho nên buổi tối liền nằm mơ thấy. Tôi cũng là một tác giả rất yêu nghề nên nằm mơ thấy cảnh gì đều thận trọng vẽ lại toàn bộ.

Tôi vẫn cho rằng rốt cuộc Thượng đế cũng thương tình, mỗi ngày đều ban cho tôi cảm hứng. Nhưng mọi chuyện liền khác cho đến ngày tôi cùng Bồi Bồi đang được nghỉ phép ra ngoài dẫn Mãng Tử đi dạo.....

Hôm đó là một ngày nắng đẹp hiếm hoi của Trùng Khánh, ánh nắng ngày xuân chiếu xuống khiến tôi rất thoải mái. Tôi vươn vai, nhìn sang Lý Bồi Bồi đang bên cạnh. Cô ấy đội một chiếc nón rộng vành thật to, chiếc kính mát to đến nỗi như muốn che hoàn toàn khuôn mặt, không những thế cô ấy còn che khẩu trang, người thì mặc thêm áo khoác chống nắng. Nói chung từ đầu đến chân đều được “trang bị vũ trang” cẩn thận.

"Ra ngoài ban ngày phải cực khổ như vậy cậu còn đi làm gì?"

Tôi vừa hỏi cô ấy vừa thả dây ra để Mãng Tử tùy ý chạy đi chơi. Bồi Bồi nhắc nhắc kính mát, "Được nghỉ mấy ngày mà không đi dạo một chút sẽ bức bối lắm."

Tôi bĩu môi, không vạch trần lời của cô ấy.

Lý Bồi Bồi xương cốt được làm từ gió, tâm hồn được làm từ biển, là một ma cà rồng yêu thích sự phóng khoáng. Ở lì trong nhà không ra ngoài đối với linh hồn yêu tự do của cô ấy là một sự giam cầm.

Mấy hôm nay cô ấy xin nghỉ không đi làm, nhưng sau mấy ngày rớt cuộc cũng không chịu được nữa, bất khả kháng phải dẫn chó đi dạo vào ban ngày thế này đơn giản là vì.....

Cô ấy sợ ma!

Không sai, tuy thân là một ma cà rồng, là “quỷ hút máu”, trên cơ bản đều đáng sợ như nhau, thế mà cô ấy lại sợ ma.

Đặc biệt vô cùng sợ ma trong truyền thuyết của Trung Quốc, nhất là mấy con ma trong phim, ngay cả đối với con cương thi tôi gặp hôm trước cô ấy cũng có nỗi sợ hãi vô hình.

Từ ngày tôi bị cương thi cắn, Bồi Bồi liền biết mấy con cương thi bị bắt sót ở Tương Tây cuối cùng đã mò đến vùng này. Chính vì lẽ đó buổi tối cô ấy cũng không dám đi làm một mình.

Cô ấy tuy sợ nhưng không nói ra, vẫn ra vẻ bình thường như không có chuyện gì. Tôi dù biết hết nhưng cũng không nhiều lời, sau khi cùng cô ấy đi dạo một hồi liền đến ngồi trên băng ghế dưới tàng cây, suy ngẫm về cảnh tượng trong mơ đêm qua.

Tôi luôn cảm thấy, một vài cảnh trong giấc mơ của tôi có thể ghép nối với nhau, cho nên sau khi vẽ ra xong tôi liền chụp lại để lúc nhàm chán có thể xem, tiện bề tìm kiếm cảm hứng.

Lý Bồi Bồi vào thời điểm ban ngày nắng chang chang thế này trông không có chút tinh thần nào, nên đi tới đi lui một hồi cô ấy bèn ngồi xuống bên cạnh dựa đầu vào vai tôi, mở miệng thở dốc chẳng khác gì Mãng Tử.

Cô ấy tuy giống Lý Đồi Đồi ban ngày có thể đi lại thoải mái, nhưng do không mạnh bằng Lý Đồi Đồi nên mới đi một đoạn đã cảm thấy mệt. Sau khi thở một hồi, cô ấy cúi nhìn vào màn hình điện thoại của tôi, "Ày, mấy bức tranh này vẽ phong cảnh Trùng Khánh khi xưa rất giống nha. Nhìn lại thấy hoài niệm ghê....."

Ngón tay tôi khựng lại, quay đầu nhìn Bồi Bồi một cái. Thế nhưng cô ấy lại chẳng phát hiện ra, chỉ tò mò vươn ngón tay quẹt quẹt điện thoại xem những bức vẽ khác, "Bức này còn vẽ lại cuộc ném bom năm đó nè..... Rất chân thật! Tiểu Tín, chẳng lẽ dạo này cô thích vẽ những đề tài lịch sử à?", cô ấy hỏi tôi, "Mỹ Mỹ nói, gần đây người hàng xóm của cô ấy về rồi, không lẽ cô đã xin ông lão kia mang cô trở về quá khứ chơi sao?"

Đương nhiên không hề có chuyện này!

Tôi cùng ông lão có thể xuyên không kia một chút cũng chẳng thân quen gì.

Mà đối với sự kiện “Vụ oanh tạc Trùng Khánh”, tôi cũng biết sơ sơ, đơn giản vì môn lịch sử ở cấp ba có nghe giảng qua. Hiện tại khi không còn đi học nữa, chỉ nhớ vào ngày 3, 4 tháng 5 ở đây bị Nhật ném bom, còn có cuộc thảm án ở đường hầm ngày 5 tháng 6. Sở dĩ tôi có thể nhớ rõ thời gian này là bởi vì mỗi năm cứ vào ngày 5 tháng 6, tòa thành chính của Trùng Khánh sẽ phát lệnh cảnh báo phòng không, khiến người ta không thể không chú ý.

Tại thời điểm này, tôi suy ngẫm lời Bồi Bồi nói, trong lòng không khỏi có chút hoảng sợ.

"Bồi Bồi", tôi cẩn thận hỏi cô ấy, "Mấy thợ bắt ma ở Tương Tây đuổi sót mấy lão cương thi ấy, là cương thi thời nào vậy?"

"Trong báo cáo nói hình như là thời dân quốc thì phải, đúng rồi, so với mấy bức vẽ này của cậu thời gian không sai biệt lắm."

"Đây là những cảnh tượng tớ nằm mơ thấy được sau khi bị cắn đó."

Lý Bồi Bồi và tôi bốn mắt nhìn nhau, trong phút chốc cả hai lâm vào trầm mặc.

Tuy rằng cách băng ghế chỉ vài bước chân chính là ánh nắng ấm áp của ngày xuân tươi đẹp, nhưng tôi lại cảm thấy sống lưng lạnh toát, còn Lý Bồi Bồi thì da gà trên cổ đang nhanh chóng nổi hết cả lên.....

Cô ấy "Xoạt" một cái đứng lên, lão đảo lúi về sau mấy bước, đứng dưới ánh mặt trời, "Tớ..... Tớ đột nhiên có chút không thoải mái. Tớ đi vệ sinh tý nha". Cô ấy nói xong liền quay người chạy thực mạng.....

Tôi sững sờ trong chốc lát, sau đó vội vàng đứng lên đuổi theo Bồi Bồi, vừa chạy tôi vừa kêu, "Cậu đứng lại! Cậu đừng bỏ tớ lại một mình! Tớ sợ lắm!"

"Cậu đừng lại đi!", cô ấy cũng hô to, "Đừng đuổi theo tớ nữa! Tớ cũng sợ lắm!"

Tôi thật sự từ trước đến nay chưa từng nghĩ tới, một nhân loại nhát gan như mình sẽ lại có ngày rượt đuổi một ma cà rồng trong công viên.

Mãng Tử không biết gì, cho rằng tôi cùng Lý Bồi Bồi đang chơi đùa với nhau nên liền đuổi theo sau tôi, giống như phát rồ mà không ngừng kêu lên một tràng "Gâu gâu gâu" đầy vui vẻ.

Sau khi đuổi theo vài phút, chúng tôi vô tình đã chạy tới một nơi xa lạ vô cùng yên ắng, chung quanh không một bóng người. Do lâu ngày không vận động nên lúc này cả người rệu rã, việc cố gắng hít thở khiến trong miệng tôi toàn mùi máu tươi, "Cậu đứng lại chưa!", tôi hô to.

Bồi Bồi vẫn không thèm để ý tới tôi.

Tôi nhanh như chớp quay đầu bắt lấy con Mãng Tử, "Cậu mà không quay lại tớ liền giết nó!"

Con Mãng Tử ngây ngốc thở hắt hắt, thè cái lưỡi to liếm nước miếng đầy lên mặt tôi. Vào lúc nó đang tính liếm thêm cái nữa thì người chủ nhân vô dụng của nó thấp thoáng xuất hiện ở phía sau thân cây Chi Sung, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, đề phòng nhìn chằm chằm tôi, "Cậu quả nhiên biến thành cương thi rồi"

Tôi tức đến bốc khói, "Cái rắm ấy! Không phải anh cậu đã nói chúng nó không ăn thịt thì thôi chứ sẽ không biến con người thành cương thi sao? Tớ không hiểu nhưng đến cả cậu cũng không hiểu? Chả lẽ tớ xem phim nhiều bị lậm, cậu cũng vậy à?"

"Nhưng cậu đã nằm mơ thấy tui nó rồi!"

"Ngoài mấy chuyện thời dân quốc này, tớ còn mơ thấy cảnh đánh giặc thời cổ đại xa xưa, thời còn cầm đao cầm kiếm! Tớ có thể chỉ đơn thuần là nằm mơ thôi mà!"

"Cũng có thể là do đám cương thi đó có sự liên hệ với nhau, nằm mơ thấy một con thì sẽ nằm mơ thấy cả đám"

".....", câu nói này của cô ấy khiến tôi có chút tức giận, "Thật sao? Bọn cương thi đó còn có ứng dụng lưu trữ đám mây như chúng ta à?"

Lý Bồi Bồi thấy tôi vẫn còn có thể an ổn đứng dưới ánh mặt trời, sau khi do dự một hồi lâu, cô ấy quyết định từ sau cây đi ra đứng ngoài nắng, "Theo lý mà nói có lẽ không có. Nhưng trước khi cậu bị cương thi tấn công, lúc anh tớ họp với Hiệp hội ma cà rồng có nói qua, mấy con cương thi này có khả năng bị đột biến"

"Đột biến là sao?"

"Mấy con cương thi Trung Quốc vừa tà ác vừa thần bí, hiện tại trong Hiệp hội Phi nhân loại Thế giới cũng không có hiệp hội của loài này. Bọn chúng cơ bản đều do thợ đuổi thi khổng chế, đuổi về quê nhà an táng. Rất nhiều cương thi đi lạc bản thân cũng chẳng còn ý thức, hành động duy nhất của bọn chúng chính là săn mồi, chúng sẽ không lây truyền virus, chỉ biết ăn sạch con mồi."

Là một nhà giáo dục làm trong trường học cho ma cà rồng, mỗi khi nói tới kiến thức trong sách vở, Bồi Bồi so với bộ dáng thường ngày trông có vẻ đứng đắn hơn nhiều, "Mấy ngày hôm trước, cậu đụng phải con cương thi kia, nó tấn công cậu có thể chỉ vì muốn ăn cậu. Nhưng cậu nói lúc nó chuẩn bị rời đi nó còn dẫn theo đứa bé, điều này chứng minh nó đang bảo vệ đứa trẻ, hay nói cách khác, bản thân nó có ý thức. Hơn nữa..... Tớ còn nghe nói, đứa trẻ kia hình như là bị con cương thi ấy bắt cóc."

"Bị bắt cóc?"

"Ừ, từ một cặp vợ chồng con người. Cha mẹ cậu nhóc đi cục cảnh sát báo án, nói lúc tan học đứa bé bị mất tích. Tuy trước mắt cảnh sát chỉ đang điều tra vụ án đó như một vụ mất tích, nhưng Ủy ban Phi nhân loại Trung Quốc hiện tại lại vô cùng khẩn trương. Họ chỉ muốn mau chóng

bắt được con cương thi kia, trả đứa bé về cho gia đình vì họ sợ rằng một khi sự tồn tại của chúng tôi, những loài phi nhân loại, bị bại lộ sẽ gây ra sự khủng hoảng không cần thiết"

"Con cương thi đó vì sao lại muốn cướp con của người khác chứ?"

"Điều này sao tôi biết được. Nhưng tôi biết, mấy con cương thi bị đột biến này cắn cậu, có khả năng cậu cũng bị đột biến.....", cô ấy vươn tay ra, "Cậu trả Mãng Tử lại cho tôi đi, nếu không chốc nữa cậu bỗng dưng phát điên lên, cắn nó một cái, nó cũng bị đột biến thì biết làm sao?"

"Cậu quả nhiên là em ruột của Lý Bối Bối."

Tôi vừa nói xong bỗng nhiên Bối Bối đang đứng đối diện tôi biểu tình nghiêm túc hẳn lên, ánh mắt cô ấy lạnh thấu xương, khác hẳn bộ dáng cùng tôi náo loạn khi nãy. Cô ấy không nói một tiếng, thân hình như điện chột lóe, lập tức nhào về phía tôi.

Tôi kinh ngạc, chưa kịp mở miệng thì liền bị Bối Bối đè xuống, nằm dài trên mặt đất.

Mãng Tử kêu ô ô mấy tiếng, sau đó trực tiếp xông ra ngoài.

Tôi chống người ngồi dậy, chỉ nghe thấy Bối Bối đè ở trên tôi đang hít vào một ngụm khí lạnh.

Tôi cực kì khẩn trương, "Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Gâu", không chờ Bối Bối kịp trả lời, tiếng Mãng Tử bên kia hú lên đau đớn cùng một tiếng than thở nặng nề truyền đến. Tôi ngẩng đầu liền thấy con Alaska toàn thân đầy lông và thịt to thể kia, hiện tại lại nằm nghiêng trên đất hết như đã chết, mà ở dưới ánh mặt trời bây giờ có một người đàn ông toàn thân mặc một màu đen đang đứng. Anh ta đứng đối diện với tôi, khi tôi còn chưa kịp nhìn rõ gương mặt đằng sau chiếc mũ đen to tướng thì đã bị Lý Bối Bối kéo đi.

"Đi!"

Tôi bị Bối Bối khiêng trên vai, mông hướng lên trời đầu hướng xuống đất, chỉ lát sau máu dồn lên não nhiều đến nỗi mắt không mở ra được.

Tình cảnh lúc ấy vô cùng hỗn loạn, chỉ thấy Bồi Bồi móc roi Đản Đản của cô ấy ra. Chiếc roi quất tới như xé rách không khí, nó phát ra những tiếng sắc nhọn, rồi dừng hai tiếng, tựa như âm thanh vũ khí chạm vào nhau. Mọi vật xung quanh trong nháy mắt bỗng rung chuyển, tóc tai, quần áo còn có lực phủ ngũ tạng của tôi đều bị những âm thanh, rung động trên mà loạn cả lên.

Nhưng mọi thứ đều xảy ra rất nhanh, như đang chơi một chuyến tàu lượn siêu tốc kích thích cực độ. Tôi chớp mắt một cái, khi mở mắt ra, đã bị ném ở trên sàn đất lạnh lẽo.

Nằm bò trên đất trong chốc lát, tôi chật vật đứng dậy. Trời đất bỗng chốc quay cuồng, khó khăn lắm tôi mới nhìn rõ xung quanh. Khi vừa nhận ra trước mặt là hành lang tầng một của chung cư tôi ở, từ dạ dày liền xông lên một làn hơi chua.

Tôi một tay chống tường, tay còn lại ôm lấy bụng, liền "Oẹ ọe" ói ra dịch vị.

"Chẹp, bản chết mất thôi", Hắc Cầu ngồi trên lan can cũ nát của cầu thang liềm liềm móng vuốt, "Đừng có mà ở trước cửa phòng chủ nhân nôn thốc nôn tháo thế được không? Chủ nhân tôi khừu giác rất tốt, mùi này sẽ làm phiền ngài ấy đấy"

Nó vừa nói xong thì "Cạch" một tiếng, cửa phòng liền được mở.

Tôi quay đầu, đúng lúc đối diện ánh mắt hơi mơ màng của Lý Đổi Đổi dường như vừa tỉnh dậy. Hắc ta híp mắt nhìn, đầu tóc có chút rối.

Hắc ta nhìn Lý Bồi Bồi đứng bên cạnh, đang dựa vào tường liềm mạng thở dốc rồi lại liếc mắt sang nhìn tôi. Lập tức hắc ta đứng thẳng người, tay cầm mắt kính nhẹ nhàng đưa lên, gọng kính màu vàng kim được hắc ta mở ra rồi tùy ý đeo lên. Hắc ta khẽ nhấc nhấc mắt kính, tuy sự mơ màng khi này đã biến đi đâu mất, nhưng sự khản đặc trầm thấp trong giọng nói vẫn còn.

“Là ai ăn hiếp các cô?”

Lời translator: Chào chào, chương này với mị có chút đặc sắc là vì có sự xuất hiện của nam chính sau khi ngủ dậy :3. Mà không biết nam phụ có

ác không ta, thôi, hồi sau phân giải. Bye bye, hẹn gặp lại ở chap sau!
Mua

Chương 7

#trans: Đặc Lôi Tây

Lý Đồi Đồi tuy nói không nhiều nhưng cả người đều toát ra vẻ đẹp trai. Tôi dựa vào tường, tay ôm bụng, miệng còn vương mùi chua ngòm, trong lúc không phòng bị đã bị vẻ đẹp trai ấy làm cho ngu người.

“Đúng là ngày xui như chó”, Bồi Bồi sau khi lấy lại sức xong mở miệng mắng một câu, kéo tôi về với thực tại.

“Con mẹ nó! Hù chết em rồi! Nếu không phải nhờ em chạy nhanh, hôm nay nhất định đã xảy ra chuyện! Mãng Tử vẫn còn nằm ở đó, em phải mau quay lại đem nó về mới được! Anh đi với em đi, em dẫn anh đi tìm hần! Con mẹ nó bức xúc quá mà! Anh nhất định phải đánh chết hần!”

Ngày thường Lý Đồi Đồi và Lý Bồi Bồi không bao giờ đứng cùng chiến tuyến, nhưng một khi có chuyện cãi nhau hay đánh đấm, cô ấy lập tức lại trở về cùng phe với Lý Đồi Đồi, trở thành đứa “em gái” đúng nghĩa của hần.

Lý Đồi Đồi nhìn biểu tình kích động của Bồi Bồi, gương mặt vẫn lạnh tanh, hần ta vươn tay nắm lấy mớ tóc rối trên đầu, từ những ngón tay thon dài trắng bệch giống như có ma thuật khiến cho cả mái tóc trong chớp mắt biến thành bộ dáng gọn gàng thường ngày. Hần không thèm để ý em gái mình, chỉ từ trên xuống dưới đánh giá tôi một phen. Khi thấy bãi nôn bên chân tường thì ánh mắt hần hơi ngừng lại, sau đó chau mày.

“Bụng cô bị thương à?”

Tôi vô lực chỉ về phía Bồi Bồi, “Là ‘nhờ’ cô ấy khiêng nên bị cắn”

“Cắn một chút thì có làm sao, miễn là cậu còn giữ được cái mạng. Anh cũng biết con người yếu đuối thế nào mà?”, Bồi Bồi đi lướt qua tôi, “Sói nhỏ đâu? Anh bảo sói nhỏ đi theo chúng ta đi, gã đó không dễ đối phó đâu”

“Là giống loài nào?”, Lý Đồi Đồi vừa đơn giản hỏi vừa quay vào nhà. Khi trở ra trên tay đã đeo một chiếc nhẫn màu vàng lấp lánh, kiểu dáng

cổ xưa đơn giản, quần quanh ngón tay cái trắng bệch của hắn hết như một nhánh tường vi.

Đó là pháp khí của Lý Đồi Đồi, lúc sử dụng sẽ biến thành một sợi dây vàng. Lần đầu tôi nhìn thấy hắn cũng là ngày hắn dùng nó để thu phục người sói nhỏ.

“Nhìn không ra, người gã mặc một áo choàng màu đen ngòm, che đậy rất tỉ mỉ nên em không nhìn thấy mặt”

Nghe đến đây, động tác xoay chiếc nhẫn trên tay của Lý Đồi Đồi bỗng khựng lại, “Ồ? Mặc áo choàng màu đen à?”

“Phải! Áo choàng màu.....”, Bồi Bồi nói giữa chừng thì không nói nữa, sau đó cô ấy bỗng quay sang nhìn chằm chằm tôi, “Tô Tiểu Tín, lúc trước cậu kè vào cái đêm mà cậu đụng độ cương thi gặp được người khiến cậu vừa gặp đã yêu, người đó cũng mặc áo choàng màu đen đúng không?”

Lý Đồi Đồi lúc này cũng nhìn tôi với ánh mắt không rõ tư vị. Tôi nuốt xuống làn hơi chua trong miệng nói, “Đúng vậy, nhưng mà tớ không biết có phải là người đó không. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh nên tớ không kịp nhìn gì cả. Hơn nữa người cứu tớ hôm đó, tuy không nhìn thấy được mặt người ta nhưng tớ biết không phải anh ấy đâu. Anh ấy rất dịu dàng, lại rất....”. Đến tận giờ này phút này, khi nghĩ về ngày đó, trên mái tóc tôi dường như vẫn còn vương lại độ ẩm trên tay của anh ấy. Tuy tôi không biết giải thích thế nào nhưng, “Tuyệt đối không phải là một người!”

“Cậu làm ơn đừng có bị tình yêu làm mờ mắt được không?”

Thật hiếm thấy dịp Bồi Bồi thì ra sức mắng tôi còn Lý Đồi Đồi lại không nói lời nào.

Sau khi trầm mặc một hồi lâu, Lý Đồi Đồi huýt sáo một cái, phút chốc từ lan can lầu bảy có một thân ảnh nhanh như chớp lao xuống. “Đùng” một tiếng, hai gối của người sói nhỏ mạnh bạo chạm đất. Sau đó nó đứng thẳng người rồi lùi về sau, bãi bùn đất sau lưng nó cũng mơ hồ hằn lên hai vết chân.

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng có nhảy từ cửa sổ xuống”, khi bị Lý Đồi Đồi quở mắng, người sói nhỏ lập tức lắp bắp trả lời, “Tôi... tiền thuê nhà tôi không thể trả đúng hạn, vì thế khi ông chủ gọi tôi không thể không có

mặt đúng lúc được”

“Uhm”, câu trả lời này khiến hắn rất hài lòng, “Đi thôi!”

Người sói nhỏ ngẩn ra, “Đi đâu ạ?”

“Bắt người”

Lúc nói chuyện Lý Đồi Đồi cũng vô cùng đẹp trai, tuy không biết thứ họ đi bắt có thật sự là con người không. Tôi chỉ là một con người yếu đuối, không muốn đi theo làm vương chân họ nên chỉ có thể đưa mắt nhìn theo, tiễn họ đi báo thù rửa hận và đem Mãng Tử trở về. Lý Đồi Đồi đi đầu, tuy chỉ mặc đồ ngủ nhưng dáng vẻ vô cùng cool ngầu, hắn dẫn theo em gái, thuộc hạ và cả con mèo thiện cùng nhau đến nơi công viên ban này.

“Bọn họ đi đâu vậy?”, Dư Mỹ Mỹ đang trên lầu ba đánh răng, lú đầu ra ngoài cửa sổ hỏi.

“Đi đánh nhau.”

“Hả?”, Mỹ Mỹ hỏi tôi, “Mặc pyjama mang dép bông đi luôn sao? Ông chủ từ khi nào lại khinh thường kẻ thù đến mức này cơ chứ? Dù sao cũng đang là ban ngày ban mặt mà.”

Tôi nhìn bóng lưng họ hồi lâu, sau đó vỗ tay một cái, “Cảnh này hot thật! Tôi nhất định phải vẽ lại!”

“Hả? Hot? Pyjama dép bông hot sao? Cô cũng từ khi nào lại xem thường độc giả đến nhường này cơ chứ?”

Tôi không thềm để ý cô ấy, nhanh như bay lao về phòng, kiềm nén sự khó chịu trong người mà vẽ chương mới. Tuy nhiên đến hai bức tôi còn chưa vẽ xong thì pyjama – dép – bông – Lý Đồi Đồi đã trở về. Người sói nhỏ đi một bên mở miệng ngáp dài, trên vai nó là con Hắc Cầu đã ngủ từ lâu. Con Mãng Tử đang ngủ to như một ngọn núi thì đang được Bồi Bồi ôm trong lòng, che hết gần như cả người cô ấy.

Kết quả của ngày kéo bè kéo phái đi đánh nhau của Bồi Bồi chính là, khi đến nơi người ta đã đi mất, chỉ còn con Mãng Tử nằm phơi bụng ở chỗ cũ.

Tôi vốn nghĩ chuyện này đến đây là kết thúc, người áo đen kia là ai, tại sao lại tấn công chúng tôi cũng không còn quan trọng nữa... Bởi vì, dù sao Lý Đồi Đồi cũng đang điều tra mà. Nhưng điều tôi và Bồi Bồi không ngờ đến đó là ngày hôm sau, vai của cô ấy bắt đầu đau.

Cô ấy đến tìm tôi nhờ xoa bóp một chút. Cô ấy cởi áo ra, và khi nhìn thấy thứ trên vai phải của cô ấy, tôi lại không động tay vào.

“Sao vậy?”

“Bồi Bồi à, hôm qua cậu không đi tắm hả?”

“Hôm qua tớ mệt quá, ngay cả quan tài tớ còn không chui vào cứ như vậy nằm trên sofa cả ngày. Chuyện gì vậy, người tớ dơ lắm à?”

“Không phải”, tôi kéo cô ấy đến trước chiếc gương, “Cho dù cậu có tắm thì cũng không thể thấy thứ này.”

Bồi Bồi đưa lưng về phía gương, sau khi quay đầu nhìn lưng mình cô ấy liền chấn kinh, “Con mẹ nó thứ gì đây trời?”

Trên phần lưng gần vai phải của cô ấy có một ấn ký đen kịt, hình dáng như dấu tay máu của một đứa trẻ. Không những thế từ những đầu ngón tay còn chảy xuống ba vệt dài hết như những vệt máu. Tôi lấy hết can đảm, rút năm sáu tờ khăn giấy vò thành một cục sau đó nhẹ nhàng lau...

“Lau không ra. Đây không phải là máu mà là một ấn ký”, tôi cảm thấy tim mình bây giờ đang đập thình thịch như xem phim ma, nhanh đến không kiềm được, “Bồi Bồi, hôm qua lúc cậu đẩy tớ xuống ấy, có phải người lạ mặt áo đen đó đã đánh cậu không?”

Gương mặt vốn ngày thường trắng bệch của Bồi Bồi phút chốc chuyển sang tái mét, “Cái quỷ gì đây? Chẳng lẽ lúc bọn tớ quay lại tìm không có là do hấn nhập vào tớ rồi? Tiểu Tín cậu mau mở đèn lên, nó còn ở đó không?”

Tôi cũng không nói nhiều chỉ mau chóng kéo cô ấy xuống tầng hai, gõ cửa nhà Vu lão bà.

Hình như Vu lão bà đã ra ngoài rồi, nghĩ thế tôi liền kéo Bồi Bồi thần trí bất ổn xuống tầng một tìm Lý Đồi Đồi. Gõ cửa một hồi lâu tuy vậy chỉ

có Hắc Cầu đang liếm vuốt trước cửa trả lời, “Chủ nhân hôm qua đi cả đêm không về, hình như đang bận.”

“Anh ta đi đâu?”

“Tại sao tôi phải nói cho...”, nó chưa nói xong thì tôi đã tóm lấy, nhắc bổng cổ nó lên, “Mi nhìn bộ dáng của ta giống như đang đùa giỡn với mi lắm à? Nói, anh ta đang ở đâu?”

Hắc Cầu bị tôi dọa một trận, hai mắt mở to nhìn tôi, tôi lại lắc nó một cái, lúc này nó trả lời tôi như lầm bầm, “Ồ Hiệp hội ma cà rồng...”

“Bồi Bồi chúng ta đi thôi”

“Không không không!”, Bồi Bồi giật tay tôi ra, chạy một mạch lại lên lầu, “Quanh chung cư này có kết giới nên tớ không đi đâu, vì nếu lỡ ra ngoài bị hồn ma đó cướp mất thân thể thì sao? Tớ không đi!”

Tôi thấy cô ấy bị dọa sợ đến nổi mắt đi phong thái uy phong hàng ngày nên chỉ có thể lấy di động ra gọi cho Lý Đồi Đồi. Gọi hai ba cuộc đều thông báo đã tắt máy cho nên tôi nhắc Hắc Cầu trực tiếp đi ra ngoài, “Mi dẫn đường cho ta, chúng ta đi Hiệp hội.”

“Đừng đùa! Móng tôi mềm lắm, tôi không muốn chạy đâu...”

“Dù là chân trời góc bể mi cũng phải dẫn ta đi cho bằng được”

Cuối cùng... chúng tôi quyết định bắt xe. Chúng tôi một người một mèo, ngồi hai bên trái phải, tôi theo hướng của Hắc Cầu chỉ, chỉ đường cho tài xế. Trên đường quẹo tới quẹo lui khiến cho tài xế nhiều lần than phiền, cuối cùng chúng tôi đã đến Từ Khí Khẩu (một điểm du lịch ở Trùng Khánh).

Tôi ngàn vạn lần không ngờ tới, hiệp hội ma cà rồng đầy bí mật của bọn họ lại đặt trụ sở ở một cảnh điểm du lịch nổi như cồn nhiều người lui tới thế này....

Tôi ôm Hắc Cầu nghe theo lời chỉ đường của nó, ở điểm du lịch chen chúc du khách thế này cố gắng chen về phía trước. Sau khi đi qua hai tuyến đường chính, Hắc Cầu chỉ tôi quẹo qua một con đường nhỏ bên

cạnh, chớp mắt người ít hẳn đi. Nó lại chỉ tôi quẹo trái quẹo phải thêm một hồi nữa, địa hình Trùng Khánh đồi núi phức tạp, tôi rẽ tới rẽ lui một hồi liền không còn biết phương hướng nữa. Tôi nghĩ con Hắc Cầu dám chơi mình, đang muốn đánh nó thì nó liền lắc lắc đuôi bảo, “Nè, là cái cửa này đó”

Cánh cửa trước mắt tôi vô cùng cũ kĩ, căn nhà này cũng có vẻ đã từ những thập kỷ trước trước đó rồi, nhìn rách nát đến đáng thương, giống như chỉ cần đẩy một cái là cả tòa nhà này sẽ đổ sụp xuống vậy. Bên cạnh cánh cửa còn dán một bảng cảnh báo, “Nguy hiểm, không được vào”.

“Thật sự là nơi này hả? Mi không lừa ta đó chứ?”

Tôi thật sự không hiểu, điều kiện kinh tế của hiệp hội ma cà rồng thật sự kém quá! Không phải ma cà rồng ở nước ngoài đều sống ở lâu đài, dinh thự hào hoa sang trọng, chức danh nam tước bá tước các kiểu sao? Cớ gì khi đến Trung Quốc, đường đường là trụ sở chính, lại lâm vào tình cảnh nghèo nàn khốn đốn thế này?

“Đúng là nó đó.”

“Lý Đổi Đổi mỗi ngày mặc đồ tây mang giày da, chải chuốt từ đầu đến chân là đến nơi này làm việc hả?”

“Đúng vậy”. Lúc này cánh cửa “két” một tiếng liền mở ra. Người đàn ông mặc đồ tây mang giày da, chải chuốt từ đầu đến chân đang khoanh tay, lạnh lùng nhìn tôi, “Cô có ý kiến gì hả?”

Hắc Cầu vừa nhìn thấy chủ nhân liền ra sức lắc mình như một con cá thoát khỏi ngực tôi nhảy lên trên vai Lý Đổi Đổi, “Chủ nhân, con mụ này hôm nay vô cùng láo xược! Chỉ là một con người vậy mà dám uy hiếp tôi!”

Tôi khẽ ho một tiếng, “Lý Đổi Đổi, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với anh. Bồi Bồi hôm qua vì bảo vệ tôi đã nhận phải một đòn tấn công từ người đàn ông lạ mặt áo đen kia. Hiện giờ trên phần lưng gần vai phải của cô ấy có một dấu tay máu của trẻ con. Tôi có đi tìm Vu lão bà nhưng ông ấy đã ra ngoài rồi. Anh mau mau về xem cô ấy thế nào đi, tôi sợ có chuyện không hay xảy ra...”

Lý Đổi Đổi nghe tôi nói xong liền trầm mặc một chút, “Hắc Cầu, mi vào kêu hai bác sĩ về xem bệnh cho Bồi Bồi đi.”

“Dạ chủ nhân”, nó nhanh chóng nhảy vọt vào căn nhà cũ nát kia.

Tôi không kiềm được liếc nhìn vào đó một cái. Từ bên ngoài nhìn thế nào cũng chỉ là một căn nhà vừa nhỏ cửa cũ nát, nghe ý tứ của Lý Đồi Đồi hình như bên trong có rất nhiều người..... Phút chốc tôi liền cảm thấy mức độ nghèo nàn của họ tăng lên không ít.

“Còn cô”, Lý Đồi Đồi gọi tôi.

“Tôi thế nào?”

“Bắt đầu từ hôm nay, cô bị cấm túc, lúc không cần thiết nhất định không được ra ngoài”

“Vì sao chứ?”

“Vì sao à?”, giọng điệu của Lý Đồi Đồi chứa đầy sự chán ghét vì sự thiếu thông minh của tôi, “Bồi Bồi thay cô đỡ một đòn, cô nói trên người nó còn lưu lại ấn ký, cô nghĩ là để đối phó ai?”. Hắn ta nhìn tôi, ánh mắt vừa nghiêm túc vừa lạnh lùng khiến cho tim của tôi không khỏi run rẩy, “Thế giới của chúng tôi vô cùng nguy hiểm, một con người như cô vốn không nên đặt chân vào. Nhưng nay cô đã lỡ bước vào rồi, cô nên giữ cái mạng nhỏ của mình thật kỹ vào.”

Lý Đồi Đồi nói tiếp, “Nhớ rõ, cô là con mồi.”

Lời translator: Dịch đến lúc chị xót thương cho độ nghèo nàn của Hiệp hội thật sự thấy chị thật đáng yêu, haha. Hôm nay đến đây thôi, hẹn gặp mọi người chap sau nha.

Chương 8

#trans: Đặc Lôi Tây

Chương 8

Tôi luôn cảm thấy, bất kể là lời nói dối, ba hoa hay đùa giỡn, chỉ cần Lý Đối Đối nhìn chăm chăm tôi nói ra, chắc chắn đó là lời nói thật.

Hắn chính là một con sư tử chuyên đi săn mồi, sau khi ăn no bụng lại sinh rãnh rồi, mở lòng từ bi nhắc nhở tôi một câu. Nên khi hắn mở miệng nói ra hai từ “con mồi” kia, da gà trên người tôi cũng rất phối hợp mà nổi hết cả lên.

Lý Đối Đối đã thành công hù dọa tôi.

Trên mặt kính hắn bây giờ phản chiếu bóng hình của tôi như con nai vàng bị kinh sợ, chỉ biết mím chặt môi, nín thở, mắt không dám chớp mà chỉ dán chặt vào hắn.

Hắn cúi thấp đầu sau đó quay người đi vào trong. Tôi vẫn đứng đó, tôi cảm thấy có lẽ hắn đang cười nhạo mình, hoặc ít nhất hắn cảm thấy tôi thật đáng cười... Nhưng khi hắn quay đầu lại, tôi không thấy một chút ý cười nào mà chỉ thấy ánh mắt sáng quắc như thường ngày...

“Còn đứng như trời trồng ở đó làm gì?”

Câu hỏi này của Lý Đối Đối khiến tôi có chút ngu ngơ, tôi ngẩn ra một chốc mới trả lời, “Thì đợi bác sĩ về khám bệnh cho Bồi Bồi.”

Hắn nhíu chặt mày, bày ra bộ dáng điển hình của một ông chủ khó tính, “Mấy lời tôi nói ban nãy cô đều xem là gió thoảng qua tai à? Trên đường về cô hy vọng hai tên bác sĩ kia sẽ bảo vệ mình sao?”

Tôi nhìn hắn hồi lâu, “Nếu không thì phải sao?”

“Đợi tôi.”

Chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, tôi lặng lẽ chờ hắn nói tiếp nhưng đã mười giây trôi qua hắn vẫn không thốt ra một lời. Thấy vậy tôi liền hảo tâm nhắc nhở, “Đợi anh làm gì?”

Lý Đồi Đồi híp mắt lại, hắn ta quay hẳn người về phía tôi, khoanh tay, người hơi dựa vào chiếc cửa gỗ cũ kĩ bên cạnh, nhìn tôi bằng cặp mắt nhìn những đứ đũa thiếu năng trí tuệ, sau đó mới chầm chậm nói, “Đương nhiên là đợi tôi tan ca. Chứ cô nghĩ ở nơi này, cô và tôi còn có thể làm gì?”

Xung quanh chúng tôi bây giờ là những bậc thang bằng đá phủ rong rêu và căn nhà cũ nát này. Xuống dưới một chút là sông, lên trên một chút là địa điểm du lịch đông nghịt người. Nếu như bây giờ trước mặt là bạn trai của tôi, dựa theo những kinh nghiệm tôi đã tích góp được bao năm từ các bộ tiểu thuyết, phim ảnh, tôi có thể nghĩ ra cả ngàn chuyện để “làm”. Dù dằng hay thậm chí mãnh liệt, kiểu gì cũng có, muốn “làm” cái gì thì liền có thể “làm” cái đó...

(Tây: Bó chiều với bà chị này luôn =.=)

Nhưng trước mặt là Lý Đồi Đồi, tôi chỉ có thể ngây ngốc nhìn hắn cả nửa ngày mới thốt ra được một câu, “Ý anh là tôi đợi anh cùng về nhà ấy hả?”

“Có phải hôm qua cô bị Bồi Bồi khiêng nên não cũng teo luôn rồi à? Nghe không hiểu tiếng Trung à?”, Lý Đồi Đồi đã bày ra thái độ chán ghét nhưng tôi lại không kịp nói trả lại hắn vì còn đang bận ngây người.

Tôi không ngốc, cũng không phải không hiểu Lý Đồi Đồi đang nói gì, chỉ là tôi nhìn không thấu hắn.

Tôi biết con người hắn căm ghét hai từ “cùng nhau” đến nhường nào.

Hắn không những ghét bản thân “cùng nhau” với người khác, mà còn ghét tôi “cùng nhau” với Bồi Bồi, Mỹ Mỹ và người sói nhỏ. Khi chúng tôi 4 người đánh mạt chược hắn gọi đó là “tụ tập đánh bạc”, khi chúng tôi hẹn nhau nướng thịt hắn gọi đó là “tụ tập làm chuyện phi pháp”. Chính vì thế tần suất chúng tôi gặp nhau cứ thế ít đến đáng thương. Chỉ do tôi và Bồi Bồi sống chung một tầng nên mối liên hệ có thể nói là nhiều hơn một chút.

Lý Đổi Đổi luôn mong muốn chúng tôi giữ khoảng cách với nhau... Hay nói cách khác, hắn muốn tôi cách xa những người còn lại một chút.

Đúng như những gì trước đây tôi đã nói, Lý Đổi Đổi luôn căm ghét tôi do tôi đã phá vỡ nhiều quy tắc của hắn.

(Tây: Do ghen thôi chị ơi :3)

Cho nên ngay từ đầu tôi không bao giờ dám nghĩ theo hướng, vì đề bảo vệ mình hắn sẽ “hạ mình”, “cùng nhau” về nhà với tôi.

“Vào đi”, hắn nói câu đó xong liền đi vào trong, bỏ lại tôi vẫn đang đứng ngây người ở đó.

Tôi ngẩng đầu nhìn bức tường đã có vô số vết nứt rồi nhìn trái nhìn phải con đường nhỏ không người qua lại. Tuy có chút chột dạ nhưng cuối cùng vẫn bước vào. Cánh cửa kẽo kẹt một tiếng liền đóng sầm lại sau lưng tôi, chỉ trong chớp mắt, không gian xung quanh lập tức chìm vào bóng tối.

Không có đường lui cũng không nhìn thấy Lý Đổi Đổi đang đi ở phía trước.

“Lý...”

Mới vừa mở miệng nói một chữ, bên tai tôi chợt nghe một tiếng “soạt” thật khẽ, là Lý Đổi Đổi đứng trong một góc tối thấp lên một ngọn nến, ánh lửa lập lòe cứ thể nhảy múa trên mặt hắn, càng làm rõ nét thêm sự góc cạnh của ngũ quan. Trong phút chốc tôi ngỡ rằng nơi đây không còn là một căn nhà cũ nát ở Từ Khí Khẩu mà đã biến thành một tòa lâu đài cổ xưa ở Châu Âu xa xôi, và người trước mặt chính là một bá tước ma cà rồng tính khí bất ổn....

“Lại đây”, bá tước mở miệng ra lệnh, nhanh chóng kéo tôi về thực tại.

“Anh có biết thái độ mỗi lần anh gọi tôi rất giống cách mà Bồi Bồi kêu Mãng tử không?”

Đáp lại sự bất mãn của tôi chính là một cái lườm của Lý Đổi Đổi, “Ồ, vậy chứng tỏ tôi đối xử với cô vô cùng tốt.”

(Tây: cái logic gì thế này =.=)

“.....”

Trong khi nói chuyện, tôi đã đi tới bên cạnh hắn, khi tôi vừa dừng lại ngọn nến trong tay Lý Đồi Đồi bỗng nhiên sáng rực lên,. Tôi cúi đầu thì liền nhìn thấy chúng tôi đang đứng trong một pháp trận sáng rực những ánh sáng vàng kim chói mắt. Mặc dù đã sống ở chung cư của Lý Đồi Đồi được một thời gian rồi nhưng đây là lần đầu tiên tôi được trải nghiệm thế này nên vô cùng kích động.

“Y hết anime luôn!”, vừa mới thốt ra câu này, ánh sáng bên người đột nhiên biến mất, trước mắt tôi đã không còn là gian nhà rách nát tối om mà đã biến thành một lối đi được tạo ra từ nhiều khối đá lớn. Xung quanh vẫn tối tăm, lại còn ẩm ướt, hai bên vách tường có treo nhiều ngọn nến vàng vọt. Không gian ấy thế nhưng không làm sự hưng phấn của tôi giảm đi, hai mắt tôi vẫn mở to, tò mò nhìn ngắm xung quanh.

Đây thật sự là vùng đất của cảm hứng nha!

Tôi vừa đi vừa hỏi, “Chúng ta bây giờ đang ở đâu vậy? Vẫn là ở Từ Khí Khẩu hả? Cái này là dưới lòng đất đúng không? Các anh làm văn phòng sâu bao nhiêu mét vậy? Hiệp hội ma cà rồng tên nghe thú vị thế sao lại đặt văn phòng ở đây? Tôi phải đứng đây chờ anh à? Tôi có thể đi loanh quanh nhìn ngắm một chút được không? Tôi hứa sẽ không đụng vào thứ gì đâu.”

Tôi hứng thú bừng bừng, ríu rít nói một tràng, lúc dừng lại thở mới phát hiện tôi đã phá vỡ sự tĩnh mịch của nơi này, giống như tự tiện xông vào sảnh lớn của thư viện mà nhảy múa, làm ra hành động lỗi thời như vậy thế mà Lý Đồi Đồi lại không hề bảo tôi yên lặng.

Tôi quay đầu nhìn hắn vừa vặn thấy hắn cũng đang nhìn tôi.

Bốn mắt nhìn nhau, ngăn giữa chúng tôi là một ngọn nến đang nhảy múa.

Hắn ta nhìn vào mắt tôi rất lâu, giống như nhìn xuyên qua tôi về một nơi vô cùng xa xăm. Chỉ đến khi tôi hiểu mình quá ồn ào mà giơ tay che miệng lại cũng là lúc hắn ta khẽ chớp mắt, khiến tầng sương mù dày đặt trong mắt hắn dần tan đi. Bây giờ hắn đã khôi phục bộ dáng cao ngạo thường ngày, "Cô đem ngọn lửa trong mắt vừa rồi của mình thu lại đi, đừng có mà làm mù mắt những ma cà rồng cả ngày không thấy ánh sáng

ở đây". Hắn ta nói xong liền đem cây nến trong tay đưa cho tôi, "Cầm đi để soi đường, cô vào trong phòng phía trước, ở ngọn nến thứ ba, ngồi chờ tôi."

Tôi hạ thật thấp giọng nói của mình, "Tôi hỏi một chuyện nữa thôi."

"Chuyện gì?"

"Tôi có thể một mình đi dạo xung quanh không?"

Ngay tức khắc Lý Đỗi Đỗi cười như không cười nói, "Cô nói thử xem? Con mồi."

Tôi nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn ta xoay người, đi về hướng ngược lại không có lấy một ngọn nến. Giọng nói hắn lúc này giống như từ một nơi nào đó xa xôi truyền tới, trong đường hầm trống rỗng, xung quanh bao trùm bởi bóng tối, tiếng hắn cứ vang vọng vô cùng đáng sợ, "Nếu cô có gan thì cứ đi dạo. Văn phòng của Hiệp hội dưới này rất lớn, loài gì cũng có. Nhớ cầm chắc cây nến, đó chính là giấy thông hành". Lý Đỗi Đỗi dừng một chút, chính vào lúc khi thân ảnh hắn ta sắp bị bóng tối ở phía trước nuốt chửng, hắn mới quay đầu liếc nhìn tôi một cái, "Cũng đừng làm cho nó tắt."

Giống như vừa nghe phải một lời nguyền rủa vô cùng tàn ác, da đầu tôi thoáng chốc tê rần. Và ngay lập tức tôi giữ tay bảo vệ ngọn nến, thật cẩn thận đi tới căn phòng ban nãy Lý Đỗi Đỗi nói. Trong phòng có một chiếc bàn làm việc kiểu dáng đơn giản cùng một chiếc ghế, tôi ôm cây nến ngồi xuống, không dám nhúc nhích mà chỉ nhìn chăm chăm vào ngọn lửa.

Sự hiếu kỳ ban nãy của tôi, trong nháy mắt, đã bị mấy lời đe dọa của Lý Đỗi Đỗi một phát đè bẹp.

“Giữ cái mạng, không được chết”, tôi cảm thấy đây chính là “phương châm sống” tối thượng của một con người bình thường như tôi ở một thế giới ngầm nguy hiểm thế này.

Tôi cứ như vậy nhìn chăm chăm ngọn lửa hồi lâu, thật sự rất nhàm chán. Tôi liền móc di động ra, không có sóng vì thế bắt đầu chơi điện tử. Chơi được hai ván liền nghe "lạch cạch" một tiếng, trên đỉnh đầu chợt lóe

những vệt sáng trắng. Vừa ngẩng đầu tôi liền thấy các bóng đèn trần đều được bật lên. Cảnh tượng trong phòng, nháy mắt trở nên sáng tỏ, sáng như những văn phòng chính phủ, và không khí âm u đáng sợ khi nãy cũng đã biến mất không còn dấu vết.

"Ôi chao, cô hù chết tôi rồi, cô làm gì một mình ngồi ở đây mà không bật đèn vậy hả?". Ở cửa xuất hiện một em gái khoảng mười lăm mười sáu tuổi, vẻ mặt hoang mang hỏi tôi.

Tôi cảm thấy khóe miệng mình có chút co giật, "Không... Không có ai nói với tôi là nơi này có đèn...", tôi nói, "Tôi còn nghĩ nơi này của các cô chỉ thích đốt nến thôi..."

"Ai thích đốt nến châm đèn chứ, vừa tối lại vừa mờ, vì đèn trần ở hành lang đều hư rồi, nhờ thợ tới sửa mấy lần vẫn không xong, chẳng còn cách nào khác mới đốt nến". Em ấy đi vào, đem tô mì trong tay đặt trên bàn, mùi hương của mì nhất thời tràn ngập khắp phòng, mùi vị cay nóng kích thích vị giác của tôi, làm tôi có chút đói bụng, "Phiền cô tránh ra chỗ khác, đây là bàn làm việc của tôi, cô qua bên kia ngồi đi"

"Ồ...", tôi ôm cây nến đi khỏi.

"Cô còn ôm cái đó làm gì, bật đèn rồi cô còn không nhìn rõ sao?", em ấy hỏi tôi.

"Không phải nói cây nến này là giấy thông hành sao?"

Em gái kia sững sờ trong chốc lát, sau đó đẩy hết đồng tài liệu trên bàn, lộ ra một cái điện thoại ở trong góc. Em ấy nhanh chóng gọi điện thoại, "Alô? Phòng tổng thư ký phải không, tôi ở quầy lễ tân đây. Các anh có thể cùng chủ nhiệm trao đổi một chút, đừng để cho ngài ấy đi hù dọa lung tung người mới tới được không? Mỗi lần như thế tôi đều phải giải thích với họ rằng chúng ta là một đơn vị hiện đại rất tuân thủ pháp luật. Thật sự mệt chết luôn ấy! Tôi rất bận rộn, ok?!... Cái gì, mấy người không chịu nói? Mấy người không nói chẳng lẽ để tôi đi nói với chủ nhiệm sao? Vậy cả phòng thư ký mấy người làm cái gì ăn hả?"

Em gái kia bắt đầu cùng người trong điện thoại cãi nhau kịch liệt, còn tôi thì cứ ngồi ngây như phỗng, nhìn cuộc khẩu chiến đang diễn ra ngay trước mắt của những loài phi nhân loại.

Sau đó tôi bỗng bừng tỉnh đại ngộ...

Mẹ nó, Lý Đồi Đồi! Không nghĩ tới hắn ta lại ấu trĩ như thế, cứ nhiên làm khó tôi mới tới không biết quy định của Hiệp hội các người!

"Con rùa rút cổ, tức chết đi được", em gái đập mạnh điện thoại xuống bàn, dùng tiếng địa phương mắng một câu, "Nếu không phải thấy mì sắp nở hết thì bà đây hôm nay quyết mắng chết hắn", em ấy vừa nói vừa gỡ đôi đũa dùng một lần ra, nhanh chóng ăn hai đũa mì. Mì làm ẩm dạ dày, dường như cũng làm dịu bớt tâm tình của em gái tiếp tân. Lúc này em ấy mới ngẩng đầu nhìn tôi, cảm xúc đã không còn kịch liệt như khi nói chuyện điện thoại khi nãy nữa.

"Cô đến làm việc cho bộ phận nào? Đừng sợ, chúng tôi bỏ uống máu người lâu rồi."

Tôi biết ma cà rồng bây giờ đã không còn uống máu người nữa. Xã hội đã hiện đại rồi, bọn họ cũng đã sớm tạo ra một loại bột máu với giá trị dinh dưỡng cao, có thể sản xuất hàng loạt, giống như sữa bột mà pha nước ra uống. Mỗi lần pha một gói, sạch sẽ lại không nhiễm khuẩn. Giá cả có cao có thấp, hương vị có ngọt có tanh, ngoài ra còn có thể thêm đường hoặc thêm muối để uống. Giữa các ma cà rồng còn chia phe máu ngọt và máu mặn.

Đương nhiên, là một nhu yếu phẩm, bột máu thỉnh thoảng cũng có một ít hàng nhái, hàng giả trà trộn vào thị trường, gây hại đến sức khỏe của ma cà rồng. Cho nên, Hiệp hội ma cà rồng còn có một trách nhiệm vô cùng quan trọng đó chính là loại trừ hàng giả, hàng nhái.

Không lâu trước đây tôi có nghe nói, bọn họ cùng Lý Đồi Đồi đã tìm ra một tân bột máu kém chất lượng, còn bắt giam hết những tên gian thương kia.

"Tôi không phải tới đây làm việc, mà là tôi... tôi ở chỗ này chờ Lý chủ nhiệm của các cô tan ca."

Em gái dễ thương vừa nghe thế ánh mắt liền sáng lên, "Cô chờ chủ nhiệm cùng nhau về nhà hả?"

"Ừ, tôi với anh ta là hàng xóm. Hôm nay tình huống có chút đặc biệt cho nên... Aiz..."

Không giải thích vẫn là tốt nhất vì vừa giải thích, đôi mắt người đối diện càng sáng hơn. Tôi không nói gì nữa, dứt khoát ngậm miệng, tùy cho cô bé đánh giá tôi từ trên xuống dưới một hồi, sau đó em ấy vừa ăn mì vừa nói, "Ai ya, chủ nhiệm của chúng tôi cái gì cũng tốt, chỉ có điều lại thích đi hù dọa người khác. Rất nhiều lần ngài ấy dọa cho người tới đây làm việc sợ tới mức không dám mở miệng nói với chúng tôi câu nào. Vì họ sợ nếu như vậy chúng tôi liền nhào đến ăn thịt bọn họ. Tuy chủ nhiệm nói như vậy sẽ làm bọn họ bớt gây rắc rối nhưng ngài không nghĩ làm như thế sẽ tăng thêm phiền phức, khó khăn cho chúng tôi, dù làm thế nào cũng không khiến họ tin tưởng mình. Chị gái hàng xóm này, nếu chị có cơ hội xin nói chuyện này với chủ nhiệm giúp chúng tôi nhé."

Bảo tôi nói không bằng các cô tự đi nói đi...

Tôi chỉ mỉm cười, không bày tỏ ý kiến gì, tiếp tục im lặng nghe cô ấy trách móc.

Thật kỳ diệu làm sao, một người vừa tốt nghiệp liền bắt đầu ở nhà vẽ truyện tranh như tôi, từ trước đến nay chưa từng đi đến bất kỳ công ty nào, kể cả nghĩ cũng chưa nghĩ đến sẽ có một ngày, tôi sẽ ở một nơi không biết ở sâu dưới lòng đất bao nhiêu mét, nghe một ma cà rồng than phiền cùng mình.

Em gái này nói rất nhiều, không biết rửa xả bao lâu, cũng có lẽ là do tôi rồi nên tôi buồn ngủ, tôi cứ thế ngồi ở trên ghế nhắm hai mắt lại, bên tai vẫn là những tràng lải nhải của em gái kia. Dần dần giọng nữ bên tai biến thành một thanh âm khác.

Thanh âm này rõ ràng đáng sợ hơn rất nhiều, người phụ nữ đó giống như ở một nơi vừa buồn lại vừa nóng, cô ấy cứ đi, xuyên qua đám người chen chúc trước mặt, nét mặt cô ấy đều là sự bi thảm u sầu. Không khí xung quanh vừa đau khổ lại tuyệt vọng, gặp ai cô ấy cũng hỏi, "Con tôi đâu? Cô thấy con tôi không? Nó là một bé trai, mặc một chiếc áo vải màu xanh lá, cô có thấy nó không?"

Thế giới một mảnh yên tĩnh, chỉ có cô ấy một mình đang không ngừng tìm kiếm.

Đột nhiên "Đùng" một tiếng như trời long đất lở, từ trên đỉnh đầu rơi xuống rất nhiều đất đá. Đám người xung quanh bắt đầu la toáng lên,

khung cảnh vô cùng hỗn loạn, mà cô ấy chỉ có thể ở trung tâm sự hỗn loạn đó mà tuyệt vọng hét lên, "Con ơi! Con ơi!"

Cô ấy càng thét âm thanh càng lớn, càng thét nghe càng thê lương. Mỗi một tiếng đều như muốn xé rách màng nhĩ của tôi. Thế nhưng sau một tiếng kêu gào thảm thiết, thế giới đột nhiên trở về một mảng tối đen.

"Ô Tiểu Tín."

Tôi nghe được có người đang gọi tên tôi.

Tôi mở mắt liền thấy Lý Đồi Đồi đứng trước mặt mình. Hắn ta nhìn tôi, ánh mắt vẫn rất bình tĩnh, so với sự kinh hoàng trong giấc mơ ban nãy đúng là một trời một vực.

"Tôi... nằm mơ thấy ác mộng", tôi nói rồi chống người ngồi dậy. Lúc này tôi mới phát hiện, bàn tay mình nắm chặt thành quyền đến phát đau, còn sau lưng thì đã đổ ra một tầng mồ hôi lạnh.

Lý Đồi Đồi kéo một cái ghế ngồi xuống bên cạnh tôi, sau đó với tư thế khoan tay, bắt chéo chân, hắn nói, "Kể tôi nghe". Thái độ tự tin đó của hắn giống như khắp thế gian này, mặc kệ có việc đáng sợ như thế nào, trước mặt hắn đều không đáng nhắc tới.

Vì thế, khi ở bên cạnh hắn, tôi cũng thật vi diệu mà cảm thấy tự tin hẳn lên, và cơn ác mộng khi nãy liền không đáng nói tới nữa.

#cuoc_song_tot_dep_chuong_8

Chương 9

Cuối tuần vui về các bros, mai là thứ 2 đấy =)) #Vy

#trans: Đặc Lôi Tây

CHƯƠNG 9

“Anh có bút không?”

“Hửm?”

“Tôi vẽ lại cảnh tôi nằm mơ thấy cho anh xem.”

Lý Đổi Đổi liền tìm và mang đến cho tôi một cây bút bi và một quyển sổ nhỏ, “Không còn gì khác nữa đâu”. Lời này của hắn như sợ tôi mượn có đồ dùng tầm thường mà vẽ không được, tôi liền liếc hắn một cái, sau đó đón lấy những thứ hắn đưa tôi, cúi đầu cầm cúi vẽ.

Thân là một tác giả có trí tưởng tượng không mấy phong phú, vẽ tả thực chính là thế mạnh kiếm cơm của tôi. Những cảnh tượng mà tôi không thể miêu tả hết bằng lời, tất thấy đều thể hiện qua nét vẽ. Vì vẽ quá nhanh nên bức tranh không khỏi có chút nguệch ngoạc, nhưng tỉ lệ của người và cảnh vật một chút cũng chẳng sai lệch.

Lúc vẽ tôi không nói gì, Lý Đổi Đổi cũng một mực im lặng. Văn phòng của Hiệp hội dưới lòng đất này bây giờ chỉ còn có tiếng bút vẽ “soàn soạt” trên giấy cùng hơi thở nhè nhẹ của tôi.

Lúc tôi dừng bút ngẩng đầu lên thì liền phát hiện Lý Đổi Đổi không làm gì cả, chỉ đang chăm chú nhìn tranh của tôi. Hắn thấy tôi dừng bút cũng ngẩng đầu lên nhìn, chúng tôi nhìn nhau, khoảng cách cực kì gần, gần đến nỗi có thể thấy hình bóng của chính mình phản chiếu trong mắt của đối phương.

Tôi nhanh chóng gior bức tranh lên, tạo nên một bức tường ngăn cách tôi và Lý Đổi Đổi, “Tôi vẽ xong rồi.”

Lý Đổi Đổi ngửa người dựa vào lưng ghế, khoanh tay gọi tôi một tiếng, “Ô Tiêu Tín.”

Tôi nhìn tư thế bây giờ của hắn, lập tức cảnh giác, “Được rồi được rồi, không bắt anh xem tranh tôi vẽ có đẹp không, chỉ cần nhìn ý tứ trong bức tranh thôi....”

“Tranh cô vẽ không tồi.”

“Thích”, tim của tôi bắt giác đập mạnh, không vì điều gì khác mà chỉ vì... Lý Đổi Đổi cũng có ngày biết khen ngợi người khác!

“Dáng vẻ lúc vẽ tranh nhìn cũng ổn.”

Tôi trừng to hai mắt, nhìn chằm chằm hắn, tôi nghĩ nghề nghiệp mà tôi tự hào rốt cục cũng có thể được một tên không bao giờ biết công nhận người khác thừa nhận, sau sự kinh ngạc ban đầu, khóe môi tôi từ từ cong lên, “Điều đó là đương....”

“Cho nên lần sau gặp tôi cô đừng nói gì, chỉ cần vẽ tranh là được.”

(Tây: trình độ khiến người ta cạn lời của anh quá cao =.=)

“.....”

Hừm, tôi đúng là ngây thơ, cái miệng độc địa của hắn có thể thốt ra lời gì tốt đẹp cơ chứ?

Tôi lấy bút gõ mạnh vào cuốn sổ, “Nhìn cái này giùm! Cái này mới là quan trọng này!”

Lý Đổi Đổi theo hướng bút tôi chỉ mà nhìn vào bức tranh, “Hầm tránh bom ở thời điểm ‘Đại oanh tạc’, diện tích không lớn lắm, đây chắc là một người mẹ lạc mất con. Cô hãy vẽ mặt bà ta chi tiết chút nữa, để tôi cho người scan ra rồi phát đi.”

Tôi ngân ra, “Đem scan rồi phát đi hả?”

“Ừ, thứ mà cô nhìn thấy, tám chín phần là bộ dạng của con cương thi căn cô lúc sinh thời”, Lý Đổi Đổi tuy dùng biểu tình nhân nhật giải thích nhưng khiến sóng lưng tôi từng cơn lạnh toát, “Bồi Bồi hôm qua có nói với tôi chuyện cô dạo này hay nằm mơ thấy nhiều thứ, tôi cũng đã cùng mấy vị bác sĩ ở đây thảo luận qua. Chắc do nước bọt của con cương thi

đó khi vào người cô dẫn đến hiện tượng trúng độc, chính độc tính khiến cô nhìn thấy những chuyện trước kia của nó. Mà mấy con cương thi bắt sót kia có vài con bị đột biến, độc tính trong nước bọt thật sự không biết tác hại thế nào.”

“Tôi...”, tôi run rẩy nói, “Tôi trúng thi độc rồi sao? Có phải hay không tôi sẽ... chết?”. Nói đến chữ cuối, giọng điệu của tôi hơi biến đổi, không không chế được bản thân mà lộ ra một chút nức nở.

Lý Đổi Đổi lườm tôi một cái, ánh mắt chứa đầy sự chán ghét và ngạo mạn như đang nói, có ông ở đây, cô có muốn chết cũng không dễ đâu.

Tôi dần dần kiềm chế cảm xúc lại, sau một lúc vẫn không nhin được mà ngẫm tính toán, nhất định phải đem kết cục của bộ truyện tranh viết hết ra giấy, nếu không may tôi có gặp bất trắc gì cũng dễ ăn nói với độc giả! Đây chính là hành động của một tác giả truyện tranh chuyên nghiệp.

Tôi vừa nghĩ vừa lật sang một trang khác, để hai trang giấy tạo thành một khổ lớn hơn rồi bắt đầu phác họa lại chân dung người phụ nữ trong mơ kia. Vẽ một hồi tôi bỗng nghĩ ra một chuyện, bèn ngẩng đầu hỏi Lý Đổi Đổi, “Lần trước tôi bị cương thi đó cắn, sao anh không trực tiếp hỏi tôi hình dáng nó thế nào đi?”

Tay đang lau kính của Lý Đổi Đổi khẽ khựng lại, hấn híp mắt nhìn tôi, “Ồ, vậy ra lúc đó cô còn nhớ hình dáng của nó à?”

.....

Thật xin lỗi, tôi chẳng nhớ gì cả, tất cả kí ức về đêm hôm đó chỉ gói gọn về người đàn ông mặc áo đen không nhìn rõ mặt kia mà thôi. Ừ... hình như... mà phải nói là chính xác chứ nhỉ, sau một hai ngày bị cương thi cắn, tôi liền quên bèn luôn việc mình “bị cắn”, mà chỉ lo nghĩ về người đã khiến tôi vừa gặp đã yêu.

Tôi im lặng, cúi đầu vẽ tiếp, Lý Đổi Đổi đeo kính lên xong lại đứng dậy, “Cô cứ ở đây vẽ đi, tôi đi dẫn thêm một người đến đây, sau đó chúng ta về nhà.”

Không cho tôi có cơ hội trả lời, hấn ta đã đi mất dạng.

Ước chừng khoảng 1 tiếng đồng hồ sau, tôi đã vẽ xong, quan sát lại đôi mắt của người phụ nữ đó, nhìn tới nhìn lui liên thêm một mảng tối nữa vào, sau đó tôi duỗi lưng, hít thở một hơi dài. Lại nhìn một lần nữa bức tranh, cuối cùng quyết định ở khước môi vẽ thêm dăm ba đường.

“Oa!”, bất chợt tôi nghe thấy một tiếng reo kinh ngạc đầy non nớt của trẻ thơ. Bên cạnh tôi bỗng từ đâu lú ra một mái đầu đen nhánh, với giọng điệu vô cùng tán thưởng mà thốt lên, “Tranh vẽ đẹp quá à!”. Đứa bé nói rồi liền ngẩng đầu nhìn tôi, đôi con ngươi của nó đen lấp lánh như hai hòn bi ve, “Chị thật lợi hại!”

Những đứa bé có khả năng thưởng thức nghệ thuật như thế này không nhiều, lời khen của nó khiến tôi vô cùng đắc ý.

Bỗng cuốn sổ bị ai đó lấy đi, chính là Lý Đổi Đổi đã cầm lên, hẩn nhìn một hồi sau đó đến bên chiếc điện thoại ở trên bàn của em gái quây lễ tân gọi điện, “Alô? Mau đến quây lễ tân lấy hình, hôm nay in ra rồi phát ngay cho tôi. Phát lệnh mức hai.”

Mức lệnh của Hiệp hội ma cà rồng bao gồm lệnh đặc biệt và mức lệnh từ một đến năm.

Thông thường mức lệnh thứ nhất là đã cao nhất rồi, dành cho những vụ như phi nhân loại giết người hàng loạt hoặc các loài phi nhân loại đánh nhau, tàn sát quy mô lớn. Điều đó nghĩa là các hành vi phạm tội chủ yếu phát lệnh mức một, mức hai chính là mức cao nhất của những việc còn lại. Xem ra vụ cương thi này đã gây áp lực rất lớn cho bọn họ.

Còn về mức đặc biệt kia, Bồi Bồi có nói đó thuộc về khoản cơ mật trong công tác làm việc của họ cho nên người bình thường đều không biết...

“Chị ơi, chị không những vẽ đẹp mà còn rất xinh nữa, khiến em nhìn mà mê mẩn luôn!”

Hả?

Ánh mắt tôi dời từ người Lý Đổi Đổi sang đứa nhóc cao chưa đến ngực mình. Thằng bé chớp chớp đôi mắt đen, sáng lấp lánh của nó nhìn chằm chằm tôi, tôi nhất thời không dám tin những lời khi nãy được phát ra từ miệng một thằng bé con, “Mắt của chị đẹp quá đi, nhất định là do dùng

đôi mắt đẹp thế này nhìn ngắm thế giới nên mới có thể vẽ đẹp nhường này!”

Cái gì đây?!

Chờ chút nào, đứa bé này, đứa bé này quả thật là...

“Ai ya, được chị gái xinh đẹp nhìn thế này khiến em đỏ mặt cả rồi. Xấu hổ quá đi!”.

Thằng bé vừa nói vừa lao vào lòng tôi, nhưng khi đầu nó còn chưa chạm đến ngực tôi thì cổ áo phía sau đã bị một bàn tay trắng bệch nhấc lên.

Lý Đồi Đồi liếc nó một cái, “Đã từng tuổi này rồi mà còn giả vờ ngây thơ, dễ thương để chiếm tiện nghi người khác.”

“Gì chứ? Cái chú này nói gì vậy? Con không hiểu gì hết á.”

Lý Đồi Đồi chán ghét lườm nó, sau đó giơ tay ra ném một cái, giống như vứt rác mà quăng thẳng thẳng bẻ vào tường. Tôi kinh hô một tiếng, còn tưởng rằng thằng bé không tránh khỏi kết cục mẻ đầu sút trán, máu me đầm đìa thì thấy đã nó ôm đầu, trong không trung liên tiếp cuộn người mấy vòng. Sau đó hai chân thằng bé nhẹ nhàng đập lên tường một cái, lưng hơi cong lại, rồi hết như những vận động viên trong các kỳ Olympic, nó đã hoàn mỹ đáp xuống đất.

Chân thằng bé không mang giày, ở cổ chân có đeo một chiếc chuông. Điều đáng nói là sau một chuỗi các động tác kinh hồn khi nãy, chiếc chuông kia không phát ra một tiếng nào.

“Cô đừng chỉ biết nhìn mặt mà bắt hình dong, cái tên này, so với tuổi cô mà nói thì đã là ông chú bốn năm chục tuổi rồi. Cho nên hãy thu lại ánh mắt như nhìn thần đồng ấy đi.”

“Cái gì? Bốn năm chục tuổi?”, tôi kinh ngạc, “Thiên sơn đồng lão sao?”

“Làm gì có, em thật sự chỉ là một cậu bé con thôi mà”, nó cười tươi rói nhìn tôi, “Em tên là Vu Thiệu, chị có thể gọi em là tiểu Thiệu Thiệu hoặc là tiểu Vu Vu. Em là một thợ bắt thi, từ hôm nay sẽ về nhà sống chung với chị á.”

“Chung một tòa chung cư thôi, đừng có mà nghĩ nhiều”, Lý Đồi Đồi nói chen vào.

“Từ hôm nay em có thể sống chung chung cư với một chị gái xinh đẹp thế này, thật sự là vui lắm lắm luôn á. Dù sẽ có một cơn cuồng thi ngoại quốc vô cùng không hợp phong cảnh này, em cũng không để tâm.”

“Không vui thì người có thể tiếp tục ngủ lại trong công ty.”

Vu Thiệu không thèm nhìn Lý Đồi Đồi, đến trước mặt tôi và giơ tay ra, “Chúng ta đi thôi chị. Mà phía trước tôi quá, em không nhìn thấy gì hết, muốn được chị nắm tay cơ, nếu không em không dám đi đâu.”

Tôi lặng lẽ nhìn nó rồi lại nhìn Lý Đồi Đồi, thấy hắn âm thầm gật đầu mới yên tâm đưa tay ra nắm lấy tay thẳng bé kìa quái trước mắt. Vào giây phút nó nắm được tay tôi, đôi mắt vốn ngây thơ đáng yêu phút chốc trở nên sắc bén, “Chị mấy hôm trước do bị cơn cuồng thi cắn nên bắt đầu nằm mơ thấy ác mộng phải không?”

“Ừ...”

“Vậy mấy hôm nay chị phải cẩn thận một chút đó.”

Tìm tôi đập thành thịch như đánh trống, “Cẩn thận cái gì?”

“Cẩn thận lúc nằm mơ sẽ bị cơn cuồng thi bắt đi luôn chứ sao.”

Mẹ nó, câu nói này thật sự làm người ta sợ hãi mà. Khi nó thấy vì bị nó dọa mà hai chân tôi bắt đầu mềm nhũn ra không đi nổi nữa thì lại nở nụ cười vui vẻ, vừa kéo tay tôi đi vừa nói, “Nhưng mà chị yên tâm đi, tòa chung cư của chúng ta được cơn cuồng thi ngoại quốc kia hạ kết giới rồi. Tuy em rất không muốn thừa nhận nhưng hắn ta thật sự rất lợi hại. Mấy cơn cuồng thi không biết nghe lời không có khả năng vào được đâu, mà muốn vào đó không chỉ đơn thuần là cơn cuồng thi...”. Nó đơn giản nói đến đó liền nhanh chóng chuyển đề tài, “Nhưng mà hiện tại chị đừng sợ cơn cuồng thi các kiểu nữa vì đã có em sống ở đó rồi. Nhất định em không để chị gái xinh đẹp đây bị bọn chúng dẫn đi đâu. Nếu muốn tìm người chơi cùng, thì chỉ có thể tìm em chơi mà thôi.”

Nghe đến đây tôi liền hiểu được, thợ bắt thi này là do Lý Đồi Đồi tìm về làm vệ sĩ cho tôi.

“Mấy con cương thi đi lạc kia là do em bắt sót hả?”

Vu Thiệu nhẹ nhàng cười, “Em rất lâu đã không tự mình đi bắt thi rồi chị ơi, mấy việc đó có cấp dưới lo liệu hết. Chỉ là lần này xảy ra phiền phức nên em phải từ Tương Tây đến đây thu dọn tàn cuộc. Vừa hay đã lâu em chưa về Trùng Khánh chơi, nhớ mùi vị của lẩu cay ở đây ghê nơi”. Nó vừa đi vừa chỉ về phía bên cạnh, “Chỉ trách cái ông chú yêu quái khó tính như thần gác cửa này này, em đến đây đã hai ngày rồi nhưng vẫn một mực bắt em ở dưới này làm việc, không cho ra ngoài chơi.”

Vừa đi vừa trò chuyện một hồi chúng tôi đã rời khỏi văn phòng của Hiệp hội, khi ánh sáng pháp trận lần nữa sáng lên rồi tắt đi, tôi lại trở về bên trong căn nhà cũ nát tồi tàn ban chiều.

Vu Thiệu đẩy cửa bước ra ngoài, thành thực bước đến con đường chính của Từ Khí Khẩu. Hiện tại là sáng sớm, so với Từ Khí Khẩu vào ban ngày và Cổ Trấn vào ban đêm thì Cổ Trấn bây giờ mới ra dáng là một cổ trấn. Chỉ là việc buôn bán, thương mại vẫn không thể tránh được, đi đường thỉnh thoảng sẽ thấy vài cửa hiệu đang gấp rút sửa sang, còn các tiệm khác vẫn còn đóng cửa. Có các quán bar mở cửa cả đêm dường như truyền đến tiếng ghita, gảy một bản nhạc đồng quê réo rắt.

Gió xuân không lạnh lắm, còn mang theo hơi ẩm từ dưới sông, nhẹ nhàng thổi qua mặt, cũng thổi đi cả sự buồn ngủ của tôi.

“Nếu muốn ăn lẩu thì vài ngày tới lên nhà tìm chị, chị sẽ mua rau thịt về làm cho ăn”. Tôi dài ngáp một cái, vừa lúc thấy bên đường có một quán bán bánh quẩy chiên đang lục tục dọn hàng. Quán này ba mẹ từ nhỏ đã thường hay mua cho tôi ăn, quán vào ban ngày vẫn mua may bán đắt như xưa, xếp hàng dài chờ mua không bao giờ ít hơn 10 phút. Vậy mà vào lúc sáng sớm lại không có lấy một bóng người. Tôi kiểm chế cơn buồn ngủ chạy vèo qua phía đó mua hai gói, dù phải ép buộc ông chủ bán hàng khi máy điện thoại của ông chỉ còn 3% pin.

“Nè, Tiểu Thiệu Thiệu, quà gặp mặt của chị”, tôi đưa nó một gói, “Sau này nhờ em chiếu cố thêm nhé.”

“Oa, chị gái thật lợi hại quá!”, Vu Thiệu vui vẻ đón lấy, sau đó trực tiếp xé ra ăn. Vừa ăn nó vừa híp mắt, luôn miệng khen ngon, người bán hàng bên cạnh nghe được liền gọi nó qua đó, sau đó nhét thêm hai cây bánh

quẩy chiền to thật to vào tay thằng bé, “Cháu thích như thế thì ăn nhiều một chút nhé!”

Đứa trẻ với bộ dạng đáng yêu lại biết nói chuyện quả nhiên khiến ai cũng thích. Vu Thiệu vì thế lại tuôn một tràng lời tán dương với ông chủ quán.

Tôi đứng bên này nhìn Lý Đối Đối một cái, hắn từ nãy đến giờ vẫn luôn dán chặt mắt ngắm một con mèo đứng trên mái nhà. Tôi liền đưa gói bánh còn lại cho hắn, “Cái này cho anh.”

Lúc này Lý Đối Đối mới cúi đầu nhìn tôi, “Đưa cho Vu Thiệu là quà gặp mặt, còn đưa cho tôi... là phí bảo vệ à?”

“VẬY ANH CÓ LẤY KHÔNG THÌ BẢO?”

Hắn ta trầm mặc một chốc sau đó giơ tay đón lấy gói bánh.

Tôi nhân mạnh nói, “Đã nhận phí bảo vệ rồi thì phải làm cho tốt đấy!”

Nhận rồi thì phải bảo vệ tôi.

Hắn liếc nhìn tôi một cái, vào lúc Vu Thiệu đang từ quầy bánh chạy về phía chúng tôi, hắn chỉ nhẹ nhàng phun ra một câu, “Cứ yên tâm mà vẽ tranh của cô đi.”

#cuoc_song_tot_dep_chuong_9

Chương 10

Nhớ thím Lý lắm ạ :< Ôn giờ lại được gặp thím ToT

Chương 10 siêu dài, xin dành một tràng pháo tay cho chị Tây nhà mình

#trans: Đặc Lôi Tây

Chương 10

*Trước khi vào chương này, Tây xin giới thiệu một chút về trò đấu địa chủ. Trò này so với trò tiến lên của VN khá giống nhau, người chơi từ 3 - 4 người, trong đó một người sẽ làm địa chủ, hai hoặc ba người còn lại là nông dân. Nhiệm vụ của nông dân là hợp sức chống lại địa chủ.

Cách chơi thì có khác có giống, bên mình đi đôi, đi ba, tứ quý và con lớn nhất là con 2 (heo). Đấu địa chủ thì con lớn nhất là Joker đỏ, ngoài các cách đánh như tiến lên còn có cách đi 2-2 (Vd, 10-10-9-9), 3-1 (Vd, Q-Q-Q-6). Người tiếp theo phải ra con lớn hơn người đi trước. Nếu ra cặp Joker đen và đỏ (còn gọi là Vương Trá), cặp lớn nhất, có thể đè bất kì con, cặp hay tứ quý gì. Nói chung cách ra bài khá phức tạp và có tên khác nhau, chỉ cần nắm sơ sơ là ok :3*

“Vương Trá!”

Vừa về đến tòa chung cư, trong không gian yên tĩnh bỗng vang lên một tiếng la như trên. Tôi nghe xong có chút ngẩn ra, liếc mắt sang nhìn Lý Đổi Đổi, quả nhiên hấn đang chau mày, nhắc nhắc gọng kính mà nhìn lên trên lầu.

“Ba con một (át), tôi thắng rồi!”

Theo ánh mắt hấn, tôi thấy được cả tòa chung cư tám tầng tối om này chỉ duy nhất một căn hộ ở lầu bảy là còn sáng đèn. Căn hộ ấy nằm ngay bên dưới phòng Bồi Bồi, là phòng của người sói nhỏ.

Tôi có chút nghi hoặc, từ bao giờ người sói nhỏ quen được những người bạn có thể cùng chơi đấu địa chủ tới khuya thế này?

Lý Đổi Đổi bước nhanh lên lầu, tôi cũng không nhanh không chậm, leo đến phía sau hắn. Tôi không muốn quản chuyện của người sói nhỏ vì dù sao việc đó đã có Lý Đổi Đổi lo rồi. Nhìn sắc mặt không mấy tốt lành của hắn, tôi biết hắn lại sắp sửa bày ra bộ dáng ông chủ nhà khó tính, oán trách người thuê nhà đêm hôm khuya khoắt còn chưa chịu ngủ lại tụ tập chơi đầu địa chủ gây mất trật tự.

Còn tôi chỉ mong nhanh chóng đi gặp Bồi Bồi rồi sau đó về nhà tắm rửa nghỉ ngơi. Vu Thiệu đi sau chúng tôi, nó vừa đi vừa nhai mấy cái bánh quẩy chiên giòn rôm rốp. Lý Đổi Đổi đã sắp xếp chỗ ở cho nó, chính là căn phòng sát vách người sói nhỏ.

Leo lên đến lầu bảy, cách một tấm cửa sắt cũ, tôi vẫn có thể nghe rõ môn một giọng của người sói nhỏ, “3 con K, 1 con 5.”

“Không đi.”

“Không đi.”

Nghe ra được hai giọng nói trên là của ai, mày của Lý Đổi Đổi càng chau lại chặt hơn. Hắn không nói lời nào, gương mặt đã bày ra dáng vẻ đáng sợ của một ông chủ mà trực tiếp đẩy cửa bước vào. Vừa vào đến nơi chính là hình ảnh, trong không gian khói thuốc lượn lơ, dưới ánh đèn vàng vọt mờ ảo, trên chiếc bàn tròn bên bằng dây mây bày đầy những lá bài đang đánh dở, có ba người đàn ông đang ngồi. Một người là người sói nhỏ, hai người còn lại chính là hai vị bác sĩ ban chiều, họ ngồi gác chân, miệng ngậm điếu thuốc, đồng loạt nhìn về phía cửa.

Giống hết những cảnh đánh bạc đầy bản thiêu xâu xa mà trên ti vi hay chiếu... À, thì ra đây là một hiện trường đánh bạc.

Người sói nhỏ lại chẳng buồn nhìn xem ai đứng ở cửa, chỉ lo chăm chú nhìn bài trong tay, sau đó vui vẻ xòe bài hô to, “Thuận tử!”

Hai người kia quay mắt về phía bàn, rít một hơi thuốc rồi đồng thanh nói, “Không đi”. Họ trông có vẻ không còn chút tinh thần, giọng nói thì khàn đặc và mệt mỏi.

“Vương Trá tiếp này, thêm hai con, một đôi mười”, người sói nhỏ hí hửng reo lên, “Tôi thắng rồi, hôm nay số đỏ thật, chung tiền chung tiền.”

Tôi nhìn mà trợn mắt há mồm.

“Dám trong địa bàn của ta rủ người khác đánh bài đánh bạc sao?”, giọng nói của Lý Đồi Đồi chột cao lên, “Chơi vui lắm, đúng không?”. Hắn vừa mở miệng, tôi liền thấy toàn thân người sói nhỏ trong vô thức đã run lên cầm cập. Hai người bác sĩ kia lúc này mới bỏ bài xuống, đứng dậy cung kính chào hắn, “Xin chào Chủ nhiệm.”

“Ở đây cấm hút thuốc”, Lý Đồi Đồi liếc hai người đó một cái, họ liền biết điều mà dụi thuốc ngay. Sau đó ánh mắt của hắn liền dời sang nhìn người sói nhỏ, “Người tốt nhất nên có lời giải thích thỏa đáng.”

Người sói nhỏ máy móc ngẩng đầu, nó hết nhìn Lý Đồi Đồi lại quay sang nhìn tôi như thể cầu cứu. Mà tôi lúc này vẫn đang kinh ngạc về vận may bài bạc của người sói nhỏ. Tôi còn đang thầm cảm ơn trời vì trước kia khi Bồi Bồi rủ, tôi mượn cớ không biết đánh mạt chược mà từ chối chơi cùng, nếu không mấy đồng bạc lẻ cũng bị nó vét sạch túi mất.

Thấy việc cầu cứu tôi bất thành, nó liền dời ánh mắt sang nhìn Vu Thiệu đang đứng sau tôi. Lúc này Vu Thiệu liền nở nụ cười sáng lạn chào hỏi, “Ai cha, em là hàng xóm mới của anh nè, chào anh người sói nhỏ nha!”

Lúc này bộ dạng bên lên thường ngày của người sói nhỏ lại xuất hiện. Nó cúi đầu, hơi mỉm cười, sau khi gom hết đồng tiền trên bàn vào túi xong mới sợ sệt chào lại, “Chào em!”

“Chào chào cái gì? Thắng đủ tiền thuê nhà rồi nhỉ?”, câu này của Lý Đồi Đồi vừa nói ra đã thành công khiến mặt của người sói nhỏ trắng bệch. Nó ấp úng nửa ngày không nói được lời nào, sau đó nó lết từng bước chậm chậm về phía Lý Đồi Đồi, móc từng tờ từng tờ trong túi quần ra đưa cho hắn, “Vẫn còn thiếu 4 tháng ạ...”

Bộ dáng của nó lúc đếm tiền trông vô cùng ủy khuất, nhưng Lý Đồi Đồi lại cứ thế thu tiền, không một chút xót thương. Hai vị bác sĩ đứng bên cạnh thấy cảnh này lại không khỏi thở dài, bày ra dáng vẻ thương xót. Lúc này tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện, “Đợi một chút, hai người chẳng phải là bác sĩ mà hiệp hội phái đến khám bệnh cho Bồi Bồi sao? Có gì lại ngồi đây chơi đấu địa chủ? Tình hình cô ấy hiện giờ thế nào rồi?”

Hai người họ chỉ chỉ phía trên lầu, “Cô ấy không cho chúng tôi vào.”

Người sói nhỏ cũng yếu ớt giải thích, “Lúc chiều tối họ đến khám bệnh nhưng Bồi Bồi sống chết không để họ vào. Vì thế tôi bèn lên đón họ xuống phòng mình ngồi, để nhờ trên lầu có động tĩnh gì thì có thể hành động ngay. Sau đó, vừa hay trên bàn lại có một bộ bài, chính vì thế... chúng tôi liền chơi đầu địa chủ.”

Đến đây cả nửa ngày trời thế mà họ lại không khám cho Bồi Bồi sao?

Tôi gấp gấp hỏi, “Cô ấy không cho các người vào, sao các người không biết xông cửa mà vào hả? Đường đường có hai ma cà rồng, một người sói mà lại không phá nổi một cái cửa sắt tồi tàn à?”

“Chúng tôi đương nhiên biết phép lịch sự”, một bác sĩ ma cà rồng nói.

Vừa nghĩ đến cái ấn kí tà môn ngoại đạo trên người Bồi Bồi, nếu để lâu ngày không chữa sẽ có hậu quả gì khiến tôi vừa nóng giận vừa lo lắng. Khi thấy ba người họ bày ra cái bộ dáng chuyện không liên quan đến mình, tôi bỗng chốc cảm thông được với cảm giác “mệt tim” của Lý Đồi Đồi, khi ngày ngày phải quản lý một đám phi nhân loại không cảm xúc này.

Lấy gì để hả giận? Chỉ có làm dữ mà thôi.

“Giữa việc cứu người và phép lịch sự cái nào quan trọng hơn? Ma cà rồng và người sói các người đã sống đến từng tuổi này rồi, làm ơn làm việc có trách nhiệm hơn một chút được không?”

Đây là lần đầu tiên tôi nổi giận với người sói nhỏ nên nó hoàn toàn bị bộ dáng lúc này của tôi làm cho run sợ, nó liền dùng biểu tình đáng thương chuyên dùng với Lý Đồi Đồi nhìn lại tôi. Hai vị bác sĩ đứng bên cạnh ngăn ra, hết nhìn tôi lại nhìn Lý Đồi Đồi, Vu Thiệu đứng phía sau lúc này mới cảm khái nói, “Oah, không ngờ chị lúc dữ lên lại trông đẹp trai thế này đó!”

Mà Lý Đồi Đồi sau khi nghe xong câu này, lần đầu tiên trong lịch sử hần lại đứng về phía tôi, “Các người nghe rõ chưa? Nên sống có trách nhiệm một chút đi!”, giọng nói của hắn vừa lạnh lùng lại vừa nghiêm khắc, tuy không biểu lộ sự giận dữ nhưng lại khiến người khác run sợ.

Được hắn chống lưng, dù lòng đang vô cùng bức bối song không khỏi khiến tôi có chút kinh ngạc. Lý Đồi Đồi tiếp tục nói, “Khuya lắm rồi, tính chi chuyện thắng thua, mới tiêu có hai tháng tiền thuê nhà, chẳng lẽ hiệp hội không trả lương cho các người sao?”

“.....”

Tôi thật sự, con mẹ nó.....

(Tây: chơi thua không được xót, thì ra là nói sống có trách nhiệm này đây =.=)

Thật sự tôi không nên hy vọng gì ở cái hiệp hội ma cà rồng hay đám phi nhân loại này cả.

Tôi tức giận quay đi, dùng dùng bước lên lầu. Tôi gõ cửa phòng Bồi Bồi, bên trong không có ai trả lời khiến tôi có chút lo lắng, trong đầu bỗng nhiên vụt qua vô số việc không may có thể xảy ra cho cô ấy.

“Mấy người mau lên đây mở cửa đi!”

Tôi hướng dưới lầu la lớn, thế nhưng chỉ thấy hai tên bác sĩ đó đang cùng Lý Đồi Đồi nói chuyện, “Chủ nhiệm à, đã rất lâu rồi chúng tôi chưa được tăng lương ạ...”

“Muốn tăng lương thì đến tìm phòng tài vụ kế toán.”

“Nhưng quan trọng là phải có chữ ký của ngài. Phòng kế toán nói, mỗi lần đưa đơn kiến nghị tăng lương... ngài đều bác bỏ hết.”

Tôi đứng trên này lo lắng cho sự sống chết của Bồi Bồi còn bọn họ bên dưới thì lại thảo luận việc tăng lương.

Đúng là một đám không thể tin tưởng được. Tôi cắn chặt răng, lùi về sau hai bước sau đó dồn hết sức đập mạnh một cái vào cánh cửa sắt phòng Bồi Bồi. Cánh cửa này vốn đã cũ, không ai sửa chữa nên với sức này của tôi cũng có thể phá cửa đi vào.

Việc dồn hết sức lực vào cú đá khiến đầu gối cùng mắt cá chân của tôi đau buốt. Những người phía dưới nghe được âm thanh rúng động trời đất như thế liền đồng loạt bước lên lầu.

Lý Đồi Đồi lúc đó chỉ nói một câu, “Ô Tiểu Tín, tiền sửa cửa cô phải trả.”

Trong chớp mắt tôi bỗng thấy đau lòng giùm Bồi Bồi, tình cảm giữa những ma cà rồng với nhau lại lạnh nhạt thế này sao. Những phi nhân loại phía sau có thừa sức mạnh không giúp đỡ lại đứng xem náo nhiệt, chỉ có một nhân loại bình thường là tôi phải đi cứu người.

Tôi bây giờ cũng không rảnh rang gì mà quan tâm hẳn. Khi bước vào tôi liền mở hồ nhìn thấy chiếc quan tài được cô ấy tô vẽ bảy sắc cầu vồng sáng chói đang đặt ở giữa phòng, nắp quan tài thì đóng chặt kín.

“Lý Bồi Bồi”, tôi gõ gõ lên nắp quan tài, “Cậu vẫn khỏe chứ? Còn sống không vậy?”

“Còn sống còn sống nhưng đừng quan tâm tới làm gì, hãy để tớ yên tĩnh nằm trong này đi, tớ đang sợ lắm.”

“.....”

Giọng của cô ấy nghe ra vẫn còn tinh thần chán, xem ra tôi lo lắng có phần dư thừa. Nhưng suy cho cùng việc cô ấy bình an mới quan trọng, tôi lần nữa gọi với nào, “Cậu đừng sợ, anh của cậu đã về rồi, còn mang theo hai vị bác sĩ và một thợ đuổi thi về cứu cậu nữa này, sẽ không để cậu xảy ra chuyện gì đâu.”

Bên trong quan tài thoáng chốc yên tĩnh, sau đó nắp quan tài dần dần được đẩy lên, hở ra một khe nhỏ, “Thợ đuổi thi? Thợ đuổi thi có thể giải thi độc không?”

“Tiểu Thiệu Thiệu”, tôi rướn người ra sau gọi đứa đang đứng trong góc nhòm nhào nhai bánh xem trò vui. Xem ra nó là người biết nghe lời nhất, khi nghe tôi gọi liền ngoan ngoãn tiến về phía trước chào hỏi Bồi Bồi, “Cô gái xinh đẹp, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Hả? Thì ra họ quen nhau từ trước sao, nhưng nghĩ lại cũng đúng, người quen của Lý Đồi Đồi chả lẽ Bồi Bồi lại không biết một vài người?

“Á!”, Bồi Bồi kêu lên một tiếng thất thanh, nhanh như chớp đẩy mạnh nắp quan tài ra, “Vu Thiệu Thiệu!”. Cô ấy nhanh chóng ôm chầm lấy nó, “Anh đến rồi! Tôi được cứu rồi! Mau mau xem giùm tôi đi nào!”

Nói rồi cô ấy không màng xem lúc đó còn có bao nhiêu đàn ông thanh niên đang đứng đã vội vàng cởi áo ngoài, quay lưng để lộ ra phần da trơn mịn về phía chúng tôi, “Anh xem giùm tôi đi, cái dấu tay máu này có thể chữa khỏi không?”

Tôi không kịp dùng tay che mắt những người còn lại nên chỉ có thể tự che lấy mắt mình. Một lúc sau, căn phòng chìm vào yên tĩnh, Vu Thiệu

nói, “Cô gái xinh đẹp à, cô đang cho chúng tôi xem một làn da trắng mịn không tí vết, làm gì có dấu tay máu ở đây chứ?”

Tôi kinh ngạc bỏ tay bịt mắt xuống nhìn, quả thật vết tay máu trên lưng Bồi Bồi đã không còn nữa!

“Không có?”, Bồi Bồi nói, “Không thể nào! Lúc trước tôi và Tiểu Tín tận mắt nhìn thấy, ở phần này này, nguyên một mảng luôn”. Cô ấy gắng sức vòng tay ra sau khoanh vùng chỗ ẩn ký. Trong kí ức của tôi, cái dấu tay máu như của đứa trẻ ấy thật sự nằm ở vị trí mà cô ấy đang chỉ, nhưng vào giờ này phút này, nơi đó chả có gì ngoài một vùng da trắng mịn, ngay cả một lỗ chân lông cũng không nhìn thấy.

“Thật sự là có mà”, tôi lên tiếng làm chứng cho Bồi Bồi, bởi vì nếu không làm vậy thì tôi sợ hôm nay tôi sẽ bị mọi người cho rằng, mình nhất thời bị hoa mắt.

Vu Thiệu sờ sờ cằm, “Hai vị bác sĩ đến kiểm tra cho cô ấy một chút đi, xem trên thân thể còn có gì bất thường không?”

Hai người đó nghe lời, mang theo hộp y tế đến kiểm tra cho cô ấy, tôi nghĩ cuối cùng họ cũng làm được chút việc đúng chuyên ngành. Thế mà sau khi khám cho cô ấy xong, hai người ấy lại nói Bồi Bồi chẳng có bệnh gì cả, “Chỉ có điều lượng đường huyết hơi cao, hình như do thường xuyên uống loại bột máu có nhiều đường. Hôm nay cô nhớ uống nhiều nước một chút.”

Sau khi buông một câu dặn dò vu vơ như thế họ liền thu dọn đồ đạc, “Nếu không còn chuyện gì khác chúng tôi xin phép về.”

Bác sĩ đi rồi, Lý Đồi Đồi và người sói nhỏ cũng nổi gót theo sau, nhưng trước khi đi hẳn còn không quên quăng lại một câu cho tôi, “Nhớ sửa cái cửa lại đằng hoàng cho tôi đây!”

(Tây: Công nhận anh nhớ dai thật :3)

Vu Thiệu vừa nhòm nhoàm ăn bánh quẩy chiên vừa nói, “Em cũng không thấy chuyện gì bất thường cả, nhưng đến cả hai người đều nhìn thấy cái dấu tay máu ấy thì chắc chắn là có vấn đề. Nhưng mà không sao, trong thời gian này, trước khi tìm được mấy con cương thi kia em sẽ luôn ở chung cư này, ở ngay bên dưới hai người. Nếu có chuyện gì thì cứ tìm em là được”, nó dừng lại một chốc sau đó lại chớp ánh mắt đầy tia điện tới Bồi Bồi, “Không có chuyện gì tới tìm cũng OK luôn!”

Khi mọi người đều rời đi hết trong phòng chỉ còn tôi và Bồi Bồi nhìn nhau trân trối.

“Tiểu Tín này.”

“Hà?”

“Tuy bọn họ nói thế nhưng tớ vẫn còn sợ”, cô ấy liền đề xuất một ý kiến, “Hay cậu và tớ cùng nhau ngủ trong quan tài được không?”

“Cho tớ xin, tớ cũng rất sợ quan tài của cậu đó.”

Tôi về phòng mình. Chuyện Bồi Bồi xuất hiện dấu tay máu cứ thế trôi qua. Sau đó mấy ngày cơ thể cô ấy cũng không xuất hiện tình trạng gì khác thường cả, dường như vết tay máu ngày đó là do hai người bọn tôi nhất thời sinh ảo giác mà thôi.

Nhưng tôi thì tối ngày nào cũng nằm mơ, cảnh vật con người trong giấc mơ ngày càng rõ nét, câu chuyện cũng ngày càng rõ ràng.

Có lúc tôi nằm mơ thấy một vị tướng quân trên chiến trường thời cổ đại, nhưng cảnh thấy nhiều nhất vẫn là cảnh người phụ nữ ôm đứa con thơ chạy nạn trong cuộc đại oanh tạc. Bọn họ hình như dự định chạy khỏi thành phố, thế nhưng vào buổi sáng cách đó một ngày máy bay địch lại tập kích, họ đành phải trốn vào đường hầm. Trong hầm có người quen cũng có người lạ, nhưng gương mặt ai nấy đều là bộ dạng vô hồn, mà sự vô hồn này lại xuất phát từ sự kinh hoàng của một tâm hồn chấn động.

Người phụ nữ lạc mất đứa con, cô ấy cứ trong hầm tránh bom tuyệt vọng tìm kiếm, từng tiếng từng tiếng gào gọi con mình nhưng chẳng một ai trả lời. Đáp lại những tiếng kêu ấy chỉ có những âm thanh nổ rung động ở trên đầu và sự rung lắc dữ dội của cả mặt đất.

“Sắp sập rồi! Hầm sắp sập đến nơi rồi!”

Khi có người hét lên câu này, cả đám người xung quanh hoảng loạn như kiến vỡ tổ, không còn màng gì đến danh dự tôn nghiêm, chen lấn xô đẩy nhau mà chạy thoát thân. Có người té ngã thì liền bị người khác đạp lên. Có người khóc than, có người như nổi điên, có người cố gắng chen qua dòng người phía trước, có người cố gắng đẩy người thân mình chạy... Nhưng số người bị vấp ngã ngày càng nhiều, từng lớp từng lớp một, bây

giờ họ giống như đang trong một lò mổ thịt, cứ thế chen lấn, hoảng loạn đè lên nhau, người này hết người khác, hoặc bị đè chết hoặc bị nghẹt thở chết. Cuối cùng đường hầm nổ bùng một tiếng, tất cả thoáng chốc chìm vào im lặng.

Về phần người phụ nữ bị lạc con kia, đến cuối cùng vẫn không tìm thấy con của mình.

Mỗi lần nằm mơ thấy cảnh này, cảnh trí xung quanh lại càng rõ nét hơn, rõ đến mức tôi thậm chí còn nghe thấy được nguyện vọng cuối cùng của người phụ nữ ấy, “Tôi muốn tìm lại con của tôi, đưa nó ra khỏi chỗ này.”

Tôi vẽ lại toàn bộ khung cảnh trong mơ, lần sau so với lần trước càng rõ ràng chân thật hơn. Tôi đưa Vu Thiệu và Lý Đối Đối xem qua, hy vọng có thể đem lại chút manh mối cho hai người họ. Chính vì quá chuyên tâm vào vấn đề này, nên việc đăng tải chương truyện mới cho series “Hệ liệt ma cà rồng: Thân vương ma cà rồng, người dùng cả thanh xuân để cắn hờn” của tôi có phần chậm lại. Suốt mấy ngày trời chỉ dừng lại ở cảnh Lý Đối Đối mặc pyjama mang dép lê tìm người khác đánh nhau.

Bên dưới phần đăng tải đã có rất nhiều bình luận đòi ra chương mới nhưng bình luận nhiều nhất vẫn là liên quan đến Lý Đối Đối,

“Thân vương dù mặc pyjama mang dép bông vẫn đẹp trai ngút trời.”

“Thật muốn lột sạch bộ pyjama đó ghê! Tôi muốn được cường bạo Đối gia a!”

“Cầu Tô Tô chương sau không làm gì khác, chỉ cần ‘mần’ sạch Đối gia là ok.”

Bình luận cuối cùng này được hơn một trăm lượt like, đây cũng là bình luận đầu tiên trong bài đăng của tôi được nhiều người thích thế này. Điều này chứng tỏ sự kì vọng tha thiết của độc giả với tình tiết tiếp theo của truyện. Đồng thời lại khiến tôi chú ý một việc.

Trước đây tôi từng nói qua tôi là họa sĩ thuộc trường phái tả thật, cho nên những thứ tôi vẽ đều là thái độ oán trách thường ngày của Lý Đối Đối, góc nhìn đương nhiên là góc nhìn thứ nhất. Điều đó đồng nghĩa với việc trong truyện này tôi chính là nữ chính, Lý Đối Đối là đối tượng “phỉ nhổ” của tôi, đương nhiên cũng là nam chính.

Độc giả muốn tôi vẽ cảnh ‘màn’ Đổi gia, vì thế phải là vẽ từ góc nhìn của chính tôi thì mới có thể khiến độc giả cảm nhận được sự chân thật.

Mà tôi nói rồi, tôi chuyên tả thực, không có trí tưởng tượng phong phú. Nếu muốn ‘màn’ Lý Đổi Đổi, chỉ có thể trải nghiệm thực tế...

Cuối cùng tôi đành nhờ vào sự tưởng tượng nghèo nàn của trí não, nghĩ đến nếu có một ngày Lý Đổi Đổi thật sự thoát hết quần áo mà đề lên trên người tôi sẽ có biểu tình gì...

Ôi, chỉ mới nghĩ thôi đã khiến tôi thấp thỏm không yên rồi. Vì sao ư? Bởi vì người đó là Lý Đổi Đổi! Hắn là người bình thường sao? Nếu như thật sự có một ngày hai chúng tôi xảy ra chuyện như vậy thì chắc chắn kéo theo sau sẽ là một chuỗi dài những rắc rối đáng sợ!

Tôi lắc lắc đầu, gạt ngay kiên nghị của độc giả kia sang một bên. Tuy tôi là một tác giả không có tính cách độc đáo, không mấy tôn nghiêm và rất thích chiều lòng độc giả, nhưng chuyện mà họ muốn xem thật sự tôi làm không nổi.

Nhưng sau khi xem hết bình luận xong tôi phát hiện rằng, ánh mắt khi bản thân nhìn Lý Đổi Đổi thật sự đã khác xưa nhiều lắm, tôi thế nhưng rất muốn nhìn thấy những phần giấu kín sau lớp áo kia, muốn biết da thịt của hắn thế nào, cơ bắp lúc làm việc sẽ ra sao... Vì chỉ như thế tôi mới có thể phác họa lại một cách chân thật nhất!

Tiếc một điều là thời gian về chung cư của Lý Đổi Đổi quá ít, lúc có thể thấy hắn cởi quần áo thì khỏi bàn, ít đến đáng thương. Tôi chỉ có thể đi dạo loanh quanh khắp khu nhà, ôm hy vọng mình sẽ gặp may mà nhìn lén được khoảnh khắc ấy.

(Tây: Em không tin chị là một tác giả không có trí tưởng tượng đâu chị à)

Bồi Bồi xin nghỉ phép và ở lì trong nhà nhiều ngày rồi. Cô ấy mỗi ngày không có việc gì làm liền bắt đầu ngồi đó nghiên cứu tôi, cố ấy nói, “Anh trai tớ hình như đã biến thành tượng thần David của cậu rồi.”

Tượng thần David là tượng thạch cao ngày xưa, thường được dùng để làm mẫu cho người khác vẽ.

Tôi không hề phủ nhận việc này.

“Chị gái à, sao chị không vẽ em này? Chỉ cần chị muốn, em nguyện ý cởi hết đồ ra cho chị vẽ luôn ấy!”, Vu Thiệu ngồi ở một bên vừa hít hà ăn nồi lẩu cay xè vừa nói với tôi, “Muốn em làm tư thế gì em cũng làm được hết!”

Vì biết Bồi Bồi ở nhà hoài sẽ nhàm chán nên tôi liền sai Vu Thiệu đi mua đồ ăn sau đó lên sân thượng cùng nhau làm lẩu ăn. Hôm nay chỉ có ba chúng tôi vì những người khác đều đã có việc ra ngoài. Ngay cả người sói nhỏ mười kiếp không có việc làm, hôm nay hình như lại được người ta mời tham gia một show ca nhạc nên sáng sớm đã đi rồi.

“Em còn bé quá”, tôi vừa ăn vừa nói.
(Tây: câu này thật sự gây hiểu nhầm á nha haha)

Sắc mặt Vu Thiệu bỗng dưng trầm xuống, thái độ của nó bỗng nghiêm túc hẳn lên, “Chị chưa nhìn thấy sao biết em bé hay không bé?”

Tôi suýt chóc nữa phun miếng lòng bò trong miệng ngược lại nồi lẩu.

Bồi Bồi ngồi bên cạnh nghe xong thì ha ha cười, nhưng chưa được bao lâu thì bất chợt tiếng cười của cô ấy tắt lịm. Tôi còn đang nghĩ cô ấy bị nghẹn thức ăn, vừa định đưa nước qua thì liền thấy Bồi Bồi đột ngột đứng phắc dậy.

Hai đầu gối của cô ấy đụng phải chiếc bàn đặt nồi lẩu khiến nước lẩu suýt chút nữa đổ hết ra ngoài.

“Cậu bị sao vậy?”, tôi ngẩng đầu hỏi.

Cô ấy không trả lời tôi mà chỉ xoay người đi về phía ngược lại của tầng thượng. Vu Thiệu thấy vậy liền buông đôi đũa xuống mà đứng dậy. Nó đưa chân đạp một cái về phía trước, lúc đó tôi liền nghe thấy một tiếng chuông trong trẻo vang lên, thì ra nó phát ra từ chiếc chuông Vu Thiệu đeo trên chân.

“Cô ấy...”

“Là không thi thuật*”, (*thuật không chế cương thi) biểu tình Vu Thiệu vô cùng nghiêm trọng, “Hạ không thi thuật trên cơ thể người sống.”

Tôi nghe xong toàn thân lạnh toát, dù bên cạnh vẫn còn hơi nóng của nồi lẩu sôi nghi ngút cũng không thể nào đè lại cái lạnh đang từ từ trào dâng trong lòng tôi.

“Không thi thuật không phải là thuật mà chỉ có thợ đuổi thì mới sử dụng được sao?”, mấy ngày nay tôi cũng tìm hiểu sơ qua về thợ đuổi thì, tôi tiếp tục hỏi, “Có phải do nội bộ của thợ bắt thì có kẻ phản bội nên mới dẫn đến việc bắt sót cương thi hay không?”

“Không phải thợ đuổi thì”, giọng nói Vu Thiệu vô cùng trầm thấp, hoàn toàn không còn nghe ra sự đáng yêu thường ngày. Vào lúc này giọng nói của nó mới biểu lộ sự trầm tĩnh của một người đàn ông đã bốn năm chục tuổi, “Chỉ khi gặp phải cương thi, chuông trên chân tôi mới reo lên mà thôi!”

“Bồi Bồi biến thành cương thi rồi sao?”, tôi chấn kinh.

“Không phải cô ấy, là một người khác nữa.”

Nó vừa nói xong, xung quanh chúng tôi liền xuất hiện một tầng sương mù dày đặc.

Trùng Khánh vốn là một thành phố có nhiều sương mù, nhưng việc bắt chợt sương mù phủ dày đặc như mây trắng trên trời thế này thì tôi lần đầu tiên thấy. Tầm nhìn bị hạ xuống, chỉ có thể nhìn rõ vật cách mình mười mét, bây giờ tôi chỉ mơ hồ nhìn thấy Bồi Bồi đang tiếp tục tiến về phía còn lại của sân thượng.

Tầng thượng của khu chung cư này không hề lớn, ngày thường hay lên đây chơi tôi liền dự đoán được bây giờ cô ấy đã đến tận cùng của sân rồi, nếu còn đi tiếp sẽ té xuống mất.

“Bồi Bồi”, tôi thét lên, nhưng cô ấy vẫn không dừng lại.

Vu Thiệu hai mày chau lại, nó rút từ sau lưng ra một chiếc bút lông và một lá bùa màu vàng. Sau khi vẽ vẽ trên đó một hồi, nó niệm một câu chú, lá bùa bỗng chốc sáng rực lên và bay nhanh đến dán chặt lên lưng Bồi Bồi.

Lúc này bước chân của cô ấy cuối cùng đã dừng lại.

Vu Thiệu quay đầu nói với tôi, “Nhớ theo sát tôi.”

Tôi lập tức cẩn thận bước theo nó, tay vẫn không quên nắm chặt đôi đũa, giống như nắm lấy cọng cỏ cứu mạng vậy.

Nó bước về phía Bồi Bồi, khi đến bên cạnh cô ấy rồi liền nhìn một lượt từ đầu đến chân. Khi thấy cô ấy nhắm nghiền hai mắt, khuôn mặt bình tĩnh, Vu Thiệu lúc này mới vươn tay ra nắm lấy bàn tay của Bồi Bồi. Nhưng ngay vào khoảnh khắc ấy Bồi Bồi đột nhiên mở trừng mắt.

Đôi con ngươi đầy huyết sắc đặc trưng của ma cà rồng trong màn sương mù âm u này càng trở nên vô cùng đáng sợ.

Cô ấy vừa quay đầu, một tay vừa bắt lấy bàn tay của Vu Thiệu, tay còn lại thì đưa lên bóp chặt cổ nó. Sau đó Bồi Bồi há miệng, lộ ra đôi răng nhanh dài sắc nhọn mà tôi chưa từng thấy qua. Dường như dục vọng cổ xưa ẩn giấu trong cơ thể cô ấy đã bị khơi dậy, cứ thế muốn đưa miệng hút máu Vu Thiệu.

Tôi thấy thế tim liền run lên, trong tình thế cấp bách, không kịp suy nghĩ gì nhiều mà chọt thẳng đôi đũa trong tay vào miệng Bồi Bồi nhằm cản cô ấy lại. Trên đũa vừa hay còn mùi dầu tỏi ban nãy chùi chưa hết, Bồi Bồi vừa ngửi được mùi này thân thể liền tự động lùi về sau mấy bước. Tôi nhanh chóng xin lỗi cô ấy, “Bồi Bồi cậu có sao không, tớ biết cậu không ăn tỏi, tớ không phải cố ý đâu!”

“Đừng nói nhiều nữa, nhanh chóng tìm chỗ nào trốn rồi gọi cho Lý Đổi Đổi mau, chậm nữa không kịp mất!”

Tôi nhanh chóng chạy đến góc tường, để một mình Vu Thiệu ngăn cản Bồi Bồi. Vu Thiệu không dám làm cô ấy bị thương cho nên không thật sự ra đòn mà chỉ cố gắng không chế Bồi Bồi. Tuy vậy hai người ấy giằng co cũng rất dữ dội.

Tôi trốn dưới bàn ăn lẩu ban nãy, trong tay còn cầm một chén tỏi, vừa quan sát trận chiến bên kia vừa gọi điện cho Lý Đổi Đổi. Trong điện thoại truyền đến tiếng reng khiến tôi thầm cảm ơn trời vì màn sương mù này không làm chặn tín hiệu. Đồng thời tôi cũng nôn nóng vô cùng, cảm thấy chưa bao giờ mấy tiếng chờ điện thoại lại dài thế này.

Cuối cùng,

“Alô?”

Giọng nói của Lý Đồi Đồi giống như ánh sáng cứu rỗi cuộc đời tôi, “Lý Đồi Đồi! Anh mau mau về đi”, tôi vừa hét lên câu này thì bên tai bất ngờ truyền đến một tiếng ma sát vô cùng lớn, giống như tiếng sấm chớp mùa hè có thể xé toạt cả bầu trời và mặt đất.

“Ô Tiểu Tín...”, tôi chỉ kịp nghe hắn gọi tên tôi một tiếng, về sau hắn nói cái gì tôi đều chẳng nghe thấy. Chính vào lúc sau khi tiếng nổ vang trời kia vang lên, tôi liền cảm thấy chiếc bàn phía trên đầu đã bị người ta thô bạo đẩy ra, một chiếc áo khoác đen to trùm trong màn sương mù, theo gió từ phía sau cuốn tới trước mặt tôi. Tôi kinh ngạc mở to hai mắt, nhất thời nghĩ đến người đàn ông ngày đó ở công viên tấn công tôi và Bồi Bồi.

Không để tôi có thời gian phản ứng, chỉ cảm thấy cổ áo bị người ta xách lên. Bên kia do Vu Thiệu phải lo liệu Bồi Bồi nên dù muốn cứu tôi cũng chẳng thể làm được. Chiếc chuông dưới chân nó giống như một cỗ máy đang gặp sự cố mà phát ra một tiếng to ùng.

Mọi thứ bây giờ đều rất rối loạn, trước lúc bị kéo lên trời, bay qua khỏi tầng sương mù tôi chỉ có thể dùng hết đức bình sinh mà hét lên, “Lý Đồi Đồi anh phải sống xứng đáng với bạch bánh quây chiến tôi cho anh đây, chúng ta đã hứa với nhau rồi!”

Chúng ta đã nói rõ là anh phải bảo vệ tôi mà.

Cho nên tôi sẽ đợi anh đến cứu tôi đó.

#cuoc_song_tot_dep_chuong_10

Happy Pig Year 🐷

Nhộn Chúa chúc các Nhộn Con năm Nhộn vui vẻ 😊

Đùa thôi, nhân dịp năm mới, trước hết mình xin gửi lời cảm ơn các bạn một năm qua đã đồng hành cùng chúng mình 😊 sau nữa là chúc các bạn năm mới vui vẻ, mạnh khỏe, tinh thần phơi phới, để tiếp tục chinh chiến với chúng mình nha 😊

Thay mặt Cửu Lộ Phi Hương fanpage,
Vy.

Chương 11

Cảnh báo: có vai cameo thoáng qua của bạn yêu long ngàn năm nào đó :v

#trans: Đặc Lôi Tây

#beta: Vy

CHƯƠNG 11

Tôi bị bắt cóc rồi, tôi thật sự rất sợ. Vì thế tôi một mực giả vờ ngất xỉu không dám tỉnh dậy, chỉ đến khi... tôi hé hé mắt nhìn thấy cái tên bắt cóc ngu ngốc kia đang phơi quần áo.

Gã bắt tôi đến một căn nhà hoang đang chờ người ta phá bỏ. Vì mái nhà đã tháo được một nửa nên nhìn có chút liêu xiêu, lúc nào cũng có thể sập xuống. Trên mặt đất rải rác các mảnh gạch vụn nát, cửa sổ thì chỉ còn trơ cái viền điêu khắc, đừng nói đến kính, ngay cả khung cửa cũng đã bị tháo đi mất. Cái móc gã dùng để phơi quần áo phía trên cũng là từ một cọc dây thép nhô ra uốn lại mà thành. Tôi vừa nhìn liền phát hiện cái thứ ấy không nên dùng để móc đồ vật.

Cái gã bắt cóc tôi lúc này đang loay hoay móc chiếc áo lông đen dài, ướt sũng của mình lên. Cái áo vì ướt nên khá nặng, vì phải một tay cầm sào phơi nên không khỏi có chút run rẩy, loay hoay gần cả nửa ngày trời vẫn chưa thể đem áo máng lên cái móc kia được. Cuối cùng, một cơn gió từ đâu thổi đến khiến cái áo lắc lư, gã không kịp phòng bị, tay run lên, thế là cái sào, cái áo lẫn cái móc đều rơi xuống dưới lầu.

Gã rướn người ra ngoài nhìn xuống một hồi lâu, lâu đến nỗi như đang chiêm nghiệm lại cuộc đời mình vậy. Sau đó gã lặng lẽ chui đầu vào, định xuống dưới nhặt cái áo lên.

Nhưng chính vào giây phút gã quay người lại thì vừa hay bắt gặp ngay ánh mắt bất đắc dĩ xen lẫn xem thường của tôi.

Chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, đôi con ngươi của gã lạnh lùng mà sắc nhọn, giống như một lưỡi dao, khiến tôi ngay lập tức phải thu lại ánh nhìn ban nãy. Tôi cảm thấy ánh mắt này sao có chút quen thuộc, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không nhớ ra gã là ai. Chỉ là sau khi nhìn thật

lâu vào mắt đối phương, tôi lại cảm thấy bầu không khí xung quanh bỗng trầm xuống và có phần ngại ngùng.

Con cương thi này chắc rất hay xấu hổ nên mới không dám mở miệng nói chuyện cùng tôi chẳng?

Nhưng thế thì tại sao nó cứ nhìn chằm chằm tôi thế kia?

Tôi cũng có thể làm gì đây, tôi cũng đang rất khó xử đó. Vì tôi không muốn tin rằng, cái tên bắt cóc mình vốn nghĩ là thần thánh cao siêu, bây giờ lại hóa thành một thứ còn ngốc hơn cả người bình thường. Tôi có thể nói gì đây, chả lẽ nói, “Xin chào, thật trùng hợp quá, hình như áo của mi rơi xuống rồi, để ta xuống dưới nhặt giùm mi nhé? Nếu thế mi có thể cởi trói ra cho ta được không?”

Khi sự khó xử đạt đến đỉnh điểm thì gã cuối cùng cũng chịu mở miệng, thái độ lạnh lùng, ngữ điệu khách sáo, sắc mặt bình tĩnh thế nhưng giọng nói lại khàn đặc một cách kì lạ, giống như thân thể vốn đã ốm yếu lại hay bị bệnh, “Chờ một lát, đợi ta xuống dưới nhặt áo lên.”

“Ồ, được thôi, cứ đi từ từ, không cần vội.”

Tôi vô cùng khách khí mà trả lời gã, gã nghe xong cũng chẳng thêm bận tâm, từ từ giẫm lên các miếng gạch vỡ mà xuống lầu. Mà tôi lúc này mới chợt vỡ lẽ...

Tình huống này đâu có giống mời khách đến nhà chơi đâu! Nói ra những lời như vậy thật sự quá kì lạ rồi!

Nghĩ lại thì, sự việc phát triển đến mức này thật sự quá tốt, hoặc nói, không có một tình huống nào tốt hơn được nữa. Tên bắt cóc không như quỷ đòi mạng mà đến giết tôi thì tôi đã nên cảm tạ Bồ Tát rồi...

Tiếng bước chân của gã vọng lên từ dưới lầu, vừa chậm lại vừa trầm tĩnh, quả nhiên cách làm việc cùng bộ dáng rất hợp với nhau. Và chính trong tiếng bước chân không nhanh không chậm ấy tôi cũng dần dần bình tĩnh lại... Tuy việc bị tên bắt cóc làm cho phân tâm có chút kì lạ nhưng quả thật tôi đã không còn sợ nữa mà bắt đầu đánh giá xung quanh. Chân và tay của tôi đều bị trói lại, do không chăm rèn luyện thể thao nên không có mấy cơ bắp, tôi trượt tốt trượt lui một hồi cuối cùng quyết định từ bỏ khả năng mình có thể với một tư thế khó nhằn nào đó tự đứng dậy. Tôi không cách nào đến bên cửa sổ cho nên chỉ có thể dùng góc nhìn của một đứa bé mà quan sát.

Tôi muốn biết, tòa nhà sắp bị dỡ bỏ này nằm ở đâu.

Vì khi biết được vị trí, tôi có thể tính toán xem nơi đây cách chung cư của Lý Đồi Đồi bao xa. Tuy từ âm thanh mà gã bắt cóc tạo ra tôi đoán, gã nhất định là một con cương thi lợi hại và Lý Đồi Đồi chưa chắc sẽ đến cứu tôi. Nhưng không hiểu vì sao tôi lại nghĩ mình sẽ an tâm hơn khi biết được khoảng cách giữa mình và hắn.

Tôi nhìn ra ngoài đã rất lâu rồi, ngoài việc màn đêm đang được ánh đèn đường chiếu sáng ra thì một chút manh mối về phương hướng cũng chẳng có. Nhưng thấy được ánh sáng cũng là tốt lắm rồi, ít nhất cũng chứng minh tôi còn đang ở một vùng lân cận mà không phải một nơi nào đó xa xôi hẻo lánh.

Tôi ổn định tinh thần, trong lòng thầm tính toán nên đối phó với gã bắt cóc như thế nào. Chính vào lúc này tiếng bước chân trầm ổn đang bước lên lầu vang lên.

Khi gã lần nữa xuất hiện trước mắt tôi chính là bộ dạng tay trái vắt áo lông đen, tay phải cầm sào phơi đồ. Nếu như không nói chuyện hay nhìn mặt thì chẳng khác gì một ông lão sống ở khu phố nhỏ.

Cái áo gã cất công giặt sạch giờ đã bám đầy những lớp bụi đất, xem chừng phải giặt lại từ đầu. Mặt của gã không chút biểu tình, chỉ là lặng lẽ đặt áo choàng sang một bên, sào phơi đồ cũng đặt dựa ngay ngắn vào vách tường. Nếu nhìn kĩ sẽ thấy đầu sào được đặt trên một ụ những miếng gạch vụn tạo ra trên đất cho nên rất vững chãi và không thể nào trượt xuống được.

Tôi lại liếc mắt nhìn quanh căn phòng trống không, lúc này mới phát hiện, giường chiếu mền gối bên trong tuy cũ rách nhưng đều được sắp xếp rất gọn gàng, ngăn nắp.

Trong căn phòng tôi tàn xập xệ như thế mà còn đặt ra quy củ cho bản thân sao? Chắc hẳn con cương thi này bị ám ảnh cưỡng chế nặng rồi.

Sau khi dẹp đồ đầu vào đấy rồi gã lại quay sang nhìn tôi.

Lúc nhìn vào ánh mắt gã tôi giống như gặp lại người bạn lâu ngày xa cách, bất giác ngồi thẳng người dậy lúc nào không hay.

“Hân hạnh được gặp mặt.”

“Hả? Ồ... xin... xin chào...”

Gã bước đến trước mặt tôi sau đó ngồi xuống. Lưng gã thẳng như cán bút còn mặt lại vô cùng nghiêm túc, “Tại hạ dùng cách này mời cô

nuơng đến đây có chút mạo phạm, cũng do tình thế bất đắc dĩ, đắc tội rồi!”

“Hả?”

Tôi hoàn toàn không tiếp thu được cách nói chuyện của gã! Cái gì mà “tại hạ”, “cô nương”, “mạo phạm” lại còn “đắc tội” nữa? Gã mở miệng ra là toàn mấy lời thoại trong phim kiếm hiệp cổ trang khiến cho một đứa như tôi thấy thật mù mờ!

“Ta có việc gấp cần nhờ cô nương giúp đỡ.”

“Anh... cứ nói.”

“Cô nương quả là hào sảng”. Gã nói rồi bắt đầu cởi quần áo.

Hai mắt tôi nhất thời lờ ra, nhịp tim cũng bắt đầu nhanh dần đều.

Cái gì? Đợi, đợi một chút? Chuyện... chuyện gì đang xảy ra thế này? “Việc gấp” gã nhờ không phải có phần gấp quá rồi sao? Anh hai ơi, em nghĩ chúng ta còn phải bàn bạc thêm chút đã chứ, vừa gặp mặt mà tưởng như đã quen thế này có phần vội vàng quá đó!

Nhưng gã căn bản không cho tôi có thời gian từ chối. Gã cứ thế cởi sạch cái áo thun đen cũ kỹ trên người, lộ ra một cơ thể trắng kiện, khiến tôi vừa nhìn đã mê mẩn không nói nên lời....

Những cô gái hơn hai mươi tuổi ở xã hội hiện đại, nếu mở miệng nói chưa từng nhìn qua mấy anh thể hình sáu múi có đánh chết người ta cũng không tin, càng huống chi là tôi, một họa sĩ. Đối với các bắp cơ thớ thịt đã quá quen thuộc này, tôi rành hơn ai hết, nhưng điều khiến tôi kinh ngạc không phải vì đường nét tuyệt mỹ của cơ thể gã mà là những vết sẹo đáng sợ chằng chịt trên làn da xanh tím. Từng đường từng đường cứ thế chồng chéo ngổn ngang, không biết cái gì đã tạo nên chúng nhưng nhìn vào chỉ thấy giống đàn rết bò đầy trên người gã.

Tôi bây giờ mới biết thì ra trên đời có thể có một người, vừa sở hữu một thân hình trắng kiện lại vừa có nhiều sẹo như thế này.

Mà điều càng khiến tôi kinh ngạc hơn đó là trên ngực gã, nơi đáng lẽ có trái tim, lại bị người ta móc ra, lộ ra một hõm sâu hoắm. Nơi đó bây giờ chỉ còn trơ xương trắng, trống rỗng và đen ngòm, không hề có tiếng tim đập, hay nói đúng hơn là chẳng có trái tim...

Tôi tuy nói sống ở chung cư của Lý Đồi Đồi đã lâu, cũng thấy qua biết bao nhiêu loài yêu ma quỷ quái nhưng hôm nay gặp phải màn này khiến

tôi chân kinh đến không khép nổi miệng lại.

“Ta muốn nhờ cô nương tìm lại trái tim giúp ta.”

“Chờ chút”, tôi ngay lập tức ngắt lời gã, “Anh có phải đang muốn nói, anh thật ra là yêu long ngàn năm, hai mươi năm trước bị chính tay người mình yêu nhất móc tim xẻ thịt, phân thân khắp đại giang nam bắc. Thân thể của anh hiện đang bị ngũ hành phong ấn, anh muốn tôi giúp anh tìm lại từng bộ phận cơ thể, tìm lại yêu lực sau đó tìm người ấy trả thù, mà đáng nói hơn thứ quý nhất trên người anh thực chất đang nằm trên người tôi?”

“Không phải”, gã nhìn chằm chằm tôi, “Sao cô nương lại nói ra những lời này?”

“Không có gì, chỉ là lúc trước có xem qua một bộ tiểu thuyết vô cùng hay có nội dung như vậy mà thôi.”

(Tây: Hahaha, đúng thật biết tự PR truyện của bản thân quá)

Gã bắt chợt lặng im nhưng không nổi giận, biểu tình vẫn nghiêm túc như cũ, “Chuyện của ta, nói ra sợ rằng cô nương không tin.”

Ôi ngây thơ quá, các loài phi nhân loại các người bây giờ nói gì tôi đều tin hết.

Tôi kiểm lại cảm giác muốn phỉ báng, chỉ bày ra bộ mặt đang vô cùng mong mỏi nhìn gã rồi cẩn thận lắng nghe từng lời gã kể.

“Ta từng là một vị tướng quân, ôm hận mà chết. Tuy chết nhưng thân xác lại không hề thối rữa nên trở thành bộ dạng như ngày hôm nay, thứ mà người ta gọi là cương thi. Ta không hiểu chuyện gì đã xảy ra, kị ức còn sót lại chỉ là thời khắc trước lúc chết. Nhưng hơn một tháng trước, ta được đánh thức bởi một vầng sáng chói lọi. Sau khi tỉnh dậy liền phát hiện thế giới xung quanh đã thay đổi quá nhiều. Thông qua tìm hiểu, ta mới biết thời đại này đã cách thời đại của ta gần 1000 năm.”

“Ồ”, tôi thấu hiểu gật đầu, vô cùng đồng tình nói, “Phản xuyên, tôi hiểu rồi, thì ra là như vậy. 1000 năm trước chắc là thời Bắc Tống, vất vả cho anh rồi.”

Hay thật, cuộc đời của tôi ngoài gặp phi nhân loại còn có thể gặp cả người xuyên không.

Vô cùng đặc sắc!

“Lúc tỉnh lại ta mới biết trái tim đã bị mất. Tuy thân thể đã chết này không có trái tim cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều đến ta, song nếu không có nó, cơ thể ta sẽ không hoàn chỉnh và ta không thể tìm về thời đại của mình”

Tôi kinh ngạc, “Anh tính quay về thời đại của mình hả?”

“Nói ra thật hổ thẹn, điều ước lớn nhất trong đời ta chưa thực hiện được. Nếu xác thịt chết đi thì cũng thôi, nhưng nay có được cơ hội sống lại lần nữa, vẫn khó lòng buông bỏ chấp niệm lúc sinh thời”, cái này thì tôi hiểu vì ai cũng có ước mơ riêng cả. Gã tiếp tục tâm sự, “May mắn thay, có một người xuyên không kia nói với ta rằng có thể mang ta trở về, nhưng trước hết ta phải có một cơ thể hoàn thiện...”

“Cái người có thể xuyên không này... phải chăng là lão già Vạn Sự Nan?”

“Không phải một lão ông, người đó vẫn còn rất trẻ. Chỉ tiếc đã rất lâu rồi ta không được gặp lại người đó, song điều quan trọng bây giờ vẫn là phải tìm lại trái tim”

“Nhưng mà tôi chỉ là một người bình thường, sao có thể giúp anh chuyện này được? Khiến anh phải hao tổn biết bao công sức bắt tôi rồi...”, tôi nhìn nhìn đôi bàn tay to lớn vừa thô ráp vừa chằng chịt những vết thương kia, từng đường từng đường cháy đen, vừa nhìn liền biết mới bị thương thôi. Tôi nghĩ đây chắc là do việc cố gắng phá kết giới dưới chung cư Lý Đồi Đồi mà có, cho nên ban nãy ngay cả việc phơi cái áo cũng rất gian khổ, “Hơn nữa, anh là một phi nhân loại, anh có khó khăn thì đến tìm sự trợ giúp của Hiệp hội phi nhân loại Trùng Khánh đi, họ nhất định sẽ giúp anh mà.”

Gã trầm mặc một hồi, “Ban đầu khi mới tới đây, ta không hiểu các quy tắc nên đã gây ra một vài rắc rối, chính vì vậy đã trở thành một trong những đối tượng bị phát lệnh truy nã.”

Tôi hiểu kì hỏi, “Anh bị phát lệnh cấp độ nào?”

“Cấp độ đặc biệt.”

“Anh lợi hại thật!”, tôi kinh hô một tiếng, chẳng trách chưa bao giờ nghe Lý Đồi Đồi nhắc qua, dạng phát lệnh đặc biệt này chắc chỉ có những người trong Hiệp hội biết với nhau mà thôi, cũng khó trách dạo này hắt lại bận rộn tìm kiếm cương thi đến vậy, thì ra không chỉ đơn thuần tìm những con bị bắt sót.

“Rốt cuộc anh đã làm những gì?”

“Khi ta thấy từ xa có thợ đuổi thi đang đi tới định bắt ta, trong lúc vô ý đã xuống tay hơi nặng... làm bị thương hơn 200 người.”

“....”

Không giết người nhưng đánh bị thương 200 người, nghĩ lại thì hẳn phát lệnh đặc biệt cũng đúng.

“Không nói chuyện ngoài lề nữa, tại hạ lần này tìm cô nương cũng là do trong số những con cương thi bị bắt sót kia, có một con đang giữ trái tim của tại hạ. Không biết vì cơ duyên xảo hợp gì trái tim tại hạ bị nó lấy mất, nhưng con cương thi kia cần qua cô nương, cô nương đối với nó chắc chắn có thần giao cách cảm.”

“À”, nghe hẳn nói đến đây tôi mới thấy chuyện này từ đầu đến cuối có mối liên hệ với nhau.

Chẳng trách ngoài việc nằm mơ thấy người phụ nữ đó ra, thỉnh thoảng tôi còn nằm mơ thấy một tướng quân. Thì ra chính là do người phụ nữ ấy có trái tim của người đàn ông này, từ đó sinh ra một chuỗi những phản ứng.

“Nhưng mà.... Tôi cũng không biết phương hướng chính xác mà cương thi đó đi, chỉ là hằng ngày có mơ về nó một chút.”

Thần sắc của gã có chút lạnh lẽo, “Mong cô nương nói rõ hơn.”

Tôi thành thật đem toàn bộ giấc mơ kể cho gã nghe, vừa kể tôi vừa nhìn gã, thầm nghĩ chắc chắn lúc còn sống con người này phải là một tướng quân vô cùng nghiêm khắc, chỉ cần liếc qua một cái cũng đủ khiến người ta cảm thấy có một lưỡi đao sắc nhọn đang kề sát yết hầu...

Chờ chút....

Cái cảm giác này....

Gã nhất định là người đàn ông mặc áo choàng đen trong quán bar ngày đó rồi!

Tôi cuối cùng cũng nhớ ra, việc này khiến hành động đang kể chuyện của tôi bị gián đoạn, thế là gã ngay lập tức nhìn xoáy vào mắt tôi, “Làm sao vậy?”. Thật giống dáng vẻ một tướng quân đang tra hỏi binh sĩ.

“Không có gì.... Chỉ là chân có chút tê”, tôi ấp úng nhìn gã, sau khi suy nghĩ một lát, gã quyết định coi trời cho tôi.

Tôi chậm chậm đứng dậy vận động chân mình, mắt thì tranh thủ nhìn ra cửa sổ một cái. Thứ đầu tiên nhìn thấy chính là một con sông dài rộng, nước sông phản chiếu hình ảnh của Triều Thiên Môn huy hoàng ở đằng xa. Quảng trường Lai Phú Sĩ, hình dáng như cánh bướm, hiện lên rõ nét, và phía sau lưng tòa nhà màu xám đang xây dựng chính là khu mua sắm Giải Phóng Bia sầm uất nhất ở Trùng Khánh. Đèn đuốc sáng trưng, chiếu sáng cả một góc trời.

Tôi biết rồi! Quả nhiên, một tên cường thi từ ngàn năm trước xuyên đến hiện tại sẽ không dại gì chọn một nơi xa xôi uống rượu mà chỉ có thể đi luân quần xung quanh. Thêm phần sợ bị người khác phát hiện ra hành tung, cho nên an toàn nhất chính là băng qua con sông, đến sông đối diện khu đô thị phồn hoa náo nhiệt.

Tính toán theo vị trí địa lí thì ở đây chắc chắn nằm trên đường Nam Tân, những căn nhà cũ kĩ chỉ chờ dờ sập lại nằm ngay vị trí tốt thế này, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có ở khu hẻm Hoàng Gia. Ở thời dân quốc, vào thời điểm Trùng Khánh bị đánh bom, khu bờ nam chính là nơi tập trung an toàn nhất cho người nước ngoài, nói cách khác đây chính là nơi ở của tầng lớp nhà giàu thời đó.

Gã chọn một nơi quá hoàn hảo để lẩn trốn, một khu dân cư cũ đang chờ bị dỡ bỏ, buổi sáng ít người buổi tối không người, giao thông ở đây không đến nỗi nào, đi bộ chừng mười phút chắc có thể đến được đường Nam Tân. Chỉ là nơi này cách chỗ của Lý Đồi Đồi xa quá, dù cho lái xe mà không bị tắc đường cũng phải mất nửa tiếng. Cả một Trùng Khánh to lớn thế này, hấn làm sao mà tìm thấy tôi đây.

“Đỡ hơn chút nào chưa?”

“Rồi, cảm ơn anh”, tôi cảm thấy mình có thể phải ở cùng gã thêm một thời gian nữa nên bản thân phải cố gắng duy trì một nụ cười dịu dàng, dùng mị lực toàn thân trên người một đứa con gái làm thân với gã, “Nói tới nói lui nhưng đến giờ tôi vẫn chưa biết tên của tướng quân ngài.”

“Ta họ Vệ, tên Cần, tự Vô Thường.”

“Vệ... Vô Thường”

Gọi là*.... Vô Thường?

(Họ “卫” và từ “谓”- “gọi là” có phát âm giống nhau)

Nghe ra quả là một cái tên đầy tính bãi bể nương dâu.

Tôi đang định mở miệng nói chuyện nhằm làm thân thêm mối quan hệ

thì bất ngờ bên ngoài cửa sổ cũ kĩ phản chiếu sự phồn hoa của thành phố xoẹt qua một thân ảnh màu đen.

“Được rồi Vệ Vô Thường, nói chuyện cũng đã lâu rồi, người có thể trả lại khách trọ cho ta chưa?”

Vừa nghe âm thanh này tôi lập tức quay đầu lại, hại cái cổ suýt chút nữa bị trật khớp luôn.

Bên ngoài cửa sổ bây giờ, một vệt sáng màu vàng lướt qua, bóng đen của Lý Đồi Đồi đang cầm pháp khí màu vàng của mình quất vào cửa sổ một cái, tiếng giầy da vang lên “cách” một tiếng, hai chân hắn đã nhẹ nhàng chạm xuống đất. Lý Đồi Đồi vẫn là một thân áo vest giầy da, gương mặt đầy vẻ cao ngạo, hắn ngẩng đầu, tiện tay nhắc nhắc cái gọng kính vàng kim của mình, “Hay nói đúng hơn, khách trọ à”, hắn híp mắt nhìn tôi, biểu tình ý vị thâm sâu, “Cô còn muốn nói chuyện với Đại – tướng – quân đến bao giờ?”

Lý Đồi Đồi! Tôi ngàn vạn lần không nghĩ tới hắn nhanh như vậy đã tìm thấy mình rồi! Nhanh đến nỗi khiến tôi trong phút chốc nhầm lẫn ánh đèn phát ra từ khu Bia Giải Phóng sau lưng hắn chính là ánh hào quang thần thánh của hắn!

#cuoc_song_tot_dep_chuong_11

Chương 12

Một tuần quay cuồng với "Chiêu Diêu" nên quên hẳn việc up chương mới "Cuộc sống tốt đẹp của tôi". Ngàn lần xin lỗi chị Tây 🙏🙏

#trans: Đặc Lôi Tây

#beta: Vy

Chương 12

Trong khoảnh khắc, tôi bỗng thấy Lý Đối Đối đã trở thành nam thần của mình. Tuy nhiên điều đó chỉ tồn tại trong tích tắc.

Vệ Vô Thường giang một tay và che ngay trước phần bụng của tôi, hành động này của anh ta, theo những phim truyền hình tôi đã xem qua, không phải là hành động ngăn tôi chạy trốn, mà đó chính là đang bảo vệ tôi. Lý Đối Đối đương nhiên cũng từng xem qua phim truyền hình, ánh mắt hắn không chút che đậy mà nhìn chăm chăm vào Vệ Vô Thường, biểu tình càng thêm kì quái.

Hắn ta hình như đã hiểu làm gì đó, nhưng cũng chẳng có cách nào khác vì hiện tại tôi làm gì có thời gian đi giải thích chứ. Hơn nữa tôi cũng không hiểu tên bất cóc này vì sao lại làm ra hành động như vậy mà!

"Các người cứ tiếp tục nói chuyện đi", Lý Đối Đối phun ra mấy chữ này xong liền xoay người, từ cửa sổ nhảy thẳng xuống dưới.

W.....what!?

Tôi ghen lời, trần trối nhìn việc vừa xảy ra, anh hai à, anh đến cứu người cũng đừng bỏ đi một cách tùy tiện như thế được không?! Ngay cả nụ cười vui sướng khi thấy hắn đến còn chưa kịp nở cơ mà?

Hắn vừa nhảy xuống xong, tôi liền nghe được ở dưới lầu là tiếng Bồi Bồi vừa thở hắt hắt vừa rống to, "Người đâu? Anh cứu được cô ấy chưa? Vì sao chỉ mình anh đi xuống? Tên đó lại chạy thoát rồi hả?"

Vệ Vô Thường không nói gì thêm mà vội vã nắm lấy cánh tay tôi. Khi thấy gã thật sự muốn dẫn tôi đi, tôi vội vàng kêu to, ánh mắt chân thành

tha thiết, "Chờ một chút! Những người này không phải kẻ thù của anh đâu, bọn họ sẽ giúp anh mà! Anh tin tôi đi!"

"Ta không tin cô", sự thẳng thắn của Vệ Vô Thường khiến tôi nhất thời cạn lời. Nhưng anh ta nói cũng có lý, tôi bị anh ta bắt tới đây, tuy rằng nói chuyện khách sáo, nhưng trong lòng rốt cuộc nghĩ như thế nào ai biết được.

Trong lúc hai chúng tôi nói chuyện, ngoài cửa sổ lại thấp thoáng một bóng người bay lên, lần này người đến là Lý Bồi Bồi. Tôi phút chốc như gặp lại cố nhân lâu ngày xa cách, hai mắt lung tròng mà hét lên, "Bồi Bồi!"

"Con mẹ nó! Mau thả người của bà đây ra mau!", Bồi Bồi so với cái tên Lý Đồi Đồi tâm tình quái đản kia không hề giống nhau! Suy cho cùng cô ấy mới có khí thế của người đi cứu người. Câu chuyện rốt cuộc cũng quay về kịch bản bắt cóc ban đầu của nó.

Tuy rằng trong tình tiết không có việc vừa tới liền mở miệng "thăm hỏi" mẹ của tên bắt cóc...

Nhưng mà đối với những phi nhân loại kỳ quái này, bạn còn có thể mong chờ sẽ có một diễn biến như bình thường sao?!

Vệ Vô Thường vốn là một người cổ đại, bị mắng một câu hiện đại như thế, phút chốc không khí xung quanh anh ta bỗng chốc trầm xuống và lạnh lẽo hơn.

"Trước tiên hai người đừng động thủ! Chúng ta có thể cùng nhau bàn bạc!", tôi cố ý mong muốn song phương có thể thông qua nói chuyện mà giải quyết xung đột trong hòa bình, "Tìm hiểu nhu cầu của hai bên, không cần đúng đến vũ lực..."

"Nói chuyện cái rắm ấy! Bà đây trước nay chưa từng bị người ta thao túng, lần này quá nhục nhã! Hôm nay không đánh tên này chết chôn sâu dưới ba lớp đất, tớ về sau sẽ chuyển nghề bán bánh quây chiên lê đường!". Bồi Bồi không thèm nghe một lời tôi nói, roi Đản Đản trên tay cô ấy phát một cái, chiếc roi lập tức quất về phía Vệ Vô Thường.

Cũng không thèm nghĩ đến sự an toàn của "con tin" là tôi đây!

Nhưng cũng may, Vệ Vô Thường không có ý định giết tôi, anh ta nhanh chóng đẩy tôi ra ngoài. Cánh tay cùng đôi chân bèo nhèo của tôi bị đẩy như vậy không khỏi loạng choạng, đầu cứ thế đập về phía bên cạnh khiến miệng ngậm đầy đất cát. Chờ đến khi tôi mặt mày bám đầy bụi cát bò dậy thì ở bên kia, cương thi ngàn năm cùng ma cà rồng đã bắt đầu lao vào đánh nhau.

Hai tay bị trói ở phía sau, tôi trầm mặc ngồi ở bên cạnh xem, xem nửa ngày trời cuối cùng mới hiểu rõ một điều...

Lý Bồi Bồi và Lý Đối Đối chả khác gì nhau! Thì ra cô ấy mượn việc đến cứu người chỉ để che đậy cho mục đích báo thù của mình!

Đúng là phi nhân loại, đến một con đáng tin cậy đều không có! Sau chiến tranh Thế giới thứ hai, Thế giới đã được một khoảng thời gian hòa bình khá dài, số lượng loài của bọn họ không tăng lên ngược lại còn giảm bớt, nghĩ lại tất cả đều có nguyên nhân!

Đúng là một đám khôn kiếp!

Theo lý mà nói, Lý Bồi Bồi đánh không lại Vệ Vô Thường, vì từ lần đầu tiên gặp mặt Vệ Vô Thường, sự chênh lệch về đẳng cấp giữa Bồi Bồi và anh ta không chỉ là một chút. Nhưng hiện tại, có lẽ là do phá kết giới của Lý Đối Đối, cơ thể còn đang bị thương, nên mới cùng Lý Bồi Bồi mãi chẳng phân nổi cao thấp.

Tôi quan sát họ hồi lâu, trong lòng không lo lắng cho ai mà chỉ lo lắng cho mình. Cái tòa nhà cũ nát sắp bị dỡ bỏ này vốn dĩ đã lung lay muốn sụp, bây giờ lại bị bọn họ "oanh tạc" như vậy, tôi nghĩ không cần công nhân đến phá bỏ nữa. Bê tông cốt thép của tòa nhà đều đang rung lắc dữ dội, ngay cả người bình thường như tôi cũng có thể thấy được cái khe nứt trên tường đang ngày càng nứt rộng ra.

Dây trói trên chân tôi đã được tháo, việc chạy trốn không thành vấn đề, vấn đề là tôi không dám đi xuống lầu. Vì nhờ đâu mới chạy một nửa, cầu thang sụp xuống, tôi đây chẳng phải là bị chôn sống sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, tôi liền chạy tới cửa sổ bên cạnh, nhìn xuống phía dưới. Ở dưới lầu, mặc kệ tình hình đang nguy cấp bên trong, tên khôn Lý Đối Đối còn có thể khoan tay, như không có chuyện gì xảy ra mà thư thả chơi game.

Tuy rằng biểu hiện của hắn khiến người ta sốt ruột, nhưng sự hiện diện của hắn lại ánh sáng duy nhất nơi cuối con đường của tôi, khiến tôi không kiềm được vui sướng. "Lý Đồi Đồi!", tôi gọi lớn, "Tòa nhà sắp sụp rồi! Anh mau cứu tôi đi!"

Hắn ngửa mặt nhìn tôi, ánh mắt sáng quét xuyên qua màn đêm cùng tầng tầng lớp lớp bụi bậm xung quanh, sau đó với một bộ mặt lạnh nhạt cùng quái gở, hắn nói, "Hửm? Không nói chuyện nữa hả?"

Sàn nhà dưới chân tôi không ngừng rung lắc dữ dội, tuy trong lòng tức đến hộc máu nhưng tôi không dám nổi cáu với hắn, "Tôi sẽ nhảy xuống, anh nhớ đỡ tôi đó!"

"Không đỡ."

"Vì cái gì anh không chịu đỡ?"

"Vì cô béo."

"....."

Tôi..... nếu ngày nào đó được cầm dao trong tay, tôi nhất định sẽ chém chết cái tên Lý Đồi Cầu này!

Nhưng điều sỉ nhục nhất chính là, tôi bây giờ lại phải kiềm chế cơn cuồng nộ của mình xuống và bình tĩnh giải thích, "Tôi không béo, chỉ hơn năm mươi cân một chút thôi à! Anh nhất định sẽ đỡ được!"

"Hơn năm mươi cân còn không biết xấu hổ mà la lớn như vậy sao?"

(Tây: Hơn năm mươi ký bộ mập lắm sao? =.= vậy mình là heo rồi)

"....."

Con mẹ nó, nếu trên tay tôi có axit, tôi nhất định không do dự mà tại thẳng xuống mặt của hắn ta!

Cái thứ siêu cấp thích cạnh khố người khác này thật khiến tôi muốn hy sinh cả tính mạng mà một phen sống mái với hắn!

Trong lúc tôi cố gắng kiềm chế cảm xúc thì đột nhiên góc tường bỗng nứt toạc ra, cả tòa nhà lung lay muốn đổ sụp xuống. Tôi bây giờ không

ôm hy vọng gì ở Lý Đồi Đồi nữa nên đành quay đầu hòng cầu cứu Bồi Bồi, hoặc giả Bồi Bồi không cứu tôi, thì kêu cái người ít nhiều đã từng điều khiển qua đại cuộc là tên tướng quân kia cũng được.

Nhưng quả nhiên hai người này, so với Lý Đồi Đồi, càng không đáng tin cậy! Chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà hai người bọn họ đã đi đến nơi khác đánh nhau rồi, bây giờ một bóng người cũng chẳng có!

Tôi là con tin nha! Tôi mới là người bị bắt cóc đáng thương cơ mà? Các người, một kẻ là bắt cóc, hai người tới cứu con tin, có thể làm tròn vai trò của mình một chút được không?

Tại sao những chuyện, những tình huống không đáng có cứ luôn đeo bám, xảy ra với tôi như vậy?

Tôi bây giờ giống hệt một diễn viên đi nhảm phim trường, nội tâm hoàn toàn suy sụp, tâm trạng tôi bây giờ chẳng khác gì tòa nhà cũ kỹ này, tiếng sụp đổ không ngừng vang lên bên tai. Sàn nhà dưới chân lại rung lắc dữ dội hơn, giống như đang có một trận động đất cấp tám. Lòng tôi tràn ngập sự tuyệt vọng, tuy thế trong lòng lại thâm hạ quyết tâm, tôi cắn chặt răng, mở to mắt, không buồn quay đầu mà bước lên bệ cửa sổ, sau đó hai chân dùng hết sức bình sinh nhún một cái và nhảy ra khỏi tòa nhà. Lúc đó tôi không có bất kỳ ý nghĩ nào khác, chỉ nghĩ có thể dùng cú nhảy cuối cùng này....

Đề chết tên Lý Đồi Đồi khôn kiếp kia!

Nhưng khi tôi còn chưa kịp cảm nhận bản thân đang rơi xuống thì đầu liền chạm vào một lồng ngực rắn chắc, sau đó eo bị người ta ôm chặt. Cảm giác cổ tay nhẹ đi, dây thừng trói hai tay sau lưng tôi phút chốc được tháo ra. Lý Đồi Đồi ôm ngang người tôi, đem người tôi dán chặt vào thân thể lạnh lẽo, không có lấy một chút độ ấm của hân, sau đó dùng giọng điệu cực kỳ lạnh nhạt nói, "Nếu sau này cô còn ăn nhiều thì tôi thật sự không ôm nổi đâu", hân tiếp tục, "Tiền thuê nhà còn thiếu đều cầm đi nuôi thịt mỡ à, về nhà liền giảm béo ngay cho tôi."

Tôi thoáng nhìn xuống, với độ cao tương đương bốn tầng lầu mà dưới chân lại trống không. Lý Đồi Đồi chính là cọng cỏ cứu mạng cuối cùng. Sau tíc tắc quyết liệt khi này, bây giờ nghĩ lại khiến tôi không khỏi sợ hãi, một sự lạnh lẽo theo cột sống truyền thẳng lên đại não. Tôi sợ đến nỗi đầu óc trống rỗng, theo bản năng liền gắt gao ôm chặt lấy eo Lý Đồi

Đổi. Tôi vùi đầu vào ngực hắn, cột sống tựa như cứng đờ không đuỗi thẳng được.

Sợ quá, mẹ nó, tôi thiếu chút nữa đã ngã chết rồi, thật sự đáng sợ mà!

Hành động này của tôi không biết kéo dài bao lâu, chỉ biết khi hai cánh tay vì ôm quá chặt mà bủn rủn phát run, tôi mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn Lý Đổi Đổi, "Xuống... Mau xuống đi! Anh mau thả tôi xuống... Tôi muốn đứng trên mặt đất!"

Vừa mở miệng, giọng nói của tôi run rẩy đến lắp bắp, mà tôi cũng không tài nào không chế được, âm thanh nghe như tiếng khóc nức nở, tôi cũng không thể không chế. Khẽ chớp chớp mắt, trước mắt bỗng có chút nhạt nhòa.

Tôi bị dọa sợ đến phát khóc rồi.

Thật mất mặt làm sao!

Nhưng thật sự tôi đã bị dọa phát khóc, hóa ra tôi không hề dũng cảm như mình vẫn tưởng, cũng không dũng cảm được như Lý Đổi Đổi. Hắn ta im lặng thả tôi xuống đất, sau đó vẫn duy trì sự trầm mặc.

Tôi vừa đứng vững thì liền đẩy hắn ta ra. Tôi nhìn chằm chằm Lý Đổi Đổi, hắn cũng nhìn chằm chằm tôi, trong ánh mắt có một tia dao động.

Tôi chỉ vào mũi hắn, mắt nửa ngày nước mắt ở khóe mắt mới rơi xuống, "Tôi nói cho anh biết! Anh hôm nay quá đáng lắm!"

Tôi rất tức giận, cực kì tức giận.

Tôi không chỉ giận Lý Đổi Đổi hay trêu đùa tôi, tôi còn tức giận hắn ta trong tình huống như vừa rồi còn có thể móc mĩa tôi. Mà càng giận dữ hơn chính là, con mẹ nó, tôi trong hoàn cảnh khi này khi ôm hắn, cư nhiên còn có ý nghĩ dựa dẫm vào hắn, giống như nắm lấy ngọn cỏ cứu mạng, nắm lấy hi vọng cuối cùng. Hắn kiểm soát tình hình, hắn không chế mọi thứ, và việc cứu tôi cũng dễ như trở bàn tay. Thế mà tôi ngoài việc ỷ lại vào hắn thì không còn lựa chọn nào khác.

Tôi cực kì, cực kì, cực kì tức giận!

Tòa nhà bên cạnh rốt cuộc không đứng vững được nữa, phút chốc đổ sụp xuống. Một tiếng động kinh trời vang lên, bụi đất bay mịt mù, mà Lý Đồi Đồi vẫn đứng yên ổn trong thế giới của hắn, mặc kệ đám bụi mù đang bay tán loạn xung quanh. Hắn ta vẫn như cũ đứng vững như Thái Sơn, ở trong kết giới tròn vo như vỏ trứng, ngăn lớp đất cát bên ngoài, mà tôi cùng hắn ta bây giờ lại như đang ở một không gian khác, một không gian kín kẽ.

Tôi trừng mắt nhìn hắn, hắn ta nhìn lại tôi, không khí xung quanh chỉ còn sự trầm mặc.

"Vì cái gì anh không chịu xin lỗi tôi?", tôi rốt cuộc nhịn không được liền lên tiếng chất vấn hắn, "Có phải anh sẽ không xin lỗi đúng không? Anh có biết anh trêu đùa tôi như vậy quá đáng lắm không? Anh có biết tôi giận đến mức nào không?"

"Tôi thấy rồi."

"Vậy anh còn không mau xin lỗi đi?"

Hắn ta phán một câu cụt lủn, "Không bao giờ."

"....."

Giờ này khắc này, trong tình cảnh này, ai có thể lý giải giúp tôi không? Ai có thể lý giải giúp tôi hả trời!?

Nếu tôi là một con chó mực, tôi sẽ lập tức tự sát sau đó hất vào người hắn ta một thau máu chó! Có lẽ là do ức khuất quá nhiều, tức giận cũng nhiều, thế mà một câu tôi cũng không nói trả được.

Bụi đất xung quanh dần dần tản đi, hai bóng người bay trên không, ánh sáng từ cuộc chiến cứ thế vụt sáng trong bóng đêm vô cùng bắt mắt, tôi nghĩ sự ồn ào này chắc hẳn truyền đi rất xa. Tôi nhìn bọn họ lại thấy tức, ngòai xỏm xuống nhặt một miếng gạch, cánh tay quay một vòng sau đó liền hướng lên trời mà ném. Tôi mắng Lý Đồi Đồi không lại, mắng người khác tôi vẫn có thể,

"Hai người mau xuống đây cho tôi! Đánh đến nổi yêu nhau luôn rồi hả, hai tên khốn kia!"

Kết giới của Lý Đối Đối ngăn bụi đất bên ngoài, nhưng không hề cản miếng gạch tôi ném. Tôi cũng không hề nghĩ tới, miếng gạch tôi dùng lòng thù hận ném đi cứ nhiên lại chính xác như vậy, một đường bay thẳng tới eo Vệ Vô Thường. Người hấn ta khẽ khựng lại, liền trúng phải một roi của Bồi Bồi, cô ấy cười to, "Xem bà đây hôm nay nhất định quất chết người!"

Cô ấy cười chưa xong, tôi liền ném thêm một cục đá vào ót của cô ấy khiến cô ấy có chút ngẫn ra, tôi rống to gọi Bồi Bồi, "Lý Bồi Bồi, nếu cậu lại khoe khoang, khi về tớ liền đem nấu con Mãng Tử! Xe cứu hỏa sắp tới rồi, các người còn không mau trốn đi nơi khác đi! Có phải không muốn sống nữa phải không? Còn cương thi kia nữa, còn muốn tìm lại trái tim quái quỷ của mình nữa không, mau xuống đây hết đi, nhanh lên!"

Vệ Vô Thường im lặng, còn Bồi Bồi có vẻ nơm nớp lo sợ, thân hình cô ấy chột lóc lên, chớp mắt đã bay xuống đất. Cô ấy đến bên cạnh Lý Đối Đối nhỏ giọng hỏi hấn, "Tiểu Tín lúc giận lên thật biết hù dọa người khác, anh làm cách nào lại lấy tính của mình cho cô ấy rồi?"

Lý Đối Đối sa sầm mặt nhưng vẫn ra vẻ trấn định. Hấn không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm người còn đang bay giữa không trung là Vệ Vô Thường nói, "Mau xuống đi. Đến nơi khác trước rồi nói chuyện."

Hấn ta cùng Vệ Vô Thường lặng im, giao chiến qua ánh mắt...

"Nhìn nhau lâu như vậy, các người đang thả thính nhau à?", tôi mặt đen sì nhìn chằm chằm Lý Đối Đối, "Lúc nên ra tay sao các người lại không ai động thủ vậy?"

Lý Đối Đối vẫn trầm mặc như cũ, chỉ nhẹ nhàng xoay chiếc nhẫn trên tay mình. Đúng lúc này, Vệ Vô Thường liền nhanh chóng đáp xuống, "Hôm nay tôi không phải đối thủ của anh. Tại hạ nhận thua."

Lý Đối Đối vô cùng cao ngạo nói, "Biết thì tốt."

"Tôi biết pháp trận của anh còn chưa vẽ xong, anh muốn cho mọi người biết sự tồn tại của phi nhân loại hay sao?", tôi lạnh nhạt nhắc nhở.

Lý Đối Đối không phản bác, ngoan ngoãn khởi động pháp trận. Pháp trận sáng lên, nháy mắt, tòa nhà đổ nát cùng những đồng gạch vụn xung

quanh đã biến mất, thay vào đó chính là một bàn làm việc có chút bừa bộn, còn có đèn huỳnh quang và bộ sofa bằng da.

Chúng tôi đang ở một văn phòng làm việc.

Tôi đoán đây là văn phòng của Lý Đồi Đồi ở Hiệp hội, mang Vệ Vô Thường đến nơi này thật sự là lựa chọn tốt nhất. Hiệp hội ngằm dưới lòng đất này của họ không biết có bao nhiêu kết giới pháp trận, muốn giam Vệ Vô Thường lại bên trong, quả thật dễ như trở bàn tay.

Khi hoàn cảnh xung quanh thay đổi, sự tức giận ban nãy của tôi cũng được dịu đi đôi chút.

Tôi hít sâu một hơi, quay đầu nhìn thẳng vào ba người không đáng tin cậy kia rồi nói, "Được rồi, mấy người nào loạn xong rồi phải không? Vậy bây giờ chúng ta hãy dùng cách của những người trưởng thành, bình tĩnh, thành thật nói chuyện với nhau nào!"

Lời translator: Thấy anh quả thật nhây hết chỗ nói, nhiều khi làm cho chị tức hộc máu. Nhưng càng tức càng yêu mà nhỉ? HiHi

#cuoc_song_tot_dep_chuong_12

Chương 13

Đôi Đôi ghen đáng yêu quá >♡<

#trans: Đặc Lôi Tây

#beta: Vy

Chương 13

Tôi vừa dứt lời, Lý Đôi Đôi liền trở tay, phóng ra một sợi xích vàng quấn quanh thân Vệ Vô Thường hết như quấn bánh ú...

Hắn đem anh ta quấn vô cùng chặt. Tuy bây giờ nói ra câu này hơi không hợp hoàn cảnh nhưng thật sự khi nhìn Vệ Vô Thường bị trói như vậy, bụng tôi bất giác sôi lên. Tôi đói bụng quá, cũng sắp đoán ngọ rồi, bản thân có chút thèm ăn bánh ú, nhất là loại bánh ú mặn có thịt mỡ và trứng muối.

"Tiểu Tín, bụng cậu đang kêu kìa", Bồi Bồi như không để tâm bên kia đang diễn ra việc gì mà lên tiếng nhắc nhở tôi, "Cậu đói bụng à?"

Đúng, tôi không những đói bụng mà còn mắc vệ sinh, đầu có chút choáng váng, trong não vẫn còn một chuỗi âm thanh ong ong. Nhưng hiện tại, vất vả lắm mới ngăn được bọn họ nên tôi không muốn họ sẽ lại ở chỗ này đánh đến trời long đất lở. Vì thế tôi liền đứng chắn trước mặt Vệ Vô Thường, nhìn Lý Đôi Đôi nói, "Trước hết nói chuyện cho xong đã."

Ánh mắt Lý Đôi Đôi lần nữa trở nên kì quái, hắn ta im lặng không nói.

Ngược lại, Vệ Vô Thường lại mở miệng an ủi tôi, "Không còn cách nào đâu, tại hạ đã nhận thua, tất nhiên sẽ không phản kháng."

Tôi quay đầu nhìn anh ta, "Anh không phản kháng, nhưng tôi sợ anh ta sẽ đánh anh đấy!"

Vệ Vô Thường sững sốt, sau đó cúi đầu thì thào, "Cảm ơn cô nương đã che chở."

"Tớ khinh!", Bồi Bồi bỗng la lớn, "Người này từng bắt cóc cậu, còn không chế tớ. Đây chính là kẻ thù của chúng ta! Vậy mà Tô Tiểu Tín, cậu cư nhiên còn bảo vệ gã! Bọn tớ vội vàng chạy tới đó là vì cứu ai chứ? Cậu đúng là thứ ăn cây táo, rào cây sung!"

"Đúng rồi, cậu đến cứu người cơ đấy", tôi liếc nhìn Bồi Bồi một cái khiến cô ấy nhanh chóng nghĩ lại hành động vừa rồi của mình. Tuy Bồi Bồi cũng cảm thấy có chút thẹn, nhưng lập tức lại duỗi thẳng lưng, sống chết không chịu nhận sai mà cãi lại, "Mặc kệ, cái gã cương thi này đã làm tớ lo lắng sợ hãi trong thời gian dài, ngay cả quan tài cũng không dám bỏ ra, không giết gã thật khó làm nguôi mối hận trong lòng tớ, gã chính là kẻ thù của tớ!"

Tôi khẽ xoa trán mình, "Bồi Bồi, tớ biết cậu đang rất tức giận, nhưng các người làm ơn nghe nguyên nhân trước được không?"

"Nghe nghe cái rắm ấy", Bồi Bồi ngay lập tức bác bỏ.

"Được thôi", phản ứng của Lý Đồi Đồi ấy vậy lại nằm ngoài dự đoán của mọi người, tuy thế hắn vẫn giữ chặt pháp khí của mình, giữ chặt sợi dây xích màu vàng kim kia. Hắn đi đến phía sau bàn làm việc rồi ngồi xuống ghế, hơi di chuyển lưng ghế một chút, vừa vặn ngồi đối diện tôi và Vệ Vô Thường, sau đó khoanh tay trước ngực, "Nói đi, nguyên nhân là gì nào?"

Tôi liền đem tất cả những gì Vệ Vô Thường nói cho tôi nghe kể lại. Bản thân vốn là một tác giả truyện tranh, tuy óc sáng tạo không nhiều, nhưng kĩ năng kể chuyện lại vô cùng tốt. Lúc tôi kết thúc câu chuyện, Vệ Vô Thường không hề chen lời hay bổ sung gì, chỉ khẽ gật đầu nói, "Tất cả đều đúng như lời cô nương này nói."

"Ồ, thì ra là như vậy sao?", Lý Đồi Đồi cũng gật đầu, "Cho nên vị đại tướng quân này, sau khi đánh người của chúng tôi, lãng phí của chúng tôi không biết bao nhiêu thời gian, của cải, công sức để truy nã anh, giờ đây anh nghĩ chỉ tùy tiện nói một câu trong lòng có khổ tâm, liền có thể phủi mông chạy thoát à?". Hắn ta nhắc nhắc gọng kính, đôi mắt phượng hẹp dài khiến biểu tình của hắn thêm sắc bén lạnh lẽo, "Hơn nữa trước khi đi, anh còn muốn chúng tôi giúp anh tìm lại trái tim? Hừ, chẳng lẽ các người, những chiến binh thời cổ đại, đều đối đãi với kẻ địch và tù binh tốt như vậy sao?"

Không thể không nói, lúc Lý Đối Đối bày ra dáng vẻ này uy lực vô cùng lớn, khiến tôi không còn lời nào để nói đỡ cho Vệ Vô Thường.

Vệ Vô Thường cũng vốn là người không giỏi ăn nói, sau mấy lời trên của Lý Đối Đối, anh ta cũng lâm vào trầm mặc.

Còn Bôi Bôi, sau nhiều năm tháng bị chính anh trai mình thúc giục đóng tiền thuê phòng, rốt cuộc cũng có thể hưởng thụ sự hả hê khi được đứng cùng chiến tuyến với người nhà. Cô ấy liên tục gật đầu, chống nạnh, ưỡn ngực kiêu căng nói, "Đúng đúng đúng, người nghĩ như vậy là có thể đi rồi sao? Trên đời không có chuyện dễ dàng thế đâu!"

"Ừ", Lý Đối Đối liền phụ họa thêm cho Bôi Bôi, "Chuyện này làm không hề rẻ."

(Tây: Ở đây tác giả chơi chữ, “便宜” là dễ dàng hoặc rẻ, Bôi Bôi thì nói không có chuyện dễ lợi dụng người khác thế, nhưng Lý Đối Đối lại nói theo ý đất-rẻ)

"Cái này.... không phải chuyện rẻ hay đắt...", Bôi Bôi cảm thấy có gì đó không đúng lắm, cô ấy quay đầu nhìn Lý Đối Đối, khi bắt gặp được biểu tình bấy giờ của hắn, bộ dáng ý thế hiếp người ban nãy của cô ấy như bóng xì hơi. Đôi mắt xinh đẹp của Bôi Bôi neho lại, dần dần toát ra sự khinh thường, "Lý Đối Đối, anh..."

Lý Đối Đối gõ gõ ngón tay lên bàn làm việc, không thèm nhìn Bôi Bôi, cũng không nhìn tôi, mà chỉ lẳng lẳng nhìn chằm chằm Vệ Vô Thường, "Ở xã hội hiện đại, muốn được bảo lãnh hay yêu cầu giúp đỡ đều phải trả tiền."

Lý Bôi Bôi: "....."

Tôi: "....."

Cái tên đáng nguyên rủa Lý Đối Đối này chẳng lẽ trước kia từng làm xã hội đen chuyên đi thu phí bảo kê ư? Hắn ta nghĩ sẽ nhân cơ hội này lừa gạt người ta, một cỗ nhân ngậy thơ không biết gì sao? Rốt cuộc hắn ta nghèo đến mức nào mới có chấp niệm sâu nặng đến thế đối với tiền bạc chứ?

Trong lòng tôi đang không ngừng bắn ra hàng vạn viên đạn vào mặt tên Lý Đối Đối trước mắt, nhưng chính vào thời điểm lặng ngắt như tờ này, Vệ Vô Thường lại nói,

"Ở thời điểm hiện tại, tại hạ không quyền không thế, không một xu dính túi, càng đừng nói đến tiền tài. Chỉ là lúc sinh thời, được tiên hoàng thánh ân, ngự ban một thanh bảo kiếm. Nó đã theo tại hạ chinh chiến nhiều năm, thanh kiếm này với tại hạ có ý nghĩa rất lớn. Nhưng nếu các hạ có thể giúp tại hạ tìm lại trái tim, tại hạ không có gì báo đáp, thanh kiếm này nếu có thể dùng gán nợ, tại hạ tình nguyện giao cho các hạ."

Là bảo kiếm được ngự ban luôn! Tôi quay đầu nhìn Vệ Vô Thường, anh ta thoát nhìn là người nói đầu ra đây, ở thời đại của mình hẳn cũng là người cô hủ, thậm chí có chút "ngu trung*". Khi hoàng đế ban kiếm cho một vị tướng quân thì với anh ta mà nói, cây kiếm đó nhất định rất quan trọng.....

(*trung thành tuyệt đối với vua, với quốc gia)

"Kiếm đâu?", Lý Đối Đối không chút động lòng, đi thẳng vào vấn đề, "Tôi không quan tâm đối với anh cây kiếm đó quan trọng thế nào, tôi muốn thăm định xem nó đáng giá bao nhiêu tiền."

Tôi nhìn Lý Đối Đối, quả thực cảm lòng không được mà bĩu môi, chớp mắt nhìn sang Bồi Bồi bên cạnh, phát hiện cô ấy cũng đang có hành động y chang mình...

Một tên quỷ hút máu yêu tiền như mạng!

"Kiếm ở ngay trên người của tại hạ."

Lý Đối Đối nghe vậy, sợi dây xích vàng hết như con rắn co rút lại ở trên người Vệ Vô Thường, làm lộ ra phần eo của anh ta, tuy thế phần chân và cánh tay vẫn bị quấn chặt.

Tôi nhìn kỹ lại thì thấy quả thật ở bên cạnh lưng quần của anh ta có treo một thanh đoản kiếm. Độ dài của vỏ kiếm so với chủ thủ không sai biệt lắm, cho nên vừa rồi tôi không phát hiện anh ta có mang kiếm bên người, cũng có lẽ là vì những vết sẹo trên người anh ta quá kinh người khiến tôi không để ý đến gì ngoài nó.

"Kiếm mà hoàng đế ban cho anh ngắn như vậy sao?", tôi hỏi.

"Không đâu, kiếm này khi tuốt ra khỏi vỏ dài đến ba thước, cô nương có thể rút ra xem thử". Tôi đến bên cạnh Vệ Vô Thường, duỗi tay định rút kiếm ra.

Nhưng chính vào lúc đó tôi mới cảm thấy, tư thế này hình như có chút mờ ám thì phải. Tôi cũng không biết vì cái gì, tự dưng có chút xấu hổ mà liếc nhìn về phía Lý Đối Đối.

Lý Đối Đối vẫn như cũ ngồi trên ghế, khoanh tay và im lặng nhìn chăm chăm tôi, không nói một lời.

Ánh mắt hắn có chút kì quái, nhưng tôi cần gì quan tâm ánh mắt hắn thế nào chứ.

Tôi chuyên tâm rút kiếm ra, lúc cầm thanh đoản kiếm trong tay mới phát hiện, thanh kiếm này thế nhưng lại nặng đến kinh người. Ở dưới chuôi kiếm có khảm một khối bạch ngọc to đùng, nó trắng tinh lại lóng lánh, bề mặt giống hệt như có thoa một lớp dầu, sờ thử có cảm giác trơn láng nhưng không hề dính tay. Tôi thử hỏi một câu, "Là dương chi bạch ngọc?"

Vệ Vô Thường liền gật đầu.

Đôi mắt Lý Đối Đối phía sau cặp mắt kính chợt lóe, dù không hề nhìn nhưng tôi vẫn biết hắn ta đang nhìn chăm chú.

Tôi một tay cầm vỏ kiếm, một tay nắm chuôi kiếm, ra sức rút ra nhưng sau đó liền bỏ cuộc. Thanh kiếm quá nặng lại khó cầm, cố gắng mấy cũng không rút ra được nên tôi liền ra sức quăng nó lên bàn Lý Đối Đối, "Lý Đối Đối, anh muốn thử định gì thì tự mình làm đi."

Vệ Vô Thường không có ý kiến gì.

Lúc này Lý Đối Đối mới đứng dậy cầm thanh đoản kiếm lên, hắn không vội rút kiếm ngay mà lại cẩn thận đánh giá một chút vỏ kiếm.

Thanh kiếm đó với tôi nặng không thể tả, sao khi hắn ta cầm lên lại giống như một đứa trẻ đang cầm món đồ chơi vậy?

Tôi liền hiểu ra một chuyện! Tôi cảm tức nhìn Lý Đối Đối, khi nãy hắn ta nói nếu tôi ăn nhiều sẽ không ôm nổi, hắn chắc chắn đang chê bai tôi mà! Hơn năm mươi kí một chút là nặng sao?! Hắn ôm không nổi mới là

con gà ấy!

(Thím Cừu truyện gì cũng muốn so sánh với "con gà" là sao? v: #Vy)

Có lẽ ánh mắt của tôi quá nóng bỏng nên đã khiến cho Lý Đồi Đồi đang chuyên tâm xem kiếm cũng phải liếc mắt nhìn tôi một cái, "Cô nhìn cái gì, có phải muốn tôi cho cô và cây kiếm này chơi bập bênh không?". Nói rồi hắn ta liền thu ánh mắt lại, "Thanh kiếm này rất nặng, nhưng cô phải có lòng tin rằng, cỡ cô cũng có thể làm nó bay cao đến tận chín tầng mây."

Tôi, "....."

Đúng là tôi có thể! Nhưng ai cần anh nói ra!

Lý Đồi Đồi không thèm nhìn gương mặt phần nộ của tôi, ánh mắt của hắn vẫn đang chăm chú nhìn thanh kiếm, sau đó tay hắn khẽ dùng lực nắm vỏ kiếm, "xoẹt" một tiếng, kiếm đã được rút ra. Điều khiến tôi bất ngờ đó là chiều dài của thanh kiếm.

Thân kiếm phản chiếu ánh sáng trắng lóa từ bóng đèn trên trần, sáng đến nỗi khiến tôi phải nhúc nhích mắt, trên lưỡi kiếm sắc bén có những răng cưa vô cùng nhỏ, lúc nhìn kỹ thì phía dưới mỗi một khối răng cưa đều có một đường rãnh như vết nứt. Theo tôi nghĩ, thanh kiếm này rỗng ruột, khi dùng sức nhấn mạnh ở mũi kiếm, thân kiếm sẽ rút về theo từng đoạn, giống như đạo cụ dùng khi quay phim, khi đâm lên người một nhát, mũi kiếm liền tự động rút về.

Lý Đồi Đồi chắc cũng nghĩ như tôi, hắn ta dựng thẳng kiếm, đâm một nhát lên bàn, "phập" một tiếng, bàn làm việc được làm từ gỗ nguyên tấm trực tiếp bị chọc một lỗ sâu hoắm.

Lý Đồi Đồi, "....."

Chắc hắn ta chưa từng nghĩ đến, một người cổ đại lại có thể mang bên mình một thanh kiếm sắc bén như vậy. Hắn ta rút kiếm ra khỏi bàn, quanh thân kiếm có nhiều răng cưa giống như một lưỡi cưa, khiến cái lỗ ban nãy càng to thêm một chút.

"Trong vỏ kiếm có cơ quan", Vệ Vô Thường nói, "Chỉ khi tra vào vỏ, kiếm mới ngăn lại."

Lý Đổi Đổi nhìn kiếm trong chốc lát, "Lúc trước khi giao đấu, anh chưa từng dùng qua kiếm này, kể cả khi phá vỡ kết giới của tôi."

"Huyền song kiếm chính là trường kiếm được ngự ban, chỉ dùng trên chiến trường, không làm bị thương người vô tội."

Đây là nguyên tắc sống của anh ta, nghe ra có vẻ ngốc, lúc đánh nhau cũng là lúc bảo vệ mạng mình, nào có cái gì vô tội. Nhưng khi anh ta nói lời này lại khiến tôi sinh ra vài phần kính trọng vì tôi rất xem trọng những người có nguyên tắc và giới hạn cho bản thân.

Lý Đổi Đổi nghe vậy liền đem kiếm tra vào vỏ rồi kéo ngăn kéo bỏ kiếm vào, "Khoản tiền bảo lãnh này tôi nhận, ngày mai đi họp trên Hiệp hội, tôi sẽ bãi bỏ lệnh truy nã cho anh. Lúc trước anh đã thương hai trăm thợ đuổi thi, hãy tìm thời gian mà đi bồi thường xin lỗi họ, còn về việc tìm trái tim thì trước trở về chờ tin tức". Hắn ta vừa dứt lời liền thu lại pháp khí, sau đó lấy ra bảng đăng ký thông tin phi nhân loại và một cây bút máy, quăng lên bàn cho Vệ Vô Thường, "Đăng ký tên họ, điện thoại và địa chỉ."

Vệ Vô Thường dùng cách cầm bút lông cầm bút máy lên, vô cùng lóng ngóng mà viết lại họ, tên, còn có tự* của bản thân. Sau đó anh ta dùng một chút, "Tại hạ không có điện thoại, nơi ở hiện tại là chỗ mới vừa rồi đã....."

Bị sập.

(Tây: tên tự là dựa theo tên thật mà đặt thêm một tên khác, như tên tự của Gia Cát Lượng là Khổng Minh)

Tôi nhìn Lý Đổi Đổi, "Không phải ở lâu một bên cạnh phòng anh còn một căn phòng trống sao?"

Lý Đổi Đổi dời mắt sang nhìn tôi, thật lâu sau đó mới trả lời, "Đúng, thì sao?"

"Vậy cho anh ta thuê theo ngày đi."

Lý Đổi Đổi híp mắt nói, "Đề từ F4 chuyên khát nợ thành Ngũ đại quyết tiền sao? Cô nghĩ tôi đang làm từ thiện à? Rước thêm một tên quỷ nghèo về làm gì? Còn tiền thuê nhà của anh ta thì sao, cô trả hả?"

"Tôi sẽ trả", tôi nghĩ dù gì anh ta cũng không sống ở đó bao lâu, cuối tuần hình như sẽ có ít tiền nhuận bút được chuyển tới, gánh thêm mấy ngày tiền thuê nhà, không phải vấn đề gì lớn. Hơn nữa, quan trọng nhất chính là, tôi thật sự rất mong chờ. Một cương thi có chút cổ hủ, nghiêm trang, hơn nữa còn đẹp trai, khi đến sống chung một khu nhà với bọn Bồi Bồi, sẽ phát sinh những tình huống ly kỳ gì.

Những cái đó đều là tư liệu sống nha!

Lòng tôi thầm tính toán chuyện tốt nhưng Lý Bồi Bồi ở bên cạnh thực không biết điều mà hỏi tôi, "Ô Tiểu Tín, có phải cậu thích cái tên cương thi này rồi phải không?"

Cô ấy nói thẳng ra như vậy khiến tôi cứng đờ, Vệ Vô Thường cũng cứng đờ, còn Lý Đồi Đồi bên cạnh thì chỉ nhìn chăm chăm tôi, không nói một lời.

Bồi Bồi lại hỏi tiếp, "Không phải sao? Gã cũng là người mặc áo đen, lúc trước người khiến cậu vừa gặp đã yêu không phải cũng như vậy à?"

Tôi nhìn nhìn Vệ Vô Thường, xấu hổ giải thích, "Không phải anh ta đâu."

Bồi Bồi dường như thật sự đối với Vệ Vô Thường có mối huyết hải thâm thù, trong lòng luôn có sự bài xích với anh ta, ngay cả khi chuyện đó có liên quan đến tôi cũng không muốn buông tha, "Sao cậu biết không phải, nếu vậy cậu che chở gã làm gì?"

"Ờ..."

Tôi thật sự không thể ở trước mặt người ta mà nói huých toẹt rằng, tôi muốn bổ sung anh ta vào tuyến nhân vật trong series truyện tranh của mình. Chưa kể Lý Đồi Đồi còn ở đây đó!

Tôi cúi đầu, "Ờ đi vệ sinh, mọi người cứ tiếp tục nói chuyện đi". Tôi nhanh như chớp chạy tới WC, chỉ sau khi chạy vào buồng vệ sinh nhỏ hẹp hơn, tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Đi vệ sinh xong, khi chung quanh không còn có những âm thanh tranh chấp dữ dội như vừa rồi, tôi mới phát hiện tiếng ong ong trong đầu mình đã đỡ hơn so thời điểm muốn ăn bánh ú kia rất nhiều. Tôi xoa xoa huyệt

thái dương thâm nghĩ, nhất định là từ thời điểm bị bắt cóc, thần kinh của tôi luôn phải ở trong trạng thái căng thẳng cực độ, hiện tại đầu óc rất cuộc đã được giãn ra, nên mới bắt đầu cảm nhận được sự mệt mỏi.

Nhưng sau khi tôi từ buồng vệ sinh đi ra, lúc đến bồn rửa tay để rửa tay, tôi bỗng nhiên phát hiện có điểm không đúng.

Những tiếng ong ong bên tai khiến tôi không thể nghe tiếng nước chảy thậm chí còn có xu hướng càng ngày càng to, nếu nghe kỹ lại còn nghe được cả tiếng phập phồng cực nhỏ.

Tôi bị tiếng phập phồng này hấp dẫn sự chú ý, trong lòng có chút hoảng sợ, cũng có chút tò mò, tâm tư tôi vô thức đi theo âm thanh đó, tựa như bản thân bất giác chạy theo một ánh đèn leo lét ở cuối đường hầm tối om. Càng chạy xung quanh càng sáng, càng chạy âm thanh càng rõ ràng hơn, đến khi tôi nghe được tiếng người.

Đó là một giọng nữ.

Giọng nói ấy rất quen thuộc, cô ta cứ thế nức nở nghẹn ngào, nghe ra vô cùng thâm trầm, như mang theo oán khí trăm năm không tan, từ trong bóng tối bò ra, nhẹ nhàng túm lấy ống quần tôi, "Con của tôi, cứu nó, cứu con tôi đi."

Hàn khí từ tay cô ta dần dần tỏa ra, chui vào bên trong ống quần tôi, dọc theo chân một đường bốc lên, thẳng đến xương sống của tôi sau đó đến đầu tôi, khiến huyết thái dương của tôi đau đớn.

Tôi có chút sợ hãi, thâm nghĩ nơi đây là Hiệp hội, kết giới nhất định so với kết giới ở chung cư Lý Đối Đối phải lợi hại hơn nhiều lần, ngay cả cương thi ngàn năm Vệ Vô Thường muốn phá vỡ kết giới kia vốn đã không dễ dàng, những con cương thi khác muốn tấn công nơi này càng không có khả năng.

Sau khi phân tích, lấy hết dũng khí nhìn lại dưới chân mình, thứ tôi nhìn thấy chỉ là những tấm gạch men đen trắng, cái gì cũng không có.

Không hề có tay của người phụ nữ nào, cũng không có những thứ đáng sợ trong tưởng tượng của tôi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, trái tim bị treo ngược trên cành cây rồi cuộc cũng buông xuống, âm thanh quỷ dị trong tai kia cũng đã biến mất.

Nhất định là do lúc trước còn sót lại chút cảm xúc khẩn trương cho nên mới sinh ra ảo giác như vậy, tôi hít sâu một hơi, vừa ngẩng đầu liền thấy chính mình trong gương... Còn có cô ta.

Cô ta đứng ngay sát ở sau lưng tôi, quần áo tả tơi, khuôn mặt đã thối rữa, tròng mắt lồi ra cơ hồ muốn rớt xuống.

Cô ta nghiêng đầu, thổi khí vào lỗ tai tôi, hết như làn khí lạnh thổi lên từ địa ngục, làm máu trong người tôi nháy mắt lạnh tới cực hạn.

"Con của tôi."

Đôi môi thối rữa của cô ta cơ hồ chạm được đến tai tôi, hàm răng trắng toát như muốn cắn vào vành tai tôi, "Cứu nó, cứu con của tôi đi!"

Tôi rút cuộc nghe không nổi nữa, liền đưa tay bịt chặt tai mình, "Tôi không biết con của cô ở đâu, tôi không thể cứu nó."

"Đi với tôi."

"Không không không.....", tôi sợ đến đỉnh điểm, trực tiếp ngồi xổm trên mặt đất, tự ôm lấy chính mình, "Đừng tìm tôi, đừng tìm tôi."

"Đi với tôi."

Tôi cảm giác luồng khí lạnh bắt đầu kéo cổ tôi, khiến từng tác da thịt trên người đều run rẩy, tôi run đến nỗi ngay cả sức ôm lấy mình cũng không còn. Tôi quỳ bò trên đất, chậm chạp từng bước bò ra khỏi nhà vệ sinh. Khi còn chưa bò đến cửa thì liền nhìn thấy đôi giày da của Lý Đổi Đổi, phía sau hắn ta còn có Lý Bồi Bồi đang la lớn, "Á, Lý Đổi Đổi, anh vào nhầm nhà vệ sinh nữ rồi."

Tôi giang tay, lập tức ôm chặt chân của Lý Đổi Đổi, "Quý, quý, có quý... có quý đuôi theo tôi"

Còn chưa nói hết, Lý Bồi Bồi vốn đứng ở chỗ rẽ liền hóa thành một cái bóng đen, chớp mắt đã biến mất, ngay cả một tiếng cũng không nói!

"Cô đứng lên trước đã."

Nghe được giọng của Lý Đổi Đổi tôi liền khôi phục mấy phần sức lực, nhưng do hai chân đều bủn rủn nên tôi liền dịch người ra phía sau hắn, sau đó lại ôm lấy chân hắn, nương theo đó từ từ đứng lên. Hai tay tôi vẫn

gắt gao túm lấy quần áo của Lý Đối Đối không dám buông tay vì sợ không biết bản thân sẽ bị cái gì kéo đi.

"Cô nhìn thấy cái gì?", Lý Đối Đối hỏi tôi. "Cương thi, chính là con cương thi ngày đó bắt cóc đứa bé."

"Ở nơi này, trừ bỏ cái tên đang ở sau lưng thì không có mùi của con nào khác."

Hắn ta vừa nói xong Vệ Vô Thường liền xuất hiện từ chỗ rẽ, "Cô ta không nhất định phải ở chỗ này, chỉ là do Tô cô nương từng bị cương thi kia cắn qua, cho nên có thể cảm nhận sự tồn tại của cô ta". Anh ta đi đến đứng cạnh bên tôi, "Tại hạ mạo muội hỏi một chút, mới vừa rồi cương thi kia đã nói gì với Tô cô nương?"

"Cô ta muốn tôi cứu con của mình, muốn tôi đi cùng cô ta."

Ánh mắt Vệ Vô Thường bỗng trầm xuống, "Đi về hướng nào?"

"Thì.....", tôi sờ sờ cổ mình, hiện tại nơi đó vẫn còn cảm nhận được sự tồn tại của hơi lạnh thấu xương kia, sau đó tôi liền chỉ theo hướng luồng khí lạnh còn sót lại, "Hình như là hướng kia."

Lý Đối Đối nói, "Cô dẫn đường đi."

Tôi nhất thời run lên, "Tôi sợ lắm."

"Đã làm khó Tô cô nương rồi, chỉ là nếu muốn tìm được con cương thi kia, cô nương không thể không đi."

Tôi liếc mắt nhìn Vệ Vô Thường, "Được... được rồi."

Lời vừa dứt, Lý Đối Đối liền vỗ "bốp" một cái vào bàn tay đang túm lấy y phục của hắn, tôi bị hắn ta dọa một phen, "Anh làm gì vậy?"

Mặt Lý Đối Đối có chút đen lại, "Mau dẫn đường."

Tôi nghe lời dẫn đường cho bọn họ, nhưng vừa đi được hai bước, quay đầu nhìn lại liền phát hiện mặt Lý Đối Đối càng ngày càng đen.

Tên ma cà rồng này không chỉ tính tình quái đản, thích móc khố người khác, hiện tại tâm trạng còn lúc lạnh lúc nóng, thật khó hầu hạ mà!

Nhưng nghĩ lại, vạn nhất làm trễ thời gian, luồng khí lạnh kia biến mất, muốn tìm lại con cương thi kia sẽ vô cùng khó khăn nên tôi quyết định không so đo với hắn mà đi ở phía trước, vừa đi vừa chỉ đường cho Vệ Vô Thường.

Ra khỏi văn phòng dưới lòng đất của Hiệp hội, đi lên trần cổ Từ Khí Khẩu, bây giờ chắc đã 3, 4 giờ sáng rồi, trên đường một bóng người cũng không có, luồng khí kia quấn lấy cổ tôi, chỉ cho tôi phương hướng vô cùng rõ ràng. Theo trực giác, tôi cảm thấy nơi đó có chút xa, nên liền kêu một chiếc taxi. Lý Đồi Đồi cùng Vệ Vô Thường không lên xe vì hai người bọn họ là phi nhân loại, đi bộ rất nhanh, việc đuổi theo xe taxi là không thành vấn đề.

Sau khi lên xe, tài xế liền hỏi tôi, "Cô muốn đi đâu?"

"Phiền chú rẽ trái ở ngã tư phía trước."

"Chính xác là đi chỗ nào?"

"Tôi cũng không biết nữa."

"....."

Tài xế nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng kỳ quái, suốt quãng đường luôn đi theo chỉ dẫn của tôi, sau một hồi chiếc xe đã chạy đến một công trường bỏ hoang.

Nơi này mười năm trước có xây dựng một tòa cao ốc. Thật ra vị trí nơi này không tồi nhưng do lúc xây tòa nhà này luôn xảy ra chuyện, sau đó thêm việc nguồn vốn của nhà đầu tư cạn kiệt nên việc xây dựng liền bỏ dở giữa chừng. Một tòa cao ốc bỏ hoang với biết bao chuyện ma quỷ truyền tai đồn thổi các thứ, không một nhà thầu nào đến tiếp quản, vì thế nơi này cứ như thế bị "trùm mền" suốt thời gian dài. Xung quanh hàng năm luôn bị phong tỏa, cơ hồ không ai muốn tới, càng không có ai như tôi, vào lúc rạng sáng 3, 4 giờ, đón xe đến chỗ này.

Lúc trước do bị bắt cóc quá đột ngột nên tôi không mang theo tiền, cũng không có di động, lúc xuống xe mới chợt nhớ tới điều này! Vì thế tôi có chút xấu hổ nhìn chú tài xế.

Tài xế lại không thèm nhìn tôi. Tôi nhìn chú ấy thật lâu, chú ấy cũng không hề quay đầu nhìn lại. Tình trạng của tài xế bây giờ là cổ căng cứng, hai mắt trừng to, chỉ ngơ ngác nhìn chằm chằm phía trước, trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

"Chú ơi.....", tôi lí nhí kêu một tiếng, có chút chột dạ nói, "Tôi quên mình không mang theo tiền, hay chú cho tôi số điện thoại đi, khi nào về rồi tôi sẽ đến tìm chú, trả tiền cho chú."

Người tài xế nuốt khan nói, "Cô xuống đi, không cần trả tiền."

"Thế lại không được, tôi nhất định sẽ trả tiền cho chú mà. Các chú lái xe đêm đã rất khó khăn rồi."

"Tôi nói rồi, không cần đâu, cô xuống đi."
(Tây: Haha, chắc tưởng chị là ma :3)

Tôi nhìn thông tin tài xế để trước mắt, "Chú Trương à, chú...". Không đợi tôi nói xong, chú ấy đã tháo dây an toàn ra, sau đó tông cửa, hốt hải nhào ra khỏi xe chạy trốn chết, không những thế vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn tôi, nháy mắt đã không thấy bóng dáng...

"Còn ngồi ngây ra đó làm gì?"

Lý Đồi Đồi mở cửa, tôi liền xuống xe, "Anh cho tôi mượn năm mươi tệ đi, tôi để lại trong xe coi như trả tiền cho người ta."

"Cô nghĩ tên tài xế lúc trở về còn dám chạm vào tờ tiền trong xe sao?", hẳn ta lườm tôi một cái, "Nhanh chân lên!"

Tôi sờ sờ mũi, không nghĩ tới bản thân cũng có ngày bị người ta đối xử như phi nhân loại, tôi đi theo luồng khí lạnh, dẫn theo Lý Đồi Đồi cùng Vệ Vô Thường vào công trường. Vừa tiến vào, Lý Đồi Đồi liền nhíu mày, "Ở đây toàn mùi cương thi."

Hắn ta nói xong câu này làm tôi càng sợ thêm một chút, Vệ Vô Thường đứng ở bên cạnh tôi, liền cất giọng nói trầm ổn trấn an tôi, "Cô nương đừng sợ, tại hạ nhất định bảo vệ cô nương chu toàn."

Tôi gật đầu.

Vừa quay đầu liền thấy một cục đá bên cạnh đã bị Lý Đồi Đồi đá bay, sức hấn rất lớn, cục đá va vào đồng thép bị bỏ hoang nhiều năm phía trước kêu "rầm" một tiếng khiến bụi bặm bay tứ tung, dưới mặt đất còn có một ít tiếng sột soạt truyền đến, không biết là do chuột hay từ một thứ quỷ quái gì gây ra nữa.

Tôi bị cả kính liền co rút người về phía bên cạnh, sau đó lại cảm thấy tức giận, "Lý Đồi Đồi anh bị cái gì vậy?"

Hắn ta liếc mắt nhìn tôi một cái rồi bảo, "Hãy nói với chúng là, ông đây tới rồi!"

[Lời translator: một ngày nữa là sang năm mới rồi, cảm ơn mọi người đã ủng hộ Tây trong thời gian qua, mong là mọi người sẽ luôn đồng hành cùng Tây nhé, chúc mọi người sức khỏe, luôn vui vẻ và tiền nhiều nhiều nhé, muah]

#Vy_chúc_ké

Chương 14

Ai nhớ Đổi Đổi hơn? ☺ Chị Tây vừa gửi phát Vy đăng luôn nà

#trans: Đặc Lôi Tây

#beta: Vy

Chương 14

Lý Đổi Đổi dứt hai tay vào quần, nghênh ngang đi về phía trước như lão đại.

Tôi còn đang cho rằng mũi hần ta thính đến nỗi có thể phân biệt được mùi của con cương thi đang cần tìm trong một đám cương thi khác thì hần đã quay đầu lại, dùng vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn tôi, "Đứng như trời trồng ở đó làm gì? Không chơi nữa sao?"

"Anh đến đây để chơi à....."

Tôi lăm bầm một câu, sau đó ngoan ngoãn đi trước dẫn đường.

Vừa đi tôi vừa đánh giá khu công trường bỏ hoang này, "Trước kia chưa từng đến đây xem thử, bây giờ mới phát hiện thật sự có rất nhiều tòa nhà chưa kịp xây đạt đến mức tiêu chuẩn liền bị bỏ dỡ giữa chừng. Cộng thêm việc hôm nay nữa thì xem ra nơi này đúng nơi chốn của những chuyện kì bí."

Vệ Vô Thường liền hỏi tôi, "Tòa nhà tiêu chuẩn là gì?"

"À, nói thế nào mới đúng nhỉ, hiện tại các tòa nhà đều rất cao, mà theo tình hình chung thì thiết kế của những tòa nhà từ 3 đến 18 tầng đều giống nhau, những tòa nhà như thế được gọi là ‘tòa nhà tiêu chuẩn’. Còn những tòa nhà có 3 tầng trở xuống đều là dạng cửa hàng."

Vệ Vô Thường gật gật đầu, "Ô cô nương học cao hiểu rộng, quả thật lợi hại."

Anh ta khen quá mức thành thật và nghiêm túc khiến tôi bất giác có chút ngượng, tôi vò đầu, khách khí cười nói, "Không có, chỉ là trong lúc vẽ

truyện tranh, đôi khi vô thức cũng đi tìm hiểu một chút thông tin về các lĩnh vực khác."

"Vẽ truyện tranh?"

"Là một loại như vẽ tranh ấy, tức là dùng hình vẽ để kể lại những câu chuyện do mình nghĩ ra."

"Thật bội phục."

Sống tại chung cư của Lý Đối Đối đã lâu nhưng chưa có ai trực tiếp khen ngợi tôi như vậy, điều đó khiến khoe miệng tôi trong vô thức nhếch lên.

"Phía trước có hố", Lý Đối Đối thành linh lên tiếng khiến tôi nhất thời lão đảo suýt ngã. Sau khi đứng vững và tập trung nhìn về phía đó thì thấy được phía trước rõ ràng là một mảng đất bằng phẳng, ngay cả một viên gạch còn không có, làm gì có cái hố nào.

Tôi quay đầu, trừng mắt nhìn Lý Đối Đối, "Hố đâu?"

Hắn ta nhìn cũng không thèm nhìn tôi, chỉ nói, "Nhìn nhầm!"

Mẹ nó, đầu hắn mới có hố ấy! Các người là ma cà rồng, động vật sống về đêm đó! Chắc hẳn cho rằng tôi không biết thị lực của hắn trong bóng tối cực kỳ tốt ư? Muốn lừa ai chứ!

Tôi đang muốn tiến lên cãi nhau với hắn, nhưng vừa định đi thì Vệ Vô Thường đã giang tay cản tôi lại, "Ô cô nương, xin chờ một chút."

"Anh đừng cản tôi, hôm nay tôi nhất định phải nói lý lẽ với tên ma cà rồng này!"

"Không phải, tại hạ muốn nói cô nương hãy xem xét dưới chân một chút."

Tôi cúi đầu xem, trước mắt là một mảng bùn đất, nhìn tới nhìn lui cũng không có cái gì không ổn. Nhưng tôi thấy được làn khí lạnh không ngừng lôi kéo tôi này giờ sau khi bay về phía trước khoảng hai ba mét liền chui xuống đất.

Vệ Vô Thường nhặt một cục đá ném về phía đó, sau một tràng âm thanh rầm rầm, cát đá rơi xuống, trên mặt đất liền lộ ra một bề mặt được làm từ

những thanh gỗ cùng giấy báo. Viên đá Vệ Vô Thường ném ban nãy giống như đã ném đúng vào yếu điểm của nơi đó, khiến những thanh gỗ, giấy báo một lát sau cũng lần lượt rơi xuống.

Trước mắt chúng tôi bây giờ đã xuất hiện một cái hố có đường kính khoảng 15 mét, tôi, Lý Đồi Đồi và Vệ Vô Thường ba người cùng nhau nhảy xuống chắc cũng không thành vấn đề, chỉ là không biết tình hình phía dưới ra sao mà thôi.

Thì ra phía trước thật sự có hố..... Tên Lý Đồi Đồi này, lúc chưa đến gần thì bảo có hố, tới khi đến sát bên rồi lại bảo mình nhìn nhầm, hắn ta thật ra là muốn tôi ngã xuống dưới chứ gì!

Tên khốn kiếp!

"Sao lúc tôi đến gần như vậy anh lại không ngăn cản?", tôi chất vấn Lý Đồi Đồi.

Hắn ta lạnh lùng liếc nhìn tôi rồi nói, "Dù sao cô cũng phải đi xuống mà."

(Tây: anh lầy thật, ghen quá hóa lầy)

Điều hắn ta nói quả thật không sai, làn khí lạnh quán quanh cổ tôi cứ chậm chậm bay xuống dưới đó, nó cứ thế lôi kéo tôi, thậm chí như đang thúc giục tôi mau mau nhảy xuống. Thứ chúng tôi muốn tìm chắc đang ở dưới, cho dù tôi thật sự muốn đi xuống, nhưng thái độ này của Lý Đồi Đồi lại làm tôi vô cùng khó chịu. Tuy thường ngày hắn ta cũng hay khiến người ta khó chịu, nhưng hôm nay hắn lại đặc biệt, cực kì và vô cùng quái đản.....

Lúc này Vệ Vô Thường liền nhìn Lý Đồi Đồi, sau một hồi trầm mặc anh ta nói, "Phía dưới tối đen như mực, tại hạ quen đi trong bóng đêm, không ngại về vấn đề thị lực. Hay để tại hạ xuống dưới trước dò đường, sau đó các hạ hãy mang Tô cô nương xuống."

Không chờ hai người bọn tôi đồng ý, Vệ Vô Thường đã nhảy xuống.

Đứng trên miệng hố chỉ còn tôi cùng Lý Đồi Đồi, sự yên lặng kéo dài trong vài phút.

"Hai vị có thể xuống đây rồi, dưới này không có gì đáng ngại, chỉ là có chút tối mà thôi."

"Được", tôi đáp một tiếng sau đó xoay người, tự nhiên giang hai tay, bày ra bộ dáng muốn được ôm. Lý Đối Đối nhìn tôi, nửa ngày không nhúc nhích. Tôi cũng nhìn lại hắn, hai tay mỗi bên hơi run, "Anh còn không mau đỡ tôi đi."

Lý Đối Đối nhú mày, "Ô Tiểu Tín, đôi khi có một vài câu nói cô nói ra mà không cảm thấy xấu hổ sao?"

"Tôi và anh còn gì để xấu hổ?", tôi hỏi lại.

Hắn ta nói thế làm như tôi và hắn sẽ phát sinh cái gì đó như gian tình vậy. Tôi cho rằng, trên thế giới này, tôi thậm chí có thể nảy sinh tình yêu với Lý Bồi Bồi nhưng tuyệt đối sẽ không có khả năng cùng tên Lý Đối Đối này có "cái gì" đó.

Vì sao ư?

Không vì sao hết, chỉ là trực giác. Từ lần đầu nhìn thấy Lý Đối Đối, tôi liền có trực giác như vậy.

Lý Đối Đối trầm mặc, hiếm thấy dịp hắn bị tôi cạnh khước đến nỗi nghẹn lời như vậy. Trong lòng còn đang mở cờ reo vui thì Lý Đối Đối đã giơ tay lên, lướt qua hai tay của tôi, trực tiếp nắm lấy cổ áo, sau đó hắn xách tôi như một con mèo rồi bay xuống.

Khi hai chân hắn vừa chạm đất, tôi phải loạng choạng một hồi mới có thể đứng vững. Hắn buông tay, trong bóng tối, tôi lập tức mất phương hướng, "Lý Đối Đối anh đừng có mà đùa quá trớn!"

"Suyt, đừng ồn", giọng nói của hắn nghiêm túc hẳn lên, tuy lửa giận còn đang cháy phừng phừng, nhưng xem xét tình hình tôi đành tạm thời dè xuống.

Ba người chúng tôi đứng ở đáy hố, tôi cảm giác làm khí lạnh vẫn luôn quán lấy cổ tôi có chút hỗn loạn. Nơi đáy hố chỗ nào cũng có những làn khí lạnh khiến tôi nhất thời không phân biệt được làn khí của mình phát ra từ nơi nào. Nhưng hiện tại lại có một âm thanh cực kì nhỏ, như tiếng nước nở của một đứa bé truyền đến.

Tôi cố gắng phân biệt phương hướng, còn chưa kịp xác định xong thì đã có người nắm lấy cổ tay tôi, "Đi bên này", Lý Đồi Đồi nói.

Hai mắt tôi như bị mù không nhìn thấy gì, chỉ đành để mặc hấn nắm tay, dẫn dắt đi về phía trước. Trong một vùng tối tăm mịt mù, hấn ta giống như nguồn ánh sáng duy nhất tôi có thể dựa vào để xác định phương hướng.

"Lý Đồi Đồi."

"Hả?"

"Tôi muốn nói là...", tôi dừng một chút, "Nếu các anh đã tìm được đường rồi, có thể để tôi lên trên trước được không?"

Tôi thừa nhận, tôi rất sợ bóng tối, nhưng nguyên nhân chính khiến tôi không muốn ở dưới này quá lâu đó là vì tôi hoàn toàn không thích cảm giác ngoài việc phải dựa vào người khác ra, mình chẳng làm được gì. Điều này sẽ làm tôi cảm thấy bản thân rất vô tích sự, đồng thời khiến tôi sợ hãi, nhất là đối với tình huống như hiện nay, tôi sẽ sinh ra một loại ảo giác, "Hấn ta là duy nhất".

Từ những kinh nghiệm rút ra từ cuộc sống cho thấy, một khi bản thân đối người nào đó có ảo giác như vậy, mặc kệ giữa hai người có tình cảm gì, tôi liền tiêu rồi. Cho dù ảo giác này chỉ xảy ra trong một thời gian ngắn cũng vẫn là tiêu thôi.

"Không được", Lý Đồi Đồi liền từ chối.

"Tại sao?"

Hấn không trả lời, vẫn như cũ trầm mặc, Vệ Vô Thường thế nhưng lại giải thích, "Nơi này còn có những con cương thi khác, Tô cô nương nếu ở trên đó một mình, chỉ sợ càng thêm nguy hiểm."

"Thôi được", tôi đành thỏa hiệp theo ý số đông.

Với tôi mà nói, nơi này phải nói là cực kì cực kì tối, cái gì cũng nhìn không thấy, tôi chỉ có thể cảm nhận cổ tay bị người khác nắm chặt, quẹo trái hoặc quẹo phải. Không biết loay hoay trong đường hầm chẳng khác

gì mê cung này đã bao lâu, tiếng nước nở của đứa bé vẫn luôn quấn quanh bên tai ngày càng lớn.

Rốt cuộc khi quẹo qua một góc cua, thanh âm ấy đã trở nên rất rõ ràng và phía trước cũng đột nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng đèn pin cực nhỏ.

Tôi phân nào đoán được phía trước sẽ có thứ gì, trong nháy mắt khăn trương hẳn lên, vội vàng nắm chặt lấy bàn tay của Lý Đồi Đồi đang nắm tay mình. Nhưng lại cảm thấy chưa đủ an toàn nên trực tiếp ôm lấy cả cánh tay của hắn.

Cái gì mà không muốn xem hắn ta là duy nhất, ở thời khắc nguy hiểm, những cái đó đều là dư thừa. Bảo vệ mạng sống mới là nhiệm vụ tối thượng.

"Cô ôm chặt như vậy làm gì?"

"Anh nói thử xem?"

Khi hai chúng tôi đang nói chuyện, Vệ Vô Thường đã bước lên trước dẫn đường, thân ảnh anh ta dưới ánh đèn pin mờ ảo kia lại toát lên vẻ cao lớn uy vũ. Khi anh ta vừa đi qua khúc cua thì đột nhiên dừng lại.

Tôi lập tức giữ chặt cánh tay, muốn kéo Lý Đồi Đồi đi về phía ngược lại, "Vệ Vô Thường tự dừng bất động, anh ta nhất định là đã bị thứ gì đó tấn công rồi, chúng ta mau chạy đi, quay về Hiệp hội cầu cứu!"

"Tôi cô nương...", Vệ Vô Thường có chút bất đắc dĩ gọi tôi một tiếng, "Tại hạ không có gì đáng ngại cả, cô nương hãy lại đây nhìn xem."

Lúc này, tôi mới có chút không tình nguyện đi theo Lý Đồi Đồi về phía trước. Vừa quẹo qua khúc cua cũng là lúc tôi nhìn cảnh tượng được chiếu sáng dưới ánh đèn pin, và nó cũng khiến tôi có chút sửng sốt. Tôi đã tưởng tượng ra rất nhiều trường hợp đáng sợ, trong đầu đã chất đầy hình ảnh thây phoi đầy đất, nhưng tôi lại ngàn vạn lần không nghĩ đến, xuất hiện trước mặt mình thế nhưng sẽ cảnh khóc thút thít của một... Người mẹ.

Đây chính xác là con cương thi kia, thứ đã hù dọa tôi trong nhà vệ sinh, thứ mà tôi nằm mơ thấy, cũng là thứ cản tôi khi đang trên đường mua thịt

nướng. Tôi từng thấy qua biểu cảm dữ tợn của cô ta, cũng từng thấy qua sự dịu dàng xinh đẹp của một người mẹ lúc sinh thời, nhưng hiện tại thứ tôi nhìn thấy chỉ là một con cương thi đáng sợ.

Khuôn mặt cô ta đầy vẻ tiêu tụy, tròng mắt lồi ra, làn da khô khốc như khúc củi, trong ngực lại đang ôm chặt một đứa bé.

Đứa bé nằm ở đó, sắc mặt xanh tím, không ngừng run rẩy, vừa rồi âm thanh mà tôi nghe được trên đường tới đây thì ra là của nó. Nó đã bất tỉnh, còn “người mẹ” cương thi ở bên cạnh lại không ngừng rên rỉ.

Tuy không có nước mắt nhưng thân thể không ngừng run rẩy khiến cô ta giống hệt một người còn sống, mỗi khi ta khóc lóc thảm thiết xong, đều sẽ có phản xạ như vậy.

Mà xung quanh cô ta còn có ba bốn con cương thi khác, chúng như đang bảo vệ cho cô ta, cũng như bảo vệ đứa bé kia. Chỉ là mấy con cương thi này động tác cứng đờ, không được linh hoạt như cô ta.

Cô ta quay lại nhìn tôi, ánh đèn pin kia chiếu ra từ ngực của cô ta. Lồng ngực cô ta vốn đã không còn thịt, chỉ còn lại một khung xương màu nâu, chỉ cần đem đèn pin gắn trên xương sườn, như vậy không những hai tay cô ta có thể ôm lấy đứa trẻ, mà ánh sáng lúc nào cũng có thể chiếu vào đứa bé.

Chính vì vậy tôi mới có thể thấy trong lồng ngực của con cương thi đó có một trái tim vô cùng không phù hợp với thân hình của cô ta.

Trái tim không còn đập nhưng lại nằm vững chãi trong lồng ngực, chắc chắn đó là trái tim của Vệ Vô Thường.

"Con tôi...", cô ta gian nan nói, "Cứu nó, cứu nó đi!"

Vệ Vô Thường tiến lên phía trước, cô ta thấy vậy liền đề phòng, hệt như là một con mèo bị vật trụi lông, phút chốc ánh mắt tràn ngập sự phòng bị. Những con cương thi xung quanh nhao nhao hướng mặt về phía Vệ Vô Thường, như những con ong thợ để bảo vệ ong chúa mà giờ cao cái kim ở đuôi của mình.

Người mẹ này....

Tôi buông tay Lý Đối Đối ra, đi về phía trước hai bước, cô ta vẫn như cũ chỉ nhìn chăm chăm Vệ Vô Thường mà không màng nhìn tôi. Tôi liền nảy ra một ý tưởng, tôi ở trong mơ gặp cô ta, có lẽ cô ta cũng tương tự. Đương nhiên tôi ngoài ra còn mơ thấy Vệ Vô Thường nên có lẽ cô ta cũng gặp qua Vệ Vô Thường. Cô ta biết, trái tim trong ngực mình là của Vệ Vô Thường, và rất có thể cô ta cũng biết, bản thân hiện tại có thể thoát khỏi sự khống chế của thợ đuổi thi hoàn toàn là nhờ trái tim đó.

Cho nên cô ta đề phòng Vệ Vô Thường là vì sợ anh ta sẽ lấy lại trái tim của mình.

Nhưng cô ta lại rất tin tưởng tôi.

Tôi lại tiến về phía trước một bước, Lý Đối Đối thấy thế liền kéo tôi lại, "Mau đứng sau lưng tôi."

"Anh từ từ, tôi thấy cô ta tin tưởng tôi, cô ta đang cầu xin tôi giúp đỡ nên chắc chắn sẽ không làm hại tôi."

"Dù gì cũng đứng sau lưng tôi", Lý Đối Đối tiến lên một bước, muốn bảo vệ tôi, nhưng khi hấn ta vừa làm vậy, con cương thi kia liền xoay đầu qua, cô ta há miệng lộ ra hàm răng ó vàng, như là một con sói hoang, lúc nào cũng có thể nhào đến tấn công.

Tôi lập tức rút tay khỏi tay Lý Đối Đối, "Anh đừng làm mọi chuyện thêm rắc rối, đứng yên ở đó", tôi ra lệnh cho hắn.

Lý Đối Đối ngẩn ra, về sau cũng không nói gì nữa.

Tôi tiếp tục đi về phía trước, con cương thi kia từ đầu tới cuối đều không nhìn tôi thêm lần nào mà chỉ đề phòng Lý Đối Đối cùng Vệ Vô Thường.

Tôi đi đến đám cương thi trước mặt, bọn chúng chủ động nhường đường cho tôi, để tôi đến bên cạnh cô ta. Tôi ngồi xổm trước mặt cô ta, nhìn đứa bé đang được ôm trong lòng.

Hô hấp của nó dồn dập, tôi thử lấy tay sờ vào trán nó, tuy rằng hiện tại sắc mặt xanh tím, nhưng trán lại nóng đến kinh người. Khi tôi vừa chạm vào nó, nó lập tức quay đầu, "Oẹ" một tiếng phun ra một ngụm nước. Tôi nhìn kỹ thì thấy thứ nó nôn ra chính là những rễ cây.

"Cô cho nó ăn cái gì vậy?", tôi có chút nóng vội hỏi.

Mấy ngày nay Hiệp hội điều tra lục soát gặt gao như vậy, cô ta nhất định không dám đi ra ngoài kiếm ăn. Cô ta vốn là cương thi, tuy đói nhưng sẽ không đói chết, nhưng đứa bé thì cần phải ăn, thế nên cô ta liền đi đào cỏ xung quanh công trường cho nó ăn. Đứa bé này vẫn còn là con người, sao có thể chịu được sự “tra tấn” như vậy?

Tôi không biết đứa bé do ăn mấy thứ này làm tổn hại dạ dày hay do ngộ độc thức ăn, nhưng mặc kệ là trường hợp nào, tôi vẫn không thể ở đây một mình giải quyết được.

"Tôi sẽ đem nó đến bệnh viện", tôi nói với cô ta.

Cô ta vừa nghe thấy thế nhưng lại mau vội vã ôm chặt đứa bé hơn.

"Nếu cô tiếp tục như vậy sẽ hại chết nó đó. Cô cũng không muốn nó phải chết ngay trong lòng mình mà phải không?"

"Không, không", cô ta vẫn một mực ôm đứa bé, "Con tôi, đây là con của tôi, nó phải ở cạnh tôi, tôi sẽ không bao giờ làm lạc nó."

Nhìn cảnh này tôi thật sự không đành lòng chút nào, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích, "Đây không phải là con cô", tôi nói, "Con cô rất lâu về trước đã chết rồi, cô quên rồi sao? Hai người lạc nhau ở hầm tránh bom, sau đó hầm bị sụp. Cho dù con cô lúc ấy không ở trong hầm, cho dù nó có may mắn sống sót sau chiến tranh, thì bây giờ cũng đã cách thời điểm đó rất nhiều năm, rất nhiều năm rồi!"

"Đứa bé này là con tôi, là con của tôi, con của tôi!"

"Đây không phải con của cô mà là con của người khác! Cô biết nỗi đau khổ khi lạc mất con mà, vì có gì cô lại muốn người ta phải trải qua cảm giác đó chứ?" Tôi nhìn thấy cô ta có chút mất bình tĩnh, đồng thời ghì chặt đứa bé hơn khiến cho nó càng thêm khó chịu. Nếu tiếp tục như vậy không biết đứa bé còn có thể chịu đựng được bao lâu nữa đây? Tôi nóng ruột, duỗi tay chỉ về phía bên cạnh, "Con của cô đang ở đằng kia kìa!"

Cô ta quả nhiên lập tức quay đầu nhìn theo hướng tôi chỉ, nhân lúc cô ta mất tập trung, tôi liền duỗi tay muốn ôm đứa bé ra, nhưng mới vừa đem nó lôi ra một chút, cô ta đã quay đầu lại, biểu tình vô cùng dữ tợn:

"Đừng hòng bắt nó đi!"

Sau đó cô ta hét lên một tiếng vô cùng chói tai, Lý Đồi Đồi đồng thời cũng vội vàng hô lớn, "Ô Tiểu Tín!". Mấy con cương thi ở phía sau nhào về phía tôi, tiếp theo tôi chỉ thấy đầu mình "Đùng" một tiếng như nổ tung, hết như bị chấn động mạng rồi hôn mê, thế giới xung quanh nháy mắt chìm vào bóng tối.

Tất cả như một cơn ác mộng, tôi nhìn thấy máy bay chiến đấu chỉ thấy trong những phóng sự xưa đang bay ngang trên đầu, tiếng động cơ của chúng ồn ào đến cực điểm.

Tôi thấy những con người như đàn kiến đang chạy tán loạn trên mặt đất. Tôi cũng thấy cảnh hầm tránh bom đen kịt, lặng ngắt như tờ, chen chúc không biết bao nhiêu là người. Tôi nghe thấy tiếng kêu khóc của một đứa trẻ, nghe thấy thanh âm tuyệt vọng của người mẹ, nghe thấy cả những âm thanh như muôn nổ tung cả một quốc gia.

Tôi hiện giờ cũng đang ở trong hầm, bị những người xa lạ giẫm đạp dưới chân, mà họ đồng thời cũng bị những người khác xô đẩy, giẫm đạp lên. Tôn nghiêm, bình đẳng, hay những thứ khác, tất cả đều không có, ngay cả quyền được sống cũng bị đoạt mất mà lại không có nơi kêu oan.

Bom đạn không ngừng nổ, hầm đang sụp xuống, ở thời đại mà mạng người so với cỏ rác cũng không bằng, đã có vô số người mang theo sự không cam lòng và nỗi sợ hãi, vĩnh viễn bị vùi lấp trong đất cát và dòng lịch sử.

Cuối cùng không còn lại gì.

Tôi cảm nhận được sinh mệnh mình sắp chấm dứt, ngoài phần nô, tuyệt vọng, thù hận, còn có sự bất lực.

Tôi đã chết.

Tôi cho rằng tôi đã chết, nhưng dần dần, tôi nghe thấy có người đang gọi tên mình. Âm thanh đó như vọng lại từ vực sâu, lại tựa như đến từ thiên đường.

Tôi đột nhiên tỉnh lại.

Giống như vừa bị đuối nước, tôi kịch liệt ho khan, gắng sức hô hấp, bắt lấy người bên cạnh như bắt lấy cọng cỏ cứu mạng cuối cùng. Khi mở

mắt tôi liền thấy một sơn động mờ ảo, thấy cả Lý Đối Đối đang ở cạnh tôi.

Sau một trận hỗn loạn, tôi rốt cuộc cũng nhận thức được, ban nãy bản thân chỉ đang chìm trong ảo giác. Mặc dù thế, tôi vẫn không tài nào áp chế được nỗi sợ hãi trong lòng. Tôi rướn người lên, ôm lấy Lý Đối Đối, cứ thế liều mạng ôm chặt hắn. Thân thể hắn lạnh như băng, song giờ này phút này còn nóng bỏng hơn cả ngọn lửa đang bùng cháy.

Tôi không nói gì mà chỉ có thể run rẩy, so với cảm giác như đang lơ lửng trong không trung khi nãy thì hiện tại chẳng đáng kể chút nào. Lúc này tôi mới biết, thì ra mỗi khi bản thân sợ hãi đến cực điểm nước mắt sẽ bắt giã tuôn rơi.

Tôi chỉ muốn ôm lấy người khác, cảm nhận vòm ngực của người đó, cho dù người này không có mấy độ ấm, song tôi chỉ muốn dựa vào hô hấp của đối phương để chứng minh tôi vẫn còn sống.

"Ô Tiểu Tín", tôi nghe thấy hắn nói bên tai mình, "Không sao hết, tất cả chỉ là ảo giác thôi."

Tôi biết chứ nhưng tôi vẫn không cách nào buông tay. Chỉ đến khi tôi dùng sức ôm hắn ta chặt đến nỗi cơ bắp toàn thân dường như run cả lên, hai tay mới chậm chạp buông lỏng.

Sau khi khôi phục tri giác, tôi mới phát hiện, Lý Đối Đối lúc này cũng đang nhẹ nhàng ôm tôi. Đôi tay vốn lạnh lẽo của hắn ta nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng tôi, giống như đang dỗ dành một đứa trẻ.

"Tôi còn sống?"

"Ừ, cô còn sống", hắn nói, "Có tôi ở đây rồi."

Lý Đối Đối luôn có niềm tin tuyệt đối đối với bản thân. Nếu là ngày thường tôi nhất định khinh thường điều đó, nhưng vào lúc này, tôi không hề phản bác lại bởi vì trong lòng tôi cũng có suy nghĩ như vậy. Đúng thế, đã có hắn ta ở đây rồi, may mắn mà có hắn ta ở đây.

Dường như mọi khó khăn đều sẽ biến thành nỗi muộn phiền bé tý khi phải ăn một bát mì trót bỏ nhiều ớt.

Sau một lát, tôi đã hoàn toàn hồi phục, nhưng cũng chính vào lúc đó, tay Lý Đồi Đồi ở sau lưng tôi đã từ từ rút về.

Tôi kéo tay hắn ta lại, sau đó đứng lên, vừa nhìn bên cạnh liền thấy, người mẹ cương thi kia đã thả đứa bé trong ngực ra. Cô ấy đứng ở một góc, trầm mặc nhìn vũng máu dưới chân mình, còn đứa bé kia lại đang được Vệ Vô Thường ôm lấy.

Những con cương thi còn lại đều đang đứng một bên, chúng dường như không có ý thức, mọi thứ đều nghe theo sự chỉ huy của người mẹ cương thi kia.

"Đã bảo rồi không nghe", Lý Đồi Đồi giải thích, "Cuối cùng vẫn phải ra tay."

"Các anh đánh cô ấy sao?"

"Trong lúc kéo cô lại, chính tay cô ta ép đứa bé đến nỗi khiến nó nôn ra máu, do sợ quá nên đành thả nó ra."

"Tôi hôn mê bao lâu rồi?"

"Khoảng một phút."

Một phút... Chỉ một phút cũng đã khiến cho tôi hít thở không thông. Nếu phải sống trong miền ảo giác kia lâu một chút nữa, chỉ sợ tôi sẽ phát điên lên mất. Nhưng mà... cái thế giới khiến tôi phải sợ hãi như vậy lại là thế giới mà năm đó bọn họ từng sống.

"Chúng tôi sẽ đưa nó đến bệnh viện", tôi nói với cô ấy, "Chúng tôi sẽ chữa khỏi cho nó."

Cô ấy ngẩng đầu nhìn tôi, run rẩy vươn tay, sau đó mò vào lồng ngực của chính mình, móc ra một trái tim ném xuống đất. Những con cương thi xung quanh lập tức cứng đờ, nháy mắt như mất hết sức lực, lần lượt ngã nhào trên đất.

"Tôi muốn đi tìm con của tôi."

Cô ấy nói câu này xong liền dựa người vào tường, dường như hoàn toàn mất hết sức lực.

Tôi nhìn cô ấy như vậy, hốc mắt bất giác đỏ lên.

Trong mơ, tôi đã chứng kiến cả cuộc đời của cô ấy. Cô ấy đến từ Tương Tây, mười sáu tuổi thành thân, mười tám tuổi sinh con, sau khi cuộc chiến tranh kháng Nhật nổ ra, chồng đi đánh giặc, không rõ sống chết, cô ấy phải một mình chống chọi, mang theo con mình chạy nạn đến Trùng Khánh. Những tưởng chờ chiến tranh kết thúc là có thể trở về quê, nhưng lại không ngờ tới bản thân phải chết vào lúc tha hương. Khi cô ấy mất chỉ mới hai mươi bốn tuổi, ở độ tuổi xấp xỉ như tôi.

"Cô sẽ tìm được con của mình mà."

Cô ấy ngồi dưới đất, khung xương buông lỏng, không động đậy.

Tôi hỏi Lý Đổi Đổi, "Mấy thợ đuôi thi đâu? Có thể bảo họ tới mang cô ấy về nhà không?"

Sau mấy chục năm sống tha hương, tôi hy vọng cô ấy có thể lần nữa trở về quê nhà.

Chương 15

#trans: Đặc Lôi Tây

Chương 15

Lý Đồi Đồi nói, "Lúc trước Vu Thiệu bị Bồi Bồi đánh gãy chân, hôm nay không đến được, nhưng mà...", hắ ta còn chưa nói xong thì đã bị người khác cướp lời, "Tô cô nương, nếu cô mong muốn như thế, tại hạ nguyện thử một lần."

Lý Đồi Đồi lập tức nhìn sang bên cạnh, hai mắt chiếu thẳng vào Vệ Vô Thường, biểu tình phức tạp.

Tôi không còn tâm tư đâu mà đi nghiên cứu suy nghĩ của Lý Đồi Đồi, lúc này Vệ Vô Thường đã chạy tới bên cạnh tôi, anh ta đem đứa bé đang hôn mê trao cho tôi sau đó tiến lên hai bước, nhặt trái tim của mình lên. Hành động này bình thường đến nỗi như đang nhặt một hòn đá.

Tôi không biết chuyện của Vệ Vô Thường, nhưng thứ vốn gắn bó với sinh mệnh của mình hiện tại lại nằm một cách thật yên tĩnh trong tay, cho dù anh ta không biểu lộ cảm xúc gì nhưng chỉ cảnh này thôi đã đủ hoang đường và đau xót biết bao.

Anh ta trầm mặc đem trái tim trả lại vào bên trong lồng ngực.

Chỉ trong tích tắc, đường hầm tối đen yên ắng nổi lên một luồng gió lạnh kinh người, trong không gian nhỏ hẹp tạo ra những giai điệu trầm thấp. Vệ Vô Thường đứng ở nơi đầu gió, tựa như một con quỷ dữ đã tu thành Phật, làn da vốn đen như than chì dần dần khôi phục như da của người bình thường, vết bỏng cháy đen trên tay do phá kết giới bị thương cũng dần dần biến mất.

Mà điều kỳ diệu hơn chính là, từ lồng ngực vốn chỉ toàn xương trắng cũng từ từ xuất hiện mạch máu và cơ bắp, dường như có cây kim vô hình đang giúp anh ta khâu lại, từng đường từng đường nối liền những vết hở, khâu cả gân cốt lẫn da thịt, khiến vòm ngực lạnh lặn đến nỗi như chưa từng chịu qua thương tổn nào. Ở đó bây giờ chỉ còn một vết sẹo mờ nhạt, như để chứng minh nơi đó đã từng bị thương.

Gió đã thổi thét gào, Vệ Vô Thường chậm chậm nâng mắt, tôi với anh ta bốn mắt nhìn nhau, chỉ trong khoảnh khắc tôi như nhìn thấy được “Khí” mà người ta hay nói trong truyền thuyết.

Lần đầu tiên khi ở quán bar nhìn thấy Vệ Vô Thường, tôi chỉ cảm thấy ánh mắt của người này quá mức đáng sợ. Thế nhưng hiện tại, tôi rất cuộc có thể hình dung được, người đàn ông này chẳng khác gì một thanh kiếm, cũng chính là thanh huyền song kiếm kia, khi vào vỏ thì im lìm, nhưng khi ra khỏi vỏ thì liền tỏa sáng. Trên người anh ta cũng có cái lạnh thấu xương như thanh kiếm của mình vậy.

Tôi hỏi anh ta, "Lúc anh còn sống cũng như vậy sao... Miệng vết thương đều có thể tự mình lành lại?"

Chẳng lẽ chuyện tu tiên thời cổ đại là có thật? Đến tận bây giờ, tôi chưa quen được một người tu tiên nào, chẳng lẽ... Đây là huyền cơ giúp tôi bước vào con đường tu tiên sao?

(Tây: chị thật quá hoang tưởng □)

"Tôi cô nương nói đùa rồi..... Tại hạ sinh thời bất quá chỉ là một võ phu bình thường, được nhận thánh ân mới có thể trở thành một võ tướng. Chuyện hôm nay xảy ra cũng là lần đầu tiên tại hạ được nhìn thấy, chắc là sau khi chết mới có thể như thế."

"Vậy nói cách khác, những vết thương đó đều có từ khi anh còn sống sao? Anh bị thương nhiều như vậy à?"

Ánh mắt tôi nhìn khắp cơ thể anh ta, cuối cùng dừng lại ở trên cổ, sau khi vết thương ở ngực khiến ai nhìn cũng phải kinh hãi đã khép lại, thứ còn lại bắt mắt nhất chính là vết sẹo màu tím bầm trên cổ. Tuy nơi đó không có trầy da hay chảy máu, nhưng lại là vết sẹo sâu nhất.

Anh ta cảm nhận được ánh mắt tôi bèn lấy tay sờ sờ cổ, "Tôi cô nương xin đừng nhìn."

"Hả?"

"Tại hạ chết do treo cổ, đây là vết chứng."

Tôi cả kinh, lập tức thu lại ánh nhìn, “Thật... Thật xin lỗi."

Anh ta không nói thêm về việc này nữa, xem ra không muốn nhắc về nguyên nhân chết của mình. Vệ Vô Thường giơ tay, mấy con cương thi vừa rồi ngã trên mặt đất vẫn nằm bất động này giờ liền đứng lên, bao gồm cả người mẹ cương thi kia, ngay ngắn chỉnh tề xếp thành một hàng, hết như những con cương thi bị thợ đuổi thi bắt được trong truyền thuyết, không cảm xúc, không ý thức.

Vệ Vô Thường nói, "Tại hạ sẽ điều khiển mấy con cương thi này, khiến chúng tự mình tìm đường về nhà, không cần thợ đuổi thi ở bên cạnh thúc giục". Anh ta nhìn Lý Đối Đối một cái, "Nếu như Lý huynh không yên tâm, cũng có thể cho thợ đuổi thi đi theo bọn họ, tiện đường giám sát."

Lý Đối Đối khoanh tay, vẫn là bộ dáng của thường ngày, "Tôi chưa từng nghe qua chuyện cương thi này có thể điều khiển cương thi khác. Lúc trước anh từng hạ chú thuật với Lý Bồi Bồi, khiến em ấy đánh gãy chân tên thợ đuổi thi khoe khoang kia. Tất cả là năng lực của anh?"

Vệ Vô Thường liếc nhìn Lý Đối Đối, "Khi tại hạ tỉnh lại, liền đã có được năng lực không chế như vậy, thực sự điều này cũng khiến tại hạ vô cùng kinh ngạc."

"Ồ", Lý Đối Đối không lạnh không nhạt trả lời, "Vậy trước tiên cứ đem bọn chúng trở về Hiệp hội đi, sau đó tôi sẽ gửi một văn kiện cho Hiệp hội của thợ đuổi thi, đề bọn họ giúp chúng ta xử lý. Anh cứ ở đó chờ tôi, tôi mang Tiểu Tín và đứa trẻ này đi bệnh viện về sẽ bàn tiếp."

"Được, tất cả liền nghe theo sự an bài của Lý huynh."

"Đi thôi."

Hai người nói xong, Vệ Vô Thường liền hươ tay, trên tay liền xuất hiện hàng ngàn sợi dây mỏng như tơ, những con cương thi như những con rối gỗ, được anh ta điều khiển đi về phía trước. Khi đi ngang qua tôi, Vệ Vô Thường liền đem chiếc đèn pin nhét trong ngực người mẹ cương thi đưa cho Lý Đối Đối, "Như vậy Tô cô nương đi đường sẽ thấy an tâm hơn một chút."

Tôi quan sát biểu tình của Lý Đối Đối, tôi thấy tuy hắn ta thật rất muốn đem cái đèn pin đó ném vào mặt Vệ Vô Thường nhưng cuối cùng vẫn nhận lấy, ngoài cười nhưng trong không cười nói, "Võ tướng thời cổ đại đều chu đáo nhỉ?"

"Lý huynh đối với Tô cô nương cũng rất quan tâm chu đáo mà."

Tay Lý Đối Đối liền khựng lại, hấn đẩy đẩy gọng kính vàng kim của mình, híp mắt nhìn Vệ Vô Thường.

Tôi hiểu ánh mắt này của hấn. Ý hấn đang nói là, con cương thi này bị mù sao? Nói chuyện linh tinh gì vậy?

Không thể trách Lý Đối Đối được bởi vì tôi cũng có suy nghĩ như vậy.

Lý Đối Đối, đối với tôi, quan tâm? Chu đáo?

Chuyện nhảm hết chỗ nói!

"Đại tướng quân à đại tướng quân, trời sắp sáng rồi, Từ Khí Khẩu biết bao nhiêu là người, anh mau đi nhanh đi", tôi giục Vệ Vô Thường đi mau vì nếu để hai người này tiếp tục nói chuyện thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây.

Vệ Vô Thường gật đầu, "Gặp lại sau."

Tôi nương theo ánh đèn pin nhìn bóng dáng Vệ Vô Thường, nhìn anh ta dẫn đám cương thi náo loạn mấy ngày nay từng đi về phía trước. Lúc ấy ánh mắt tôi lại không kiềm được mà nhìn người mẹ cương thi, cô ấy giờ đây đã như những con cương thi khác, hành động cứng nhắc, hai mắt vô thần. Tôi còn đang cho rằng cô ấy sẽ như vậy rồi đi, không ngờ trước khi quẹo sang khúc cua, tôi bất ngờ nhìn thấy cô ấy hơi hơi xoay đầu. Cô ấy nhìn tôi, hoặc nói đúng hơn là nhìn đứa bé tôi đang ôm trong lòng.

Tuy đôi mắt cô ấy vì da khô khốc nên lồi cả ra, nhưng tình cảm bên trong ấy vẫn đông đầy, sâu nặng như cũ.

Tôi ngẩn người, nhưng ngay sau đó cô ấy liền theo Vệ Vô Thường đi khỏi. Bọn họ đã đi mất và ánh nhìn lưu luyến kia chỉ như là ảo giác của tôi.

Nhưng cho dù đó là ảo giác, cũng khiến tôi ngẩn ra hồi lâu.

"Họ đi rồi", Lý Đối Đối nắm lấy cánh tay tôi, "Mang đứa bé này đi bệnh viện thôi!".

Hắn ta nói xong, pháp trận dưới chân liền lóe sáng lên, chỉ trong phút chốc, cảnh tượng xung quanh đã thay đổi. Không biết đây là con hẻm cụt nào, một đầu hẻm chật đầy những thùng chứa rác ngổn ngang, một đầu khác là lối ra. Ngoài đường lớn đã dần dần có nhiều người qua lại.

“Còn dùng cái này làm gì?”, Lý Đồi Đồi lạnh lùng nói một tiếng, chán ghét muốn quăng chiếc đèn pin vào trong đồng rác.

"Chậm đã!", tôi ngăn Lý Đồi Đồi, "Anh đưa cho tôi". Tôi đưa tay chụp lấy đèn pin rồi nhét vào túi, tỏ rõ ý định muốn giữ lại.

Lý Đồi Đồi chỉ liếc nhìn tôi một cái, lần đầu mới thấy hắn không chê bai thói quen giữ lại những thứ vô dụng của tôi. Hắn đón lấy đứa bé từ trong tay tôi, "Tôi dẫn nó đi bệnh viện trước, cô mau tìm buồng điện thoại công cộng nào đó, gọi cho cảnh sát báo là chúng ta tìm được đứa bé lúc trước đi lạc rồi, nó đang ở bệnh viện này."

"Bây giờ làm gì còn buồng điện thoại công cộng"

"VẬY ĐI XIN NGƯỜI TA CHO MƯỢN DI ĐỘNG."

Lý Đồi Đồi nói xong, liền ẵm đứa bé đi. Tôi đi phía sau hắn ra ngoài đường lớn.

Bên ngoài, trên đường lớn đã có xe cộ qua lại. Ven đường có một bệnh viện, Lý Đồi Đồi đã bồng đứa bé vào đó. Tôi đứng ở bên ngoài nhìn vào bên trong, nháy mắt các nhân viên y tế bỗng tắt bật hẳn lên. Tôi lại đưa mắt nhìn xung quanh không tìm được buồng điện thoại nào, chỉ thấy một sạp báo mới mở, tôi bèn lấy có di động hết pin để mượn di động của chủ sạp. Người đó tuy có chút đề phòng, nhưng vẫn cho tôi mượn điện thoại. Tôi cúi người cảm ơn rồi đứng ở một bên gọi 110.

Trong lúc chờ điện thoại, ánh mắt tôi bất giác dõi theo một chiếc xe chạy ngang qua mình, nhìn cả con đường chính rộng thênh thang mà nó đang bon bon chạy.

Bên trên đường Lịch Thanh có một đường sắt nhẹ, bây giờ vẫn còn sớm, nhưng đã có đoàn tàu chậm chậm chạy trên đó, hết như một con rồng đang bay lượn. Tôi biết nó sẽ lướt qua hàng trăm ngàn tuyến đường trong thành phố, qua những tòa cao ốc, qua những ngọn đồi đỉnh núi, qua sông Gia Lăng và Trường Giang, mang theo hàng ngàn hàng vạn người thành phố, bốn ba cả ngày, bận rộn mà bình tĩnh.

Trên đỉnh đầu không còn tiếng máy bay thả bom âm ỉ, không còn cảnh cả kiến lẫn người vội vàng thoát thân. Hàm tránh bom giờ đã thay bằng những trung tâm mua sắm dưới lòng đất. Bên trong đó, sẽ có những chủ tiệm vì việc mua bán không tốt mà mặt ử mày ê, nhưng trong lúc nhàn rỗi ấy, họ cũng sẽ cười haha khi đọc được một mẫu chuyện cười trên mạng.

Trên đường, người người đi lại hối hả, người đi làm, đi học lướt qua tôi như mắc cửi. Có những người hoặc đang mê mang, bàng hoàng, hoặc vô cùng phấn chấn, lòng ôm ấp ước mơ, tràn ngập chờ mong. Tôi bất giác lâm vào trầm tư.....

Đầu dây bên kia đã truyền đến tiếng của người nhận điện thoại. Tôi lặp lại tất cả những gì Lý Đối Đối nói, sau khi bên kia đã ghi lại và đang còn muốn hỏi vài vấn đề, tôi đã mau chóng cúp máy.

Tôi biết phi nhân loại làm việc kiêng kị nhất chính là khiến cảnh sát loài người điều tra ra họ.

Tôi đem điện thoại trả lại cho chủ tiệm rồi rời đi.

Lúc này Lý Đối Đối cũng từ bệnh viện ở phía xa xa đi ra, tôi thấy vậy liền vẫy tay. Hắn đi về phía này, không nhanh không chậm, tôi biết mọi chuyện bên trong đều được hắn giải quyết đâu vào đấy cả rồi.

Hắn đến cạnh tôi rồi liền giơ tay bắt xe. Khi lên xe, tôi có chút thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Lý Đối Đối."

"Hửm?"

"Tôi thấy như bây giờ rất tốt."

"Cái gì?"

"Không có gì, chỉ là..... đột nhiên cảm khái một chút"

Tôi vâng vâng chiếc đèn pin cũ kĩ trong túi, cảm thấy hiện tại thật tốt, sau này nhất định sẽ càng tốt hơn.

Lúc trước khi chìm trong miền ảo giác kia, tôi đã nhìn thấy được thế lực tàn phá thành phố và đất nước của tôi.

Song đã hơn mấy mươi năm trôi qua rồi, phải may mắn thế nào, tôi mới được sinh ra và lớn lên ở đây, điều đó giúp tôi thấy rõ hơn tổ quốc mình đã từng trải qua gian khó đau thương, vén lên bức màn thời đại đã từng bỏ quên người phụ nữ ấy, cả bóng lưng kiên cường bước đi tiếp của cô.

"Những người kể chuyện như các cô đều thích tự dung cảm khái như vậy sao?"

Vì tâm trạng của tôi hiện tại cực kì tốt nên không trách sự xấu tính của hấn ta, "Chờ lát nữa khi đến Từ Khí Khẩu, tôi mua cho anh một gói bánh quẩy chiên."

"Ồ? Gần đây dư dả lắm à?"

"Lần này không phải anh đã đến cứu tôi sao? Lần trước tôi cho anh xem như tiền đặt cọc, còn lần này xem như thù lao cho việc anh hoàn thành nhiệm vụ, dầu cho mọi thứ không được như mong muốn."

Hấn liếc tôi một cái, "Cô bị bắt cóc như vậy lại còn bảo không được như mong muốn? Hay để lần sau tôi sắp xếp cho cô một vụ ‘hoành tráng’ hơn, thế nào?"

Tâm tình đang tốt đẹp của tôi nháy mắt bị Lý Đối Đối phá nát, "Sao con người anh xấu xa quá vậy?"

"Cảm ơn đã quá khen."

Bên ngoài mặt trời đang dần lên cao mà Trùng Khánh lại là nơi hiếm có được một ngày mặt trời rực rỡ thế này. Lý Đối Đối tuy không sợ ánh mặt trời, nhưng không hề thích nó, vì vậy hấn thả người dựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần. Hấn quả là một ma cà rồng lợi hại, phải vật lộn trong khoảng thời gian dài, ấy vậy lại không lộ ra một chút mỏi mệt nào. Hiện tại khi hấn đã nhắm mắt, tôi mới thấy được một chút buồn ngủ từ gương mặt nghiêng nghiêng của hấn.

Tôi nhìn hấn, thoáng chốc thất thần.

"Khi này hỗn loạn quá, tôi quên nói với anh", tôi nói, "Cảm ơn anh đã nhanh chóng đến cứu tôi."

Xe taxi chậm rãi chạy trên đường, hấn hơi hơi mở mắt, nghiêng đầu nhìn tôi, ngay sau đó lại hờ hững nhắm mắt lại.

Tôi cho rằng hấn ta sẽ không trả lời, vì thế quay đầu nhìn ngắm nắng sớm ngoài cửa sổ. Khi xe chúng tôi đang chạy trên cầu băng qua sông được một lúc thì.....

"Không cần cảm ơn, khách trọ ngu ngốc."

Tôi vừa nhìn ánh nắng chiếu trên mặt sông vừa bĩu môi mắng lại, "Anh mới ngốc ấy."

"Cô ngốc."

"Anh ngốc."

"Cô ngốc."

"Lý Đồi Đồi, anh ấu trĩ chết đi được."

"Giống nhau cả thôi."

Tôi cũng lười tiếp lời, hai mắt thất thần nhìn cửa kính xe taxi, bỗng thấy khóe môi của chính mình đang hơi nhếch lên.

Được, tôi chấp nhận, nhưng trong lòng lại thầm nói với bản thân, tôi so với hấn ta thông minh hơn một chút.

(Tây: Ôi tôi đang dịch truyện tình của ai đây, học sinh cấp ba sao? Công nhận hai anh chị này trẻ con quá a)

Chương 16

#trans: Đặc Lôi Tây

Chương 16

Trên đường về nhà, ngoài tôi và Lý Đồi Đồi ra, còn có Vệ Vô Thường. Tuy chỉ thêm một người ngồi trên xe ấy vậy mà không khí trở nên vô cùng trầm lắng.

Tôi ngồi ở ghế lái phụ, Lý Đồi Đồi và Vệ Vô Thường ngồi ở phía sau, trong không gian chật hẹp đầy áp sự khó xử cùng căng thẳng, ngay cả tài xế cũng cảm nhận được sự bất thường này. Thân là một tài xế taxi Trùng Khánh thẳng thắn và nhiệt tình, chú ấy cũng cố gắng làm dịu không khí bức bách kia, "Hai chú em ai cũng đẹp trai cả, nhưng so với hồi chú còn trẻ vẫn còn kém xa, ha ha ha..... Ha ha..... Ha..... Khụ."

(Tây: chuyện cười nhạt vl lol)

Tôi rất thông cảm cho sự xấu hổ của tài xế nhưng thật sự tôi cũng không biết tiếp lời ra sao.

Vì dù sao mới vừa rời ở Hiệp hội, tôi và Lý Đồi Đồi đã cãi nhau một trận.

Nguyên nhân rất đơn giản là vì hắn ta không đồng ý cho Vệ Vô Thường thuê căn phòng bên cạnh hắn ở lâu một. Tôi không hiểu hắn vì sao lại phản đối, tôi nghĩ chuyện này không phải lúc trước, khi hắn lấy kiếm của người ta đã thỏa thuận rõ rồi sao?

Lúc đầu tôi có ý tốt muốn cùng Lý Đồi Đồi nói chuyện, nhưng không nghĩ đến hắn lại vô cùng kiên định nói, "Anh ta sẽ không trả nôi tiền thuê nhà."

Tôi liền đáp, "Tôi nói rồi, tôi sẽ giúp anh ta trả", tôi nháy mắt với Vệ Vô Thường đang đứng bên cạnh, "Chắc anh không ở lâu đâu nhỉ?"

Vệ Vô Thường rất biết điều cùng phối hợp, "Khi tìm được thiếu niên kia tại hạ sẽ rời đi ngay. Mà trước đó, tại hạ cũng có thể ra ngoài tìm việc làm, khi có lương sẽ lập tức trả tiền thuê nhà, tuyệt đối sẽ không khát nợ."

Tô cô nương cũng không cần vì chuyện tiền nong của tại hạ mà nhọc lòng."

"Anh xem", tôi chỉ về phía Vệ Vô Thường, như đang so sánh, anh xem con nhà người ta ngoan đến thế là cùng.

Lý Đối Đối mặt đen lại, nói tiếp, "Anh ta từng khổng chế Bồi Bồi, khiến Bồi Bồi làm gãy chân Vu Thiệu, chắc chắn Bồi Bồi sẽ không chấp nhận anh ta, cũng không đồng ý để anh ta sống chung."

"Bên phía Bồi Bồi cứ để tôi, chưa kể khi để anh ta về chung cư, càng tiện cho Bồi Bồi và Vu Thiệu trả thù."

Vệ Vô Thường nghe tôi nói thế trên mặt liền lộ ra chút bất đắc dĩ, anh ta cười khổ nói, "Lúc trước mạo phạm họ cảm thấy thật có lỗi. Sau này tại hạ nhất định tìm cơ hội, tới tận nhà từng người một để nhận lỗi."

"Anh xem!"

".....", mặt Lý Đối Đối càng đen hơn.

Tôi tiếp tục nói, "Theo những hiểu biết của tôi về hai người bọn họ thì Bồi Bồi luôn muốn tìm cơ hội đánh bại Vệ Vô Thường. Bên cạnh đó Vệ Vô Thường lại là một cường thi vô cùng lợi hại, Vu Thiệu chắc chắn sẽ cực kỳ hứng thú với anh ta."

Nói đùa sao, vì Lý Đối Đối không biết, chỉ từ ân oán của Vệ Vô Thường và Bồi Bồi thôi đã mang đến cho tôi rất nhiều cảm hứng vẽ thêm biết bao câu chuyện rồi! Không chừng còn có thể cho Bồi Bồi và Vệ Vô Thường trở thành một cặp: một cô nàng ngực to, ngốc nghếch, thích bạo lực cùng một tướng quân cổ đại bình tĩnh, cơ trí và sắc bén. Ngay cả tôi còn muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nữa là.

"Tôi không muốn phòng bên cạnh có người khác sống", Lý Đối Đối vẫn tiếp tục lảng nhăng.

"Vậy cứ cho anh ta sống trên những tầng khác, tầng nào có phòng trống ấy. Tôi nhớ trên tầng bốn hay tầng năm gì đó vẫn còn phòng trống mà? Hoặc nếu không.....".

Tôi nhìn vào mắt Vệ Vô Thường và nghĩ, nhân phẩm của các tướng quân thời cổ đại hẳn là có thể tin được, vì thế liền nói, "Tôi có thể phân ra một gian nhỏ cho anh ta vào ở cùng....."

"Không được."

Vệ Vô Thường còn chưa nói gì, Lý Đồi Đồi đã trực tiếp bác bỏ ý kiến của tôi.

Tôi nhìn hắn, hắn nhìn tôi, nửa ngày sau hắn mới rít từ kẽ răng ra một câu, "Không cho phép thuê chung phòng"

"Vậy thì cho anh ta sống ở tầng một đi"

"Không cho thuê!"

"Vì... Cái.... Gì?"

(Tây: Vì rằng anh ghen ghen ghen ghen mà hớ hớ)

Lý Đồi Đồi đuối lý mà vẫn còn cãi cớ, vô lại hết chỗ nói mà!

Tôi vô cùng tức giận, còn Vệ Vô Thường sau khi cân nhắc một chốc, anh ta nói, "Lý huynh, có phải do huynh sợ tại hạ sẽ nảy sinh những tình cảm không nên có với Tô cô nương không?"

"Hừ?", Lý Đồi Đồi híp mắt liếc anh ta.

"Hả?", tôi cũng dùng biểu tình khiếp sợ đến muốn co rút toàn thân nhìn anh ta

"Nếu như huynh lo lắng việc này....."

"Tôi không hề lo lắng", Lý Đồi Đồi ngay lập tức bác bỏ.

Tôi nhanh chóng nhân cơ hội này hỗ trợ cho Vệ Vô Thường, "Vậy anh đang lo lắng điều gì?"

"Có phải Lý huynh đang lo lắng tại hạ sẽ cướp Tô cô nương khỏi huynh?", giọng Vệ Vô Thường trầm ổn mà sắc bén, chất vấn Lý Đồi Đồi.

Anh ta hỏi câu nói đã khiến tôi chấn kinh. Cái gì gọi là “cướp tôi khỏi Lý Đổi Đổi” chứ? Tôi căn bản chưa từng là của hắn ta nha! Hơn nữa, giọng điệu nói chuyện của anh ta quả thật có chút.....

Như ngẫu nhiên thể hiện sự chiếm hữu đối với tôi cũng như sự khiêu khích đối với Lý Đổi Đổi là thế nào?

Tên cương thi này..... Chẳng lẽ trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã đổi với mình có....

Tốc độ đối thoại cực nhanh ban nãy đã nhanh chóng trầm xuống ngay khi Vệ Vô Thường nói ra câu đó, Lý Đổi Đổi nhìn Vệ Vô Thường, nhẹ nhàng nhắc nhắc gọng kính vàng kim, trên mắt kính ánh lên tia sáng lạnh lẽo. Hắn ta khoanh tay nói, "Vậy cứ vào sống đi."

Giọng điệu Lý Đổi Đổi mang theo sự hờ hững cùng không quan tâm, "Căn hộ thứ hai ở lầu một, nếu anh muốn ở vậy thì cứ ở."

Có lẽ là do tôi bị ảo giác, nhưng khi hắn ta nói ra mấy chữ này, trong nháy mắt, không khí xung quanh bỗng đột ngột trầm xuống, nó bóp nghẹt tôi đến nỗi khiến tôi cảm thấy hình như mình đã đẩy mọi chuyện theo chiều hướng xấu hơn thì phải.....

Bầu không khí căng thẳng kia cứ thế kéo dài đến tận lúc lên taxi rồi thẳng đến lúc về đến chung cư. Chỉ đến khi chúng tôi bắt gặp Bồi Bồi đang dắt chó đi dạo dưới nắng sớm. Cô ấy vốn là người không biết xem xét tình hình, nên khi Bồi Bồi vừa mở miệng liền đánh võ sự xấu hổ cùng trầm mặc vô hình kia.

"Mẹ nó! Tô Tiểu Tín! Cậu thật sự là thứ không biết xấu hổ, lại còn dám mang cái tên cương thi này về đây sống. Cậu muốn nuôi nam sủng hả?"

Mãng tử từng bị Vệ Vô Thường đánh qua, khi Bồi Bồi la lên, nó cũng sửa hùa theo chủ nó. Tiếng chó Alaska hùng hồn tức khắc vang vọng khắp cả tòa nhà tám tầng.

Vệ Vô Thường là một tướng quân cổ đại, khi nghe Lý Bồi Bồi nói những lời này, sắc mặt liền trở nên thâm trầm. Nhưng có lẽ cảm thấy do mình mạo phạm người ta trước nên đã nhanh chóng kiềm chế cảm xúc.

"Lý cô nương."

"Cô nương cái rắm ấy, gọi bà là 'ba'!"
Mãng tử "Gâu gâu gâu!" như đang lặp lại lời cô ấy.

".....", Vệ Vô Thường thoáng chốc quay đầu nói với tôi, "Chuyện xin lỗi chắc để hôm khác vậy."

Anh ta lại nhìn Lý Đồi Đồi, Lý Đồi Đồi đứng một bên đang móc chìa khóa ra, "Ở ngoài chờ tôi, tôi đi vào lấy chìa khóa cho anh."

Lý Đồi Đồi vào nhà, Bồi Bồi như không dám tin bám theo sau anh mình mà lải nhải liên hồi, "Anh cho gã đến đây sống? Anh thật sự để gã đến đây sống? Lý Đồi Đồi chẳng lẽ anh cũng phải lòng tên cương thi này rồi? Anh bị cong rồi hả?"

(Tây: quả là bạn thân giống nhau không tả được, hai chị ai cũng có trí tưởng tượng phong phú)

Mãng tử sửa "Gâu gâu gâu gâu!" như đang lặp lại năm chữ sau cùng.

Đối với việc không ngừng truy vấn của Bồi Bồi, Lý Đồi Đồi chỉ lạnh lùng nhả ra hai chữ, "Câm miệng". Nghe giọng điệu thì tâm tình hẳn đang vô cùng tệ.

Hai anh em họ một trước một sau vào phòng, sau đó trên lầu lại truyền đến tiếng leng keng ka leng keng.

Vu Thiệu một bên cúi bó thạch cao, hai tay chống một cặp nặng nho nhỏ chậm chạp lết từ trên lầu xuống. Chiếc lắc nó đeo trên chân không ngừng phát ra tiếng leng keng. Vừa xuống lầu, hai mắt Vu Thiệu thoát cái liên sáng rực lên chẳng khác gì mặt trời.

Nó nhìn chằm chằm Vệ Vô Thường, vội vã đi về phía này. Nó đánh giá một lượt Vệ Vô Thường từ trên xuống dưới chẳng khác gì đang nhìn ngắm một con khỉ. Nó cũng mặc kệ chân đang bó bột mà đi liên tục rất nhiều vòng quanh người Vệ Vô Thường.

"Thi Vương*(Vua cương thi) ngàn năm, Thi Vương ngàn năm. Quả thật trên đời có Thi Vương". Biểu cảm này của nó khác hoàn toàn lúc giả vờ làm một đứa trẻ ngây thơ chuyên chiếm tiện nghi người khác.

Vệ Vô Thường nhìn Vu Thiệu đang đi vòng vèo quanh mình, lại nhìn xuống chân nó, hẳn anh ta đã biết người này là ai, liền chấp tay thi lễ xin lỗi, "Lúc trước tình thế cấp bách, đã thương các hạ, thật có lỗi."

"Không sao không sao, có thể tận mắt nhìn thấy Thi Vương ngàn năm, đừng nói làm xương đùi nứt một chút, cho dù bị chém cụt cả hai chân cũng không tiếc!", Vu Thiệu nói với đôi mắt đầy si mê, nó nhìn Vệ Vô Thường như nhìn vào một thứ trân bảo vô giá.

Nói thật, tôi cảm thấy ánh mắt như vậy cực kỳ biến thái. Bị một đứa bé trai nhìn chăm chăm như vậy, Vệ Vô Thường cũng có chút khó xử. Thấy vậy tôi liền làm Vu Thiệu xao nhãng, "Thi Vương ngàn năm rất hiếm có sao?"

"Hiếm có?", Vu Thiệu liếc nhìn tôi một cái, "Theo lý mà nói, ở thời đại này căn bản không thể có", nó kích động nói một tràng, "Cương thi do tạo hóa hình thành, yêu cầu đối với điều kiện tự nhiên vốn tương đối hà khắc, hơn nữa đa số các cương thi đều không có ý thức, muốn trở thành Thi Vương ngàn năm đương nhiên càng khó khăn hơn. Nếu muốn một xác chết ngàn năm không bị thối rữa, lúc sinh thời nó phải có chấp niệm cực lớn và kết hợp với việc mỗi năm đều phải được hấp thụ thi khí."

Muốn một xác chết ngàn năm không bị thối rữa, lúc sinh thời phải có chấp niệm cực lớn và mỗi năm còn phải được hấp thụ thi khí?

Thật khó mà tưởng tượng lúc Vệ Vô Thường chết, anh ta được chôn trong một phần mộ như thế nào...

"Thi vương khó tạo ra, nhưng một khi đã hình thành, sẽ linh hoạt, thông minh chẳng khác gì người đang sống. Thêm việc trời sinh sở hữu dị năng, có thể thao túng các cương thi khác, thi triển các loại thuật pháp, còn có thể trường sinh bất lão như thần tiên. Nghe đồn pháp thuật bắt thi của tổ tiên thợ đuổi thi đều là học từ Thi Vương, thợ đuổi thi thợ mang cương thi về quê nhà, sau khi an táng xong sẽ hấp thụ thi khí trên người bọn họ rồi mới dần dần tu luyện thành năng lực của chính mình. Việc này cũng là học theo sức mạnh của Thi vương, hấp thụ thi khí từ các cương thi khác."

"Tuy nhiên ở xã hội hiện đại, khi việc hỏa táng rất thịnh hành, người chết sau khi chết đều bị đốt sạch thành tro rồi mới đem chôn. Chính vì thế

cương thi càng ngày càng ít, thợ đuổi thi muốn tìm một con cương thi đã khó, đừng nói chỉ đến gặp được Thi Vương."

Vu Thiệu càng nói nhiều bao nhiêu tôi càng phải dùng con mắt khác mà nhìn Vệ Vô Thường bấy nhiêu.

Thì ra đây quả thực là một báu vật!

Nhưng so với việc này, tôi càng muốn hỏi Vu Thiệu một chuyện khác, "Anh ta hiem có như vậy, có phải em rất muốn để anh ta sống ở chung cư này không?"

"Đương nhiên!"

Tôi lập tức la lên, "Lý Đồi Đồi, xem đi, tôi nói đâu có sai!"

Lý Đồi Đồi từ trong phòng đi ra, trong tay cầm một chùm chìa khóa trực tiếp ném về phía Vệ Vô Thường, Vệ Vô Thường liền chuẩn xác bắt lấy. Lại một hồi đấu mắt giữa một ma cà rồng và Thi vương ngàn năm, nhưng rất nhanh ánh mắt đôi bên đã lướt qua nhau.

Lúc này Bồi Bồi đã dẫn Mãng tử quay lại, "Tớ không muốn!"

"Bồi Bồi", tôi gọi cô ấy, "Cậu đến đây"

Cô ấy vô cùng không tình nguyện đến bên cạnh tôi.

Tôi hỏi cô ấy, "Cậu rất chán ghét anh ta phải không?"

"Đúng."

"Cậu muốn trả thù không?"

"Muốn!"

"Vậy nếu anh ta sống ở nơi khác, khi cậu muốn tìm anh ta trả thù chẳng phải sẽ rất phiền phức sao?"

Bồi Bồi ngẫm nghĩ hồi lâu, "Đúng thật."

"Cho nên....."

"Được! Vậy cứ để anh ta ở đây đi"

Tôi nhìn Lý Đồi Đồi, "Thấy chưa?"

Lý Đồi Đồi trầm mặc hồi lâu, sau đó mới lẩm nhẩm nói một câu, "Đúng là một lũ lợn....."

Thế là chuyện có một khách mới đến thuê nhà đã quyết định xong, những chương ngại đã được xóa bỏ hết! Lúc này trên lầu bỗng truyền đến tiếng Dư Mỹ Mỹ, do cô ấy đang đánh răng nên âm thanh không được rõ ràng, "Mấy người còn có tâm trạng cãi nhau sao.....". Nói xong cô ấy huơ huơ chiếc điện thoại trong tay, "Hai người đã xem tin tức sáng hôm nay chưa, cặp vợ chồng bắt cóc kia?"

Hai mắt Lý Đồi Đồi nhú lại, tôi thì sững sốt. Lý Đồi Đồi nhanh chóng móc di động ra, tôi liền lao qua xem chung.

Tiêu đề trên Weibo viết —— "Cặp vợ chồng bắt cóc đưa bé khiến nó ngộ độc, cuối cùng nổi lòng từ tâm, sau khi đem đưa bé đến bệnh viện liền chạy trốn."

Kèm theo đó là tấm ảnh chụp tôi và Lý Đồi Đồi ở ven đường bắt xe. Do trời chưa sáng hẳn, di động cũng không phải loại tốt, nên độ phân giải của bức ảnh không cao, có rất nhiều chỗ bị nhòe, mặt tôi và Lý Đồi Đồi cũng rất mờ hồ.

Từ góc độ này..... Người chụp ảnh, quá nửa là ông chủ sạp báo cho tôi mượn di động rồi.....

Tôi ngẩng đầu nhìn Lý Đồi Đồi, chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, vô cùng trầm mặc.

Tôi biết, sau khi vào sống ở đây, cho dù tôi chỉ là một nhân loại bình thường, chung quy cũng sẽ có một ngày được lên báo. Nhưng tôi lại không nghĩ tới, tôi sẽ phải lên báo cùng hẳn với tư cách là một cặp vợ chồng bắt cóc.....

Tin tức này quá phi lý và nhảm nhí, ngay cả Lý Đồi Đồi cũng phải ghen lời.

Phải hơn nửa ngày sau hẳn ta mới mở miệng nói, "Tôi giúp cô một việc mà nhìn xem cô mang cho tôi bao nhiêu phiền phức?"

"Tôi cũng còn cách nào khác đâu, tôi cũng đang rất tuyệt vọng đó."

Hắn ta nhấn phím home trở về trang chủ, mở ứng dụng điện thoại, khi bàn phím hiện lên, những ngón tay nhanh như bay bấm một dãy số gọi đi. Hắn xoay người vào nhà và "Rầm" một tiếng, cửa căn phòng tầng một đã đóng lại.

Chuỗi động tác lưu loát này khiến tôi biết, việc kia chắc chắn đã được giải quyết một nửa rồi.

"À còn có chuyện này", Mỹ Mỹ ở trên lầu gọi tôi, "Sáng sớm hôm nay có người gửi chuyển phát nhanh cho cô, người gửi là “tình yêu không dám tin” của cô đó! Cô không có nhà nên tôi đã giúp cô nhận rồi."

Hả?

Cái gì?

Nghe thế đầu óc của tôi nhất thời trống rỗng, đợi đến khi hiểu chuyện gì đang xảy ra, tôi mới mở to mắt, không dám tin nhìn Mỹ Mỹ, "Cái gì, cô nói cái gì? Ai đưa? Đưa cái gì?"

"Cô chờ một chút, tôi ném xuống dưới cho."

Cô ấy quay vào trong, sau một lát lại lú đầu ra, trong tay còn cầm một chiếc hộp màu trắng, "Tôi ném xuống dưới nha!"

"Không! Đừng! Từ từ! Để tôi lên lấy!"

Lời còn chưa nói xong, gói chuyển phát nhanh liền bị ném xuống. Tôi khẩn trương chạy qua đón lấy nhưng chụp không kịp, trong lòng không khỏi căng thẳng. Ngay thời điểm chiếc hộp kia sắp chạm đất thì bên cạnh bỗng có một bàn tay giơ ra giúp tôi đón lấy.

Tôi cảm ơn Vệ Vô Thường rồi vội vàng nhận lấy. Nhìn phía trên mặt hộp, bên dưới chiếc nơ có kẹp một tấm thiệp. Chữ trên tấm thiệp được in ra nên nhìn không biết đầu mối.

"Thấy cô ấy khiến tôi nhớ đến em", chỉ đơn giản một câu như vậy không đầu không đuôi liền kết thúc, bên dưới còn bổ sung thêm dòng "Tình yêu không dám tin của em."

Tôi cất tấm thiệp vào xong liền thật cẩn thận tháo chiếc nơ ra. Bên trong chiếc hộp màu trắng ấy là một chiếc váy màu đen được xếp rất gọn gàng.

Không có nhãn hiệu, không có giá tiền, chỉ là khi sờ vào chất vải lại vô cùng mềm mại.

Giống như tim của tôi bây giờ, vô thức có một dòng nước ấm chảy qua.

Người tặng tôi váy, chính là “tình yêu không dám tin” của tôi!

#cuoc_song_tot_dep_chuong_16

Chương 17

Đọc chương này xong mới thấu hiểu cảm nhận của má Cửu, từ giờ hứa không giục má ra Ngự Yêu nữa ☺ #Vy

#trans: Đặc Lôi Tây

Chương 17

Từ ngày đó trở đi tôi như đều chìm đắm trong sự mềm mại của chiếc váy. Thẳng đến một ngày, Bồi Bồi không nhịn được nữa bèn hỏi tôi, "Cậu làm vậy không thấy có lỗi với anh mình à?"

Cô ấy nói ra những lời này khiến tôi vô cùng sốc.

Cuối cùng tôi phải dời ánh mắt từ chiếc váy đen sang nhìn cô ấy, "Chuyện này có liên quan gì đến Lý Đồi Đồi?"

Bồi Bồi ngồi chiêm trợn chiếc sô pha đơn, mà đang nằm ngủ co rúc như chết ở một góc ghế chính là con Mãng Tử. Cô ấy vừa vuốt ve nó vừa nhìn tôi, "Nào là Thi Vương ngàn năm, nào là 'tình yêu em không dám tin'. Tô Tiểu Tín, cậu thật sự đào hoa quá!"

"Hả?"

"Cho dù tớ thấy chuyện phụ nữ có chút đào hoa cũng chẳng có gì to tát và rất bình thường....."

Tôi xoa xoa ấn đường, "Tớ không có ý kiến về suy nghĩ của cậu nhưng việc nào ra việc đó, từ đầu tới cuối tớ chỉ thích duy nhất một người, đó là 'tình yêu không dám tin' của tớ. Trước kia không phải tớ đã nói rõ đó là người khiến tớ vừa gặp đã yêu sao?"

Bồi Bồi bĩu môi, xem như đồng ý, "Được rồi, tuy tớ có chút cảm thông cho anh mình nhưng ai bảo anh ấy ngày thường đáng ghét như vậy. Bị đối xử như thế cũng đáng đời"

"Cho nên cậu nói xem chuyện này liên quan gì đến Lý Đồi Đồi nhà cậu....."

Bồi Bồi trầm mặc trong chốc lát, cô ấy cầm cái đuôi của Mãng Tử quất vào mặt nó, đánh cả gần nửa ngày, cũng im lặng đủ nửa ngày, chỉ đến tận khi đánh thức xong Mãng Tử, nó há miệng ngậm lấy cái đuôi của mình, ngây ngô mà vờn lấy, Lý Bồi Bồi mới đẩy nó ra rồi nói, "Tớ cảm thấy anh tớ thật lòng thích cậu, cậu thật sự không cảm thấy gì sao?"

"Hoàn toàn không"

"Cậu mau khai thật cho tớ!"

"Thật mà, không cảm thấy gì cả."

Bồi Bồi lại nói, "Chắc vì cậu không nhìn thấy cảnh ấy rồi. Vào ngày cậu bị tên Vệ Vô Thường kia bắt đi, lúc ấy tuy tớ đang bị khống chế, không điều khiển được thân thể mình nhưng đầu óc vẫn rất tỉnh táo. Tớ còn nhìn thấy chính mình ra tay đánh gãy chân của tiểu Thiệu Thiệu, cũng nhìn thấy cậu phải trốn dưới bàn lầu gọi điện cầu cứu Lý Đồi Đồi. Cậu không biết đầu tên Vệ Vô Thường vừa mới bắt cậu đi thì anh tớ tay cầm di động đã xuất hiện ở sân thượng, dưới chân lại không hề có pháp trận nào. Cậu nên biết, bây giờ trừ những tình huống cực kỳ khẩn cấp, phi nhân loại chúng tớ mới được dùng pháp trận. Pháp trận chính là sự thông báo cho cấp trên, gần giống với xe cứu hỏa, cứu thương, xe cảnh sát của con người, một khi có việc kèn cảnh báo sẽ nổi lên và có thể mặc kệ luật lệ giao thông cứ thế mà chạy."

"Nhưng anh ấy lại không dùng pháp trận, nháy mắt liền di chuyển một khoảng cách xa như vậy. Việc đó chẳng khác gì đường cho chạy với tốc độ 40km/h mà lại có người đi ngược chiều với tốc độ 200km/h vậy. Trong trường hợp đó các cậu có thể bị tước bằng lái, còn chúng tớ nếu không may bị cấp trên phát hiện làm không tốt chức trách có thể đối mặt với việc bị cắt chức."

Tôi sững sốt trong chốc lát, hoàn toàn không nghĩ tới Lý Đồi Đồi lại.....

Vì bịch bánh quẩy chiên tôi mua cho hắn ta mà liều mạng đến vậy! Quả thật là một ma cà rồng trọng lời hứa!

(Tây: tội nghiệp anh lúc nào cũng bị nghĩ xấu hic)

"Hơn nữa, ánh mắt của anh trai tớ lúc đó ấy hả..... Thật sự đã lâu rồi tớ không nhìn thấy ánh mắt đó của anh ấy nữa."

"Ánh mắt thế nào?"

Không biết vì sao, tuy Bồi Bồi chỉ dùng giọng điệu rất bình thường miêu tả lại chuyện khi đó nhưng tôi lại mang tâm trạng nghe một câu chuyện huyền bí, vô cùng lo lắng sợ hãi. Bồi Bồi băng quơ liếc nhìn tôi một cái, "Cậu biết ánh mắt muốn giết một người là thế nào không?"

Tôi không biết cũng chưa từng thấy qua vì cuộc sống của tôi căn bản không bao giờ dùng đến nó.

"Lý Đồi Đồi lúc ấy rất muốn giết chết cái tên cương thi kia."

Nhưng khi hắn tìm đến nơi tôi bị bắt, tôi lại đang tán dóc vui vẻ với Vệ Vô Thường...

Tôi nuốt ngụm nước bọt, không hề tiếp lời.

Bồi Bồi dựa người ra sau, tiếp tục chụp lấy đuôi con Mãng Tử giống với nó, "Cho nên tớ mới nói anh tớ thích cậu, chỉ là anh ấy không chịu thừa nhận mà thôi.....", cô ấy dừng một chút, "Và cậu cũng vậy."

Tôi không thèm nhìn Bồi Bồi mà nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, tay thì vẽ vài nét trên bảng vẽ điện tử, "Bồi Bồi, tớ chỉ là một con người vô cùng, vô cùng và không thể nào bình thường hơn thôi."

Tôi đơn giản nghĩ không đời nào cái tên phi nhân loại ngay cả gọng kính cũng chọn loại màu vàng sáng lấp lánh kia sẽ thích mình. Cho dù phải lùi mười ngàn bước, cho dù mặt trời mọc từ hướng Tây, và thậm chí hắn thích tôi thật thì nhất định bên trong phải có một nguyên nhân nào đó vô cùng đáng sợ không thể cho ai biết.

Tôi rất sợ có người thích mình vì một lý do không rõ ràng, cho nên tôi sợ Lý Đồi Đồi thích mình, cũng sợ bản thân sẽ thích lại một tên ma cà rồng đẹp đến chói mắt như hắn.

Trường hợp này cùng 'tình yêu không dám tin' của tôi hoàn toàn khác nhau. Tôi với người ấy giống như sự tôn thờ của một người hâm mộ

dành cho thần tượng của mình, cứ thể thỏa sức yêu đơn phương, thậm chí không quan tâm có được đáp lại hay không.

"Và cậu cũng là một con người vô cùng vô cùng và không thể nào đáng yêu hơn. Cậu xem, tớ rất quý cậu. Trong tòa nhà này, có rất rất rất nhiều phi nhân loại cũng quý cậu". Bồi Bồi vừa dứt lời, còn đang muốn xác minh lời mình nói là thật thì bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa.

"Tiểu Tín, Tiểu Tín ơi", người sói nhỏ hưng phấn gọi tôi.

Tôi vừa mở cửa liền nhìn thấy ánh mắt sáng như sao của nó, vẫn là bộ dáng nhu nhược yếu đuối thường ngày, chỉ khác cái đuôi phía sau của nó quẫy còn nhanh hơn cả Mãng Tử, "Tôi tìm được việc làm rồi nên muốn mời cô đi ăn cơm, mấy ngày nữa cô có rảnh không?"

"Hả?", tôi có chút tò mò, "Cậu tìm được việc gì vậy?"

"Yeah! Đi ăn!", thứ Bồi Bồi đề tâm hoàn toàn không giống tôi, "Ăn gì vậy?"

"Đi hát cho một quán bar ở đường Thời Đại Thiên", người sói nhỏ có chút kiêu ngạo cùng xấu hổ gãi đầu cười, "Ông chủ nói giọng hát của tôi rất hay nên muốn tôi đến vừa đàn ghita vừa hát."

Bồi Bồi liền huýt sáo như một tên lưu manh, "Ồ, xem ra khẩu vị của ông chủ cậu có chút nặng đó!"

Tôi liếc Bồi Bồi một cái, ngăn cô ấy học đòi cái tính thích cạnh khỏe người khác của Lý Đối Đối, "Không phải cậu thích đánh trống sao?"

"Chỉ khi hát rock mới đánh trống thôi. Nhưng ông chủ không muốn tôi hát dòng nhạc này, ông ấy cho tôi một list nhạc trữ tình, trước mắt cũng không thể hát nhạc tự sáng tác được". Nói đến việc này, sự hứng thú của nó có chút giảm bớt, "Bất quá không sao cả, tới đâu tính tới đó, người ta có ứng trước một khoản lương kha khá cho tôi và tôi cũng mới vừa trả tiền thuê nhà cho chủ nhân rồi....."

Lý Bồi Bồi hoảng hốt nói, "Cái gì? Cậu muốn tách khỏi nhóm F4 chuyên khất tiền nhà sao? Chẳng lẽ tôi phải thu nạp tên Vệ Vô Thường đáng chết kia vào nhóm à?"

"Cái cậu này, rốt cuộc cậu đối với cái nhóm đó có chấp niệm gì chứ.....", tôi trào phúng nói.

Nhưng chẳng ai quan tâm đến tôi cả. Người sói nhỏ tiếp tục nói, "Chưa, tôi chưa trả hết, vẫn còn thiếu hai tháng. Do số tiền còn lại không đủ một tháng tiền thuê nên chủ nhân cho tôi khát lại. Hiện tại tôi muốn mời mọi người ăn một bữa thật ngon, thời gian qua mọi người đã chăm sóc tôi rất nhiều, còn cho tôi rất nhiều thức ăn, vì thế tôi cũng muốn trả ơn mọi người."

Tôi tiếp lời, "Thật ra không cần....."

"Tốt lắm!", Bồi Bồi đứng dậy, giơ tay hô lớn, "Ăn sạch túi của người sói nhỏ nào!!"

Người sói nhỏ cũng gật đầu, hưng phấn hòa theo, "Ừ! Ăn sạch luôn!"

Mãng tử, "Gâu gâu gâu!"

Tôi, "....."

Tôi cảm thấy nếu mình nói về việc nên để dành ít tiền phòng thân với những phi nhân loại này quả thực là đàn gậy tai trâu.....

Mặc kệ, cứ để họ tiêu xài đi, vì dù sao..... cũng đã nghèo nhiều năm như vậy rồi, chẳng quan tâm sau này có nghèo hơn nữa không.

(Tây: lý thuyết của những kẻ nghèo lâu năm, lol)

Cuối cùng chúng tôi quyết định 6 giờ tối ngày mai sẽ ăn ở một nhà hàng Nhật bên cạnh quán bar người sói nhỏ làm việc trên đường Thời Đại Thiên. Người sói nhỏ trước đó thật ra đã đến từng nhà khách trọ để mời, tuy cuối cùng chỉ có một nửa số người có thể đi nhưng tôi lại vô cùng lo lắng. Chút tiền còn dư của nó vốn dĩ không đủ nhét kẽ răng cho đám ăn như lang sói này.

Vì thế tôi lẳng lặng mang theo thẻ ngân hàng phòng ngừa phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Ngày hôm sau tôi cả ngày đều ở nhà để chạy deadline.

Trước khi đi tôi rút cuộc cũng cập nhật xong phần truyện tiếp theo đã bỏ dở một thời gian dài. Dưới sự chờ mong, kêu gọi cùng uy hiếp của các độc giả, tôi đã đăng tải xong trang truyện cuối cùng.

Thế nhưng mới vừa tải lên chưa đầy mười phút liền có những độc giả đã đọc xong lại bắt đầu ở phần bình luận khoa chiêng gõ trống đòi chương mới.

Sáng tác chính là như vậy, ngồi vẽ cả ngày, nào là phải căn chỉnh khung truyện, điều chỉnh các chi tiết, lời thoại, nào là sáng tạo tình tiết, rồi phải vò đầu bứt tai, vắt cạn tim óc để làm cho câu chuyện thật hay. Thế nhưng khi mới đăng lên, độc giả chỉ cần chưa đầy một phút là xem xong hết, sau đó lại bắt đầu giục ra chương mới.

Điều này đối với một tác giả ngu dốt trong việc viết nội dung như tôi mà nói là một áp lực không nhỏ, nhưng đồng thời cũng là một sự ngọt ngào.

Tôi kéo xuống xem phần bình luận thì thấy những độc giả đáng yêu la lối, khóc lóc, lẫn lộn, hết như những chú chim nhỏ đòi ăn. Không phải bình luận nào tôi cũng sẽ trả lời nhưng tất cả đều được tôi xem một cách tỉ mỉ. Khi bị mắng tôi sẽ ủ rũ, khi được khen ngợi tôi sẽ vô cùng kiêu ngạo, thấy độc giả thả tim cũng sẽ thấy ngọt ngào vô hạn. Nếu thấy có người bàn về cốt truyện tôi sẽ nghiêm túc nghiên cứu, khi thấy họ phát hiện ra những điểm vô lý hoặc đoán được hướng phát triển của truyện, tôi sẽ suy nghĩ cách sửa lại và tránh đi.

Công việc sáng tác này quả thật vô cùng thú vị và sự kết nối qua internet cũng vậy.

Có lẽ do con người luôn khó tránh được sự dày vò trong linh hồn khi họ cảm thấy cô đơn. Ở thời điểm nào đó, ta sẽ cho rằng trong trời đất mênh mông này bản thân chỉ lẻ loi một mình. Rất nhiều người đang tìm cách để xóa tan cảm giác cô đơn, có người thất bại, có người thỏa hiệp, lại có người thành công.

Với tôi mà nói, tôi đã tìm ra cách riêng của mình, đó chính là vẽ truyện tranh.

Tác phẩm được tạo ra trong sự cô đơn của tôi, mang theo sự mờ mịt và bàng hoàng. Nhưng vào lúc được người khác xem và bình luận, bất kể

họ nói gì, điều đó cũng cho tôi biết rằng thì ra trên thế giới này không chỉ riêng một mình tôi có thể thấy được sự tồn tại của bản thân.

Tôi giống như có một năng lực là có thể tâm linh tương thông với những người chưa từng quen biết và thấy được những điều mà nhiều người không thể nhìn thấy. Sẽ có người khi đọc truyện của tôi, đau khi tôi đau, cười khi tôi cười, băng khoăn khi tôi băn khoăn, và mờ mịt khi tôi mờ mịt.

Loại cảm giác này quá đẹp đẽ, nó khiến tôi không còn cô đơn, thậm chí còn giúp tôi thấy được giá trị của bản thân.

Nói tóm lại tôi rất yêu công việc của mình, và đây chắc cũng là nguyên nhân khiến tôi lưu luyến nó.

Sau khi đọc xong lượt bình luận đầu tiên nào là "Đã lọt hố", "Bình luận đầu tiên", "Tung bông" cùng "Tôi mặc kệ việc tác giả vừa đăng chương mới, tôi cơ bản không thèm xem vì tôi biết bao nhiêu đó vẫn không đủ cho tôi đọc, nên tôi vẫn tha thiết mong tác giả nhanh nhanh đăng chương mới", tôi ấn nút F5 liền thấy được làn sóng bình luận mới nhất. Đợt bình luận này chủ yếu bàn về tình tiết và nội dung, sau đó tôi phát hiện tôi bị "bom" bình luận.....

"Mẹ nó, Đồi gia đang ghen tị đó, quả là tên tiểu yêu tinh không thành thật, cầu mong tác giả để nữ chính quất anh ta hai roi, khiến anh ta phải nhanh quỳ xuống thừa nhận chính mình yêu nữ chính, yêu đến nỗi trầm mê không thể tự kiềm chế được! Lãng phí thời gian kể về mấy con nai tơ này làm gì, cho hai người họ mau mau thổ lộ, ôm hôn nhau rồi đè nhau lên giường đi!"

(Tây: gặp phải độc giả biến thái rồi haha!)

Trong nháy mắt bình luận này được lặp lại hơn mười mấy lần...

Mà ở dưới bình luận gốc còn có +1, +2, +3, +10086.. hàng tá người đang chờ copy.....

Thứ đáng sợ của phái chuyên copy và phái xếp hàng chờ chính là như vậy, bọn họ sẽ tạo ra một sự áp lực to lớn đủ để dời núi lấp biển mà chính họ cũng không thể tưởng tượng được. Cứ như họ sẽ xếp thành một

đội ngũ quân đội nghiêm chỉnh từ từ áp sát vào tôi, khiến tôi cảm giác như nếu tôi không nghe theo liền sẽ bị họ giẫm đạp cho đến chết.....

Tôi lau mồ hôi, lặng lẽ thoát khỏi phản bình luận.

Đúng vậy..... Sáng tác giúp tôi không còn cô đơn nhưng đôi khi cũng sẽ khiến tôi cảm thấy thế giới Internet này..... thật sự quá xô bồ và âm ỉ.

Tôi nhìn thời gian, chỉ còn một tiếng nữa là 6 giờ rồi. Tôi sợ giờ cao điểm buổi chiều sẽ kẹt xe vì thế liền xách túi ra cửa rủ Bồi Bồi cùng đi.

Gõ cửa để đánh thức Bồi Bồi xong, tôi liền gọi người sói nhỏ cùng Mỹ Mỹ xuống tầng một, vừa hay bắt gặp Vệ Vô Thường mới giặt quần áo xong, đang ở bãi đất trống bày giá phơi ra phơi áo. Hình như Thi vương này rất thích phơi quần áo thì phải..... Tần suất tôi thấy cảnh này rất thường xuyên, khi anh ta phơi quần áo cũng rất ra dáng nhà binh, mỗi chiếc quần chiếc áo ở trên giá đều được phơi vô cùng ngay ngắn, chỉnh tề, ngay cả một nếp nhăn cũng không có.

Anh ta thấy chúng tôi ra ngoài liền hướng tôi gật đầu, xem như chào hỏi.

Tôi cũng gật đầu chào lại, Bồi Bồi thấy vậy chỉ hừ một tiếng, ngay lúc này người sói nhỏ lại mở miệng nói, "Đây cũng là khách thuê nhà phải không? Chắc anh vẫn chưa ăn tối nhỉ, ngày hôm qua lúc tôi xuống tìm ông chủ hình như anh không ở nhà. Anh có muốn đi ăn với chúng tôi không?"

Vệ Vô Thường mở miệng, còn chưa kịp nói lời nào thì Bồi Bồi đã nhướn mày nói, "Đừng mời hắn! Tôi nói cho mọi người biết, người này là kẻ thù của tôi. Trừ cái người ăn cây táo rào cây sung là Tiểu Tín ra, ai trong các người dám qua lại với hắn thì đừng nói chuyện với tôi nữa."

Người sói nhỏ nghe xong không khỏi sửng sốt.

Tôi và Mỹ Mỹ nhìn cô ấy cười lạnh một tiếng, sau đó Mỹ Mỹ còn châm chọc cô ấy, "Bồi Bồi, cô không còn là đứa trẻ lên ba, cô nay đã bảy tuổi, có thể lên lớp một được rồi nên đừng ấu trĩ như vậy nữa được không?"

(Tây: vãi cả đã 7 tuổi, Mỹ Mỹ này không phải dạng vừa đâu)

Bồi Bồi vô cùng bất mãn vì thế liền cùng Mỹ Mỹ tranh luận về vấn đề tuổi tác.

Tôi cảm thấy dường như bản thân đã kết bạn nhầm với những người bị thiếu năng trí tuệ thì phải.

Tôi nhìn người sói nhỏ đang khó xử đứng một bên nói, "Cứ mặc kệ cô ấy, khi con ấu trĩ trời dậy cô ấy sẽ chẳng khác anh mình bao nhiêu đâu. Cậu ra tiền cậu có quyền, cậu muốn mời ai thì mời."

Người sói nhỏ nhìn về phía Vệ Vô Thường, Vệ Vô Thường chủ động ôm quyền từ chối, "Ý tốt của các hạ tại hạ xin nhận, chỉ là cơ thể tại hạ không cần ăn uống nên....."

"Hừ, cũng thức thời đấy", Bồi Bồi nghe được lời này mới thôi không cãi nhau với Mỹ Mỹ nữa mà quay sang cười lạnh châm chọc Vệ Vô Thường, "Tôi không muốn ăn chung bàn với một tên nam sùng, phần đi phần đi."

Vệ Vô Thường phút chốc nắm tay siết chặt lại.

"Nên..... chỉ đi theo nhìn cho biết", anh ta nói.

(Tây: mình bắt đầu chờ mong cặp này rồi đó nha)

"Ngươi", Bồi Bồi không tin được nói, "Ngươi!?"

Vệ Vô Thường mặt bình tĩnh, mang theo biểu tình không muốn cùng đùa trẻ ấu trĩ đầu khẫu, "Đi thôi."

Tôi thờ ơ quan sát mọi việc trước mắt, trong lòng nhận ra một chân lý, quả nhiên..... Cái loại virus ấu trĩ này có thể bị lây nhiễm. Cho dù là ngàn năm cương thi, cũng có thể bị nó làm cho trẻ con hóa.....

Chúng tôi một hàng năm người, ồn ào nhốn nháo, vô cùng khó khăn mới gọi được một chiếc taxi. Cuối cùng khi đến được nhà hàng thì đã muộn mười lăm phút.

Phía trước nhà hàng Nhật chính là Lý Đối Đối một thân tây trang giày da, vẻ mặt không kiên nhẫn đứng chờ. Bên cạnh hắn ta chính là Vu Thiệu đang đứng ăn kem, Vu Thiệu tâm tình rất tốt, từ xa thấy chúng tôi đã ra sức vẫy tay gọi, khiến nhiều người đi đường nhìn vào đều không

khỏi trầm trồ khen đáng yêu. Chiếc lắc trên chân nó khi gặp Vệ Vô Thường cũng bắt đầu kêu leng keng, sau khi gặp được Vu Thiệu và nghe được tiếng chuông réo rất vui tai ấy, bầu không khí của đám phi nhân loại kỳ lạ này mới được dịu đi đôi chút.

Vào nhà hàng, nhân viên phục vụ xếp chúng tôi ngồi ở trong góc, cô ấy còn giúp chúng tôi ghép hai chiếc bàn lại với nhau, mỗi bàn bốn người. Chúng tôi bắt đầu tự chọn chỗ ngồi.

Lý Đổi Đổi là người ngồi xuống đầu tiên, hắn ta ngồi bên ngoài cùng, dùng gương mặt khó chịu nhìn những người đến trễ là chúng tôi.

Sau đó Mỹ Mỹ và người sói nhỏ liền chọn hai chỗ ngồi cách xa hắn ta nhất. Bồi Bồi hiển nhiên không muốn ngồi đối mặt với Lý Đổi Đổi nên liền chọn chỗ chéch một bên ở đối diện hắn. Vu Thiệu nháy mắt đã ngồi xuống bên cạnh Bồi Bồi, sau đó còn gọi tôi đến, "Tiểu Tín Tiểu Tín, chị tới ngồi chỗ này này, em muốn hai bên trái phải mình đều là người đẹp."

Tôi không thể tát Vu Thiệu nên chỉ có thể ngồi xuống cạnh nó, vừa khéo đối diện tôi lại là Lý Đổi Đổi.

Tôi nhìn Lý Đổi Đổi, phút chốc nhớ đến câu bình luận khi nãy của độc giả kia, nào là quất hai roi, nào là ôm hôn sau đó XXX. Trong đầu tôi lúc này không biết có bao nhiêu hình ảnh lướt qua khiến việc ngồi đối diện Lý Đổi Đổi càng thêm xấu hổ. Nhưng nếu bây giờ đứng lên đổi chỗ thì càng khó xử hơn. Tôi ngồi yên không nhúc nhích, trong lòng thầm tìm một chủ đề nói chuyện, đột nhiên thấy Vệ Vô Thường còn đang đứng, tôi liền chỉ vị trí bên cạnh Lý Đổi Đổi nói, "Đại tướng quân, anh ngồi ở kia đi."

Lý Đổi Đổi ngồi ở một đầu, Mỹ Mỹ thì ngồi ở đầu còn lại, một trong hai người phải có người đứng dậy thì Vệ Vô Thường mới vào được. Anh ta đứng gần Lý Đổi Đổi hơn, nhưng hắn ta lại vờ như không nghe thấy gì, vẫn ngồi bắt chéo chân, khoanh tay, đôi mắt sau gọng kính vàng vô cùng lạnh nhạt.

Không khí bất giác trùng xuống, cuối cùng vẫn là Vu Thiệu phá vỡ sự nặng nề, "Aiya, nhường chỗ cho Thi Vương đi nào hai người, sao không thân thiện gì hết vậy?"

"Này, anh qua đây mà vào", Mỹ Mỹ vội vàng đứng lên, Vệ Vô Thường đã được giải vây, liền đi qua đó, lách người qua Mỹ Mỹ ngồi xuống.

Song chính vì thế không khí càng thêm khó xử, tôi phải ngồi đối diện hai người với gương mặt lạnh đơ như băng không thềm nói lời nào.

Chẳng khác gì đang ở trên chiến trường khốc liệt.....

Vu Thiệu gác chiếc chân đang bó bột lên, vẫn vui vẻ liếm kem, "Sao vẫn chưa gọi món vậy, tôi đói bụng lắm rồi đó". Nó nói câu này xong nhân viên phục vụ bên cạnh mới đi đến. Tôi cảm thấy, nếu không phải nhờ Vu Thiệu với gương mặt trẻ con mở lời thì chắc chắn người ta không dám tiến lại rót trà cho chúng tôi.

Nhân viên rót trà còn người sói nhỏ thì gọi món, bầu không khí rất cuộc đã dễ thở hơn một chút.

Người sói nhỏ lúc này mới phát biểu, "Ừ thì..... Cảm ơn mọi người đã nể mặt, lúc trước mọi người đã giúp đỡ tôi rất nhiều mà tôi lại không có gì báo đáp. Thôi thì trước mắt mời tất cả ăn một bữa cơm, ăn xong đến 10 giờ tôi phải sang quán bar bên cạnh làm việc, mọi người cũng có thể đi thưởng thức một chút."

"Hôm nay vốn dĩ định mời tất cả khách trọ cùng đi nhưng Vạn Sự Nan chưa về, Lão Vu Bà từ chối tham gia các hoạt động tập thể nên không đến, nữ thần đại nhân vẫn đang ngủ, còn những người khác không biết lúc nào có ở nhà nên không thể mời. Thôi thì hôm nay bảy người chúng ta cứ ăn liên hoan trước vậy."

Nói đến vị nữ thần đại nhân sống ở lầu hai, đến tận bây giờ, tôi vẫn chưa có dịp gặp mặt, thậm chí còn không biết tên của cô ấy. Do một năm 365 ngày thì cô ấy đã dùng 364 ngày để ngủ, cô ấy rất cuộc thuộc giống loài phi nhân loại gì, ngay cả Lý Đối Đối cũng không biết. Nhưng mọi người đều biết chắc chắn một điều đó chính là....

Một khi nữ thần thức dậy, cư dân trong tòa chung cư như chúng tôi đây sẽ có wifi dùng, thậm chí còn là wifi miễn phí với tốc độ cực nhanh! Xem phim chưa bao giờ lag! Tải tệp, hình ảnh chưa mất đến một giây! Download game cực nặng chỉ cần nửa giờ là xong!

Mỗi năm một lần, nữ thần đại nhân tỉnh lại sẽ xử lý một đống việc vặt vãnh, ví dụ như ăn liền mười mấy ký thức ăn, sau đó cùng mọi người tán gẫu, xem TV, lên mạng và nộp tiền thuê nhà cả một năm tiếp theo cho Lý Đổi Đổi.

Vì thế đối với Lý Đổi Đổi mà nói, nữ thần đại nhân chính là một khách thuê điển hình, luôn trả tiền đúng hạn, tuyệt đối không bao giờ khát nợ. Cô ấy cứ thế mà ngủ, không gây tai họa gì còn mang đến cho những cư dân lâu năm xung quanh những "công hiến" to lớn!

Quả là "Khách thuê nhà người ta" có khác.

Nhưng nữ thần đại nhân tuyệt đối không chỉ vì thế mà được xưng là nữ thần đại nhân. Cô ấy còn có một sức mạnh vô cùng thần kỳ, đó chính là vào ngày mà cô ấy tỉnh lại, cô ấy sẽ lựa chọn một người bất kỳ và đáp ứng một nguyện vọng của người đó.

Bất luận nguyện vọng ấy là gì, nó nhất định sẽ thành hiện thực!

Nghe nói có một năm Lý Bồi Bồi cầu nguyện với nữ thần đại nhân ban cho một con chó thật lớn, thế là ngay ngày hôm sau, khi nữ thần đại nhân đã ngủ, Bồi Bồi liền nhặt được Mãng Tử, một con Alaska thuần chủng, bị vứt bỏ ở bên đường! Thân thể khỏe mạnh, nuôi đến tận bây giờ, trừ bỏ lần nuốt phải roi Đản Đản phải nhập viện ra thì không bị bất kỳ bệnh vặt nào.

Một năm khác, người sói nhỏ than khổ với nữ thần đại nhân, nói mình rất thích trống nhưng lại không có tiền mua. Vì thế ngay ngày hôm sau người sói nhỏ liền ở ven đường nhặt được nguyên một bộ trống, đem về dùng đến giờ chưa hư lần nào, chất lượng siêu siêu tốt!

Còn có Mỹ Mỹ nhặt được một bộ nội y bằng vỏ sò vô cùng đẹp, Lão Vu Bà thì trên đường nhặt được phiếu phẫu thuật thẩm mỹ ở bệnh viện miễn phí.....v.v.

Có thể nói, sự hiện diện của cô ấy chính là một kỳ tích.

Chỉ là từ trước đến nay không nghe nói nữ thần đại nhân đáp ứng ước nguyện nào của Lý Đổi Đổi. Nhưng ai mà quan tâm hần chút, hần không quan trọng!

Mỗi năm, những phi nhân loại bên trong tòa chung cư cũ nát này đều chờ mong giờ phút nữ thần đại nhân tỉnh lại, bao gồm cả tôi người mới vào sống năm nay. Nếu có thể, tôi nhất định sẽ cầu xin nữ thần đại nhân cho tôi..... thêm ba điều ước nữa!

Nhưng thời gian nữ thần đại nhân tỉnh dậy không có quy luật, mỗi năm mỗi khác, có khi vào ngày mừng một đầu năm, có khi phải chờ tới giữa năm, lại có khi phải chờ tới cuối năm.

Mọi người đều muốn đánh thức cô ấy, nhưng cô ấy lại như một động vật quý hiếm cần được bảo vệ. Vào lúc tất cả mọi người được thỏa ước nguyện họ liền bắt đầu bảo vệ cô ấy. Cô ấy sống ở lầu hai nên ngoại trừ lúc có việc cực gấp, khách ở lầu ba lầu bốn đều cố gắng điều chỉnh tiếng động, âm lượng ở mức thấp nhất.

Tôi sau một hồi suy nghĩ mông lung, khi hồi thần lại thì thấy người sói nhỏ bối rối vì không ai hưởng ứng mình mà đành nâng ly nói, "Chúng ta lấy trà thay rượu cạn ly nhé."

Lý Đổi Đổi rót cục cũng nể mặt mà nâng ly lên.

Vì thế mọi người đều nâng ly.

Người sói nhỏ một hơi liền uống xong ly trà, trông như đang tự an ủi hơn là chúc mừng.

Tôi đau lòng cho nó, tìm được một công việc vốn không dễ dàng gì, bây giờ lại muốn mời cả đám yêu ma quỷ quái này ăn một bữa càng không dễ dàng. Vì thế tôi muốn làm hoà hoãn và thay đổi bầu không khí, nhưng trong lòng còn chưa nghĩ ra cách nào thì từ trong góc đã nghe thấy một tiếng "soạt" khe khẽ. Tôi tưởng thứ gì rớt xuống, theo bản năng quay đầu nhìn thì bỗng nhiên thấy trên sofa ở góc bên cạnh chỗ Mỹ Mỹ ngồi có một con gì đó màu xám xám đang lấp ló...

Con chuột!

"Chuột!", tôi hét lên kinh hãi, dường như trong phút chốc nhảy dựng lên, cái bàn cũng theo đó mà run lên, khiến nước trà trong ly Lý Đổi Đổi đang cầm ở đôi diện sánh hết ra ngoài.

Nhân viên phục vụ nghe tôi hét lên như thế cũng kích động, anh ta nhanh chóng lùi về sau, hơi hoảng sợ nhìn chằm chằm vào trong góc.

Ấy vậy mà đám người xung quanh tôi lại tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Lý Đồi Đồi ngay cả một cái liếc mắt cũng không có, hắn chậm chậm lấy khăn giấy lau đi vết nước trà trên bàn, những người khác cũng chỉ hững hờ quay đầu nhìn với biểu tình vô cùng bình tĩnh.

Mỹ Mỹ ở gần nó nhất vẫn thong thả uống nước, cô ấy hỏi tôi, "Muốn giết nó không?"

"Đem ra ngoài giết đi, đừng để cô ta nhìn thấy rồi lại la hét ầm ĩ", Lý Đồi Đồi lạnh lùng ra lệnh.

"Được", Mỹ Mỹ không nói nhiều liền đứng lên, dùng tay không bắt lấy con chuột, tôi và nhân viên phục vụ thấy thế liền kêu oai oái, "Á trời ơi! Nó đang nhúc nhích kìa, á!". Trong tiếng la hét, Mỹ Mỹ bình tĩnh đem con chuột ra ngoài, qua cửa kính, tôi thấy cô ấy quăng con chuột trên đất rồi hung hăng đạp một phát, sau một hồi quan sát cô ấy mới phúi tay đi vào trong nhà hàng.

(Tây: chị badass quá chị ơi, thả tim)

"Tôi có thể rửa tay ở đâu?"

Nhân viên liền chỉ cho cô ấy đến nhà vệ sinh.

Cô ấy liền đi vào.

Tôi và người nhân viên kia đều nhìn cô ấy như một người hùng. Lúc này chủ tiệm mới vội vàng vàng vàng đi tới, trấn an tôi, "Thật sự xin lỗi quý khách, hệ thống ống nước dùng chung, mà nhà hàng chúng tôi lại ở lầu một..... Thật xin lỗi đã khiến các vị sợ hãi, hay là để tôi xếp chỗ khác cho mọi người nhé."

Tôi vừa định gật đầu thì Lý Đồi Đồi đã mở miệng từ chối, "Không cần, phiền lắm."

Chủ tiệm thấy cả bàn chúng tôi chỉ có một mình tôi đứng lên, còn có Mỹ Mỹ đang bình tĩnh từ nhà vệ sinh đi ra. Người sói nhỏ trấn an chủ tiệm, "Không sao đâu, chỉ là một con chuột thôi mà, chuyện bình thường!"

Ông ấy nghe thế có vẻ hơi ngây người, chắc là chưa từng thấy những vị khách nào đối với tình huống này lại bình tĩnh như thế. Do đó lại hướng người duy nhất bị dọa là tôi đây nói vài câu xin lỗi sau đó vội vàng rời đi.

Tôi yên lặng ngồi xuống, phản ứng của bọn họ..... đã khiến cho việc sợ hãi chuột là một điều vô cùng kỳ quái thì phải.

"Con người bây giờ 'mong manh dễ vỡ' quá. Điều kiện vệ sinh tốt quá rồi quen", Vu Thiệu đứng đưa chân, lục lặc vẫn không ngừng kêu leng keng, nhưng lúc này vẻ mặt lại mang theo sự trưởng thành, "Thời đại của chúng tôi, khi trong chén có phân chuột, chỉ cần nhặt ra là vẫn có thể tiếp tục ăn."

Người sói nhỏ cũng nói, "Trước kia ở chỗ chúng tôi sống, buổi tối trên xà nhà thường xuyên nghe thấy tiếng chuột chạy qua, đôi khi còn có một hai con rớt xuống mặt nữa."

Đề tài này có vẻ rất hot nên Vệ Vô Thường cũng mở miệng, "Thế vẫn còn tốt, tại hạ năm đó dọn dẹp chiến trường, khi chôn thi thể, trong hố có biết bao nhiêu là ruồi muỗi và chuột đang ăn xác, mà việc phòng chống bệnh sốt rét và các bệnh do chuột gây ra mới là đau đầu."

Họ càng nói tôi càng không muốn ăn.....

Đúng vậy..... Thật ngại quá..... Nhân loại hiện tại đúng là những con gà nhép!

Tôi yên lặng nhón lấy quả mơ bên trong cục cơm nắm, dù sao bầu không khí xấu hổ trầm mặc khi này cũng không còn nữa, con chuột kia..... cũng xem như không chết vô nghĩa!

"Ở biển không có loài này nhưng có nhiều thứ khác đáng sợ hơn", lúc Mỹ Mỹ vừa nói chuyện thì bên cạnh có một bóng người đi đến, trong tay còn bưng một cái mâm.

"Xin lỗi đã khiến các vị kinh sợ, đây là tôm nướng phô mai, coi như nhà hàng chúng tôi bồi thường cho các vị, để xảy ra việc vừa rồi thật là ngại quá"

Tôi ngẩng đầu nhìn, người nói là một anh chàng vô cùng đẹp trai, bên cạnh liền có người giới thiệu, "Đây là bếp trưởng của chúng tôi, anh ấy đích thân tới đây xin lỗi mọi người."

Còn trẻ như vậy đã làm bếp trưởng rồi! Bề ngoài lại vô cùng dễ nhìn, so với những phi nhân loại ở đây một chút cũng chẳng thua kém.

Tôi đang thưởng thức 'sắc đẹp' của bếp trưởng thì bỗng nhiên nghe thấy bên cạnh có tiếng chén đĩa va vào nhau loảng xoảng. Mỹ Mỹ đột nhiên đứng lên, vòng bụng béo tròn của cô ấy va vào chiếc bàn khiến nó không ngừng rung lên. Người sói nhỏ ngồi đối diện liền nhanh tay giúp cô ấy giữ chén đĩa lại.

Mọi người xung quanh đều nhìn cô ấy bằng cặp mắt kỳ quái, thế nhưng Mỹ Mỹ chỉ nhìn chằm chằm vị bếp trưởng kia, một hồi lâu sau mới mở miệng nói, "Anh là ai?"

Giọng điệu cô ấy khi hỏi câu này vô cùng kỳ lạ.

Vị bếp trưởng đẹp trai kia quay đầu nhìn cô ấy, vì Mỹ Mỹ là khách nên anh ta chỉ mang theo sự xa cách cùng vài phần khách khí mỉm cười. Anh ta hơi nghiêng đầu, như bảo không hiểu ý của Mỹ Mỹ là gì.

Mỹ Mỹ không giải thích gì, chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm anh ta.

Từ trước đến nay tôi chưa thấy Mỹ Mỹ tròn trĩnh có biểu tình như vậy bao giờ.

Ngày hôm qua Bồi Bồi có hỏi tôi đã thấy qua ánh mắt muốn giết một người là thế nào chưa. Lúc đó tôi nói mình chưa nhìn thấy nhưng hôm nay tôi rốt cục cũng nhìn thấy rồi.

Lời translator: Nào nào có nhân vật mới lên sàn rồi nhé, chuẩn bị khăn giấy để xem quá khứ của Mỹ Mỹ nhá, hehe

Chương 18

#trans: Đặc Lôi Tây

Chương 18

"Lý Đổi Đổi một mình ăn hết một phần sushi rồi kia!", Vu Thiệu bỗng nhiên la lớn.

Một câu này đã đánh thức tất cả mọi người, Bồi Bồi không nói lời nào liền cầm đĩa lên, loáng cái đã ăn sạch hai đĩa sushi lơ lửng trước mặt cách mình gần nhất. Người sói nhỏ cũng bắt đầu ăn ngấu nghiến, trừ bỏ Mỹ Mỹ đang đứng ngây ngốc, Vệ Vô Thường "chỉ đến nhìn cho biết" và Lý Đổi Đổi từ đầu tới cuối vẫn duy trì tốc độ ăn uống nhả nhận ra, tướng ăn của những người còn lại trông có vẻ rất..... khốc liệt.

Tôi vô cùng lo lắng cho túi tiền của người sói nhỏ..... Tuy rằng bản thân nó lại không quan tâm lắm vấn đề này.

Bếp trưởng đặt đĩa tôm xuống bàn xong liền lịch sự gập người chào, "Hy vọng mọi người dùng bữa ngon miệng, chuyện hôm nay xin bỏ qua cho, cảm ơn rất nhiều ạ" Dù người đó đã xoay bước đi nhưng Mỹ Mỹ vẫn dăm dăm nhìn theo bóng lưng anh ta.

Tôi nhìn đĩa sashimi trên bàn, bỗng có một giả thuyết đáng sợ lướt qua.....

Vị bếp trưởng này trước kia chẳng lẽ từng xẻ thịt bạn của Mỹ Mỹ?

Ý nghĩ này vừa lóe lên khiến một bàn thức ăn tĩnh lặng trước mắt phút chốc vô vị và như trở thành một hiện trường giết người. Bọn họ ai nấy trong miệng đều là bánh bao nhân thịt người, người sói nhỏ, Bồi Bồi và Lý Đổi Đổi, từng ngậm cắn vào da thịt của một đứa trẻ. Nhìn họ cứ thế ăn khiến tim tôi không ngừng run rẩy vì sợ hãi.

Khi tôi chuẩn bị có những suy đoán khủng bố hơn thì Bồi Bồi một miệng đầy cơm, không rõ ràng mạch lạc mà lảm bảm, "Đừng nhìn nữa". Cô ấy uống một ngụm trà, đem cơm trong miệng nuốt xuống, "Chỉ là có vẻ ngoài giống nhau thôi, đừng nghĩ nhiều quá."

Hả? Tôi quay đầu nhìn Bồi Bồi.

Xem ra Bồi Bồi biết được ân tình phía sau.

Trước khi Vệ Vô Thường đến, tôi là khách trọ mới nhất trong chung cư của Lý Đồi Đồi, vì thế đối với quá khứ của những khách trọ khác, tôi chỉ biết được trong phạm vi họ kể mình nghe mà thôi. Còn về những chuyện họ không muốn nói, tôi cũng chẳng thể nào đoán được vì sinh mệnh của họ so với nhân loại chúng tôi thật sự dài hơn rất nhiều, nên tôi chẳng thể nào đoán được quá khứ và chuyện tình cảm của họ

Mỹ Mỹ nghe Bồi Bồi nói xong mới thu lại ánh mắt, cô ấy buông đĩa xuống, im lặng không nói, tâm trạng nặng trĩu.

Lần đầu nhìn thấy Mỹ Mỹ cư xử như vậy, tôi không biết phải nên an ủi cô ấy thế nào, nhiều lần muốn mở lời lại thôi. Nhưng ngay sau đó, khi Lý Đồi Đồi uống trà xong, hắt lại hờ hững nói một câu, "Trước cứ tìm hiểu xem, sau đó suy xét lợi hại", hắt ta không nhìn Mỹ Mỹ, đĩa gấp một con sò đỏ, "Lỡ như là người đó thì sao?"

Tuy những từ hắt nói tôi nghe đều hiểu, nhưng lại không hiểu ý tứ bên trong chúng.

Mắt Mỹ Mỹ sáng lên. Cô ấy khựng lại một chốc, sau đó cầm đĩa lên, cũng gấp một con sò đỏ như Lý Đồi Đồi rồi hung hăng ngón vào miệng, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vị bếp trưởng đang đứng làm việc trước quầy bếp để mở, "Tôi nhất định sẽ tìm hiểu rõ ràng."

Tôi rất hiếu kì với chuyện quá khứ của Mỹ Mỹ vì dù sao đó cũng có thể là dự cảm sáng tác cho tôi. Nhưng xem ra việc này có vẻ rất phức tạp nên tôi vẫn ngập ngừng không dám hỏi thẳng.

Bữa cơm này kết thúc trong bầu không khí kì dị, khi hóa đơn tính tiền được đem ra, người sói nhỏ rút cuộc cũng nhận thức được số tiền còn dư của nó không đủ để trả. Tôi vốn muốn giúp nó một tay, nhưng thật sự nên cảm ơn con chuột từ trên trời rơi xuống kia, chủ quán đã chủ động giảm giá 15% cho chúng tôi, chính vì thế người sói nhỏ mới đủ tiền trả.

Sau khi ra khỏi quán ăn, Bồi Bồi vẫn không ngừng cảm thán con chuột kia quả là đáng giá, còn người sói nhỏ thì không ngừng nhìn khắp trên mặt đất nhằm tìm nơi con chuột bị đập bẹp dí, nói là muốn ghi công đức cho nó.

Dưới ánh mắt như nhìn những tên thần kinh của người qua đường, chúng tôi cùng đi đến quán bar người sói nhỏ làm việc ngồi chơi.

Đến thời gian làm việc, người sói nhỏ bước lên sân khấu, nó gảy một bài hát, tuy đó chỉ là một bản đồng quê đơn giản nhưng giai điệu rất du dương, so với tiếng trống thường ngày quả là một trời một vực.

Lúc này tôi mới biết thì ra người sói nhỏ còn có thể hát, không những thế tiếng hát còn vô cùng trong trẻo, như ánh sáng từ một vầng trăng khuyết nhẹ nhàng chiếu xuống ngọn núi, trải dài lên thảm cỏ xanh và môn trôn trên bộ lông của người sói nhỏ.

Dưới ánh đèn mờ ảo nơi quán bar, ngũ quan đẹp đẽ của người sói nhỏ càng thêm rõ nét, nếu chỉ nhìn thoáng qua sẽ khiến người ta ngỡ rằng người đang hát trên sân khấu là một anh Tây soái ca nào đó, cho dù nó cũng mang trong người dòng máu phương Tây thật.....

Tôi có chút thất thần nhìn người sói nhỏ, tôi huých tay vào Bồi Bồi đang ngồi bên cạnh, "Cậu còn dám nói ông chủ người ta khẩu vị nặng? Nhìn bộ dáng này của người sói nhỏ mà xem, đi ra đường một cái sẽ khiến bao nhiêu em gái phải điêu đứng?"

"Thiên cận."

Người trả lời tôi thế nhưng là Lý Đổi Đổi.

Tôi hoảng hốt nhìn sang mới phát hiện thì ra người ngồi bên cạnh mình lại là Lý Đổi Đổi. Những ngón tay thon dài đẹp đẽ đang nâng ly "cương thi" trên có cắm một lá bạc hà, màu rượu vang đỏ như máu này, quả thật rất hợp với hắn.

Trong nháy mắt hắn bỗng biến thành một bá tước ma cà rồng với làn da nhợt nhạt sống trong tòa lâu đài cổ xưa, không còn là ông chủ nhà sống ở lầu một có thể tùy tiện mặc áo ngủ mang dép lê đi ra ngoài đánh nhau.

Mẹ nó, ánh đèn trong quán bar này nhất định có vấn đề rồi, nếu không tại sao tôi nhìn ai cũng đẹp thế này?!

Tôi ho nhẹ một tiếng, xóc lại tinh thần, "Tôi đang nói chuyện với Bồi Bồi, mà sao anh ngồi ở đây, Bồi Bồi đâu?"

"Quầy bar."

Tôi quay đầu nhìn về phía quầy bar liền thấy, Mỹ Mỹ một mình ngồi uống rượu, Vu Thiệu thì cầm ly nước chanh đến bắt chuyện với một nhóm phụ nữ ở bàn khác, Lý Bồi Bồi và Vệ Vô Thường thì ngồi ở hai bên quầy bar đối diện nhau. Bồi Bồi vẻ mặt đầy sát khí nhìn chằm chằm Vệ Vô Thường, với một tư thế sẵn sàng chiến đấu, cô ấy giờ tay ra.....

"Loạn phách sai..... Lục lục thuận!"

"Năm khôì thủ."

Bọn họ..... thế nhưng đang chơi vung quyền.....

Tôi, "....."

Tôi không biết trò này có phải là trò chỉ có ở Trùng Khánh không, nhưng hình như tôi không thấy bất kì tỉnh thành nào chơi cả.

Trò vung quyền uống rượu này so với trò "Mười lăm hai mươi" không khác nhau mấy, trò chơi cần hai người, mỗi người chia một bàn tay ra, muốn giờ mấy ngón cũng được, sau đó hai người sẽ đồng thời tùy ý kêu lên một con số trong phạm vi mười. Nếu ai kêu đúng tổng số ngón tay mà hai người chia ra thì giành chiến thắng, bên thua phải uống cạn rượu trong ly của mình.

Điều đáng nói là khi chia tay ra, nếu kêu thẳng ra "Một hai ba bốn năm" hoặc "Không ra" sẽ có chút nhàm chán. Vì thế người chơi thường sẽ dùng một số từ ngữ để ẩn dụ con số mình đưa ra, ví dụ như ban nãy bọn họ la lên lục lục thuận, năm khôì thủ, còn có gì mà “Gỗ bốn mùa”, "Tất cả đều ra", "Anh em tốt".

Câu "Tất cả đều ra" chính là nói đến "Mười", vì hai người đều giờ năm ngón, nên mới gọi là "Tất cả đều ra".

Mà câu "Anh em tốt" đồng nghĩa với “Hai”, hai người mỗi người giờ một ngón giống nhau nên mới gọi là anh em tốt.

(Tây: trò chơi quả là hại não -_-)

Đến tận bây giờ tôi vẫn không thể chơi trò này, vì trong lúc vung quyền, bạn phải quan sát thần thái, biểu cảm cùng thói quen ra số của đối

phương, sau đó phải thâm tính toán, chưa kể còn phải lập ra chiến thuật cho bản thân.....

Độ khó của trò này với tôi mà nói thì trò "Mười lăm hai mươi" kia chả tính là gì, tôi tuy là người Trùng Khánh, nhận được sự dạy dỗ truyền thụ kinh nghiệm của các bậc cha chú nhưng vẫn như cũ không thể chơi.

Song Bồi Bồi thì khác.....

Cậu ấy tựa như trời sinh chính là thần đồng của trò này, uống rượu không say, vung quyền không bao giờ thua. Tôi nghĩ nếu cậu ấy có chút cầu tiến, muốn kiếm nhiều tiền hơn thì có thể đi đến các bàn khác mà ‘xuống tay đồ sát’, chắc chắn không một tên chuyên nghiệp nào có thể là đối thủ của cậu ấy.

Trước kia tôi có đi bar với Bồi Bồi, đã tận mắt chứng kiến cậu ấy dùng "Thiết huyết thủ pháp" của mình hạ gục một đám đông đàn ông.

Thế nhưng hôm nay..... lại không thể phân cao thấp với Vệ Vô Thường.

Xem ra cậu ấy rất muốn báo thù, bất luận là trên phương diện nào.....

Vệ Vô Thường chỉ mới tiếp xúc lần đầu nên nhanh chóng bị Bồi Bồi hạ đo ván, tuy đã uống cạn nhiều ly nhưng anh ta lại không có chút say, ngược lại càng trở nên thâm trầm, bình tĩnh. Thời gian anh ta cầm cự cho một ván càng ngày càng lâu. Sau nhiều lần bị chuốc rượu, cuối cùng Vệ Vô Thường cũng thắng được một lần.

Bồi Bồi có chút kinh ngạc, nhưng sau đó ý chí chiến đấu càng thêm sôi sục. Cô ấy từ ghế cao bước xuống, đứng thẳng người mà ngửa đầu uống cạn ly rượu, "Tiếp! Chơi lại!"

Hai người bọn họ chơi đến độ máu trong người như đang sôi lên. Những người xung quanh thấy thế liền tò mò nhìn sang, nam thanh nữ tú ở cạnh nhau, bất kể làm gì đều là một bức tranh đẹp.

Thế nhưng trong mắt tôi, quý cô ma cà rồng cùng anh chàng Thi Vương ngàn năm này thật quá Tầm thường!

"Anh không định cản Bồi Bồi sao?", Tôi hỏi Lý Đồi Đồi.

"Không", Lý Đồi Đồi lạnh nhạt nói, "Còn cô, xem ra rất quan tâm đến tên cương thi kia nhỉ?"

Tôi lẳng lặng nhìn hắn, "Tôi chỉ cảm thấy nếu hai người họ cứ tiếp tục uống như vậy thì người cuối cùng phải trả tiền chính là anh."

Những ngón tay xinh đẹp đang cầm ly rượu của Lý Đồi Đồi phút chốc khựng lại. Hắn ta nhanh chóng xoay người đi về phía Bồi Bồi.

(Tây: Hahaha, quả nhiên sợ tốn tiền)

Rất nhanh cuộc chiến kia liền kết thúc.

Bồi Bồi bị mắng đến mặt xám mày tro, "Không có tiền không có tôn nghiêm", "Ăn nhờ ở đậu không có tôn nghiêm", "Lớn rồi ở nhà ăn bám càng không có tôn nghiêm", một loạt các nguyên tắc này được thể hiện ở trên người Bồi Bồi vô cùng rõ nét.

Bồi Bồi bị mắng đến hết hứng thú, Lý Đồi Đồi nói đi về, ngoại trừ Vu Thiệu không thiếu tiền thuê nhà và người sói nhỏ đang làm việc ra, mấy người chúng tôi đều phải theo hắn ta trở về.

Thiếu tiền nhà giống như ngồi tù mà chủ nhà chính là cai ngục. Trong những tình huống bình thường, không một ai có gan mà cùng hắn cãi cổ.

Trên đường về nhà Mỹ Mỹ chẳng nói một lời, tôi không dám hỏi nguyên nhân, buổi tối lúc chuẩn bị đi ngủ, tôi dự định ngày mai sẽ làm chút đồ ăn ngon cho Mỹ Mỹ để tâm trạng cô ấy tốt hơn một chút.

Tôi mang theo ý nghĩ đó chìm vào giấc ngủ, nhưng rất nhanh, tôi đã thấy trời sáng, buổi tối hôm nay sao lại ngắn thế nhỉ? Còn đang băn khoăn thì mở mắt ra tôi liền nhìn thấy bầu trời trong xanh cùng ánh mặt trời chói chang.

Trùng Khánh..... Từ lúc nào lại có ánh nắng chói chang như vậy?

Hơn nữa..... Vì sao tôi không thấy trần nhà đâu hết vậy?

Tôi có chút ngây ngốc ngồi dậy, tiếp đó bên tai lại truyền tới tiếng sóng biển "Ào ào". Vừa quay đầu nhìn thì bất giác ngẩn người.

Vì sao tôi đang ngồi trên một bãi cát?

Tôi chẳng lẽ học được thuật di chuyển tức thời? Hoặc là đã xuyên

không? Hay nói cách khác..... tôi đang ở trong một giấc mộng vô cùng chân thực của một phi nhân loại nào đó?

"Aiz..... Sau nhiều năm rốt cục lại tái diễn."

Tôi nghe thấy tiếng thở dài quen thuộc ở bên cạnh, thì ra là Bồi Bồi đang từ một trứng cát bò ra. Cậu ấy xoay xoay cánh tay, "Aiz! Tôi chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon thôi mà! Cho tôi ra ngoài đi!"

"Đừng la hét nữa, ồn chết đi được."

Hả!?

Tôi quay sang nhìn về phía bên phải, Lý Đối Đối thế nhưng cũng đang ở đây!

Đây rốt cục là tình huống gì?

"Chuyện gì đang xảy ra vậy?", từ phía ngược lại có một âm thanh the thé cất lên, Lão vu bà mặt đang đắp dưa leo đứng dưới biển, áo ngủ lụa màu hồng nhạt bị sóng biển làm ướt đầm dãn chặt vào cơ thể không có chút cơ bắp nào của ông ta.....

Bồi Bồi đứng dậy, phủi cát trên người, "Nơi này là mộng cảnh."

"Mộng cảnh của ai?", Vệ Vô Thường cũng từ dưới biển đi lên. Hoàn toàn khác xa so với Lão vu bà là fan áo ngủ lụa, anh ta mặc một áo ba lỗ màu đen bó sát người và chiếc quần đen của quân nhân. Sóng biển đánh vào làm từng đường nét cơ bắp càng thêm rõ nét khiến người ta nhìn đến say mê.....

"Mộng cảnh của mỹ nhân ngư", Lý Đối Đối nói, "Chúng ta đều đang ở trong giấc mộng của Mỹ Mỹ."

Hắn ta vừa nói xong sóng biển liền đánh vào "Rầm" một tiếng, cuốn theo một cô gái mặc bộ áo ngủ bằng nhung màu trắng san hô. Người đó lặn vài vòng rồi dừng lại trên bãi cát. Cát bao phủ cả người cô ấy, còn mái tóc dài bồng bênh vàng kim thì che khuất cả gương mặt, song tựa hồ vẫn trong trạng thái ngủ say.

Chính là nữ thần đại nhân ở lâu hai!

Đây là lần đầu tôi được nhìn thấy cô ấy, và ngay giờ phút này, tôi thật sự chỉ muốn quỳ xuống bái lạy dung nhan kiều diễm kia mà thôi.

"Mỹ nhân ngư vào thời khắc bị kích động đến cực điểm, nếu khóc ở trong mơ sẽ dễ dàng cuốn những người xinh quanh vào giấc mơ của mình", Bồi Bồi tặc lưỡi, "Cái bà cô này, lại kéo luôn cả nữ thần đại nhân vào..... Xem ra hôm nay việc nhìn thấy người kia đã ảnh hưởng vô cùng lớn đến cảm xúc của cô ấy. Aiz, không biết lại khóc thành cái dạng gì rồi."

Tôi đau lòng cho Mỹ Mỹ, sau đó lại nhìn bốn phía xung quanh, "Sao chỉ có mấy người chúng ta? Mỹ Mỹ đâu?"

"Cô ấy đang nằm mơ, đương nhiên phải ở nơi cô ấy nên ở vào lúc này trong mơ rồi."

Bồi Bồi vừa nói xong thì từ trong rừng dừa trên bãi cát cách đây không xa truyền đến những tiếng nói âm ỉ, "Cậu dẫn tớ đi rồi, cậu sẽ bị phạt đó! Cậu sẽ chẳng lường trước được chúng sẽ làm gì với cậu đâu!", đó là giọng nói của một cô gái. Tiếng nói đó trong vắt như tiếng chim hoàng oanh, dạ oanh, và cũng chính là giai điệu đẹp đẽ nhất trên thế gian này.

"Không sao đâu, cậu cứ đi đi, tớ từng nói sẽ cứu cậu thoát khỏi đây thì nhất định tớ sẽ làm được", thiếu niên kia tuy còn nhỏ tuổi nhưng giọng nói lại rất trầm ổn.

Và kèm theo màn đối thoại đó, từ trong rừng dừa có hai bóng người chạy ra. Hay nói đúng hơn..... là hai mỹ nhân ngư.

Ai cũng nói, cứ là mỹ nhân ngư thì mặc nhiên sẽ xinh đẹp. Nhưng quan niệm đó trong tôi đã hoàn toàn sụp đổ khi lần đầu tiên nhìn thấy Mỹ Mỹ. Tuy nhiên nhìn mãi cũng quen, dần dần cảm thấy Mỹ Mỹ mập mập thật ra rất đáng yêu. Song vào giây phút hai mỹ nhân ngư này xuất hiện, tôi mới biết sắc đẹp làm kinh động trời đất là như thế nào.

"Đẹp thật", tôi không kiềm được khen ngợi một tiếng.

"Ừ", Bồi Bồi phụ họa, "Mỹ Mỹ trước kia quả thật rất xinh đẹp."

"Hả?", tôi giật mình hỏi, "Cậu nói gì?", sau đó lại nhìn mỹ nhân ngư trước mắt thêm vài cái, "Đây là..... cô gái này là Mỹ Mỹ? Dư Mỹ Mỹ?"

"Đúng vậy", Bồi Bồi gật đầu, "Phiên bản gầy."

Tôi hết sức kinh ngạc, xem ra..... việc bạn béo hay gầy..... Đôi khi còn có sức ảnh hưởng khủng khiếp hơn cả việc phẫu thuật thẩm mỹ thời nay.....

#cuoc_song_tot_dep_chuong_18

mỹ nhân ngư =)) khóc tạo ra mộng cảnh =)) mị vẫn thích khóc ra trên châu như Trường Ý hơn =)) tương đối có giá trị =))

#Vy

Chương 19

Giao nhân tách đuôi thành chân... Đau đớn nhường nào...

_____#beta: Vy_____

#trans: Đặc Lôi Tây

Chương 19

"Đừng nhìn nữa, Mỹ Mỹ ôm lại còn có thể đẹp ra, còn cô ấy à? Thôi bỏ đi, cả đời nhan sắc cũng chỉ như vậy mà thôi."

Nghe được những lời này khiến gân xanh trên trán tôi nổi hết lên. Kẻ châm chọc tôi không phải Lý Đồi Đồi mà là Hắc Cầu. Nó đứng trên lưng Mãng Tử, theo sóng biển dạt vào bờ. Mãng Tử cả bốn chân đang ra sức cào vào nước như cào đất. Khi thấy sắp lên đến bờ, bỗng nhiên sóng biển rút về, cuốn theo cả Mãng Tử. Nó há miệng vồ về phía nước biển, giống như đang nói mau buông ta ra. Thật là một bộ dáng ngốc nghếch đến đáng yêu. Hắc Cầu nhún người nhảy một cái, nhẹ nhàng thuận thực đáp xuống bờ cát khô ráo và chẳng mấy may quan tâm đến Mãng Tử đang bị cuốn đi.

Hắc Cầu giữ lông một cái khiến nước bắn đầy lên người tôi và Bồi Bồi.

Tôi còn chưa kịp xử lý nó thì Bồi Bồi đã nhanh tay hơn, cô ấy bước đến xách cổ nó lên, "Con mèo thiến nhà anh sao còn chưa chết nhỉ, cái miệng ăn nói càng ngày càng đáng ghét giống như anh đó, Đồi Đồi. Đề phòng việc nó sẽ đoạt mất danh hiệu ‘đệ nhất châm chọc’ của anh, hay để em giúp anh ‘mần thịt’ nó nhé?"

"Tiện dân! Mau buông tay ra, tôi luôn trung thành và tận tâm với chủ nhân, cô đừng hòng giở trò ly gián!"

"Hay cứ rút cái lưỡi này trước nhỉ?"

Lý Bồi Bồi nói xong liền banh miệng Hắc Cầu ra, Hắc Cầu sợ tới mức hai mắt tròn tròn.

Đúng lúc này, Mỹ Mỹ phiên bản gầy được một thiếu niên nắm tay chạy ra mép bờ biển, họ dường như không nhìn thấy chúng tôi, cứ thế xuyên

qua thân thể.

Thấy Bồi Bồi vẫn tiếp tục uy hiếp Hắc Cầu mà không tỏ vẻ gì ngạc nhiên khiến tôi cảm thấy vô cùng kì quái, "Hai người đó không nhìn thấy chúng ta sao?"

"Mỹ Mỹ là chủ nhân của giấc mộng này, cô ấy muốn thấy liền có thể thấy. Bây giờ cô ấy đang chìm trong hồi ức, không muốn những người khác đến quấy rầy", Lý Đồi Đồi nói, "Đừng cứ đứng ngẩn ra ở chỗ này, đến nơi râm mát đi, chờ Mỹ Mỹ mơ xong sẽ tự động tỉnh lại."

Hắn ta bước về phía rừng dừa, đối với chuyện Mỹ Mỹ phiên bản gây cùng thiếu niên mỹ nhân ngư kia một chút cũng không quan tâm, chỉ là..... Khi này nghe hắn ta và Bồi Bồi nói chuyện thì hắn là hai người họ đã bị kéo vào đây rất nhiều lần rồi.

Lý Đồi Đồi đi được vài bước liền ngừng lại, "Mau đem Kim Hoa lên đi."

Ai cơ?

Tôi quay đầu thì không thấy ai khác, đợi một lát, lão vu bà liền kêu lên, "Aiya, ở dưới biển nè, cô ấy nặng quá, tôi đỡ không nổi."

Bồi Bồi sau khi dọa Hắc Cầu khiến nó gục đầu không dám mở miệng nữa mới ném nó đi, quay đầu gọi Vệ Vô Thường, "Tên cương thi, mau cõng nữ thần đại nhân của chúng tôi lên bờ xem! Nên nhớ cẩn thận, nhẹ nhàng một chút, đừng để cô ấy bị thương, cô ấy chính là bảo vật của tòa chung cư này đó."

Vệ Vô Thường nghiêm túc nói, "Nam nữ khác biệt."

Lý Bồi Bồi ghét bỏ trừng anh ta một cái, "Đồ cổ hủ."

Mà tôi ở bên cạnh lại hoàn toàn ngẩn người.

"Kim Hoa"..... chẳng lẽ là tên của nữ thần đại nhân?

Cái gì!?

Có làm không vậy?

Mấy người đang đùa tôi sao?

Sau khi đến đây sống, tôi luôn cảm thấy, những phi nhân loại trong truyền thuyết này đều đang cố hết sức làm sụp đổ những nhận định vốn có của tôi về họ.

Trong tiếng sóng biển vỗ vào bờ âm ỉ, tôi cuối cùng đành chấp nhận một sự thật, phi nhân loại thật ra cũng rất tầm thường. Song tôi lại không ngờ được..... sự tầm thường đó lại thấp đến mức độ này!

Đến cả một nữ thần dung nhan khuynh thành với mái tóc dài vàng kim óng ánh lại có thể lấy cái tên là..... Kim Hoa?

(Tây: Kim Hoa trong tiếng Trung là một loại vi khuẩn màu đen, sống dưới biển, có thể chuyển hóa protein, tinh bột trong lá trà thành đường đơn và các chất có lợi cho cơ thể, chưa kể sẽ tạo cho trà hương vị thơm ngon nên được trộn chung với trà làm trà giảm béo)

Điều này có khác gì việc Ngô Ngạn Tổ tự đặt tên mình là “Nhị cầu tử” chứ?

Tôi hỏi Lý Đổi Đổi, "Đó là tên cô ấy thật sao?"

Lý Đổi Đổi không lạnh không nhạt trả lời tôi, "Điều này quan trọng sao?"

Đúng thật..... Đối với phi nhân loại bọn họ mà nói, hình như chuyện này không mấy quan trọng, ngay cả Lý Đổi Đổi còn dám tự đặt tên là Lý Đổi Đổi.....

Tôi trầm mặc tiếp nhận chuyện này, nhìn Bồi Bồi tự mình vén tay áo đến bên nữ thần đại nhân, một tay chậm rãi ôm cô ấy, tay còn lại ôm lấy hõm gối, dễ dàng bế bổng nữ thần đại nhân lên.

Nói thật, Bồi Bồi cao 1m75, biểu tình tràn đầy nét nam tính đẹp trai, lại ôm kiểu công chúa với nữ thần đại nhân, liền gọi lên trong lòng tôi một ngọn lửa cảm hứng bách hợp mãnh liệt.

Bồi Bồi ôm cô ấy đến bên cạnh tôi, tôi nhìn cô ấy nói, "Bồi Bồi, cậu mãi vẫn không tìm được bạn trai, vậy có bao giờ nghĩ qua nguyên nhân chưa? Cũng có thể do điều kiện kén chồng của cậu quá hà khắc, hay là giảm bớt tiêu chuẩn đi, ví dụ như từ vấn đề giới tính chẳng hạn?"

Bồi Bồi liếc nhìn tôi một cái, vẻ mặt huênh hoang, "Như thế nào, cảm thấy tớ quá đẹp trai cho nên không kiềm chế được mà thích tớ rồi hả?"

Tôi, "....."

Lý Đồi Đồi đi ở phía trước bỗng nhiên khựng lại khiến đầu tôi đâm sầm vào lưng hắn. Tôi ngẩng đầu nhìn Lý Đồi Đồi, hắn cũng cúi đầu nhìn chằm chằm tôi.

Biểu tình hắn ta có chút kỳ quái, tôi thấy thế liền vội vàng giải thích, "Đừng hiểu lầm, tôi không có ý đồ gì với em gái anh đâu."

"Aiya, tớ hiểu tớ hiểu", Bồi Bồi tiếp tục vừa đi nói, "Lỡ đem lòng thích tớ là một chuyện dễ dàng thế nào chứ? Tớ cool ngầu như vậy cơ mà. Nhưng Tô Tiểu Tín cậu vẫn nên bỏ cuộc đi, tuy tớ có nói cậu rất đáng yêu, nhưng tớ thích mấy anh khoai to hơn."

Tôi, "..... Bồi Bồi à cậu đừng ăn nói huých toẹt như thế được không, giữ ý tứ một chút."

"Cái gì cũng có thể ý tứ, riêng việc từ chối người khác thì tuyệt đối không được, tỏ tình cũng vậy", Bồi Bồi kiên định nói, "Tớ chính là thích khoai to đấy". Cô ấy cố tình nhấn thật mạnh chữ "To"

Tôi che mặt lại không nghe nổi nữa, chỉ mong tiếng sóng biển rửa sạch tai giúp mình.

Tôi nghiêm túc nhìn về phía biển, bất giác ngăn người. Mỹ Mỹ phiên bản gầy đã xuống biển, nhưng người thiếu niên kia vẫn đang đứng trên bờ

Mỹ Mỹ ở dưới nước nôn nóng nói, "A Hứa, cậu xuống đây, nước biển sẽ không làm hại cậu đâu vì biển là nhà của chúng ta mà."

Thiếu niên kia ở trên bờ phóng tầm mắt nhìn ra biển rộng, sắc mặt cậu tái nhợt, thân thể run rẩy, ngay cả tôi đứng xa như vậy cũng nhìn thấy rất rõ ràng. Thân là mỹ nhân ngư mà lại sợ biển?!

Tôi hoang mang, quay đầu hỏi Lý Đồi Đồi, "Cậu ta vì sao không xuống biển vậy, không phải vừa rồi cậu ta nói nhất định phải mang Mỹ Mỹ đi sao?"

"Bởi vì cậu ta không thể xuống."

Lý Đồi Đồi vừa nói xong, tôi liền nghe thấy trên đầu một tiếng "xoạt" vút qua. Tôi nhìn theo hướng thanh âm bay đến, trong không trung một mũi tên dài màu xám như xé gió lao thẳng về phía cậu thiếu niên kia.

"Cẩn thận!", tôi theo bản năng kêu lên, nhưng bọn họ căn bản không nghe thấy gì.

Tôi nhìn thấy Mỹ Mỹ kinh ngạc đến tròn xoe mắt, ngơ ngác nhìn mũi tên kia xuyên thẳng qua lồng ngực của người đó. Máu tươi văng tung toé xuống bờ cát trắng tinh, sau khi đâm xuyên qua lồng ngực, từ đầu mũi tên nháy mắt tách ra thành sáu cái vuốt sắt hết như bàn tay của ác quỷ, cứ thế siết chặt vào ngực của thiếu niên kia.

Ở đuôi mũi tên còn gắn thêm một dây xích mỏng. Xích sắt trong không trung đột ngột căng lên, đem thiếu niên đang đứng cạnh bờ biển giật mạnh về phía sau gần 10 mét.

"A Hứa!", Mỹ Mỹ thét to, mau chóng nhảy lên bờ, đang tính chồm tới giữ cậu ta lại, nhưng sau khi bắt được tay cậu ta, cô ấy lại lập tức buông ra.

Bởi vì nếu Mỹ Mỹ cố gắng níu lại thì cái "vuốt sắt" đang kéo A Hứa về phía ngược lại có thể xé toang cả lồng ngực của cậu.

Thân thể của A Hứa bị kéo đi, lăn mấy vòng trên cát, sự ma sát mạnh đến nỗi da nửa người trên bị bong tróc, còn vẩy cá nửa thân dưới cũng bị mài nhẵn ít nhiều.

Trên bờ cát lúc này chỉ còn lưu lại màu máu đỏ ghê người.

Tôi nhìn cảnh này trong lòng vô cùng căng thẳng, có ảo giác rằng da trên người mình hình như cũng đang bị mài rách, sự lạnh lẽo kéo thẳng từ xương sống đến đỉnh đầu khiến tôi tê dại.

Cuối cùng xích sắt kia cũng dừng lại không kéo đi nữa, bây giờ A Hứa nằm cuộn tròn trên cát, đau đến nỗi cả người đều run lên bần bật.

"Chúng ta... không thể giúp cậu ta sao?", Tôi hỏi Lý Đồi Đồi.

"Đây là giấc mơ của Mỹ Mỹ, mọi thứ đều là những việc cô ấy đã trải qua, cô muốn giúp thế nào?"

Giọng nói của hắn vô cùng lý trí. Tôi hiểu chứ, nhưng như thế tôi lại càng đau lòng cho Mỹ Mỹ..... Phải trải qua tất cả những chuyện thế này, quả thật.....

Tôi nhìn ngũ quan của cậu thiếu niên đang run rẩy kia, đột nhiên liên tưởng đến gương mặt của vị bếp trưởng ở nhà hàng Nhật hôm qua chúng tôi ăn tối.

"Tôi cảm thấy..... vị bếp trưởng kia cũng có chút giống thật"

Sau đó tôi bừng tỉnh ngộ, vị bếp trưởng kia chính là phiên bản trưởng thành của cậu thiếu niên này!

Cũng khó trách Mỹ Mỹ lúc đó lại kích động như vậy, nhưng mà..... thật kỳ lạ. Nếu nói cậu thiếu niên này hiện tại muốn mang Mỹ Mỹ đi, vậy cậu ta phải là bạn của Mỹ Mỹ mới đúng. Mà nhìn biểu cảm của Mỹ Mỹ hiện tại, cô ấy cũng đang rất đau lòng cho cậu ta.

Vậy vì cái gì lúc ấy trong nhà hàng, cô ấy lại bày ra bộ dáng như muốn giết chết vị bếp trưởng kia?

Lúc này, sợi dây xích sắt mỏng kia lại lách cách vang lên. Từ trong rừng dừa, nơi những bụi cây thấp bé phát ra những tiếng sột soạt khe khẽ, đồng thời có hai bóng người bước ra.

Hai người đang đến có một nam một nữ, ăn mặc vô cùng lôi thôi dơ bẩn. Người đàn ông mắt phải bị mù, người đàn bà thì mù mắt trái, hai người đều lấy một miếng vải đen che mắt lại. Sắc mặt của bọn họ đều mang theo sự hung ác hiểm độc. Trong tay người đàn bà cầm một đầu xích sắt, đầu còn lại thì đang trói một thiếu niên mỹ nhân ngư.

Mà gương mặt của thiếu niên này.....

Cùng cái cậu tên A Hứa kia giống nhau như đúc!

Nhân ngư song sinh?

Thiếu niên mới đến này hai tay bị trói chặt, trên người tràn đầy vết thương, có cũ có mới, thoạt nhìn rất kinh người. Khóe miệng cậu ta còn đang chảy máu, giống như mới vừa bị đánh.

Bọn chúng lướt qua người chúng tôi. Khi đó, tôi thấy thiếu niên mỹ nhân ngư kia đang nhìn chằm chằm vào đôi nam nữ kia, cũng liếc nhìn A Hứa đang nằm cuộn tròn trên cát. Sự âm độc cùng căm ghét trong đôi mắt ấy khiến tôi cảm thấy sợ hãi.

Cậu ta đang hận, hận đôi nam nữ này, hận người anh em song sinh của mình, cũng hận luôn cả Mỹ Mỹ.

Cái đuôi đi trên cạn tốc độ đương nhiên sẽ không theo kịp bước chân của con người, cho nên thiếu niên ấy đi một hồi liền lão đảo, té sóng soài trên cát.

Người đàn bà kia lại không hề dừng bước, ả quay đầu trừng mắt nhìn sau đó hung hăng quất chiếc roi trong tay vào mặt cậu, "Đồ vô dụng này!"

Một roi này đã quất rách tai của thiếu niên đó. Cậu ta rên một tiếng, theo phản xạ nâng đôi tay đang bị trói chặt lên để đỡ, vì thế cánh tay thoáng chốc xuất hiện một vết máu dài.

Thấy thiếu niên kia phản ứng như vậy, ả ta rốt cục cũng dừng bước mà quất roi loạn xạ vào người cậu, "Mày còn dám đưa tay đỡ! Mày còn dám đưa tay đỡ hả!? Đỡ này, dám đỡ này!"

Thiếu niên kia cắn môi, chiếc roi cứ hung hăng quất thẳng vào người cậu, mà cậu lại chỉ chậm chậm duỗi thẳng người, giống như một con cá chết nằm bất động. Mặc kệ người đàn bà kia quất bao nhiêu, hai mắt cậu vẫn mở trừng, gât gao nhìn vào không trung. Cậu nhìn về phía mặt trời, như muốn khiến cho đôi mắt mình bị chiếu cho mù lòa, cậu không giãy giụa, không phản kháng, cũng không kêu đau.

Tôi thật sự không thể tiếp tục nhìn nữa nên đã mau chóng xoay người. Lý Đối Đối đứng ở phía sau tôi nên bây giờ tôi đang đối diện với lồng ngực của hắn ta, khoảng cách của chúng tôi bây giờ cực kì gần song hắn ta lại không hề tránh đi.

Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén cảm giác khó chịu trong lòng.

Lúc này, Bồi Bồi đứng trong rừng dừa gọi tôi, "Tiểu Tín, cậu lại đây, hai tên vợ chồng hải tặc khôn kiếp ấy tàn độc lắm, cậu đừng nhìn nữa, chuyện xảy ra tiếp theo càng máu me hơn đó."

Tôi cắn chặt răng, quyết định quay đầu lại nhìn tiếp. A đàn bà khi thấy thiếu niên kia đã khuất phục dưới đòn roi của mình liền ngừng tay, "Hừ! Thứ đồ chơi bần tiện". A ta dùng sức kéo mạnh cậu ta đi về phía trước, chiếc roi trên tay chỉ thẳng về phía Mỹ Mỹ, "Đồ rác rưởi, dám dụ dỗ nô lệ của bọn tao bỏ trốn hả! Hôm nay tao nhất định sẽ cạo hết vảy trên người mày!"

A Hứa từ nãy đến giờ nằm cuộn mình run rẩy trên đất lúc này cố gắng đưa tay đẩy Mỹ Mỹ đang ngồi cạnh mình một cái, "Cậu đi đi", cậu ta nói, "Cậu có thể đi, cậu không thuộc về nơi này, cậu thuộc về biển cả. Cậu và chúng tớ không hề giống nhau."

Người đàn bà hải tặc cười lớn, ả quay đầu nhìn thiếu niên đang bị trói nói, "A Quý, mày nhìn em trai của mày đang giúp mày có thêm cơ hội được ăn đòn kia! Nó còn nghĩ đồ rác rưởi kia còn quan trọng hơn cả anh trai mình nữa."

A Quý vẫn nhìn đắm đắm vào mặt trời, không thèm nhìn dù chỉ một chút.

Gã đàn ông đem miếng vải trong tay ném đến che lên mặt A Quý, hay nói đúng hơn là che lại đôi mắt, "Mày muốn tự khiến mắt mình bị mù thành phế nhân để tui tao giết mày hả?"

A Quý mặc kệ tấm vải dơ bẩn kia che trên mặt mình, vẫn nằm im bất động.

Gã đàn ông mắng xong, liền bước đến kéo chặt xích sắt trong tay, đem A Hứa ở đằng xa kéo trở về thêm hai thước.

A Hứa lập tức hộc ra một bãi máu trên cát. Sự đau đớn đó tựa như lan truyền đến cả Mỹ Mỹ, cô ấy kinh hô một tiếng, lại nhào về phía A Hứa, nhưng không dám chạm vào cậu ấy. Mỹ Mỹ khóc đến độ giọng nói khàn đặc cả đi, "Các người dừng tay đi! Tôi sẽ không bỏ trốn nữa, xin đừng đánh cậu ấy, xin các người đừng hành hạ bọn họ nữa. Bọn họ cũng biết đau mà! Rất đau đó!"

Tôi nhìn Mỹ Mỹ, người trước nay không bao giờ lộ ra vẻ mặt khổ sở tang thương, hiện tại lại khóc đến tê tâm liệt phế như vậy, tôi bất giác cũng cảm thấy rất khổ sở và bất lực thay cô ấy.

"Mỹ Mỹ mỗi lần nằm mơ đều phải thấy đi thấy lại cảnh này sao?", tôi hỏi Lý Đồi Đồi, "Rốt cục mấy năm nay cô ấy đã nằm mơ bao nhiêu lần rồi?"

Lý Đồi Đồi trả lời, "Không đếm xuể."

Nghe xong tôi càng đau lòng hơn, giống như có một bàn tay vô hình nào đó đang đem tim tôi bóp nghẹt. Mỹ Mỹ lúc đó phải có bao nhiêu khổ sở, bao nhiêu bất lực? Vì sao tôi lại không thể giúp được gì cho cô ấy?

Gã hải tặc nhếch miệng cười, "Được thôi, muốn tội tao không đánh chúng nữa, mày phải đáp ứng một điều kiện."

"Ông nói đi"

"Tội tao có thuốc khiến mỹ nhân ngư uống vào có thể mọc chân. Nhưng nghe nói, chỉ khi mỹ nhân ngư tội bấy tự nguyện mới có thể thành công. Đã nhiều năm như vậy rồi, ông đây đã tốn không biết bao nhiêu công sức nhưng vẫn thất bại, hai đứa bọn chúng đều không thể mọc chân. Nếu mày tự nguyện cắt đuôi tách chân, ông đây có thể sẽ suy nghĩ lại đề nghị của mày."

A Hứa nghe xong, tuy đang rất đau đớn nhưng vẫn cố chịu đựng, ngẩng đầu nhìn Mỹ Mỹ, hung hăng đẩy cô ấy một cái, "Đi mau đi!"

Mỹ Mỹ ngây người, nước mắt trên mặt còn chưa khô, sắc mặt cô ấy tái nhợt, còn đôi môi do bị phơi dưới nắng quá lâu mà nứt nẻ cả. Cô ấy nhìn cặp vợ chồng hải tặc kia, sau đó gật đầu, "Được, tôi đồng ý cắt đuôi để phân chân. Tôi sẽ ở lại đây với các người nhưng các người phải thả hai anh em họ đi."

A Hứa hai mắt đầy tơ máu, nhìn chằm chằm Mỹ Mỹ.

Mà A Quý đang nằm ở phía sau ả đàn bà khi nghe được lời này, cũng hơi hơi xoay đầu qua. Đôi mắt dường như sắp mù lòa dưới tấm vải dơ bẩn kia cơ hồ cũng đang nhìn về phía Mỹ Mỹ.

Hai vợ chồng hải tặc nhìn nhau cười lớn, "Được, mày ở lại với tội tao, tội tao sẽ thả chúng đi."

Tôi nhìn thấy sự gian trá trong mắt bọn chúng, cũng nhìn thấy sự tàn nhẫn, chắc chắn bọn chúng sẽ không giữ lời.

Nhưng tôi nghĩ đến Mỹ Mỹ hiện tại có thể tùy ý biến chân hoặc đuôi cá, đại khái cũng đoán được kết cục.

Quả nhiên, Mỹ Mỹ sau một hồi trầm mặc, cô ấy như một con rối, thật thà gật đầu, "Được, tôi làm."

"Ngay đêm nay!"

"Ngay đêm nay."

#cuoc_song_tot_dep_chuong_19

Chương 20

#trans: Đặc Lôi Tây

#beta: Vy

Chương 20

"Đừng nhìn nữa", Lý Đồi Đồi nói với tôi.

Nhưng khi tôi vừa quay đầu thì ánh sáng xung quanh dần biến mất, mặt trời bây giờ đã lặn xuống đường chân trời. Trên không trung có một vầng trăng sáng rực tròn vành vạnh tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lẽo xuống bãi biển. Bồi Bồi và những người khác đã đến đứng trong rừng dừa, trên bờ cát bây giờ chỉ còn lại vết máu bầm đen của A Hứa ban sáng.

Mỹ Mỹ, hai anh em mỹ nhân ngư và cặp vợ chồng hải tặc kia đều không thấy đâu nữa.

Tôi đại khái đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Vì đây là giấc mơ của Mỹ Mỹ, giống như việc không muốn nhìn thấy chúng tôi, cô ấy hoàn toàn có thể chi phối không gian cùng thời gian thông qua ý nghĩ. Những thứ cô ấy mơ thấy đều là những chuyện cô ấy quan tâm, hay nói đúng hơn, đó là những kí ức đã khắc sâu vào tâm khảm. Chính vì vậy mới có việc lướt qua những thời điểm không quan trọng.

Giống như việc vẽ truyện tranh, tác giả sẽ giản lược các tình tiết không hay để tránh lãng phí thời gian của độc giả.

"Bọn họ đang ở đâu?", tôi hỏi Lý Đồi Đồi, nhưng lời còn chưa dứt, tôi đã nghe thấy từ sâu trong rừng dừa truyền đến một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Tiếng kêu đó thảm thiết đến cực điểm, tựa như có thể xé rách cả bầu trời đêm.

Là tiếng của Mỹ Mỹ.

Trái tim tôi đập dồn dập, theo bản năng chạy nhanh về phía phát ra âm thanh. Tôi muốn cứu Mỹ Mỹ, tôi không muốn cô ấy phải bất lực, tuyệt vọng như vậy, tôi muốn cô ấy biết khi cô ấy đưa tay ra cầu sự giúp đỡ, sẽ có người nguyện ý nắm lấy.

"Tô Tiểu Tín", Lý Đồi Đồi ở phía sau gọi với theo.

Tôi mặc kệ hắn, tôi chỉ biết cho dù hiện tại không giúp được Mỹ Mỹ trong quá khứ, nhưng tôi có thể đánh thức cô ấy. Nếu cô ấy tỉnh dậy rồi sẽ không cần phải tiếp tục chịu đựng sự dày vò tra tấn này nữa.

Tôi lần theo nơi âm thanh truyền đến, nương theo ánh trăng, tôi thấy được trên một bụi cây có vết máu vì thế liền chạy qua hướng đó. Chạy chưa được bao lâu, tôi nhìn thấy ánh lửa sau tầng tầng lớp lớp cỏ dại cao vút.

Đồng thời, tôi cũng thấy được cảnh ả đàn bà kia đang đè Mỹ Mỹ vào tảng đá lớn, phần eo của cô ấy bị buộc chặt vào đầu tảng đá bằng một sợi xích mỏng, da thịt ở đó cũng vì thế mà như lõm sâu vào.

Nửa người trên của Mỹ Mỹ bị ả đàn bà khống chế, còn đuôi cá thì theo độ dốc của tảng đá mà rũ xuống. Ngoài ra bọn chúng còn đóng một cây đinh thật to vào chiếc đuôi, bên dưới phần eo một chút, để cố định nó. Sự đau đớn đó khiến Mỹ Mỹ không tài nào nhấc nổi đuôi mình lên, còn những chiếc vảy chưa bị tróc cũng không còn màu sắc gì ngoài một mảng trắng bệch.

Mỹ Mỹ đau đến nỗi cả người run rẩy.

Tên đàn ông đứng ở phía đuôi, tay cầm đại đao, hỏi: "Thuốc có tác dụng chưa?"

Ả đàn bà thô lỗ banh miệng Mỹ Mỹ ra, "Bắt đầu mọc răng con người rồi, thuốc đã có tác dụng, mau cắt ra đi."

Ngay lập tức tên đàn ông kia nâng đại đao lên, bắt đầu từ chiếc đinh to, mạnh bạo chém đôi chiếc đuôi của Mỹ Mỹ. "Xoẹt" một tiếng, tôi dường như cảm nhận được trái tim mình cũng vừa bị rạch một nhát.

Mỹ Mỹ không hề kêu la, hay nói đúng hơn cô ấy không còn sức nữa. Cô ấy mở mắt nhìn ánh trăng trên bầu trời, há to miệng ra sức hít thở như đang bị một bàn tay vô hình nào đó bóp chặt lấy yết hầu.

Ánh trăng trong mắt Mỹ Mỹ bây giờ không biết đã méo mó đến mức nào.

Tôi liều mạng chạy đến bên kia tảng đá, ghé sát vào tai Mỹ Mỹ thét lên, "Dư Mỹ Mỹ! Mau tỉnh lại! Đừng tiếp tục mơ nữa!"

Nhưng cô ấy chẳng nghe thấy gì.

Tôi bèn nghĩ mọi cách đánh thức cô ấy. Tôi nói, "Trên sân thượng tôi đang nấu lẩu này, có món bánh gạo cô thích ăn nhất đó!"

"Lý Đồi Đồi đang tìm cô đòi tiền thuê nhà còn muốn đốt rụi ổ chăn của cô kìa!"

"Sổ tiết kiệm của cô bị Bồi Bồi trộm đi mua rượu hết rồi!"

Tất cả những uy hiếp, dụ dỗ của tôi nếu đem so với sự việc trước mắt, xem ra còn tốt chán.

Và nếu so với những gì cô ấy hiện tại phải trải qua thì những chuyện vụn vặt, so đo, phiền toái ở khu chung cư còn tốt hơn gấp trăm ngàn lần.

Tôi không thể đánh thức cô ấy. Cô ấy không hề nghe thấy tiếng tôi gọi.

Tôi..... vốn không giúp được cô ấy.

Tôi suy sụp lùi về phía sau.

"Aiya, biết cô ấy trước kia đáng thương như vậy, lúc về phải tặng cô ấy nhiều mặt nạ handmade hơn mới được", lão vu bà không biết khi nào đã đuổi đến nói. Ông ta khoanh tay đứng bên ngoài ánh lửa nhìn Mỹ Mỹ, "Hai tên hải tặc này sao đáng ghét như vậy được nhỉ? Nếu để tôi tóm được chúng, tôi nhất định sẽ nguyên rửa chúng, khiến chúng mãi mãi chỉ có thể ở yên một chỗ, khỏi ra ngoài gây chuyện hại người."

"Thật trùng hợp, các vụ sư trên thế giới này đều có cùng tư tưởng như ông."

Hắc Cầu đứng trên vai Vệ Vô Thường đang tiến về phía này nói, "Hai cái tên hải tặc này do gây chuyện với một vụ sư nên bị người đó nguyên rửa, suốt đời suốt kiếp chỉ có thể ở trên đảo này, vĩnh viễn không thể rời đi."

Lão vu bà vén vén tóc, "Ừ, vẫn là tộc vụ sư của chúng tôi lợi hại nhất."

"Nếu không thể rời khỏi đây thì bọn chúng làm thế nào bắt được Mỹ Mỹ và hai anh em người cá kia?", tôi hỏi.

"Hai anh em kia do ngoài ý muốn lạc mất cha mẹ, bị sóng biển đánh dạt vào bờ, sau đó hai tên này lượm về nuôi. Mà lòng dạ bọn chúng thật sự

rất xấu xa, chúng dùng mọi thủ đoạn khiến hai anh em đối với biển cả có một bóng ma tâm lý, nên dù thấy biển cũng không dám đi xuống. Hơn nữa, cô thấy không.....", Hắc Cầu chỉ chỉ ả đàn bà, "À ta luôn không chế người anh, bởi vì người anh không mạnh bằng người em."

"Chúng bắt người em đứng trên bờ cát ca hát, dụ cá tôm hoặc các đoàn tàu thuyền đến, sau đó ăn thịt."

Vệ Vô Thường nhú mày, "Ăn thịt người?"

"Đúng, nhưng chưa hết", Hắc Cầu nói tiếp, "Nếu người em không ngoan ngoãn nghe lời, bọn chúng không chỉ đánh một mình cậu ấy mà còn đánh luôn cả người anh với số lượng gấp đôi. Người em vì sợ liên lụy anh mình nên không dám làm gì liều lĩnh. Mỹ Mỹ cũng là nhờ tiếng hát của người em mà tìm đến hòn đảo. Chúng không ăn thịt Mỹ Mỹ là vì ăn cũng ăn đủ rồi, bây giờ muốn để dành một thứ đồ chơi để giải trí tiêu khiển."

Tim tôi run lên, "Cho nên chúng muốn khiến mỹ nhân ngư mọc chân....."

"Chúng muốn làm những chuyện dơ bẩn nhất mà cô có thể nghĩ ra được."

Trong lòng tôi không có gì ngoài sự ghê tởm. Tôi nhìn về phía gã đàn ông không ngừng đưa dao rạch xuống dưới, chỉ một chút nữa thôi là có thể khiến đuôi của Mỹ Mỹ chẻ làm hai. Máu của cô ấy theo tảng đá chảy đầy đất, Mỹ Mỹ dường như lâm vào trạng thái hôn mê. Vảy trên đuôi bỗng chốc biến mất, phía dưới cái đuôi cũng dần dần hiện ra hình dáng của năm ngón chân

Tôi siết chặt nắm tay, từ trước đến nay tôi chưa từng cảm hận một người nào đến mức này cả.

Mà đúng lúc này, một mũi tên dài bỗng nhiên từ đâu bay đến, từ huyết thái dương trái bay xuyên qua đầu của tên hải tặc. Sau khi xuyên qua huyết thái dương phải, từ đầu mũi tên liền có sáu nhánh như vuốt sắt bung ra, bao trọn lấy đầu của hắn, sợi xích ở sau mũi tên lập tức bị kéo căng, chỉ nghe "phụt" một tiếng, đầu tên đàn ông bị giựt phăng đi rơi thẳng xuống đất.

(Tây: máu me thật -_-)

Sự việc này quá mức máu me khiến tôi nhất thời có chút phản ứng không kịp.

Chờ đến khi hồi thần thì chỉ cảm thấy dạ dày như muốn trào ra. Nhưng bên cạnh sự ghê tởm, tôi lại có một loại cảm giác "đáng đời tên ác nhân".

Tôi biết bản thân có ý niệm như vậy là không tốt lắm, nhưng theo nhân sinh quan của tôi, những kẻ cùng hung cực ác phải có một kết cục bi thảm.

Nhìn theo phía dây sắt, tôi thấy A Hứa đứng ở một bên đang cố sức dùng đuôi cá chống đỡ thân thể. Cậu ấy tự mình rút mũi tên trong ngực ra, rồi chính tay đem nó giật đứt đầu tên hải tặc.

Cho nên mới có một màn vừa rồi.

Dây xích sắt gắn ở phía đuôi mũi tên không những xuyên qua đầu tên hải tặc mà còn đang xuyên qua ngực của A Hứa. Đồng nghĩa khi mũi tên bay qua đầu tên hải tặc cũng là lúc xích sắt đang ma sát trong ngực cậu.

Tôi không đoán được rốt cuộc giữa A Hứa và tên hải tặc thì ai đau đớn hơn?

Máu của tên hải tặc, máu của Mỹ Mỹ còn có máu của A Hứa chảy đầy trên đất.

Chuyện xảy ra quá nhanh khiến không chỉ tôi, mà cả hải tặc kia cũng thất thần.

Tay ả còn đang đè trên vai Mỹ Mỹ, nhưng sau vài giây kinh ngạc ngẩn ngui, ả liền hô to một tiếng, "Phản rồi! Mày muốn chết hả?". Ả buông Mỹ Mỹ ra, không quan tâm đầu tên hải tặc đang nằm lăn lóc trên đất, cầm đại đao đi về phía A Hứa.

A Hứa giống như hạ quyết tâm muốn liều chết. Cậu ta thở hồn hển, nhặt cái đầu của tên hải tặc lên rồi xem nó như một thứ vũ khí mà ném về phía ả đàn bà.

Nhưng chuyện kinh khủng hơn chính là, đôi mắt của tên hải tặc đó vẫn mờ trưng trưng, hấn giận giữ nhìn về phía trước quát, "Giết nó! Giết nó ngay cho tao!"

Thì ra bọn chúng đều trường sinh bất tử.....

Quả nhiên chúng phải sống cô độc đời đời kiếp kiếp trên hoang đảo này.

Thân thể tên hải tặc giãy giụa trên đất, nhưng không tìm thấy đầu đâu, mà đầu của hắn lại đang bị A Hứa ném đến trước đại đao của ả đàn bà.

"Mụ già thôi tha! Đao của mày suýt nữa chém bay cái mũi của tao rồi. Mau chém đứt sợi xích đi!". Tên đàn ông ra lệnh, ả liền một đao chém đứt sợi xích liền kết đầu tên hải tặc và A Hứa.

Xích sắt đã bị chặt đứt.

Mắt tôi sáng lên, "Cơ hội đến rồi!"

A Hứa cũng biết điều đó, vuốt sắt khổng chế đã không có, cậu ấy liền mạng bò về phía trước. Khi hoàn toàn thoát khỏi vuốt sắt, cậu ta bò đến và đỡ Mỹ Mỹ đang thoi thóp dậy.

Cậu ta không nói gì, chỉ quất đuôi một cái, đồng lửa trên mặt đất liền bay lên người ả hải tặc. Lửa đốt cháy quần áo của ả, cũng đốt cháy cả tóc trên đầu tên đàn ông, thế là bọn chúng được một phen lẫn lộn bát nháo trong đồng lửa.

Sau đó cậu mang Mỹ Mỹ đi về phía bờ biển.

Mỹ Mỹ ngẩng đầu, ánh mắt xuyên thấu qua vai A Hứa, nhìn về phía sau hai tên hải tặc thì liền thấy, trong bóng đêm, A Quý đang lẳng lẳng nhìn theo bọn họ. Hai tay cậu ta bị trói bằng một đầu xích sắt, đầu còn lại ả hải tặc đang cầm trên tay. Cậu ta vốn không thể chạy trốn.

Như lúc ban ngày nhìn vào mặt trời, cậu cứ thế mở to mắt nhìn bóng hình bọn họ dần khuất xa. Ngọn lửa đang bùng cháy trên người ả hải tặc bây giờ cũng chính là ngọn lửa oán hờn và căm ghét trong tâm hồn cậu.

Mỹ Mỹ nói, "Anh của cậu....."

A Hứa trầm mặc không nói, vẫn như cũ bông Mỹ Mỹ đi về phía đại dương.

Cả chặng đường lão đảo, giãy giụa, cũng như dốc hết toàn lực.

Tôi đuổi theo phía sau vì tôi muốn thấy họ được an toàn, được sống tốt. Tôi hy vọng lý do Mỹ Mỹ hiện tại không nhắc đến A Hứa là bởi vì sau

khi trốn thoát, hai người họ liền mỗi người một ngả và tự tìm cho mình một cuộc sống mới.

Khi chạy đến bờ biển.

Ban đêm đại dương một màu đen kịt, sóng biển rì rào đánh vào bờ, không bao giờ dừng lại.

A Hứa đem Mỹ Mỹ quăng thật xa xuống biển. Khi vừa chạm vào nước, chiếc đuôi vốn bị tách đôi như đôi chân của cô ấy thoát cái đã biến thành một chiếc đuôi máu thịt không toàn diện. Tuy thế cô ấy vẫn có thể bơi.

Tôi biết, mỹ nhân ngư chỉ cần có nước là có thể bơi, họ bơi qua vạn trượng vực sâu, bơi qua hàng ngàn sóng to gió lớn, bơi qua đại dương triệu năm biến đổi vô thường. Họ bơi đến bên bờ tự do.

Mỹ Mỹ sau khi xuống biển cô ấy không hề vội vã bơi đi mà lại quay đầu nhìn A Hứa. Cô ấy không nói gì, chỉ dùng đôi mắt đẹp đến kinh tâm động phách của mình, phản chiếu ánh trăng dịu dàng trên cao nhìn A Hứa, như đang cổ vũ cậu.

Cuối cùng A Hứa cắn chặt răng, tung người nhảy lên. Giống như truyền thuyết cá chép vượt Vũ Môn, qua ải này, cậu ta liền có thể phi thăng thành rồng, ngao du bốn bể. Và kể từ đây trên thế gian, không điều gì có thể ngăn cản họ nữa.....

#cuoc_song_tot_dep_chuong_20

Chương 21

#trans: Đặc Lôi Tây

#beta: Vy

Chương 21

Mỹ Mỹ và A Hứa xuống biển, những cơn sóng cuộn cuộn nhuộm đầy sắc màu màn đêm liền che đi bóng hình của họ.

Tôi rất hy vọng vào lúc này Mỹ Mỹ sẽ tỉnh lại, vì khi không còn gì để kể cũng chính là lúc cuộc sống của nhân vật chính trở lại bình thường như bao người. Nhưng Mỹ Mỹ không làm thế, cô ấy vẫn tiếp tục mơ.

Ngọn lửa trong rừng dừa kia đã đốt rụi tất cả cỏ cây trên đảo, ánh lên bầu trời một mảng đỏ rực. Từng cuộn khói cuộn cuộn bốc lên cao, ả hải tặc một tay kéo A Quý, một tay xách đầu tên hải tặc chạy đuổi theo họ.

Mặt ả bị thiêu cháy đen, quần áo cũng bị đốt rách bươm, chính vì thế biểu tình của ả lúc này cực kì hung ác. ả thở hồng hộc, cánh mũi vì những hơi thở dồn dập làm cho phập phồng liên hồi, thoát nhìn chẳng khác gì dã thú đang lên cơn say máu.

Cái đầu tên đàn ông lớn tiếng kêu gào, "Giết chúng cho tao! Giết chúng ngay!"

Tay ả đàn bà dùng lực kéo A Quý một cái, cậu ta không kịp phòng bị liền bị lôi té sóng soài trước mặt ả, "Cảm nhận phương hướng của em mày mau lên! Nói không đúng coi chừng tao đánh chết mày!"

Dưới ánh trăng, lòng tôi chợt lạnh buốt khi nhìn thấy sự đáng sợ như ác ma địa ngục toát ra từ đôi mắt bị đánh đến đầy tơ máu của A Quý.

Cậu ta chỉ về phía trước, cũng chính là hướng Mỹ Mỹ và A Hứa vừa bơi đi nói, "Hướng này, họ là từ đây lặn xuống."

Thì ra giữa anh em mỹ nhân ngư có một loại tâm linh tương thông, có thể cảm nhận phương hướng của đối phương!

Tôi vô cùng khiếp sợ. ả đàn bà ném đầu tên đàn ông sang một bên, đồng thời rút từ sau lưng một cây nỏ, trên đó có mười mấy cây tên dài. ả theo

phương hướng A Quý chỉ bắt đầu bắn một phát.

Ngay tức khắc khi mũi tên bay lên không trung liền nổ tung, từ đó xuất hiện vô số ngân châm nhỏ xíu. Dưới ánh trăng, chúng chẳng khác gì một màn mưa li ti rơi lộp bộp xuống biển, chẳng mấy chốc những con cá trúng phải ngân châm liền lần lượt phoir bụng nổi lên trên mặt nước.

Trong ngân châm..... lẽ nào có độc?

"Lão vu bà!", tôi quay đầu gọi, nhưng phát hiện lão vu bà không hề ra đây. Song tôi lại thấy một bóng đen đứng bên cạnh rừng dừa. "Lý Đồi Đồi! Lý Đồi Đồi!", tôi lớn tiếng gọi hấn, đồng thời hướng hấn vẫy vẫy tay, "Tôi muốn xuống biển nhìn một chút! Có biện pháp nào không?"

Lý Đồi Đồi không trả lời.

Tôi chợt gan dạ hấn lên, đây là giấc mơ của Mỹ Mỹ, nên dù thế nào tôi cũng không chết được. Nghĩ thế tôi liền một mạch chạy về phía biển, nhưng khi chân vừa chạm vào cơn sóng thì eo bất giác đã bị người nào đó ôm chặt.

"Đừng có chạy lung tung", giọng nói trầm thấp của hấn vang lên.

"Tôi....."

"Để tôi dẫn cô đi."

Hấn ta nói ra những lời này vừa mạnh mẽ lại vừa bình tĩnh, đặc biệt trong màn đêm, hormone chỉ thuộc về hấn ta thoáng chốc đã kích thích toàn bộ hệ thần kinh của tôi.

Tôi chỉ chớp mắt không nói gì.

Nhưng tất cả đều tan biến khi Lý Đồi Đồi nói ra câu, "Khi trở về chỉ cần trả tôi thù lao là được"

"....."

Tôi quát hấn ta, "Rồi, anh mau đi nhanh đi! Mang tôi xuống biển!"

Vừa dứt lời, Lý Đồi Đồi không nói gì liền mang tôi bay lên. Chỉ trong một khắc gió lốc dữ dội, khung cảnh xung quanh tôi đã thay đổi. Không

còn bờ cát, không còn rừng dừa, thế giới bây giờ đã đổi thành làn nước biển trong suốt và óng ánh.

Bên trên tôi chính là những đàn cá đang bơi lội. Khi chúng bơi qua ánh trắng, vẩy của chúng phản quang làm ánh trắng càng thêm dịu dàng, nhưng lại mang phần vụn vỡ.

Những bí mật tuyệt đẹp bị đại dương che dấu đều đang xuất hiện trước mắt tôi.

Nhưng tôi không có thời gian đi cảm thán thế giới thần kỳ này, cũng không có thời gian để nhìn những cảnh đẹp hiếm lạ xung quanh. Tôi nín thở với mong muốn trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó đủ để bản thân có thể đi tìm Mỹ Mỹ và A Hứa.

"Đừng có phồng mang trợn má như con cá nóc thế", Lý Đổi Đổi nói.

Tôi ngạc nhiên nhìn hấn, tên này có thể vừa thở vừa nói chuyện dưới nước sao!?

"Đây chỉ là một giấc mộng, cô không nên bị khung cảnh trong mơ mê hoặc"

Nghe hấn nói thế, tôi liền thử hé miệng, tuy bọt khí từ trong miệng lần lượt nổi lên, nhưng tôi lại không hề có cảm giác bị nước tràn vào. Sau đó tôi thử hô hấp một chút, quả nhiên đúng như những gì Lý Đổi Đổi nói, đây chỉ là cảnh trong mơ, nên dù tôi ở dưới biển hay trên bờ, đều có thể hô hấp bình thường.

Khi biết bản thân sẽ không bị chết đuối, tôi liền yên tâm mà bắt đầu nhìn đảo dắc xung quanh tìm hai người bạn họ.

Lý Đổi Đổi hình như rất khó chịu với cảnh tôi hành động như mấy con ruồi mất đầu bay loạn xạ. Hấn nắm lấy cằm tôi, quay mặt tôi về phía bên phải sau đó hướng lên trên, ở đó tôi liền nhìn thấy hai bóng hình đang bơi.

Là Mỹ Mỹ và A Hứa! Chỉ là tốc độ bơi của họ khá chậm.

Màn ngân châm đầu tiên đã kết thúc, bọn họ hình như không bị đâm trúng. Nhưng chiếc đuôi bị chẻ đôi của Mỹ Mỹ vẫn ảnh hưởng đến tốc độ bơi của cô ấy, A Hứa cũng không tốt hơn là bao, vết thương của cậu ấy cũng khá nặng.

Tôi thật khó tưởng tượng, nếu đổi lại là tôi khi đù bị người ta chẻ ra, cắt da xẻ thịt thành một vết thương hở to đùng, sâu đến nỗi có thể thấy được xương thì tôi rút cuộc sẽ đi lại như thế nào?

Nhưng bọn họ vẫn đang "đi", bởi vì bọn họ chỉ có thể "đi" bằng cách này.

"Mỹ Mỹ cô nhất định phải cố lên", tôi nói nho nhỏ cổ vũ cô ấy. Lý Đổi Đổi nhìn tôi, không nói gì.

A Hứa nắm lấy tay Mỹ Mỹ nói, "Biển cả thật hiền hòa"

Bọn họ đang dùng ngôn ngữ của mỹ nhân ngư khi ở biển để giao tiếp, có lẽ do đây là mộng cảnh của Mỹ Mỹ nên tôi mới nghe hiểu được.

"Đúng vậy, đây là nhà của chúng ta. Chúng ta về nhà rồi", Mỹ Mỹ đang cười, lòng tôi chợt mềm nhũn, rút cuộc cô ấy cũng cười rồi, một nụ cười xinh đẹp, dịu dàng và động lòng biết bao.

Nhưng nụ cười ấy phút chốc chợt vụt tắt.

Một màn mưa ngân châm lặn nửa bay xuống, giống như tạo nên một đợt cuồng phong bão tố. Mỹ Mỹ ra sức quẫy cái đuôi đã bị chặt đứt, kiềm nén đau đớn tiếp tục bơi về phía trước. Cô ấy kéo A Hứa, "Mau bơi xuống dưới, đến nơi sâu nhất trốn!"

Nhưng Mỹ Mỹ không thể bơi đi bởi vì A Hứa đã kéo cô ấy lại. Cậu lấy thân mình che chắn phía trên cho cô, đem thân thể gầy yếu của cô ôm vào lòng, phút chốc lồng ngực và bờ vai của cậu đã biến thành cả bầu trời của Mỹ Mỹ.

Mỹ Mỹ mở to mắt, tuy nhìn không thấy mặt A Hứa nhưng cô ấy lại nghe thấy tiếng cười khẽ của cậu phảng phất bên tai.

Giống như linh cảm được điều gì đó khiến toàn thân Mỹ Mỹ bất giác run rẩy, "Mau bơi đi". Cô ấy thúc giục cậu, giọng nói mang theo sự nức nở như sắp khóc, "Chúng ta bơi xuống dưới đi. Đừng bỏ cuộc, chúng ta về nhà rồi, chúng ta đã về nhà rồi"

"Mỹ Mỹ", A Hứa cất giọng nói đầy dịu dàng, không nhanh không chậm, tựa như mọi hiểm nguy đã qua đi, tựa như nước biển bỗng sáng rực lên

và tựa như những cây ngân châm đang xuyên qua người bọn họ đã không còn đáng sợ nữa. Chúng bây giờ bỗng biến thành những ánh sao băng, xuất hiện để điểm xuyết thêm cho khoảnh khắc hoàn mỹ này của họ.

"Cậu nói đúng, biến cả thật sự rất đẹp", A Hứa nói, "Tớ đã sợ hãi một đời, bây giờ rốt cuộc đã không cần sợ nữa."

"A Hứa....."

Mỹ Mỹ run rẩy mở miệng, nhưng từ đâu bỗng xuất hiện một dòng nước xoáy khiến màn mưa ngân châm và họ tách xa nhau.

Dòng nước rất mạnh, nó cứ thế xoáy vào họ, hết đẩy họ xuống vực sâu, lại nhanh chóng cuốn họ lên trên. A Hứa đã không còn sức lực, khi bị cuốn lên từ vực sâu, cậu đã buông Mỹ Mỹ ra, nhưng Mỹ Mỹ vẫn liều mạng ôm và giữ chặt lấy cậu, tựa như níu lấy niềm hi vọng cuối cùng.

"Cậu đừng bỏ cuộc!", Mỹ Mỹ la lớn như muốn xé rách cả cuồng hộng, âm thanh đó có biết bao thống khổ và bi thiết. Cô ấy bật khóc nức nở, thời khắc này những cảm xúc tuyệt vọng, bất lực, sợ hãi, bàng hoàng cứ thế đan xen, "Cậu mau ôm tớ! A Hứa hãy mau ôm tớ đi! Chúng ta được tự do rồi! Chúng ta rõ ràng đã được tự do rồi!"

A Hứa không trả lời cô, bọn họ đã bị dòng nước xoáy mãnh liệt kia lôi kéo đến thảm hại, nhếch nhác.

Thiên nhiên bây giờ chẳng khác gì một đứa trẻ to lớn đang dùng bàn tay của mình, cứ thế ác ý đùa giỡn với tính mạng của họ.

A Hứa đưa mắt nhìn lên trời, như đã từ bỏ số phận của mình, "Mỹ Mỹ....."

Dòng nước xoáy vẫn cứ đưa đẩy, cuối cùng đã làm tay Mỹ Mỹ vượt ra, nó cuốn cô ấy về phía trên, mà cái đuôi đang bị thương khiến việc phản kháng là bất khả thi. Còn về A Hứa, cậu đã bị một dòng xoáy khác kéo lôi về nơi đáy biển sâu hút.

Từ trong vực sâu đen nhánh, chỉ còn vọng lại giọng nói vô cùng dịu dàng của A Hứa.

"..... Cảm ơn cậu đã đưa tớ về nhà"

"Không.....!"

Mỹ Mỹ gào lên, "Trở về! Mau đem cậu ấy về đây!"

Nhưng không có bất kỳ ai trả lời cô ấy. Sau đó Mỹ Mỹ bị dòng nước xoáy kéo lên mặt biển.

Hai chúng tôi cũng trôi lên. Lý Đồi Đồi khẽ dùng sức giúp chúng tôi đứng vững trên sóng.

Mỹ Mỹ bất lực quay đầu nhìn lại, dòng nước xoáy mang cô ấy đi đã trôi về phương xa, ánh lửa trên hòn đảo hoang kia giờ tựa như là một hành tinh khác, xa xôi không thể với tới. Những con sóng trên mặt biển đen kịt với ánh trăng treo lơ lửng trên cao, lạnh lẽo và cô đơn biết bao.

Cô ấy bây giờ giống một chiếc lá lìa cành, bị gió thổi thúc đi, cứ thế phiêu bồng, không thể tự mình làm chủ.

Mỹ Mỹ ngây người trong chốc lát rồi bỗng nhiên nhìn đảo dác xung quanh, sau đó hết bơi về bên trái lại bơi về bên phải, "A Hứa". Cô ấy hoàn toàn rối loạn, sau khi lặn xuống biển tìm không được bao lâu lại trôi lên. Đôi mắt cô ấy đỏ hoe, hết như một đứa trẻ bị bỏ rơi, ủy khuất bất lực và không biết làm sao cho phải.

"A Hứa!", cô ấy gào lên, "Trả cậu ấy lại cho tôi!"

Mỹ Mỹ tức giận đập phình phình xuống mặt biển khiến nước bắn lên tung tóe. Bây giờ cô ấy như một người điên, khóc đến độ lấm lem cả mặt mũi, "Mau trả cậu ấy cho tôi! Trả lại cho tôi!". Chữ cuối cùng đã không còn rõ ràng mà như đang thét gào lên, khàn đặc.

Nhưng càng làm thế chỉ khiến cô ấy càng cô đơn.

Những con sóng cứ thế vỗ vào bờ, mà tiếng khóc nghẹn ngào của cô ấy vẫn vang lên không dứt.

Tôi đã khóc theo Mỹ Mỹ và bản thân không thể ngừng lại được. Chính vào lúc này, tôi cảm thấy thân thể càng ngày càng nặng, thế giới xung quanh cũng bắt đầu rung lắc dữ dội. Tôi cảm thấy phần lưng và cổ đang

dựa vào nệm, cảm thấy sức nặng của chiếc chăn trên người, cũng cảm thấy.....

Có người đang vỗ đầu của tôi.

Động tác không quá dịu dàng, nhưng lại như đang an ủi.

Tôi mở mắt ra liền nhìn thấy trần nhà. Trên đầu vẫn còn vẩn vương hơi ẩm của bàn tay kia, khóe mắt hãy còn lưu lại những giọt lệ, nhưng tất thấy đều là một giấc mộng.

Tôi ngẩn người hồi lâu, gần nửa ngày cũng không ngồi dậy.

Chỉ đến tận khi Bồi Bồi gõ cửa, tôi mới miễn cưỡng rời giường, kéo lê thân xác nặng trĩu, lết từng bước một đi mở cửa.

Bồi Bồi vừa thấy tôi liền ngáp một cái thật kêu, dưới mắt cô ấy còn có hai quầng thâm to đùng, "Tiểu Tín, oáp..... Cậu không sao chứ?"

"Tớ vẫn ổn.....", tôi cố gắng lấy lại tinh thần, nhưng thân thể thật sự mệt đến rã rời, "Chỉ là có chút mệt"

"Mộng cảnh của mỹ nhân ngư chính là như vậy, bị cuốn vào là khi tỉnh lại giống hệt như bị đánh mấy chục trượng. Cậu gặp trường hợp này lần đầu, chưa kể còn là con người nên chắc sẽ nghiêm trọng hơn bọn tớ một chút. Tớ còn sợ cậu xảy ra chuyện ấy chứ". Cô ấy nói rồi lại ngáp một cái, "Nếu đã không có việc gì tốt rồi, tớ đi nhé!"

Tôi gật gật đầu, khi cô ấy vừa bước đi tôi đã gọi ngược cô ấy lại, "Cậu không đi xem Mỹ Mỹ thế nào sao?"

Bồi Bồi nói, "Tớ trải qua rất nhiều lần rồi nhưng không lần nào đi xem hết", trước khi đóng cửa vào nhà còn bổ sung thêm, "Sẽ không ai muốn người ngoài nhìn thấy cảnh chiếc gối của mình ướt đẫm nước mắt đâu"

Cô ấy đã về nhà ngủ, tôi suy nghĩ một chốc rồi cũng vào phòng. Cả buổi sáng tôi ngồi trước máy tính dạo taobao, nạp vào 100 đồng để mua chút đồ ăn vặt, thậm chí ngày kia sẽ mời Mỹ Mỹ ăn cơm.

Ngày hôm sau, Trùng Khánh bỗng đổ mưa, cả bầu trời âm u. Tôi xuống lầu tìm nhưng không gặp được Mỹ Mỹ.

Tôi suy nghĩ một chút sau đó lên sân thượng. Vừa đẩy cửa ra, quả nhiên liền thấy Mỹ Mỹ tròn trĩnh đang nằm trong ao cá. Cô ấy ngửa đầu nhìn trời, nhận lấy từng giọt mưa như đang làm lễ rửa tội. Chiếc đuôi hiện tại đã lành lặn, hoàn toàn nhìn không ra trước kia từng chịu qua bất kì vết thương nào.

Khi tôi đi đến bên cạnh Mỹ Mỹ liền mở mắt, dường như vẫn chưa thoát khỏi mộng cảnh hôm qua, sắc mặt không có chút tinh thần nào.

"Tiểu Tín."

"Mỹ Mỹ, cô muốn ăn khô bò không?"

"Ăn", cô ấy nhận lấy, cầm lên cắn một cái, hình như tinh thần đã tốt hơn một chút, "Ngon lắm."

Bởi vì khi được ăn ngon người ta sẽ rất vui vẻ. Bây giờ cô ấy đã trở lại là một Mỹ Mỹ thường ngày mà tôi quen biết. Tôi cũng bóc một miếng khô bò ra, cùng ngồi dầm mưa ăn với cô ấy. Về giấc mộng ngày hôm qua, tôi không hề nhắc đến một chữ nào.

"Ngày hôm qua..... Chắc cô cũng bị kéo vào giấc mơ của tôi phải không?"

Tôi có chút sững sốt, "Không sao mà, hôm nay tinh thần tôi tốt lắm."

"Chắc cô cũng chứng kiến cảnh tôi thảm hại, nhếch nhác nhỉ?"

Tôi nhìn vào chiếc đuôi của Mỹ Mỹ, "Mỹ Mỹ, hiện tại cô rất ổn. Cô chắc chắn sẽ không bị thảm hại nhếch nhác như xưa nữa đâu", tôi bổ sung, "Tôi sẽ bảo vệ cô".

Mỹ Mỹ quay đầu nhìn tôi, "Tiểu Tín cô thật tốt bụng", cô ấy nói, "Nếu lúc ấy tôi có thể gặp được cô thì tốt quá rồi, chỉ là..... Sau đó không lâu, tôi đã gặp được Lý Đồi Đồi và Bồi Bồi. Chính hai người họ đã cứu tôi từ dưới biển lên và trị lành vết thương ở đuôi cho tôi. Từ đó tôi cũng biết được, tôi thật sự trong họa có phúc, có thể tùy ý biến đổi thành chân hoặc đuôi, không có mỹ nhân ngư nào sở hữu khả năng này. Tuy rằng..... lúc đi lại có hơi đau một chút."

"Cô làm sao lại gặp được Lý Đổi Đổi và Bồi Bồi vậy? Có phải cô là vì đi theo bọn họ nên mới đến Trùng Khánh đúng không?"

"Ừ", Mỹ Mỹ gật đầu, "Tôi không thể nào sống ở đại dương nữa". Cô ấy ngửa đầu nhìn trời, ánh mắt phảng phất chút thần thờ, "Chỉ là tôi lại rất hoài niệm cảm giác đó, vì thế..... Cô biết tại sao tôi thích những ngày trời mưa không?"

Đúng vậy, Mỹ Mỹ rất thích mưa, chỉ cần mưa xuống, cô ấy đều sẽ lên đây, mặc chiếc áo bikini vỏ sò rồi lặn lặn dầm mưa.

"Mưa tạo ra biển cả, biển cả lại hình thành mưa, chính vì thế khi dầm mưa sẽ khiến tôi có cảm giác..... những hạt mưa rơi xuống chạm vào da thịt tôi, không chừng đều từng chảy qua người của anh ấy."

"Tôi cũng chỉ dám mượn cách này để tưởng nhớ đến anh ấy mà thôi."

Tôi nghe Mỹ Mỹ bình tĩnh nói ra những lời này, sau đó yên lặng ngắm nhìn cô ấy lặn lặn lau đi "giọt nước mưa" nóng hổi nơi khóe mắt.

#cuoc_song_tot_dep_chuong_21

Chương 22

#trans: Đặc Lôi Tây

#beta: Vy

Chương 22

Tôi đau lòng thay cho Mỹ Mỹ, vì thế thậm tính sẽ mua cho cô ấy thật nhiều đồ ăn ngon. Lý Đồi Đồi sau khi thấy tôi liên tiếp mấy ngày nhận toàn mấy bao đồ ăn vật to dùng liền nói, "Cô tỉnh táo lại đi, cô nghĩ vì ai 'vỗ béo' mà Dư Mỹ Mỹ lại thành ra như vậy hả?"

Tôi tay ôm hàng, chớp chớp mắt hỏi, "Là anh sao?"

Bây giờ đang là chạng vạng cũng là lúc Lý Đồi Đồi chuẩn bị đi làm. Hắn cầm chìa khóa, vừa khóa cửa vừa nói, "Là do Bồi Bồi."

Tôi đại khái có thể tưởng tượng được cảm giác của Bồi Bồi khi lần đầu tiên chứng kiến quá khứ của Mỹ Mỹ như thế nào và sau đó sẽ đối xử tốt với cô ấy ra sao.

Tôi mừng tượng một chút thân hình hiện tại của Mỹ Mỹ, lại chợt nhớ ra cách đây không lâu, Ủy ban phi nhân loại Trùng Khánh có tổ chức cuộc kiểm tra sức khỏe tổng quát. Lúc Mỹ Mỹ lấy tờ kết quả kiểm tra về hình như có nói cô ấy mắc bệnh gan nhiễm mỡ, máu nhiễm mỡ, tiểu đường.....

Tôi nhìn lại đồng đồ ăn vật với năng lượng cao vút mà mình đang ôm, nhất thời có chút khó xử.

Lý Đồi Đồi khi lướt qua người tôi chỉ lạnh nhạt bổ sung một câu, "Thay vì mua mấy thứ đồ ăn vớ vẩn này không bằng lấy tiền đó giúp cô ta trả tiền thuê nhà đi."

Đúng là tên đòi tiền thuê nhà đòi đến nghiện!..... Tôi nhỏ giọng lầm bầm.

Không ngờ Lý Đồi Đồi lại quay đầu nhìn tôi, "Còn cô, tiền thuê nhà đâu? Lúc trước nói cái gì mà hợp tác với người ta, không kể chỉ là nói điều à? Lúc ở nhà cô có thực sự chú tâm làm việc không vậy?"

"Tôi làm việc rất rất nghiêm túc vì thế anh không cần nghi ngờ nguyên tắc làm việc của tôi!". Tôi vỗ ngực, nói như chém đinh chặt sắt, "Ngày mai khi vừa nhận được tiền nhuận bút, tôi lập tức sẽ thanh toán toàn bộ tiền thuê nhà còn thiếu cho anh! Tôi sẽ biến thành một người thuê nhà có tôn nghiêm!"

Lý Đồi Đồi bấm bấm điện thoại di động, "Tốt, tất cả đã được ghi âm. Nếu cô không giữ lời, tôi sẽ đem nó cài làm chuông báo thức, mỗi ngày lúc 5 giờ sáng đánh thức cô dậy làm việc."

"....."

Tên Lý bóc lột này.....

Lý Đồi Đồi châm chọc tôi xong liền mang theo sự phân chân rời khỏi nhà.

Tôi làm mặt quỷ sau lưng hắn rồi ôm đông đồ ăn vặt lên lầu. Tôi quyết định, vì sức khỏe của cô ấy, những thứ này không nên đưa cho Mỹ Mỹ, vẫn là một mình tôi xử lý là tốt nhất!

Đột nhiên cửa lầu ba mở ra, Mỹ Mỹ đang đứng ở trong vẫy vẫy tôi.

Tôi có chút khó xử, "Mỹ Mỹ, cái này vốn là mua cho cô, nhưng mà....."

"Mấy thứ hôm qua cô cho tôi đã đủ ăn rồi, cái này cô cứ mang về đi. Bây giờ tôi có chuyện riêng muốn nói với cô". Cô ấy kéo tôi vào nhà, vừa bước vào, tôi liền khiếp sợ. Trên tường hiện dán đầy những tấm ảnh, mà tất cả đều là hình của vị bếp trưởng nhà hàng Nhật kia.

Có lúc đang làm việc, lúc về nhà, lúc đi làm buổi sáng đang mở miệng ngáp dài do còn chưa tỉnh ngủ, thậm chí còn có lúc đi vào nhà vệ sinh.....

Tôi chỉ vào tấm ảnh đó hỏi, "Đừng nói với tôi là cô cũng vào theo nha?"

Mỹ Mỹ oán hận nói, "Do quá béo, ngực lại lớn nên không thể nào hóa trang thành đàn ông vào theo được."

"....."

Tôi nhìn đông ảnh dày đang để trên bàn chưa kịp dán lên tường hỏi, "Hai ngày nay cô..... cô là đi làm chuyện này hả?", tôi lật lật hai tấm ảnh, "Cô

đã điều tra ra được gì chưa?"

"Không gì hết", Mỹ Mỹ thả người nằm trên sô pha, "Anh ta thật sự rất bình thường, chẳng khác gì một con người cả."

"Vậy cũng có khả năng anh ta thật sự chỉ là một con người bình thường, chỉ là bề ngoài có chút tương tự với....."

Mỹ Mỹ biểu tình bỗng nghiêm túc hẳn lên, "Không, trực giác của tôi mách bảo rằng anh ta không hề bình thường, cho nên tôi mong cô hãy giúp tôi."

Tôi ngây người, "Nhưng giúp thế nào?"

Mỹ Mỹ thành khẩn nhìn tôi nói, "Làm ơn cho tôi mượn chút tiền."

"....."

"Đi theo chụp lén thật sự rất tốn tiền", Mỹ Mỹ than thở, "Anh ta đi chỗ nào tôi liền đi chỗ đó. Hai ngày liên tiếp ăn ở nhà hàng khiến tôi sạch túi rồi. Ngày mai nhân viên bọn họ hình như có hẹn đi karaoke, tôi rất muốn đi. Chỉ cần anh ta cất tiếng hát, tôi có thể xác định được anh ta có phải là mỹ nhân ngư hay không vì người cá có cảm giác với tiếng ca của đồng loại."

Tôi nhìn cô ấy, cô ấy nhìn lại tôi, hồi lâu tôi mới run rẩy nói, "Cô..... cô muốn mượn bao nhiêu?"

Cô ấy giơ ba ngón tay.

"Ba trăm?"

"Thêm một số không nữa"

"Cô làm gì mà cần nhiều vậy?"

"Tôi thiếu nợ rất nhiều.....", cô ấy tội nghiệp nhìn tôi, "Tiểu Tín, bây giờ chỉ cần cô giúp tôi, về sau khi bắt cá có tiền rồi, bất kể Lý Đổ Đổ có cạnh khốe tôi thế nào, tôi cũng không trả tiền thuê nhà mà sẽ ưu tiên trả tiền cho cô trước."

Tôi nhìn sự khẩn cầu và van nài trong mắt cô ấy thâm nghĩ, quả nhiên, những gì tôi tổng kết hoàn toàn đúng, cứ mỗi lần vừa nhận tiền nhuận

bút thì lập tức sẽ vì mấy chuyện vặt vãnh không đâu từ trên trời rơi xuống mà tiêu sạch.....

Tôi che mặt thở dài, "Cầm đi, cầm hết đi, cho cô đó, tất cả đều cho cô."

Mỹ Mỹ đứng lên ôm chặt lấy tôi. Nhìn cô ấy vui vẻ như vậy, tôi nghĩ, đây chắc là số mệnh của tôi rồi.....

Và việc sẽ bị Lý Đối Đối cài đoạn thu âm kia làm báo thức hẳn cũng là số mệnh!

Sáng sớm hôm sau, khi Lý Đối Đối vừa tan ca về, sau khi xếp mền gối xong, tôi xuống lầu tìm Mỹ Mỹ. Tôi tính hôm nay sẽ đi với Mỹ Mỹ, bởi vì một khi bị Lý Đối Đối bắt được tôi chỉ còn cách đem tiền trả hắn ta.

Tôi cùng Mỹ Mỹ ăn trưa ở nhà hàng đó, buổi chiều ngồi xỏm ở bên đường đối diện nhà hàng tán gẫu. Đến 9 giờ rưỡi tối, nhân viên cửa hàng bắt đầu dọn dẹp đồ đạc, đúng 10 giờ, họ đóng cửa rồi tất cả cùng đi hát karaoke. Hai người bọn tôi cũng lập tức bám theo.

Sau khi bọn họ vào thang máy để lên phòng, Mỹ Mỹ liền tiến đến nói với nhân viên phục vụ, "Sắp cho tôi phòng bên cạnh bọn họ."

Nhân viên hết nhìn tôi rồi cô ấy, "Thật ra hai gian phòng bên cạnh đều là phòng rất lớn, quý khách chỉ đi hai người ạ?"

Mỹ Mỹ cắn răng một cái: "Đúng vậy, chỉ hai người chúng tôi thôi, mau cho tôi thuê phòng."

Tôi sờ sờ túi tiền, cảm giác hình như nó đang đau đớn thì phải.

Sau khi vào phòng, tôi tính chọn hát một bài tương đối nhẹ nhàng, nhưng vừa mới mở thì Mỹ Mỹ đang dán chặt tai vào tường đã lập tức xua tay, "Tắt đi tắt đi".

Tôi nghe lời tắt đi, toàn bộ căn phòng chìm vào sự yên lặng cực độ, hiện tại chỉ còn nghe thấy tiếng hát như quỷ ma khóc gào từ phòng bên cạnh truyền đến. Tôi nhìn căn phòng rộng rãi xa hoa không khỏi cảm thấy túi tiền-chan* lần này phải chịu ủy khuất rồi.

(*cách gọi thân mật của Nhật Bản)

Tôi sợ làm phiền Mỹ Mỹ nên cố ý hạ giọng hỏi cô ấy, “Không phải cô nói mỹ nhân ngư đôi tiếng ca của đồng loại có cảm giác sao? Phải dựa sát vách thế này để nghe và cảm nhận, tôi thấy cái cảm giác này của các cô hình như không đáng tin lắm.”

Mỹ Mỹ không phản ứng gì, sau khi dán tai nghe hồi lâu liền đứng dậy, "Tức thật, anh ta không thèm hát. Để tôi ra ngoài nhìn một chút."

Cô ấy giả vờ đi toilet, nhưng ánh mắt lại dán chặt vào cửa phòng đó. Sau khi đi tới đi lui mấy bận, bỗng nhiên cô ấy chấn động, đứng ngây người ở cửa hồi lâu mới trở lại.

Tôi tò mò, "Anh ta đang hát sao?"

"Ừ"

"Là mỹ nhân ngư hả?"

Mỹ Mỹ ngồi cúi gằm mặt, "Không phải". Cô ấy nói ra lời này, hình như có chút mất mát.

Tôi vỗ vai Mỹ Mỹ, "Như vậy cũng tốt, cô có thể hoàn toàn từ biệt với quá khứ rồi"

Mỹ Mỹ trầm mặc thật lâu rồi đột nhiên mỉm cười, "Tiểu Tín cô biết không, tôi vốn đang hy vọng..."

"Hy vọng điều gì?"

"Tôi hy vọng người này, nếu là mỹ nhân ngư, thì sẽ là A Hứa chứ không phải A Quý. Tôi hy vọng anh ấy thật ra không bị chôn vùi dưới đáy biển sâu, cũng hy vọng anh ấy có thể ở một nơi nào đó gặp được vận may và sống đến bây giờ."

Tôi không biết an ủi Mỹ Mỹ thế nào liền đem micro cho cô ấy, "Chúng ta hát mấy bài hăng về, dù sao cũng đã trả tiền rồi". Mỹ Mỹ cầm lấy micro, tôi hỏi, "Cô muốn hát bài gì, tôi bấm cho."

"Tình yêu một đời", Mỹ Mỹ nói, "Đây là từ bộ phim của Châu Tinh Trì tôi xem được trước khi bị bắt, những lúc cặp vợ chồng hải tặc kia không quản thúc chúng tôi, tôi đã dạy A Hứa hát bài này. Anh ấy nói rất thích nghe tôi hát."

Tôi chọn giúp cô ấy, khi Mỹ Mỹ nghe nhạc dạo thì có chút thất thần, thế nên câu đầu tiên cô ấy không hát, chỉ đến câu "Biển khổ gọi lên yêu hận....." mới bắt đầu. Cô ấy hát rất nhẹ nhàng, thanh âm cũng không lớn, âm lượng của microphone và loa tôi chỉnh không to lắm, nhưng do tiếng hát của cô ấy quá hay, khiến cho sự hỗn loạn âm ỉ cách vách như biến mất.

"Biển khổ gọi lên yêu hận, chốn nhân gian ai thoát khỏi số mệnh này?....."

Khi cô ấy hát đến lần thứ hai hình như không thể hát tiếp được nữa nên buồng micro nói, "Tiểu Tín chúng ta về thôi". Cô ấy xách túi đứng lên, bước ra cửa, nhưng khi vừa mở cửa ra, cô ấy lại hơi sững sốt một chút.

Tôi nhìn ra cửa, thì ra vị bếp trưởng kia đang đứng ở đó. Như một cuộc tương phùng đầy bất ngờ trong truyền thuyết, anh ta nhìn Mỹ Mỹ, biểu tình có vài phần ngẩn ngơ và băn khoăn.

Tôi nhìn hai người họ, cứ để nhạc đệm của bài hát “tình yêu một đời” vang lên, tôi không dám nhúc nhích hay phát ra tiếng động nào vì sợ quấy rầy họ. Chỉ đến khi nhân viên nhà hàng ở phòng bên cạnh mở cửa kêu một câu, "Tiểu Hứa, cậu gấp cái gì mà chạy nhanh ra ngoài thế, chìa khóa bị móc lại ở cửa cũng chẳng biết."

Người nọ đến đưa cho anh ta một chùm chìa khóa khá cũ kĩ, trên đó còn treo một cái vỏ sò, không biết đã bao nhiêu năm. Thoạt nhìn chắc nó thường được cầm lên vuốt ve nên hoa văn đều đã sáng bóng.

Vỏ sò giống như thế tôi đã thấy qua rồi, chỉ là so với mặt chìa khóa này lớn hơn nhiều.....

Chính là chiếc áo bikini vỏ sò mà Mỹ Mỹ hay mặc vào những ngày mưa!

"Anh tên gì?", Mỹ Mỹ cố gắng đè nén sự run rẩy trong giọng nói của chính mình, sau đó hỏi một câu, đối với người xa lạ, có chút mạo muội, "Hãy nói cho tôi biết tên của anh."

Anh ta chỉ nhìn cô ấy nhưng không hề trả lời.

Ông chú đứng bên cạnh nhìn họ trong chốc lát, biểu tình vô cùng quái dị còn có một chút nghiền ngẫm. Đúng lúc này, di động trong túi của người

được gọi là "Tiểu Hứa" kia đột nhiên reo lên.

Tiếng chuông này dường như đã tức tỉnh anh ta. Di động nhanh chóng được lấy ra, trên màn hình liền hiện lên một tấm ảnh của một cô gái với biểu tình nghịch ngợm, đáng yêu với nụ cười tươi tắn như ánh mặt trời. Đồng thời bên cạnh đó cũng hiện lên bốn chữ —— Mỹ Mỹ yêu dấu.

Bếp trưởng họ Hứa lập tức rời ánh mắt, đi qua nơi khác bắt điện thoại, "Alô? Anh ta ca rồi, em mới tan học hả?". Giọng nói của anh ta vô cùng dịu dàng ngọt ngào, hết như những cặp tình nhân đang nói chuyện với nhau vậy, "..... Em đến nhà anh sao? Được anh về nấu cơm cho em ăn. Chờ anh nhé!"

Tôi nhìn vào mắt Mỹ Mỹ, cô ấy tuy không có biểu tình gì, nhưng hai tay đang đặt ở bên người lại có chút run rẩy.

Tôi tiến lên giữ chặt lấy tay cô ấy, "Mỹ Mỹ....."

Vị bếp trưởng đang nghe điện thoại bên kia dường như nghe thấy gì đó, anh ta quay đầu lại. Đúng lúc này Mỹ Mỹ nhanh chóng xoay người, kéo tay tôi nói, "Tiểu Tín, chúng ta đi, đi mau". Tôi không biết vì sao Mỹ Mỹ lại gấp gáp như vậy, nhưng tôi biết, hiện tại nếu không nhờ tôi đỡ cô ấy, cô ấy có thể đã ngã sòng soài trên đất.

#cuoc_song_tot_dep_chuong_22

Chương 23

#trans: Đặc Lôi Tây

#beta: Vy

Chương 23

Lúc chúng tôi về đến nhà thì trời đã khuya, Lý Đổi Đổi đang đứng ở đầu cầu thang chờ chúng tôi.

Tôi nhìn sắc mặt của Lý Đổi Đổi, bỗng nhiên nhớ ra hôm qua mình đã hứa với hấn ta nộp tiền nhà, trong lòng không khỏi lo lắng nên có chút hoảng loạn. Tôi chẳng khác gì tội nhân đi lên lầu, hấn ta liếc nhìn Mỹ Mỹ, "Cô cứ lên nghỉ ngơi trước đi."

Trên đường về nhà Mỹ Mỹ như người mất hồn không nói một câu, hiện tại cũng vậy, cô ấy không hề ngẩng đầu nhìn Lý Đổi Đổi mà trực tiếp lên lầu.

Tôi đỡ Mỹ Mỹ lên lầu, mới vừa đi được hai bước.....

"Tô Tiểu Tín."

Như thời cấp ba bị giáo viên chủ nhiệm gọi đến tên, da gà trên người tôi đều nổi hết lên.

Tôi rất muốn vờ như không nghe thấy gì, nhưng ánh mắt sau lưng quá lạnh lẽo khiến tôi không thể nào làm ngơ. Vì thế tôi đành quay đầu nhìn Lý Đổi Đổi.

"Lại đây", hấn ta quay người lại, như bảo tôi theo vào phòng.

Tôi đi theo Lý Đổi Đổi vào phòng. Tầng một chỉ có một phòng, tuy mỗi ngày đều đi ngang nhà hấn nhưng tôi chưa bao giờ bước vào. Tôi đưa mắt nhìn quanh căn phòng một vòng, phòng Lý Đổi Đổi so với căn phòng như "bày binh đánh trận" của Bồi Bồi hoàn toàn khác nhau, phòng hấn bình thường đến mức đáng kinh ngạc

Sô pha, bàn trà, bàn ăn, giá sách, tất cả đều được bày trí rất đơn giản và gọn gàng, không chút dư thừa, nhưng không cứng nhắc như Vệ Vô

Thường mong muốn mọi thứ đều phải trong quy củ.

Trong phòng hắt ta có những đồ vật nhỏ bị ném lung tung, trên sofa đang vắt ngang một chiếc áo sơ mi chưa giặt, trên bàn còn có một ly nước đang uống dở... Khắp phòng đều mang đậm hơi thở của cuộc sống thường ngày.....

Tuy nhìn xuyên qua cửa phòng ngủ vẫn có thể nhìn thấy chiếc quan tài lớn màu đen nhưng đối với một phi nhân loại mà nói, nhà hắt được xem là loại bình thường đến mức có chút bất thường.

"Đóng cửa lại."

Lý Đồi Đồi vốn dĩ đang mang dép lê, vì thế vào phòng xong cũng không cần thay. Hắt tiện tay từ tủ giày lấy ra một đôi dép khác để trước mặt tôi.

Nhìn Lý Đồi Đồi trước mặt đang khom lưng đặt đôi dép xuống khiến tôi có chút ngẩn ra.

Tình huống này..... Đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ, ở chung một phòng..... Ba từ "Đóng cửa lại", nghe ra hình như có chút mờ ám.

"Có..... Có gì anh cứ nói luôn ở đây đi!", tôi bám chặt cửa như một cây đinh sắt giữ cho cửa không đóng lại, quyết liệt nhìn chằm chằm Lý Đồi Đồi, "Người ngay thẳng không ăn nói mập mờ, giữa chúng ta không có chuyện gì để bàn riêng cả."

Lý Đồi Đồi đứng thẳng dậy, đôi mắt hẹp dài sau gọng kính vàng kim đang nhìn chằm chằm tôi như nhìn một đứa bị thiếu năng trí tuệ, tràn đầy vẻ chán ghét.

"Kêu cô đóng thì cô cứ đóng, đừng nói nhiều lời vô nghĩa", đột nhiên từ trong phòng nhảy phóc ra một bóng đen. Nó nhảy lên cánh tay tôi, nương theo đó giẫm một cái, tôi bị dọa một phen, theo bản năng liền rút tay về. Đúng lúc ấy bóng đen đó vòng qua cổ tôi, đuôi nó quẫy một cái đã khiến chiếc cửa phía sau lưng tôi đóng lại.

Hắc Cầu từ trên vai tôi nhảy xuống, ngồi bên chân Lý Đồi Đồi liếm liếm móng vuốt, sau đó nói với khẩu âm mang đậm nét Trùng Khánh, "Có thể vào phòng của chủ nhân là vinh hạnh của cô, còn lằng nhằng cái chi rứa?"

Tôi nghiêng răng, nhặt một chiếc dép bông trên đất lên ném về phía Hắc Cầu. Nó liền nghiêng đầu sang một bên, thành công né được. Tôi mang chiếc dép còn lại rồi nhảy lò cò vào phòng khách, xỏ chân vào chiếc dép ban nãy ném đi. Tôi trừng mắt nhìn con Hắc Cầu đang đứng trên vai Lý Đồi Đồi, "Sẽ sớm có ngày tao đem mây đến Quảng Đông để làm một nồi long hổ đầu!"

(Tây: Long Hổ đầu là một món ăn nổi tiếng ở Quảng Đông, nguyên liệu chính là thịt rắn - thứ được xưng là rồng đất và thịt mèo - thứ được gọi là sư phụ của loài hổ)

Hắc Cầu liền bày ra bộ dáng muốn ăn đòn mà lè lưỡi với tôi.

Lý Đồi Đồi không thèm để ý đến cuộc đấu khẩu giữa tôi và Hắc Cầu. Hắn ta lướt qua người tôi, đi đến sofa ngồi xuống, sau đó một tay đặt trên lưng ghế, một tay rót nước uống. Hắn ngồi bắt chéo chân, tuy đang mặc đồ ngủ nhưng khí thế lại vô cùng lớn.

Mà chính do tư thế như vậy..... khiến tôi bất giác nảy sinh một sự nóng nảy, muốn tiến đến ngồi tựa vào lòng hắn.

Tôi nhanh chóng gạt phăng cái ý tưởng kỳ quái trong đầu đi nói, "Có chuyện gì? À.....". Tôi nhớ ra một chuyện liền đưa tay sờ sờ túi quần, "Tôi có thể trả tiền thuê nhà tháng này, còn mấy tháng trước..... Ừ thì..... tình thế có chút thay đổi."

Lý Đồi Đồi đặt ly nước xuống, không nhanh không chậm nói, "Tôi không phải giục cô trả tiền nhà". Hắn nâng mắt nhìn tôi, "Hôm nay cô cùng Dư Mỹ Mỹ ra ngoài là để tìm vị bếp trưởng ở nhà hàng Nhật hôm trước phải không?"

Tôi gạt đầu.

"Đã xác thực chưa?"

Tôi suy ngẫm một chút, "Kỳ lạ là lúc trước Mỹ Mỹ nói có thể thông qua tiếng hát để xác nhận đồng loại, nhưng khi nghe anh ta hát xong, cô ấy lại nói anh ta không phải. Nhưng sau khi Mỹ Mỹ hát xong, anh ta lại đứng ở cửa chờ Mỹ Mỹ. Còn có rất nhiều bằng chứng chứng minh anh ta là A Hứa, hình như anh ta cũng họ Hứa, trên chìa khóa còn móc một vỏ sò nhìn y hệt áo bikini vỏ sò của Mỹ Mỹ....."

"Ồ", Hắc Cầu nói chen vào, "Mọi chuyện thú vị rồi đây."

Tôi nhìn Lý Đối Đối, "Anh có thể khiến nó câm miệng trước được không?"

Lý Đối Đối nói, "Câm miệng"

Miệng Hắc Cầu bỗng chốc như bị dán một lớp keo dán sắt, dù cố gắng thế nào cũng không mở ra được. Nó dùng hai chân trước ôm lấy miệng rồi lăn qua lộn lại mấy vòng trên đất. Nhìn nó khó chịu như vậy khiến trong lòng tôi sáng khoái không ít.

"Tôi thấy bộ dáng hôm nay của Mỹ Mỹ, người đó tám chín phần là A Hứa rồi, chỉ là tôi cảm thấy thật kì lạ, A Hứa lúc ấy bị thương nặng như vậy, làm thế nào mà sống lại được?"

Lý Đối Đối nâng gọng kính, trầm mặc nghe tôi nói tiếp, "Mà hình như hiện tại A Hứa đã có một 'Mỹ Mỹ' khác."

"Ồ?"

"Lúc chúng tôi chuẩn bị về thì nhìn thấy cậu ta cùng một người được lưu trong danh bạ là 'Mỹ Mỹ yêu dấu' nói chuyện điện thoại", tôi thở dài, "Cho nên Mỹ Mỹ mới có bộ dáng thất hồn lạc phách như khi nãy đây. Người mình thích sống lại nhưng lại thích một người khác."

Lý Đối Đối tiếp tục trầm tư, "Có lẽ người đó không phải là cậu ta."

Tôi sững sốt, "Anh có ý gì?"

Lý Đối Đối rút ra một tấm ảnh từ cuốn sách đặt trên bàn trà. Thời gian chụp ảnh hình như là vào buổi tối, ánh sáng mờ mờ, còn bị nhiều điểm nhòe, nên hình ảnh vô cùng mơ hồ. Cảnh chụp bên một bờ sông, ở đó hình như có người đang cố gắng bò lên tảng đá. Trên đỉnh đầu anh ta vừa hay có ánh sáng từ đèn pha công trường chiếu tới thẳng ngay thân dưới, làm nổi bật lên một chiếc đuôi cá.

"Ủy ban phi nhân loại Trùng Khánh gần đây mua lại được từ người qua đường một tấm ảnh mơ hồ chứng minh việc có mỹ nhân ngư xuất hiện ở Trùng Khánh. Sự việc này cũng chỉ vừa bị áp chế gần đây. Khi điều tra viên lần theo dấu vết điều tra thì bị mỹ nhân ngư này đánh bị thương."

Thương thế của điều tra viên không nhẹ, có thể thấy tính tình mỹ nhân ngư này rất hung hãn, ra tay tàn nhẫn. Về sau không ai nhìn thấy hắn ta. Ủy ban cũng đã phát lệnh truy nã, cấp B"

Tôi ngơ ngác nhìn tấm ảnh trong tay, chỉ cảm thấy ngũ quan của người này mơ hồ giống với vị bếp trưởng nhà hàng Nhật kia.

Tính tình hung hãn, ra tay tàn nhẫn.....

"Ý của anh là.....", trong lòng tôi không khỏi dâng lên cảm giác khiếp sợ, "Vị bếp trưởng ở nhà hàng Nhật kia có thể là A Quý?"

Lý Đồi Đồi lại uống một ngụm nước, "Cho nên mới hỏi các cô đã xác thực chưa?", anh ta nói, "Nếu cậu ta thật sự là mỹ nhân ngư, nhưng lại không đi đăng ký báo cáo với Ủy ban thì phải đến Hiệp hội phi nhân loại Trùng Khánh một chuyến. Còn nếu là mỹ nhân ngư bị truy nã thì còn có một khoản tiền bồi thường cần cậu ta phải trả."

"Tôi phải nói việc này với Mỹ Mỹ."

Lý Đồi Đồi hỏi tôi, "Cô chắc chứ?"

Tôi suy nghĩ rồi gật đầu, "Nói ra thì có chút tàn nhẫn nhưng nếu người đó không phải A Hứa, cô ấy đã không đau khổ đến vậy như thế. Còn nếu là A Hứa, bất kể ra sao, tôi nghĩ Mỹ Mỹ nhất định mong rằng bản thân có thể giúp cậu ta. Đi nhắc nhở cậu ta đến Hiệp hội đăng ký, ngược lại còn giúp hai người có cơ hội danh chính ngôn thuận gặp mặt."

"Ừ, vậy cô cứ đi đi."

"Được". Tôi xoay người rời đi, nhưng trước lúc kéo cửa ra liền dừng một chút. Tôi quay đầu, nhìn Lý Đồi Đồi vẫn đang ngồi trên sofa, "Hôm nay anh gọi tôi vào phòng chính muốn nói với tôi chuyện này sao?"

"Ừ"

"Vì sao anh không trực tiếp nói với Mỹ Mỹ?"

Lý Đồi Đồi nhìn tôi, "Cô hỏi nhiều như vậy là muốn tranh thủ ở lại trong phòng tôi thêm một chút phải không?"

"Ai..... Ai mà thèm chứ!", nói xong tôi liền đẩy cửa ra ngoài. Sau khi đóng cửa, tôi đứng ở đấy ngây ra trong chốc lát, thầm nghĩ cái tên ma cà

rồng này thật không biết xấu hổ, hắn nói cứ như là..... tôi có ý đồ gì với hắn vậy.

Tôi tức giận đi lên lầu, bỗng nhiên trong đầu lại nghĩ đến câu hỏi không có lời đáp khi này.

Lý Đồi Đồi tránh mặt Mỹ Mỹ, chỉ bảo tôi vào phòng nói chuyện này..... Chẳng lẽ hắn ta đã quen thói cạnh khỏe người khác nên không biết phải dùng thái độ gì đối đãi với người đang bị tổn thương? Và rồi phải thăm dò ý kiến của tôi?

Tôi quay đầu lại nhìn cánh cửa phòng đóng chặt ở lầu một, "Thật là một tên ma cà rồng vừa biến thái vừa kiêu ngạo....."

Chỉ là tôi hình như cảm nhận được trong nội tâm của hắn, cũng thật sự có tồn tại một thứ gọi là dịu dàng.

Tôi gõ cửa phòng Mỹ Mỹ, đem việc tìm thấy mỹ nhân ngư ở bờ sông kể với cô ấy. Sau khi Mỹ Mỹ nghe xong cũng không có phản ứng gì lớn.

"Tuy tôi không biết mỹ nhân ngư bị truy nã kia là ai, nhưng người ở nhà hàng Nhật tuyệt đối không phải là A Quý."

Tôi hỏi Mỹ Mỹ, "Sao cô có thể khẳng định như vậy?"

"Lần đầu tiên gặp mặt, khuôn mặt kia đã làm tôi chấn động, thêm việc bản thân cho rằng A Hứa đã chết đã ăn sâu vào trong lòng khiến tôi cho rằng người đó là A Quý. Nhưng sau này bình tĩnh nghĩ lại, ngày ngày quan sát, hai người họ hoàn toàn không giống nhau."

Mỹ Mỹ nói, "A Quý, vì thường xuyên bị đánh đập và sẽ vì sai lầm của A Hứa mà bị trừng phạt, cho nên cậu ta hận mọi người, hận đôi vợ chồng hải tặc kia, hận tôi, cũng hận cả A Hứa. Cậu ta nhất định sẽ không vì một đứa trẻ té ngã trong tiệm mà dẫn nó qua đường mua kẹo, cũng sẽ không mỉm cười ôn hòa an ủi nó. Hơn nữa..... tay A Quý lúc nào cũng bị còng, điều đó khiến việc vết thương trên cổ tay chưa kịp đóng vảy bị cọ sát chảy máu lặp đi lặp lại nhiều lần. Từ đó sẽ hình thành một vết sẹo hằn sâu, như một hình xăm, vĩnh viễn không thể xóa đi được. Mà trên cổ tay của vị bếp trưởng kia hoàn toàn không có gì....."

"Nói vậy tức là....."

"Ừ, tôi xác định, người đó là A Hứa", lúc Mỹ Mỹ nói lời này khóe miệng mang theo ý cười, "Anh ấy đã sống lại, cô biết không Tiểu Tín, anh ấy sống lại rồi. Chỉ cần biết việc này thôi cũng đủ khiến tôi rất vui, hết như hòn đá đè nặng trong lòng suốt bao nhiêu năm qua cuối cùng cũng được gỡ bỏ. Tuy rằng anh ấy đã thích người khác, tuy rằng khi anh ấy đứng đối diện tôi chẳng khác gì hai kẻ xa lạ. Nhưng điều đó không quan trọng..."

Tuy thế, khi Mỹ Mỹ nói ra ba chữ “không quan trọng” kia, nước mắt lại lăn chã rơi.

"Điều đó không quan trọng, thật sự không quan trọng."

Tôi ôm Mỹ Mỹ và vỗ lưng cô ấy, vừa định an ủi thì bỗng nhiên cô ấy đẩy tôi ra nói, "Tôi muốn giảm cân."

"Hả?"

Cô ấy nhìn chăm chăm tôi, ánh mắt sáng rực, "Tiểu Tín, tôi muốn giảm cân, tôi muốn trở về tôi của trước kia. Tôi muốn ôm lại."

Tuy trước đây Mỹ Mỹ đã nói qua câu này hơn một trăm lần, nhưng hiện tại tôi quyết định tin cô ấy.

"Được!", tôi vỗ ngực một tiếng thật kêu, "Nào, chúng ta cùng nhau giảm cân!"

#cuoc_song_tot_dep_chuong_23

Chương 24

#trans: Đặc Lôi Tây

Chương 24

Ngày hôm sau. Sáng sớm lúc năm giờ tôi đã thức dậy, không phải do muốn giảm cân, mà là vì đoạn báo thức của Lý Đổi Đổi.

"Tôi làm việc rất rất nghiêm túc vì thế anh không cần nghi ngờ nguyên tắc làm việc của tôi! Ngày mai khi vừa nhận được tiền nhuận bút, tôi lập tức sẽ thanh toán toàn bộ tiền thuê nhà còn thiếu cho anh! Tôi sẽ biến thành một người thuê nhà có tôn nghiêm!"

Tiếng của tôi đã bị cài làm chuông báo thức, mà di động lại được treo trên sào phơi đồ bên ngoài cửa sổ, cứ đến năm giờ sáng sẽ tự động kêu lên.

"Ngày mai khi vừa nhận được tiền nhuận bút, tôi lập tức sẽ thanh toán toàn bộ tiền thuê nhà còn thiếu cho anh! Tôi sẽ biến thành một người thuê nhà có tôn nghiêm!"

Tôi đang nằm trong chăn thì bị âm thanh ồn ào này làm cho giật mình. Tôi mở mắt, mơ mơ màng màng thò đầu ra khỏi chăn, vô cùng khó khăn quay ra nhìn thì liền thấy, điện thoại được đựng trong ốp của Lý Đổi Đổi đang treo trên cây sào phơi đồ. Màn hình sáng trưng, vô cùng "siêng năng" mà phát đi phát lại đoạn ghi âm kia.

"Tôi sẽ biến thành một người thuê nhà có tôn nghiêm!"

"Ahhhhhhhhhhhhhhhhhh."

Tên Lý Đổi Đổi kia không ngờ lại làm thế thật! Đúng là một con quỷ ấu trĩ mà!

Cái âm báo kia vẫn không ngừng kêu, tôi hận đến độ nghiêng răng nghiêng lợi. Tôi lấy gối đè lên đầu, thầm nghĩ cứ mặc kệ nó và tiếp tục ngủ vì theo thói quen thức khuya của tôi, hôm qua đến tận 2g30 sáng tôi mới chợp mắt. Mà từ năm đến chín giờ sáng lại là thời gian nghỉ ngơi "hoàng kim" của tôi.

“Không cần nghi ngờ nguyên tắc làm việc của tôi!”

"Mẹ nó!"

Tôi không hề rời giường, cũng không hề cầu nhau, tôi chỉ là bị tiếng mắng đó làm cho tỉnh giấc. Tôi từ trong gối ngẩng đầu lên, trong mơ hồ nhìn thấy một người đẹp chân dài đang mặc một chiếc quần chip hình Spongebob và chiếc áo hai dây, dùng tư thế đáng sợ hết như yêu nhện, bò vào cửa sổ phòng tôi.

"Bồi Bồi."

Bồi Bồi trừng mắt nhìn tôi một cái, cô ấy treo người tòng teng ngoài cửa sổ, bức bối lây di động của Lý Đồi Đồi đang mắc trên sào xuống. Cô ấy không thèm nhìn tôi, thuận thực tắt báo thức, sau đó tức giận ném điện thoại lên giường tôi.

"Báo thức của mình thì phải tự mình tắt đi chứ! Bà đây mới tan ca về, chỉ vừa chớp mắt được một chút, mệt lắm đó biết không hả!"

"Đây có phải là tứ cái đầu.", tôi giải thích đồng thời hảo tâm nhắc nhở, "Mà lúc ra ngoài, tốt xấu gì cậu cũng nên mặc một cái quần vào chứ."

"Quần lót không phải là quần sao à? Đều là để che lại, chỉ vì cậu xem thường nó thôi!". Cô nàng phản bác sau đó không thèm nói gì nữa, lèm bèm thêm vài câu rồi một đường bò trở về phòng.

Với độ cao tám tầng lầu, sự cũ nát của tòa chung cư và cái sào phơi được treo hờ hững thế mà Bồi Bồi “bò” đến chẳng khác gì đang tản bộ dạo chơi. Cô ấy vội vội vàng vàng đến tắt báo thức rồi lại vội vội vàng vàng bỏ đi.

Nói thật, tôi rất ngưỡng mộ những đặc tính chỉ có ở phi nhân loại bọn họ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tôi càng ngưỡng mộ sự trấn định của bản thân hơn.

Tôi trở mình, đang chuẩn bị tiếp tục ngủ, nhưng chưa nằm được bao lâu thì tiếng đập cửa rầm rầm vang lên.

"Tiểu Tín Tiểu Tín, chúng ta ra ngoài chạy bộ nào!"

Tôi xốc chần lên, hai mắt vô thần nhìn trần nhà, sự ô nhiễm ánh sáng khiến cả thành phố dường như không có ban đêm, kể cả ở căn phòng cũ nát chỉ chờ chờ bỏ này.

Tôi thở dài, ngoan ngoãn xuống giường, rồi ngáp ngắn ngáp dài đi ra mở cửa cho Mỹ Mỹ.

Mỹ Mỹ đứng ở cửa với một bộ quần áo thể thao, tuy chúng có chút cũ nhưng nhìn cũng rất ra dáng. Mỹ Mỹ háo hức hỏi tôi, "Thế nào?". Cô ấy giống như lần nữa có mục tiêu sống nên ánh mắt so với lúc trước càng lấp lánh hơn.

"Đẹp lắm, chờ một chút, tôi đi rửa mặt đã."

Tôi mở tủ quần áo, định tìm một bộ đồ thể thao như Mỹ Mỹ nhưng lại đau khổ phát hiện ra một sự thật, trong tủ của tôi đa số đều là quần áo ngủ. Chọn tới chọn lui gần nửa ngày, cuối cùng đành lấy một chiếc áo thun rộng thùng thình và chiếc quần thun thể dục thời đại học ra mặc. Sau khi mang thêm một đôi sneaker, tôi cùng Mỹ Mỹ ra ngoài chạy bộ.

Tôi không hề tìm đường trước, nhưng Mỹ Mỹ đi rất chính xác, một đường liền chạy thẳng đến nhà hàng Nhật ở đường Thời Đại Thiên.

Tôi cùng cô ấy trao đổi một chút, "Mỹ Mỹ... Hay là chúng ta tìm chỗ nào có không khí tốt hơn đi, bên này toàn đường lớn thôi". Sáng sớm người người tranh thủ đi làm, các phương tiện cứ thế chạy vèo vèo bên cạnh tôi và nhả ra từng đám khói bụi xám xịt.

"Đường lớn hả?", Mỹ Mỹ vờ như không hiểu, "Không phải người ta trồng rất nhiều cây xanh sao?"

"."

Tôi thầm oán hận! Đáng lẽ tôi phải sớm biết, khi cô nàng nói muốn giảm béo, kỳ thật chính là nói một đằng làm một nẻo!

Suốt quãng đường hai chúng tôi hết chạy rồi nghỉ cũng hơn một tiếng. . .
. . .

Vai trò chủ yếu của Mỹ Mỹ là chạy, còn tôi thì phụ trách bảo dừng lại nghỉ ngơi.

Đúng thế, tôi thừa nhận tôi là một đứa lười vận động nhưng tôi vốn nghĩ

Mỹ Mỹ cũng như thế! Nhưng đến tận bây giờ tôi mới phát hiện ra, Mỹ Mỹ chạy rất nhẹ nhàng khoan thai, so với bước đi ịch ạch như lết từng bước trước kia khác xa một trời một vực.

Tôi nhớ, lúc trước khi vừa đến đây sống tôi có hỏi Mỹ Mỹ, khi lên bờ rồi mỹ nhân ngư đi lại có đau không. Lúc ấy Mỹ Mỹ trả lời rằng cô ấy rất ít khi tiếp xúc với các mỹ nhân ngư khác nên không có hỏi họ, nhưng bản thân cô ấy đi lại sẽ thấy đau. Lúc đau nhiều lúc đau ít, cô ấy chỉ giải thích qua loa, nói là vì lúc trước cắt đuôi chưa được hoàn thiện lắm.

Trước kia tôi không hiểu phía sau câu "cắt đuôi chưa được hoàn thiện lắm" kia là cả một câu chuyện cho nên không thể tưởng tượng được nỗi đau ấy. Dù hiện tại tôi đã biết quá khứ của Mỹ Mỹ nhưng vẫn không thể cảm nhận được nỗi đau xác thịt của cô ấy. Song ít ra tôi biết được, nỗi đau của cô ấy cũng đủ khiến lòng tôi quặn đau.

Nhưng bây giờ cô ấy lại đi lại nhẹ nhàng như này.

Cho dù.

Khi hai chúng tôi tới được đường Thời Đại Thiên cũng đã bảy tám giờ sáng. Trên đường người đi lại như mắc cửi, đa số đều là hình ảnh vội vàng đi làm, song trung tâm thương mại còn chưa mở cửa, nhà hàng Nhật kia cũng chưa buôn bán.

Mỹ Mỹ mua cho tôi, người đang ngồi bên vệ đường mệt lử như sắp chết đến nơi, một chai nước suối.

Tôi mở chai nước suối, sau khi tu ừng ực liền mấy ngụm nước mới hỏn hển nói, "Mỹ Mỹ, tôi cảm thấy chế độ làm việc và nghỉ ngơi như thế này không thích hợp với tôi chút nào", tôi đặt tay lên ngực trái, "Thật ra tôi cảm thấy mình vốn là ma cà rồng, không cần thận phải đầu thai thành con người. Việc phải chạy bộ dọc các con đường buổi sáng với tôi mà nói, có chút. . . . tàn nhẫn."

Mỹ Mỹ nhìn tôi thật lâu, "Vậy từ ngày mai chúng ta đổi thành buổi chiều chạy bộ."

Tôi siết chặt bình nước trong tay, trong vô thức thân thể có chút run rẩy.

"Vẫn chạy đường này à?"

"Vẫn đường này."

Tôi cảm thấy ở cuống họng khô khốc. Ngửa đầu uống thêm một ngụm nước lớn, đang muốn cùng Mỹ Mỹ thương lượng lại lần nữa thì đột nhiên, tôi thấy mắt Mỹ Mỹ sáng bừng lên. Tôi nhìn theo hướng cô ấy nhìn thì...

Thật kì diệu làm sao! Nơi thành phố Trùng Khánh, với các tuyến đường cao tốc phân bố dày đặc phức tạp như ma trận này, ngay cả xe đạp cũng không được phân làn trên đường chính, cư nhiên lại có người dám đạp xe đạp đi làm. Vị bếp trưởng này quả là dũng cảm.

Bất quá tôi không thể không thừa nhận, chiếc xe đạp leo núi của anh ta rất ngẫu, đáng người anh ta cũng không tệ, có thể nói đây chính là một nét điểm tuyệt đẹp để cho con đường này.

Ánh mắt Mỹ Mỹ một mực dõi theo anh ta. Anh ta dường như cũng phát giác được điều đó, nên khi vừa qua khỏi ngã tư phía trước, ánh mắt liền chuyển sang nhìn về phía Mỹ Mỹ. Chính vì thế Mỹ Mỹ lập tức đứng thẳng người dậy, cố gắng hít chặt bụng vào.

Đầu xe đạp của anh ta hơi loạng choạng, suýt nữa đã đâm trúng người đi đường bên cạnh. Anh ta nhanh chóng dùng đôi chân dài của mình chổng xuống đất, giữ cho xe đứng vững, vừa vặn lại đậu bên kia đường đối diện Mỹ Mỹ.

Tôi có thể nhìn thấy ánh mắt bọn họ đang xuyên qua cả biển người đông đúc, dán chặt vào đôi phương.

Sau đó vị bếp trưởng kia rút chân lên, một lần nữa đạp xe chạy về hướng bên này.

Bàn tay Mỹ Mỹ có chút run rẩy mà khóe miệng cô ấy xem chừng còn run rẩy hơn. Tuy thế cô ấy vẫn cố gắng nặn ra một nụ cười, nhưng khi anh ta chạy đến, không hề giảm tốc độ, mang theo một làn gió, khiến tóc mái của Mỹ Mỹ bị thổi phốc lên.

Cứ thế chạy lướt qua.

Cậu ta không nói gì, âm thanh sên xe đạp ở nơi thành thị đông đúc đầy tiếng động cơ cùng tiếng bước chân dồn dập vô cùng nổi bật. Người ấy

không dừng lại mà vẫn tiếp tục chạy về phía trước, và thứ duy nhất bị dừng lại dường như là ánh sáng trong mắt Mỹ Mỹ.

Nước trong chai nước của tôi chỉ còn một chút. Tôi đưa cho Mỹ Mỹ, đập tan những suy nghĩ phức tạp trong đầu cô ấy.

"Uống chút nước đi."

Cô ấy thần thờ nhận lấy rồi uống chẳng khác gì một con rô bốt đang nghe lệnh.

Tôi cùng Mỹ Mỹ trở về nhà, trên đường về, cô ấy chẳng khác gì cái xác không hồn, không cười, cũng không chăm chọc tôi, thậm chí không nói năng gì.

Tiến cô ấy lên phòng, tôi đứng ở cửa hỏi, "Vậy ngày mai cô còn muốn đi chạy bộ không?"

Mỹ Mỹ đứng thất thần hồi lâu, cuối cùng gật đầu, "Đi chứ!". Cô ấy ngẩng đầu nhìn tôi như muốn nói gì đó, tôi nhẹ nhàng ôm cô ấy, "Vậy thì ngày mai buổi chiều ba giờ chúng ta sẽ đi."

Mỹ Mỹ không nói gì, tôi cảm thấy ánh mắt cô ấy dừng lại trên vai tôi hồi lâu. Cô ấy cúi đầu, "Tiểu Tín, cô về nhà nghỉ ngơi cho khỏe nhé". Nói xong cô ấy đẩy nhẹ tôi ra rồi vào phòng đóng cửa lại.

Tôi nhìn cánh cửa phòng đóng chặt trước mắt không kiềm được thở dài. Đúng lúc tôi vừa quay đi, chợt nghe thấy "cạch" một tiếng từ chiếc cửa đối diện, kèm theo đó liền có một ông lão đầu bạc phơ lưng còng bước ra.

"A.", tôi ngẩn người, đây là tôi lần đầu tiên thấy ông ấy, người có thể đi xuyên thời không, Vạn Sự Nan. Nghe nói ông ấy trước đây đều bận "ngập lặn" trong vô số các không gian thời không khác nên không thấy bóng dáng ở chung cư.

"Xin chào", tôi chủ động chào hỏi ông ấy, nhưng dường như ông ấy có chút không vui, biểu tình vô cùng nghiêm túc liếc nhìn tôi một cái. Bị ông ấy trừng mắt nhìn như thế khiến tôi vô cùng khó hiểu.

Tôi hình như còn chưa có thời gian làm chuyện gì có lỗi với ông ấy nhỉ?

Đúng lúc này, từ trong phòng ông ấy bỗng nhiên truyền đến một tiếng

động lớn, tôi đưa mắt nhìn vào bên trong. Trong phòng tối như mực, cửa sổ đóng rất chặt, một chút ánh sáng cũng không có, bên trong hình như có người đang đi lại nhưng do quá tối nên tôi không thấy được rõ ràng. Trong nháy mắt, Vạn Sự Nan liền lập tức đóng cửa phòng lại. Cửa đóng "Rầm" một tiếng, thể hiện tâm trạng đang cực kỳ khó chịu.

Ông ấy hung hăng trừng mắt nhìn tôi, còng lưng đi xuống lầu.

Tôi không hiểu đầu của tôi nheo gì cả. Lúc trước. tôi chưa từng nghe nói Vạn Sự Nan là một ông già khó sống chung như thế này nha. . . . Hơn nữa trong phòng của ông ta. Tôi có chút tò mò nhưng lại ngại đến gần thám thính, vẫn là về nhà đi, đồng thời thầm tính sẽ hỏi Bồi Bồi hoặc Lý Đối Đối.

Đang lúc tôi chuẩn bị xoay người lên lầu thì đột nhiên lại nghe thấy một tiếng "lạch cạch" vô cùng nhỏ.

Bước chân của tôi khẽ khựng lại, tôi hơi nghiêng đầu, nhìn lướt qua cánh cửa phía sau.

Vạn Sự Nan vừa hung hăng đóng cửa phòng lại, thế nhưng khi tôi bước đi, cửa phòng liền hé ra một khe hở nhỏ, bên trong đi một mảng tối đen kịt lại im ắng tuyệt đối. Trong nháy mắt, cái đầu hay suy nghĩ nhiều của tôi liền vụt ra một ý nghĩ, trong khe hở này giống như có rất nhiều ánh mắt vô hình đang lén lút quan sát tôi.

Tôi bất giác lùi về sau một bước, nhưng bị hụt chân. Cơ thể liền theo đà ngồi xuống song ngay tức khắc liền có một đôi tay mạnh mẽ giữ chặt tôi từ phía sau, như một điểm tựa giữ cho tôi không ngã.

Đôi bàn tay lạnh lẽo không độ ấm chỉ thuộc về một người mà tôi đã vô cùng quen thuộc.

Tôi quay đầu nhìn hẩn.

Lý Đối Đối cúi đầu từ trên cao nhìn xuống, "Cô sao vậy?"

#cuoc_song_tot_dep_chuong_24

Chương 25

#trans: Đặc Lôi Tây

Chương 25

Người khác nói ra câu này đồng nghĩa với sự quan tâm, nhưng nếu nó được phát ra từ miệng Lý Đồi Đồi thì chỉ có thể là ghét bỏ, khinh thường hoặc là miệt thị.

Giống như bây giờ. . .

Hắn mặc pyjama mang dép lê, tay đỡ phía sau lưng tôi. Thái độ khi hắn nhìn xuống từ trên cao khiến tôi một chút cũng không cảm nhận được sự "quan tâm". Hắn nhướn mày, ánh mắt không giấu được sự ghét bỏ.

Lý Đồi Đồi nói: "Báo thức tôi cài lúc năm giờ sáng không đủ để đánh thức lương tâm của cô à?". Hắn híp mắt, hận không thể khiến ánh mắt sáng rực sau gọng kính kia nhìn xuyên thủng tôi. "Khó có được một ngày dậy sớm, thế mà không lo ‘cày’, lại ra ngoài dạo chơi?".

"Tôi cùng Mỹ Mỹ ra ngoài chạy bộ. Việc quan tâm đến sức khỏe của hàng xóm so với việc cày tiền độ quan trọng hơn gấp nhiều lần". Dưới sự đe dọa của hắn, tôi theo bản năng giải thích một câu, giải thích xong bỗng nhớ tới chính mình vẫn đang ngồi dựa trên tay hắn, vì thế tôi nhanh chóng đứng thẳng người dậy. "Này...", tôi chỉ chỉ cửa nhà của Vạn Sự Nan, "Lý Đồi Đồi, hình như trong nhà ông ấy có người".

Lý Đồi Đồi như cũ từ trên cao nhìn xuống, hắn khoanh tay nói, "Cô nghĩ tôi sẽ cho phép có một con gà nhép thứ hai sống trong chung cư sao?"

Thật có lỗi. . . Trong tòa chung cư này, chỉ vì tôi- một con gà nhép, đã kéo trình độ tổng thể phi phạm của các phi nhân loại xuống. Tôi vô cùng vô cùng xin lỗi quý ngài đây!

Tôi siết chặt nắm đấm, nghiến răng, đang nghĩ bản thân có nên con mẹ nó bất chấp tất cả cãi nhau với hắn không thì Lý Đồi Đồi đã bước xuống lầu. Hắn dùng điệu bộ nhàn hạ đi đến trước cửa nhà Vạn Sự Nan rồi lấy chùm chìa khóa chủ ra.

Nhìn hắn không chút do dự mà mở cửa, tôi bất giác có chút đồng cảm với chủ nhà.

Tôi tỏ ý ngăn hắn lại, "Làm như vậy không phải phép lắm! Sao có thể tùy ý vào nhà của người ta được? Điều đó hình như có chút....".

Lý Đối Đối liếc tôi một cái, "Cái 'có chút' gì đó của cô quan trọng hay sự an toàn quan trọng?".

"An toàn quan trọng hơn", vì thế tôi đành bán đứng chủ nhà, ngoan ngoãn đứng nép sang một bên.

Lý Đối Đối đẩy cửa ra, nhưng chỉ đứng đó mà không vào.

Tôi tò mò đưa mắt nhìn bên trong, trong phòng vô cùng tối, màn cũng được kéo kín mít. Nếu đem so sánh với căn phòng toàn màu hương phấn như thiếu nữ của lão vu bà tầng trên, căn phòng này mới đáng được gọi là phòng của những Vu sư.

Âm khí dày đặc, hàn khí bức người.

"Không hề có sinh vật sống nào ở đây", Lý Đối Đối quét mắt một vòng rồi quay đầu nhìn chằm chằm tôi, "Trong cuộc sống của cô có nhiều trí tưởng tượng thế này sao không tận dụng nó đi sáng tác đi?".

Lý Đối Đối đương nhiên không hề quan tâm đến việc sáng tác, việc update truyện hay việc đọc giả làm loạn khóc ròng đòi chương mới của tôi. Thứ hắn quan tâm chính là tiền nhuận bút, và số tiền thuê nhà tôi không thể nào trả hết.

Tôi lui từng bước về phía cầu thang sau lưng.

"Tôi về phòng làm việc đây".

"Đi đi".

Lý Đối Đối khoát tay, tôi ngoan ngoãn lên lầu.

Khi đi đến khúc quẹo, tôi nhìn xuống thì thấy Lý Đối Đối vẫn còn đứng trước cửa nhà Vạn Sự Nan, bộ dạng hắn bây giờ so với bộ dạng chằm chọc tôi ban nãy hoàn toàn khác nhau. Hắn nhìn chằm chằm vào trong với sự nghiêm túc hiếm thấy, hắn khoanh tay, không biết đang nghĩ ngợi điều gì.

Tôi không dám nghĩ nhiều, nhanh chóng trở về phòng, khóa chặt cửa và cửa sổ. Tiếp đó nghiêm túc ngồi trước màn hình, ôm bảng vẽ điện tử, lật về hai trang trước đó, vẽ ra một bảng tóm tắt, tiếp nối với mạch cảm hứng lúc trước.

Tiến độ truyện chỉ vừa kể xong chuyện của Cương thi vương. Hai ngày qua, sau khi trải qua mộng cảnh của Mỹ Mỹ, tôi vô cùng xúc động nên muốn vẽ thêm một phiên ngoại, câu chuyện của mỹ nhân ngư.

Tôi sắp xếp lại các chi tiết, ba mỹ nhân ngư bị cặp vợ chồng hải tặc xấu xa bắt nhốt, cầm tù trên đảo. Ba người bọn họ đều cố gắng đấu tranh với cặp vợ chồng hải tặc, sau khi thoát khỏi sự khống chế của chúng liền trở về với đại dương.

Cảnh cuối cùng chính là cảnh chia tay nhau nơi biển sâu, ai nấy tự bơi đi tìm phương trời mới cho bản thân mình.

Khi vẽ kết cục của câu chuyện, tôi không hề vẽ cảnh bản thân đứng nơi biển cả sâu thẳm yên tĩnh, không vẽ cảnh Mỹ Mỹ khóc đến tê tâm liệt phế, cũng không vẽ ngọn lửa đỏ rực ánh lên từ hòn đảo cô tịch phía xa.

Tôi chỉ vẽ đến lúc mỹ nhân ngư mình đầy thương tích nổi dập dềnh trên nước, nhìn về phía mặt trời mới mọc nơi đường chân trời, nhẹ nhàng nở một nụ cười.

Tôi từng nói bản thân theo đuổi trường phái tả thực, nên về lý tôi phải vẽ lại toàn bộ câu chuyện của Mỹ Mỹ. Nhưng manga cơ bản vốn là thứ thể hiện giấc mơ, niềm ao ước của con người, nên bên cạnh việc cố bám sát thực tế, cũng có lúc tôi sẽ âm thầm lồng ghép thêm suy nghĩ của bản thân vào.

Đôi khi tôi muốn tạo ra một điều gì đó thật tốt đẹp để mọi người xem xong sẽ cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc. Sau đó tôi sẽ không thương tiếc xé tan sự tốt đẹp ấy, và rồi khi nhìn độc giả khóc, kêu gào, thậm chí như muốn kể dao vào cổ tôi, trong lòng tôi thậm chí có sự vui sướng.

Nhưng có những khi phải tận mắt nhìn thấy thứ mình tạo ra đã trở nên hoang tàn, vụn vỡ cũng đủ khiến tôi cảm thấy đau khổ vô bờ, nên thường vào những thời điểm như thế, tôi lại muốn khiến cho nó trở lại sự đẹp đẽ vốn có.

Vì thế với bảng vẽ trong tay cùng chiếc máy tính, tôi đã tô điểm lại sự thật, biến máu tươi thành màu son điểm lệ, đem nước mắt đúc thành

những viên kim cương chói sáng. Tôi còn hóa sự không cam lòng thành niềm hy vọng, hóa sự thống khổ thành niềm vui.

Tôi đem ác mộng biến thành mộng đẹp, bởi tôi hy vọng giấc mộng này sẽ đủ mạnh để tác động lên hiện tại, khiến mộng đẹp của tôi có thể thành sự thật.

Khiến tôi có thể thấy được, thế giới này có thể nhờ một giấc mộng mà tốt đẹp hơn một chút.

Có lẽ đây là một hy vọng hảo huyền, nhưng tôi mong sẽ có người giống tôi, họ sẽ nhờ vào những nhân vật và câu chuyện tôi sáng tác mà cảm thấy cuộc sống tốt đẹp hơn.

Tôi ôm ấp một suy nghĩ ngây thơ và không thực tế như vậy cho đến tận lúc vẽ xong bản thảo sơ bộ cho ngoại truyện của mình.

Bản thảo sơ bộ gồm 24 trang, nhìn chung vô cùng nguệch ngoạc, đến độ chỉ mình tôi mới có thể phân biệt được đang vẽ cái gì. Tuy vẽ một mạch không ngừng nghỉ, nhưng tôi tự thấy việc sắp xếp khung truyện và góc độ đối thoại đều xứng đáng được khen ngợi!

Tôi vô cùng kiêu ngạo, vô cùng hài lòng, cảm giác cả thể xác lẫn tinh thần của bản thân đều được thăng hoa!

Tôi thở một hơi thật dài, sau đó ngồi thẳng người dậy. Song lúc duỗi lưng ra mới phát hiện cả người đau nhức không chịu được.

Tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bất tri bất giác trời đã khuya rồi.

Bụng truyện đến một tiếng kêu rõ to, tôi giật mình phát hiện bản thân đã bỏ qua cả bữa trưa lẫn bữa chiều.

Nếu chờ bên ngoài ship đồ ăn đến chắc không kịp cứu lấy người sắp chết đói là tôi đây, nên tôi cầm lấy di động, chìa khóa và bóp tiền ra khỏi nhà, thầm nghĩ sẽ tìm bữa một quán mì nào đó gần đây rồi quất ngay một bát cứu đói.

Việc sáng tác thật sự không có thời gian cố định.

Đôi khi chỉ trong một ngày lại “dâng trào” như hôm nay, khi đói meo cũng không có cảm giác gì. Nhưng có đôi khi lại rất khó tập trung vào

việc sáng tác, chỉ ngồi ngồi mòn mông trước máy tính, hết lướt weibo, newsfeed của bạn bè, rồi sang khu bình luận, lướt xong lại tìm bạn bè nói chuyện, đến tận lúc họ không muốn nói nữa, bản thân lại chạy đi kiếm phim xem. Trong một ngày chuyện gì cũng làm, trừ việc sáng tác.

Đương nhiên, sau khi la cà lê lét một ngày đó rồi, tôi lại cảm thấy có một sự áy náy vô cùng to lớn. Nhưng tôi cũng chẳng còn cách nào khác, thời gian lãng phí cũng đã lãng phí rồi, chỉ còn cách chờ cảm hứng đến rồi vẽ bù lại thôi.

Tôi vừa nghĩ vừa đi đến một tiệm mì nhỏ xưa cũ, kêu ngay một tô. Khi mì vừa bung lên, tôi không để tâm đến nó còn đang nóng mà xì xụp ăn một hơi hết sạch. Lúc tôi ngẩng đầu liền thấy Vạn Sự Nan không biết từ bao giờ đã ngồi đối diện tôi.

Ông ấy trầm tĩnh nhìn chằm chằm tôi.

Tôi sợ tới mức ho khan, suýt chút nữa không kiềm được mà phun hết đồ ăn ra ngoài.

"A, ông. . . Xin chào. . ."

Vạn Sự Nan vẫn nhìn chằm chằm tôi, không vui vẻ gì mà ném ngay một chiếc hộp lên bàn. Tôi cúi đầu nhìn liền có chút ngây người. Đó là một cái hộp màu xanh đậm, trên đó còn cột một chiếc nơ bướm màu vàng nhạt, vừa nhìn liền biết là loại tặng cho các cô gái.

Bị ông già mặt thối dăm dăm này quăng cho một món quà, điều đó khiến tôi bối rối hết nhìn nó rồi lại nhìn ông ta.

"Đây là...".

"Của cô đó".

Tôi ngồi nhích về sau, "Ông à, ông làm thế cháu có chút sợ đó...".

Nghe vậy vẻ mặt của ông ta càng thối hơn khi nãy, "Là 'tình yêu không dám tin' của cô gửi". Ông ta nói xong liền đứng dậy xoay người đi mất.

Tôi ngẩn ra một hồi lâu, sau đó ngây ngốc tháo nơ và mở hộp quà ra, đó là một đôi hoa tai thủy tinh hình lục giác màu đen.

Do điện trong tiệm không ổn định nên ánh sáng có chút chập chờn, tuy thế khi nó chiếu xuống đôi bông tai này, tôi lại cảm thấy có chút lóa mắt. Khi vừa nhìn thấy nó, dường như bản thân đôi bông tai đã mang theo vô vàn tia sáng, phút chốc chiếu rọi cả không gian tận 20 mét xung quanh, khiến cửa tiệm nhỏ xíu này như sáng bừng lên.

Tôi cảm thấy đôi bông tai như đang phát quang, hệt như những thần khí được nhắc đến trong tiểu thuyết tu tiên.

Nhìn tới nhìn lui đều thấy, nó phối lại rất hợp với chiếc áo đầm đen hôm trước mà anh ấy gửi cho tôi.

Tôi đặt nó vào trong hộp rồi đẩy nắp lại, che đi ánh sáng bức người của nó.

Tôi ngồi lặng im hồi lâu, sau đó đặt tờ mười tệ lên bàn, không những thế còn hào phóng bo luôn cho ông chủ 4 đồng tiền thôi. Tôi ôm lấy cái hộp đuổi theo Vạn Sự Nan, nhưng đương nhiên đuổi không kịp. Chính vì thế tôi nhanh chóng chạy về chung cư.

Vừa về đến nhà thì đã thấy Bồi Bồi đang cãi nhau với Vệ Vô Thường ở dưới lầu.

Lý do khiến hai người họ cãi nhau đó là, quần áo đang phơi ngoài ban công của Vệ Vô Thường bị rơi xuống, Bồi Bồi đang chuẩn bị đi làm thấy vậy liền giúp anh ta nhặt lên. Lúc cô ấy đưa quần áo lại cho Vệ Vô Thường, anh ta chỉ gật nhẹ đầu một cái mà không hề nói cảm ơn, điều đó khiến cho Bồi Bồi cảm thấy không được cảm kích. Tuy bản thân Vệ Vô Thường một mực cho rằng chỉ gật đầu thôi cũng đủ tỏ thành ý rồi, nhưng cô ấy vẫn cứ vô lý gây chuyện làm khó.

Tôi cảm thấy hai người này, một cương thi ngoại quốc, một cương thi trong nước, nói không chừng sắp cãi lã hoàn đồng, quay về thời còn đi nhà trẻ. Tôi không muốn can dự vào cuộc cãi vã của những đứa trẻ ba tuổi to xác này nên trực tiếp đi lướt qua họ, lên lầu tìm Vạn Sự Nan.

Lúc này, Bồi Bồi bỗng kéo tay tôi lại nói, “Tiểu Tín, cậu nói xem, có phải cái tên nhóc này không có chút phép tắc nào không?”

Vệ Vô Thường nhắm mắt, cố gắng kiềm chế cảm xúc, nhưng gân xanh trên trán vẫn không ngừng nổi lên.

“Ô cô nương”, anh ta chỉ vừa gọi tên tôi thì Bồi Bồi đã kéo tôi ra đứng phía sau cô ấy.

“Ô cô nương cái quái gì, Tiểu Tín chính là thuộc phe của tôi, anh đừng hòng lôi kéo cô ấy!”

“Làm gì có chuyện lôi kéo nào ở đây? Nếu nói như thế thì cô mới chính là người mặt dày trắng trợn đi lôi kéo người khác”.

Tôi quyết định chịu thiệt một chút, móc một đồng xu trong túi ra nhét vào tay Bồi Bồi.

“Mặt số cậu thắng, mặt hình anh ta thắng, nếu ném mặt thì coi như không có chuyện gì, nếu bị người khác chụp lại lúc chưa rơi xuống thì ném lại lần nữa”, tôi nói ra tất cả những trường hợp mình có thể dự đoán được.

Bồi Bồi nghe xong quả nhiên buông tha tôi, còn nói tôi phân xử công bằng.

Tôi thoát được vụ lộn xộn này liền chạy ngay lên lầu gõ cửa nhà Vạn Sự Nan. Nhưng gõ cả nửa ngày cũng không có người ra mở. Tôi sốt ruột vô cùng, sau khi nghĩ một chút liền xuống lầu tìm Lý Đối Đối.

Bên ngoài hành lang tầng một có thể thấy Bồi Bồi và Vệ Vô Thường vẫn đang ném đồng xu. Bọn họ không ai chịu nhường ai, trong quá trình đồng xu rơi xuống, hai người ấy cứ hết giờ tay đập chân để làm thay đổi mặt đồng xu. Tôi nhắm mắt, không thêm quan tâm đến họ nữa.

Gõ cửa nhà Lý Đối Đối không được bao lâu thì đã thấy gương mặt dày vẻ không kiên nhẫn của hắn lộ ra khỏi cửa.

Hiện tại hắn đang mặc comple giày da, hình như chuẩn bị đi làm.

“Àm ỉ chuyện gì nữa đây?”, hắn la lên. Bên kia đồng xu này giờ hễ bị tung lên không trúng là bị Bồi Bồi và Vệ Vô Thường giành giật cuối cùng cũng rớt xuống đất. Nhưng cũng bởi vì sự lớn tiếng của Lý Đối Đối mà khi đồng xu vừa chạm đất liền lăn lông lốc đi đâu mất dạng.

Bồi Bồi và Vệ Vô Thường bốn mắt nhìn nhau.

“Được rồi, coi như hôm nay bà đây nhường anh vậy. Không phí thời gian với anh nữa, tôi đi làm!”.

Vệ Vô Thường liếc Bồi Bồi một cái rồi cũng thu quần áo về phòng.

Tôi ôm chiếc hộp nhìn Lý Đồi Đồi, ngay từ đầu đã không để tâm đến hai người đó.

“Anh có thể giúp tôi liên lạc với Vạn Sự Nan không?”

Hắn ta nhíu mày, “Không lẽ cô dờn đối tượng tìm cảm hứng sang người một ông già sao?”.

“Không phải, là vì ông ấy có thể liên lạc với ‘tình yêu không dám tin’ của tôi. Ông ấy còn giúp anh ấy gửi quà cho tôi nữa này”, tôi hươ hươ chiếc hộp trong tay, “Món quà lần này nhìn ra rất đắt tiền, tôi không dám nhận nên muốn nhờ ông ấy trả lại giúp tôi. Cũng không phải chuyện gì to tát...”, tôi nghĩ nghĩ, có chút xấu hổ nói, “Người ta giúp mình chuyển quà nhiều lần rồi, ít ra bản thân cũng nên báo đáp một chút”.

Ánh mắt sau gọng kính vàng kim của Lý Đồi Đồi dán chặt vào chiếc hộp trên tay tôi, sau đó đôi lông mày hắn càng nhíu chặt hơn nữa.

“Những người không thiếu tiền nhà đối với tôi chẳng khác gì người đã chết, không thể liên lạc”, nói rồi hắn đóng sầm cửa lại, đi thẳng một mạch.

Tôi nhìn theo bóng lưng của hắn thâm nghĩ, ông chủ nhà này thật sự trong mắt toàn nhìn thấy tiền, vô tâm vô phé đến hết thuốc chữa rồi...

#Cuoc_song_tot_dep_cua_toi_chuong_25

Chương 26

#trans: Đặc Lôi Tây

#beta: Vy

CHƯƠNG 26

Theo việc tuổi tác càng ngày càng lớn, tôi càng lĩnh hội sâu sắc hơn một chân lý —— thời gian có thể chữa lành hết thảy, trừ mỡ.

Tôi cùng Mỹ Mỹ chạy một tuần, dọc theo các đại lộ, hít vào biết bao nhiêu khói bụi, nhưng một chút cũng không ốm. Đúng vậy, tôi không hề khoa trương khi nói như thế. Thậm chí bởi do tăng cường vận động, trái lại còn kích thích tôi ăn uống nhiều hơn, cuối cùng tôi đã tăng hai ký.

Tuyệt vọng! Sự ngoan cố của đồng mỡ này khiến tôi triệt để tuyệt vọng.

Song Mỹ Mỹ đã giảm cân thành công.

Chỉ bằng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ ốm xuống nhanh chóng của cô ấy. Khuôn mặt so với lúc trước nhỏ hơn rất nhiều, nhưng sắc mặt thì trắng bệch, do phương thức giảm béo của cô ấy quá cực đoan. Mỗi ngày đều điên cuồng tập thể dục nhưng lại không chịu ăn cơm. Tôi có khuyên mấy lần nhưng vô ích. Vì vị bếp trưởng ở nhà hàng Nhật kia, cô ấy giống như liều mạng.

Song theo tôi nghĩ dù người kia có thật là A Hứa đi nữa, anh ta nhất định cũng sẽ không vì sự mập ốm của Mỹ Mỹ mà quyết định nên xa cách hay tiếp cận cô ấy.

Nhưng sau một tuần đó, Mỹ Mỹ với gương mặt xanh như tàu lá cầm di động đến, hai mắt sáng bừng khoe với tôi, "Tôi đã xin được wechat của anh ấy rồi."

Tôi không khỏi sửng sốt.

Mỹ Mỹ cầm di động như đang cầm một báu vật, cô ấy nhấn vào ứng dụng wechat rồi nhấn vào avata của A Hứa, "Cô xem này."

Avata là ảnh chụp anh ta đang đội nón và mặc quần áo đầu bếp, tên lại vô cùng đơn giản, chỉ duy nhất một chữ "Hứa" ngắn gọn súc tích. Cả tài khoản đều toát lên vẻ lạnh lùng như kiểu "Ngoài công việc ra không bàn những chuyện khác". Quả đúng là phong cách của vị bếp trưởng kia.

Tôi trầm mặc một hồi, dù có chút không hợp hoàn cảnh nhưng tôi vẫn hỏi, "Cô gọi anh ta là A Hứa, người lần trước đi karaoke với anh ta thì gọi tiểu Hứa, anh ta tự tạo tài khoản là “Hứa”, vậy rốt cục tên anh ta là gì? Là Hứa Tiên sao?"

Mỹ Mỹ tròn mắt lườm tôi một cái, "Đây chỉ là tên giả mà thôi vì tên thật đối với phi nhân loại mà nói vô cùng quan trọng. Thông thường sẽ không nói cho người khác biết. Đó chính là sức mạnh của con chữ, vì khi bị người khác biết tên đồng nghĩa với việc bị nắm thóp."

Lúc này tôi chợt vỡ lẽ, "Vậy ra tên cô nói cho tôi chỉ là tên giả? Một danh hiệu hả?"

"Cô nghĩ tôi thật sự tên Dư Mỹ Mỹ sao, cả Lý Đối Đối nữa? Còn tên thật của Nữ thần là Kim Hoa à? Tiểu Tín, cô nghĩ chúng tôi là ai chứ?"

Chết thật, tôi thề nhưng lại khờ khạo đi tin bọn họ lâu đến vậy, thậm chí còn chưa từng nghi ngờ!

"Tại các người gọi tên giả một cách quá tự nhiên đi!", tôi kháng nghị, "Ngay cả hai anh em nhà Lý Đối Đối và Bồi Bồi đều thế, khiến tôi phải nghĩ việc phi nhân loại đặt tên kiểu thế thật ra là loại phong cách nghệ thuật!"

"Ngay cả Lý Đối Đối và Bồi Bồi chưa chắc đã cho nhau biết tên thật của mình đâu", Mỹ Mỹ nói xong, rõ ràng không muốn cùng tôi thảo luận tiếp vấn đề này nữa, cô ấy gõ gõ vào màn hình di động, "Cô xem này, tôi đã kết bạn được với anh ấy rồi!"

Tôi lại liếc nhìn vào tài khoản của A Hứa qua màn hình di động.

"Là cô chủ động thêm hay anh ta chủ động thêm?"

"Là tôi chủ động tìm đồng nghiệp của anh ấy xin đấy."

Tôi lại trầm mặc trong chốc lát, "Tiền lần trước tôi cho cô mượn chắc cô đều dùng nó để đến nhà hàng kia ăn mỗi ngày nhỉ?"

"Việc đó không quan trọng, quan trọng là tôi có thể cùng anh ấy liên lạc rồi!"

Mỹ Mỹ nói xong thì nhấn vào màn hình, bật chế độ trò chuyện. Tôi nhìn thấy trong giao diện đối thoại, chỉ có một dòng tin nhắn gửi cho A Hứa, "Tôi xin tài khoản thông qua đồng nghiệp của anh, hiện tại chúng ta có thể bắt đầu trò chuyện rồi".

Ngoài câu đó ra không hề có một nội dung nói chuyện nào đúng nghĩa.

"Chỉ bằng như vậy cô đã thấy hài lòng?", tôi hỏi.

Mỹ Mỹ vẫn cầm di động, "Tạm thời thôi"

Tôi thấy Mỹ Mỹ hạ mắt không nói nữa. Sau khi nói tạm biệt ở cầu thang và khuyên cô ấy nhớ phải ăn cơm xong tôi liền về nhà.

Tủ quần áo của tôi hiện tại được ngăn thành hai phần, một phần để quần áo, phần còn lại dùng để “thờ phụng” hai chiếc hộp, một chiếc đựng cái váy màu đen, một chiếc đựng đôi khuyên tai pha lê sáng lấp lánh.

Hai hộp này đều được tôi đóng kín trung trong tủ quần áo. Tôi nhìn chúng im lặng một hồi lâu, sau đó quay đầu nhìn chiếc gương treo bên cạnh. Từ gương phản chiếu lại ánh mắt tôi, nhưng chúng không hề giống ánh mắt khi nãy của Mỹ Mỹ, nóng rực và đầy dục dăng.

Tôi nghĩ, điều này xuất phát từ việc “thích” và “yêu” không giống nhau chẳng?

Tôi thì một mực thương nhớ, còn cô ấy lại liêu sòng liêu chết kìm nén.

Tôi đóng tủ lại rồi đến ngồi trước máy tính. Tôi vừa đi nét cho bản vẽ thơ về chuyện của Mỹ Mỹ hôm trước vừa nghĩ, khoảng thời gian này bất kể tôi tìm thế nào cũng không gặp được Vạn Sự Nan. Lý Đổ Đổ không quan tâm, Mỹ Mỹ thì không biết. Mọi thứ về ông ấy cùng ‘tình yêu không dám tin’ của tôi, tất cả đều bật vô âm tín.

Một hai tháng sau, mỗi ngày đều trôi qua một cách bình thường như cũ. Nhiệt độ ở Trùng Khánh như từ mùa đông dần chuyển sang xuân, sau đó

thành mùa hè. Trên đường đã có người mặc áo ngắn tay và quần đùi.

Trong khoảng thời gian này, tôi đã hoàn thành xong câu chuyện của Mỹ Mỹ như tưởng tượng. Song có một lúc do lười biếng nên gián đoạn một thời gian. Sau khi bị biên tập viên và độc giả chửi bới la mắng, tôi xốc lại tinh thần, bắt đầu chậm chậm update chương mới.

Tuy trong lúc đó, tôi đã bị thúc giục và uy hiếp vô số lần, nhưng cuối cùng vẫn đăng tải xong.

Với chỉ 24 trang nội dung ban đầu, dưới sự thúc giục của biên tập viên, đã kéo dài thành 48 trang. Sau khi chuyện về Mỹ Mỹ vẽ xong và đăng tải lên đã nhận được những phản hồi rất tích cực.

Biên tập của tôi nói, tiền nhuận bút mỗi trang của tôi có thể tăng thêm hai mươi đồng.

Tôi vô cùng cao hứng, liền nhanh chóng đem chuyện này nói với Jiji-chan.

Jiji-chan là một họa sĩ truyện tranh tôi quen được trên weibo gần đây, tuy rằng tên tài khoản có hơi đen tối nhưng thật chất lại là một em gái vô cùng đáng yêu.....

(Tây: jiji là ám chỉ của nam giới □)

Cô ấy cũng đăng truyện trên trang web giống tôi nhưng thể loại không hề giống. Thể loại cô ấy theo đuổi chính là kinh dị trinh thám, phong cách vẽ cũng hoàn toàn khác, tuy thế nhưng cô ấy lại rất thích xem truyện của tôi. Cô ấy nói truyện của tôi nhìn vào thì nghĩ là rất ám áp ngọt ngào, nhưng thật chất chính là những bông tuyết đặt trong hũ đường, dù nhìn thế nào đều thể hiện một sự lạnh lùng bàng quang.

Trong phút chốc tôi có chút ghen lời, thậm chí còn có một loại cảm giác bị người khác nhìn thấu thông qua những tranh vẽ.

Bởi vì hình như tôi quả thật có chút lạnh lùng.

Tôi, Lý Đối Đối, Bồi Bồi còn cả Mỹ Mỹ, tuy cùng sống dưới một mái nhà, nhưng tổng thể luôn có tầng tầng lớp lớp những bức tường giữa chúng tôi, có lẽ vì những quy tắc mà Lý Đối Đối lập ra quá tốt. Ngày đầu

tiên khi tôi theo hấn vào chung cư này, hấn đã nói rằng, "Chúng ta không hề giống nhau."

Về mặt cùng thân thái khi hấn nói câu đó, đến tận bây giờ tôi vẫn không thể nào quên được.

Tình bạn giữa tôi và Jiji-chan cũng được bắt đầu khi cô ấy nói ra nhận xét trên.

Bởi vì tôi cảm thấy mình đã tìm được tri kỷ .

Mỗi ngày, những lúc không vẽ truyện tôi đều cùng cô ấy chém gió và tán dóc, thỉnh thoảng còn chơi vài ván Liên Quân. Vốn hai người chúng tôi thân là “đồng liêu” không cùng một thành phố, song cảm tình đã dần dần sâu đậm.

Mà trong khoảng thời gian này, tôi đã sớm từ bỏ việc chạy bộ với Mỹ Mỹ.

Phải Tuy ban đầu tôi tuyên bố rất chắc nịch rằng phải cùng Mỹ Mỹ giảm cân, nhưng việc theo đuổi chuyện này đến cùng lại là kẻ thù của nhân loại. Cái nóng lúc ba giờ vừa qua đi, lòng tôi ngập tràn sự áy náy nhìn Mỹ Mỹ phải một mình chạy bộ. Song dần dà, lười biếng mãi cũng quen, thế là tôi tiếp tục nằm vùi ở nhà.

Mỹ Mỹ vẫn tiếp tục kiên trì.

Cô ấy đã ốm đi rất nhiều, và trong hai tháng này, quan hệ giữa cô ấy và A Hứa cũng có rất nhiều tiến triển.

Thỉnh thoảng khi chúng tôi ăn cùng nhau, Mỹ Mỹ sẽ đem nhật ký trò chuyện cho tôi xem.

Ban đầu Mỹ Mỹ kiên trì đeo bám, mỗi ngày đều đặn nhắn “chào buổi sáng” hay “ngủ ngon” cho A Hứa. Và kể từ khi anh ta bắt đầu trả lời lại thì họ càng ngày càng nói chuyện nhiều hơn. Mỹ Mỹ đến quán anh ta gọi món gì đều sẽ nói lại, sau đó bình luận món nào ngon, món nào không ngon lắm.

Rất rõ ràng là A Hứa vô cùng đề tâm đến ý kiến của người khác về món ăn của mình cho nên mỗi lần nói đến chủ đề này, tỉ lệ trả lời của anh ta

cũng tăng lên.

Dần dà chủ đề nói chuyện không chỉ dừng lại ở việc bình luận món ăn nữa.

Bọn họ bắt đầu chia sẻ về cuộc sống của mình. Mỹ Mỹ kể lại hôm nay chạy bộ thấy những gì, rồi bàn về thời tiết, A Hứa lúc trả lời sẽ nói những việc cần chú ý khi làm việc hay vận động, cũng khuyên Mỹ Mỹ đừng nên bỏ ăn.

Về sau Mỹ Mỹ cũng ít khi cho tôi xem nhật ký trò chuyện giữa họ

Nhưng khi họ nói chuyện tuyệt đối không bao giờ nhắc đến một người, đó là “Bảo Bảo yêu dấu” trong điện thoại của A Hứa.

Tôi biết nếu cứ theo đà này tiếp tục, Mỹ Mỹ sẽ rơi vào hoàn cảnh khó xử. Nhưng tôi có thể nói gì đây, ngay cả khi tôi đã được trải nghiệm mộng cảnh của cô ấy cũng không thể dự đoán kết cục của A Hứa. Thân là một người ngoài cuộc, tôi vẫn nên ít nói vẫn hơn.

Tận đến một ngày, Mỹ Mỹ chủ động nói với tôi, “Tiểu Tín à, chúng ta tìm quán bar nào uống rượu đi!”

Tôi ngần ra, nhìn Mỹ Mỹ với thân hình đã gầy xẹp nói, “Hôm nay cô không giảm cân nữa hả?”

“Thỉnh thoảng bỏ một ngày không nhằm nhò.”

Có tiếng mở cửa từ nhà bên cạnh truyền đến. Rồi chẳng mấy chốc, Bồi Bồi mặc quần chip, người trên khoác hờ chiếc áo ngủ đứng lù lù ngay cửa nhà. Vòng một của cô ấy, dưới sự che chắn mỏng manh của chiếc áo, khiến tôi và Mỹ Mỹ phút chốc lâm vào trầm mặc.

Bồi Bồi vươn vai, dựa người vào cửa khoanh tay nói, “Hình như tớ vừa nghe thấy hai từ uống rượu nhỉ?”

Thế là ba người chúng tôi chuẩn bị một chút liền xuất phát.

Lại là quán bar ở khu Bia Giải phóng.

Bồi Bồi khi uống rượu rồi sẽ nổi sung, cô ấy nhanh chóng đi tìm những gã đàn ông xung quanh.

Tôi và Mỹ Mỹ ngồi bên quầy bar, cô ấy ngửa đầu nốc rượu ừng ực, còn tôi ngồi cắn ống hút, hút từng ngụm nước trái cây, lòng không khỏi sốt khi thấy trong phút chốc ly Long Island Iced Tea của cô ấy chỉ còn phân nửa.

“Hôm nay A Hứa nói rằng, chúng tôi đừng nên liên lạc với nhau nữa”, cô ấy cười cười, “Hôm qua lúc tôi đến quán của anh ấy thì bắt gặp bạn gái anh ấy cũng đang ở đó.”

Nước hoa quả nhất thời mắc nghẹn trong họng, sau khi tôi cố gắng nuốt xuống mới tiếp tục nhìn Mỹ Mỹ, đồng thời dẫn đo từng chữ trong đầu.

Tôi không biết phải khuyên cô ấy gì nữa, nên nói “Cô hãy buông tay đi, anh ta đã có người khác rồi” hay nên nói “Con mẹ nó quan tâm chuyện đó làm gì, chỉ cần cuộc tốt, có chân tường nào mà không đào được.”

(Tây: bên Trung nói “đào tường” tức ám chỉ làm kẻ thứ ba, phá hoại quan hệ người khác)

Bởi vì chuyện này là chuyện riêng của cô ấy nên tôi không có quyền giúp cô ấy đưa ra quyết định. Nhưng tôi biết một điều, những gì Mỹ Mỹ nói với tôi bây giờ chỉ là đang tìm kiếm sự giúp đỡ phù hợp với quyết định trong lòng của cô ấy.

Tôi không biết cô ấy lựa chọn thế nào, chỉ còn cách nghe cô ấy nói tiếp.

“Bạn gái của anh ấy hình như đã phát hiện ra chuyện gì đó”, Mỹ Mỹ nói, “Tôi hôm qua khi tôi nhắn tin với anh ấy, anh ấy không hề trả lời. Mà trong suốt mấy ngày qua, khi tôi gửi tin ‘chúc ngủ ngon’, chỉ duy nhất lần này không nhận được hồi âm.”

Cô ấy nói chuyện vô cùng bình tĩnh, thái độ giống hệt như khi nói bản thân thích mưa là vì có thể những hạt mưa đó đã từng chảy qua cơ thể anh ta vậy.

“Hôm nay anh ấy nói với tôi rằng, chúng tôi tốt nhất không nên liên lạc với nhau nữa. Tôi biết anh ấy đã có chọn lựa gì rồi. Thật ra tôi vốn đã sớm biết chuyện đó, cô xem, nhiều ngày như vậy, tổng cộng năm mươi ngày đêm, nếu như anh ấy thật sự là A Hứa của ngày xưa, chắc chắn không cần đến năm mươi ngày, cũng chẳng cần đến năm ngày, năm giờ,

hay thậm chí là năm phút, chỉ gần gặp tôi, anh ấy nhất định sẽ nắm lấy tay tôi mà không thềm do dự.”

“Nhưng anh ấy một mực mập mờ, một mực do dự, mà tôi cũng đê hèn đến mức không thể buông tay... Cứ thế hiến mình cho anh ấy, hết như một con cá nằm sẵn trên thớt chờ đi làm thịt.”

“Mỹ Mỹ à...”

“Tiểu Tín”, cô ấy cắt ngang lời tôi, “Tôi đã nằm mơ một giấc mơ.”

“Hả?”, chủ đề bị chuyển đổi quá nhanh nên tôi có chút không phản ứng kịp.

Cô ấy nhìn ly rượu, giống như đang hồi tưởng lại giấc mơ ấy.

“Tôi nằm mơ thấy mình quay về những năm tháng đó, khi tôi được anh ấy ôm vào lòng, vòng tay đó thật ấm áp biết bao”. Cô ấy lắc lắc ly rượu, ánh mắt mơ màng, “Anh ấy cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, tôi còn nghe anh ấy nói, ‘Anh thích em, hãy ở cạnh anh nhé!’”

Cô ấy bật cười, hai mắt cong như vầng trăng khuyết đẹp vô cùng.

“Nhưng không để tôi kịp trả lời, anh ấy lại nói, ‘Suyt, em không cần nói gì nữa, em cứ yên tâm ngủ trong lòng anh đợi đến khi trời sáng, nếu em đồng ý thì chỉ cần gật đầu’. Giấc ngủ này, tôi đã ngủ một cách vô cùng an ổn. Song kết quả khi trời sáng, mở mắt rồi tôi mới phát hiện thì ra tất cả chỉ là mơ.”

Cô ấy lại ngửa đầu nốc rượu ừng ực, dường như chỉ có sự cay nồng của rượu cùng sự lạnh lẽo của đá mới có thể đè nén tình cảm trong lòng.

“Tiểu Tín, cô biết không, vào khoảnh khắc tỉnh lại sau giấc mộng, tôi đã thất vọng đến nhường nào. Tôi khao khát được quay về mộng cảnh để lần nữa vùi sâu vào lồng ngực của anh ấy. Tôi hy vọng trời sẽ không bao giờ sáng nữa.”

Tôi trầm mặc hồi lâu, sau đó nắm lấy bàn tay đang cầm ly rượu của cô ấy. Bàn tay đó do tiếp xúc với đá quá lâu nên đã lạnh ngắt, chẳng khác gì một miếng cá fillet đang được bày trên mâm đá.

“Trong thời gian qua, tôi đã cảm nhận được rất nhiều cảm xúc mà trước đây mình chưa từng trải qua”, Mỹ Mỹ cười nói, “Cô biết để thể hiện một cách uyển chuyển câu ‘Em rất nhớ anh’ nói như thế nào không?”

Cô ấy xòe bàn tay rồi đếm từng ngón, “Anh dậy chưa? Anh ăn chưa? Anh đang làm gì đó?”, cô ấy gật gật đầu, “Tất cả những lời đó, đều đồng nghĩa với việc ‘em nhớ anh’. Tôi muốn danh chính ngôn thuận, thật mạnh dạn mà nói với anh ấy rằng tôi nhớ anh ấy, nhưng duy nhất một câu này tôi chẳng thể nào thốt ra được. Bởi vì tôi là kẻ không có tiền đồ”

Những lúc Mỹ Mỹ lảm bảm một mình, tôi không hề xen ngang.

Tôi chỉ ngồi đó rồi nhìn cô ấy uống rượu. Đợi cô ấy uống say rồi thì cũng Mỹ Mỹ đưa cô ấy về.

Đương nhiên việc vác Mỹ Mỹ là do Bồi Bồi làm. Hiện tại tuy Mỹ Mỹ đã ốm đi nhiều nhưng tôi vẫn không đủ sức.

Trên đường về nhà, Bồi Bồi có chút khó chịu với Mỹ Mỹ, không phải bởi vì cô ấy say tí bĩ mà là vì cứ mãi lặp đi lặp lại một câu thế này...

“Tình yêu một đời của anh ấy, không phải là tôi.”

“Biết rồi biết rồi, đừng lèm bèm nữa.”

Tôi chỉ có thể thở dài khuyên Bồi Bồi, “Cậu vẫn nên để cô ấy lèm bèm thêm vài câu đi.”

Hai người chúng tôi sau khi đem Mỹ Mỹ về nhà xong, Bồi Bồi liền nhào vào phòng đánh một giấc. Tôi chợt nhớ ra hình như ra giường phơi ở sân thượng vẫn chưa thu vào nên quyết định lên lấy. Nghĩ đến những gì Mỹ Mỹ khi nãy nói, tôi bất giác lại ngâm nga giai điệu của bài “Tình yêu một đời”.

"Biển khô gọi lên yêu hận, chốn dân gian ai thoát khỏi số mệnh này?....."

Sau khi lấy ra xong thì bất ngờ nhìn thấy phía sau, ở xa xa có một người đang đứng. Lý Đồi Đồi khoanh tay, không biết đêm hôm khuya khoắt hấn lên sân thượng làm gì.

Tôi ôm ra giường nhìn hấn, hấn nhìn lại tôi, bầu không khí có chút yên tĩnh.

“Đã có ai từng khen cô hát hay chưa?”, đột nhiên hấn hỏi tôi.

Tôi nhất thời mặt đỏ lên, tim đập loạn xạ, “Chưa... Chưa có ai hết.”

“Vậy cô còn hát làm gì?”

(Tây: anh ơi anh mặt quá lol)

“.....”

Nếu không phải biết hấn có thể bay, tôi nhất định sẽ đẩy hấn xuống lầu, nói thật chứ không đùa đâu

#cuoc_song_tot_dep_chuong_26

Ngựa đôn vl =))

#Vy

Chương 27

Nghĩ mà cay, mất page giờ up truyện lại tiếc cái album đầy đặn cũ :'(

#Vy

#trans: Đặc Lôi Tây

Chương 27

Tôi cảm thấy chỉ có những người nội tâm đầy oán khí mới có thể mọi lúc mọi nơi cạnh khỏe người khác. Tiêu biểu như tên Lý Đồi Đồi này.

Tôi khó chịu thu ra giường xong liền trừng mắt hỏi, “Quý ngài đây nửa đêm nửa hôm không đi làm, chả lẽ rảnh rồi đến nổi lên sân thượng ăn trộm đồ à?”

“Hừ”, tuy hừ ta chỉ khẽ hừ một tiếng song lại chứa đầy sự lạnh lẽo cùng xem thường, “Các người thì có cái gì đáng cho tôi trộm chứ?”

“Chúng tôi....”

Tôi rất muốn nói đỡ cho bản thân, Bồi Bồi, Mỹ Mỹ và cả người sói nhỏ nữa. Tiếc là, chữ “nghèo” này, quả là nỗi đau khổ khiến người ta không thể phản bác được gì.

Chúng tôi thật sự chẳng có gì đáng để trộm.

Mặc dù tôi đã được tăng tiền nhuận bút nhưng chỉ mới tháng này thôi, đến cuối tháng mới được tính lương, dù muốn rút tiền cũng phải đợi tháng sau mới rút được.

Tiền nhuận bút hai tháng trước đã cho Mỹ Mỹ mượn hết, hơn nữa tháng rồi lại không vẽ vờ được bao nhiêu. Tháng này tôi có 3500 tệ, trả tiền nhà cho Lý Đồi Đồi hết 1500 tệ, nhưng còn thiếu hẳn hai tháng. Giữ lại khoảng 1000 tệ sinh hoạt phí, còn dư 1000 tệ thì trả tiền nhà cho Vệ Vô Thường...

Đúng vậy, với tình hình nghèo túng hiện tại, tôi vẫn còn phải giúp anh ta trả tiền nhà.

Ban đầu khi Vệ Vô Thường nói anh ta sẽ vào đây sống, tôi ngàn vạn lần không nghĩ sẽ ở lại lâu đến vậy.

Ngay cả bản thân anh ta cũng không ngờ được, việc tìm kiếm người đàn ông xuyên thời không ấy vốn tưởng sẽ rất nhanh thôi, song sau một tháng khổ cực lại chẳng có thu hoạch gì...

Về phần ông lão Vạn Sự Nan kia, từ sau cái lần ông ấy tự lộ diện đưa cho tôi món quà kia thì liền đem theo tất cả những gì ông ấy biết mà biến mất dạng, hơn nữa lại chẳng biết ông ấy đã đi đâu. Cho nên Vệ Vô Thường cũng không có cơ hội gặp mặt.

Tháng trước, để thể hiện là một đại tướng quân có tinh thần trách nhiệm, Vệ Vô Thường quyết định sẽ không tiếp tục chịu đựng việc bản thân ngồi không, không có việc làm, chịu đựng sự chế giễu cả ngày của Bồi Bồi và hơn hết là món nợ vật chất lẫn tinh thần của tôi. Cuối cùng dưới sự giúp đỡ của Hiệp hội phi nhân loại, anh ta đã có được một tấm chứng minh nhân dân, từ đó có thể tự ra ngoài tìm việc.

Anh ta, ngày xưa là đại tướng quân, ngày nay là cương thi vương, lợi dụng phẩm chất tốt đẹp ưu tú của một người lính, tính cách kiên cường, tầm nhìn xa trông rộng, cơ thể khỏe mạnh, biết nắm bắt cơ hội, dũng cảm thiện chiến, biết vượt lên chính mình.... Cuối cùng, Vệ Vô Thường đã tìm thấy một công việc tại một trung tâm thương mại cao cấp... Công việc bảo vệ.

(Tây: lay má Cừu, bả liệt kê cả đồng phẩm chất cuối cùng lại đi làm bảo vệ lol)

Khung cảnh phải đối mặt với kẻ địch lúc nào cũng lăm lăm đem đao bên mình ngày trước, giờ đã biến thành cảnh các cô gái xinh đẹp xách túi lủng lẳng dạo loanh quanh. Còn tiếng vó ngựa âm ỉ bên tai giờ cũng biến thành tiếng giày cao gót bước đi trên nền gạch.

Vệ Vô Thường từng đến trước mặt tôi hứa rằng, một khi vừa nhận lương xong anh ta nhất định sẽ trả tiền cho tôi. Tôi có thử hỏi cảm nghĩ của anh ta về công việc này, không ngờ sau đó tôi lại nhận được một câu trả lời vô cùng nghiêm túc.

“Thương trường như chiến trường, giữa công việc bảo vệ và việc ra trận giết địch không cái nào dễ hơn cả. Trong trung tâm thương mại bốn bề

đều tiềm ẩn nguy cơ, dưới mỗi gương mặt tưởng chừng như vô hại ấy đều có thể che giấu những tâm cơ khó lòng nắm bắt. Những hiểm nguy đều ẩn mình dưới sự bình thường, mỗi khách hàng đều có thể là một mối đe dọa. Tôi lúc nào cũng phải cảnh giác phòng bị để ứng phó với những tình huống bất ngờ, đáng sợ nhất.”

“Cho nên anh đã xem họ như một mối nguy, bất cứ lúc nào cũng có thể diệt trừ sao?”

“Đúng, nhất định phải như thế, chỉ như vậy mới bảo vệ được trị an của khu mua sắm.”

Mối đe dọa lớn nhất ở đó sợ rằng là anh đấy!

Dương nhiên tôi không nói những gì mình nghĩ. Tôi trầm mặc rất lâu, đồng thời thầm nghĩ, sau này nhất định không đến trung tâm thương mại mà anh ta làm bảo vệ. Vì cảm giác bị một bảo vệ lúc nào cũng thăm giám sát bạn như nhìn một mục tiêu hàng đầu... quả thật không dễ chịu chút nào.

Bàn quá xa chủ đề rồi! Nói chung, tiền mà Vệ Vô Thường thiếu tôi, nhanh nhất phải đến tháng sau mới trả được. Còn về phần tiền cho Mỹ Mỹ mượn... thôi không nói nữa! Cho nên khi bị Lý Đồi Đồi châm chọc về tài chính của bản thân, tôi không cách nào cãi lại được.

Tôi im như thóc ôm quần áo, đang chuẩn bị đi thì bỗng hần ta gọi tôi lại.

“Dư Mỹ Mỹ dạo này còn chạy bộ không?”

“Còn.”

“Nói cô ấy gần đây hạn chế ra đường đi”
Lòng hiếu kì của tôi bỗng nổi dậy, “Sao thế?”

“Chuyện mỹ nhân ngư lần trước tôi nói, sau hai tháng im hơi lặng tiếng thì gần đây đã có động tĩnh rồi.”

Tôi nhớ lại bức ảnh mơ hồ kia, nhớ đến gương mặt giống hệt A Hứa. Tôi ôm chặt ra giường, “Động tĩnh gì vậy? Hần ta đến tìm Mỹ Mỹ sao? Hần ta muốn cái gì?”

Lý Đồi Đồi đứng bên lan can sân thượng nhìn xuống, đôi mắt hơi híp lại, “Ai biết được.”

Tôi nhìn biểu tình kì lạ của hắn liền đi đến bên cạnh rồi nhìn xuống. Xung quanh đều là những căn nhà đã bị dỡ bỏ, chỉ còn một cây đa to lớn không biết bao nhiêu năm tuổi. Cây đa ấy mọc trên những bậc thang cũ kĩ dẫn vào chung cư. Gốc của nó vừa to vừa sâu, lại ngoằn ngoèo bện chặt vào nhau. Chúng cứ thế đâm khỏi mặt đất, khiến xi măng của cầu thang bị vỡ ra, xà bần ùn ứ thành một đồng. Nhưng cũng do nó mọc ngay ở trên đường mà rễ có không ít chỗ bị người ta giẫm đến bóng loáng hết như được quét dầu.

Giờ phút này, dưới những mầm non mới nhú, tầng tầng lớp lớp lá mới và lá cũ cùng những cành cây quăn quýt đan xen, có một chấm màu đỏ nhỏ xíu lúc ẩn lúc hiện.

Theo kinh nghiệm của tôi, chắc chắn có người đang đứng bên dưới cây hút thuốc.

Tôi cau mày, cố gắng nhìn thật kĩ
Nhưng lúc tôi thò đầu ra nhìn cho rõ thì chấm đỏ ấy đã biến mất.

“Anh thấy được người đứng dưới đó là ai không?”, tôi quay đầu hỏi Lý Đồi Đồi.

Hắn ta liếc tôi một cái, “Cô, là một CON NGƯỜI nghèo rách”, hắn ta cố ý nhấn mạnh hai chữ này, “Nếu như còn có chút thông minh thì nên biết bản thân nên làm gì rồi chứ?”

Tôi lạnh lùng hỏi, “Ồ, tôi nên làm gì thế?”

“Cố gắng làm việc, bớt lo chuyện bao đồng.”

“.....”, tôi hít sâu một hơi, “Tôi về làm việc đây, tạm biệt ông chủ.”

“Còn việc này nữa.”

“Việc gì?”

Lý Đồi Đồi quay đầu nhìn tôi hồi lâu, tôi không biết hắn ta đang suy ngẫm điều gì, nhưng rốt cục vẫn phun ra một câu, “Tuy rằng trời đã nóng lên nhưng tốt nhất đừng để điều hòa thấp quá”

Tôi không dám tin nói, “Tiền điện là do tôi trả, anh quan tâm chuyện này làm gì?”

(Tây: người ta quan tâm sức khỏe chị mà)

Hắn ta nhìn tôi, khóe miệng khẽ nhếch. Tôi nghĩ hình như hắn chuẩn bị mắng mỏ tôi song cuối cùng vẫn cố gắng nhịn xuống, mặt có chút lạnh lùng nói, “Sợ máy của cô chạy quá tải sẽ nóng lên rồi làm cháy nhà.”

“Vậy thì nên trách máy lạnh anh mua quá kém chất lượng.”

Lý Đồi Đồi lạnh nhạt liếc nhìn tôi, không muốn cùng tôi đôi co thêm nữa mà quay người đi thẳng. Tôi thầm mắng hắn không biết mắc chứng gì, nhưng cũng lười quan tâm, bèn vừa nghiêm ngẫm lại tám ảnh mỹ nhân ngư vừa ôm đồ đi xuống nhà.

Khi về đến nhà, sau khi bọc ra giường xong rồi liền mở điện thoại, cùng lúc đó tôi thấy được những tin nhắn của Jiji-chan.

“Tiểu Tín Tiểu Tín, cậu mau vào khu bình luận xem đi.”

“Hôm nay có một Boss cực lớn trên Weibo đề cử truyện của cậu nên giờ khu bình luận của cậu muốn nổ tung luôn rồi.”

“Độc giả khen ngợi tới tấp, cậu sắp nổi tiếng rồi.”

“Cho tớ ôm chân đại gia, chờ được phi thăng nào.”

Câu cuối còn gửi kèm thêm biểu tượng ôm chân.

Tôi nhìn mấy tin nhắn này mà ngẩn người, sau đó nhanh như bay mà mở máy tính lên, bật trang web vào khu bình luận. Chỉ trong một đêm, số lượng bình luận tăng lên hơn 500 cái. Tôi kéo trang web xuống nhìn một lượt, tất cả bình luận ấy đều đang bàn về truyện của tôi, có người nói về tình tiết, có người khen bố cục truyện, có người lại khen nhân vật. Nhiều hơn thấy chính là like, thả tim và chia sẻ.

Thật ra lúc trước không phải là không có ai bình luận, song bất ngờ lại có được một lượng lớn bình luận thế này đối với tôi mà nói quả là một cú hích vượt bậc. Tôi vô cùng kích động.

Tim tôi nhảy lên loạn xạ, một sự vui sướng khi được người khác tán dương từ đáy lòng trời đây, khiến da trên người tôi đều chột ngứa ngáy, giống hệt cảm giác được crush tỏ tình vậy.

Tôi công nhận, tôi nổi danh rồi, có một niềm đắc ý nho nhỏ dần xuất hiện.

Đạo một vòng các bình luận xong, tôi quay lại trả lời tin nhắn của Jiji-chan

“Tớ vừa mới thấy, nhìn đến ngu người luôn ấy. Có chuyện gì vậy, tớ hoàn toàn không biết luôn.”

Jiji-chan rất nhanh liền trả lời, “Trên weibo có một boss bụi tên là Đắc Ba Đắc đề cử truyện của cậu, nói là đọc xong phiên ngoại về mỹ nhân ngư đã khóc, cho nên các fan của cô ấy mới điên cuồng đi tìm và đọc.”

Tôi bấm liền ba dấu chấm than và gương mặt kinh ngạc, tôi hỏi, “Ôi thánh thần ơi, không thể nào! Thanh xuân của tớ toàn xem truyện của Đắc Ba Đắc không đấy. Từ thời cấp hai đã bắt đầu xem truyện tranh của cô ấy trên tạp chí rồi! Trời ơi, nữ thần của tớ đó!”

“Haha, cậu mau chóng tạo tài khoản weibo đi, cố gắng cùng Boss làm thân, nói không chừng còn được ôm chân Boss và có cuộc sống hạnh phúc nữa!”, Jiji-chan hỏi tôi, “Mà nói đi nói lại, cậu vẽ truyện tranh cũng mấy năm rồi, sao ngay cả tài khoản weibo cũng không có thế?”

Tôi trầm mặc hồi lâu, sự vui sướng như được crush tỏ tình khi nãy đã bị tụt xuống một chút.

Bản thân là một người ở xã hội hiện đại, thích anime, lại vẽ manga, tôi làm sao không có weibo chứ.

Đương nhiên là tôi có, chỉ là sau khi chia tay với bạn trai cũ, tôi đã bỏ không dùng nữa.

#cuoc_song_tot_dep_chuong_27

#link_wattpad: <https://my.w.tt/zJsQGxiL9W>

Chương 28

Hê hê, tình hình là chị Tây gửi mì đến chương 30 rồi, có muốn up sớm không nà =)))

#Vy

Lý do tôi chia tay với bạn trai cũ rất bình thường. Là vì anh ta chết rồi.

Nói đùa thôi, kể từ khi anh ta chân đạp hai thuyền, tôi liền xem anh ta như đã chết rồi.

Mối tình đó kéo dài được gần nửa năm, cuối cùng chỉ đổi lại câu “Cảm ơn em đã tác hợp” của anh ta...

Câu này cũng là nói đùa đấy.

Tôi không hề tác hợp cho anh ta, nhưng cũng không thể xem là quậy một trận long trời lở đất. Tôi nhớ mang máng là lúc đó khi tôi và bạn trai đang cùng đi xem phim, phim vẫn đang chiếu. Rồi điện thoại của anh ta có cuộc gọi đến.

Trong không gian yên ắng của rạp chiếu phim, tiếng chuông điện thoại cùng ánh sáng chói lóa từ màn hình vô cùng nổi bật. Chuông reo khá lâu, tôi quay đầu sang nhìn thì thấy gương mặt anh ta có biểu cảm vô cùng phức tạp.

Anh ta bắt máy, một tiếng “cậu” còn chưa nói xong thì từ đâu dây bên kia đã truyền đến một tiếng rống, “Tôi chịu hết nổi rồi, anh còn dám cùng cô ta đi xem phim hả? Hôm nay là lần cuối cùng, tôi đang ở bên ngoài rạp chiếu phim, anh mau ra đây đi về với tôi, bằng không anh sẽ không bao giờ gặp lại tôi nữa.”

Lúc đó với tôi mà nói, muốn trách chỉ nên trách bộ phim chúng tôi đang xem là phim nghệ thuật cho nên bầu không khí xung quanh vô cùng yên ắng. Những gì mà người bên kia nói, tuy không ngồi áp sát tai vào, tôi vẫn có thể nghe rõ mồn một.

Tôi cầm ly Coca lên, đứng dậy rồi rời khỏi phòng chiếu. Bạn trai cũ cố kéo lấy tôi nhưng không kịp.

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài, em cùng anh đi”, tôi lạnh lùng nhìn anh ta nói sau đó bước đi. Vừa ra khỏi rạp thì liền nhìn thấy bạn cùng phòng của anh ta đứng đó.

Đến tận lúc đó tôi mới biết, thì ra, người bạn trai mình hẹn hò suốt nửa năm trời, lúc nào cũng dịu dàng, quan tâm chu đáo, khiến tôi nghĩ mình đã gặp được chàng bạch mã hoàng tử trong tiểu thuyết... Lại là gay!

Là gay đó!

Tôi rất bình tĩnh song bạn trai cũ của tôi lại rất bối rối. Người bạn cùng phòng nhìn thấy tôi, ánh mắt liền dừng lại trên hai bàn tay đang nắm chặt của chúng tôi. Anh ta cực kỳ phần nộ, mà bên trong đó còn ẩn chứa một sự khó xử.

Không khí vô cùng trầm mặc, cuối cùng chính tôi đã phá vỡ bầu không khí đó.

“Chúc hai người hạnh phúc”, nói xong tôi liền mở nắp ly Coca ra và hát thẳng vào người tên bạn trai cũ.

Có thể nói đây là chuyện bất phàm nhất tôi từng làm trong suốt hai mươi mấy năm sống trên đời.

Tôi còn nhớ lúc đó tôi đã cố gắng kiềm nén cảm xúc của bản thân, để gương mặt mình không quá vặn vẹo và góm ghềnh. Tim tôi đập như điên, cả người cứ như một con robot, những ngón tay thậm chí còn tê rần.

Nhưng tôi có thể khống chế bản thân, giúp bản thân bình tĩnh. Tôi không khó chịu, không nổi giận đùng đùng mà nhét cái ly rỗng vào tay tên bạn trai cũ nói, “Phiền anh giúp tôi bỏ rác lần cuối, cảm ơn!”

Tôi quay người bước đi. Lúc đó tôi suy nghĩ rất đơn giản, hai người đàn ông bọn họ đã lén phéng sau lưng tôi, song một người tôi còn đánh không lại huống hồ hai người. Chính vì thế tôi quyết định buông bỏ để tránh việc tinh thần lẫn thể xác đều tổn thương.

Tôi cứ thế chia tay.

Từ đó những thứ thuộc về anh ta đã bị xóa sạch, vứt sạch khỏi cuộc sống của tôi. Nếu có thứ gì quá gắn bó với sự tồn tại của anh ta, ví dụ như weibo... tôi cũng không dùng nữa.

Nếu có người hỏi lý do vì sao chúng tôi chia tay thật sự tôi cũng không biết giải thích thế nào. Cho nên nếu có hỏi hay nhắc đến chuyện này, tôi chỉ đơn giản nói anh ta chết rồi với biểu cảm cực kì chân thành, thần thái vô cùng đau khổ cùng tinh thần uể oải. Chỉ có như thế tôi mới có thể nhanh chóng kết thúc chủ đề khó xử đó.

Sau khi chia tay không lâu thì tôi tốt nghiệp. Vào sống trong chung cư này rồi tôi không còn thời gian mà nghĩ đến chuyện xưa nữa. Tính đến giờ cũng đã một năm trôi qua, tôi dường như đã quên hết đoạn quá khứ đó. Nhưng không ngờ được ngày hôm nay câu chuyện cũ rích ấy lại được đào bới lên.

Lần nữa nhớ lại tôi vẫn như cũ không muốn ôm đầu thở dài.

Ngày ấy tôi rất ngây thơ, cùng anh ta hẹn hò nửa năm, đến cả một cái hôn môi còn chưa có. Thế mà tôi một chút vẫn không cảm thấy kì quái, còn tự nhủ thầm người này đối xử với mình thật tốt, thật ân cần, so với mấy tên xấu xa ngoài đường, lúc nào cũng chỉ muốn đè con gái nhà người ta lên giường khác xa một trời một vực.

Cuối cùng mới phát hiện, quả là khác xa....

Tôi cật lực lắc mạnh đầu như muốn rũ sạch mấy chuyện xưa.

Hôm nay, Đại Boss mà tôi vẫn luôn tôn thờ yêu mến lại đề cử truyện của tôi, đây là một cuộc gặp gỡ bất ngờ mà ngay cả nghĩ tôi còn không dám. Chỉ cần tôi quay lại weibo, nói không chừng có thể cùng Đại Boss móc nối quan hệ, từ đó tiến gần hơn tới ước mơ của mình...

Tôi ngời do dự rất lâu, cuối cùng vẫn là mở trang weibo lên. Sau một năm, tôi lần nữa đăng nhập vào tài khoản của mình.

Một năm trước, so với hiện tại tôi chỉ là một họa sĩ quèn. Tôi follow hơn bốn năm trăm người trên Weibo, nhưng số người follow tôi chỉ có 200, mà trong đó có 150 là nick ảo, cùng nick của hơn ba mươi mấy bạn học và tài khoản phụ của họ. Cho nên nếu nói lượng fan follow tôi lúc đó, chắc chỉ chừng mười người đổ lại. Hiện tại, sau một năm không onl, lượng fan chỉ còn 190 người, dường như mấy người lúc trước là fan cũng đã bỏ follow.

Thông báo sau một năm là ba dấu “@”, 5 bình luận, còn có...

Hả?

Tôi bị làm cho kinh hãi hồi lâu, hàng trăm tin nhắn riêng tư từ một người tôi không theo dõi là trò gì đây?

Tôi nhấn vào xem liền nhìn thấy avatar quen thuộc. Đó là bạn trai cũ của tôi. Năm đó khi chia tay, công tác xử lý của tôi rất nhanh gọn. Ngay ngày thứ hai, thông tin của anh ta biến mất hoàn toàn khỏi tất cả các địa chỉ liên lạc. Trong trường tôi đi đường vòng để tránh mặt, nếu anh ta đứng trước cửa phòng ngủ đợi, tôi sẽ không về. Bất cứ người nào nói giúp anh ta tôi đều sẽ tránh hết. Cuối cùng khi tốt nghiệp rồi, mấy trò này cũng không tiếp diễn nữa.

Không nghĩ đến, anh ta lại gửi cho tôi những thứ này trên Weibo.

Tôi mở trang web ra thì phát hiện tin nhắn mới nhất là vào ngày hôm qua. Khi tôi đọc nó, bất giác cảm thấy cả sống lưng lạnh toát.

“Lại bắt gặp em rồi, khi em đang trên đường về nhà. Bạn của em bây giờ dường như không đơn thuần như xưa nữa, sao lúc nào họ cũng thích uống rượu thế? Rất không an toàn nhé. Nếu em quay về bên anh, nhất định anh sẽ không để em kết giao với những dạng người như vậy, cũng không cho phép em làm giống như họ.”

Toàn thân tôi bỗng lạnh cóng, lòng bàn tay cũng túa ra một tầng mồ hôi lạnh khiến tôi không thể nào cầm chắc được con chuột.

Để con chuột sang một bên, tôi lấy ngay một tờ khăn giấy lau mồ hôi, sau đó ngồi ngẩn ngơ nhìn câu nói đó cả nửa ngày không thể hồi thần.

Rất lâu sau đó, tôi mới chậm chậm áp chế sự lạnh lẽo trong lòng. Nhìn thanh kéo trang trên màn hình không ngừng chuyển động vì những tin nhắn, tôi biết chắc Jiji-chan đang tìm tôi nhưng tôi không mở, cũng chẳng còn tâm tư mà nhìn những thứ khác.

Tôi một lần nữa nắm chặt con chuột, kéo xuống dưới xem lại những tin nhắn trước đây.

“Hôm nay anh rất nhớ em, vì thế không kiềm được mà đi nhìn em một chút. Nơi em đang ở thật kì quái, đã mấy lần anh muốn vào nhưng vừa

bước lên cầu thang liền cảm thấy khó chịu. Chắc do ông trời không muốn anh một lần nữa xuất hiện trong cuộc sống của em chẳng?”

Trước tin nhắn đó còn có một câu thế này,

“Người đàn ông đưa dù cho em là ai vậy? Anh ta thích em sao? Hai người lúc đó đang nói gì mà vui thế? Anh thật lòng rất ghen tỵ.”

Trước đó nữa là...

“Em sống trong một khu dân cư thật kì quái, nó cũ nát như vậy tại sao em vẫn chọn sống ở đó? Lại chọn ở phòng áp mái, xung quanh lại chẳng có tòa cao ốc nào. Như thế thì sau này anh làm thế nào có thể quan sát em, bảo vệ em đây?”

Trước đó nữa...

“Về truyện tranh không dễ dàng nhỉ? Mỗi ngày đều phải thức khuya, áp lực lại lớn. Quay về bên anh không phải tốt hơn sao? Em không chịu nghe anh giải thích, vì sao em không dám tin tưởng vào tình yêu anh dành cho em chứ?”

“Vì sao em không dám tin tưởng vào tình yêu anh dành cho em chứ?”

Tình yêu.... không dám tin ư?

Tôi không biết hiện tại bản thân có cảm giác như thế nào, chỉ là trong phút chốc dường như tầng tầng lớp lớp những bức tường bảo vệ tôi đã vỡ vụn. Hiện tại bản thân đang đứng trên một sàn đấu vật, xung quanh tuy là một mảng im lặng chết chóc, nhưng từ đầu đến cuối luôn có một ánh mắt một mực quan sát tôi, nhìn thẳng vào những nơi mà tôi không muốn người khác thấy được.

Giờ này phút này, tuy chưa có chuyện gì xảy ra với tôi nhưng tôi lại cảm thấy sợ hãi. Tôi không kiềm được mà bắt đầu nghĩ, những nơi tôi từng đi qua, những việc tôi từng trải nghiệm, luôn được anh ta quan sát tường tận...

Nhưng chuyện đáng sợ hơn đó là...

Trong lúc tôi vô tình load lại trang web, bên cạnh những dòng tin nhắn tôi đã đọc đã xuất hiện hai chữ...

“Đã đọc.”

Rất nhanh, giao diện trò chuyện liền xuất hiện một tin nhắn mới.

Trái tim tôi run lên khi nhìn thấy dòng tin mới được gửi đến.

“Em rút cuộc quay lại rồi.”

Tôi có thể cảm nhận trái tim mình lúc này vì sợ hãi mà nảy lên dữ dội. Tôi nhanh chóng gấp laptop, tự dung sợ rằng từ màn hình sẽ có một bàn tay đột ngột xuất hiện mà bắt lấy tôi.

Tôi ngồi đó rất lâu không dám nhúc nhích, bởi vì dường như mỗi cử động, nét mặt của tôi, anh ta đều có thể nhìn thấu được. Tôi giống như một con mồi luôn nằm trong tầm ngắm của các loài đi săn.

Tận đến giờ phút này tôi mới phát hiện, thì ra cuộc sống bình thường lúc trước lại ẩn chứa nhiều thứ kinh tâm động phách thế này.

Tình yêu cũ của tôi, và cả tên bạn trai tôi đã từng hẹn hò, tất cả đều không bình thường chút nào...

Chương 29

Chương 29

Tôi xông một mạch vào phòng Lý Đồi Đồi, vào giây phút tiếng cửa nhà cách một tiếng đóng lại, tôi mới phát hiện hắc ta nửa người trên đang để trần.

Hắc Cầu ngồi trên sàn nhà nhìn tôi, đôi mắt mèo của nó trong bóng tối tròn xoe long lanh trông vô cùng đáng yêu. Song ánh mắt lại lóe lên vài phân kì dị, “Cô làm gì thế? Đêm hôm khuya khoắt, muốn vào đây ôm tay ôm chân để khỏi trả tiền nhà hử?”

Tôi không thềm để ý đến nó bởi vì hiện tại tôi đang rất hoảng loạn.

Kể từ lúc đọc được mấy tin nhắn kia, mồ hôi lạnh sau lưng tôi vẫn không ngừng tuôn. Tôi chạy ngay sang phòng Bồi Bồi, gõ cửa rất lâu nhưng không có ai trả lời, chẳng biết cô nàng lại rong chơi ở chốn nào rồi.

Tôi xuống lầu tìm người sói nhỏ nhưng kết quả vẫn như trên, chắc cậu ta đã đến quán bar làm việc.

Vì thế tôi lại run rẩy lột thân mình đến phòng Lão vu bà, đổi lại chỉ là tiếng chửi rủa vì dám làm phiền khi ông ta đang chăm sóc sắc đẹp. Kết cục ông ta không cho tôi vào phòng.

Sau đó tôi đến phòng Mỹ Mỹ. Nhưng giữa chừng lại nhớ đến hàng xóm của Mỹ Mỹ là Vạn Sự Nan. Thời gian trước tôi có vô tình thấy trong nhà ông ấy một bóng đen, nghĩ thế mồ hôi trên trán lại càng túa ra dữ dội hơn. Rất nhanh tôi liền chạy xuống lầu một, đứng trước phòng của Vệ Vô Thường và Lý Đồi Đồi, tôi bất giác lại gõ cửa phòng Lý Đồi Đồi.

Lý Đồi Đồi vừa mở hé cửa, tôi không nói lời nào liền mở toang cửa chạy vào. Sau khi cửa đóng rầm một tiếng tôi mới thấy hắc ta không mặc áo, thân thể trắng bệch của một ma cà rồng đang bày ra trước mắt tôi. Dù da hắc nhợt nhạt như thế nhưng chẳng hề ảnh hưởng đến những đường nét vô cùng rắn chắc.

Nhìn thân thể ấy lại khiến tôi rất an tâm.

(Tây: ồ, tác dụng của 6 múi nha mấy ché, nhìn vô là hết sợ gì luôn, hihi)

“Chiều này không có tác dụng đâu, tiền thuê vẫn thế thôi”, Lý Đổi Đổi nói rồi đưa tay cầm lấy chiếc mắt kính gọng vàng, không nhanh không chậm đeo lên, sau đó ngón giữa còn tùy ý nhắc nhắc gọng kính.

“Anh đừng có nghe Hắc Cầu nói bậy...”, tôi nhìn hấn ta, cảm nhận được mồ hôi sau lưng không còn chảy ra như tắm nữa, “Lý Đổi Đổi, tôi muốn anh...”

“Ngài xem ngài xem”, Hắc Cầu nhanh chóng nói xen vào, “Cô ngon thật đấy! Còn dám nói tôi nói bậy hử? Cô đúng là cái thứ thiếu thốn về mặt tình *** mà!”

Tôi tháo dép ném thẳng về phía Hắc Cầu, nó nhảy lên, với thân hình linh hoạt, trong một loáng liền nhảy thẳng lên vai Lý Đổi Đổi. Hấn ta không thèm để ý đến nó, cứ để nó đứng trên vai mình. Hắc Cầu bày ra bộ mặt muốn ăn đòn mà lắc lắc đuôi, “Ông chủ nhà tôi không thèm để ý đến cô đâu, phải không ạ?”. Chiếc đuôi mềm mại của nó quất nhẹ về phía trước, lướt qua mặt Lý Đổi Đổi. Tuy rằng những lời nó nói ra rất đáng đánh song vốn là một con mèo đen, chiếc đuôi của nó vừa thần bí lại vừa kì dị. Trong bóng đêm, chiếc đuôi ấy chẳng khác gì một ranh giới dụ hoặc giữa tôi và hấn.

“Cô muốn tôi cái gì?”, hấn ta hỏi.

Thế là tôi liền vô cùng nghiêm túc mà nói ra thỉnh cầu của mình, “Bảo vệ tôi.”

Lý Đổi Đổi nhìn tôi, trong khoảnh khắc hấn có đôi chút bất ngờ, tôi cũng không quan tâm hấn bất ngờ cái gì, sau khi gạt phăng cái đuôi của Hắc Cầu, tôi liền lấy điện thoại, mở phần tin nhắn trong wechat ra đưa hấn xem.

“Tôi cảm thấy tên bạn trai cũ của tôi là một tên biến thái”, tôi nói.

Hắc Cầu lập tức “ồ” một tiếng, biểu tình quái dị hỏi, “Cô mà cũng có bạn trai cũ hử?”

Lý Đổi Đổi lướt nhìn màn hình một lúc sau đó híp mắt hỏi tôi, “Bạn trai cũ?”

“Thời đại học”, tôi giải thích, “Đã sớm chia tay rồi”. Tôi cũng chẳng biết phải giải thích cho hắn thế nào nên chỉ nói, “Tôi vốn xem anh ta như đã chết.”

“Anh ta chết rồi sao?”, Hắc Cầu căn bản không muốn cho tôi có thời gian nghỉ ngơi.

Dường như Lý Đồi Đồi cũng không chịu tỏ ra yếu thế, hắn vốn không để tâm những gì tôi gặp phải mà lại cúi gầm mặt hỏi, “Anh ta trông thế nào?”

Quý ngài ời là quý ngài, lúc này mà còn có thể đi dạo sắc đẹp sao?

“Không đẹp trai bằng anh”, tôi nhanh chóng bổ sung rồi lại hươ hươ điện thoại trước mặt hắn. Chỉ mong hắn quan tâm một chút đến sự an toàn của tôi chứ không phải mấy chuyện nhảm nhí bên ngoài.

Lý Đồi Đồi nghe được năm chữ này của tôi mới khẽ hừ một tiếng với biểu tình vô cùng tự mãn và kiêu ngạo, hắn tiếp lấy điện thoại của tôi hỏi, “Biến thái thế nào?”

Hắn ta xem các tin nhắn, sau đó vẻ mặt có chút trầm xuống. Gọng kính vàng kim dưới ánh sáng hắt lên từ điện thoại khiến đôi mắt hắn có phần lạnh giá. Ngón tay hắn không ngừng lướt trên màn hình, tốc độ không nhanh, chắc là đang cẩn thận đọc từng tin một. Tôi nhìn thấy, thần sắc của hắn càng ngày càng trùng xuống, lại kèm thêm một chút sát khí.

Hắc Cầu biết điều nhảy xuống khỏi vai Lý Đồi Đồi, nó giống như đã phát giác được không khí xung quanh chủ nhân mình đã thay đổi. Nó tự mò đến ổ chần của mình, cuộn người khoanh chân lại rồi ngoan ngoãn rúc ở đó.

“Từ lúc cô vừa chuyển vào đây hắn đã bắt đầu nhắn tin. Gan cũng lớn thật”, hắn xem xong tự lẩm bẩm một câu rồi trả di động lại cho tôi.

“Tôi không hề biết anh ta là dạng người như vậy, lúc chúng tôi quen nhau anh ta rất tốt. Chỉ là sau đó... dù kết thúc không tốt lắm nhưng tôi không ngờ được anh ta còn có tính cách như thế này”, tôi nhìn mặt Lý Đồi Đồi, người có chút co rúm lại, “Tôi cũng không cố ý làm lộ ra chuyện của mọi người đâu.”

Lý Đồi Đồi liếc nhìn tôi, “Tôi có trách cô sao?”

“Không có.”

“Tôi có mắng cô chưa?”

“Chưa hề.”

“Vậy cô sợ cái gì?”

Tôi ngậm miệng không nói gì nữa, vì tôi thấy bản thân đã đem lại phiền phức cho mọi người. Dựa theo sự đặc thù của khu chung cư này, tôi dính phải một tên bạn trai cũ như thế, đầu tiên sự an toàn của bạn thân sẽ bị đe dọa, tiếp đó nữa chính là sự an toàn của các hàng xóm phi nhân loại.

“Cho tôi tài khoản weibo của cô”, Lý Đồi Đồi chủ động đòi đề tài khiến tôi có chút ngẩn ra.

“Hả? Anh muốn nó làm gì?”

“Gài bẫy.”

Và thế là, chuyện Nữ Thần trên weibo đề cử truyện của tôi được quảng sang một bên. Tôi cùng Lý Đồi Đồi vào phòng của hắn rồi mở máy tính lên. Ngồi xồm bên cạnh hắn, nhìn hắn gõ bàn phím đăng nhập vào tài khoản của tôi. Phòng ngủ hắn có chút tối, nếu như không phải sau lưng tôi đang bày một cái quan tài để hắn ngủ thì tôi sẽ nghĩ, hắn chẳng khác gì một thiếu niên nghiện net, đang ở trần lên mạng thâu đêm.

Sau khi hắn nhập vào, tốc độ load web có chút chậm. Tôi thấy hơi căng thẳng, vì khoảng cách giữa lưng hắn và người tôi khá gần. Cũng không rõ là do khí nóng từ cơ thể tôi tỏa ra trúng phải hắn hay vì sao mà hắn quay đầu liếc nhìn tôi.

“Sao thế?”, tôi hỏi.

Hắn nói, “Cô đưa giúp tôi cái áo ngủ lại đây.”

“Anh để áo ở đâu?”

“Vừa cởi ra, để trên sô pha.”

Tôi ngoan ngoãn đến sô pha lấy áo cho hấn. Đó là một chiếc áo thun màu trắng vô cùng bình thường, không hề giống với áo ngủ của một ma cà rồng mà giống với một sinh viên đại học hơn. Bộ dáng bình dân này so với hình ảnh cao quý tinh anh hằng ngày quả là khác nhau một trời một vực.

Tôi vô thức giúp hấn ta giữ giữ áo sau đó mới đưa cho hấn. Lý Đồi Đồi nhìn cái áo trên tay tôi rồi lại nhìn tôi một cái. Hấn không nói gì, đưa tay đón lấy, cũng chẳng đẩy tôi ra mà trực tiếp mặc vào trước mặt tôi.

Đợi lúc hấn dời mắt lại về màn hình tôi mới hồi thần. Ban nãy, những mẫu đối thoại, hành động của tôi và hấn, đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ ở chung một phòng, hình như có chút... thân mật, lại phảng phất giống với một cặp vợ chồng bình thường.

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu khiến tôi nhất thời có chút ngượng ngùng.

Lý Đồi Đồi từ tin nhắn riêng tư nhấn vào trang chủ của tên bạn trai cũ. Lúc này suy nghĩ của tôi lại xoay chuyển, sóng lưng lại đổ ra một tầng mồ hôi lạnh.

“Còn dám chụp lén nữa.”

Weibo của anh ta cùng với phần tin nhắn khác nhau hoàn toàn. Trên trang chủ cứ trung bình hai ngày một status, nhưng không có dòng chữ nào, chỉ có những bức ảnh chụp từ sau lưng tôi, nhưng không biết đó là lúc nào. Có lúc vừa đi vừa ngáp trên đường, có lúc ngồi xe buýt, có lúc mang dép lê đi mua đồ ăn khuya, lại có lúc đứng chung với Lý Đồi Đồi.

“Tên này biến thái rồi”, tôi móc điện thoại ra, “Tôi phải báo cảnh sát.”

“Đừng gấp”, Lý Đồi Đồi cản tôi lại, sau đó không mặn không nhạt nhìn tôi một cái, “Bạn trai cũ của cô là người như thế nào?”

“Cái gì mà người như thế nào? Lúc tôi quen anh ta thì anh ta đang là bạn học đại học của tôi. Là một sinh viên đại học vô cùng bình thường!”

“Bình thường sao?”, hấn ta cười lạnh, “Chụp cô cũng đã đành...”

“Cái gì cũng đã đành!”, tôi xen ngang vào, nhưng hấn không thềm để ý mà lơ đẹp tôi, sau đó hấn nói, “Chụp Bồi Bồi cũng không tính là gì, còn

dám chụp cả tôi?”

“Có mấy tấm nhìn anh rất đẹp trai mà...”, tôi thành thật nói.

“Tôi đương nhiên đẹp trai rồi”, cuối cùng Lý Đồi Đồi cũng tiếp lời tôi, “Nhưng mà, có người dám nhân lúc tôi không biết gì, cho dù chỉ là một chiếc điện thoại, mà đưa tôi vào tầm ngắm. Cô nghĩ anh ta là người bình thường sao?”. Hắn ta lại mở phần tin nhắn riêng tư ra, sau đó đánh vào một dòng tin nhắn:

“Anh muốn làm gì?”

Tôi căng thẳng cùng hắn nhìn vào màn hình, rất nhanh, đã có dòng chữ đã xem bên cạnh tin vừa gửi và biểu tượng đang trả lời hiện lên. Chớp mắt, tin nhắn đã chuyển đến:

“Anh muốn em trở về bên cạnh anh, Tiểu Tín.”

Tôi rùng mình một cái. Lý Đồi Đồi quay đầu nhìn tôi, “Cô nghĩ sao?”

“Từ chối, từ chối ngay.”

Hắn ta quay đầu lại, bắt đầu gõ bàn phím,

“Được, hẹn thời gian gặp mặt đi.”

Tôi hít vào một ngụm khí lạnh, “Lý Đồi Đồi, anh muốn làm gì?”

Lý Đồi Đồi không thèm nhìn tôi, ánh mắt dán chặt vào màn hình vì tính, hắn bình tĩnh mà lạnh lùng nói, “Bảo vệ cô”, hắn khựng lại một chốc, ánh sáng trong mắt khẽ tối lại một chút rồi nhìn tôi nói, “Không phải cô cầu xin tôi làm chuyện đó à?”

Tôi... khinh.

Vào một hôm khuya khoắt thế này, tôi thế nhưng lại vì bộ dáng như vương gia của hắn mà bị mê hoặc.

#cuoc_song_tot_dep_chuong_29

Chương 30

Đám người này thôi làm trò con bò đi được không? Cười chết tôi rồi 🤪
#Vy

Lý Đổi Đổi đã đi gặp bạn trai cũ của tôi rồi.

Hắn nói muốn đi một mình, nhưng tôi thật sự không an tâm chút nào... Thêm lòng hiếu kì vô hạn kia, tôi rất muốn đi cùng. Song việc làm này lại quá nguy hiểm, để bảo toàn mạng nhỏ của mình, tôi tính lôi kéo thêm một người đi chung.

Vì thế tôi tìm Bôi Bôi.

Tôi gõ cửa phòng cô ấy, sau khi mở cửa, cô ấy trong nháy mắt đã lôi tôi ngay vào phòng, tiếp đó đặt ngón tay thon dài của mình lên miệng và thốt lên một tiếng “Suyt” thật dài.

Mãng Tử nằm trên sô pha cũng kêu “Gâu” một tiếng, dường như đang bắt chước theo chủ mình.

Tôi ngây ngốc nhìn chằm chằm cô ấy. Khi quay đầu lại nhìn thì liền thấy có hai người đã lâu không gặp đang ngồi cạnh quan tài của Bôi Bôi. Là Vu Thiệu và người sói nhỏ.

Trong tay bọn họ còn cầm những lá bài tây, mấy lá đã đánh xuống nằm vương vãi trên nắp quan tài. Nhìn hiện trường này, chắc chắn bọn họ đang làm một việc mà Lý Đổi Đổi cấm ----- chơi đầu địa chủ.

“Dừng căng thẳng”, Bôi Bôi nhỏ giọng nói, “Cậu đến vừa hay, chúng ta đủ người mở bàn mạt chược rồi.”

“Hôm nay mọi người không phải đi làm sao?”, tôi hỏi.

Bôi Bôi vò vò tóc, có chút không kiên nhẫn nói, “Tối hôm qua bị một đứa học sinh chọc cho tức điên nên hôm nay không muốn lên lớp nữa. Tớ tính trốn việc ở nhà vui đầu đánh bạc ba ngày ba đêm luôn.”

“Chắc cậu không chỉ hôm nay không muốn đi làm đâu nhỉ.”

“Hôm nay vừa hay tôi được nghỉ”, người sói nhỏ nói, “Lâu rồi không được đánh bài, hây hây....”. Tôi vô thức đưa mắt nhìn xuống dưới một chút, không vì lý do gì khác mà vì đồng tiền lẻ đã nhét đầy đũng quần của nó.

Tôi có chút cạn lời, “Cậu không thể cất tiền vào chỗ nào khác sao?”

Nó xấu hổ gãi đầu nói, “Trên mạng nói, nếu tiền thắng được cất ở đây thì sẽ không bị thua. Họ nói đúng thật đấy!”

Tôi, “.....”

Cái trang mạng nhằm nhí nào thế? Dạy những thứ không đâu cho đám phi nhân loại này?

“Sao các cậu lại rủ rê cả trẻ em bài bạc vậy?”, tôi nhìn Vu Thiệu, hai tay nó còn không cầm hết đồng bài, mấy lá bài cứ lúc nhúc lộn xộn, vừa nhìn liền biết thua không ít. Song nó lại là người giàu nhất ở đây cho nên đối với mấy ván tiền cược năm hào này, thua rồi cũng chẳng để tâm mấy.

“Aiz, chị đẹp này, chị đừng có mà xem thường em. Em chơi trò này biết bao nhiêu năm rồi đó”, Vu Thiệu nói xong liền đánh xuống một cặp Vương tráo.

Bồi Bồi không còn tâm trí đâu mà quan tâm tôi, liền xông qua đó tiếp tục “sát phạt”, “Mới đánh được bao nhiêu lá đâu, cậu ra Vương tráo làm gì, rồi đồng bài kia sao đi hết được?”

“Trước hết cứ Tráo một cái, hù chết tên địa chủ. Thua người thua tiền nhưng không thể thua khí thế được.”

Bồi Bồi gật gật đầu như thể nghe được chân lý, “Nói cũng phải.”

Nghe xong đoạn đối thoại này tôi thấy hôm nay cho dù một ván chỉ tốn năm hào, hai người bọn họ bất kể ai là địa chủ ai là nông dân, không thua mấy trăm đồng thì thật hổ thẹn với chủ nghĩa xã hội của chúng ta.

Người sói nhỏ rất cương trực, sau một lượt lại tiếp tục đánh. Vu Thiệu đánh đôi ba, Bồi Bồi ra đôi bốn, người sói nhỏ ra một đôi hai. Vào lúc hai người này nói không đánh thì một lốc bài được đánh xuống, đầu tiên là ba con ba một con át, lại thêm bốn con Q ném lên nắp quan tài. Thế là

ván bài đã kết thúc một cách đẹp mắt. Nó lần át luôn Bồi Bồi và Vu Thiệu, ngay cả một tiếng hó hé cũng không để họ thốt lên, cứ thế đánh xong một ván.

“Khí thế và người tôi đều có thể thua”, người sói nhỏ vươn tay, biểu tình vẫn ngây thơ rụt rè như thường ngày, “Thứ tôi muốn chỉ là tiền.”

Bồi Bồi và Vu Thiệu móc tiền ra, người sói nhỏ lại thành thật bỏ chúng vào trong đũng quần.

Tôi nhìn cảnh này mà chỉ muốn ôm trán, cuối cùng quyết định giải cứu hai người họ.

“Mọi người ai có rảnh ra ngoài với tôi một chút không?”

“Sáng trung thế này, còn sắp trưa rồi, ra ngoài làm gì, không rảnh”, Bồi Bồi vừa xào bài vừa hờ hững nói, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn tôi một lần.

“Chỉ là Lý Đồi Đồi giúp tôi đi gặp tên bạn trai cũ, tôi sợ xảy ra chuyện, cũng muốn đi nhìn một chút xem sao...”

Tay đang xào bài của Bồi Bồi khựng lại, đôi mắt đang nhìn đồng tiền nhét trong quần của người sói nhỏ ngược lên, còn Vu Thiệu bỗng híp mắt lại nhìn chăm chăm vào tôi rồi thốt lên một tiếng “Ồ” thật dài.

Ba người bọn họ đồng loạt đứng lên, động tác có thể nói là vô cùng nghiêm túc.

Bồi Bồi, “Tớ đi!”

Vu Thiệu, “Đi thôi, tôi rảnh!”

Người sói nhỏ, “Đề tôi đi cùng cô!”

Ba người họ có thể nói là đồng thanh trả lời. Tôi lặng đi trong phút chốc, “Chuyện này vô cùng nghiêm túc, mọi người có thể nghiêm túc hơn được không, đừng có bày ra bộ dáng chờ xem kịch vui thế này.”

“Chúng tớ rất nghiêm túc”, Bồi Bồi bước đến, choàng tay qua cổ tôi. Cô ấy cao hơn tôi một cái đầu, tôi lại không có sức phản kháng nên chỉ đành bị cô ấy lôi ra khỏi phòng.

“Chưa đóng cửa này”, tôi vùng vẫy trong hôm tay cô ấy nói.

“Cứ để Mãng Tử coi nhà. Cậu nói anh tớ gặp tên bạn trai cũ ở đâu vậy, chúng ta trực tiếp đến đó đi.”

Tôi bị cô nàng lôi xuống lầu, khi lia mắt nhìn sang bên cạnh liền thấy cái đũng quần đang phình to ra của người sói nhỏ, “Người sói nhỏ này, cậu lấy hết tiền ra cất rồi hằng đi được không?”

Nó gật đầu nói, “Được, để tôi lấy ra đếm, đến đó rồi mua chút hạt dưa đậu phộng.”

Vu Thiệu nói, “Tôi muốn ăn kẹo lolipop.”

“Được, đủ tiền mà, chút nữa mua một cái thật to, chắc đủ thời gian ăn thôi.”

Mẹ nó! Cái đám phi nhân loại này...

Họ lôi lôi kéo kéo tôi đi xuống dưới lầu, vừa hay lại bắt gặp Vệ Vô Thường đang phơi áo. Anh ta cẩn thận vắt quần áo trên tay, lúc quay đầu liền nhìn thấy tôi đang bị Bồi Bồi kẹp cổ.

Vệ Vô Thường liền lơ đẹp luôn Bồi Bồi, chỉ gật đầu thay lời chào với Vu Thiệu và người sói nhỏ, sau đó nói với tôi, “Ô cô nương, tiền lương tháng này trung tâm thương mại đã phát rồi, trả xong tiền lúc trước tại hạ nợ cô nương xong, sau này tiền thuê nhà cô nương không cần gánh thay tại hạ nữa.”

“Được... Hôm nay anh cũng được nghỉ làm à?”

Nếu sớm biết anh ta có ở nhà thì tôi đã không dại gì mà đi tìm Bồi Bồi như đi theo xem kịch vui thế này. Nếu nói tìm người bảo vệ, anh ta chính là lựa chọn hàng đầu!

“Đi thôi đi thôi, đừng để ý hấn, cậu nói xem anh tớ hẹn gặp người đó ở đâu?”

Vệ Vô Thường khó hiểu chau mày hỏi tôi, “Cô nương đây là...?”

“Anh có muốn đi cùng không? Có gì thì giúp tôi một tay, được không?”, trong lòng tôi không ngừng trăn trở, thôi thì cứ dẫn theo một bảo kê đi.

Sắc mặt Vệ Vô Thường lập tức nghiêm túc hẳn lên, “Việc của Tô cô nương, tại hạ nguyện dốc hết sức lực.”

Thế là, vốn nghĩ chỉ mang theo một người bảo vệ, kết quả lại dẫn theo một đoàn bốn người đi hóng drama.

Lý Đồi Đồi và bạn trai cũ của tôi hẹn nhau ở rừng cây nhỏ trong công viên.

Công viên nhỏ này người qua lại không nhiều, ban đầu cũng chính tại đây Vệ Vô Thường đã tấn công tôi và Bồi Bồi, đánh ngất luôn Mãng Tử. Lý Đồi Đồi hẹn bạn trai cũ của tôi đến đây, có lẽ do hẳn nghĩ đến thời khắc cần thiết sẽ dễ dàng xuống tay chăng?

Tôi cùng bốn người bọn họ trốn sau hai gốc cây to, lặng lẽ quan sát Lý Đồi Đồi đang ngồi trên băng ghế đá công viên. Hẳn ta gác chân, tay cầm một quyển sách, thật hiếm khi được thấy hẳn dưới ánh mặt trời thế này, làn da quá đỏ nhợt nhạt kia khiến người ta có chút chói mắt. Lại thêm cặp kính gọng vàng càng khiến hẳn như đang tỏa sáng.

Tôi nhìn hẳn, trong vô thức có chút thất thần.

Nguyên nhân cụ thể vì sao tôi cũng không biết, lý do duy nhất tôi có thể nghĩ đến đó là vì hẳn ta quá đẹp trai.

(Tây: tất cả cũng nhờ đẹp trai thôi nha)

Hoặc có lẽ còn có thêm một lý do nho nhỏ đó là, từ hẳn rất tự nhiên toát ra một cảm giác lạnh lùng và xa cách, còn có một sự cô độc và thuần khiết. Dù cho hiện tại trời quang nắng ấm, song xung quanh hẳn luôn có một màn tuyết trắng bao trùm, không một ai có thể cầm dù tiến vào và ôm lấy hẳn, sưởi ấm cho hẳn...

Tôi bỗng dưng muốn đến ngồi bên cạnh hẳn nhưng lại tự thấy điều đó đối với hẳn quá dư thừa.

Lý Đồi Đồi chính là người dù một mình trên hoang đảo vẫn có thể bình chân như vại. Hẳn không cần tôi, cũng không cần bất kì ai cả!

“Ồ!”, Bồi Bồi bất chợt phát ra một tiếng kinh hô nho nhỏ, “Đến rồi kìa. Người đó là bạn trai cũ của cậu có đúng không Tiểu Tín?”

Tôi tập trung nhìn qua đó, anh ta một thân quần áo thể thao, lưng đeo chiếc ba lô năm đó cùng tôi đi mua ở trung tâm mua sắm.

Đó đích thị là bạn trai cũ của tôi. Sau khi chia tay, dường như anh ta không thay đổi nhiều, vẫn hệt như lúc đầu, thậm chí cách ăn mặc vẫn như cũ.

“Đúng vậy.”

Bồi Bồi huýt sáo một cái, “Đẹp trai thật đó. Không tồi nha, sao hai người chia tay vậy?”

Bạn trai cũ đang ở ngay trước mặt nên tôi rất khó mượn cớ rằng anh ta đã chết, nên chỉ có thể thở dài nói, “Anh ta và bạn cùng phòng lém phém với nhau.”

“Cái gì?”, Bồi Bồi quay đầu nhìn tôi, Vu Thiệu cắn nát kẹo lolipop, hạt dưa trong tay người sói nhỏ do bất ngờ cũng loạt xoạt rơi xuống đất. Ba người bọn họ đều đồng loạt quay sang nhìn tôi.

Thật giống như những gì tôi đã nghĩ, biểu tình của họ khi nghe được tin này, so với nghe câu “Anh ta chết rồi”, thật đặc sắc biết bao!

Vệ Vô Thường có chút không hiểu nhìn chúng tôi, “Lém phém với bạn cùng phòng? Là ý gì?”

Bồi Bồi trề môi, “Là đoạn tụ đó. Cái này chắc anh biết nhỉ?”

Tuy Vệ Vô Thường vô cùng bất ngờ nhưng rất nhanh đã dùng năng lực của một tướng quân áp chế xuống, “Thì ra là như thế”, sau đó anh ta cũng dùng ánh mắt đồng tình nhìn tôi, “Ủy khuất Tô cô nương rồi.”

“Không ủy khuất...”, tôi bị một làn sóng mắt đồng tình này nhìn đến có chút khó xử, “Không ủy khuất, mọi chuyện đã qua rồi.”

“Nhưng nếu là như thế thật”, Vu Thiệu sờ sờ cằm, đầy ẩn ý nhìn về phía Lý Đối Đối, “Nhờ cái tên cương thi ngoại quốc đó đối phó với anh ta, quả thật là rất đặc sắc.”

Người sói nhỏ khẩn trương hỏi, “Sao lại nói vậy?”

“Ông chủ chúng ta đẹp trai như thế”, Vu Thiệu nhìn tôi, còn kèm theo một nụ cười ám muội, “Lỡ như anh ta nhìn trúng thì biết làm thế nào?”

Làm sao bây giờ?

Tôi nhìn Lý Đồi Đồi, hắn ngồi trên ghế đá, hờ hững ngẩng đầu lên. Hắn gấp sách lại, đẩy đẩy gọng kính và nhìn vào tên bạn trai cũ của tôi, người đứng cách hắn chưa đầy mười bước chân.

Người còn lại thì sóng lưng thẳng tắp, nhìn chăm chăm hắn dưới ánh dương lấp lánh...

Hai người họ bốn mắt nhìn nhau không nói lời nào, ánh mặt trời dần dần ngả bóng...

Tôi dường như đã thấy được một cảnh mở đầu đẹp đẽ cho bộ truyện tranh đam mỹ!

Nếu như hai người đó thật sự nhìn trúng nhau... vậy thì...

Tôi còn có thể làm gì đây, ngoài việc đứng ngoài xem kịch hay?

Tưởng tượng cảnh bạn trai cũ của tôi sống chung một tòa chung cư với Lý Đồi Đồi, ngày ngày tương thân tương ái, chỉ nghĩ thôi... cũng đã đem đến cho tôi biết bao cảm hứng sáng tác rồi!

“Anh là bạn trai cũ của Tô Tiểu Tín?”

Lý Đồi Đồi là người mở lời, hắn trực tiếp vào thẳng vấn đề như thế khiến tôi không hiểu vì sao có chút căng thẳng.

Năm người chúng tôi đứng trốn sau gốc cây, tập trung tinh thần nhìn về hướng đó mà chờ đợi bạn trai cũ của tôi đáp lời.

Có một con chuồn chuồn phe phẩy đôi cánh phát ra những tiếng soàn soạt rồi vô tư bay lướt ngang qua hai người bọn họ.

“Anh”, cuối cùng anh ta cũng lên tiếng, “Là người đàn ông, sau tôi, muốn độc chiếm Tiểu Tín sao?”

Lý Đồi Đồi, “...”

“Hừ, tôi đã sớm biết người hôm qua chat với mình không phải Tiểu Tín mà. Tốc độ đánh chữ của cô ấy tôi đã thuộc nằm lòng. Tôi nói cho anh biết, Tô Tiểu Tín là người phụ nữ của tôi, trước kia đã thế, tuy bây giờ không phải, song sau này nhất định là như vậy. Tôi vẫn còn nhớ như in

lời cô ấy nói, cô ấy chỉ thích những người đàn ông trắng kiện, tuyệt đối sẽ không thích kẻ mặt búng ra sữa như anh đâu. Anh ấy à, sẽ không thể nào níu giữ cô ấy, và tôi chắc chắn sẽ cướp cô ấy lại từ tay của anh.”

Người sói nhỏ, “...”

Vệ Vô Thường, “...”

Tôi, “...”

Cầm dưới của tôi thật sự muốn rớt xuống đất. Nếu không phải nghĩ tên kia vốn không phải người bình thường, tôi mà xông qua đó có thể sẽ bị giết chết thì tôi tuyệt đối sẽ xắn tay áo lên mà nhào qua đó, nắm lấy cổ áo của tên bạn trai cũ mà chửi rằng,

Con mẹ nó nào anh bị khuyết tật à? Anh đang nói nhảm nhí cái gì vậy? Máy lời như thế nói ra mà không cảm thấy mặt đỏ tía tai, xấu hổ muốn chết sao?

Anh đường đường là bạn trai cũ của tôi đó, sau này tôi làm sao mà giải thích với người ta chuyện mặt tôi mù tới mức độ nào mới đi thích anh hả?

Bồi Bồi, “Chỉ có mình tôi nghe xong mà da gà da vịt nổi lên hết à?”

Vu Thiệu, “Không chỉ mình cô đâu. Mà cô là một ma cà rồng mà.”

Bồi Bồi, “Ma cà rồng cũng không chịu được, tôi thật sự rất muốn đánh chết gã đó.”

“Muốn đánh thì cứ nhào tới đi”, tôi ôm mặt, một sự xấu hổ và mất mặt vô thức trào dậy. Để cho tên đó bị đánh chết rồi, quá khứ của tôi sẽ không còn vết đen này nữa.

#cuoc_song_tot_dep_chuong_30

Chương 31

Tiếp tục màn "đánh ghen" của Lý Đối Đối =))

lại cầu tên nhân vật trong ảnh minh họa

Chương 31

“Tôi cảnh cáo anh, Tô Tiểu Tín là người của tôi.”

Bạn trai cũ của tôi đứng trước mặt Lý Đối Đối, nghiêm túc như thể muốn ném đôi găng tay trắng ra quyết đấu, “Tôi khuyên anh, nhân lúc chưa muộn vẫn nên từ bỏ đi. Tránh xa cô ấy ra, nếu không tôi sẽ khiến anh phải hối hận đến chết.”

Tôi hết chịu nổi rồi, da gà da vịt trên người nổi hết cả lên, mỗi một lỗ chân lông bây giờ đều cứng như những hạt gạo có thể đâm xuyên da tay.

Tôi chỉ vào tên bạn trai cũ, “Ai dám xông lên đánh chết gã đó tôi sẽ trả tiền cho người đó.”

“Bao nhiêu?”, Bồi Bồi có chút lung lay hỏi.

“Năm đồng.”

“Ít quá, mà nguy hiểm lại nhiều.”

“Mười đồng, hết mức rồi đó.”

Bồi Bồi bĩu môi, “Rẻ mạt như thế tớ không làm. Cứ đợi xem thế nào, người bên kia áng chừng không cần tiền nhưng vẫn ra tay đấy.”

Cô ấy vừa dứt lời tôi liền thấy Lý Đối Đối, người này giờ duy trì tư thế ngồi đang chậm chậm đặt quyển sách sang một bên và đứng lên. Hắn mò trong túi quần một lúc, lấy ra chiếc nhẫn vàng phô trương chói lọi của mình đeo lên ngón cái sau đó xoay nó một vòng.

Tên bạn trai cũ thấy hành động này của hắn chân mày bất giác nhíu chặt lại.

Lý Đối Đối bước về trước một bước, do tên bạn trai cũ đứng ngược hướng nên một bước này của Lý Đối Đối vừa hay giẫm lên chiếc

bóng của anh ta.

Tên bạn trai cũ thấy vậy liền nhanh chóng dịch xéo về phía sau.

“Chà”, Lý Đồi Đồi nhắc nhắc gọng kính cười lạnh một tiếng. Hắn khoanh tay, vẫn là một bộ dáng kiêu ngạo như lúc ban đầu, “Quả nhiên đúng như tôi nghĩ, đến không thấy người rồi không thấy bóng, khí tức vừa nhạt vừa yếu, lại dễ dàng ẩn nấp...”

Nói thật tôi chẳng hiểu hắn ta đang nói gì, song tôi chỉ cảm thấy bộ dáng khi nói ra mấy lời này của hắn vô cùng đẹp trai. Về phần Vu Thiệu, Bồi Bồi và người sói nhỏ đang đứng bên cạnh tôi dường như đã hiểu ra vấn đề mà không ngừng gật đầu.

“Chẳng trách, tôi đã nói có gì đó sai sai rồi mà”, người sói nhỏ nhiệt tình cắn hạt dưa, nghiêm túc theo dõi màn kịch trước mắt nói, “Thì ra...”

Lý Đồi Đồi nhìn chằm chằm tên bạn trai cũ cười lạnh, “Thật hiếm gặp được một Ảnh yêu.”

Sắc mặt tên bạn trai cũ bất giác liền thay đổi.

Tôi có chút ngẩn ra, “Ảnh yêu là yêu quái gì vậy? Là yêu quái của những cái bóng sao? Anh ta là yêu quái ư?”

Ôi chết mất thôi, tôi đã từng hẹn hò với yêu quái!

Sao tôi ngu thế này chứ...

“Lý Đồi Đồi đã xác định như vậy chắc chắn không sai đâu”, Bồi Bồi vươn tay lấy hạt dưa từ chỗ người sói nhỏ, vừa cắn vừa nói, “Anh ấy làm chủ nhiệm bao năm rồi, đương nhiên phải có chút bản lĩnh. Tớ vẫn nhớ một cuộc sát hạch rất lâu về trước ở Hiệp hội, có 100 loài biến thành hình người đứng trước mặt anh ấy, đoán trúng một loài được một điểm. Anh trai tớ là người duy nhất trong cuộc thi đó đạt được điểm tuyệt đối. Bất kể là giống loài nào, biến hóa lợi hại bao nhiêu cũng không thể qua mắt được anh ấy!”

“Nhưng mà...”, tôi vẫn cảm thấy có chút hoang mang, “Lúc tớ học đại học không hề cảm thấy anh ta có gì bất thường, nói đúng hơn là y hệt một con người.”

Bồi Bồi quăng ngay cho tôi một cái lườm nguýt, “Nếu không phải chúng tớ nói cho cậu biết, cậu thấy chúng tớ và con người có khác nhau không?”

Tôi nghĩ một hồi lâu, sau đó lâm vào trầm tư.

“Nhất định sẽ có sơ hở”, Vu Thiệu nói, “Chỉ là do trước đây cô chưa từng để ý, ví dụ như cô thử nhớ lại xem anh ta tên gì?”

“Tên là Đông Khê.”

“Vậy thì đúng rồi”, Vu Thiệu vỗ tay chắc nịch, “Cô xem, nhân loại các cô có ông bố bà mẹ nào lại đặt tên con mình là ‘đồ vật’ đâu chứ, nghe ra không phải làm trò cười cho thiên hạ à?”

(Tây: Đông Khê và đồ vật đều phát âm là dongxi)

Nói ra thì... cũng có đạo lý. Có điều theo những gì nó nói, chẳng lẽ những người có tên kỳ quái một chút đều là phi nhân loại sao? Ý nghĩ này vừa hiện lên khiến tôi cảm thấy thế giới xung quanh mình bỗng kì diệu muôn phần.

Khi tôi vẫn còn đang cảm khái thì bên kia, tên bạn trai cũ với gương mặt sợ hãi chỉ tay về phía Lý Đồi Đồi quát, “Anh... sao anh biết được? Anh... anh là ai? Là giống loài nào?”

“Tôi là ai không quan trọng, nhưng có một vài điều cậu nên biết”, Lý Đồi Đồi từng bước áp sát Đông Khê, mỗi bước đều cố ý giẫm lên cái bóng của anh ta, còn Đông Khê chỉ có thể thoái lui. Hai người họ đều đang đứng dưới ánh nắng chiếu rọi đầy trên đất, và làn da trắng bệch của Lý Đồi Đồi dường như đang phát sáng.

Cuối cùng hắn ta dừng bước, Đông Khê phát hiện ánh mắt hắn ta đã có chút thay đổi.

Giọng nói của Lý Đồi Đồi đều đều, không nhanh không chậm, “Tôi khuyên anh, nhân lúc chưa muộn vẫn nên từ bỏ đi. Tránh xa cô ấy ra, nếu không tôi sẽ khiến anh phải hối hận đến chết.”

Tôi nghe thấy được tiếng tim đập và sát khí.

Sát khí là từ Lý Đồi Đồi, còn tiếng tim đập là của tôi.

“Ting”, không biết đã chạm đến dây đàn trầm thấp nào trong tim tôi mà lại có thể tạo ra một dư âm dài đến vậy.

Rõ ràng là cùng một câu nói, một chữ cũng không sai, cách ngừng nghỉ cũng y hệt nhưng khi lọt vào tai tôi lại là hai âm thanh hoàn toàn khác biệt.

“Ồ.....”

Chỉ một tiếng kêu nhưng lại xuất phát từ tận ba người.

Điều đó cũng giúp cho tiếng tim đập đang kéo dài lê thê của tôi trở về bình thường.

Tôi quay đầu liền thấy ba người Bồi Bồi, Vu Thiệu và người sói nhỏ đang cắn hạt dưa, vẻ mặt họ đều mang theo sự mờ ám nhìn đăm đăm vào Lý Đối Đối, sau đó lại dời ánh mắt sang phía tôi. “Hi hi....”, bọn họ chả khác gì anh em sinh ba, đều bật ra một tiếng cười dài ý vị thâm sâu.

Tôi có chút không tự nhiên ho khan một tiếng.

Mà ở bên kia, Đông Khê cũng hành động tương tự.

“Anh... chắc là ma cà rồng rồi, tôi biết thế lực Hiệp hội của các người ở Trùng Khánh rất lớn mạnh nhưng đừng hòng xem thường những chi tộc nhỏ bé như chúng tôi. Tôi nói cho anh biết, tôi là một phi nhân loại nghiêm chính, anh dám uy hiếp tôi tôi sẽ lên Ủy ban phi nhân loại tố cáo anh.”

Lý Đối Đối xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, “Cứ tự nhiên”, hắn ta ung dung trả lời, “Nếu đơn tố cáo của anh có thể lọt qua vòng sàng lọc đầu tiên, thua gì tôi cũng thua.”

“Anh... rốt cục anh là ai?”

“Người giải quyết tổ tưng.”

Lý Đối Đối hiện tại đang mặc tây trang giày da, đeo gọng kính vàng kim, tóc tai không một cọng rối, nhìn sao cũng ra dáng một nhân tài trong quan niệm truyền thống của xã hội. Nhưng rõ ràng đây là một tên lưu manh đội lốt trí thức! Với những lời nói của hắn, tôi thấy hắn càng thích hợp mang dép lão, miệng ngậm điếu thuốc hơn là mặc tây trang!

Tôi quay đầu hỏi Bồi Bồi, “Nội bộ của Ủy ban phi nhân loại các cậu thôi rửa đến mức này rồi sao? Để Lý Đối Đối một tay che trời?”

“Tớ từng đến đó rồi”, Bồi Bồi nói, “Cậu không nhìn ra anh tớ đang gạt gã đó sao? Kênh tổ tụng của Phi nhân loại luôn đi thẳng lên Ủy ban quốc tế mà không hề qua tay anh tớ. Chuyện này anh tớ không có quyền hạn.”

“Làm tớ tưởng Hiệp hội của các cậu một tay che trời...”

“Chỉ là anh tớ có người quen ở trên đó”
.... Vậy ra kết quả vẫn là “Quan hỗ trợ quan”!

Lý Đối Đối đứng khoanh tay, tiếp tục lên giọng hù dọa, “Nhắc đến kiện tụng, cậu dám dùng năng lực của mình để bám đuôi theo một nhân loại, hành vi rình mò theo dõi này mới đáng bị tố cáo”. Hắn tiếp tục hỏi, “Anh sống ở đâu, tên gì, cho rằng một Ảnh yêu có thể tự tung tự tác, muốn làm gì thì làm ở đất Trùng Khánh sao?”

Đông Khê thấy Lý Đối Đối hiện tại đang bày ra dáng một chủ nhiệm tra hỏi hộ khẩu, phút chốc có chút run rẩy, “Cái này... tôi... tôi sống ở khu Bia Giải Phóng.”

Lý Đối Đối cười lạnh, “Chọn chỗ ở cũng tốt chán, chắc anh biết Hiệp hội ma cà rồng ở đâu nhỉ?”

“Biết.”

“Ngày mai tự đến đó báo cáo nhận tội, nếu cố ý dây dưa không đến, tôi sẽ phát lệnh truy nã anh. Tự anh tính đi!”

Khí thế ban đầu của Đông Khê đã không còn nữa, nhỏ nhẹ đáp một tiếng,

“Được...”

“Đi đi.”

Thế là tình huống này kết thúc êm đẹp mà không cần dùng đến vũ lực. Đám người Bồi Bồi đều cảm thấy mất hứng, đang lúc muốn xoay người rời khỏi bỗngưng Lý Đối Đối mở miệng nói.

“Còn nữa”, hắn vừa nói xong Đông Khê liền quay đầu lại, “Chuyện Tô Tiểu Tín lúc trước có phải người của cậu hay không tôi không rảnh đi điều tra. Từ lúc cô ta vào sống ở chung cư liền thiếu tiền thuê. Nếu đã là người của tôi thì tôi cần cô ta kiếm tiền trả nợ. Anh mà dám làm phiền khiến cô ta không thể làm việc, trả không hết nợ...”

Chiếc nhẫn vàng trên tay sáng lên, tôi chưa kịp nhìn thấy gì thì nghe tiếng roi “phạch” một tiếng, đất đá bên cạnh chiếc bóng của Đông Khê bay tứ tung.

“Tôi nhất định đánh chết anh.”

(Tây: cô ấy là... con nợ của tôi, ý anh vậy á nha mấy đứ)

Lúc Lý Đồi Đồi nói ra ba chữ “đánh chết anh”, ánh mặt trời vốn đang chiếu rọi bỗng trở nên âm trầm đen tối.

Đông Khê nuốt một ngụm nước bọt, tôi và đám Bồi Bồi cũng hành động tương tự.

Tôi đưa mắt quan sát đám người xem kịch vui bên cạnh, nhanh chóng huơ huơ tay thì thầm, “Chúng ta mau rời khỏi đây thôi, đi về nhà kiếm tiền”.

Nếu không... người bị đánh chết là chúng ta đó!

Chúng tôi vừa định đi thì quay đầu liền thấy, Lão vu bà ngàn năm không rời khỏi nhà đang mặc một bộ áo ngủ thêu hoa, mặt đắp mặt nạ rong biển, chân mang dép lê, huỳnh huých chạy tới.

Từ xa khi nhìn thấy chúng tôi, ông ta liền vẫy tay kêu to, “Này, tôi đang gọi mấy người đó!”

Tiếng kêu này của ông ta khiến hành động “Suyt” của chúng tôi trở nên thừa thãi. Tôi thấy Lý Đồi Đồi đã đưa mắt nhìn về phía này rồi.

Còn về phần Lão vu bà vẫn vô tư không biết gì mà hét to, “Tôi cảm thấy có chuyện không hay với Dư Mỹ Mỹ rồi, ban nãy không ai ở chung cư, mấy người ngày thường chơi thân với nhau lắm mà, không định quan tâm cô ta sao?”

Chúng tôi vừa nghe xong liền đồng loạt ngẩn người.

Tôi hỏi, “Mỹ Mỹ xảy ra chuyện gì rồi?”

“Có một nam mỹ nhân ngư, xách theo một con dao cùng một cô gái nhân loại đứng ở dưới lầu gào thét đòi Mỹ Mỹ đi với bọn họ. Vì thế cô ấy đi rồi!”

Nam... mỹ nhân ngư sao?

Là ai vậy?

Chương 32

Chương mới tới rồi đây. Chúc mọi người một buổi tối đọc truyện vui vẻ :v

Chương 32

“Tiểu Tín”

Tôi vừa hơi lớn tiếng hỏi một câu đã khiến tên bạn trai cũ phát hiện ra mình.

Anh ta bước về phía tôi, Lý Đồi Đồi như có như không liếc anh ta một cái khiến bước chân anh ta khẽ khựng lại, cuối cùng vẫn chọn cách thu chân về.

Song tâm tư của tôi bây giờ đã không còn đặt trên người anh ta nữa. Tôi nhìn Lão vu bà, đang muốn hỏi cặn kẽ việc Mỹ Mỹ bị bắt đi thì bất ngờ điện thoại trong túi reo lên.

Tôi lấy điện thoại ra, nhìn tên người gọi đến là “Mỹ Mỹ” đang nhấp nháy trên màn hình, nhất thời có chút thất thần. Tôi ngẩng đầu nhìn mọi người thì thấy ánh mắt họ cũng đang dán lên trên màn hình điện thoại.

"Nghe đi", Lý Đồi Đồi đi đến sau lưng tôi, không truy vấn vì sao cả đám lại tìm đến xem náo nhiệt, hoặc đã... hẳn ta đã sớm biết chúng tôi sẽ làm thế. Lý Đồi Đồi nhìn di động của tôi nói, “Mở loa ngoài”.

Tôi bắt điện thoại, mở loa ngoài như lời hăn dặn. Những người đang có mặt đều cố gắng kìm nén hô hấp, đầu dây bên kia quả nhiên không có bất kì âm thanh gì, chỉ có tiếng bước chân đang đi. Nhưng tiếng bước chân chỉ có một, thứ còn lại nghe ra lại giống tiếng đuôi rắn trườn trên đất, kéo lê thân thể, không biết từ đâu truyền tới.

“A Quý, chắc cậu đến Trùng Khánh cũng được một thời gian rồi nhỉ?”, Mỹ Mỹ mở miệng, giọng nói lạnh lùng trầm thấp, khi nghe cô ấy nói ra cái tên đó khiến tôi vô cùng kinh ngạc. Là A Quý, người anh em sinh đôi với A Hứa! Tôi nhìn Lý Đồi Đồi, muốn hỏi vì sao tên người cá này có thể một mình đến Trùng Khánh nhưng chợt nhớ ra bản thân đang cầm điện thoại nên lập tức lấy tay bịt miệng.

Bên kia tiếp tục truyền đến tiếng của Mỹ Mỹ, “Mấy tháng trước tôi có thấy ảnh của cậu”.

Sau một khoảng im lặng rất lâu, phía trước không còn vọng lại bất kì âm thanh gì, một tiếng cười lạnh cực kì trầm đục khó nghe vang lên, “Từ giây phút đó, cô bắt đầu sợ hãi đúng không?”

Tiếng nói của cậu ta vô cùng khó nghe, dường như cổ họng đã bị lửa thiêu cháy thành than. Mỗi chữ phát ra dường như rất khó khăn, lại rất khản đục.

Tiếng nói của mỹ nhân ngư vốn dĩ nên là âm thanh đẹp dễ nhất thế gian... Cặp vợ chồng hải tặc bị nguyên rửa năm đó, sau khi Mỹ Mỹ và A Hứa trốn khỏi đảo, đã làm gì A Quý, thật sự tôi không dám tưởng tượng tiếp.

“Tôi vì sao phải sợ cậu chứ?”

“Khà khà khà, vì sao phải sợ tôi à, cô hỏi hay lắm”, tiếng bước chân bỗng dừng lại, một thoáng yên lặng kéo dài, sau đó tiếng nói của A Quý vang lên, hết như tiếng oan hồn thoát ra từ sâu thẳm địa ngục, từng từ từng chữ rất rõ ràng, “Bởi vì tôi đến để đưa các người về”.

Đưa các người về.... chỉ đơn giản mấy chữ này mà còn đáng sợ hơn lấy lời dọa đánh dọa giết!

Mỹ Mỹ cố gắng trấn định nói, “Tuy không biết làm thế nào cậu có thể rời khỏi nơi đó nhưng nếu đã có được tự do, tại sao cậu phải...”.

“Tại sao ư?”, A Quý có chút kích động nói, “Để tôi nói cho các người biết lý do tại sao”.

Âm thanh một vật nặng rơi xuống, kèm theo đó là tiếng hự và vùng vẫy của một cô gái.

Tôi ngẩng đầu nhìn Lão vu bà, ông ấy hươ hươ tay ra hiệu với tôi, thấp giọng nói, “Chắc là cô gái nhân loại bị cậu ta bắt cóc đó”.

“A Quý...”, tôi không biết Mỹ Mỹ đã nhìn thấy gì nhưng tôi nghe ra được sự kinh hoàng trong giọng nói của cô ấy.

“Cô cho rằng bọn chúng có thể dễ dàng thả tôi đi sao?”, A Kỳ cười trầm một tiếng, “Bọn chúng đã nghiên cứu biết bao năm, cuối cùng đã nghĩ ra được một cách. Chính là từ đây đâm vào một nhát, móc trái tim tôi ra, hạ một bùa chú kéo dài sinh mạng. Dù tôi đi bao xa, chỉ cần chúng giữ trái tim của tôi và bóp chặt trong tay, tôi sẽ như một con sâu cái kiến đau đến co quắp người lại”.

Giọng nói của Mỹ Mỹ có phần run rẩy, “Đã bao nhiêu năm rồi...”.

“Đúng vậy, đã bao nhiêu năm rồi, kể từ khi các người trốn đi, chỉ còn mình tôi trên đảo, muốn chết cũng không xong”.

Mỹ Mỹ lâm vào trầm tư.

Sau đó, âm thanh sột soạt từ phía đó lại lần nữa vang lên.

Mỹ Mỹ nói, “Chuyện của chúng ta không liên quan gì đến cô gái này, cậu hãy thả cô ấy đi đi, cô ấy không có tội”.

“Cô muốn tôi thả cô ta đi là thật tâm muốn cứu cô ta, hay là... sợ rằng tên kia, lúc phải đưa ra lựa chọn sẽ chọn cô ta mà từ bỏ cô?”, giọng nói A Quý dường như truyền đến từ sâu bên trong trái tim của Mỹ Mỹ, “Chắc cô không muốn ném trái mùi vị bị bỏ rơi nhỉ?”, cậu ta cười, “Nhưng tôi thì lại muốn các người phải ném trái nó”.

Tôi đã từng thấy qua kí ức của Mỹ Mỹ, hai người họ đã vứt bỏ A Quý, chọn cách nắm tay nhau cùng bỏ trốn, tuy kết cục không được như mong đợi song ít nhất cũng thoát khỏi cặp vợ chồng hải tặc kia.

Chỉ còn A Quý bị bỏ lại...

Cho đến hiện tại.... cậu ta rốt cục cũng tìm đến!

“Cậu đến trễ rồi, vì tôi đã phải ném trái mùi vị đó”, Mỹ Mỹ dùng một chốc, sau đó hỏi vào vấn đề mấu chốt, “Cậu muốn dẫn tôi đi đâu?”.

Chúng tôi đè nén hô hấp chờ đợi câu trả lời, song A Quý chỉ cười không nói.

“Bất kể tôi dẫn cô đi đâu, nó cũng sẽ tìm được thôi, nên cô không cần biết.”

Cậu ta vừa dứt lời thì một tiếng “Bịch” khê vang lên, sau đó là một tràng tap âm, giống như điện thoại bị người ta đập lặn lông lốc trên đất. Một lát sau, có tiếng bước chân xa dần, cuối cùng ngay cả tiếng tap âm nhỏ nhất cũng không còn.

Mỹ Mỹ vẫn chưa cúp máy nhưng do lâu quá không thấy có tiếng động gì, tôi ngẩng đầu nhìn Lý Đồi Đồi, hắn ta khê gật đầu tôi mới dám cúp máy.

“Bây giờ phải làm sao đây?”, tôi hỏi, “Phi nhân loại mấy người lúc gặp trường hợp bắt cóc sẽ giải quyết thế nào?”.

“Nghĩ cách giải quyết thôi”, Lý Đồi Đồi nói, “Đi tìm tên đầu bếp kia, mục tiêu của kẻ đó là Mỹ Mỹ và A Hứa. Bây giờ hắn đã bắt được Mỹ Mỹ, đương nhiên sẽ đi tìm A Hứa. Cho dù không tìm được, như hắn ta đã nói, A Hứa cũng sẽ đến tìm hắn”.

Tôi bỗng nhớ đến trong giấc mơ của Mỹ Mỹ đã từng thấy qua, cặp song sinh mỹ nhân ngư này có thể cảm nhận sự tồn tại và phương hướng của đối phương.

“Vậy chúng ta mau đến nhà hàng đi, theo thời gian làm việc mà lúc trước Mỹ Mỹ nói, hiện tại A Hứa vẫn đang ở đó”.

Lý Đồi Đồi liếc xéo tôi, “Cô đi làm gì?”.

“Đi giúp anh ta cứu Mỹ Mỹ về”.

“Cô thì có thể giúp được gì?”.

Câu này của Lý Đồi Đồi thật sự đã chọc giận tôi. Đang lúc muốn cãi lại thì từ phía sau Lý Đồi Đồi bỗng truyền đến một câu, “Tiểu Tín của tôi sao lại không giúp được gì? Anh đừng coi thường người phụ nữ của tôi...”.

Aiz, suýt chút thì quên tên bạn trai cũ vẫn còn đang ở đây... Chỉ là, lời anh ta vừa dứt thì “phạch”, một tiếng roi dũ dội quất xuống đất liền vang lên... Lý Đồi Đồi hơi nghiêng đầu sang, “Khi nãy tôi nói gì hả?”.

Tên bạn trai cũ nuốt một ngụm nước bọt không dám nhiều lời. Song cho dù có bất mãn thế nào cũng không lập tức quay người đi.

Tôi xoa xoa mi tâm, người lúc trước từng hẹ hờ hiện tại lại hèn nhát thế này khiến tôi cảm thấy có chút xấu hổ. Song dường như cảm xúc của tôi không hề quan trọng, Lý Đồi Đồi lơ đẹp tôi mà quay sang dăn dò những người khác.

“Anh”, hần chỉ Vệ Vô Thường, “Đưa cô ta về đi”. Vừa nói, ngón tay của hần vừa chỉ về phía tôi.

Vệ Vô Thường rất tán đồng với ý kiến của hần, anh ta gật đầu, thấy tôi không vừa ý liền quay sang khuyên nhủ, “Ô cô nương, ông chủ đại nhân nói rất có lý, cô nương tốt nhất cứ về với tại hạ đi. Đợi tin tức từ bọn họ thì thỏa đáng hơn”.

“Đúng vậy, cậu về đợi tin đi, tớ không tin dựa vào mấy người bọn tớ lại không ngăn được tên mỹ nhân ngư kia. Sau này bọn tớ còn phải ra đường kiếm ăn nữa mà”, Bồi Bồi bắt đầu đuổi tôi đi, nhưng Lý Đồi Đồi đã quay đầu, ngón tay chỉ về phía cô ấy nói “Em cũng về đi”.

“Vì sao?”

“Vướng chân.”

“Em.....”

Không để cô ấy có cơ hội phản đối, ngón tay của Lý Đồi Đồi lại chỉ về phía người sói nhỏ, “Cậu cũng về luôn”. Cuối cùng hần ta chỉ Vu Thiệu, “Còn cậu đi theo tôi.”

Trước mặt Lý Đồi Đồi, người sói nhỏ lúc nào cũng là bộ dáng so vai rụt cổ, ngay cả một câu chống đối cũng chẳng dám, nó thành thật gật đầu như giã tỏi, “Được, tôi về ngay đây.”

Suy cho cùng Vu Thiệu cũng là một tay tán tỉnh chuyên nghiệp, khi thấy Bồi Bồi có chút không vui, nó liền lấy trong túi ra một thứ như usb đưa cho cô ấy, “Cô cầm đi.”

Tôi nhào qua đó xem, “Đây là cái gì vậy?”

“Là thiết bị livestream”, Vu Thiệu nói, “Về nhà cắm vào máy tính là có thể thấy được những gì mà tôi nhìn thấy. Khi livestream sẽ không bị dừng, còn có thể trực tiếp thả bình luận cho tôi. Khi các cô nhìn thấy thứ

gì hay ho còn có thể nhấn vào mã QR trên góc phải màn hình để chuyển tiền cho tôi nữa. Chỉ là không thể trực tiếp nói chuyện với tôi nên có chút phiền”.

Tôi, “Cái này như phần mềm thu phát trực tiếp từ... cơ thể người sao?”.

“Có thể nói như vậy”, Vu Thiệu cười cười, “Ở nhà có một hậu bối suốt ngày la lối rằng khoa học thay đổi đời sống, thợ đuổi thì chúng tôi cũng cần phải tiến hóa phát triển. Cho nên nó luôn cổ xúy dùng những thứ này. Ngày thường không có cơ hội dùng đến, hôm nay mấy người muốn xem lại không được đi cùng, thôi thì cứ dùng nó vậy”.

Bồi Bồi cắm usb vào, “Tên hậu bối của anh có chút thú vị đấy, lần sau gọi nó đến Trùng Khánh đi, tôi mời nó đi ăn lẩu một bữa”.

“Ừ”, Vu Thiệu chỉ vừa đáp một tiếng thì Lý Đồi Đồi đã vẽ xong pháp trận trên đất.

“Đi thôi”, Lý Đồi Đồi đứng trong pháp trận, ánh sáng từ pháp trận phát ra chói lòa khiến toàn thân hần sáng rực.

Vu Thiệu nhảy nhót đến chỗ của hần, sau đó vẫy vẫy tay với tôi nói, “Cứ về chờ ở chung cư đi, đừng để tên bạn trai cũ bắt mắt. Lý Đồi Đồi có tình để lại nhiều người như thế là để bảo vệ cô đấy nên đừng có mà tự đi vào trông nhé”.

Tôi ngẩn ra nhìn về phía Lý Đồi Đồi, nhưng hần không hề nhìn tôi, chỉ liếc xéo Vu Thiệu một cái, biểu tình vô cùng lạnh nhạt, “Nhiều lời vô ích thế làm gì?”

Vu Thiệu cười hihi, lúc này ánh sáng pháp trận lóe lên dữ dội, trong chớp mắt, hai người ấy đã biến mất khỏi rừng cây.

Bồi Bồi thốt ra một tiếng “Ồ” thật dài, cô ấy lấy cùi chỏ huých vào tôi, “Tớ tha thứ cho anh trai tớ, thì ra trong lòng anh ấy còn có tâm tư này”.

Tôi ho nhẹ một tiếng, “Mấy lời châm chọc của Vu Thiệu mà cậu cũng tin”. Tôi quay đầu nhìn tên bạn trai cũ, “Anh cũng mau về đi, sau này đừng bám theo tôi nữa”.

Đông Khê nhìn tôi, ánh mắt anh ta có thể nói là vô cùng đau thương và cố chấp, “Không Tiểu Tín, là do em không hiểu sự kiên trì của anh dành

cho em....”.

Đúng thật, tôi không hiểu.

Vì thế tôi không thềm để ý đến anh ta nữa, quay người đi thẳng.

Bồi Bồi sau lưng tôi còn uy hiếp anh ta, “Nếu dám mò theo tôi đánh chết anh”.

Chúng tôi về chung cư, quả nhiên Đông Khê không dám đi theo, chỉ là mọi người lúc này lại đang chen chúc vào phòng tôi. Vì để phục vụ cho công việc, màn hình vi tính nhà tôi là to nhất. Bọn họ... đều đến đây để xem diễn biến tiếp theo câu chuyện của Mỹ Mỹ... kể cả lão Vu Bà và Vệ Vô Thường.

Tôi hỏi lão Vu Bà, “Tôi còn cho rằng ngoài mặt mình ra, ông đối với tất cả thứ khác trên đời đều mặc kệ chứ?”.

Lão Vu Bà trên đầu đeo một băng đô, mặt thoa đầy kem dưỡng giúp căng sáng da nói, “Tôi thích vừa dưỡng nhan vừa xem kịch hay”.

Phản đại kết cục này chắc ông đã đợi nhiều năm rồi nhỉ...

Tôi trề môi, lại nhìn Vệ Vô Thường đang đứng chếch phía sau mình...

Khóe môi tôi khẽ nhếch nhưng lại không nhẫn tâm đi phá hoại cảm hứng hóng drama ngàn năm có một của vị đại tướng quân này.

Tôi cắm usb vào, chỉ một lúc sau trên màn hình đã xuất hiện một cánh rừng, không biết đây là đâu. Qua góc nhìn trẻ con của Vu Thiệu, tôi thấy được đôi chân như bị kéo dài của Lý Đổi Đổi, bên cạnh còn có vị đầu bếp A Hứa kia.

Trong lúc chúng tôi vừa về đến nhà, Lý Đổi Đổi và Vu Thiệu đã tìm được anh ta.

Lúc này A Hứa đang nói, “... Tôi đã sớm biết Mỹ Mỹ là ai, cũng sớm đã hồi phục tất cả ký ức. Nhưng nếu bây giờ bắt tôi lựa chọn, tôi vẫn không thể nào chọn Mỹ Mỹ”.

Lý Đổi Đổi hỏi cậu ta, “Anh đang nói Mỹ Mỹ nào?”.

“Là Mỹ Mỹ cùng tôi trải qua biết bao sự hành hạ trên hòn đảo đó, là Mỹ Mỹ đã mang tôi thoát khỏi chốn chằng khác gì ác mộng kia”, A Hứa nói, “Nhưng tôi hiện tại đã không còn là A Hứa ngày đó, cũng không thuộc về Mỹ Mỹ ấy nữa”.

Tôi nghe những lời này xong, thoáng chốc thâm cảm thấy may mắn rằng Mỹ Mỹ không phải nghe thấy chúng. Nhưng bất giác tôi lại đau lòng vì dù thế nào sau này cô ấy cũng phải nghe thôi. Hoặc nói đúng hơn... cô ấy sớm đã nghe hết thấy rồi.

Chương 33

Đọc cuốn dã man chị em ơi!!!

Chương 33

Trên người Lý Đồi Đồi chắc chắn có một siêu năng lực gọi là “Những tình tiết trong phim truyền hình, điện ảnh chẳng ăn nhằm gì với tôi”!

Lúc trước tôi từng nghĩ như thế, nhưng không có trải nghiệm thực tế nào. Lần này, vốn dĩ đây là một vụ bắt cóc vô cùng hay ho: xung quanh nguy hiểm trùng trùng, trước mặt A Hứa và Mỹ Mỹ bây giờ rõ ràng là những quyết định liên quan đến sinh tử. Vậy mà, chỉ vì có sự xuất hiện của Lý Đồi Đồi...

Tên A Quý kia rất nhanh đã bị bắt lại...

Đó là những gì tôi thấy được từ màn hình vi tính, truyền thẳng từ đôi mắt Vu Thiệu.

A Quý treo Mỹ Mỹ và cô gái loài người kia vào một cái cây. Gã để A Hứa lựa chọn, anh ta muốn cứu ai gã sẽ thả người đó đi, người còn lại thì... gã sẽ giết. Nhưng A Hứa chưa kịp chọn lựa gì thì Lý Đồi Đồi đã quát roi về phía đó, chiếc roi quấn chặt lấy A Quý, trực tiếp đem gã quật ngã nằm sõng soài dưới chân hắn. Đôi giày da dưới ánh nắng càng thêm bóng loáng của hắn đập trên cánh tay của A Quý, lộ ra đôi vớ cotton 100% màu xám ngáy cả một vết nhăn cũng chẳng có.

A Quý bị đập nằm bẹp trên đất không thể vùng vẫy.

“Không ai nói cho cậu biết sao?”, Lý Đồi Đồi nói với A Quý, “Trong địa bàn của tôi, tuyệt đối không được gây chuyện.”

Một vở kịch vốn dĩ kéo dài lê thê lại kết thúc một cách nhanh chóng thế đấy.

Vu Thiệu không biết vì lý do gì mà lại vô cùng hưng phấn, nó thông qua thiết bị livestream kích động nói, “Mọi người thấy chưa, đây chính là pháp khí ‘Xuyên tâm thích’* trong truyền thuyết của Lý Đồi Đồi đó. Cái

lợi hại của chiếc roi này là bắt người trong chớp mắt. Chỉ cần nó đã quấn lấy thì dù cho đó là mấy tên trưởng lão quái vật của Hiệp hội Thế giới cũng không thể thoát ra được.”

(Tây: *đâm xuyên tim)

Tôi có chút trầm mặc, các “khán giả” phía sau tôi cũng trầm mặc.

“Sao các người không thể hiện chút tán dương đi?”

“Thôi tắt đi”, lão Vu bà nói, “Không hay gì hết.”

Dù thế tôi không hề tắt, bởi giờ phút này thông qua đôi mắt của Vu Thiệu, tôi thấy được A Hứa đang chạy về phía hai Mỹ Mỹ.

Anh ta nhanh chóng cởi trói cho cô gái Mỹ Mỹ nhân loại.

Còn Du Mỹ Mỹ vẫn đang bị treo trên cây, lặng lẽ ngấm nhìn A Hứa cởi trói sau đó đau lòng ôm chặt cô gái đã hôn mê kia vào lòng. Cô ấy bỗng nhiên nở nụ cười.

Sau một chốc, A Hứa mới dời ánh mắt nhìn sang bên cạnh, lúc này anh ta mới hoảng hốt đứng dậy, muốn giúp Mỹ Mỹ cởi trói.

“Lý Đổi Đổi”, Mỹ Mỹ gọi với về Lý Đổi Đổi, “Giúp tôi chút nào.”

Động tác muốn giúp đỡ của A Hứa thoáng chốc khựng lại.

Lý Đổi Đổi liếc về phía đó một cái, Vu Thiệu ngay lập tức nhảy nhót chạy qua, “Để tôi để tôi”. Nó như một con thỏ thoăn thoắt nhảy lên cành cây, cởi nút thắt cho Mỹ Mỹ xong, nó nhanh chóng bật chân nhảy theo xuống đất. Tuy tay chân Vu Thiệu đều nhỏ bé nhưng động tác đỡ lấy Mỹ Mỹ lại rất nhẹ nhàng.

Khi Mỹ Mỹ được đặt xuống đất an toàn, cô ấy lắc đầu đứng dậy, cởi bỏ sợi dây thừng trên cánh tay mình. Mỹ Mỹ quay đầu, nhìn trực diện A Hứa, hai người im lặng rất lâu. Giờ phút này, A Quý vốn đang nằm chặt vật dưới đất lại bật cười.

“A Hứa, mày vô tình với tao nhưng đối với phụ nữ lại rất đa tình nhỉ.”

A Hứa cúi thấp đầu, hai bàn tay chậm chậm nắm thành quyền, “Anh hai, Mỹ... Dư Mỹ Mỹ, là tôi có lỗi với hai người. Cô ấy...”, anh ta nhìn sang bên cạnh, “Hơn mười năm trước, tôi bị sóng cuốn đi, vốn nghĩ rằng phải chôn thây dưới đáy biển, song không ngờ tới lại trôi dạt lên bờ. Lúc đó cô ấy chỉ là một cô bé, cô ấy đã cứu tôi. Khi đó tôi không nhớ gì cả, nhưng dưới sự chăm sóc tận tình của cô ấy tôi dần dần hồi phục. Sau này tôi sống như một con người bình thường, cho đến khi...”, anh ta nhìn Dư Mỹ Mỹ, “Ngày đó, sau khi nghe được giọng hát của cô, ký ức của tôi mới dần dần trở lại.”

Anh ta có chút hồi hận nhắm chặt mắt.

“Từ đó về sau, tôi bắt đầu nằm mơ, đêm nào cũng mơ thấy ác mộng, khiến tôi không thể phân biệt nổi đâu là quá khứ, đâu là hiện tại. Tôi không biết phải làm thế nào... Tôi.... Tôi đã khó xử rất lâu, cũng chơi vơi rất lâu, tôi không từ bỏ được, cắt đứt cũng chẳng xong. Cho nên tôi mới không từ chối cô, cũng không thể nói rõ ràng với cô ấy”. Sự phiền não và dây dưa của A Hứa đều viết rõ ràng trên mặt anh ta, nhưng khi nói ra câu tiếp theo, biểu tình của anh ta lại vô cùng kiên quyết.

“Nhưng sự do dự của tôi lại làm hại cô ấy”, A Hứa quay đầu nhìn cô gái nhân loại Mỹ Mỹ, ánh mắt phút chốc tràn ngập sự dịu dàng, “Cô ấy biết tôi không phải người bình thường nhưng trước giờ chưa từng hỏi qua quá khứ của tôi. Cho nên lần này, cô ấy không hề nghĩ nhiều, khi thấy lịch sử trò chuyện giữa tôi và cô, chắc cô ấy đã đoán ra được gì đó, cô ấy tức giận, không cam lòng... và khóc.”

“Vì thế vào giây phút đó, tôi đã có quyết định cho mình.”

A Hứa lần nữa ngẩng đầu, anh ta nhìn thẳng vào Dư Mỹ Mỹ. Trên màn hình, do Vu Thiệu đứng khá xa, hình ảnh không sắc nét lắm nên chúng tôi không nhìn rõ được những rung động trong mắt A Hứa. Song tôi lại nhìn thấy trên mặt anh ta tuy có sự áy náy nhưng lại rất thanh thản.

“Xin lỗi, Dư Mỹ Mỹ, tuy trong quá khứ cô đã cùng tôi trải qua biết bao đau khổ nhưng tôi không thể nắm tay cô một lần nữa.”

Vu Thiệu nhìn Mỹ Mỹ, qua màn hình, chúng tôi cũng nhìn thấy cô ấy. Qua mấy tháng giảm cân, Mỹ Mỹ bây giờ đã ốm rất nhiều, nhưng vẫn còn chút cảm đôi, hoặc có lẽ do trên mặt cô ấy thịt khá nhiều nên đã che đi biểu tình hiện tại.

“Có cái gì mà phải xin lỗi chứ”, Mỹ Mỹ nói, “Thời gian luôn thúc ép con người ta phải đưa ra những chọn lựa, có cái có thể kháng cự, song lại có cái, chỉ dựa vào tấm thân máu thịt này thôi sao có thể phản đối. Anh cứ đưa cô ấy đi đi”. Mỹ Mỹ đến đứng trước mặt A Hứa, sóng lưng thẳng tắp nói, “Đưa cô ấy đến bệnh viện kiểm tra đi, cô ấy này giờ vẫn chưa tỉnh lại.”

Mấy tháng sau kể từ khi chuyện đó xảy ra, Mỹ Mỹ đã tâm sự với tôi rằng, cô ấy không thể nào ngờ được, câu nói cuối cùng giữa mình và A Hứa lại là câu nói trên.

Bình thường đến mức tầm thường, như thể chuyện chẳng liên quan đến mình, hết như một lời nhắc nhở hảo tâm của một người qua đường vậy.

Nhờ lời nhắc nhở của Mỹ Mỹ, A Hứa liền quay người đi mất.

Mỹ Mỹ quay đầu nhìn A Quý, “Những chuyện còn lại, chúng ta hãy tự giải quyết với nhau.”

Vu Thiệu đứng một bên vừa vẽ pháp trận vừa hỏi, “Cô tính giải quyết thế nào?”

Trên màn hình hiện lên hình vẽ của Vu Thiệu trên đất, nó từng đường từng đường vẽ pháp trận, âm thanh Mỹ Mỹ từ phía bên kia truyền đến, “Thì đem về chung cư thôi.”

“Không được, phải đưa đến Hiệp hội. Anh ta là tội phạm bị truy nã.”

“Anh ta không thể bị nhốt lại được, ít nhất là vào thời điểm hiện tại. Kẻ đáng bị nhốt lại và trừng phạt, bây giờ vẫn còn ở nơi xa tít mù khơi. Tôi cần anh ta.”

Vu Thiệu quay đầu nhìn những người còn lại, trên màn hình là hình ảnh A Kỳ đang chăm chú nhìn Mỹ Mỹ.

Lý Đồi Đồi cũng đang im lặng tính toán.

Mỹ Mỹ trầm giọng nói, “Trên hoang đảo đó, cặp vợ chồng hải tặc kia có cất giấu rất nhiều bảo vật cổ. Nếu như anh giúp tôi lần này, chắc chắn tôi sẽ trả hết tiền nhà còn thiếu cho anh.”

Đôi mày của hắn ta nhếch lên.

Lúc này Vu Thiệu liền nói chen vào, “Đi đâu cơ?”

Trong lúc bọn họ chờ Lý Đối Đối trả lời, tôi lặng lẽ đi đến bên cạnh rót cho mình ly nước. Nội tâm không ngừng đắn đo, bàn đến chuyện tiền nong, còn phải hỏi, câu trả lời tất nhiên là....

“Về hiệp hội.”

Ngậm nước trong miệng tôi suýt phun ra ngoài. Lý Đối Đối thế nhưng có thể cự tuyệt sự cám dỗ của kim tiền sao?!

Tôi lập tức chạy đến máy tính, vừa đúng lúc thấy hấn ta đang xách theo A Quý bước vào pháp trận, sau đó ra lệnh cho Vu Thiệu, “Về hiệp hội đi.”

Vu Thiệu nhìn Mỹ Mỹ, hết cách nhún nhún vai, “Cô theo chúng tôi về đi, sau khi nhốt anh ta ở Hiệp hội rồi, chúng ta cùng nhau về nhà.”

Dư Mỹ Mỹ không chút động đậy, cô ấy đứng ngoài pháp trận, lặng lẽ nhìn A Quý. Hai người họ bốn mắt nhìn nhau không nói lời nào.

Tuy thế Lý Đối Đối lại không chút động lòng ra lệnh, “Đi ngay.”

Vu Thiệu thấy Mỹ Mỹ không có ý muốn vào pháp trận, không còn cách nào khác than một tiếng. Pháp trận vừa sáng, bọn họ và A Quý đã đứng trước căn nhà cũ nát ở khu Từ Khí Khẩu. Về phần Mỹ Mỹ, chúng tôi đã không còn nhìn thấy cô ấy nữa.

“Tắt cái thiết bị livestream của cậu đi”, Lý Đối Đối lạnh lùng nói, tích tắc màn hình bỗng tối đen.

Chắc chắn là do hấn ta không muốn chúng tôi biết nơi giam giữ A Quý.

Cả phòng chìm vào một mảng im lặng. Lão Vu bà tự vỗ mặt mình nói, “Không còn chuyện gì khác thì tôi về phòng ngủ đây.”

Sau khi ông ta đi rồi, trong phòng chỉ còn bốn người là tôi, Bồi Bồi, người sói nhỏ và Vệ Vô Thường.

Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau.

Cuối cùng là Bồi Bồi không nhịn được lên tiếng, “Tớ cảm thấy chúng ta nên giúp Mỹ Mỹ, cái cặp vợ chồng hải tặc kia ác độc đến vậy, sớm đã nên bị trừng trị. Không dễ dàng gì A Quý mới đến được đây, chúng ta có thể thông qua anh ta tìm ra nơi ở của hai kẻ kia. Chúng ta nên đi đến đó, giương cao lá cờ chính nghĩa!”

Vệ Vô Thường hiếm khi đồng quan điểm với Bồi Bồi, gật đầu nói, “Nói rất có lý.”

Người sói nhỏ, “Tôi... tôi cũng nghĩ chúng ta nên đi. Nhưng ông chủ đại nhân đã quyết thế rồi, rõ ràng ngài ấy không muốn chúng ta nhúng tay vào.”

“Anh trai tớ máu lạnh vô tình, đối với mấy chuyện không ảnh hưởng đến quyền lợi cá nhân, anh ấy sẽ không thèm đếm xỉa đâu. Chúng ta đừng học theo anh ấy”. Bồi Bồi nhìn chăm chăm tôi, “Tiểu Tín, cậu thấy sao?”

Tôi cũng gật đầu phụ họa, “Chưa nói đến mấy chuyện khác, trái tim của A Quý vẫn còn nằm trong tay của bọn chúng. Xét cho cùng trong chuyện này, anh ta là người vô tội. Nếu anh ta không thể quay về, bọn chúng chắc chắn sẽ ra tay hành hạ, A Quý sẽ rất đau đớn.”

“Được, mọi chuyện cứ quyết định vậy đi.”

Bồi Bồi bất ngờ đánh bốp vào cánh cửa.

Tôi nhìn cô ấy, có chút mờ mịt lung hoi, “Quyết định cái gì?”

“Sáng sớm ngày mai khi Hiệp hội còn đóng cửa, tớ sẽ đột nhập vào đó, nhân lúc mọi người ngủ say cứu A Quý ra ngoài. Sau đó tớ sẽ kêu anh ta chỉ đường cho chúng ta đến hòn đảo đó. Chúng ta sẽ đi báo thù cho Mỹ Mỹ.”

Tôi nhú mày, “Đột nhập vào Hiệp hội à? Cậu làm thế sẽ không bị phạt chứ? Lý Đối Đối không phải là người dễ đối phó thế đâu.”

“Bị phạt thì tớ không sợ. Có những chuyện phạm pháp không thể làm, song có những chuyện dù biết phạm pháp vẫn phải làm. Việc của chúng ta hiện tại thuộc vào vế sau”, Bồi Bồi nói câu này chắc như đinh đóng cột khiến tôi bất giác không biết nên dùng cặp mắt nào để nhìn cô ấy.

Bồi Bồi quay sang nhìn tôi, “Về phần anh trai tớ chỉ có thể trông cậy vào cậu.”

“Tớ?”

Bồi Bồi vỗ vỗ vai tôi, mặt vô cùng nghiêm túc và trang trọng lên tiếng nhờ vả, “Sáng sớm ngày mai, phiền cậu hy sinh một chút nhan sắc đi quyến rũ anh trai tớ!”

Tôi, “Ha... hả?”

Bồi Bồi... ban nãy... vừa nói nhờ tôi làm gì?

Cô ấy muốn tôi... quyến... quyến rũ ai cơ?

Chương 34

Chương 34

Tôi lên Baidu tìm hiểu một chút cách quyến rũ người khác.

Baidu nói rằng, thứ nhất, bạn phải thu hút sự chú ý của người đó.

Tôi nghĩ một chút, cảm thấy bước này không thành vấn đề. Hắn sống ở lầu một, muốn thu hút sự chú ý của hắn chỉ cần đến tận nhà gõ cửa là xong.

Thứ hai, phải chủ động ôm ấp, sà vào lòng người đó.

Bước này với tôi mà nói có chút khó đấy.

Nhớ lần trước vì chuyện tên bạn trai cũ mà đến tìm Lý Đối Đối, chưa gì hết đã bị con Hắc Cầu dùng biểu cảm chán ghét châm chọc tôi lợi dụng ôm ấp ông chủ của nó. Nếu tôi thật sự nhào vào lòng ôm ấp các thứ, tôi chắc chắn sẽ bị con mèo đó chế cười đến tụt chôn xuống đất luôn.

Tôi cân nhắc một chút rồi kéo xuống bước ba....

Phải làm ra động tác vuốt đầu, giọng nói cần hấp dẫn, có lúc như vô ý vuốt tóc hoặc dùng ngón tay lướt qua cổ...

Hả?

Thứ tư, phải nói những chủ đề nhạy cảm, hoặc mời anh ta đến chỗ ở.

Uhmhhh....

Người viết mất thứ này thật sự rất có trình độ nha....

Tôi trầm tư hồi lâu, đại khái đã nắm được kế hoạch tác chiến.

Sáng sớm ngày hôm sau, trong thời gian nghỉ ngơi của Hiệp hội, Bồi Bồi dẫn theo Mỹ Mỹ và Vệ Vô Thường rời khỏi nhà, dự tính đột nhập vào đó, giải cứu A Quý. Người sói nhỏ vào lúc chuẩn bị đi thì giờ tính nhất gan, không dám đi, nói là sẽ ở lại làm hậu thuẫn cho tôi. Nếu như tôi không thành công, nó sẽ dùng vũ lực ngăn cản Lý Đối Đối, không cho hắn ta đến Hiệp hội. Nhưng theo tôi nghĩ, người sói nhỏ sợ hắn ta đến độ

không dám theo đám Bồi Bồi tới Hiệp hội, nếu sau này thật sự có xảy ra chuyện gì, nó thật sự dám ngăn cản Lý Đồi Đồi sao?

Sợ rằng còn đầu hàng sớm hơn cả tôi nữa kìa.

Tôi quyết định kêu nó dẫn theo Vu Thiệu ra phố nhìn mấy chị gái xinh đẹp, như thế vây cánh của Lý Đồi Đồi liền bớt được một người. Những người khác ngày thường ít ra ngoài nên nếu việc quyến rũ Lý Đồi Đồi có thất bại đi chăng nữa cũng không mất mặt lắm.

Lúc đi Mỹ Mỹ nói với tôi, nếu như bên Hiệp hội có xảy ra chuyện gì, bọn họ nhất định sẽ gọi điện cho Lý Đồi Đồi trước tiên. Hẳn ta trong tình huống khẩn cấp đó sẽ dùng phép để ngay lập tức đến Hiệp hội. Vì thế việc tôi cần làm là vào sáng sớm nay, nhất quyết không để hấn đụng đến điện thoại.

Đợi đến khi Hiệp hội phát hiện ra người đã bị bắt đi, thêm thời gian đi từ đó đến chung cư ít nhất cũng mất 30 phút đến 1 tiếng. Khoảng thời gian đó đã đủ cho đám bọn họ dẫn A Quý cao chạy xa bay rồi.

Nghĩ đến việc chỉ cần câu giờ một buổi sáng, tôi có chút mừng thầm.

Mới sáng tinh mơ, tôi liền ra ngoài mua chút đồ ăn đem về, tự tìm cho mình một lý do để gặp Lý Đồi Đồi.

Sau đó tôi ngồi xõm bên ngoài nhà hấn, không dám làm phiền hấn ngủ. Chỉ mong hấn cứ thế ngủ như vậy hết luôn buổi sáng, dù điện thoại reo thế nào cũng không tỉnh. Nhưng Lý Đồi Đồi cuối cùng vẫn bị đánh thức, bởi cách âm của chung cư rất tệ. Khi nghe thấy tiếng chuông điện thoại, tôi bắt đầu đập cửa điên cuồng với ý đồ lấn át tiếng chuông reo.

Tiếng đập cửa rất lớn, không lâu sau Lý Đồi Đồi bước ra mở cửa. Hấn mặc quần áo ngủ, mặt còn mang theo sự mơ màng chưa tỉnh, đầu tóc thì bù xù rối tung. Đây chính là bộ dáng của người bị đánh thức bởi tiếng đập cửa, song giọng nói của hấn lại mang theo sự tự tin và trầm tĩnh khắc vào xương tủy.

“Sao hả?”

Tôi cúi mắt nhìn chiếc điện thoại trong tay hấn. Điện thoại vẫn còn đang reo, màn hình chớp nháy liên hồi, nhưng... đó lại là giao diện của chuông báo thức...

Chuông báo thức?

Không phải cuộc gọi đến?

Phút chốc tôi cảm thấy vô cùng ân hận vì đã điên cuồng đập cửa. Nếu sớm biết đó là báo thức thì tôi đã không đập cửa làm gì. Bây giờ hán thức dậy rồi, không biết bên Bồi Bồi hiện tại thế nào nữa, đã đến được Hiệp hội chưa... Lỡ như hành động này của tôi khiến Lý Đồi Đồi nghi ngờ... Vậy tôi chẳng phải đã trở thành một đồng đội ngu như heo điên hình sao?

“Tôi...”, ấp úng nửa ngày tôi mới nói được một câu, “Hôm nay tôi muốn mời anh ăn lẩu.”

Từ giây phút nghe xong câu nói của tôi, sự mơ màng, thêm chút lo lắng và chút sự quan tâm tối thiểu của con người khi hán mở cửa, phút chốc bỗng nguội lạnh và dần dần tan biến mất dạng.

“Chỉ vì chuyện này thôi sao?”

Nếu như trong từ ngữ có tồn tại nhiệt độ thì hiện tại mức nhiệt của hán đang ở mức -2; -3 độ C.

Tôi nhanh chóng đưa gói đồ ăn về phía trước nhằm làm tấm lá chắn cho cơn gió lạnh này, “Cái đó... cảm, cảm ơn anh hôm qua đã giúp tôi giải quyết chuyện của tên bạn trai cũ kia.”

Tiếng chuông báo thức vẫn đang reo inh ỏi, Lý Đồi Đồi híp mắt nhìn chằm chằm tôi, sau khi đánh giá tôi một lượt, hán dời mắt nhìn sắc trời một chút rồi lại tiếp tục nhìn tôi. Hán khoanh tay lại, bày ra bộ dáng sẵn sàng nghênh chiến.

“Ăn lẩu, vào lúc sáng tinh mơ thế này? Để ăn sáng à?”, mấy lời phía sau tôi không nói làm gì nhưng trong ánh mắt hán như viết rõ, “Chắc cô không phải con cóc đâu nhỉ?”

Tôi đằng hắng một tiếng, cánh tay giơ ra này giờ có chút mỏi, tôi liền thu tay lại nói, “Không phải ma cà rồng các người sống ngược với con người sao, ngày chính là đêm. Buổi sáng của tôi tương đương với buổi tối của anh, tôi là đang mời anh ăn khuya đó.”

“Không ăn, mang về đi.”

Lý Đồi Đồi quay đi, khi hắn nắm lấy tay nắm cửa muốn đóng lại, tôi liền đưa bàn chân chặn lại.

Không được đi! Nếu cho hắn chút thời gian suy nghĩ sẽ khiến hắn nghi ngờ những hành vi khả nghi này của tôi. Vì thế tôi nhất định không được để hắn đi!

Tôi nhanh chóng nắm lấy thời cơ, trong đầu thầm nhớ lại bí quyết quyền rũ người khác ----- giọng nói phải hấp dẫn, bày ra bộ dáng vuốt đầu vuốt tóc.

Tôi ngả về phía cửa, người dán lên tường, sau đó sờ sờ cổ nhìn về phía Lý Đồi Đồi.

“Đồi Đồi à...”

Tôi dùng giọng điệu mà tôi nghĩ là dịu dàng nhất để nói, Lý Đồi Đồi xoay người lại nhìn tôi phun ra một câu, “Cô ăn bị mắc nghẹn hả?”

Câu nói này của hắn khiến tôi nhìn không được đứng thẳng người dậy, “Làm gì có...”

“Cô cô bị con gì cắn à? Da chà đỏ lên hết rồi kìa, rốt cuộc cô chà cái gì vậy?”

Tôi ngượng ngịu bỏ bàn tay đang vuốt cổ của mình xuống, ho khan một tiếng, nghĩ cách giữ lại chút danh dự, “Cái đó... vì cổ hơi ngứa...”

“Nếu cô bị viêm da thì làm ơn đừng đến nhà tôi nữa, dạo này Hắc Cầu sức đề kháng yếu, đừng khiến nó bị nấm da”, hắn liếc tôi một cái, “Tiền chữa bệnh cho nó còn mắc hơn cả chữa bệnh cho cô đấy.”

Tôi....

Một cục ứ đọng tức giận đang nằm ngay trong cuống họng, nuốt xuống không được mà ói ra cũng chẳng xong. Hiện tại tôi đã có thể trả lời câu hỏi đầu tiên của hắn rồi, đúng vậy, tôi đang bị nghẹn đó, dính phải một tràng của anh, tôi sắp bị nghẹn chết rồi đây này!

Lúc tôi đang điều hòa lại tâm tình thì Hắc Cầu từ đâu nhảy ra, cái vuốt của nó cào qua cổ chân tôi khiến tôi vô thức rụt chân lại. Sau đó nó

nhANH NHẸN NHẢY VÀO PHÒNG, “ĐÚNG THẾ, DƠ BẮN NHƯ MÌ THÌ KHÔNG CHO VÀO. CÚT ĐI CHỖ KHÁC, ĐỪNG CÓ ĐỘNG VÀO TUI.”

TÔI VỪA ĐỊNH CẢI NHAU VỚI CON HẮC CẦU THÌ... “CẠCH”, CÁNH CỬA NHÀ CỦA LÝ ĐỐI ĐỐI ĐÃ ĐÓNG LẠI.

TÔI CẦM GÓI ĐỒ ĂN ĐỨNG TRƯỚC CỬA, TRONG LÒNG THÂM CẢM THẤY CÓ CHÚT MAY MẮN. CŨNG MAY LÀ NHỮNG NGƯỜI KHÁC ĐỀU ĐI CẢ RỒI, BẰNG KHÔNG MẶT MŨI CỦA TÔI SẼ THẨM THƯƠNG ĐẾN NHƯỜNG NÀO....

SONG KHI NGHĨ LẠI THÌ KHÔNG ĐƯỢC! TÔI VẪN PHẢI DỤ LÝ ĐỐI ĐỐI RA ĐÂY ĐỂ QUYỀN RŨ HẮN, NẾU KHÔNG SẼ PHÁ HỎNG CHUYỆN CỦA Đám BỒI BỒI MẮT!

TÔI CẮN RĂNG, ĐANG ĐỊNH ĐƯA TAY GỖ CỬA THÌ “KÉT” MỘT TIẾNG, CỬA NHÀ CỦA LÝ ĐỐI ĐỐI DẦN DẦN HÉ MỞ.

LÝ ĐỐI ĐỐI CHẬM CHẬM MỞ CỬA TO HƠN, LẦN NÀY HẮN ĐÃ ĐEO KÍNH LÊN, UNG DUNG NHÌN TÔI, SAU ĐÓ CÒN NÂNG NÂNG GỌNG KÍNH NHƯ MỘT GIÁO VIÊN CHỦ NHIỆM CẤP 3 HÀ KHẮC, “KHI NẤY QUÊN MANG KÍNH NÊN NHÌN KHÔNG RÕ. TÔI TIỂU TÍN, CÁI BIỂU CẢM NHƯ LÀM CHUYỆN XẤU KHI NẤY, CÔ HÃY DIỄN LẠI LẦN NỮA TÔI XEM.”

MẸ NÓ, LÝ ĐỐI ĐỐI KHI ĐEO KÍNH, CẤP ĐỘ CÔNG KÍCH LẠI TĂNG LÊN MỘT BẬC. NHƯNG DƯỚI TÌNH HÌNH HIỆN TẠI TÔI ĐÃ KHÔNG CÒN ĐƯỜNG LUI NỮA RỒI.

TÔI CHỈ CÓ THỂ CĂNG THẲNG NHÌN HẮN NÓI, “NÓI ĐI, MỚI SÁNG SỚM ĐẾN TÌM TÔI, RỒT CUỘC VÌ CÁI GÌ?”

“BỞI VÌ...”, TÔI MẬP MÁY MÔI.

KỆ NÓ, ĐÀNH LIỀU LUÔN VẬY! HÔM NAY TÔI SẼ TỪ BỎ LIÊM SỈ VÀ DANH DỰ CỦA MÌNH!

“BỞI VÌ TÔI MUỐN QUYỀN RŨ ANH.”

LÚC TÔI NÓI CÂU NÀY XONG, ĐÔI TAY ĐANG KHOANH TRƯỚC NGỰC CỦA LÝ ĐỐI ĐỐI, TƯỢNG TRƯNG CHO KHOẢNG CÁCH VÀ XA LÁNH DẦN DẦN THẢ LỎNG RA. GỌNG KÍNH VÀNG TRÊN SÓNG MŨI CAO VÚT KIA HƠI TRƯỢT XUỐNG, MÀ NGÓN TAY THON DÀI CỦA HẮN LẠI KHÔNG HỀ ĐƯA LÊN SỬA LẠI.

HẮN TA DỪNG CẶP MẮT XINH ĐẸP CỦA MÌNH NHÌN TÔI. TRONG KHÔNG GIAN TĨNH MỊCH, CHÚNG TÔI CỨ THỂ NHÌN NHAU, BÊN TAI TIẾNG KIM ĐỒNG HỒ TÍ TÁCH NGHE

rõ mồn một.

Giờ này phút này, tôi không hề biết hắn đang nghĩ gì. Tôi chỉ hy vọng rằng mỗi giây phút mình cố gắng câu giờ, đều có thể tích thành một khoảng thời gian đủ dài cho đám Bồi Bồi.

Kim giây dường như đã nhích được 10 lần. Thật đáng tiếc, thời gian Bồi Bồi ở Hiệp hội sẽ không vì sự mong đợi của tôi mà kéo dài thêm. Song phản ứng của Lý Đối Đối lại khác hoàn toàn với những gì tôi tưởng tượng, thậm chí có phần chậm chạp.

“Tô Tiểu Tín.”

Hắn không ngay lập tức cạnh khốe tôi mà chỉ gọi tên tôi rồi hỏi, “Cô muốn... quyền rũ tôi?”

Tôi đành bất chấp!

“Đúng, tôi muốn quyền rũ anh.”

Lý Đối Đối đột ngột tiến lên một bước, hành động này khiến hắn vượt qua khỏi ngạch cửa. Giữa tôi và hắn bây giờ, bất kể là khoảng cách vật lý hay tâm lý, đều bất ngờ rút ngắn lại. Chiều cao của Lý Đối Đối bất giác đem đến cho tôi một áp lực vô hình. Tôi vô thức lùi về sau một bước.

“Cô biết mình đang nói gì không”, Lý Đối Đối càng nói càng nhanh, từng chữ nói ra vô cùng rõ ràng, khí thế lại rất bức người.

Hắn ta từng bước áp sát tôi.

“Tôi...”, dưới sức ép của hắn, tôi không thể nào thốt nên một câu hoàn chỉnh mà chỉ biết từng bước từng bước lui về sau.

“Cô biết cái gì gọi là quyền rũ không?”

Tôi lùi đến trước cửa nhà Vệ Vô Thường, anh ta hiện đang cùng Bồi Bồi đến Hiệp hội nên không có nhà. Lưng đụng vào chiếc cửa đóng chặt, tôi đã không còn đường lui.

“Cô biết khi một con người dám quyền rũ ma ca rồng, sẽ có kết cục như thế nào không?”

Bất ngờ tay phải của Lý Đối Đối bắt lấy tay tôi khiến toàn thân tôi run rẩy. Khi ngẩng đầu tôi liền phát hiện ánh mắt thường ngày vốn nham

hiểm của hắn đã hoàn toàn thay đổi. Hiện tại, sau chiếc kính gọng vàng kia dường như chính là cặp mắt của con chim ưng rình mồi mang đầy sự giết chóc.

“Cô biết sự khác biệt giữa chúng ta không...”

Hắn ta đang tức giận.

Hắn tức giận vì tôi bảo mình muốn quyền rũ hắn.

Hắn ta cho rằng... tôi muốn vượt qua giới hạn cuối cùng.

Hắn chậm rãi mở miệng, tôi kinh ngạc khi nhìn thấy hai chiếc răng nanh đang dần dài ra, hơi lộ khỏi môi dưới. Chiếc nào chiếc nấy đều sắc như kim châm, khiến người ta nhìn vào phải khiếp sợ. Bộ dạng này của Lý Đồi Đồi thật sự đã dọa tôi chết khiếp...

Hiện tại nhìn hắn y hệt ma cà rồng trong truyền thuyết. Hắn đặt ranh nanh sắc nhọn của mình cạnh cổ tôi, còn tôi thì cố gắng kiềm nén hô hấp, ngay cả thở cũng không dám.

“Tôi nói với cô bao nhiêu lần rồi, hừm, con mồi.”

Đây là lần đầu tiên, từ khi sống trong tòa chung cư cũ nát này, tôi mới chân thực cảm nhận được tên phi nhân loại trước mắt thật sự muốn giết tôi.

Chuyện tôi sống hay chết, không do tôi quyết định mà đều phụ thuộc vào hắn ta.

(Tây: em dám quyền rũ tôi thì cũng nên có gan lãnh hậu quả, hehe, ý thế đấy)

Chương 35

Chương này ngắn nà, đọc nhanh rồi thả tym cho chị Tây và bốn Ad nào

Lý Đổi Đổi "đóng dấu" lên Tiểu Tín rồi???

Tôi biết Lý Đổi Đổi muốn tôi giữ khoảng cách với hấn, bất kể trên phương diện tinh thần hay thể xác.

Vì đây là lần đầu tiên tôi chủ động tiếp xúc với hấn gần như vậy, bất kể là trên phương diện tinh thần hay thể xác. Cũng là lần đầu tiên.... Dưới sự chủ động của hấn, tôi cảm thấy được linh hồn của mình đang bị đẩy ra rất xa.

Tôi ngây ngốc nhìn hấn, tựa hồ như đang bốn mắt nhìn nhau. Chính trong thời khắc này, từ trên lầu bỗng truyền đến một tràng tiếng bước chân vội vã và hỗn loạn.

Tôi đưa mắt nhìn sang liền thấy con chó Alaska to bự của Bồi Bồi, Mãng Tử, hiện tại hết như dã thú xông chuồng. Nó thè lưỡi ra, nước miếng từng giọt rơi xuống, bộ mặt hưng phấn lao như điên từ trên lầu xuống. Nhìn nó chẳng khác gì một cơn lũ quét bất ngờ ập đến.

Khi thấy Lý Đổi Đổi đang “ép sát” tôi vào tường, tôi rõ ràng nhìn thấy trong ánh mắt nó một câu, “Em cũng muốn chơi nữa.”

Nó phi như bay về phía này, khi hấn ta nhanh như chớp quay đầu sang nhìn nó, hai chân trước của Mãng Tử đã đề lên trên lưng hấn. Lý Đổi Đổi bị đẩy ngã về phía trước, vừa hay chiếc răng nanh trắng như tuyết của hấn lại cắm thẳng vào trán tôi.

“Á”, tôi đau đớn la lên.

“Gâu”, Mãng Tử hưng phấn sủa một tiếng, hai chân của nó rời khỏi lưng Lý Đổi Đổi và đặt xuống đất, cái đuôi chả khác gì chổi lông gà đang không ngừng lắc lư tạo thành những tiếng “phần phật.”

Tôi ôm trán, cúi đầu không nói gì
Lý Đổi Đổi thì ôm răng, cũng không lên tiếng.

Không khí nhất thời chìm vào im lặng.

Chỉ đến khi Hắc Cầu nhảy ra từ phòng Lý Đồi Đồi ra và cào Mãng Tử một cái, “Con chó ngu si này, giờ này mi chạy xuống đây làm cái chi? Ông đây cho mi chết nhá, nhắm cũng nên nhắm chuẩn tí chứ”

Mãng Tử không nhanh nhẹn bằng Hắc Cầu, sau khi bị cào liền quay đầu há miệng muốn cắn trả, song lại bị Hắc Cầu nhảy lên lưng cào thêm vài phát. Mãng Tử tuy thế không hề tức giận, ngược lại còn nghĩ Hắc Cầu đang giỡn với mình nên vô cùng vui vẻ vẫy đuôi xoay vòng vòng.

Tôi nhìn con chó ngốc này lại thấy đau đầu hơn.

Sau một khoảng ôm rặng im lặng, Lý Đồi Đồi liền nhìn về phía thang lầu, khi không nghe thấy tiếng Bồi Bồi la lối om sòm tìm chó như thường ngày thì quay sang liếc nhìn tôi hỏi, “Bồi Bồi đâu?”

Khi nghe hẳn hỏi câu này, đầu tôi đau đến độ muốn nổ tung.

Tôi cảm thấy mình không thể tiếp tục không chế chuyện này được nữa. Bây giờ ôm áp sờ mó tôi cũng làm rồi, liềm mạng quuyền rũ cũng làm rồi, ngay cả máu cũng đã đổ rồi, nhưng chuyện không thể ngăn cản vẫn là không thể ngăn cản. Tôi xoay người, nương theo tường nhà từ từ lết lên lầu những mong thoát khỏi phạm vi tấn công của hắn.

Nhưng vừa đi được hai bước thì cảm thấy sau lưng lạnh toát, chiếc roi màu vàng hiện đang quấn lấy eo tôi trực tiếp lôi tôi trở lại. Sức mạnh đó quá lớn khiến tôi không thể nào giãy dụa.

Chiếc roi vàng từ chiếc nhẫn của Lý Đồi Đồi quấn chặt lấy eo tôi, treo tôi lủng lẳng giữa không trung.

Thật hiếm khi tôi có cơ hội từ trên cao nhìn xuống Lý Đồi Đồi, tuy có ưu thế về độ cao song tôi không thể áp đảo được khí thế của hắn.

“Ô Tiểu Tín, tôi thấy cô dạo này không những mặt tròn ra mà gan cũng to lên không ít.”

Mặt tôi không hề tròn, chỉ là bụng vừa có thêm chút thịt thôi!

Nhưng dù thế tôi không dám phản bác lại, chỉ đành cắn răng nói, “Tôi không biết gì hết.”

Vừa dứt lời, điện thoại trong tay Lý Đồi Đồi liền reo lên. Lần này đích thị là tiếng chuông cuộc gọi đến!

Mẹ nó.... Hôm nay thật sự chuyện gì cũng vừa khéo mà!

“Alô”, Lý Đồi Đồi nhàn nhạt bắt điện thoại, sau đó hần khẽ nhướn mắt rồi lạnh lùng nhìn tôi. Tuy rằng đang nhìn chăm chăm tôi thế nhưng hần không hề nói gì với tôi cả, “Hắc Cầu, vẽ pháp trận, đến Hiệp Hội.”

“Có ngay ạ”, Hắc Cầu đáp một tiếng rồi xoay người nhảy từ trên lưng Mãng Tử xuống. Hai chân nó đạp Mãng Tử một cái khiến Mãng Tử hơi dịch ra xa. Hắc Cầu xoay một vòng trên đất, sau đó dùng ưu thế chỉ có ở loài mèo, nhanh nhẹn vẽ ra một pháp trận.

Tôi nhìn mà trợn mắt há mồm, ngay cả mèo còn có thể vẽ pháp trận, vậy tôi - một con người - còn có tác dụng gì chứ?

Sau khi vẽ xong nó liền nhảy ra khỏi đó, Lý Đồi Đồi bước vào pháp trận, chiếc roi của hần cũng lôi theo tôi vào đấy luôn.

“Tôi thấy mình không cần đến Hiệp hội đâu”, tôi có chút run rẩy, “Tôi có thể về nhà vẽ truyện tranh, kiếm chút tiền để bù đắp lại những sai lầm...”

Lý Đồi Đồi không thèm để ý đến tôi, im lặng chờ đợi pháp trận khởi động.

Tôi không hề bỏ cuộc, cố gắng thuyết phục, “Không phải vừa rồi anh rất ghét việc tôi quyến rũ anh sao? Bây giờ anh đã biết tôi không hề thật tâm làm chuyện đó rồi, anh phải nên vui mừng mới đúng! Thôi thì vì chút vui mừng đó, anh thả tôi đi có được không...”

Ánh mắt như băng lạnh của Lý Đồi Đồi nhìn chăm chăm tôi, bị hần nhìn thế tôi có chút chột dạ.

Cái tên ma cà rồng này, hình như tôi nói gì hần cũng khó chịu thì phải?

Pháp trận trên đất đã sáng lên, tôi liền cố gắng giãy dụa lần cuối, “Ngài Đồi à...”

Lý Đồi Đồi rút cuộc cũng lên tiếng, “Dám đi Hiệp hội cướp người mà cô còn dám mơ tưởng sẽ được ở nhà vẽ tranh sao? Tội phạm hay tòng phạm đều phải bị nhốt lại hết”. Giọng nói của Lý Đồi Đồi giá lạnh, khi hần liếc

nhìn tôi, lục phủ ngũ tạng của tôi dường như đóng băng, “Ai cũng đừng hòng chạy trốn.”

Pháp trận sáng rực lên, kèm theo câu nói của hắn, chúng tôi chớp mắt đã đến Hiệp hội.

Vừa đến nơi, hắn vẫn giữ roi quán chặt eo tôi, tôi lơ lửng giữa không trung, chẳng khác gì một quả bóng bay bị hắn xách theo.

Em gái lúc trước tôi gặp ở văn phòng Hiệp hội hiện đang đứng đợi trước cửa, biểu cảm trên mặt không có gì gọi là gấp gáp mà còn rất nhàn nhã ăn từng chiếc bánh chẻo trong bọc. Thấy tôi bị treo giữa không trung như thế, cô em lại quay sang nhìn nhìn Lý Đồi Đồi vẫn còn đang mặc áo ngủ, trong ánh mắt đáng yêu lóe lên tia “hóng drama”.

Lý Đồi Đồi hỏi, “Người đâu?”

“Đang giảng co ở dưới thừa chủ nhiệm, mà đây không phải hàng xóm của ngài sao, sao ngài lại...”

Em gái kia chưa kịp nói xong thì tôi liền cảm thấy phía trước có một cơn gió thổi đến. Trong chớp mắt, khi tôi chỉ kịp nhìn thấy tấm biển “Phòng tạm giam” thì đã bị lôi đi...

Tình hình bên trong tôi xin miêu tả ngắn gọn thế này...

Một buồng giam có các thanh chắn sắt, còn có một cái cửa đang mở. Bồi Bồi và Vệ Vô Thường đứng bên ngoài, vây quanh họ chính là các nhân viên của Hiệp hội.

Mỹ Mỹ và A Quý thì đứng bên trong, Mỹ Mỹ đang vẽ pháp trận trên đất.

Lý Đồi Đồi xông vào phòng, chiếc cửa lớn bị hắn đá bay, phát ra một tiếng rầm thật lớn, hết như tiếng báo hiệu một trận chiến sắp nổ ra. Cả phòng đều quay đầu lại nhìn, khi thấy người đến là chủ nhiệm còn đang mặc áo ngủ, cùng chiếc bóng bay như vật triển lãm là tôi đây, tôi liền nghe thấy một tiếng “Ồ” rất khê.

Chắc chắn đó không phải là ảo giác...

Nhưng vào lúc này, những hàng xóm của tôi, đồng thời cũng là những tên “tội phạm” lại không may mắn phát hiện ra sự quần bách tôi đang

gặp phải. Toàn bộ tâm tư của họ đều đang đặt ở chuyện trước mắt. Bồi Bồi la lên, “Nhanh lên! Anh tớ đến rồi kìa!”

Mỹ Mỹ ngồi xổm trên đất cũng hét lên, “Đừng có hối.”

Thân là một tướng quân trên chiến trường, Vệ Vô Thường vào thời khắc này là người duy nhất còn trấn định, anh ta trầm mặc nhìn Lý Đối Đối.

Tôi đang trầm nghĩ, phải chăng cuộc chiến giữa Thi vương ngàn năm cùng ma cà rồng bắt tử sắp nổ ra thì Lý Đối Đối đã ra lệnh, “Bắt lấy hai người đó, bất kể sống hay chết, không cần kiêng nể Bồi Bồi.”

Lời vừa dứt, tất cả nhân viên trong phòng đều lập tức nghe theo mệnh lệnh, nhào đến bắt lấy Bồi Bồi và Vệ Vô Thường.

Gần nửa ngày trời...

Họ không dám xuống tay, do e ngại quan hệ của đám Bồi Bồi với chủ nhiệm...

Bồi Bồi và Vệ Vô Thường chớp mắt bị chôn vùi trong một đám ma cà rồng.

Mà giờ phút này, pháp trận của Mỹ Mỹ đã vẽ xong, cô ấy dẫn theo A Quý đứng vào đấy.

“Còn muốn chạy?”, Lý Đối Đối khởi động chiếc nhẫn, chiếc roi vàng ngay lập tức quất ra... Nhưng có lẽ vì trên đường đến đây tôi im như con gà chết nên hẳn tựa hồ quên mất sự tồn tại của tôi... Quên cả việc tôi vẫn đang bị chiếc roi của hắn quán trên người...

Vì thế, khi hắn ta quất chiếc roi ra, tôi theo lực đó liền bị quất mạnh lao về phía Mỹ Mỹ.

Trong giây phút tôi bị quăng đi cùng chiếc roi, Lý Đối Đối lập tức phát hiện ra có gì đó không đúng, hắn muốn thu roi về nhưng đã quá muộn. Bản thân tôi cũng có chút sức nặng, khi bị quất về phía Mỹ Mỹ, chúng tôi đè lên nhau thành một đống. Tôi đè chặt chiếc roi, sức mạnh đó khiến Lý Đối Đối đổ nhào về phía này.

Thế rồi, hai chúng tôi, A Quý và Mỹ Mỹ... đều ở trong pháp trận.

Pháp trận sáng rực lên...

Sau đó, xuất hiện trước mắt tôi là trời xanh mây trắng...

Chương 36

O, chương này hay thế 😍

À, gần đây tôi đang đọc "Nhân vật phản diện tôi nuôi đều ngoan", highly-recommended nha các chế!

#Vy

Không phải do bản thân nghĩ nhiều mà tôi thấy được rõ ràng rằng, Lý Đồi Đồi muốn giết tôi.

Hiện tại trên bờ biển, dưới bầu trời xanh mây trắng, Lý Đồi Đồi đang xoa xoa huyết thái dương và nhìn chăm chăm tôi. Điều đó khiến tôi có chút sợ hãi. Mỹ Mỹ thấy thế liền lập tức đứng chắn trước mặt tôi, “Anh đừng có nhìn cô ấy bằng ánh mắt đó, chính anh là người ném cô ấy về phía chúng tôi, anh không được trách cô ấy.”

“Không trách cô ta?”, áo ngủ Lý Đồi Đồi dính đầy cát, dường như điều đó khiến hắn ta vô cùng khó chịu. Hắn cố kìm nén cảm xúc, phui phui quần áo rồi nói, “Vậy cô sẽ chết thay cô ta sao?”, lúc này dường như sức nhớ ra điều gì đó, hắn nâng mắt, gọng kính hơi trễ xuống, “Cô là chủ mưu, không cần chết thay cô ta, tất cả sẽ cùng chết.”

Có lẽ do xuất phát từ nỗi sợ hãi vốn có đối với chủ nhà mà Mỹ Mỹ chỉ sau một phút anh dừng liền thu người lại, cô ấy nuốt nước bọt và lùi về phía sau.

“A... Hahahaha! Dư Mỹ Mỹ?”

“Thật sự đem cô ta về rồi, hahaha.”

Hai tiếng nói điên cuồng vọng đến từ phía trong rừng dừa cách bãi cát không xa. Vừa quay đầu tôi liền nhìn thấy một người đàn bà mặt mày sạm đen với thân thể cường tráng dưới lớp áo quần tả tơi đang bước ra. Phía sau bà ta chính là người đàn ông mặc bộ quần áo rách rưới y hệt, chỉ có điều tên này không có đầu. Đầu của gã... đang được người đàn bà ôm trong lòng.

Tuy rằng khoảng cách xa như vậy nhưng tôi vẫn ngửi được sự thối nát và tanh tưởi toát ra từ người bọn chúng.

Khi thấy chúng, Mỹ Mỹ ngay lập tức thay đổi thái độ, A Quý bên cạnh cũng đứng lên, dùng ánh mắt hung ác nhìn về phía đó.

Lý Đối Đối vốn đang rất tức giận, giờ phút này lại bị làm phiền, lửa giận càng thêm sôi sục. Hắn quay đầu, một trận gió nổi lên, thổi tung tóc mái của hắn. Dưới ánh mặt trời chói chang, khuôn mặt trắng nhợt ấy càng thêm âm trầm, lạnh lẽo.

“Ồ, còn mang viện binh về nữa này?”, ả hải tặc cười quái gở, “Hòn đảo này là địa bàn của chúng tao, mày có đem theo ai cũng vô dụng thôi.”

Bà ta vừa nói xong, bất giác cát dưới chân tôi bỗng rung lắc dữ dội. Khi tôi đang muốn cúi đầu nhìn thì Lý Đối Đối bỗng kéo tôi sang một bên. Cũng chính trong tích tắc đó, một thanh dao gỉ sét từ dưới cát đâm thẳng lên với khoảng cách cực gần, dường như đang áp sát vào mặt tôi. Sau đó nhào lộn một vòng trên không rồi bay đến tay ả hải tặc.

Ả ta một tay nắm chặt đao, một tay rung lắc dây xích dưới chuôi đao. Chiếc đao nặng trĩu cùng sợi xích sắt khiến ả nhìn chẳng khác gì những tên hải tặc trong các câu chuyện phương tây kì ảo: tráng kiện, dơ bẩn và hung ác.

Mặc dù từ trước đến nay tôi vô cùng sợ Lý Đối Đối nhưng trong hoàn cảnh này, tuy bị hắn nắm cổ tay, tôi lại cảm thấy vô cùng an toàn.

“Phản ứng cũng nhanh đấy”, ả hải tặc khen Lý Đối Đối.

Tay còn lại của tôi túm lấy tay áo thun của hắn nói, “Lý Đối Đối, anh xông lên đi, cho mục ta biết sự lợi hại của anh”.

Tuy nói ra câu này không hợp hoàn cảnh lắm, nhưng tôi cảm thấy giờ phút này, tôi khá giống một người huấn luyện thú đang núp mình phía sau con thú to lớn và ra lệnh nó nhào đến cắn người.

Lý Đối Đối quay đầu liếc tôi một cái, hắn có chút chán ghét mà gạt tay tôi khỏi tay áo của hắn, “Lợi hại sao? Tôi thì thấy các cô mới chính là những người lợi hại đấy. Dám xông vào Hiệp hội cướp phạm nhân, quá lợi hại rồi còn gì?”

Thế đấy, rốt cuộc mèo vẫn chỉ là mèo, không thể sai bảo nó như chó được. Tôi có chút xấu hổ hỏi, “Đều là hàng xóm với nhau, chẳng lẽ anh thấy chết không cứu?”

“VẬY CỨ CHẾT MỘT NGƯỜI TRƯỚC ĐI RỒI NÓI.”

“....”

Ả hải tặc nâng cao đại đao, “Những kẻ xâm phạm đều phải chết!”, ả ta thét lớn, sau đó hướng tôi chém đến.

Tại sao lúc nào cũng nhắm vào tôi mà ăn hiếp vậy?

Tôi trốn sau lưng Lý Đồi Đồi, chính trong khoảnh khắc đó, Mỹ Mỹ nhanh nhẹn đứng chắn trước mặt tôi và hấn. Cô ấy nâng tay lên, dồn sức, cản lại đại đao của ả ta, “Hai người đừng ai nhúng tay vào, đây là ân oán riêng của tôi.”

Đối diện với tấm lưng của Mỹ Mỹ, tuy không nhìn thấy mặt, song từ trong giọng nói, tôi dường như có thể tưởng tượng được sự kiên quyết trong ánh mắt của cô ấy.

Mỹ Mỹ giật lấy sợi xích, cùng ả hải tặc đấu sức. Chân cô ấy ấn mạnh xuống nền cát, sau đó bật người, tung chưởng về phía ả hải tặc nhằm lấy mạng ả.

Tôi sống ở chung cư cũng khá lâu rồi song ấn tượng về Mỹ Mỹ chỉ gói gọn trong hình ảnh một cô gái mũm mĩm lười biếng và thích ăn uống. Đến tận hôm nay, tôi mới thấy được sâu thẳm trong con người cô ấy cũng chính là một phi nhân loại, khát máu và hung tàn.

Nhìn hai người họ bắt đầu cuộc chiến, lòng tôi không ngừng lo lắng. Khi nhìn sang bên cạnh, tôi thấy A Quý chẳng có vẻ gì là sẽ tiến lên giúp đỡ. Sắc mặt cậu ta có chút khó coi, thế nhưng lại không than vãn một tiếng mà chỉ đứng im lặng ở đó. Phía đối diện, gã hải tặc cười lạnh mấy tiếng, tiếng cười ấy vừa chói tai lại khó nghe.

Tôi nhìn về phía gã, chỉ thấy thân thể không đầu kia, một tay đang tự ôm cái đầu mình, tay còn lại đang siết chặt một khối thịt màu đỏ.

Tôi cố gắng nhìn kĩ lại, quả nhiên đó là một trái tim!

Trái tim của A Quý!

Bàn tay thô kệch của gã ta siết chặt trái tim, lúc mạnh lúc nhẹ, trên trán của A Quý mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống, nhưng cậu ta vẫn cắn chặt môi không phát ra một tiếng nào, dường như sự đau đớn do trái tim bị bóp nghẹt kia không thấm vào đâu cả. Cậu ta không hề nhìn gã đàn ông mà chỉ chăm chú nhìn bóng lưng Mỹ Mỹ.

Tôi nghĩ, cậu ta sợ nếu bản thân lộ ra dù chỉ một chút yếu đuối, Mỹ Mỹ sẽ vì thế mà phân tâm, không thể dốc hết sức chiến đấu.

Là một người có lương tri, tôi cảm thấy mình nên giúp A Quý. Nhưng đồng thời tôi cũng là một nhân loại bình thường, tôi càng chỉ nên dùng trí tuệ của mình để giúp đỡ.

Tôi nhìn xung quanh một vòng, không kể đến Lý Đồi Đồi đang đứng bên cạnh, dường như không còn cách nào để giúp bọn họ. Vì thế tôi liền đứng sau lưng hắn, nhặt một vỏ sò trên cát ném về phía đầu của tên hải tặc.

Rõ ràng tôi nhìn thấy chiếc vỏ sò ấy mình đã ném về phía cái đầu, thế nhưng không hiểu vì sao, trong lúc bay đi nó bất ngờ đổi hướng, chuyển sang phía bàn tay đang nắm trái tim của tên đó.

Mu bàn tay bị ném trúng dường như bị đập một vỏ rất đau khiến thân thể tên hải tặc phải buông cả đầu và trái tim ra. Bàn tay còn lại của gã ôm lấy mu bàn tay bị ném trúng lùi về sau hai bước rồi té nhào trên cát, lăn lộn trong đau đớn.

Tôi cảm thấy thật kì lạ, vỏ sò tôi ném ước chừng chỉ 150 đến 200 gram mà thôi, dù khi nãy tôi đã phát huy hết sức mạnh tiềm ẩn của bản thân, song cũng không thể khiến tên da dày thịt chắc như gã đau đớn đến thế.

Dường như cú ném của tôi muốn làm nát luôn bàn tay của gã.

Tôi ló đầu ra khỏi lưng của Lý Đồi Đồi, len lén nhìn lên và quan sát sắc mặt của hắn.

Gọng kính màu vàng của hắn dưới ánh mặt trời càng thêm lóa mắt. Gương mặt hắn vô cảm, dường như không có chuyện gì xảy ra.

Nếu đã thấy được cảnh tôi ném vỏ sò khiến tên hải tặc thành ra thế kia, sao mặt Lý Đồi Đồi lại chẳng có chút cảm xúc gì thế nhỉ?

Tôi bĩu môi, không thèm vạch trần tính xấu trong ngoài bất nhất của hắn.

Thân thể tên hải tặc đau đớn lăn tròn trên cát, còn cái đầu của gã thì không ngừng phần nộ gào thét, “Mau nhặt trái tim lên! Cái thứ ngu xuẩn này! Mau nhặt trái tim lên!”. Thân thể gã nghe thế liền cố gắng đứng dậy, nhưng A Quý đã nhanh hơn một bước. Cậu ta bất ngờ nhào đến, nhặt lấy trái tim của mình.

Tên đàn ông thất sắc, “Đề nó xuống cho tao! Cái thằng súc sinh phản trắc!”

Khi thấy thân thể gã tiến đến gần muốn đề A Quý xuống, tôi liền nhanh tay nhặt vỏ sò trên đất, không cần biết to hay nhỏ, cứ thế liên tục ném về phía gã.

Tôi đứng sau lưng Lý Đồi Đồi, những vỏ sò tôi ném ra, không cái nào mà không trúng vào gã hải tặc, hết như những viên đạn bắn “đùng đùng” về phía đó, khiến thân thể gã không cách nào đến gần A Quý.

Tôi ném vô cùng vui vẻ, cảm thấy bản thân chưa bao giờ cao cường như thế này, một vỏ trai nặng trĩu ném qua, khiến thân thể gã ngã lăn trên đất. Thấy thế tôi mừng quýnh nhảy bật lên, kích động bắt lấy cánh tay Lý Đồi Đồi, “Thấy tôi lợi hại chưa!”

Tôi mừng rỡ, nhảy nhót như một con công. Một lúc sau, khi đã đứng vững lại tôi mới quan sát rõ Lý Đồi Đồi. Tôi những tưởng hắn sẽ gạt tay tôi ra, hoặc nếu không đẩy đi thì cũng sẽ nói đừng đụng vào hắn, nhưng tất cả đều không phải. Dưới ánh mặt trời nghiêng nghiêng chiếu xuống hòn đảo, hắn lặng lẽ nhìn tôi, trong đôi mắt thấp thoáng một tia âm áp.

Tia âm áp này dường như xuyên qua tầng tầng lớp lớp sương mù, chiếu thẳng vào linh hồn của tôi.

“Lý...”

Tôi muốn gọi tên hắn song vào giây phút tôi vừa mở miệng hắn dường như choàng tỉnh. Hắn chớp chớp mắt, mọi tình cảm trong ánh mắt ban

nãy đều biến mất tăm, hấn khôi phục vẻ mặt thường ngày, “Cô có thể im lặng một chút được không?”

Tôi có chút thất thần, nhưng chưa được bao lâu lại bị tiếng kêu đau đớn của A Quý kéo về thực tại.

Tuy thân thể gã hải tặc bị tôi ném vỏ sò làm ngã trên đất song vì để ngăn cản A Quý, đầu gã ta cố sức cắn mạnh vào cánh tay cậu ta. A Quý nhìn đau, đang muốn đem trái tim trả về trong lồng ngực nhưng việc đó dường như rất tốn sức. Cậu ta dùng cánh tay còn lại gạt phăng đầu gã hải tặc đi, khiến đầu gã úp xuống nền cát. Gã khó khăn lật đầu nằm ngửa lại, sau đó cười nhạo A Quý, “Mày nghĩ mọi chuyện sẽ dễ ăn như vậy sao? Không có thần chú, mày đừng mơ tưởng thoát khỏi bọn tao.”

A Quý cắn chặt răng.

Đôi mắt cậu vương đầy tơ máu, A Quý nhìn trùng trùng gã hải tặc rồi đứng thẳng người dậy, tay cầm chặt trái tim, dùng đuôi chống đỡ thân mình tiến về phía gã hải tặc. Hiện tại sau trận “mưa vỏ sò” khi nãy của tôi, thân thể gã hải tặc đã không còn sức đứng lên.

A Quý rút cây nhuyễn kiếm đang đeo trên eo của gã ra, sau đó chậm chậm đi về phía cái đầu của gã.

“Nói, câu thần chú đó là gì?”, cậu ta hiện tại nhìn chẳng khác gì ác quỷ từ địa ngục, giọng nói khàn đục đến cực điểm.

A Quý đi đến bên cạnh cái đầu, mũi kiếm chỉ thẳng vào đó rồi nói, “Câu thần chú.”

“Mày chẳng qua là con chó của tui tao, xiềng xích trên người mày, trừ khi tao cho phép mày mới thoát ra được thôi.”

Đối với những lời nói đó, A Quý không hề có chút phản ứng nào. Cậu ta từ mắt của gã hải tặc đâm xuống, không phải đâm một nhát dứt khoát mà cứ từ từ, chậm rãi nhấn xuống. Mũi kiếm dường như một con sâu, chậm chậm đâm xuyên qua nhãn cầu, xuyên qua cả cái đầu của gã.

Gã hải tặc thét lên đau đớn.

Tôi cảm thấy dịch vị đang trào ngược lên, đúng lúc này, Lý Đồi Đồi liền đem tôi chặn lại phía sau lưng hấn.

Tức thì, trước mắt tôi chỉ còn những bong bóng màu vàng in trên chiếc áo ngủ.

Nhưng bên tai tôi vẫn còn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của gã hải tặc, không lâu sau đó, gã lại chuyển sang cười như điên dại, “Hahaha! Nửa đi! Tao vốn bắt tử mà! Đâm nửa đi! Bất kể mày có hành hạ tao thế nào tao cũng không thể chết được! Trên hòn đảo này, tao chính là thần, mày chẳng qua là vật nuôi của tao mà thôi!”

Tôi không nhìn được mà thò đầu ra khỏi tấm lưng của Lý Đổi Đổi. Thứ tôi nhìn thấy chính là cảnh cái đầu của gã hải tặc bị cắm chặt xuống nền cát.

Lúc này A Quý xoay người, đi về phía tôi và Lý Đổi Đổi rồi ném trái tim qua.

Cậu ta không nói gì, lại quay người đi về phía Mỹ Mỹ. Đối với những lời mắng chửi nhục mạ của gã hải tặc cậu không hề để tâm, hoặc bao nhiêu năm qua nghe quen rồi, những lời nói ấy sớm đã không còn tổn thương cậu ta được nữa.

A Quý đi về phía Mỹ Mỹ, cuộc chiến giữa cô ấy và mục hải tặc đã đến hồi kết thúc. Trong tiếng mắng chửi không ngớt của tên chồng, mục vợ dần dần lâm vào thế hạ phong.

Mỹ Mỹ đã bị thương, trên mặt có rất nhiều vết trầy xước. Cô ấy không hề để tâm, A Quý nhìn thấy vậy cũng không nói gì.

Mỹ Mỹ giật lấy đại đao từ tay mục hải tặc và chỉ thẳng về phía mục. A Quý đến bên cạnh Mỹ Mỹ, bình tĩnh nói bằng giọng nói khàn đục, “Đưa đao cho tôi.”

Mỹ Mỹ không nhiều lời, trực tiếp đưa cho cậu ấy.

A Quý nhận lấy, sau đó chém đứt đầu mục hải tặc. Tiếp đó cậu ta đem xác của mục quăng thẳng xuống biển.

Xung quanh hòn đảo này dường như có rất nhiều linh hồn bị cặp vợ chồng hải tặc hành hạ hãm hại, chính vì thế khi thân thể mục vừa ném xuống, nháy mắt đã bị tranh giành cắn xé và nuốt sạch.

A Quý xách đầu mục hải tặc lên nói, “Kể từ ngày hôm nay, tôi sẽ đem đầu

của hai người, một cắm ở bờ đông, một cắm ở bờ tây. Tôi sẽ đem xác thịt của các người cúng tế cho các vong hồn dưới biển. Tôi muốn xương cốt của các người mãi mãi vùi sâu dưới đáy biển, còn linh hồn và đầu của các người cứ thế tồn tại, cô độc đến vĩnh hằng.”

“Không!”, gã hải tặc rút cuộc cũng cảm thấy sợ hãi, “Không!”

“Thân thể của gã ta, nên do cô ném xuống biển”, A Quý vừa nói xong câu này liền xách đầu của mục hải tặc đi sâu vào rừng dừa.

Cậu ta chuẩn bị cho những kẻ đã hành hạ mình suốt thời gian qua ném mùi của sự trừng phạt.

Mỹ Mỹ từng bước một tiến về phía gã hải tặc, thấy thế gã vừa tức giận vừa hoảng loạn la lên, “Dừng tay! Mau dừng tay! Đem bà ấy về đây! Đem bà ấy về đây ngay!”

Song không một ai để tâm đến gã cả.

Mỹ Mỹ đến bên cạnh và xách cánh tay của gã lên. Thân thể gã cố gắng giãy giụa nhưng Mỹ Mỹ vẫn cứ thế lôi về phía biển rồi ném xuống.

Mặt biển êm đềm bất ngờ nổi lên những đợt sóng dữ dội, dường như thần biển đang mở miệng, ngón lấy thân thể ấy vào bụng.

Cái đầu của gã trên bãi cát kêu lên một tiếng chói tai.

Khi A Quý quay lại cậu ta mang theo đại đao của mục hải tặc. Còn cái đầu của mục đã bị cậu cắm ở phía bên kia hòn đảo. Cậu ta không nhìn chúng tôi mà chậm rãi đi ra bãi cát.

Mặt trời đang lặn về tây khiến mặt biển ánh lên một mảng đỏ hồng. Mỹ Mỹ ngẩng đầu nhìn hoàng hôn, đồng thời lặng lẽ quan sát A Quý.

Đối với tôi, để có thể hình dung hoặc hiểu được nội tâm của A Quý quả là một việc khó khăn.

Tôi nhìn cậu ta cứ thế chậm rãi bước về phía biển.

Tôi còn nhớ, dưới sự huấn luyện của cặp vợ chồng hải tặc, A Hứa và A Quý đều không thể xuống biển. Lúc trước khi A Quý đến đất liền là do chúng dùng pháp trận đưa cậu ta đi, mà khi quay lại cũng là nhờ pháp

trận của Mỹ Mỹ. A Quý hiện tại, so với A Hứa ngày xưa chẳng khác gì nhau, đều sợ hãi biển cả. Hoặc nói đúng hơn, A Quý càng sợ biển hơn cả em trai mình.

Nhưng hiện tại cậu ta đang bước xuống biển, những chiếc vảy khô nứt nẻ do lâu ngày không gặp nước, giờ đây khi vừa chạm vào biển liền dần dần sáng bóng và đẹp để trở lại. Nhìn chúng hết như những viên ruby được đánh bóng, cứ thế hút lấy màu đỏ hồng từ ánh tà dương.

Chiếc đuôi ấy như một ngọn lửa bùng cháy, hết như đuôi phượng hoàng.

A Quý quay đầu nhìn về phía Mỹ Mỹ.

Bọn họ dường như vượt qua mọi lần ranh thời gian và đau khổ mà nhìn nhau. Giờ phút này, bất giác lòng tôi lại có chút bi thương cùng đau đớn.

Phải trải qua những gì mới có thể có được ánh mắt rực rỡ như ngày hôm nay?

A Quý chậm chậm nhấn mình vào trong nước.

Nước biển như vô tình chảy qua đuôi cậu ta, cứ thế 10 cm, 20 cm, 50 cm, 1 m... Cậu ta đã hoàn toàn ngập chìm trong biển cả... Sau đó A Quý tung người nhảy lên...

Tôi xin thề rằng, đây chính là người cá đẹp nhất mà tôi từng thấy, đẹp hơn cả Mỹ Mỹ, hơn cả A Hứa trong mộng cảnh ngày xưa.

Cậu ta chính là phượng hoàng sau khi niết bàn, cũng tựa như một thần khí cổ đã trải qua trăm ngàn khổ luyện. Bao nhiêu oán hờn, giờ phút này đều hóa thành những tia sáng chói mắt. Khi cậu ta tung người khỏi mặt nước, nhìn chẳng khác gì một vàng trắng khuyết, muốn sáng rọi cùng cả đất trời này.

Khi A Quý tung người lần thứ hai, tôi thấy cậu ta đang giơ cao thanh đao gỉ sét. Tôi đại khái biết được ý đồ của cậu ta, nhưng không kịp ngăn cản. Con dao ấy đâm thẳng xuống biển, xuyên qua chiếc đuôi của A Quý.

Cậu ta đang tự tách đuôi của mình.

Sau bao nhiêu năm bị những tên hải tặc kia giam cầm, bất luận thế nào A Quý không đồng ý cho chúng cắt đuôi để biến thành đôi chân. Thế mà

hôm nay khi đã có được tự do, cậu ta lại dùng cách này cắt đôi đuôi mình.

Nước biển giờ đã thật sự biến thành màu đỏ.

A Quý trở lại bờ, đôi chân của cậu ta, trắng và thon dài biết bao!

(Tây: xin lỗi, *đỏ mặt* có mặc quần không anh ơi?)

Cậu ta ném thanh đao trên bãi cát, sau đó nhìn về phía Mỹ Mỹ.

“Dur Mỹ Mỹ, lần này, em hãy dẫn anh theo nhé?”

Tôi quay đầu nhìn liền thấy Mỹ Mỹ đã bật khóc.

Chương 37

Gánh hát này bao giờ hạ màn đây ta ☹️

Tôi bị Lý Đồi Đồi bắt giam.

Bản thân là một người dân vô cùng bình thường, gan bé như gan gà, từ trước đến nay chưa từng làm chuyện gì xấu, hiện tại bị bắt giam, có thể nói đây là lần đầu tiên trong đời. Cho dù thế, cảm xúc của tôi vẫn rất bình tĩnh.

Bởi không chỉ có mình tôi, mà Mỹ Mỹ, A Quý, Bồi Bồi và cả Vệ Vô Thường, năm người chúng tôi đều đang bị giam lại. Tôi, Bồi Bồi và Mỹ Mỹ một phòng, Vệ Vô Thường cùng A Quý ở phòng đối diện. Hai cửa phòng giam song song, đôi bên đều có thể nhìn thấy nhau rất rõ ràng, còn có thể trò chuyện.

Ngày hôm đó người sói nhỏ dẫn Vu Thiệu ra ngoài, giả vờ như không biết chuyện gì nên thoát được một kiếp. Vì thế khi mang Mc Donald đến Hiệp hội cho chúng tôi, nó có chút áy náy.

“Tôi... tôi rất muốn đồng cam cộng khổ với mọi người, nhưng không may hiện tại là cuối tuần... Quán bar hai ngày này vô cùng đông đúc, ông chủ không cho phép nghỉ nên tôi không thể đến để cùng bị ‘nhốt’ chung với mọi người được.”

“Được rồi, dù cho có được nghỉ thì cũng đừng đến đây chịu nhốt chung. Cậu ở ngoài tiếp tế cho bọn tôi là tốt rồi”, Bồi Bồi vừa ngoạm miếng gà rán người sói nhỏ mang đến vừa liếc xéo A Quý, người đang im lặng ngồi trong góc, “Bọn họ giải quyết xong vụ cặp vợ chồng hải tặc kia lòng vui như mở hội, phải ngồi trong đây mấy ngày có đáng chi.”

Vệ Vô Thường gật đầu, “Tuy nói đã làm lỡ việc ở trung tâm thương mại nhưng hành động trừ gian diệt ác... Cái giá này, tại hạ sẵn lòng chấp nhận.”

Mấy người đó nói chuyện ai nấy đều chính khí bừng bừng, chỉ có tôi ngồi trong góc cảm thấy muốn khóc mà thôi.

Việc update truyện của tôi a! Boss Đắc Ba Đắc của tôi a! Không dễ dàng

gì mới được đại boss đề cử truyện của mình, ấy vậy mà hết lần này tới lần khác phải gặp những chuyện thế này, khiến tôi không còn tâm trí đâu mà liên hệ với thần tượng. Bây giờ còn bị bắt giam năm ngày...

Tôi ôm mặt, run rẩy thở dài một hơi. Công cuộc đăng truyện của tôi...

Tôi chắc chắn sẽ bị biên tập và độc giả xé xác mất...

“Bồi Bồi”, tôi hỏi, “Còn có cách nào khác để chúng ta được thả ra sớm hơn không?”

“Nộp tiền”, Bồi Bồi gặm xương gà, miệng đầy dầu mỡ, mặt hồn nhiên nói, “Một ngày 5000 tệ, 5 ngày 25000 tệ, cậu có tiền không?”

Tôi nhụt chí rồi! Tôi nghèo thế này, không có tiền nên bị giam là đáng kiếp.

“Sao Hiệp hội mấy người thu phí mắc vậy?”, tôi chửi đồng một câu, trong lòng vẫn còn chút hy vọng sẽ được ra ngoài đăng chap mới, “VẬY Bồi Bồi này, cậu nói xem, có thể mang máy tính và bản vẽ của tớ đến phòng giam không, ngoài ra còn có thể kết nối wifi nữa?”

Thật ra nếu bị giam mà đi kèm những điều kiện trên, tôi tình nguyện ngồi đây 5 ngày, không vấn đề gì. Dù sao ở đây so với ở chung cư chẳng khác nhau là mấy, chưa kể còn được người ta đúng giờ đưa cơm nước, thật tốt biết bao...

“Nếu anh trai tớ lạm dụng chức quyền thì có thể, nhưng cậu thấy có khả năng đó không?”

Chắc chắn là không thể nào!

Tôi đành ngậm ngùi, lần nữa trở về góc phòng ngồi xuống.

Tôi còn nhớ, trên hoang đảo, khi xử lý xong cặp vợ chồng hải tặc, Mỹ Mỹ và A Quý đứng đối diện nhau trên bờ biển. Cô ấy nhìn A Quý với đôi chân con người rẽ nước đi lên mà lặng lẽ rơi lệ.

Tôi nhìn họ như thế mà cảm động không thôi, khi ánh dương đã hoàn toàn biến mất, trên bầu trời dần dần được thắp sáng lên bởi vô số những vì sao lấp lánh. Giây phút ấy hết như một kiệt tác của một họa sĩ tài danh, khắc sâu vào tâm trí tôi.

Tôi là người rất mau nước mắt, khi nhìn thấy cảnh tượng chẳng khác gì một câu chuyện cổ tích trước mắt, tôi bỗng rung rung quay sang nói với Lý Đồi Đồi, “Lý Đồi Đồi này, anh nói xem có phải trong lòng A Quý luôn nghĩ đến Mỹ Mỹ nên cậu ta mới nói như thế không?”

Lý Đồi Đồi không hề châm chọc tôi, hắn chỉ im lặng nhìn hai người họ. Khi tôi nghĩ hắn sẽ không trả lời thì bỗng nhiên hắn cất tiếng, “Không phải không có khả năng này. Cậu ta cầu xin Mỹ Mỹ mang mình đi, chắc do lần trước cảm thấy rất hối hận khi chỉ có bản thân bị bỏ lại nơi tuyệt cảnh.”

Không ngờ đến Lý Đồi Đồi lại có thể nói ra một câu như vậy, cùng lúc đó giọt nước mắt khi này còn rung rung của tôi đã rơi dài trên má, “Vậy phải có biết bao hối hận và ủy khuất rồi...”

Tôi quay đầu nhìn hắn ta, “Lý Đồi Đồi có phải anh đã từng trải qua những hối hận và ủy khuất như vậy? Bằng không, sao có thể nói ra những lời đau đớn đến thế?”

Lý Đồi Đồi dường như có chút thất thần, hắn không trả lời tôi, sau một lúc lâu, hắn quay đầu đi về pháp trận, “Về thôi.”

Khi Lý Đồi Đồi mang chúng tôi trở về, tôi vốn nghĩ rằng mọi thứ xem như đã trôi qua êm đẹp. Nhưng lúc vừa về Hiệp hội, không biết hắn ta có phải uống nhầm thuốc không mà hoàn cảnh xung quanh vừa thay đổi, hắn bỗng trở nên vô cùng âm trầm. Hắn không nói gì mà chỉ phân phó nhân viên cấp dưới bắt nhốt chúng tôi lại.

Hắn cũng không thêm để tâm lúc này A Quý vừa mới tách đuôi phân chân, thân thể còn đang rất yếu, ngay cả chiếc quần lót cũng không hề mặc...

(Tây: có câu trả lời cho chương trước rồi nhá, hi hi)

Đám người phi nhân loại hình như đối với việc lỏa thể không mấy để tâm, tôi vốn là người học mỹ thuật, tuy không mấy bài xích vấn đề đó nhưng tình hình trước mắt quả thật... quá kì dị rồi!

Rất nhiều ma cà rồng mặc tây trang mang giày da, đứng vây quanh một mỹ nhân ngư đang lỏa thể, dùng một thái độ vô cùng kính cẩn lắng nghe

chỉ thị của Lý Đồi Đồi, người đang mang dép lê mặc áo ngủ, sau đó đem chúng tôi nhốt vào phòng giam.

Chỉ đến khi hắn ta xoay người rời khỏi, hắn mới sực nhớ ra một chuyện, bèn phân phó nhân viên đem cho A Quý bộ quần áo phạm nhân.

Lúc này, gương mặt của Lý Đồi Đồi nhìn rất thối!

Tôi nghĩ hắn ta thật sự muốn siết chặt nội quy!

Một đám hàng xóm nhào đến cướp người trong địa bàn quản lý của mình, chưa kể trong đó còn có em gái. Mấy chuyện này mà truyền ra ngoài thật sự không hay ho gì, nếu xử lý không tốt, không những khó lòng khiến người ta phục mà còn ảnh hưởng đến tiền đồ của hắn.

Chính vì lẽ đó, tôi cảm thấy việc Lý Đồi Đồi sẽ mở ra ngoại lệ, đem máy tính và bảng vẽ đến cho tôi là chuyện không tưởng.

Lúc tôi ngồi thu lu trong góc phòng nghỉ ngơi, lại có thêm một người bị Hiệp hội bắt nhốt vào phòng đối diện chúng tôi. Thật khéo làm sao, đó lại là người quen!

Người đó không ai khác chính là bạn trai cũ của tôi, Đông Khê!

Lúc anh ta đến bộ dáng vô cùng ngoan ngoãn và im lặng, nhưng khi trông thấy những người đang bị nhốt chung phòng với mình thì ngẩn người. Anh ta ngẩng đầu, khi nhìn thấy tôi ở phòng đối diện, sự ngây ngẩn đó lại kéo dài thêm chút nữa.

“Tiểu Tín”, Đông Khê đứng bật dậy, nhanh chóng chạy đến thanh chắn, không ngừng rung lắc chúng tạo nên một tràng râm râm, “Sao em lại ở đây? Bọn chúng vì sao lại bắt nhốt em?”

Tôi xoa mi tâm, cảm thấy có chút đau đầu.

Gần đây tôi thật sự chẳng có phút giây nào được yên tĩnh mà.

“Có ai không? Có ai ở đây không?”, Đông Khê làm ầm lên.

Tôi thở dài một hơi, cúi đầu không nói gì. Vệ Vô Thường và A Quý đang bị nhốt chung với anh ta rất im lặng ngồi trong góc phòng, lặng lẽ nhìn anh ta làm loạn.

Bồi Bồi vừa gắp chân gà vừa nhìn Đông Khê náo loạn như xem trò vui, “Ồn chết đi được, mà này, tên đó đúng là có chút đáng ghét nhưng quan tâm cậu thật đấy”

Tôi lười nhác liếc xéo Bồi Bồi, "Mc Donald ăn không ngon sao, có gì lại nói giúp anh ta vậy?"

Nghe vậy Bồi Bồi quả nhiên ngậm miệng ăn tiếp.

Những người canh gác bị anh ta làm loạn phải bước đến, lúc này anh ta liền tuyên truyền một tràng, “Bắt nhốt phi nhân loại như chúng tôi cũng thôi đi, sao lại bắt cả một cô gái nhân loại nữa hả? Hiệp hội các người lấy quyền gì chứ? Hành động này chính là làm phiền cuộc sống của người bình thường. Theo pháp luật của con người, đây gọi là hạn chế quyền tự do của người khác, là bắt giam phi pháp! Tôi chỉ đi theo cô ấy không làm gì mà các người đã bắt nhốt tôi lại! Bây giờ chuyện các người làm còn quá đáng hơn! Tôi muốn tố cáo chủ nhiệm của các người!”

Hai chữ tố cáo này vừa nói xong, những nhân viên ở đây liền quay sang nhìn nhau, sau một hồi họ quyết định mời Lý Đổi Đổi đến.

Lúc này Lý Đổi Đổi đã thay tây trang giày da, tóc chải tinh tươm không một sợi rối. Hắn đã khôi phục lại bộ dáng lưu manh đội lốt trí thức thường ngày.

Hắn bước vào phòng giam, khi nhìn thấy Đông Khê, chân mày liền nhíu chặt lại.

Đông Khê vốn đang kêu gào đòi kiện tụng Lý Đổi Đổi, song khi bị hắn ta trừng cho một cái, khí thế nhất thời biến mất. Anh ta quay đầu nhìn tôi sau đó cố chấp nói, “Anh không thể nhốt Tiểu Tín.”

Lý Đổi Đổi mặc kệ anh ta, quay đầu hỏi nhân viên đứng bên cạnh, “Ai nhốt họ ở đây?”

“À... gần đây không có nhiều tội phạm, phòng giam dưới lầu chưa dọn dẹp, chúng tôi thấy bọn họ không nhiều người lắm nên nhốt họ ở đây ạ.”

Lý Đổi Đổi cười lạnh một tiếng, “Nhốt tội phạm còn cho chọn chỗ, các người có phải muốn xây luôn phòng giam riêng cho chúng không?”

Các nhân viên mồ hôi chảy như suối.

“Đem họ xuống tầng dưới đi”, Lý Đối Đối nói xong liền đi mất. Đông Khê lập tức gọi với theo, “Anh giam tôi ở đâu tôi mặc kệ nhưng anh không được bắt giam Tiểu Tín! Cô ấy đang không được khỏe, anh không thấy sao?”

Hả? Tôi không được khỏe?Ồ... đúng vậy, hình như tôi bị làm ồn đến nỗi cảm thấy có chút khó chịu rồi.

Lý Đối Đối hơi khựng lại, hắn quay đầu nhìn tôi, tôi cũng ngẩng lên nhìn hắn.

“Tiểu Tín đang đau đầu”, Mỹ Mỹ này giờ im lặng ngồi ở một bên bỗng nói xen vào, “Tốt nhất không nên bị giam dưới lòng đất thế này”

Hả? Tôi bị đau đầu sao?

Bồi Bồi nghe vậy tròn mắt đảo mấy vòng, sau đó rất phối hợp lấy tay áp lên trán tôi, “Tiểu Tín, có phải cậu bị sốt rồi không?”

Ồ? Tôi bị sốt luôn rồi à?

Tôi cũng đưa tay lên sờ trán, một chút độ nóng cũng chẳng có nhưng chính vào giây phút đó, tôi liền chợt tỉnh ngộ...

Ồ.....

Cái đám người này thật biết diễn trò, để giúp tôi thoát khỏi nhà lao họ lại có thể diễn như thật thế sao?

Vậy tôi nên làm thế nào bây giờ, có nên nằm té ngửa trên đất không?

Tôi cân nhắc một chút, dựa vào kỹ thuật diễn xuất của tôi khi quyền rũ Lý Đối Đối, tỉ lệ có thể lừa gạt hắn dường như bằng không. Vậy giờ tôi nên giả vờ thế nào đây?

Tôi đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, cảm thấy mình chỉ là một diễn viên nghiệp dư trong một tập thể chuyên nghiệp, không kỹ năng, không năng lực lại không có tinh thần nghề nghiệp. Vờ diễn này sẽ ngưng nghịu biết bao!

Tôi lo lắng giương mắt nhìn Lý Đồi Đồi, Mỹ Mỹ ở bên cạnh dường như không hề để tâm, chỉ lạnh nhạt nói một câu, “Tuy rằng y học hiện đại đã rất phát triển nhưng con người vốn dĩ yếu ớt. Sốt vài đợt, bệnh vài trận, nếu không xử lý tốt sẽ mất mạng như chơi.”

Bồi Bồi nhìn Mỹ Mỹ, “Đúng vậy, chữa không tốt sẽ chết đó anh!”

Tôi quay đầu nhìn hai người họ, cố gắng nuốt trở vào những tiếng mắng chửi!

Con người hiện đại không hề yếu ớt đến mức độ đó nha! Nói như thế có phải hơi cường điệu quá rồi không?

“Thả cô ta ra đi ”

Hả?

Tôi kinh ngạc nhìn Lý Đồi Đồi, tên này cư nhiên bị cách nói nhảm nhí kia thuyết phục ư?

Đang đùa tôi sao?

Tôi dùng hết sức lực diễn trước mặt hắn không thành công, ấy vậy chỉ bằng một câu ngắn ngủi của hai người kia lại lừa được hắn?

Tôi tự cảnh tỉnh sâu sắc bản thân, xem ra, ngày thường khi tôi sáng tác truyện tranh, việc nắm bắt phân tích nhân vật chưa được chuẩn xác lắm...

Nhân viên cấp dưới có hơi do dự, “Nhưng thưa chủ nhiệm, tuy cô ấy là con người nhưng dù sao cũng biết đến sự tồn tại của chúng ta. Theo lý mà nói, những người như vậy phải được xử lý rồi...”

Tim tôi chột thất lại, phải được xử lý? Xử lý thế nào? Giết tôi sao? Nghĩ vậy tôi có chút sợ hãi, từ trước đến nay tôi chưa từng nghe qua chuyện này!

Lý Đồi Đồi liếc xéo nhân viên kia một cái, anh ta đắn đo hồi lâu, cuối cùng quyết định nói tiếp, dù thanh âm có chút nhỏ, nhưng trong phòng giam không khí vốn yên tĩnh nên tôi nghe được rất rõ ràng, “Chủ nhiệm, tôi nghe nói cấp trên vốn không vừa lòng việc ngài giải quyết vụ người con gái loài người này. Lần này lại tự mình thả cô ấy ra, dù sao cô ấy

cũng là tông phạm, nếu cứ thế thả ra, bất kể là người trên hay kẻ dưới đều rất khó để ăn nói ạ”

Điều này... vậy là khi Lý Đồi Đồi mang tôi về chung cư sống, phía sau còn nhiều chuyện lằng nhằng phiền phức như vậy sao?

Tôi có chút ngây ngốc.

Lý Đồi Đồi không thèm nghe người nhân viên kia nói thêm, hắn giật lấy chùm chìa khóa móc trên lưng anh ta, sau đó tự mình đến mở cửa phòng giam, “Đi ra”.

Hắn kéo cửa, rõ ràng chính hắn là người giam tôi, bây giờ, nhìn dáng vẻ này của hắn chẳng khác gì một vị thần hộ mạng đến cứu rồi tôi.

Thật thần kì biết bao!

Tôi không chân chờ thêm nữa mà đứng dậy đi lướt ngang qua hắn. Tôi cố gắng kìm nén hô hấp, sợ rằng hắn có thể đánh hơi ra màn kịch khi này, biết được tôi vốn chẳng có bệnh gì.

Song đối với tên ma cà rồng Lý Đồi Đồi này, dù tôi có bệnh thật hay không, hắn chỉ cần nhìn một cái là có thể biết rồi.

Có lẽ trong lòng hắn cũng muốn thả tôi ra nên mới dễ dàng để tôi đi. Nhưng vì sao chứ?

Tôi thật sự không hiểu nổi hắn.

Dạo gần đây tên ma cà rồng này hình như rất dễ nổi nóng, hực hặc, song đôi khi lại bất chợt tỏ ra ân cần, dịu dàng. Hắn chẳng khác gì đang ngâm thuốc súng, thái độ thay đổi như chong chóng, lúc nào cũng có thể bùng phát, thật khiến người ta trở tay không kịp.

Người nhân viên đó nhìn hắn, trên mặt vẫn còn vẻ khó xử, “Chủ nhiệm...”

“Tôi không nói mình sẽ thả cô ta đi”, Lý Đồi Đồi liếc anh ta nói, “Con người quá yếu ớt, chỉ là đổi một chỗ giam khác mà thôi. Dem cô ta đến phòng y tế giam ở đó, đừng để cô ta chết.”

Tôi, “...”

(Tây: một quả dưa bở thật lớn lol)

Tôi sai rồi, tên Lý Đồi Đồi này, tính tình càng ngày càng khó ưa hơn, vốn chẳng tồn tại một tí ti phút giây ảm áp nào cả.

“Nhưng mà... phòng y tế ở hiệp hội chúng ta không tốt hơn ở đây bao nhiêu đâu ạ”

Tôi hồi tưởng lại một chút, nhớ mang máng lúc trước đã được chứng kiến tác phong các bác sĩ ở đây. Lần đó chính là lần Vệ Vô Thường để lại ấn ký trên người Bồi Bồi, cô ấy bị dọa đến hoảng loạn. Khi tôi đến Hiệp hội cầu cứu, Lý Đồi Đồi có phái hai bác sĩ đến khám bệnh, nhưng khi tôi trở về chung cư lại thấy hai người đó đang phì phèo khói thuốc cùng người sói nhỏ chơi đấu địa chủ, nhìn chẳng có vẻ gì là quan tâm đến sự sống chết của Bồi Bồi.

Từ góc độ làm việc mà xem xét, tác phong của họ ở đây... chắc cũng chẳng tốt hơn là bao.

Nghe vậy Lý Đồi Đồi bỗng nhiên trầm mặc.

“Nhốt ở phòng làm việc của tôi, đúng năm ngày, một phút một giây cũng không được thiếu.”

Lý do này khiến người nhân viên đó rất hài lòng nhưng lại khiến Đông Khê bất mãn kháng nghị, “Này! Anh muốn nhốt cô ấy trong phòng của mình hả? Anh muốn làm gì cô ấy? Năm ngày năm đêm! Cô nam quả nữ!...”, không biết trong đầu anh ta đang nghĩ đến hình ảnh gì mà mặt đỏ lựng cả lên, “Anh thật quá đáng! Đợi được thả ra rồi tôi sẽ không tha cho anh đâu!”

Nghe thế Lý Đồi Đồi liền quay đầu nhìn Đông Khê, còn tôi hiện tại thật không thể nghe tiếp được nữa.

“Đầu óc của anh toàn nghĩ mấy chuyện gì đâu không vậy?”

Đúng là đồ xui xẻo! Chắc do anh ta xem phim quá nhiều đây mà!

Bị tôi quát, Đông Khê ủy khuất nói, “Tiểu Tín, em đừng... cùng tên đàn ông khác... làm cái kia..”

“Làm cái gì?”, tôi điên lên, “Tôi thà làm cái đó với Bồi Bồi cũng không thèm làm với Lý Đối Đối! Anh nhìn người rồi hãy nói được không?”

Tôi vì bị chọc giận mà quát lên câu này khiến cả phòng giam lặng ngắt như tờ. Bây giờ tôi mới biết, mấy lời mình vừa nói... ừ thì...

Uhm... tôi có chút xấu hổ nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Lý Đối Đối...

Hắn vẫn một mực nhìn Đông Khê song tôi lại cảm thấy không khí xung quanh trầm xuống đáng kể. Tôi rất muốn nhân viên kia mau đưa tôi đi nhưng giờ phút này anh ta không còn ngay thẳng như lúc đầu nữa, cả gương mặt đều toát lên vẻ hóng cho xong drama rồi mới đi.

Trong phòng giam, Bồi Bồi vút xương gà nói, “Em xin thề, em trong sạch, em là gái thẳng, em chỉ thích khoai to thôi!”

Vệ Vô Thường lập tức lắc đầu, “Từ ngữ ô uế không thể nghe nổi.”

“Cái gì mà ô uế chứ? Bộ anh không có khoai à?”

Vệ Vô Thường bị chọc đến mặt đỏ bừng, anh ta là một tướng quân chính trực, nói phải hay không phải đều không thỏa, cảm nín nửa ngày trời lại chẳng đáp được nửa câu.

Cuộc cãi vã của hai người họ vừa khéo cho tôi vài giây để thở. Tôi xoay người, vờ như không có chuyện gì xảy ra nói, “Văn phòng ở đâu, nhanh đưa tôi đi đi”.

Câu này tôi nói dường như đang cầu xin. Khi tôi sắp đi khỏi, phía sau truyền đến giọng nói lạnh lùng của Lý Đối Đối, “Mỗi lời nói mỗi hành động của anh ở Hiệp hội đều sẽ được ghi chép lại. Những chuyện như bôi nhọ, uy hiếp công nhân viên hay cản trở họ làm việc thì có giam anh một năm cũng không phải là nói ngoa đâu.”

Tôi không kiềm được quay đầu lại nhìn, thấy Đông Khê còn đang muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Lý Đối Đối không để ý anh ta nữa, nhanh chóng quay người đi ra. Khi hắn ta xoay đầu, vừa hay chạm mắt với tôi, chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, sau đó...

Lần đầu tiên, Lý Đồi Đồi là người dời ánh mắt đi trước...

Cái gì đây... hắc xấu hổ sao?

Tôi còn chưa kịp xấu hổ nữa mà!

Tôi xoay đầu lại, bất ngờ phát hiện bản thân dường như thật sự bị sốt, mặt nóng phùng phùng cả lên.

Tôi thấy bản thân thật kì lạ, rõ ràng tôi nói là không thèm ngủ với hắc mà!

Tôi xấu hổ cái gì chứ?

Chương 38

[Chương 38] Chút ngọt ngào, chút ghen tuông ☺

Với gương mặt ửng hồng, tôi được người nhân viên kia dẫn đến văn phòng Lý Đổi Đổi.

Văn phòng của hắn rất rộng rãi, ở đó có một chiếc bàn làm việc, một bộ ghế sofa, bên cạnh còn đặt thêm máy rót nước và cây xanh... Nếu không biết người ta sẽ làm tưởng mình đang bước chân vào văn phòng làm việc của một vị lãnh đạo con người bình thường...

Tôi ngồi xuống sofa.

Người nhân viên đó vô thức đi đến bên cạnh máy rót nước, anh ta cầm ly giấy lên định sẽ rót giúp tôi ít nước. Nhưng bất giác chợt nhớ đến có gì đó không đúng lắm nên nhanh chóng dừng động tác lại, tôi thấy thể liền lập tức đứng lên, “Để tôi tự rót cho.”

Tôi đến đó lấy nước, anh ta nói với tôi, “Cô hãy ở lại văn phòng đi, năm ngày sau là có thể rời khỏi đây rồi. Nếu như trong thời gian này cô tự ý bỏ đi, hình phạt sẽ càng thêm nặng đó, cô biết chưa?”

Tôi gật đầu lia lịa. Thấy anh ta đi khỏi tôi mới cảm thấy có chút tức cười, đám người ở Hiệp hội này... thật sự quá đáng yêu!

Tôi ngồi xuống sofa, sau một lát bỗng cảm thấy mệt nên nằm xuống. Sofa trong phòng Lý Đổi Đổi quả thật thoải mái, chưa bao lâu tôi đã chìm vào giấc ngủ.

Tuy thể giấc ngủ này không được yên ổn lắm, lúc nào cũng cảm thấy lạnh, hết nằm mơ thấy núi băng lại nằm mơ thấy đại dương. Giữa chừng còn mơ hồ thức giấc vài bận, tự nghĩ sẽ tìm cái gì đó đắp nhưng đáng tiếc văn phòng Lý Đổi Đổi nào có những thứ ấy. Tôi mò mẫm trên sofa, cứ như thế tiếp tục thiếp đi, lạ là sau một lúc, cái lạnh liền biến mất.

Đợi đến khi tỉnh lại, tôi phát hiện đầu có chút nặng, nói đúng hơn là có chút đau đầu.

Tôi nghĩ chắc mình bệnh thật rồi...

Nhưng mà...

Tôi nhìn chiếc áo khoác đen đang đập trên người mình, trái tim vô thức nhảy lên liên hồi. Đây là Lý Đồi Đồi đập cho tôi sao... Tôi quay đầu nhìn liền thấy một người hoàn toàn không thể ngờ tới...

Người đó đang quay lưng lại với tôi và đứng trước bàn làm việc của Lý Đồi Đồi...

Nhưng đó không phải Lý Đồi Đồi. Hiện tại xung quanh thân thể anh ấy đang có vô số những làn khói đen bao trùm.

Rõ ràng trước mắt là một người lạ mặt bí ẩn, song thay vì sợ hãi, tôi càng cảm thấy kích động hơn, “Anh... tình yêu...không dám tin...”

Anh ấy hơi nghiêng đầu, đồng thời những làn khói đen khi nãy bao quanh thân thể giờ đã bay lên phía trên, che mất gương mặt của anh ấy. Thứ tôi nhìn thấy được chỉ là bóng lưng màu đen cùng đôi mắt sáng như sao trời.

Tôi ngồi thẳng người dậy, đang muốn đến bên cạnh anh ấy, nhưng do hành động quá vội vàng, thân thể tôi bất ngờ không còn chút sức lực, lại thêm có chút vầng đầu hoa mắt.

“Em sốt rồi”, giọng nói của anh ấy rất dịu dàng, hết như ánh nắng và làn gió trong ngày xuân ấm áp, nhẹ nhàng thổi qua mặt tôi.

Lúc trước tôi một mực cho rằng, “tình yêu không dám tin” chắc hẳn là tên bạn trai cũ biến thái chuyên đi đeo bám. Song hiện tại sự tình bất ngờ có chút thay đổi. Tên bạn trai cũ đang bị nhốt, anh ta nhất định không thể đứng đây... Vậy người này...

“Rốt cuộc anh là ai?”

Anh ấy bước về phía tôi, những làn khói đen vẫn tản mát khắp phía. Khi anh ấy quay người, từng bước chân của anh như bước lên trái tim của tôi khiến nó không ngừng đập lên liên hồi.

Thình thịch, thình thịch.

Tôi lo rằng nhịp tim rộn ràng của mình sẽ bị anh ấy nghe thấy.

Anh ấy ngồi xổm trước mặt tôi, khoảng cách gần trong gang tấc song gương mặt anh lại bị áo choàng và một làn khói đen che mất. Tôi vẫn như cũ không thể nhìn rõ.

“Anh là ai không quan trọng, quan trọng hơn...”, giọng nói dễ nghe của anh ấy tràn ngập sự dịu dàng, “Em bị bệnh rồi.”

“Cảm.. cảm xoàng mà thôi... Một tuần nữa là khỏi ấy mà.”

Anh ấy nhấc tay lên, những ngón tay thon dài chạm vào trán tôi. Sự tiếp xúc lạnh lẽo ấy khiến toàn thân tôi run rẩy.

Tôi vốn bị nhốt một mình trong văn phòng của Lý Đối Đối, lại có một người thần bí xuất hiện ở đây, thế nhưng tôi không hề sợ hãi, ngược lại lại có một niềm vui cảm kích...

Đúng vậy, di chứng của việc xem quá nhiều ngôn tình khiến hiện tại trong đầu tôi toàn là những hình ảnh về cảnh XXX...

Điều này hoàn toàn không phù hợp với tính cách điềm đạm của tôi!

Tôi lắc mạnh đầu, giữ sạch những hình ảnh đó và cả tay của anh ấy. Tôi nghĩ, nhất định do sốt cao nên mới khiến đầu óc nóng như thiêu đốt thế này. Nếu không vì sao dù không nhìn thấy mặt đối phương, chỉ đơn thuần bị anh ấy đụng phải liền nghĩ đến mấy cảnh đó...

Tôi thu người về phía sau, không phải vì sợ anh ấy, mà vì sợ bản thân nhất thời không khống chế nổi sẽ nhào đến...

Đối phương dường như nhìn thấu suy nghĩ của tôi, anh ấy cười nhẹ một tiếng, tuy không nhìn thấy mặt nhưng tôi nghĩ, sở hữu một giọng nói đẹp thế như vậy, chắc chắn anh ấy phải rất đẹp trai...

“Anh... lúc trước là anh tặng quà cho tôi”

“Phải.”

“Hình như mấy thứ đó rất đắt.”

“Nếu như chỉ bàn đến vấn đề đắt rẻ thì tặng em như thế vẫn không xứng. Nhưng chúng rất hợp với em.”

Không, không, tôi cảm thấy nếu bàn đến vấn đề đất rẻ, cái đầm đen kia vẫn là quá đắt...

Nhưng tôi cố nuốt những suy nghĩ ấy vào trong vì không muốn phá hỏng bầu không khí...

“Vây... anh... anh tặng tôi quà, lại đến gặp tôi, nếu anh không tiện nói ra thân phận của mình thì chí ít anh có thể nói cho tôi biết lý do được không?”

Anh ấy im lặng hồi lâu, “Anh đã nói lý do với em rồi mà.”

“Hà?”

Anh ấy nâng tay lên sờ má tôi, động tác bất ngờ ấy vô cùng thuần thực và thân thiết biết bao! Song vào giờ phút này, dường như là ảo giác, tôi cảm thấy trên đầu ngón tay anh ấy, vì chịu kích động mà có chút run rẩy. Anh ấy nhẹ nhàng vuốt ve gò má tôi, khi thấy phản ứng ngây ngốc của tôi anh ấy mới cười nói, “Là vì yêu.”

“Yêu... tôi sao?”

“Ừ”, giọng nói anh ấy khàn đục đầy từ tính nhưng cũng chứa đầy sự mê hoặc, “Anh yêu em.”

(Tây: tui chảy thành nước đây chị em)

Đùng!

Một lời tỏ tình bất ngờ không kịp phòng bị dường như là một tiếng nổ lớn. Người ấy đã bắn một phát súng thẳng vào trái tim mong manh của tôi, cứ thế xuyên qua 99 thành lũy phòng bị, nhưng đến thành lũy cuối cùng mang tên “Vì sao” thì viên đạn ấy đã bị chặn lại.

“Tại sao?”

“Cho nên anh mới nói, đây chính là tình yêu không dám tin của em.”

Đúng, anh nói rất đúng, tình yêu của tôi, thật sự khiến người ta không thể nào tin được...

“Thật ra, anh có thể giải thích một chút cái lý do này không, nếu như vậy không chừng tôi có thể tin.”

“Anh không thể nói.”

“Vì sao?”

“Anh không thể nói.”

Một vòng luẩn quẩn...

Đúng lúc tôi cảm thấy cuộc trò chuyện của chúng tôi sẽ chẳng đi đến đâu thì tình yêu không dám tin của tôi bất ngờ nghiêng đầu, anh ấy lùi về sau một bước rồi đứng thẳng người dậy, “Em hãy tự lo cho bản thân thật tốt, anh phải đi rồi.”

Tôi biết nếu mình hỏi vì sao cũng chẳng có tác dụng gì nên tôi đổi sang một câu hỏi khác, “Khi nào chúng ta mới có thể gặp lại?”

“Sẽ rất nhanh thôi, em đừng nôn nóng.”

Anh ấy lùi về phía sau, thân ảnh trong làn khói đen dần dần biến mất. Trước khi anh ấy hoàn toàn rời khỏi, bên ngoài văn phòng truyền đến những tiếng bước chân dồn dập. Cửa phòng đột nhiên mở toang, Lý Đồi Đồi đứng ở cửa nhìn tôi, sau đó nhìn lớp khói đen ở góc phòng. Đôi mày hấn chau lại, chiếc roi vàng đã quất ra, song khi nó chưa kịp quất đến thì làn khói đen đã hoàn toàn biến mất.

“Hạ chí đã qua, đêm tối sẽ ngày càng dài hơn. Phải hết sức cẩn thận.”

Lý Đồi Đồi nhíu chặt mày lại, nhìn chằm chằm vào góc phòng nơi bóng đen kia đã biến mất. Hấn im lặng trong chốc lát. Sau đó quay sang nhìn tôi đang ngồi trên sofa, bất chợt mày càng nhíu chặt hơn.

Tôi vốn nghĩ hấn sẽ chất vấn tôi cả đồng chuyện liên quan đến người con trai thần bí kia nhưng thật không ngờ được, hấn mở miệng ra lại là câu, “Sao cô lại bệnh nữa rồi?”

Ông trời chứng giám, từ sau khi đến mượn nhà của hấn, mỗi ngày con đều đếm tiền lương sống qua ngày, bị bóc lột muốn ngã bệnh mà cũng không dám, song cơn cảm lạnh này lại muốn ngăn cũng không ngăn được. Đây có thể nói là lần bị cảm thứ hai trong năm, đối với một tác giả

manga dù không vận động vẫn khỏe mạnh như tôi mà nói, tỉ lệ bị bệnh như này đã là rất thấp rồi!

Ấy vậy mà Lý Đồi Đồi vẫn chê tôi “lại bị bệnh nữa”...

Nhưng nghĩ lại cũng đúng... Từ khi tôi đến chung cư của hắn, từ tầng 1 đến tầng 8, người từng bị bệnh chỉ có một mình tôi, về phần đám phi nhân loại kia... bị thương thì có song không hề bị bệnh. “Hiệp hội dưới lòng đất này ảm thấp tới tăm quá”, tôi xoa xoa chiếc mũi có chút nghẹt của mình, “Chỉ là cảm lạnh thôi, không phải chuyện gì to tát. Uống thuốc bảy ngày, không uống thuốc một tuần có khác gì nhau lắm đâu.”

Lúc này Lý Đồi Đồi mới dời ánh mắt và đi đến trước bàn làm việc của hắn. Hắn quét mắt một lượt những thứ đặt trên bàn, sau đó đi tới đi lui mấy bận trong phòng, hắn xoa xoa cằm, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Cái kia...”, tôi giơ tay, hệt như một học sinh đang báo cáo với giáo viên nói, “Tôi không hề ăn cây táo rào cây sung, nhờ người đến cứu tôi đâu nha.”

Lý Đồi Đồi quét mắt qua nhìn tôi nói, “Cô vốn cũng không có bản lĩnh gọi người như vậy đến cứu mình đâu.”

Lời này của hắn khiến tôi có chút kinh ngạc, “Anh ấy rất lợi hại sao? Lợi hại đến mức nào?”. Tôi nghiền ngẫm một chốc, nếu không có đối tượng so sánh, chỉ nói miệng thôi sao biết được anh ấy lợi hại thế nào? Chính vì thế tôi liền bổ sung, “Có lợi hại như anh không?”

Lý Đồi Đồi quay đầu nhìn tôi.

Tôi dẫn đo một hồi hỏi, “Vậy có lợi hại như Vệ Vô Thường không?”

Lý Đồi Đồi lúc này mới dời mắt đi, “Người Vệ Vô Thường toàn mùi cương thi, từ xa đã có thể nghe thấy, còn kẻ này không như vậy.”

“Tức là anh ấy không phải cương thi?”

“Đúng, nhưng cái gì cũng đều không phải”, Lý Đồi Đồi cầm tài liệu trên bàn khi này tình yêu không dám tin của tôi chạm vào. Hắn đưa lên mũi ngửi, sau đó quăng xuống, “Một chút khí tức cũng chẳng lưu lại.”

Tôi bất ngờ nhớ tới một chuyện, lúc trước Bồi Bồi có nói với tôi rằng, khi Hiệp hội tiến hành kiểm tra về việc phân biệt các loài phi nhân loại, Lý Đồi Đồi đều đáp đúng cả. Nhưng lần này, hắn lại không phân biệt nổi người kia là giống loài nào, từ góc độ này cho thấy, người đàn ông thần bí ấy chắc lợi hại hơn cả hắn ta?

Trong lòng tôi đã có đáp án nhưng lại không định vạch trần nên quyết định lướt qua vấn đề ai lợi hại hơn ai, “Câu nói cuối cùng của anh ấy anh có nghe thấy không?”

“Có.”

“Vậy là ý gì?”

Lý Đồi Đồi im lặng trong phút chốc, dường như đang suy ngẫm điều gì đó, nhưng rất rõ ràng hắn không muốn nói cho tôi biết mà lại hờ hững quét mắt về phía tôi nhíu mày nói, “Mèo có chín cái mạng.”

Tôi không hiểu tại sao hắn lại nói sang vấn đề này, tôi ngăn người nhìn chằm chằm hắn. Hắn nói tiếp, “Tò mò hại chết con mèo.”

“Cho nên...?”

“Cho nên, mới bệnh chút xíu mà muốn mất nửa cái mạng như cô thì tò mò lung tung làm gì?”

Tôi, “...”

Lúc châm chọc người khác Lý Đồi Đồi thật sự suy luận rất có logic.

“Ngoan ngoãn chờ ở đây đi”, hắn nói xong liền lấy trong túi quần ra một hộp thuốc, không chút nhân nhượng ném về phía tôi.

Đó là một hộp thuốc cảm.

Lý Đồi Đồi sắp xếp nhốt tôi trong văn phòng hắn... lẽ nào do hắn biết tôi sắp bị bệnh nên liền ra ngoài mua thuốc sao?

Tôi mấp máy môi, đang định hỏi hắn đầu đuôi thì hắn đã bước thẳng ra cửa. Vào lúc cánh cửa sắp đóng lại, Lý Đồi Đồi còn ném lại một câu, “Nếu có chuyện gì thì dùng điện thoại ở trên bàn, số 48424843.”

Khi cửa đã hoàn toàn đóng lại, tôi vẫn chưa hết thần thờ. Sao Hiệp hội có thể chọn dãy số dùng khi khẩn cấp tức cười như vậy chứ, “Có phải số hai không, có phải ngốc không.”

Các người chẳng lẽ không nghe ra được chúng trùng âm với nhau sao?

(Tây: dãy số trên âm đọc khá tương đồng với câu Tiểu Tín nghĩ)

Chương 39

Ngủ... Ngủ cùng rồi???

Đến tối Lý Đồi Đồi đã quay lại, không vì chuyện gì khác chỉ vì hần đến giờ làm việc rồi.

Cả ngày nay tôi ngồi lì trên sofa trong phòng hần không có chuyện gì làm. Mấy tiếng đồng hồ trôi qua, ăn tối xong, đang cảm thấy có chút căng da bụng chùng da mắt thì bóng đèn neon trong phòng hần được bật lên. Hiệp hội bắt đầu một ngày làm việc mới.

Lý Đồi Đồi với bộ dáng tây trang giày da bước vào văn phòng, hần híp mắt nhìn tôi khiến tôi lập tức ngồi dậy ngay ngắn. Phía sau hần là những nhân viên cấp dưới, các hồ sơ không ngừng được đặt lên bàn.

Có người để hồ sơ xong liền rời khỏi. Một người trông có vẻ là thư kí đang đứng bên cạnh bàn của hần, cô ấy đang muốn báo cáo gì đó nhưng khi quay đầu nhìn thấy tôi liền ngậm miệng không nói nữa.

Lý Đồi Đồi liếc sang nhìn tôi, tôi liền biết điều nâng hai tay lên bịt tai mình lại, nhưng trò trẻ con này sao có thể hoàn toàn ngăn cản âm thanh chứ? Mấy người bọn họ thừa biết điều đó, tôi chắc lại phải quay về phòng giam rồi.

Ngay khi vừa muốn giữ lại chút tôn nghiêm, một mình rời khỏi đó thì Lý Đồi Đồi đã cúi đầu nhìn những sấp văn kiện trong tay, như không có gì xảy ra nói, “Cô cứ nói đi, có chuyện gì?”

Được sự cho phép của Lý Đồi Đồi, cô thư kí cũng không ngại sự có mặt của tôi làm trễ nải thời gian mà trực tiếp báo cáo, “Sáng sớm hôm qua, ở gần khu Bia Giải Phóng dường như có xuất hiện phép thuật, tạo ra một tiếng động vô cùng lớn, năng lượng của nó tỏa ra có thể đạt đến mức A. Tuy không gây thương tổn gì đến con người nhưng đã khiến cư dân xung quanh chú ý. Bên chính quyền giải thích do công trường đang thi công nên mới tạm thời xóa bỏ sự nghi ngờ của họ.”

Lý Đồi Đồi ngồi xuống ghé hỏi, “Nguyên nhân là gì?”

“Trước mắt chúng tôi vẫn đang tìm hiểu nguyên nhân. Xung quanh hiện trường có camera giám sát, chúng tôi đã thu lại sự việc xảy ra lúc đó rồi”. Nói xong cô thư ký nhanh nhẹn đi đến chiếc máy chiếu đặt trước sofa.

Để không làm phiền đến cô ấy, tôi liền đi ra phía sau sofa đứng. Cô ấy gạt đầu, cảm ơn sự phối hợp của tôi.

Khi máy chiếu mở lên, cô ấy bấm chiếc điều khiển từ xa một cái, trên tường liền xuất hiện một đoạn băng ghi hình cắt từ camera giám sát.

Đó là cảnh những căn nhà cũ kĩ ở Sơn Thành, tuy chúng có cũ nát thật nhưng vẫn còn chắc chắn. Cảnh vật rất yên tĩnh, nếu như không có những chiếc lá đang phát phơ trong gió thì đây chẳng khác gì một bức hình chụp.

Tôi quay đầu liền thấy Lý Đồi Đồi và cô thư ký kia nhìn vào đó rất nhập thần. Chẳng lẽ.... chỉ có mình tôi là bị mù thôi sao?

Tôi dụi dụi mắt, bất chợt nghe Lý Đồi Đồi nói, “Dừng lại.”

Cô thư ký dừng đoạn phim, lúc này những chiếc lá đã không còn đong đưa nữa, tôi biết đây mới đích thị là một tấm hình. Lý Đồi Đồi ngồi sau bàn làm việc, biểu cảm vô cùng nghiêm túc và trầm trọng, “Trực tiếp tua nhanh đến khúc đó đi.”

“Vâng”, thư ký đáp xong liền dùng tốc độ x4 tua tới.

Tôi, “....”

Thì ra họ cũng không nhìn thấy gì! Vậy cái bộ dạng nghiêm túc khi nãy là đang diễn cho tôi xem sao?

Tôi trầm trợn mắt với hai người họ.

“Dừng lại, lùi về trước hai giây”, Lý Đồi Đồi nói, “Lùi, lùi nữa”. Theo từng mệnh lệnh của hắn, băng ghi hình lùi lại 6 giây. Trong khoảng 6 giây đó, tôi nhìn thấy trên nóc tòa nhà có hai bóng hình màu đen, hai chiếc bóng đó bay nhanh như chớp, lúc quần chặt vào nhau lúc lại rời ra, khiến người ta không tài nào nhìn rõ được đó là gì.

“Tiếp tục lùi, chậm một chút.”

Băng ghi hình được lùi thêm về trước đó 6 giây, dùng tốc độ cực chậm mà phát. Lần này, tôi đã có thể nhìn rõ, đó là hai người đang đánh nhau trên nóc các tòa nhà, tuy đã phát chậm lại gấp mấy chục lần, những chiếc lá đong đưa cũng chậm đến mức như vào chiều không gian khác, song động tác của hai người kia vẫn nhanh đến độ không nhìn ra.

Khi thời gian xem đoạn ghi hình càng ngày càng lâu, tôi bất chợt nhận ra... một trong hai cái bóng đen kia... dường như có chút quen thuộc.

“Á...”, tôi không kiềm được than một tiếng, “Không dám tin...”

Tình yêu không dám tin của tôi....

Tôi lập tức bụm miệng lại, quay đầu nhìn Lý Đồi Đồi, nhưng không kịp phòng bị đã nhìn phải ánh mắt âm trầm của hắn.

Song ánh mắt ấy không dành cho tôi, cũng không phải dành cho tình yêu không dám tin của tôi, hắn ta là đang nhìn chăm chăm vào người đang đánh nhau với anh ấy.

Thân ảnh người kia rất mờ ảo, nhưng lại thấy được lờ mờ một vệt màu đỏ ở trước ngực anh ta, nó giống như... một chiếc khăn nhét vào túi vào vệt.

Lý Đồi Đồi trầm mặc nhìn không nói. Tôi cảm thấy nhiệt độ xung quanh nhất thời giảm xuống mạnh, đúng, là giảm xuống, chính bởi không khí toát ra từ người hắn càng ngày càng lạnh lẽo.

Đối với một Lý Đồi Đồi như thế này, với bản năng của một con người, tôi cảm thấy rất sợ hãi.

“Sau đợt chấn động mạnh sẽ có vài vật bị chịu ảnh hưởng của nó. Các cô có đem về không?”

“Dạ có, kẹp bên trong hồ sơ khi này có lá của cây Hoàng Giác trồng bên cạnh hiện trường ạ”. Lý Đồi Đồi mở hồ sơ thì thấy một túi zip, hắn từ chiếc túi lấy ra một chiếc lá.

Lúc trước Bồi Bồi từng nói, thân thể của phi nhân loại bọn họ có năng lượng, mà dòng năng lượng này hết như vân tay của con người vậy, không ai giống ai cả. Năng lượng ẩn sâu bên trong cơ thể của phi nhân

loại, khi giải phóng ra ngoài sẽ tạo ra những ảnh hưởng khác nhau đối với môi trường xung quanh. Đồng thời năng lượng đó sẽ tạo ra những hoa văn ẩn kín trên những vật xung quanh mà mắt thường khó lòng phát hiện.

Nếu dùng những phương thức điều tra pháp thuật đặc thù, so sánh với dữ liệu hoa văn vốn có, họ có thể tìm ra người đó là ai.

Pháp thuật này thường dùng để truy tìm những tội phạm phi nhân loại, là thủ pháp điều tra thường dùng của họ.

Là chủ nhiệm của Hiệp hội, Lý Đồi Đồi đương nhiên tinh thông pháp thuật này. Nhưng trong đầu hắn không thể chứa đựng hết những hoa văn ẩn kín, hắn chỉ có thể xác định người quen mà thôi...

Trong lúc tôi đang nghĩ xem người đó có thể là ai thì “rầm” một tiếng, chiếc lá Lý Đồi Đồi đang nắm trong tay bị khí tức xung quanh người hắn thiêu đốt thành tro bụi. Một góc bàn làm việc phút chốc gãy lìa, các tài liệu trên bàn bị xé đôi, hết như những lưỡi dao bay về bốn phía, thật không may có một mảnh giấy vụn đang bay về phía tôi.

Tôi vốn không kịp né tránh, cô thư ký bên cạnh thấy thế liền lập tức bày một kết giới bảo vệ tôi. Nhưng vẫn có một mảnh giấy vụn sắc như lưỡi dao xuyên qua được kết giới ấy mà xẹt qua tai tôi.

Một sự đau đớn từ tai truyền đến.

Tôi ngây ngốc đưa tay lên chạm vào tai mình. Lúc hạ xuống liền phát hiện trên đầu ngón cái và ngón giữa đã dính đầy máu.

Mùi máu lượn lờ trong không khí đã thu hút sự chú ý của thư ký, đồng thời cũng thức tỉnh Lý Đồi Đồi. Hắn ta xoay đầu nhìn tôi, tôi cũng ngây ngốc nhìn hắn.

Trong phút chốc, biểu tình của hắn càng kì quái hơn, hết như nổi tức giận khi nãy vẫn chưa tan hết, lại giống như sự kinh hoàng bị chôn kín nơi sâu thẳm tận đáy linh hồn.

Tôi không tài nào hiểu được những cảm xúc phức tạp đó của hắn, nhưng cô thư ký bên cạnh đã bóp chặt mũi lại nhắc nhở tôi, “Cô Tô, xin cô hãy

nhẹ nhàng xử lý vết thương, nếu máu chảy ở đây sẽ có chuyện không hay xảy ra đó ạ.”

“Ồ...”, đây là địa bàn của những ma cà rồng, khi tôi vừa tiến một bước để lấy khăn giấy thì Lý Đồi Đồi đã đứng dậy, hắn nhanh chóng đi đến trước mặt tôi, hắn nhìn vào cổ tôi sau đó không chút do dự nói thư ký hãy lôi tôi ra khỏi văn phòng của hắn.

Hả?

“Chờ chút đã... Tôi không phải đang bị giam giữ sao?”

“Đổi chỗ giam khác.”

“Vậy trước tiên cho tôi cầm máu đã... anh từ từ chút.”

“Đi trước đi rồi cầm”

“Đợi đã... Lý Đồi Đồi, không phải....”

Tôi rất muốn bảo Lý Đồi Đồi thôi đừng lôi kéo nữa, bởi vì khi rời khỏi văn phòng của hắn, lướt qua phòng thư ký, tôi đã thấy rất nhiều nhân viên nhìn mình nuốt nước bọt.

Hành động này của hắn ta chẳng khác gì đem tôi - một cục thịt tươi, dạo quanh hang hổ đói.

Khi tôi đang vùng vẫy muốn thoát ra thì bất ngờ hắn dừng bước và xoay phắt người qua. “Rầm”, hắn dùng một tay chống tường ép sát vào người tôi.

Tôi chấn kinh trở mắt nhìn hắn. Quan sát hắn ở khoảng cách gần như vậy khiến tôi có chút xấu hổ, “Tôi nói anh đừng lôi kéo tôi đi đột ngột như thế, rồi giờ anh lại đứng áp sát tôi vào tường, thật sự cũng rất kì quái...”. Tôi nhìn ra phía sau lưng hắn, cả phòng thư ký với mấy cặp mắt kính của các em trai em gái đang vừa lau nước bọt vừa xem kịch vui.

“Cái đó... tốt xấu gì anh cũng là chủ nhiệm mà.”

“Ô Tô Tiểu Tín, nể tình cô không hiểu tình hình hiện tại, cho nên tôi sẽ tha thứ cho sự ngu si của cô. Nhưng ba điều tôi sắp nói với cô đây, cô nhất định phải ghi nhớ thật kĩ cho tôi.”

Tôi ngây ngốc nhìn hắn, “Hôm nay hình như anh hơi kì lạ đó... Có chuyện gì anh không thể nói thẳng ra sao? Vội vàng chỉ có mấy phút?”

“Bởi vì ngay bây giờ cô phải thực hiện điều thứ nhất”, hắn nhìn chăm chăm vào mắt tôi, vô cùng nghiêm túc nói, “Thứ nhất, thời gian sau này của cô đều do tôi quản lý, từng giây từng phút, cô đều không được rời khỏi tầm mắt của tôi.”

“Hả?”

“Thứ hai, sau này, mọi phạm vi hoạt động của cô chỉ giới hạn trong tòa chung cư và sân trước chung cư, một centimet ra khỏi đó cũng không được.”

“Cái gì?”

“Thứ ba, buổi tối, cô phải đến phòng tôi ngủ.”

“Hảaaaaaaa?????”

Tôi nói này Lý Đồi Đồi, không phải hôm nay khi anh đốt cháy chiếc lá kia thì não anh cũng bị nướng đến hỏng luôn rồi không?

Chương 40

Đi được nửa đường rồi đó! Cỗ vũ chị Tây đi thôi các cô :-*

“Sao anh không trói tôi lên giường anh ngủ luôn đi?”

“Nếu cô đã đề nghị thế thì tôi sẽ trói cô ở phía trên.”

“Hả?”

Tôi ngây ngốc nhìn Lý Đồi Đồi. Theo những gì tôi biết về hắn thì dù thế nào tôi cũng không nghĩ đến sẽ có một ngày... hắn lại nói với tôi như vậy.

Là do da mặt tôi quá mỏng chăng?

Chính tại thời điểm cả hai chúng tôi đều trầm mặc, sau lưng bỗng truyền đến những tiếng trao đổi khe khẽ. Tôi quay đầu, khi nhìn qua vai của Lý Đồi Đồi, tôi thấy những thư ký đứng trong phòng, không hiểu vì sao đang nhìn chúng tôi với gương mặt kích động đến độ đỏ bừng lên. Họ hết nhìn trái lại nhìn phải, rồi anh một câu tôi một câu, chẳng khác gì đám đông luôn luôn mong chờ hóng drama bất ngờ nghe được một tin tức kinh thiên động địa. Đến cả những cục thịt ngon lành trong nồi lẩu bốc khói cũng không thể khiến họ phân tâm.

Tôi vô cùng xấu hổ.

Lý Đồi Đồi dường như đã để ý thấy ánh mắt của tôi đã dời đi nơi khác, vì thế hắn ta cũng quay đầu lại. Chỉ với một ánh mắt sắc lẹm phóng ra từ sau gọng kính màu vàng kim, hệt như hàng ngàn nhát chém bén nhọn về phía phòng thư ký, tất cả bọn họ, cả nam lẫn nữ đều nhanh chóng thụt đầu rụt cổ, yên lặng như những con gà nhép quay người rời đi, không những thế còn nhanh tay đóng cửa, đến một cái cúi đầu cũng chẳng có.

Khi không còn bị người khác giám sát, tôi mới dần dần bình tâm lại. Sắp xếp lại suy nghĩ cùng cảm xúc xong, tôi ngẩng đầu nhìn Lý Đồi Đồi. Sau khi quan sát và đánh giá hắn một lượt, tôi mới đặt ra một nghi vấn, “Chẳng lẽ anh đột nhiên thích tôi rồi sao?”

Lý Đồi Đồi nhú chặt mày, đôi mắt sau gọng kính vàng cũng dần híp lại.

“Cô nghĩ nhiều rồi đấy.”

“Nếu không sao anh lại bắt ngờ yêu cầu tôi mấy điều này chứ. Hai người đánh nhau trong đoạn băng kia, ngoài tình yêu không dám tin của tôi, anh quen người còn lại sao?”

Ánh mắt của Lý Đồi Đồi càng trở nên kì lạ hơn, “Cô nói, người cùng kẻ đó đánh nhau, chính là gã đàn ông mặc áo đen, không biết từ đâu xuất hiện ở chốn đồng không mông quạnh đây hả?”

“Lẽ nào anh tức giận vì người đó là anh ấy sao? Vậy người còn lại là ai, tại sao anh xem xong phản ứng lại mạnh như vậy? Còn đặt ra ba yêu cầu vô lý với tôi nữa?”

Hắn ta nghe xong dường như bị chọc tức đến bật cười, hắn thu tay về rồi khoanh trước ngực, “Cái thứ ‘tình yêu không dám tin’ gì đó là thả gì chứ? Đáng để tôi lưu tâm sao?”

Tôi có chút tức giận, “Biểu hiện của anh ấy trong băng ghi hình ban nãy rất xuất sắc đó.”

“Cô cũng nhìn thấy nữa à?”

“Tuy tôi nhìn không rõ hai người đó đánh nhau thế nào nhưng một trong hai người lợi hại vậy chẳng phải người còn lại cũng rất tài giỏi sao. Từ việc anh để tâm đến kẻ đối đầu với tình yêu không dám tin của tôi, vậy có thể thấy kẻ đó sức mạnh vô cùng to lớn. Anh ấy có thể cùng kẻ đó không phân cao thấp, đồng nghĩa với việc anh ấy cũng rất lợi hại, hơn nữa còn rất đẹp trai, phóng khoáng...”

Lý Đồi Đồi liếc xéo tôi một cái, dường như lười cùng tôi nói tiếp, hắn giơ tay bắt lấy cánh tay tôi, sau đó kéo tôi đi về phía trước, “Tôi không có thời gian đôi co với cô.”

Hắn lôi tôi đi với tốc độ cực nhanh, chẳng bao lâu liền đến chỗ pháp trận ra vào của Hiệp hội. Không chờ tôi kịp nói thêm điều gì với hắn, pháp trận dưới chân đã sáng lên, sau một màn ánh vàng lướt qua, khi mở mắt ra, tôi đã đứng dưới tòa chung cư cũ nát của mình.

Vừa khéo hiện tại đang là nửa đêm, sau vài tiếng tru của con Mãng Tử từ trên lầu truyền đến, bốn bề càng im lặng đến đáng sợ.

Lý Đồi Đồi lôi tôi vào phòng của hắn.

Đến lúc này tôi mới bắt đầu có chút run sợ, “Không đùa chứ, Lý Đồi Đồi? Anh đang nghiêm túc hả? Anh thật sự sẽ trói tôi trên giường của mình sao?”, tôi thậm chí tưởng tượng đến viễn cảnh đó, bản thân cảm thấy không thể nào chấp nhận được, “Chúng ta nói chuyện chút đi, chúng ta nói chuyện nghiêm túc nào.”

“Không nói gì hết”, Lý Đồi Đồi vẫn tiếp tục kéo tôi đến cửa phòng của hắn. Bàn tay đang nắm lấy cánh tay tôi chẳng khác gì gọng kìm, dù tôi có giãy giụa thế nào cũng không giằng ra được. Hắn vô cùng kiên định lôi chìa khóa phòng ra mở cửa.

Cửa phòng vừa mở ra, ánh đèn trên hành lang liền chiếu thẳng vào phòng khách. Lúc này Hắc Cầu đang ngồi đó liếm móng vuốt của mình, khi nhìn thấy Lý Đồi Đồi lôi tôi vào nhà, nó lập tức ngồi thẳng người dậy, vẫy đuôi lia lịa nói, “Ô Tiểu Tín, cô lại làm cái chi khiến chủ nhân của tui nổi giận rồi, thật là, cô không sợ chủ nhân tui giết cô hử?”

“Chủ nhân của mi điên rồi”, không có ai để tôi xả giận vì thế tôi chỉ đành hét về phía con mèo, “Anh ta muốn trói tôi lên giường của anh ta đó!”

Hắc Cầu dường như bị câu này của tôi dọa cho một trận, nó mở tròn mắt hết nhìn tôi rồi lại quay sang nhìn Lý Đồi Đồi.

“Hắc Cầu, đem sợi dây của ngươi lại đây.”

Lời của Lý Đồi Đồi vừa hay minh chứng cho câu nói của tôi, Hắc Cầu sợ hãi nhảy dựng lên, “Ôi trời ơi, cmn, Ô Tiểu Tín, cô cho chủ nhân tui ăn cái chi vậy, dọa chết tui rồi.”

Thật mong đúng như những gì Hắc Cầu nói, nếu thật sự tôi hạ thuốc hắn ta thành ra thế này thì chỉ cần đưa thuốc giải là xong, hắn có thể khỏe lại. Nhưng đằng này không phải như thế! Lý Đồi Đồi thật sự tự mình phát điên!

Lần này không cần tôi đánh con mèo, Lý Đồi Đồi chỉ liếc Hắc Cầu một cái đã khiến nó sợ hãi kêu meow một tiếng, nhanh chóng chạy đi tìm sợi

dây thừng đặt ở góc phòng.

Lý Đổi Đổi mạnh bạo đóng cửa “rầm” một cái rồi lôi tôi hẳn vào phòng ngủ của hắn.

Khi đứng ở cửa phòng tôi đã thấy được chiếc quan tài mà Lý Đổi Đổi chuyên dùng để ngủ...

Quan tài!

Mẹ nó, sús chút nữa tôi quên, hẳn ta là ma cà rồng, lúc đi ngủ làm gì có giường chiếu. Hẳn ta ngủ trong quan tài! Hẳn muốn trói tôi trong quan tài!

Trong quan tài đó!

Trong chớp mắt tôi cảm thấy ý tưởng trói tôi trên giường còn dễ chịu hơn tình cảnh này.

“Không không không, Lý Đổi Đổi, anh có lời gì, có yêu cầu gì thì cứ nói với tôi, chúng ta cùng nhau bàn bạc, xin anh đừng làm như thế!”

Trong khi tôi đang van xin hắn thì Hắc Cầu đã đem dây đến.

Mẹ nó, trong nhà hắn thật sự có dây dẫn mèo đi dạo, sợi dây này có tác dụng gì chứ? Lý Đổi Đổi lúc trước có dẫn Hắc Cầu đi chơi sao?

Nhưng hình như đây không phải lúc để ý tới mấy chuyện này.

“Lát nữa tôi phải trở về Hiệp Hội, hôm nay không có thời gian giải thích với cô nguồn cơn câu chuyện. Nhưng theo hiểu biết của tôi về cô, nhất định cô sẽ không ngoan ngoãn ở lại đây. Cho nên...”, Hắc Cầu nhảy lên vai của Lý Đổi Đổi, trong miệng đang ngoạm một sợi dây. Nó nhả dây vào tay hắn ta, hắn ta đưa cho tôi rồi nói, “Cô tự trói đi, sau đó trèo vào đó nằm.”

Còn muốn tự tôi trói rồi trèo vào đó nằm sao? Hẳn ta còn có nhân tính không vậy?

Tôi dờ dẫm nhìn hắn, “Nếu anh muốn hôm nay tôi ở đây, cũng được, không vấn đề gì, tôi sẽ xem như mình bị giam trong phòng anh, tôi thề tôi không trốn đi đâu.”

“Hừ”, hắn cười lạnh một tiếng, “Cô nghĩ tôi tin lời thề của một con người sao?”

“Anh hãy tin tôi lần này đi, thật đó! Đêm nay tôi sẽ không trốn đi đâu. Lát nữa tôi sẽ bật camera cho anh, anh cứ đến Hiệp hội mà giám sát tôi, tôi sẽ chỉ ở đây thôi, không đi đâu hết. Nếu anh đã không có thời gian giải thích thì tôi sẽ đợi anh quay về nói tiếp.”

Lý Đồi Đồi quan sát tôi một lượt, tôi biết, hắn là người chịu mềm không chịu cứng vì thế tôi cố gắng nặn ra vài giọt nước, dùng đôi mắt ngán lệ nhìn hắn, “Thật sự tôi không muốn khi chưa chết đã phải nằm vào quan tài đâu. Phòng anh cái gì cũng không có, trông hươ trông hoặc thế này, đáng sợ biết bao.”

“Có tui nè”, đôi mắt xanh lá như ma trời của Hắc Cầu sáng nhấp nháy, “Có tui ở cùng với cô nè.”

“Anh xem, càng đáng sợ hơn!”

Hắc Cầu trợn mắt nhìn tôi một cái, nó nhảy khỏi vai Lý Đồi Đồi trở vào phòng khách sau đó dùng móng vuốt vẽ pháp trận lên sàn nhà.

Tôi tiếp tục rung rung nước mắt nhìn Lý Đồi Đồi

Lý Đồi Đồi lại nhìn tôi rất lâu không nói, chẳng biết tôi đã nhìn gương mặt lạnh lùng không cảm xúc như sắt thép kia bao lâu, cuối cùng hắn là người đầu tiên dời mắt. Khi hắn quay mặt đi, vì không có sự cản trở của chiếc kính nên tôi có thể thấy rõ một tia cảm xúc gì đó đang lẫn lộn trong đôi mắt hắn.

Hắn có chút khó xử, dường như vừa thấu hiểu lại vừa có chút tức cười.

Nhưng biểu cảm này tôi chỉ kịp nhìn một chút thì hắn đã quay lưng đi.

“Được, vậy cứ ngoan ngoãn ở đây, không được đi đâu đấy”, Lý Đồi Đồi nói, “Tôi không nói đùa với cô đâu, nếu cô bước ra khỏi nhà, cô có thể sẽ phải chết.”

Hắn nói quá nghiêm túc khiến tôi có chút sợ hãi.

“Thật ra... chỉ cần anh nói điều này sớm hơn... tôi tuyệt đối sẽ không chạy nhảy lung tung, tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của anh”, đến đây

tôi khựng lại một chút, “Hay là, ở bên cạnh anh sẽ an toàn hơn? Nếu vậy thời gian này anh đi đâu cứ dẫn tôi theo là được?”

Tôi là người rất yêu quý mạng sống của mình nên không thích tự đâm đầu tìm chết. Lý tưởng của tôi chính là có thể bình an ăn uống thỏa thích chờ đến ngày qua đời. Tôi không muốn ném trải cuộc sống nhiều sóng gió, cho nên, đối với việc sinh tử này, tôi nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

“Đợi ở đây sẽ an toàn hơn ở bên cạnh tôi.”

Sau khi bỏ lại một câu này, Lý Đối Đối ra khỏi phòng, bước vào pháp trận Hắc Cầu đã vẽ khi nãy. Ánh sáng vàng chói vừa lóe lên, hắn đã biến mất.

Tôi xoa xoa cằm, ngồi trên nắp quan tài của Lý Đối Đối ngẫm nghĩ lại những điều hắn vừa nói. Lúc này Hắc Cầu đi vào, “Cô đừng có mà rờ mó lung tung các vật dụng trong phòng đó. Lỡ mà mần hư, cô đền không nổi đâu.”

Tôi bỏ qua mấy lời khích bác của nó rồi hỏi, “Hắc Cầu này, không biết tao có nghe nhầm không nhưng khi nãy, lúc Lý Đối Đối nói ra câu ấy, hình như có chút buồn bã...”

“Nhất định là cô bị ảo giác rồi, chủ nhân của tui làm sao mà buồn bã được? Chỉ có nhân loại vô năng lúc đối diện với các tình huống bất lực mới sinh ra các cảm giác buồn bã, đau khổ, bi thương mà thôi. Chủ nhân của tui là thiên hạ vô địch, từ trước đến nay chưa bao giờ có mấy loại cảm xúc đó.”

Tôi bĩu môi, bỗng nhiên lại nhớ đến câu nói của Lý Đối Đối ở trên hoang đảo khi hắn nhìn A Quý, “Cậu ta cầu xin Mỹ Mỹ lần này mang mình đi, chắc do lần trước cảm thấy rất hối hận khi chỉ có bản thân bị bỏ lại nơi tuyệt cảnh này.”

Tôi chắc chắn một điều, khi Lý Đối Đối nói ra câu này, nhất định đang rất đau lòng.

Tôi nghĩ, trong những tháng năm quá khứ mà tôi chưa từng trải qua, người chủ nhân thiên hạ vô địch này của Hắc Cầu, nhất định cũng có lúc phải ném trải sự bất lực cùng khó xử. Mà chuyện lần này, trực giác mách

bảo tôi rằng, hơn nửa có liên quan đến người xuất hiện trong băng ghi hình kia.

Chương 41

Tôi bị giam trong phòng Lý Đổi Đổi.

Hắc Cầu là con mèo vô tâm vô phể, mới ở cùng tôi một chút nó đã tự đi ra phòng khách ngủ mất tiêu.

Tôi không hề muốn đứng cạnh quan tài của Lý Đổi Đổi vì quan tài của hắn và Bồi Bồi khác nhau. Bồi Bồi nuôi một con chó Alaska vô cùng ngu ngốc. Bên ngoài quan tài bị nó gặm cắn đến nát tan, bên trong thỉnh thoảng còn bị sốc khi phát hiện những cục phân to đùng của nó.

Có thể nói, quan tài của Bồi Bồi chính là minh chứng tiêu biểu của chủ nghĩa siêu thực, chứa đầy những câu chuyện cười đen tối đến hoang đường.

Còn quan tài của Lý Đổi Đổi lại vô cùng quy củ... rất ra dáng là một chiếc quan tài thực thụ. Bình thường nếu vô tình liếc mắt sang sẽ chẳng có gì, song vào đêm hôm khuya khoắt phải đứng cạnh nó thế này, tôi lại cảm thấy có chút kinh dị.

Tôi quyết định dời sự chú ý của mình mà nhìn sang máy tính của Lý Đổi Đổi.

“Hắc Cầu”, vì chủ nhà đi vắng nên chỉ có thể hỏi tên osin mà thôi, “Tao có thể mượn máy tính của chủ nhân mi chơi chút không?”

“Chủ nhân có nói không được sao?”

“Không có”, tôi tự hỏi rồi tự trả lời. Hắc Cầu lạnh lùng, một cái cũng không thèm liếc nhìn tôi, tôi liền an tâm ngồi xuống mở máy tính lên. Sau khi đợi 2 3 phút, không yêu cầu password, màn hình nền trực tiếp xuất hiện trước mắt.

Màn hình chính rất tiêu chuẩn, trừ những app thường thấy thì chẳng còn gì khác. Tôi theo thói quen mở app đăng nhập vào QQ, trong lúc chờ đợi tôi mở trang mạng, nhập và tìm kiếm acc đăng truyện tranh của mình, “Bảng Bảng manga”.

Thật thần kỳ làm sao...

Khi tôi chỉ vừa nhập hai chữ “Bảng Bảng”, đang đánh tiếp chữ “m” thì phía trên đã tự động hiện lên chữ “manga” rồi.

Hả?

Sự việc có chút kì lạ nha.

Việc đánh chữ đáng nguyên rủa ở chỗ, nó sẽ tự động lưu lại những từ hoặc cụm từ mà người dùng thường nhập, sau này nếu chữ cái đầu tiên tương đồng, nó sẽ tự động chọn lấy từ đó.

Điều này đồng nghĩa, nếu người dùng chiếc máy tính này trước kia chưa từng tìm kiếm qua “Bảng Bảng manga” thì máy tính đã không thể tự động hiện lên như vậy.

Từ đó có thể đoán được, trước kia Lý Đổi Đổi... nhất định đã tìm kiếm dòng chữ “Bảng Bảng manga”.

Nghĩ đến việc này không biết vì sao, tôi bất giác có chút... chột dạ. Dường như tôi đang bị người khác phát hiện ra bản thân làm việc gì đó không đúng đắn.

Tôi nhanh chóng nhấn nút Enter.

Trang web đang tìm kiếm từ khóa, khi liên kết hiện lên tôi nhanh chóng nhấp vào truy cập. Không phải do cố ý, chỉ là tôi vô thức di chuột đến góc phải bên trên của màn hình vì điều đầu tiên tôi làm khi vào trang web này chính là kiểm tra tình hình bình luận của độc giả hôm qua hoặc chuẩn bị cho việc đăng chương mới.

Nhưng đây là máy tính của Lý Đổi Đổi, cho nên không phải acc của tôi, song điều kì lạ hơn, trạng thái của hắn không phải là khách.

Tên Lý Đổi Đổi này...

Con mẹ nó, hắn có tài khoản trên đây sao?

Tôi nhìn một chút tên tài khoản của hắn.

Thiên Diệp.

Thiên Diệp!

Là người đó! Người này tôi có biết!

Đây chính là độc giả tuy lần nào cũng mua VIP của tôi song chỉ cho tôi bình luận xấu.

Nếu không phải “Chê bai” thì cũng là mấy tiếng “Hừ” cười nhạo.

Người đó cũng không hề nói ra lý do vì sao mình lại xem thường và khinh khi tôi như thế. Có thể lần trước là một đợt những bình luận cười nhạo chê bai, song sau đó lại mua VIP để tiếp tục xem truyện của tôi! Bình thường tôi rất xem trọng những bình luận của độc giả, từng từ từng chữ của họ tôi đều xem rất kỹ, đa số là những bình luận cổ vũ của các tiểu thiên sứ đáng yêu, khiến tôi nhìn thấy không cảm lòng được phải mỉm cười.

Nhưng lần nào... lần nào cũng thế...

Người tên Thiên Diệp này đều phá hoại tâm trạng tốt đẹp của tôi. Chỉ khi xem thêm mười bình luận cổ vũ của các thiên sứ đáng yêu mới giúp tôi lấy lại tâm trạng.

Hừ, nếu không phải cái ID này bỏ tiền ra để đọc truyện của bồ đây thì...

Tôi... tôi cũng chẳng thể làm gì khác cả!

Nhưng cuối cùng tôi biết rồi, hóa ra tên đó chính là Lý Đổi Đổi!

Nghĩ đến gương mặt của hắn, lại nhớ đến những bình luận kia, bất giác những con chữ trên màn hình như sống dậy, càng so sánh càng thấy hợp lý hơn!

Cái tên khôn kiếp này, thế nhưng tự mò mẫm xem truyện tranh của tôi, còn giấu giếm hay đến thế, hừ, ngày thường ra vẻ đạo mạo các thứ, không ngờ sau lưng lại giở trò hại người như này!

Nhưng mà đợi chút nào...

Bây giờ hình như không phải là lúc tính sổ chuyện hắn thường cho tôi bình luận xấu.

Tôi ngẫm nghĩ một hồi, trước mắt tôi chưa làm việc gì đại nghịch bất đạo với Lý Đổi Đổi trong truyện tranh cả.

Nhưng bình luận của độc giả phía dưới thì... đã lòi ra nói hết mấy

chuyện đó rồi. Nào là ôm, hôn, ngủ cùng, cưỡng đoạt, rồi kịch liệt hơn nữa, mạnh bạo hơn nữa... không thiếu thứ gì.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt.

Ừ thì...

Tôi mang tâm trạng khó hiểu cùng nghiêm trọng mở truyện của mình ra, dùng chính tài khoản của Lý Đồi Đồi xóa sạch hết những bình luận của hắn trong khu bình luận của tôi. Làm xong tôi ôm mặt than một tiếng, có chút muốn tắt máy luôn cho rồi.

Tôi không biết hút thuốc, nếu biết, thời khắc này cũng muốn làm một điều để cảm khái cuộc đời như bãi bể nương dâu này.

Cuộc sống quả nhiên thay đổi rồi, thời đại này các độc giả nữ quá thẳng thắn.

Tôi sao quên được, có người bình luận hàng trăm cái, mong tôi “đề” Lý Đồi Đồi xuống, bên dưới có người còn tự viết một mẫu truyện ngắn đồng nhân vô cùng đặc sắc, về chuyện tôi và hắn đã cùng trải qua không biết bao nhiêu đêm bên nhau, con lớn đến độ đã có thể tự đi mua nước tương rồi.

Nếu dùng góc độ của hắn để xem những bình luận kia, thật sự có một sự xấu hổ ngượng ngùng không thể nào che giấu được.

Tôi nghĩ sau này mình đã có thể ung dung đón nhận những cái hừ lạnh và chê cười của người tên Thiên Diệp kia. Tôi còn nghĩ ngoài tôi ra, người đó còn đang chê cười cả những tiểu thiên sứ của tôi.

Xin lỗi các tiểu thiên sứ, lần này, tôi phải chấp nhận một sự thật, tôi không thể nào chiến đấu cùng mọi người rồi.

Trong lúc tôi đang gục đầu than khóc như một con gà bại trận, QQ của tôi không ngừng vang lên những tiếng “ting ting”.

Jiji-chan đang tìm tôi.

“Hai ngày nay sao cậu không online thế?”, cô ấy hỏi tôi, “Theo tớ thấy cậu chưa tìm lại được tài khoản Weibo nhỉ, đại thần Đắc Ba Đắc đề cử truyện của cậu mà còn không trả lời người ta, sau này bộ tính lạnh lùng một cõi à?”

Tôi vô lực gõ bàn phím, “Hai ngày nay bận quá, hôm nay mới đỡ hơn

một chút. Ngày mai giải quyết xong xuôi tớ định giải quyết hết chuyện mấy ngày trước chưa làm xong.”

Tôi nghĩ, Lý Đổi Đổi chỉ nói muốn tôi ban đêm phải ở trong phòng hắn, ban ngày chắc tôi có thể về phòng mình rồi. Nếu tình huống xấu nhất xảy ra, tôi sẽ điều chỉnh lại thời gian nghỉ ngơi của mình, ban ngày làm việc là ok.

“Rót cuộc cậu bận gì suốt hai ngày thế? Giống như mất tích luôn.”

“Ừ thì... chút chuyện vặt vãnh ấy mà.”

“Được rồi được rồi, tớ còn tính là hai ngày sau sẽ đến Trùng Khánh chơi nữa.”

“Hả?”, tôi ngồi thẳng người dậy, “Cậu đến đây chơi sao?”

“Chỉ là dự định thôi, hiện tại chưa mua vé, chừng nào người đẹp của tớ rảnh rồi, tớ sẽ đến gặp cậu, chúng ta cùng đàn đúm ăn chơi xem phim!”

Trong lòng tôi vô cùng kích động, ở thời cấp 2 cấp 3 tôi luôn có những người bạn thân thiết, nhưng một khi xa nhau rồi, không tiếp xúc nhiều đồng nghĩa chủ đề tán dóc cũng ít đi. Thời gian trôi qua, mọi người vì hiếm liên lạc mà dần xa cách. Mấy người bạn cùng phòng đại học cũng rất tốt nhưng sau khi tốt nghiệp đứa nào cũng bôn ba khắp nơi nên kết quả chẳng khác là bao.

Sau này khi đến sống tại chung cư của Lý Đổi Đổi, tôi không có lấy một người bạn chân chính là con người bên cạnh. Bây giờ còn phát hiện được tên bạn trai cũ bình thường khi xưa thật ra lại chẳng phải con người...

Trong lòng tôi luôn khao khát có được một người bạn con người bình thường và đúng nghĩa.

Tôi xòe tay tính toán thời gian.

“Năm ngày tới chắc tớ vẫn còn bận lắm, nhưng năm ngày sau sẽ đỡ hơn, tớ đảm bảo, 10 ngày, hoặc nửa tháng sau, cậu có thể đến gặp tớ. Lúc đó cậu còn ý định đi chứ?”

“Chắc chắn không thành vấn đề, để lát nữa tớ tính lại, cậu đang bận nhì, thôi tớ đi vẽ truyện đây”

“Được.”

Sau khi tạm biệt Jiji-chan xong, tôi cảm thấy vô cùng kích động. Muốn quay trở về làm con người, một cảm giác tôi không dễ gì mới có lại.

Tôi tính ngày mai khi Lý Đồi Đồi trở về, tôi sẽ hỏi hắn kế hoạch cho những ngày tới cùng sự uy hiếp tàn khốc của tôi với Hiệp hội khi nào mới có thể kết thúc. Uhm... tuy khi nhìn thấy hắn sẽ có chút ngượng ngịu nhưng tôi nghĩ chắc Lý Đồi Đồi cũng không để lộ ra việc hắn đọc truyện của tôi thì tôi cũng không nên đi vạch trần làm gì.

Tuy đều đã tường tận nhưng lại giả vờ không biết, xem ai diễn giỏi hơn ai nào!

Sáng ngày thứ hai, khi tôi mở mắt tỉnh dậy trên sofa thì đã là giữa trưa, Lý Đồi Đồi vẫn chưa về nhà. Tôi gửi tin nhắn cho hắn nhưng không có lời hồi âm, lại đợi đến tối, đói đến muốn xỉu. Nhưng do vẫn đang trong giai đoạn bị nhốt nên tôi không dám bước ra khỏi phòng hắn, vì thế đành gọi cho hắn. Mới đồ chuông được hai cái, bên kia đã tắt máy, 1 phút sau hắn gửi tin nhắn cho tôi, “Đang họp.”

Tôi nhanh chóng nắm lấy thời cơ, gửi lại tin khác cho hắn, “Khi nào tôi mới có thể rời khỏi phòng anh vậy? Phòng anh không có gì ăn hết, tôi đói đến độ sắp tranh đồ ăn với Hắc Cầu rồi này. Anh cũng không cho người ta giao đồ ăn tới, tôi sắp chết đói rồi.”

Rất nhanh một tin nhắn trả lời được gửi đến.

“Đúng là vô dụng...”

Tôi...

Tôi là người, là người đó! Bình thường khi anh uy hiếp tôi không phải cứ nhấn mạnh điều này sao? Đã là con người thì phải ăn cơm chứ! Tại sao lúc này anh có thể quên việc tôi là con người vậy?

“Tôi bảo Vu Thiệu đến đưa cơm cho cô.”

Hắn tiếp tục gửi tin này cho tôi, an ủi một chút người đang đói đến phát điên là tôi đây.

Tôi ngồi trên sofa, nhìn đồng hồ trên tường, nghe tiếng kim giây tích tắc trôi qua, sốt ruột chờ cơm được đưa tới.

Nửa tiếng sau, Vu Thiệu - lúc này hết như một thiên thần gõ cửa phòng. Tôi thề chưa bao giờ tôi thấy một thanh niên nào đẹp trai như nó bây giờ. Nó lắc lắc hộp cơm đứng trước nhà nói, “Chị gái, em đem cơm đến cho chị này”. Tôi vui mừng đón lấy, sau đó Vu Thiệu nói với tôi, “5 ngày tới, em sẽ phụ trách việc đưa cơm cho chị.”

Tôi quay đầu sang nhìn nó, “Cái gì?”

“Lý Đồi Đồi nói, năm ngày tới hẳn ta sẽ rất bận không thể về nhà. Phòng sẽ để chị ở nhưng tuyệt đối không được ra ngoài. Mỗi ngày em sẽ thay hẳn bát chọt đến kiểm tra, tiện thể đưa cơm nước cho chị luôn.”

Tôi ngây ngốc nhìn Vu Thiệu, “Vậy 5 ngày tới tôi vẫn sẽ tiếp tục bị nhốt sao?”

“5 ngày sau hẳn nói, thôi em ra ngoài đi chơi đây, bye bye.”

Vu Thiệu vui vẻ vẫy tay chào tôi sau đó xoay người bước ra ngoài.

Tôi cảm lấy bọc đồ ăn nhìn nó tựa như nhìn thế giới thông qua một song cửa sắt.

Tôi nhanh chóng móc điện thoại, gửi cho Lý Đồi Đồi một tin nhắn, “Rất cuộc anh muốn nhốt tôi ở đây đến bao lâu?”

“Còn xem tình hình, cứ chuẩn bị tinh thần bị nhốt cả đời đi.”

(Tây: thật quá bá đạo)

Tôi, “???”

Tôi hóa đá ngay tại chỗ, Hắc Cầu nhảy lên vai tôi, cười trên nỗi đau nói, “Aiya, giờ cô trông chẳng khác gì góa phụ thủ tiết thờ chồng. Thôi, treo cổ chết quách đi cho nhẹ nhõm.”

Tôi nhìn con Hắc Cầu vốn sinh ra đã chẳng đáng yêu hồi lâu. Bất ngờ cảm thấy... nó nói vậy... thật đúng!

Chương 42

Yêu hay không yêu nói một lời, một lời thôi~~~ u ù u ù ú~~~

Tôi cùng con mèo ngồi lì bên cạnh quan tài của Lý Đồi Đồi suốt năm ngày đêm.

Nhưng tính ra cũng không nhàm chán lắm, tôi đã nhờ Vu Thiệu đem laptop cùng bảng vẽ của mình xuống, thế là tôi có thể gian nan duy trì việc update chương mới.

Tôi vốn cho rằng, có laptop có wifi thì bản thân có thể vượt qua cơn sóng gió này, nhưng khi tự do bị người ta cướp mất, tôi mới biết việc mỗi ngày được tùy ý làm theo ý mình, muốn ra ngoài thì ra ngoài, đối với một nhân loại mà nói quan trọng biết bao.

Có kết nối mạng cũng chẳng khác gì ngồi tù bởi đã mất đi quyền được chọn lựa.

Buổi trưa ngày thứ năm, Lý Đồi Đồi xem chừng vẫn không có ý định về nhà. Tôi lên QQ chat với Jiji-chan, “Có thể tớ phải bận hơn nửa tháng rồi. Nếu cậu muốn đến Trùng Khánh chơi thì cứ đến, nhưng tớ không chắc bản thân có thời gian đến gặp cậu. Mọi thứ còn phải xem ý trời đã...”

“Sao lại vậy? Rốt cuộc cậu bận chuyện gì? Theo tớ thấy gần đây cậu update chương mới rất đúng hạn, tài khoản weibo cũng lấy lại được rồi”, cô ấy im lặng trong chốc lát, “Ồ, nếu cậu cảm thấy xấu hổ thì chúng ta không gặp cũng không sao.”

“Không phải, tớ thật sự rất muốn gặp cậu, nhưng quả thật...”, tôi nghĩ nửa ngày, cuối cùng nặn ra một lý do, “Ba tớ bệnh rồi nên dạo này phải chăm sóc ông ấy, duy trì việc update chương mới cũng là cố gắng lắm rồi, thực sự tớ không có thời gian.”

“Vậy được rồi.”

Ba chữ này đã thể hiện sự thất vọng vô cùng, nhưng nghĩ lại tôi có thể hiểu cảm giác đó của cô ấy. Đây vốn có thể là một chuyến du lịch hợp

mặt vô cùng vui vẻ, nhưng chỉ vì tôi mà phải kéo dài thời gian. Bây giờ tôi lại nói mình không thể gặp cô ấy, ai mà chẳng thấy mất hứng chứ.

Chỉ vì không phải gặp cô ấy mà nói dối, trong thâm tâm tôi thật sự xấu hổ vô cùng.

Hắc Cầu nhảy lên bàn, nhìn màn hình một cái, chiếc đuôi của nó lướt qua mặt tôi, kèm theo đó là một câu nói lạnh lùng đậm chất Trùng Khánh, “Đồ bỏ đi”. Sau đó nó còn chê bai tôi, “Cô là đứa trẻ không thành thật, cả người lớn cũng lừa được, còn nói dối trơn tru như thế.”

Tôi liếc Hắc Cầu một cái, “Mi có cách gì khác sao? Mi có thể thành thật với người ta à?”

“Cô có thể lựa chọn nói sự thật.”

Tôi không thêm tranh luận với nó nữa, tôi đứng dậy ra phòng khách rót nước uống, bất ngờ nghe được những tiếng bước chân khe khẽ vang lên ngoài cửa. Trong đó còn thấp thoáng tiếng cãi vã giữa Bôi Bôi và Vệ Vô Thường.

“Trung tâm các người làm ăn kiểu gì vậy, trốn việc năm ngày mà không bị đuổi việc.”

“Ngày đầu tiên bị bắt giam tôi đã gọi báo cho giám đốc xin nghỉ năm ngày và được đồng ý.”

“Cái loại giám đốc gì thế, chỉ bằng nhiều đó thôi cũng đồng ý?”

“Giám đốc là người thấu tình đạt lý, chỉ yêu cầu sau này tôi mời ăn một bữa xem như cảm ơn là được.”

“Giám đốc của anh là nam hay nữ?”

“Là một nữ trung hào kiệt.”

Bôi Bôi huýt sáo một cái, “Chắc nhìn trúng anh rồi chứ gì.”

Lúc này giọng nói của Vệ Vô thường nghiêm túc hẳn lên, “Lý cô nương, xin đừng suy đoán lung tung, hủy đi sự thanh bạch của người khác.”

Cô ấy lại huýt sáo thêm cái nữa, nhưng khi nó còn chưa kết thúc, tôi đã tông cửa chạy ra hét lớn, “Bôi Bôi”.

Ngoài cửa Bồi Bồi cùng Vệ Vô Thường, còn có Mỹ Mỹ và A Quý vừa hay đi đến đầu cầu thang. Trong tay A Quý nắm một khối gì đó bọc bằng vải, nhìn hình dáng tôi đoán đó là trái tim của cậu ấy.

Không cho tôi thời gian nghĩ nhiều, Bồi Bồi đã giang rộng cánh tay nhào tới ôm chầm lấy tôi, ép chặt tôi vào bộ ngực đầy đà của cô ấy.

“Tiểu Tín, tớ nhớ cậu chết mất.”

Dưới sự nhiệt tình như sóng trào của Bồi Bồi, tâm mắt của tôi bị rung lắc không ngừng. Có lúc thì một mảng tối đen, có lúc thì nhìn thấy gương mặt lãnh đạm của ba người còn lại.

Vệ Vô Thường hơi cúi đầu, khom lưng chào tôi, “Ôi cô nương, đã lâu không gặp, cô vẫn khỏe chứ?”

Dư Mỹ Mỹ đã chú ý đến điểm máu chót, “Sao cô lại ở trong phòng Lý Đồi Đồi vậy?”

Bồi Bồi nghe thế lập tức đẩy tôi ra. Cô ấy nhìn vào phòng Lý Đồi Đồi, lại quan sát tôi một lượt, “Anh tớ nhân lúc bọn tớ không ở đây đã làm gì cậu rồi sao?”. Cô ấy nhú mày, nhướn mắt hỏi tôi, xem chừng không phải đang lo lắng mà nó đan xen giữa chờ đợi, kích động và những cảm xúc lung tung khác, “Anh ấy thế nhưng để cậu sống trong phòng mình? Vậy cậu đã ngủ trong quan tài của anh ấy chưa?”

Ma cà rồng các người khi đề cập đến vấn đề tình cảm đều hỏi mấy câu kinh dị thế này sao?

“Cậu nghĩ nhiều rồi, năm ngày nay anh ta không về phòng, chỉ có tôi bị giam ở đây mà thôi.”

“Aiz, anh trai tớ thật là, năm ngày không về luôn.”

“Vậy Lý Đồi Đồi đi đâu rồi?”, Mỹ Mỹ tiếp lời, “Mấy ngày nay trong phòng giam, nghe mấy người ở Hiệp hội nói anh ta gần đây rất ít khi đi làm. Không đến Hiệp hội cũng chẳng về nhà, rốt cục anh ta đi đâu?”

“Ai mà biết”, Bồi Bồi xắn tay áo, “Không sao đâu Tiểu Tín, cậu đừng giận, đợi anh ấy quay lại, tớ giúp cậu tìm anh ấy một trận.”

“Tìm ai?”

Giọng nói lạnh lùng của Lý Đồi Đồi vang lên sau lưng Bồi Bồi.

Thật không biết hấn từ lúc nào dùng pháp trận về nhà rồi.

Năm ngày không gặp, hấn tựa hồ tiêu tụy đi ít nhiều. Thấy bộ dáng hấn không được khỏe như thế, tâm trạng tôi bất giác... có chút tốt lên.

Tuy thế Lý Đồi Đồi vẫn là Lý Đồi Đồi.

Hấn vừa xuất hiện, dường như mang theo một sức mạnh có thể thay đổi bầu không khí, xung quanh nhất thời lặng ngắt như tờ.

Mỹ Mỹ mở miệng rút lui trước, “Tôi về phòng đây.”

A Quý nổi bước Mỹ Mỹ mà không nói một lời. Lý Đồi Đồi quét mắt nhìn A Quý một cái nhưng cũng chẳng nói gì, để mặc cậu ta theo Mỹ Mỹ lên lầu.

Nghĩ lại, điều đó chứng tỏ hấn ta cho phép cậu ấy sống ở đây rồi.

Tôi nhìn theo bóng lưng đang bước lên lầu của A Quý và Mỹ Mỹ.

A Quý mới tách đuôi thành chân chưa lâu nên đi đứng còn khập khiễng. Mới đi được nửa cầu thang trông cậu ấy tựa như rất đau đớn và kiệt sức. A Quý dừng lại một chút, Mỹ Mỹ thấy vậy liền quay đầu nhìn, sau khi trầm tư một phút, cô ấy liền chìa tay về phía A Quý. Cậu ấy ngẩng đầu nhìn Mỹ Mỹ, hai người không ai nói gì, một lúc sau A Quý chậm chậm đưa tay đặt vào bàn tay của Mỹ Mỹ.

Khoảnh khắc Mỹ Mỹ siết chặt bàn tay cậu, A Quý liền cúi đầu.

Bởi vì đứng ở dưới lầu nên tôi nhìn thấy rõ ràng, khi cậu ấy cúi đầu xuống, khóe miệng liền khẽ nhếch lên, âm thầm nở một nụ cười.

Thật khó để đoán được tâm tình của A Quý hiện tại, nhưng nhớ lại hình ảnh khi cậu ấy đứng trên bãi cát vàng dưới ánh mặt trời nói câu, “Lần này hãy dẫn tôi theo nhé”, tôi nghĩ chắc hấn cậu ấy rất an tâm.

Và nhiều năm sau này, câu chuyện về mỹ nhân ngư Dư Mỹ Mỹ và A Quý, từ giây phút này đã chính thức bắt đầu.

“Nói đi, em muốn tấn ai?”, Lý Đồi Đồi nhẹ nhàng nhắc gọng kính trên mũi,

Bồi Bồi phút trước còn tràn đầy khí thế, phút sau đã như bị một chiếc liềm sắc bén chém cho một nhát, “Đâu, đâu có, em nói là tấn... là tin tức.”

(Tây: “Tấn” phát âm giống với âm đầu trong từ “tin tức”)

Vệ Vô Thường biết tổng nên chỉ hừ lạnh một tiếng, ngay lập tức nhận lại một cái liếc mắt sắc như dao của Bồi Bồi. Anh ta nâng tay ôm quyền hướng tới nói, “Nếu Tô cô nương đã không còn gì đáng ngại, tại hạ xin phép về phòng nghỉ ngơi, năm ngày không về, phòng ốc cần được dọn dẹp một chút.”

Tôi gật đầu, “Được.”

“Cáo từ”, Vệ Vô Thường quay người rời khỏi.

Bồi Bồi dường như cảm thấy sự yếu hèn của bản thân khi này có chút mất mặt, cô ấy khẽ hắng giọng hỏi Lý Đồi Đồi, “Năm ngày nay anh biến đâu mất tiêu thế? Tiểu Tín bảo anh không về nhà, người trong Hiệp hội nói anh cũng chẳng đi làm, rốt cục anh đi đâu vậy?”

“Đi làm công chuyện”, Lý Đồi Đồi đơn giản nhả ra 4 chữ, hắn quay đầu ánh nhìn dời đến trên người tôi. Sau khi đánh giá tôi một lượt từ đầu đến chân, ánh mắt hắn cuối cùng dừng lại ở chân tôi.

Giờ phút này, ngón chân của tôi đang đặt trên bậc cửa phòng hắn, rất vừa khéo, một chút cũng không lộ ra ngoài.

Lý Đồi Đồi dường như rất vừa ý, hắn hơi gật đầu, sau đó liếc nhìn Bồi Bồi, “Nếu còn lời muốn nói thì vào phòng đi.”

Lý Đồi Đồi đi vào phòng, tôi chỉ có thể nhường đường. Khi hắn đến trước cửa, nhìn dưới đất hắn hỏi, “Dép của tôi đâu?”

“Anh mãi không về nên tôi cất vào tủ giày rồi”, nói xong tôi rất tự nhiên đem dép ra để lên đất cho hắn.

“Mấy ngày nay có cho Hắc Cầu ăn không?”

“Sao không cho được chứ... Bỏ đói nó không biết nó sẽ làm loạn đến mức nào.”

“Có hót phân chưa?”

“Hót rồi”, tôi có chút oán hận nói, “Nó ngay cả nói cũng làm được, sao không tự mình hót phân chứ?”

“Sao cô lảm mồm thế”, Hắc Cầu nói chen vào, “Cô cũng là con người đấy thôi, có gì không lái được máy bay?”

Đang muốn tranh luận với nó thêm vài câu, Bồi Bồi đã đóng cửa bước vào phòng, cô ấy lạnh giọng chê bai, “Cậu có biết hai người bây giờ chẳng khác gì cặp vợ chồng già kết hôn đã nhiều năm không? Còn nuôi thêm một ông già tính tình đáng ghét khó ưa.”

Câu này vừa nói ra, tôi bất giác phát hiện, hình như... có chút đúng. Tôi len lén nhìn Lý Đồi Đồi, hắc tựa như... không muốn phản bác lời của cô ấy. Hai chúng tôi còn không nói gì, ấy thế con Hắc Cầu đã nhảy dựng lên, “Con rùa nhà cô mới đáng ghét khó ưa nhá! Ông đây tốt quá trời, vừa hiền lành lại đáng yêu.”

“Anh à, hình như con mèo nhà anh thèm ăn đòn rồi, để em giúp anh tấn nó một trận.”

“Cô thử đến bắt tôi xem.”

Bồi Bồi không nhiều lời nữa, cô ấy nhanh nhẹn nhào đến, một người một mèo trong phòng hết nhảy lên lại nhảy xuống, vừa la làng vừa lăn lộn khắp nơi.

Căn phòng vốn chìm trong yên tĩnh suốt 5 ngày, nhất thời ồn ào hết cỡ.

Lý Đồi Đồi thấy như không thấy, sau khi mang dép xong hắn liền đi vào phòng.

“A...”, nhìn hắn, tôi có chút chột dạ.

Tuy tôi ở đây mới 5 ngày nhưng bên trong đã để đầy đồ dùng cá nhân, nào là máy tính, bảng vẽ, kem dưỡng da cùng một ít thảm, gối ôm, mền màu hồng phấn. Những tưởng khi nhìn thấy những thứ này, ít nhiều gì

Lý Đổi Đổi cũng sẽ khó chịu đôi chút bởi hắn vốn là một ma cà rồng luôn giữ khoảng cách với người khác.

Nhưng thật không ngờ lúc hắn bước vào phòng, bước chân chỉ khẽ dừng lại một chút, sau đó tiếp tục đi như không có gì. Hắn lấy ly nước để trong chiếc tủ đặt kế quan tài xong lại chậm chậm đi rót nước.

Uống nước xong, hắn đặt ly vào trong bộ trà. Hắn nói lỏng cổ áo, đến ngồi trên sofa, hai tay đan vào nhau đặt trên gối, ung dung nhìn chăm chăm tôi, “Đã quen chưa?”

“Cái gì?”

“Mấy ngày nay sống đã quen chưa?”

“Cũng.. cũng được.”

“Vậy sau này cứ sống ở đây.”

Mấy ngày này, tôi đã nghĩ khi Lý Đổi Đổi về nhà, khả năng rất cao sẽ nói câu này với tôi nên khi nghe xong bản thân vẫn trấn định. Nhưng Hắc Cầu đang nhảy lên bàn lại bị trượt chân, ngã thẳng xuống đất, mấy cái móng dài ngoằng của nó còn không bắt kịp lên bàn. Bồi Bồi càng kinh ngạc hơn, cô ấy đột ngột quay đầu, trở mắt nhìn Lý Đổi Đổi, hành động quá nhanh khiến đầu đội vào cạnh bàn làm mặt bàn vắng xa trượt dài trên đất tận 10cm. Nghe âm thanh đó tôi phải đau dùm cô ấy.

Một người một mèo nằm ngã vật ra đất, Bồi Bồi dường như không hề thấy đau, nhảy dựng lên hỏi Lý Đổi Đổi, “Từ lúc nào hai người đã âm thầm qua lại, hợp tính hợp nét cuối cùng về chung một nhà rồi?”

Tôi nhìn Bồi Bồi, “Cậu biết mình đang nói gì không?”

“Chủ nhân!”, Hắc Cầu nhìn chăm chăm Lý Đổi Đổi, trong mắt ngập tràn sự không dám tin, “Ngài rốt cuộc bị con mụ đó cho uống thuốc gì vậy?”

Tôi nhìn hắn ta, trong lòng cũng rất muốn biết mình đã cho hắn uống thuốc gì.

Lý Đổi Đổi dường như không hề nghe thấy những lời xung quanh, chỉ nhìn tôi nói, “So với suy nghĩ của tôi tình hình càng tồi tệ hơn, sau này ban ngày cô cũng đừng ra ngoài, muốn lấy đồ đạc gì xuống thì cứ lấy

xuống, nhờ Bồi Bồi đi lấy giúp cô. Cô ngủ trên sofa, đem máy tính của cô dời khỏi bàn tôi, tìm một chỗ nào đó đặt trong phòng khách. Sau này cô sẽ làm việc ở đó, bàn này tôi cần dùng.”

“Không phải...”

“Bọn họ được thả ra rồi, ban ngày cô có thể tùy ý nhờ ai đó mua cơm giúp, tôi sẽ nói với họ một tiếng, bảo họ tận lực giúp cô. Khi không có ai rảnh thì cứ gọi shipper giao đến trạm xe buýt dưới núi, Hắc Cầu sẽ đến đó tha về cho cô. Cuối tuần tôi sẽ đi mua ít đồ ăn để trong tủ lạnh, cô có thể tự nấu ăn.”

“Chờ chút...”

“Lúc tôi có ở chung cư, cô có thể lên sân thượng sưởi nắng, nhưng nhất định phải đi cùng tôi.”

Tôi xoa xoa mi tâm, “Lý Đổi Đổi...”

“Nếu không có chuyện gì khác thì cứ quyết định thế đi.”

“Không thể như thế được!”, tôi gấp gáp nói, “Vì bảo vệ mạng sống tôi có thể bị nhốt nhưng không thể bị nhốt cả đời được! Phải có một giới hạn chứ, hãy cho tôi một tia hy vọng, nếu không có ít nhất cho tôi một lý do đi. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Có gì nguy hiểm, tại sao nguy hiểm, ai muốn giết tôi, kẻ đó tại sao muốn làm vậy, tất cả nhất định phải có lý do!”

Lý Đổi Đổi trầm mặc nhìn tôi, căn phòng chìm vào im lặng.

Bồi Bồi rút cuộc cũng bình tĩnh lại đôi chút, cô ấy hết nhìn anh trai mình lại quay sang nhìn tôi, cuối cùng hỏi, “Là ai muốn giết Tiêu Tín?”

Lúc này Lý Đổi Đổi mới dời mắt khỏi người tôi, hần nhìn Bồi Bồi nhẹ nhàng nói, “Trong lúc mấy người bị bắt giam, khu Bia Giải Phóng xảy ra một trận đánh. Theo hoa văn lưu lại tại hiện trường, đó là Lâm Tử Thư.”

Ngay lập tức, tôi trở mắt ngạc nhiên nhìn Bồi Bồi, người lúc nào cũng oang oang, bất ngờ sắc mặt trở nên nghiêm túc hẳn, “Hắn ta còn dám xuất hiện?”. Đến tận lúc này, tôi mới nghe được mùi sát khí nồng đậm toát ra từ từng câu chữ của cô ấy.

“Đã tìm 5 ngày nhưng không tìm ra tung tích”, người Lý Đồi Đồi hơi ngả về sau, dựa trên lưng ghế, âm thanh của hần cuối cùng cũng không giấu nổi sự mệt mỏi, “Không biết hần đang ẩn náu ở đâu, đành tùy cơ ứng biến vậy.”

Bồi Bồi chìm vào trầm tư, tôi đánh giá sắc mặt hai anh em bọn họ, sau đó nhìn về phía Hắc Cầu. Nó cũng hết nhìn họ rồi nhìn tôi, mặt đầy sự khó hiểu, nghĩ lại chắc nó cũng chẳng biết gì giống mình.

“Cho nên...”, tôi siết chặt nắm đấm, phá vỡ sự im lặng, nhanh trí hỏi, “Cái người tên Lâm Tử Thư này, rốt cục là ai? Tại sao người đó muốn giết tôi?”

Bồi Bồi và Lý Đồi Đồi đồng thời quay đầu nhìn tôi.

Thật hiếm thấy, người nghĩ gì nói ngay như Bồi Bồi lại im lặng không nói gì.

“Chuyện dài lắm, cô không cần biết”, Lý Đồi Đồi nói, “Thứ cô cần biết đó là người hần chống đối không phải cô, mà là tôi.”

Điều đó càng khiến tôi thêm khó hiểu, “Thế sao phải giết tôi?”

“Hần không muốn bên cạnh tôi có bất kỳ nhân loại nào.”

“Cái này...”, câu này tôi nhin nửa ngày, rốt cuộc không kiếm được nữa mà phun ra, “Thì có liên quan đến gì?”

Chương 43

Chị Tây bảo đây là quà chúc Việt Nam chiến thắng :3

Chương 43

Lý Đổi Đổi và Bồi Bồi đồng loạt nhìn về phía tôi, người vừa buột miệng buông một câu chửi thề.

Tôi hắng giọng, “Không phải... cũng không thể trách tôi nhất thời phát hỏa như thế được. Vậy là có người muốn giết tôi, chỉ vì tôi và anh là bạn bè sao?”

“Bạn bè?”, Lý Đổi Đổi nhướn mày.

“À, thật xin lỗi, chủ nhà đại nhân, là tiểu nhân quá phận”, tôi nhanh nhẹn đổi ngay cách nói khác, “Vì chúng ta là chủ nhà và người thuê nhà”. Tôi nhìn hấn ta hồi lâu, thấy hấn không có ý kiến gì bèn tiếp tục nói, “Chỉ vì cái lý do này mà muốn giết người, thật quá sức hoang đường mà!”

“Có nhiều chuyện cô cho rằng hoang đường, kỳ quái thậm chí không có sức thuyết phục, thực ra, tất cả chỉ vì kiến thức của cô hạn hẹp.”

Bị Lý Đổi Đổi châm chọc xong câu này, tôi quyết định duy trì sự im lặng. Bồi Bồi thương xót tôi liền giải thích, “Cậu chắc chắn không đến nỗi không có tri thức, chỉ là cái tên đó...”, cô ấy suy nghĩ hồi lâu, “Thật ra sau lưng hấn còn kéo theo sự phân chia thế lực và mưu cầu quyền lợi của thế giới Phi nhân loại.”

“Phân chia thế lực và mưu cầu quyền lợi”?.... Sao chớp mắt đã tăng lên trình độ này rồi?

Tôi... tôi chỉ đến đây thuê nhà thôi, tôi là khách trọ mà!

“Tiểu Tín, cậu biết sau thế chiến thứ hai, Liên minh phi nhân loại thế giới được thành lập đúng không?”

“Tớ biết, bên dưới có ủy ban của mỗi nước, dưới mỗi nước lại có Hiệp

hội ở mỗi Thành phố. Những điều này trước đây cậu đã nói tớ biết rồi.”

“Ừ, nhưng những hiệp hội liên minh này chỉ mới thành lập mấy mươi năm gần đây thôi, còn chưa đủ 100 năm. Nhưng thời gian phi nhân loại tồn tại trên Thế giới này đã rất lâu rồi, so với nhân loại chỉ có hơn chứ không kém.”

Tôi nhìn Bồi Bồi, cảm thấy ngày thường cô ấy không hề ra dáng một cô giáo chút nào, chỉ mỗi lần nhắc đến vấn đề bài học mới lộ ra chút khí chất người đứng lớp. Thế là tôi liền ngoan ngoãn tiếp thu kiến thức.

“Trước đây, trước khi số lượng nhân loại tăng lên đột ngột, rất nhiều phi nhân loại lấy thân phận tạo vật chủ để tách ra sống riêng. Thời kì đó, nhân loại trong mắt của chúng tớ vô cùng yếu ớt, chẳng khác gì một con heo con bò, đều là thức ăn, con mồi và công cụ để lợi dụng.”

Tôi liếc xéo Lý Đồi Đồi đang ngồi trên sofa một cái thì thấy hắn ta cũng đang nhìn tôi. Không cần hắn mở miệng, tôi dường như nghe thấy bên tai tiếng thì thầm, “Nghe rõ chưa, con mồi.”

Rồi, tôi nghe rõ rồi...

“Sau khi Liên minh phi nhân loại Thế giới được thành lập, có rất nhiều phi nhân loại phản đối những điều luật của Liên minh. Ban đầu, số lượng phi nhân loại như thế rất nhiều, họ còn thành lập vô số các tổ chức lớn nhỏ để chống đối với Liên minh. Song về sau, kĩ thuật của con người phát triển, xã hội tiến bộ cực nhanh, với ưu thế đó, những nhóm phi nhân loại chống đối dần dần đầu hàng, đồng ý gia nhập vào Liên minh. Chỉ còn lại những cá nhân hoặc đoàn thể quá mức cực đoan, vẫn kiên quyết giữ vững quan niệm cũ, chúng tớ gọi chúng là ‘những kẻ thoát ly.’”

Bồi Bồi nhìn tôi nói, “Những kẻ thoát ly vẫn như cũ cho rằng, con người chỉ là một sự tồn tại...”

Tôi quay sang nhìn Lý Đồi Đồi.

“Còn thấp hơn cả một con mồi...”

Tôi lại nhìn Lý Đồi Đồi.

“Con người chính là nên phục tùng, quỳ dưới chân phi nhân loại.”

Tôi không kiềm được lại nhìn Lý Đối Đối thêm lần nữa.

Lý Đối Đối cầm ly nước trên bàn lên, “Cô cứ nhìn tôi mãi, có phải vì cảm thấy trong lòng tôi cũng nghĩ như vậy?”

Không, tôi không cảm thấy ngại nghĩ như vậy, mà tôi cảm thấy những hành động và lời ăn tiếng nói của ngài hằng ngày hoàn toàn phản ánh quan niệm trên.

Tôi cắn chặt môi, cố gắng không đem những suy nghĩ ấy thốt ra thành lời.

“Nếu tôi thật sự có suy nghĩ như thế thì Tô Tiểu Tín, ngay từ lần gặp mặt đầu tiên, cô đã biến thành một cái xác chết khô rồi”. Hắn vẫn điềm nhiên uống nước, yết hầu cứ thế di chuyển lên xuống. Nhìn cử chỉ bình thường như thế lại khiến tôi lạnh đến tận sống lưng.

Tôi nhanh chóng giải thích, “Anh là chủ nhiệm của Hiệp hội thành phố, nhất định tư tưởng không cứng nhắc, ngộ tính cao hơn người, sẽ không làm ra loại chuyện đó.”

Lý Đối Đối đặt ly nước xuống, “Tô Tiểu Tín, cô chỉ cần biết, bây giờ ngoài kia có kẻ có thể giết cô như giết một con kiến là được. Còn về việc kẻ đó vì sao muốn giết cô...”, Lý Đối Đối nhìn chằm chằm tôi, ánh mắt chứa đầy những tia băng lạnh, “Đừng hỏi nguyên do vì vốn chẳng có. Cũng giống như khi cô đạp chết một con kiến, cô cũng chẳng nói với nó lý do vì sao.”

“Nhưng mà...”

Lý Đối Đối ngay lập tức cắt ngang, “Cô, sau này hãy ngoan ngoãn ở trong ngôi nhà này đi.”

“Nhưng như thế thật quá đáng”, lần này người nói ấy vậy lại là Bôi Bôi.

Bôi Bôi sau khi “giảng bài” cho tôi xong lại quay về bộ dáng thường ngày. Cô ấy đến đứng bên cạnh tôi nói, “Chuyện đó cách đây rất lâu rồi, cũng nhiều năm trôi qua chẳng thấy những kẻ thoát ly gây sự, cấp trên

cũng sắp đem việc truy nã mấy kẻ đó bỏ qua một bên. Thế gian phồn hoa tươi đẹp, tên phi nhân loại nào mà chẳng có tâm hồn ngao du? Ai lại nguyên ý cả ngày chỉ vì chút truyền thống vô căn cứ mà gây rối? Cho dù là Lâm Tử Thư đi nữa, ở thời đại này cũng không thể tạo nên sóng gió gì, nếu hắn ta dám thì cứ thử xem, em nhất định sẽ nện hắn một trận.”

“Hừ”, Lý Đồi Đồi cười lạnh một tiếng.

Bất giác trong đầu tôi bỗng xẹt qua hình ảnh khu bình luận ở trang truyện của mình. Cái ID Thiên Diệp kia, cũng chỉ bình luận một chữ “Hừ”.

Bức tường ngăn cách giữa thế giới mạng và thế giới thật, vào giờ phút này, bỗng bị gỡ bỏ một cách thật thần kì.

Tôi cố gắng kiềm nén những cảm xúc trong lòng, lẳng lặng nhìn Lý Đồi Đồi. Hắn ta chậm chậm gỡ nút áo cổ tay ra, sau đó xắn lên, “Được, vậy đến thực hành với anh trước nào.”

Lý Đồi Đồi đứng dậy, rõ ràng hắn chưa làm gì cả nhưng trong phòng dường như có gió nổi lên. Trong phút chốc, tôi cảm thấy toàn thân rét lạnh. Tôi nhìn Lý Đồi Đồi, tuy hiện tại trên miệng hắn vẫn đang treo một nụ cười song ánh nhìn dành cho Bồi Bồi lại vô cùng buốt giá, “Nếu hôm nay em đánh bại được anh, ngày mai anh sẽ cho em dẫn Tiểu Tín ra ngoài đi dạo.”

Tôi quay đầu sang, chỉ thấy Bồi Bồi đã dùng tốc độ nhanh hơn tia chớp xoay người chạy ra cửa. Cô ấy mở cửa, bước ra ngoài rồi ôm quyền nói, “Cáo từ!”

“Cạch.”

Cửa vừa đóng lại, bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân thoăn thoắt chạy vù lên lầu.

Lý Bồi Bồi, cậu.....

Tôi quay đầu lại thì thấy gương mặt lạnh lẽo của Lý Đồi Đồi. Hắc Cầu vốn đã quen với việc gió chiều nào theo chiều ấy, không biết giờ phút này đã lên đi đâu mất. Trong phòng chỉ còn tôi và Lý Đồi Đồi.

Sự im lặng này khiến chúng tôi có chút ngượng ngịu.

Nhưng khi nghĩ đến sự ngượng ngịu này còn phải kéo dài thêm bao nhiêu ngày tháng, tôi liền cảm thấy có chút tức giận, “Tôi đại khái đã hiểu được chút tình hình rồi, nói chung cái tên Lâm tử Thư là một tên thoát ly, nhìn không thuận mắt việc con người và ma cà rồng cùng nhau chung sống... Nhưng hiện tại có biết bao phi nhân loại sống cùng với con người, có gì chỉ đối đầu với một mình anh?”

Lý Đồi Đồi liếc tôi một cái, “Con sâu cái kiến, đừng hỏi vì sao.”

Nhìn bộ dáng này của Lý Đồi Đồi, tôi gật gật đầu. Tôi hiểu rồi, nhất định do hắn cùng tên Lâm Tử Thư kia cùng một loại người! Nghe giọng điệu, nhìn cử chỉ của hắn, hoàn toàn chẳng khác gì một kẻ thoát ly mà Bồi Bồi nói!

“Được thôi, tôi sẽ coi như giữa anh và kẻ đó có một khoảng thời gian không muốn người ta biết đến, kẻ đó không thích có bất kì con người nào bên cạnh anh. Tôi hiểu mà! Tôi hứa với anh sẽ không ra khỏi chung cư này, nhưng không cho tôi ra khỏi phòng anh, điều này quá phô trương rồi. Bọn họ đều đã được thả về, không phải Bồi Bồi cũng nói sao, là thời đại nào rồi chứ...”

“Mạnh được yếu thua, thời nào cũng thế. Không được phép ra khỏi phòng chính là không được phép ra khỏi phòng. Chung cư của tôi không phải cái chợ, không được kì kèo trả giá”. Lý Đồi Đồi rõ ràng không muốn cùng tôi bàn tiếp vấn đề này, hắn ta nâng gọng kính, móc điện thoại ra, ngón tay thoăn thoắt lướt màn hình, “Nghỉ ngơi xong tôi sẽ đi tắm, cô giúp tôi mở nước nóng trước đi, nhớ đừng nóng quá.”

Tôi, “Hả?”

Ánh mắt Lý Đồi Đồi dời từ màn hình sang nhìn tôi, một đứa đang đứng như trời trồng, sau đó lặp lại yêu cầu của mình, “Nước nóng, mở trước, đừng nóng quá.”

“Anh ép tôi sống ở đây là vì muốn mượn một bảo mẫu nhưng lại chê giá thuê quá mắc đúng không?”

Hắn vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại, “Cùng lắm bao cô ăn ở.”

“Vậy tiền thuê nhà tháng này tôi có thể không trả đúng không?”

Ngón tay đang lướt màn hình của hắn khẽ khựng lại, dường như đang trải qua một nỗi giằng vò rất lâu. Lâu đến độ cả tôi cũng thấy rõ sự đấu tranh nội tâm gay gắt của hắn.

“Được rồi, được rồi, tôi trả! Tôi sẽ làm bao nhiêu ăn bấy nhiêu! Nhưng anh cũng đừng có mà quá đáng, hoàn cảnh sống bị thu hẹp lại còn một nửa, anh cũng nên giảm tiền nhà cho tôi, ít nhất là giảm một nửa.”

“Giảm 1/3.”

“Một nửa! Nếu không tôi sẽ gọi cảnh sát tố cáo anh giam giữ tôi phi pháp.”

Lý Đồi Đồi bất mãn liếc xéo tôi một cái, tôi nắm chặt quyền, phòng má lên hệt như cá nóc nhìn trả lại hắn. Chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, tôi nghĩ nếu giây tiếp theo hắn còn nhìn tôi như thế, chắc chắn tôi sẽ co ro lại thôi. Song chính vào lúc đó, Lý Đồi Đồi lại dời mắt đi.

“Được, một nửa. Nhưng sau này phân của Hắc Cầu sẽ do cô hót hết.”

Mẹ nó tên ma cà rồng này thật biết tính toán chi li mà! Nhưng ít ra cũng giảm được phân nửa rồi, cũng tính là có chút lợi ích. Tôi xoay người đi vào nhà tắm, nhưng vừa đi đến cửa liền nhớ ra việc hôm qua nước chảy rất yếu. Tôi xoay đầu lại, đang tính nói với hắn chuyện đó thì bất ngờ nhìn thấy tên ma cà rồng kia đang ngồi cười mỉm trên ghế sofa.

Cái tên ma cà rồng này quả thật có một gương mặt đẹp chết đi được.

Đẹp đến nỗi chỉ trong một tích tắc quay đầu đã đủ khiến tôi nhìn đến ngây người.

Ánh mắt Lý Đồi Đồi khẽ chuyển sang nhìn chăm chăm tôi, khóe môi vẫn chưa hoàn toàn hạ xuống.

“Nhìn cái gì?”

Tôi vặn hỏi, “Còn anh cười cái gì?”

“Lướt qua một mẩu chuyện cười trên weibo thôi”, hấn ta lạnh lùng nói.

Nhưng tôi nói này Lý Đồi Đồi, có phải cũng có lúc anh bị ngốc không? Màn hình điện thoại ban nãy rõ ràng tối thui, một chút ánh sáng cũng chả có.

Tôi không thèm truy vấn nữa, “Hôm qua lúc đi tắm tôi thấy nước chảy khá yếu, chừng nào anh mới cho người đến sửa vậy?”

Nghe xong, Lý Đồi Đồi buông điện thoại xuống mà đi thẳng vào nhà tắm, “Để tôi xem.”

Cửa phòng tắm nhỏ hẹp, tôi và hấn phải cùng lúc lách người qua mới vào được. Vào giây phút thân thể chúng tôi chạm vào nhau, thân thể hấn phát ra một luồng khí lạnh làm da tôi bất giác tê rần. Tôi nhìn hấn mở khóa nước nóng, rồi “phụt” một tiếng, nước từ vòi hoa sen tuôn ra như sóng trào.

Trong lúc không kịp đề phòng, chúng tôi bị nước văng ướt hết cả người. Tôi đứng ngây ra ở cửa, còn hấn vẫn bình tĩnh nhanh chóng khóa nước lại.

Tôi đứng đó đầu tóc ướt nhem, quần áo trên người thì không ướt lắm song về phần Lý Đồi Đồi thì... ướt như chuột lột. Chiếc áo sơ mi trắng của hấn dính sát vào người, làm nổi bật lên từng cơ bắp đầy trắng kiện.

Trong không gian chật hẹp cùng làn hơi nước mờ ảo này, tôi nhìn Lý Đồi Đồi, nhất thời không biết nên có phản ứng thế nào.

Hấn ta quay đầu nhìn tôi.

“Ấy... tôi, sao nước lại...”, thấy tôi lắp ba lắp bắp nói mãi chưa xong, Lý Đồi Đồi đã đi đến giá treo khăn tắm, rút cái khăn màu hồng ném đến phủ lên đầu tôi. Mặt tôi đã hoàn toàn bị chiếc khăn che khuất.

Tầm nhìn tôi bây giờ đã hoàn toàn bị chặn lại. Khi tôi muốn kéo chiếc khăn lên bất ngờ đã bị một bàn tay đè xuống. Bàn tay ấy mang theo hơi ấm của dòng nước khi nãy, ra sức lau tóc cho tôi. Đầu tôi theo chuyển động của hấn mà lắc lư không ngừng, chẳng khác gì đang cười trên vòng

quay ngựa gỗ. Thế giới một mảng quay cuồng, còn có tiếng đập của trái tim tôi, cứ xập xình theo từng sự biến động.

“Được rồi”, khi hắn thu tay về, chiếc khăn trên đầu tôi cũng rơi xuống, tôi hoảng hốt đưa tay giữ nó lại. Trong chiếc gương treo tường bây giờ là hình ảnh tôi đầu tóc rối tung rối mù như ổ quạ, còn Lý Đối Đối đã quay lưng về phía tôi, vặn lại vòi hoa sen, “Ra ngoài tự sấy khô tóc đi, đừng để bị cảm nữa.”

Thế là tôi chỉ đành lẳng lặng ra ngoài.

Tôi không kiềm được lại quay đầu nhìn vào nhà tắm, bất giác lại lâm vào trầm tư. Hành động vừa rồi, nếu như là một người con trai khác, tôi chắc chắn sẽ nghĩ rằng anh ta đang tán tỉnh tôi.

Nhưng với Lý Đối Đối thì... có lẽ hắn chỉ đang chê bai cái đầu tóc ướt nhèm nhẹp này thôi.

Tôi nhìn quanh căn phòng trống rỗng, nghe tiếng nước chảy vọng đến từ nhà tắm sau lưng, tôi lại một lần nữa lâm vào trầm tư...

Ngày tháng bị chê bai đả kích thế này chừng nào mới có thể kết thúc đây?

Chương 44

Tuần này bonus thêm chương nữa :v

Mười ngày, tôi nghĩ, đó là giới hạn chịu đựng cuối cùng của tôi dành cho Lý Đồi Đồi.

Sau khi cùng hần ta sống chung nhà, tôi luôn áp ủ ý nghĩ, “Người này chỉ đang muốn cứu mạng mình” và sẽ cố gắng chung sống hòa thuận với hần.

Nhưng mà, nhưng mà.....

Tại sao thái độ của hần lại chẳng khác gì đang cứu 1800 mạng cả nhà tôi vậy?!

Lúc bắt đầu cũng chẳng có gì vì hần tương đối bận rộn. Hằng ngày khi mặt trời vừa lặn là hần liền đi làm, sáng sớm lúc mặt trời vừa ló dạng mới về nhà. Mà thời điểm đó lại là lúc tôi vừa ngủ được 3 tiếng, ngay lúc giấc đang nồng.

Buổi trưa 12 giờ tôi thức dậy, Lý Đồi Đồi đã chui vào nằm ngủ trong quan tài của hần. Buổi chiều khi tôi đi loanh quanh phòng vận động, Lý Đồi Đồi vẫn còn đang ngủ. Đến tận lúc hoàng hôn hần mới tỉnh lại. Chúng tôi miễn cưỡng ăn chung một bữa cơm, sau đó hần liền thu dọn đồ đạc tức tốc đi làm. Thế là thời gian ban đêm dài đằng đẵng sắp tới, cả căn nhà chính là giang sơn của một mình tôi.

Thời gian biểu của chúng tôi hoàn hảo lướt qua nhau. Mỗi ngày chỉ cần “ăn” đối phó với hần một bữa cơm. Sự nhẫn nại này ít ra tôi cũng còn.

5 ngày như thế trôi qua, Lý Đồi Đồi đột nhiên lại rảnh rồi!

Sáng sớm 4 giờ hần về nhà, lúc này tôi đang nằm ngủ trên sofa. Hần cứ lục đục súc miệng tắm rửa, nhà thì nhỏ, phòng khách lại nhìn thẳng về phía phòng tắm, tôi đương nhiên không ngủ tiếp được. Tôi phải nằm trên sofa chơi game đến tận 5 giờ sáng, đợi hần vệ sinh xong xuôi hết rồi vào phòng ngủ, tôi mới có thể tiếp tục an giấc.

Điều này khiến cho thời gian ngủ nghỉ của tôi và Lý Đồi Đồi không khác biệt nhau lắm. Vì thời gian ngủ của tôi bị trễ 1 tiếng nên thức dậy cũng muộn hơn 1 tiếng, tức đến khoảng 1 giờ chiều. Lý Đồi Đồi so ra ngủ lâu hơn tôi một chút, 2 giờ chiều hẳn mới dậy. Sau đó chúng tôi cứ thế ngồi trong nhà không nói gì đến tận 10 giờ tối!

10 giờ tối lặn đó!

Đến lúc đấy hẳn mới ra ngoài đi làm!

Khoảng cách giữa giờ đi làm và ở nhà đến tận 8 tiếng đồng hồ. Một khoảng thời gian dài đằng đẳng. Chưa kể chúng tôi lúc đó đều đang trong trạng thái vô cùng tỉnh táo! Tôi không thể nào vẽ liên tục 8 tiếng đồng hồ, đó không phải thói quen của tôi vì tôi vốn là một con cú đêm, chuyên làm việc về khuya.

Lý Đồi Đồi cũng không thể nào chơi game suốt 8 tiếng đồng hồ, đây không phải thói quen của hắn, mà thói quen của hắn là...

Được rồi, tôi cũng không biết hằng ngày khi ở nhà một mình hắn có thói quen gì, nhưng tôi biết sở thích của hắn, đó chính là sai khiến tôi, sai khiến tôi và sai khiến tôi.....

“Hắc Cầu đi ngoài rồi, cô mau hốt đi.”

Mới vừa chơi xong một ván game, tôi chỉ đành đứng dậy đi dọn.

“Tôi muốn ngồi trên sofa đọc sách, cô mau xếp mền lại đi.”

Mới vừa xem xong một bộ phim, tôi chỉ đành đến đó xếp mền.

“Đến giờ ăn tối rồi, cô nghĩ xem muốn ăn gì đi.”

Ngay lúc đó tôi đang cùng Jiji-chan nói chuyện nên không thèm để ý đến hắn. Thế là hắn trực tiếp đi đến gõ liên tục vào bàn của tôi, đến tận khi tôi nhướn mắt lên nhìn hắn, hắn mới nói, “Xuống nhà bếp xem còn gì ăn không.”

4 ngày như thế đã trôi qua, đến ngày thứ 5, tôi thật sự không chịu nổi nữa, tôi quyết định phản kháng, phần hận nhìn Lý Đồi Đồi, “Anh không thể để tôi ngồi yên 8 tiếng sao? Hoặc anh chỉ cần ngồi im lặng 8 tiếng thôi.”

Hắn ngồi trên sofa, tay đang cầm một quyển sách.

“Cứ ngồi lì suốt tám tiếng đồng hồ, sẽ giảm thọ 18 năm.”

“Bệnh đau cổ giúp tôi tỉnh táo, mỗi nhức vai khiến tôi vui vẻ. Tôi nguyện ý cứ thế sống tiếp, nghĩ chi nhiều để chết sớm chứ.”

Thật hiếm thấy Lý Đồi Đồi chỉ cầm sách im lặng nhìn tôi không nói gì, chắc đang cảm thấy hết cách trước hành động tự ngược đãi bản thân này của tôi. Song Lý Đồi Đồi rốt cuộc vẫn là Lý Đồi Đồi, dù cho không nói gì phản bác, hắn ta vẫn đưa ra yêu cầu như điều hiển nhiên, “Xuống nhà bếp xem còn gì ăn không.”

Tôi nghiêng chặt răng lòng tự nhủ, người dưới mái hiên không thể không cúi đầu...

Tôi đập mạnh bàn, vừa định nhắc mông đứng dậy thì điện thoại trên bàn lại reo lên. Màn hình hiện lên người gọi đến là “Mẹ”, tôi liền liếc mắt nói với Lý Đồi Đồi, “Mẹ tôi gọi đến, anh tự vào bếp tìm xem có gì ăn không đi.”

Lý Đồi Đồi buông sách xuống đứng dậy, lúc đi lướt qua tôi còn không quên nói một câu, “Đứng dậy bắt điện thoại.”

Trong khoảnh khắc, tôi ngỡ rằng mẹ mình đã bước ra từ điện thoại đứng bên cạnh tôi.

Tôi nhìn hắn đi vào nhà bếp, sau khi than một tiếng liền bắt máy.

“Tiểu Tín hả con?”

“Dạ, con nè mẹ.”

“Hai ngày nay con tranh thủ về nhà được không? Mấy hôm trước ba con ra ngoài không may trượt ngã bị gãy chân rồi.”

Tôi ngần ra, “Hả? Sao lại bị ngã ạ? Có nghiêm trọng không?”

“Bác sĩ nói không sao, nghỉ ngơi vài ngày là khỏe. Nhưng con biết ba con rồi đó, tuổi tác đã lớn, vừa xuất viện về nhà không động tay vào việc gì được nên thường xuyên nhắc tới con. Chắc ông ấy nhớ con đấy.”

Tôi quay đầu nhìn Lý Đồi Đồi đang nghiên cứu thức ăn trong bếp.

“Cũng lâu rồi con không về nhà, mẹ biết con sợ ba mẹ sẽ cần nhằn con các thứ, nhưng lần này mẹ đảm bảo sẽ không như thế nữa. Cho mẹ cụ thể ngày nào con về thăm ba để mẹ tính toán đi mua đồ ăn trước. Con rất thích ăn canh sườn mà? Sống ở ngoài đảm bảo không có thời gian nấu, vậy để mẹ hầm cho con ăn tấm bổ nhé!”

Mẹ tôi trên điện thoại không ngừng liên tục, nào là tính trong canh hầm thêm cái gì, chân của ba tại sao bị gãy, rồi không đi làm được ông ấy ở nhà cảm rằm ra sao.

Nghe mấy lời này của mẹ, bất giác tôi thấy có chút đau lòng. Nghĩ kĩ lại, cũng đã rất lâu rồi tôi không về nhà thăm họ. Nhưng mà...

Tôi lại nhìn tấm lưng của Lý Đồi Đồi, sau một hồi suy nghĩ, tôi nói, “Mẹ à, mẹ đợi con sắp xếp thời gian, xong xuôi rồi con sẽ báo mẹ sau.”

“Ồ được, vậy con cứ sắp xếp đi”, mẹ tôi dừng lại một chút, sau đó lại nói, “Nếu như con thật sự bận quá thì không về cũng không sao đâu. Thật ra hiện giờ mẹ và ba con cũng hiểu con rồi. Ông ấy hai ngày nay cảm rằm nhiều vậy chứ đợi chân khỏi hẳn, có thể đi lại rồi thì mọi thứ sẽ tốt thôi.”

“Con...”

Thật ra có lúc sự nhượng bộ của ba mẹ so với sự kì vọng của họ càng khiến tôi đau lòng hơn. Phải cẩn thận dè dặt bao nhiêu mới nói ra được những lời như trên chứ?

“Con không sao, không bận gì hết. Để chốc nữa con gọi lại cho mẹ nhé.”

“Được.”

Cúp máy rồi, tâm trạng tôi có chút nặng nề.

Thứ khiến tôi cảm thấy như vậy không phải vì tình thương của cha mẹ, mà là những phong ba bão táp tôi sắp hứng chịu từ Lý Đồi Đồi.

Tôi đắn đo hồi lâu rốt cuộc cũng sắp xếp xong từ ngữ tạo thành một câu hoàn chỉnh. Tôi lấy hết can đảm đứng dậy và anh dũng tiến vào bếp.

Tôi đứng phía sau Lý Đổi Đổi.

Lý Đổi Đổi đang đun một nồi nước, hắn ta đứng đó một tay cầm muôi một tay cầm tô đầy sủi cảo đông lạnh. Nhìn bộ dáng này chắc đang đợi nước sôi thêm chút nữa mới thả vào.

“Lý Đổi Đổi”, tôi gọi tên hắn, ấy thế hắn chẳng thèm quay đầu, chỉ nhìn chăm chăm cái nồi trước mặt, “Đứng xa ra, đừng có cản tay cản chân.”

“Tôi muốn bàn với anh một chuyện.”

“Không cho phép ra ngoài”, hắn vẫn như cũ không thèm nhìn tôi nói.

“Anh về nhà gặp ba mẹ tôi đi.”

“Tôm”....

Vào chính khoảnh khắc tôi nói ra câu trên, những chiếc sủi cảo cùng cả chiếc tô, đã rơi thẳng vào nồi.

Nồi nước đang sôi sùng sục, bốc khói nghi ngút nhất thời bị cái tô chặn lại, khiến vài bong bóng khí nổi lên. Chỉ có ngọn lửa bên dưới vẫn như cũ lặng lẽ cháy hừng hực, tỏa nhiệt đun sôi những chiếc sủi cảo trong nồi.

Cả gian nhà bếp im phăng phắc, đến độ có thể nghe rõ mồn mồn tiếng lửa tí tách cháy. Sự im lặng kỳ dị cùng tiếng bếp lửa quện vào nhau, giống hệt như mối quan hệ giữa tôi và Lý Đổi Đổi.

Lý Đổi Đổi không thèm để ý tới những thứ trong nồi, hắn cầm cái muôi, có chút cứng ngắc quay đầu, rút cuộc cũng chịu nhìn tôi một cái, “Cô nói cái gì?”

“Là thế này”, tôi nhanh chóng giải thích, “Ba tôi bị ngã gãy chân, phải nằm ở nhà đi lại không tiện, tôi cũng lâu rồi chưa về thăm ba mẹ nên muốn về thăm họ một chút. Tôi biết trước đây chúng ta đã thỏa thuận với nhau rồi nhưng lần này là tình huống phát sinh ngoài ý muốn. Cho nên vì sự an toàn của tôi và để bảo toàn lời hứa với anh, tôi chân thành mời anh về nhà thăm ba mẹ tôi một chuyến.”

Tôi hệt như nghệ nhân hát nói tuôn ra một tràng, sau đó kỳ vọng nhìn Lý Đổi Đổi, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Bàn tay cầm muôi của hắn bỗng siết chặt lại, tôi có cảm giác kì lạ rằng, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, hắn rất muốn dùng cái muôi đó đánh chết tôi.

(Tây: đúng rồi, người ta tưởng được mời về giới thiệu mà ai dè... chỉ làm anh quē quá)

“Không được.”

Hắn nói như đóng đinh chặt sắt, cứ thế từ chối tôi. Sau đó hắn quay người lại, rút một đôi đũa bên cạnh ra, điều luyện gấp cái tô ra khỏi nồi.

“Tại sao chứ?”

“Lãng phí thời gian của tôi.”

“Chỉ mất ít thời gian, chỉ một xú xiu thôi. Tôi đảm bảo về thăm họ, ăn xong bữa cơm sẽ về ngay mà.”

“Không được.”

“Thế ngồi uống chút nước rồi về cũng được.”

“Không được là không được.”

Thái độ lạnh nhạt của hắn khiến tôi vô cùng tức giận, nhưng nghĩ lại cũng do bản thân nhất thời đề ra yêu cầu này nên tôi chỉ đành nhẫn nhịn, tiếp tục đề nghị, “Vậy không phí thời gian của anh nữa, tôi đi nhờ Bồi Bồi vậy.”

Lý Đối Đối không phản ứng gì, chỉ chuyên tâm trộn đều những viên sủi cảo. Lúc này nước đã sôi sùng sục, sủi cảo trong nồi cũng không ngừng trôi lên thụp xuống, chẳng khác gì quan hệ của tôi và Lý Đối Đối hiện tại.

Tôi tiếp tục ra điều kiện, “Tôi sẽ dẫn thêm Vệ Vô Thường, không phải anh ta cũng lợi hại ngang anh sao? Thêm cả người sói nhỏ, rồi Mỹ Mỹ nữa chắc là ổn rồi phải không? Để họ cùng tôi về nhà, bốn người bảo vệ bốn hướng Đông Tây Nam Bắc, chắc chắn sẽ không có chuyện gì.”

Lý Đối Đối lạnh lùng quay đầu nhìn tôi, “Cô còn muốn dẫn thêm ai nữa không?”

“Người tôi muốn dẫn theo nhất chính là anh”, tôi không kiềm được bật ra câu trên. Lý Đổi Đổi thế nhưng cũng chẳng phản bác gì, tôi chỉ đành thuận theo logic của hắn nói tiếp, “Dẫn theo anh vừa tiện lợi lại tiết kiệm nhân lực, chưa kể còn là tấm chắn an toàn nhất nữa. Nhưng không phải anh cảm thấy như thế mất thời gian của anh à? Vậy tôi chỉ đành làm phiền người khác thôi.”

Lý Đổi Đổi nghe thế mặt càng ngày càng đen lại, cuối cùng hắn tắt bếp, quăng mạnh cái muôi vào nồi rồi đi thẳng ra ngoài.

Tôi đuổi theo hắn, thấy Lý Đổi Đổi đang mang giày chuẩn bị ra ngoài, tôi hoang mang nói, “Chúng ta còn chưa bàn bạc xong, anh muốn đi đâu vậy?”

Lý Đổi Đổi mang giày xong liền mở cửa he hé, đồng thời không quên quăng cho tôi một ánh nhìn sắc lạnh, “Tôi định đi hỏi mấy người đó, xem ai dám đi cùng cô.”

Tôi có chút hoảng hốt, “Anh hỏi như thế có khác gì uy hiếp đâu? Còn ai dám đi cùng tôi nữa chứ?”, Lý Đổi Đổi mở rộng cửa, tôi vô cùng tức giận nói, “Lý Đổi Đổi anh quá đáng lắm.”

Chính vào khoảnh khắc hắn ta mở toang cánh cửa, gương mặt Bồi Bồi bỗng từ đâu ló vào. Không biết đã xảy ra chuyện gì, so với biểu cảm của Lý Đổi Đổi, mặt cô ấy toàn vẻ vui tươi, dường như gặp được chuyện gì may mắn lắm lắm.

Khi nhìn thấy anh mình mở cửa, lại quét mắt thấy tôi đang đứng sau lưng hắn, Bồi Bồi nói, “Thật vừa đúng lúc!”, cô ấy vẫy vẫy tay với tôi, “Tiểu Tín, Tiểu Tín, cậu có nguyện vọng gì không?”

Lúc đó tâm tình tôi đang rất tệ, vô cùng bức dọc nên tôi liền chỉ ngay vào lưng của Lý Đổi Đổi hét, “Hiện tại nguyện vọng duy nhất của tớ là có thể biến tên Lý Đổi Đổi này thành heo.”

Bồi Bồi đứng bên ngoài nghe xong câu này, nụ cười trên gương mặt đông cứng lại, dường như quá bất ngờ trước sự việc đang diễn ra. Còn Lý Đổi Đổi chỉ nâng gọng mắt kính vàng kim của mình, híp mắt liếc xéo tôi một cái.

Sau đó, tôi bỗng nghe thấy một giọng nữ xa lạ mình chưa nghe qua bao

giờ nói rằng, “À, điều ước như vậy sao... Được thôi.”

Giọng nói đó vô cùng dễ nghe, ngữ điệu lại mềm mại dịu dàng. Tôi nhìn thân ảnh của người đó đang chậm rãi bước từ trên lầu xuống, đứng trước cửa phòng Lý Đồi Đồi.

Làn da trắng ngần, mái tóc dài tha thướt ánh vàng, thân người cùng nhan sắc của nữ thần khiến tôi ngẩn người không thốt nên lời. Nhưng rất nhanh tôi liền sực tỉnh, người này, chính là Nữ thần chuyên phát Wifi miễn phí cho cả tòa chung cư này, Kim Hoa.

Tôi nhớ ra rồi, nghe bảo một năm 365 ngày, cô ấy chỉ tỉnh dậy vào 1 ngày duy nhất, những ngày khác đều ở trong phòng ngủ vùi. Tôi cũng nhớ ra việc vào ngày cô ấy tỉnh lại sẽ thực hiện một điều ước của một người bất kì, chưa từng thất bại.

Hình như ban nãy... tôi có ước một điều...

Mà nữ thần lại nói...

“Được thôi.”

Vào giờ này phút này, ngay cả một kẻ suy nghĩ chậm chạp như tôi cũng cảm thấy, không khí xung quanh căn phòng tĩnh lặng đến bức người.

Chương 45

Hello con lợn =)))

Chuyện mà tôi gây ra, so với tưởng tượng càng nghiêm trọng hơn.

Tôi, còn có Lý Đồi Đồi, Bồi Bồi, Vu Thiệu, nữ thần Kim Hoa và Hắc Cầu, 4 con người, 1 con thú trước mắt khá rảnh rồi đã tập trung ngồi trên đất vây quanh bàn trà phòng Lý Đồi Đồi. Chúng tôi đang thương lượng, tìm phương pháp giải quyết cho vấn đề trên.

Nhưng mà...

Bởi vì vấn đề này quá sức hoang đường, vì thế hai người Bồi Bồi và Vu Thiệu khi được gọi đến bàn bạc kế sách, cơ thịt trên mặt đều không ngừng co giật. Khóe miệng của họ cứ run rẩy không ngừng, họ cố gắng nhìn sang hướng khác hoặc vận động thân thể, như để cố gắng khiến bản thân quên đi ý đồ muốn cười to từ sâu trong tâm khảm.

“Cười cái chi mà cười?”, Hắc Cầu tức giận rửa xả Bồi Bồi cùng Vu Thiệu, “Bị biến thành heo mắc cười lắm sao? Chuyện đáng sợ như vậy, mắc cười cái rắm ấy!”

Nghe những lời này của Hắc Cầu, sắc mặt Lý Đồi Đồi, người đang khoanh tay, ngồi xếp bằng, càng ngày càng đen hơn. Hắn liếc nó một cái khiến toàn lông mao trên người Hắc Cầu dựng đứng cả lên. Thấy vậy nó liền biết điều cúi đầu im lặng, không dám hó hé gì nữa.

Còn về phần Vu Thiệu và Bồi Bồi, hai người này vẫn duy trì trạng thái khóe miệng run rẩy, tuy đã cố gắng kìm nén nhưng vẫn không thể khống chế được mà phát ra những tiếng khục khục khe khẽ, nghe chẳng khác gì hai con chim cú.

Tôi quỳ ngồi bên cạnh Lý Đồi Đồi, đúng vậy, là quỳ ngồi!

Hiện tại tôi rất muốn cười nhưng lại không dám cười, bởi vì nụ cười của tôi so với Bồi Bồi và Vu Thiệu còn mang theo sự chua chát.

Bởi vì tôi cảm thấy tuy bây giờ Lý Đối Đối không thèm nhìn tôi nhưng hẳn đã đeo thần khí là chiếc nhẫn của mình lên rồi. Gọng kính cùng chiếc nhẫn đều toát lên sự lạnh lẽo bức người, nếu tôi dám lộ ra một nụ cười thôi, tôi thề, Lý Đối Đối sẽ ngay tại đây chém đầu tôi làm ghế ngồi.

Tiếng cười của Vu Thiệu và Bồi Bồi như từng hồi chuông gọi hồn, chỉ cần chọc tức Lý Đối Đối gần hơn tới giới hạn cuối cùng, tôi không lâu nữa sẽ đi đòi nhà ma.

Tôi, Tô Tiểu Tín. Một tác giả truyện tranh bình thường, lúc này mạng sống như ngàn cân treo sợi tóc, mỏng như ngòai bàn chông.

Tôi cúi gầm mặt, nhìn chăm chăm vào bàn trà, người co rúm lại không nói tiếng nào, cố gắng khiến đầu cúi thấp đến độ như chôn sâu dưới lòng đất.

Kim Hoa nữ thần có thể nói là người bình thường nhất trong cả đám... Thật ra cũng không bình thường lắm, từ khi cô ấy vào phòng Lý Đối Đối ngồi đã bắt đầu lao vào đánh chén như điên.

Trước tiên là nôi sủi cảo của Lý Đối Đối, tôi và hẳn chắc chắn không còn khẩu vị gì nữa nên để cô ấy xử lý luôn. Trong lúc đang ăn đông sủi cảo, cô ấy còn gọi giao đến thêm 50 tô mì Trùng Khánh.

Hiện tại bên cạnh nữ thần chỉ toàn những hộp đựng thực phẩm rỗng, chắc có khoảng 30 cái. Cô ấy đã ăn hết 30 tô mì rồi, bắt đầu ăn đến tô thứ 31. Cô ấy dùng đũa gấp mì lên, thổi thổi vài cái sau đó đưa vào miệng hút một phát, nhai hai cái rồi nuốt xuống. Hành động này lặp lại khoảng ba lần là xử xong một tô mì. Sau khi húp ừng ực nước súp rồi, đóng hộp rỗng liền tăng thêm 1 cái.

Cả căn phòng trừ tiếng ăn mì rộn rột của nữ thần chính là tiếng cười khúc khích của Vu Thiệu cùng Bồi Bồi.

Đến khi ăn xong tô thứ 40, giọng nói êm tai của nữ thần liền đánh tan không khí yên ắng xung quanh, “Tôi muốn ăn thêm 50 tô nữa.”

“Được, để tôi đặt giúp cô”, Bồi Bồi cuối cùng cũng tìm được chuyện gì đó khiến bản thân phân tâm. Bồi Bồi hưng phấn mở điện thoại của nữ thần ra và đặt đồ ăn, sau đó quét dấu vân tay của nữ thần để thanh toán.

Khi Bồi Bồi đã không còn cười khúc khích nữa, Vu Thiệu cũng không thể cứ mặt dày cười tiếp. Nó ngẩng đầu, đằng hắng một cái, trên mặt đã không còn một chút ý cười nào. Nó dùng gương mặt của một đứa trẻ, nghiêm túc nhìn Lý Đồi Đồi, “Sao sự việc lại thành ra như thế này?”

Nữ thần tiếp tục ăn mì, không có thời gian để ý người khác. Bồi Bồi cũng muốn tìm chút chuyện để làm nên liền đáp lời Vu Thiệu. Cả hai người cứ thế người tung kẻ hứng, “Aiz, tôi cũng không thể nào ngờ tới. Hôm nay lúc xuống lầu liền thấy cửa phòng Kim Hoa nữ thần đã mở. Khi bước vào thì thấy cô ấy vì đói mà nằm xỉu chổng chơ trên nền nhà. Tôi cũng biết mỗi năm nữ thần chỉ tỉnh dậy một lần, mà lần tỉnh dậy đó phải ăn bổ sung cho cả một năm. Tôi ngay lập tức đi lên lầu tìm đồ ăn cho cô ấy. Trong lúc cô ấy đang ăn, tôi cùng cô ấy tán gẫu và kể cho cô ấy nghe chuyện chung cư chúng ta năm nay vừa có thêm một người mới tên là Tiểu Tín.”

“Ồ!”, Vu Thiệu cật lực gật đầu, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó Kim Hoa thấy rất thích Tiểu Tín.”

Nữ thần đang nhai nhồm nhoàm cũng tùy ý nói một câu, “Ừ, Bồi Bồi nói với tôi rằng Tiểu Tín đã giúp đỡ cô ấy rất nhiều, tính tình lại vô cùng hiền lành, tôi thích dạng con gái như vậy.”

Bồi Bồi giải thích tiếp, “Cho nên Kim Hoa nói, muốn tặng điều ước năm nay cho Tiểu Tín.”

“Ừ”, Kim Hoa nữ thần tranh thủ thời gian mới ăn xong thêm một chén nói chêm vào, “Bồi Bồi ước với tôi qua một đêm được giàu to tôi còn không đáp ứng đấy.”

“Ừ, nhưng tôi cảm thấy không sao cả, nhường điều ước đó lại cho Tiểu Tín, tôi cam tâm tình nguyện.”

Tôi...

Cảm ơn Kim Hoa nữ thần.... Cảm ơn Bồi Bồi.

Hai người thật là....

Hai người thật là biết chọn thời điểm mà...

Tuy trong lòng tôi đã khóc mười ngàn dòng sông nhưng mặt mày vẫn bình tĩnh đơ ra như cá chết.

“Sau đó tôi vô cùng vui vẻ bay xuống gõ cửa phòng anh mình, nhưng chưa kịp làm gì thì anh tôi đã mở cửa. Vừa khéo Tiểu Tín đứng sau lưng anh ấy nên tôi liền hỏi cậu ấy có nguyện vọng gì. Thế rồi...”

Vu Thiệu gật gật đầu, “Thì ra là vậy”, nó xoay đầu nhìn tôi, “Nhưng vì sao Tiểu Tín lại muốn biến Lý Đồi Đồi thành heo?”

Aiz... Vu đại ca!

Không, phải là Vu daddy à!

Làm ơn đừng hỏi nữa! Tha cho cái mạng nhỏ này của tôi đi! Tôi còn giữ được mạng mình, sau này nhất định sẽ mang đến cho mấy người chút niềm vui mà!

Khóe miệng tôi không ngừng run rẩy, như cố gắng nắm lấy chiếc phao cứu sinh, tôi quay đầu nhìn Lý Đồi Đồi. Hắn vẫn như cũ không thèm nhìn tôi, tôi liền dè dặt lí nhí nói, “Đừng... đừng hỏi mấy chuyện đó nữa”. Ánh mắt tôi chuyển về hướng nữ thần, “Nguyện vọng này, có thể thu hồi lại không?”

Nữ thần phù phù thổi nước súp, vừa chùi miệng vừa dùng đôi mắt xinh đẹp đầy dịu dàng nhìn tôi, sau đó nhẹ nhàng nói, “Không được đâu, lúc tôi đồng ý cũng là lúc nguyện vọng được gửi đi rồi.”

“Được gửi đi”? Còn có cách nói này sao? Nữ thần chẳng lẽ là một cây thu phát sóng, chuyên gửi thông tin về cho những người ngoài hành tinh? Rốt cục là bằng sức mạnh huyền bí ngoài vũ trụ nào mới có thể biến Lý Đồi Đồi thành heo?

Nữ thần lại cảm tô mì lên, trước khi ăn còn nói, “Đợi qua đêm nay, vào sáng sớm mai, nguyện vọng của cô sẽ thành hiện thực.”

Vậy cũng tức là, sáng sớm mai khi mặt trời vừa ló dạng, tôi sẽ nhìn thấy

một con heo ma cà rồng nằm bên trong quan tài, tên là... Lý Tru Tru sao?

Tương tượng cảnh đó cũng đáng yêu lắm!

Nhưng tôi lại cảm thấy mình chẳng sống nổi qua đêm bão tố này. Đợi đến bình minh ngày mai, có lẽ tôi đã là một cái xác lạnh lẽo.

Bởi vì sau khi nữ thần nói xong câu đó, tôi thấy áp lực xung quanh mình dường như tăng lên. Đó không hề là ảo giác mà thật sự mặt đất có chút rung lắc, vài đám bụi trên trần nhà vì sự rung lắc kia mà rơi xuống phủ trắng cả tường. Có một đường nứt nhỏ từ dưới chân tường bất ngờ xuất hiện và dần dần kéo dài ra. Cả căn phòng đều là khí tức vô hình của Lý Đổi Đổi.

Để bảo vệ cái mạng nhỏ của mình, tôi nhanh chóng hỏi nữ thần trong sự run rẩy, “Không còn cách nào để cứu chữa được sao? Ví dụ như thu hồi nguyện vọng, hoặc là gửi thêm một nguyện vọng khác để hủy đi nguyện vọng ban đầu?”

Nữ thần Kim Hoa vẫn xem bầu không khí đầy áp bức trong phòng như không và tiếp tục ăn mì, “Ồ, muốn rút lại là việc không thể, được ban một điều ước đã rất khó khăn rồi, bởi mỗi năm tôi chỉ tỉnh dậy một lần, ước nguyện chỉ có một lần cơ hội gửi đi. Nhưng ngoài điều ước khi này, tôi có thể bonus thêm 1 điều nho nhỏ kèm theo.”

Thực hiện nguyện vọng biến Lý Đổi Đổi thành heo còn bonus thêm sao?

Phải ước thêm gì đây? Biến hẳn ta thành một con heo dễ thương à?

Khi tôi đang dồn hết trí óc suy nghĩ xem nên dùng điều ước kèm theo này như thế nào để giải quyết vấn đề trước mắt thì nữ thần đã buông đũa xuống, phun ngum mì trong miệng ra, “À!”, cô ấy quay đầu nhìn tôi, “Tôi biết rồi, thế này đi, Lý Đổi Đổi vẫn sẽ biến thành heo nhưng nếu nhận được một nụ hôn của tình yêu đích thực, anh ta có thể trở lại hình dạng con người.”

Trò đùa gì vậy trời? Hoàng tử ếch ư?

Vậy Lý Đổi Đổi biến thành heo thì gọi thế nào? Thân vương của loài heo

sao?

“Tôi cảm thấy...”, như thế không tốt lắm đâu, như vậy nữ thần sẽ bị người ta nguyên rủa là phù thủy đó...

Sau lưng tôi không khí cực yên tĩnh, Bồi Bồi bắt ngờ hai mắt sáng rực, kêu lên một tiếng, “Ồ ồ ô, cái này tốt lắm lắm luôn nha! Sự khởi đầu cho một câu chuyện cổ tích đầy tuyệt vời.”

“Đúng vậy đúng vậy! Tôi cũng gửi đi luôn rồi.”

Hả?

Đợi một lát...

Cô ấy nói...

“Cô nói gì cơ?”, trong lúc kích động tôi đã giật phăng tô mì của nữ thần, “Cô đã làm gì rồi?”

“Bonus thêm điều ước nho nhỏ”, nữ thần cười tươi rói nhìn tôi, “Tôi gửi nó đi rồi.”

Tôi....

Giờ khắc này trong người tôi đại khái đang có 800 lít máu muốn hộc ra.

Tình... tình yêu đích thực nhằm nhí gì đây? Không lẽ phi nhân loại đều là những loài không đáng tin cậy như thế này?

“Lý Bồi Bồi! Sao cậu có thể gọi chuyện này là hay?”, tôi tức giận nói.

Bồi Bồi vô cùng ngay thẳng nhìn lại tôi, “Không tốt sao? Đây quả thật là sự khởi đầu của một câu chuyện cổ tích tuyệt vời mà.”

Vu Thiệu ở bên cạnh, mặt không chút tin cậy gật đầu nói, “Quả thực không tồi.”

“Tớ phải đi đâu để tìm tình yêu đích thực cho anh trai cậu đây? Cậu không thấy tuy bây giờ anh mình không nói gì nhưng trên mặt đã viết rõ

hàng chữ, ‘Nếu hôm nay Tô Tiểu Tín cô không giải quyết xong chuyện này thì trước khi bình minh ló dạng cô sẽ được châu Diêm vương’ sao?”

Bồi Bồi nhìn Lý Đối Đối một cái, sau đó ánh mắt cô ấy khẽ chuyển, quay lại về phía tôi, “Tiểu Tín, tớ thấy cậu rất hiểu anh trai tớ nha. Nếu đã như vậy, nói không chừng cậu chính là tình yêu đích thực của anh ấy. Dù sao điều ước bonus kia đã được gửi đi rồi, sao cậu không thử hôn anh ấy xem?”

Tôi...

Tôi xoay đầu nhìn Lý Đối Đối, dường như là ảo giác, tôi thấy con người hắn ta khẽ động, giống như mới nhìn tôi xong mà dời mắt đi vậy.

Muốn tôi... hôn... Lý Đối Đối? Điều này... điều này có khác gì xung quanh tôi toàn đường chết đâu chứ?

Nếu tôi không hôn hắn tức là tôi không muốn giúp hắn, tôi không hiểu đạo lý. Nếu tôi hôn hắn, ngày mai hắn không biến thành heo, chẳng phải tôi là tình yêu đích thực của hắn? Trở thành tình yêu đích thực của Lý Đối Đối, chỉ bằng để hắn biến thành heo cho rồi!

Ngược lại nếu tôi hôn hắn nhưng hắn vẫn như cũ biến thành heo, tôi không phải tình yêu đích thực của Lý Đối Đối, hắn ta nhất định sẽ dùng cái móng heo của mình giẫm chết tôi.

Tôi tiên thoái lưỡng nan, không thể nói lời nào, mà chính vào thời khắc đó, Lý Đối Đối đã mở miệng, “Bồi Bồi, em cảm thấy mình mấy ngứa ngáy lắm phải không?”, hắn xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay.

Bồi Bồi lập tức thu lại nụ cười, nhẹ giọng ho, “Được rồi, không đùa nữa. Tớ nói thật đấy, điều ước bonus đã gửi đi rồi, còn làm thế nào bây giờ, cứ thử thôi.”

“Đúng vậy, cứ thử thôi”, nữ thần giật lấy tờ mì từ trong tay tôi, “Tôi nghe Bồi Bồi nói, không phải Lý Đối Đối rất thích Tiểu Tín sao? Nếu vậy không phải hai người thực hiện điều này sẽ dễ như trở bàn tay à?”

Lời này của nữ thần vừa nói ra, biểu cảm của Bồi Bồi ngay lập tức đông cứng lại. Tôi chỉ thẳng vào cô ấy nói, “Thì ra là cậu tiêm nhiễm cho nữ

thần.”

“Lý, Bồi, Bồi.”

Khi Lý Đổi Đổi nhả ra ba chữ này, thân ảnh Bồi Bồi phút chốc tan biến trong không khí, chỉ để lại 4 chữ, “Lượn ngay lượn ngay.”

Tại nơi thân ảnh cô ấy biến mất, Lý Đổi Đổi đã quát roi ra, “phạch” một tiếng, bàn trà lập tức bị tách thành hai nửa.

Vu Thiệu khẽ ho hai tiếng, “VẬY TÔI CŨNG CHẲNG GIÚP ĐƯỢC GÌ, NHỮNG CHUYỆN CÒN LẠI, MẤY NGƯỜI TỰ NGHĨ CÁCH GIẢI QUYẾT ĐI”, nó mở cửa bước ra ngoài, “Nhưng tôi cảm thấy, trời không tuyệt đường người, có cách rồi thì nên thử một lần xem sao”. Vu Thiệu nhìn tôi nháy nháy mắt rồi mới xoay người rời đi.

Nữ thần đã ăn xong 50 tô mì, cô ấy chùi miệng nói, “Tôi ra ngoài đợi shipper, chốc nữa đem đồ lên lầu ăn. Ăn xong tôi sẽ ngủ tiếp, năm sau gặp lại nhé.”

Đúng là một nữ thần, thức dậy và rời khỏi nhanh như cơn gió.

Sau khi tất cả mọi người đều đi hết, chỉ còn tôi và Lý Đổi Đổi ngồi giữa căn phòng một mảnh bừa bộn.

Tôi nhìn hắn, hắn nhìn tôi.

Câu nói “cứ thử đi” của ba người kia, dường như vẫn còn phảng phất đâu đây.

Chương 46

Chị Tây gửi quà 20.10 nha~~

Hình ảnh chân thực của Lý Đồi Đồi được đích thân Cửu đăng tải ☺

Còn nhớ 20.10 năm ngoái đăng chương đầu tiên của bộ này, vậy mà đã được 1 năm rồi đó, nhất định trước ngày này năm sau sẽ hoàn!!!

Tôi nhìn Lý Đồi Đồi, sau khi trải qua không biết bao nhiêu lần trở, tôi thâm hạ quyết tâm, cắn chặt răng, họa tôi gây ra tôi phải xử lý, liều mạng hôn một cái vậy!

Cứ coi như phải hôn một con cún thôi!

(Tây: sao lại so sánh anh như cún)

Tôi nhắm chặt mắt, lao về phía Lý Đồi Đồi. Nhưng khi tôi vừa bày ra tư thế sẵn sàng, mặt đã bị gì đó chặn lại. Đó là một bàn tay, bàn tay đó giữ chặt lấy mặt tôi, không chút nhân nhượng mà đẩy mạnh về phía sau. Sức lực có hơi mạnh khiến tôi đang từ tư thế quỳ gối phải chuyển sang ngồi bệt xuống đất.

Tôi mở to mắt, ngây ngốc nhìn Lý Đồi Đồi.

Lý Đồi Đồi trợn mắt, khinh miệt và chán ghét nhìn tôi hỏi, “Cô làm gì vậy?”

“Hôn... tôi không phải đang hôn anh sao? Để anh khỏi biến thành heo.”

“Tránh ra”, Lý Đồi Đồi vừa nói vừa đứng dậy. Hắn sửa lại cổ áo và tay áo một chút, “Chưa chắc nguyện vọng của Kim Hoa cho cô sẽ thành hiện thực.”

“Nhưng mà... trước đây không phải họ đều ước gì được nấy sao?”

Lý Đồi Đồi không thèm quan tâm, hắn quay đầu đi thẳng về phòng ngủ, “Ai mà chả làm được mấy điều ước vặt vãnh đó, chuyện hoang đường này chẳng có chút căn cứ đáng tin. Chút nữa tôi phải đi làm rồi, cô cứ ở nhà đi”. Lúc này hắn quay đầu lại, ánh mắt như cảnh cáo nhìn tôi, “Nếu để tôi biết cô dám tự ý rời khỏi nhà. Tô Tiểu Tín...”

Hắn dừng lại rất lâu. Ban đầu tôi cứ tưởng hắn đang muốn tạo áp lực cho mình, nhưng cố ý dừng lâu như vậy hình như có chút dài quá. Thế rồi tôi phát hiện ra, tên Lý Đồi Đồi này thật ra không có gì tốt đẹp, chắc chắn hắn đang suy nghĩ xem nếu tôi dám lên đi sẽ xử lý tôi thế nào.

Đúng vậy, bắt tôi ở lì trong nhà là muốn bảo vệ tôi, hắn không thể vì bảo vệ tôi mà trực tiếp giết tôi được...

“Sau này cô sẽ biết thế nào gọi là hoảng sợ thật sự.”

Ok, một câu nói chẳng có chút uy hiếp, so với thường ngày, công lực giảm đi rất nhiều.

Tôi nghĩ vào giờ phút này, trong nội tâm Lý Đồi Đồi nhất định đang bị chuyện sẽ bị biến thành heo làm cho hoảng loạn. Chỉ là hiện tại trời chưa sáng nên hắn vẫn sống chết không chịu thừa nhận mà thôi.

Lý Đồi Đồi quay về phòng mình, đến 9 giờ tối, hắn mặc tây trang ra ngoài đi làm. Đầu tóc vẫn được chải chuốt kỹ càng như cũ, gọng kính màu vàng kim sắc sảo dưới ánh đèn vẫn phát ra những ánh sáng chói lòa. Nhìn bề ngoài chẳng có chút gì thay đổi.

Hắn bước đến cửa mang giày. Tôi có chút lo lắng nói, “Hay là đêm nay anh ở nhà đi.”

“Cô mới là người phải ở nhà”, hắn không hề quay đầu, phun ra câu này xong liền đứng thẳng người bước ra khỏi cửa, hệt như lời nguyện của nữ thần chẳng mấy may liên quan gì đến hắn.

Lý Đồi Đồi đóng cửa xong, con Hắc Cầu từ nãy đến giờ không biết trốn đi đâu mới xuất hiện, “Cô đừng nhiều lời nữa, nghe thế nào cũng giống như kẻ hai mặt.”

Tôi cúi đầu nhìn nó, “Mày thật sự chỉ quan tâm đến vấn đề này ư, nếu như chủ nhân mày thật sự biến thành heo... Vậy mày chính là một con mèo được nuôi bởi một con heo đó.”

Hắc Cầu liếc xéo tôi nói, “Không thể nào, nếu chủ nhân có biến thành heo, vậy cô chính là một con người được nuôi bởi một con heo và một con mèo. Hóa do cô gây ra, cô phải có trách nhiệm.”

Nghĩ đến việc phân đòir còn lại phải sống cùng một con heo và một con mèo biết nói lảm lòi, điệu bộ gọi đònr... trong lòng tôi vô cùng thê lương.

Tôi ngồi trên sofa, ôm quyền thăm bái tất cả thần phật của các tôn giáo, chỉ hy vọng bọn họ đừng thực hiện nguyện vọng của nữ thần.

Tôi hết cầu nguyện rồi lại trăn trở, đương nhiên không yên giấc nổi, cứ thế ngồi đợi một mạch đến 5 giờ sáng. Đây là thời điểm trời vừa hửng sáng, thường vào lúc này Lý Đổir Đổir mới quay về nhà. Thời gian càng cận kề, dưới sự yên tĩnh bủa vây, tôi càng thêm căng thẳng, cứ thấp thỏm lo sợ thứ tôi nhìn thấy khi âm thanh chìa khóa mở cửa vang lên, lại là cái móng heo phì nộn đẹp đẽ.

Tuy thế cho dù tôi có căng thẳng thế nào, cuối cùng thời khắc đó cũng đến. Tôi nghe thấy tiếng bước chân, tiếng bước chân ấy có chút hỗn loạn, nhưng không hề giống tiếng móng heo nện trên đất.

Tôi chờ đợi và chờ đợi, cuối cùng tiếng chìa khóa lách cách mở cửa vang lên. Nắm cửa được vặn một cái, cửa liền mở ra.

Lý Đổir Đổir vẫn trong hình dáng con người không chút thương tổn đứng ở đó.

Hắn bước vào nhà, trực tiếp nhìn thẳng vào mắt tôi.

Nói thật không nhìn thấy cảnh một con heo mở cửa, tâm tình tôi có chút phức tạp. Vừa vui mừng, lại vừa có chút thất vọng.

“Cô nhìn chằm chằm tôi thế làm gì? Có phải cô đang có những kì vọng không thực tế không?”, Lý Đổir Đổir hỏi tôi, tôi không dám trả lời hắn, vì trong lòng có chút suy nghĩ đen tối, tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài.

“Là vì tôi lo lắng...”

Tôi vừa dứt lời, Lý Đổir Đổir đang bước vào phòng ngủ bất ngờ có chút hoảng hốt.

Tôi lập tức đứng thẳng dậy, “Sao thế?”

“Không...”, hắn chỉ vừa nói ra chữ đó, thân thể bắt đầu nghiêng về một bên, trực tiếp đổ nhào lên người tôi.

Tôi lập tức đưa tay đỡ, giữ cho Lý Đồi Đồi không ngã. Nhưng hẳn thật sự nặng hơn tôi rất nhiều, bình thường tôi lại lười vận động, vì thế đỡ không nổi hẳn. Tôi cứ thế thuận theo sức nặng của hẳn, ngã người về phía sau ngồi lại trên sofa, còn thân hình nặng trĩu của Lý Đồi Đồi đang nằm đè lên người tôi.

Cùng lúc đó, tiếng leng keng của một vật kim loại rơi xuống đất vang lên.

Tôi khẽ kêu một tiếng “aiya”, miễn cưỡng dùng chút cơ bắp yếu ớt của mình giữ vững cơ thể cho hẳn, “Anh sao vậy?”. Sau khi tôi ngồi ổn định trên ghế, đang muốn xem một chút tình hình của Lý Đồi Đồi thì bỗng dưng phát hiện, thứ đang nằm đè lên người tôi...

Thế nhưng là bộ tây trang của Lý Đồi Đồi.

Trên đất chính là chiếc nhẫn thần khí cùng mắt kính của hẳn.

Mà dưới lớp quần áo, giữa hai đùi của tôi đã xuất hiện một cục gì đó tròn vo nhô lên...

Tôi...

Dường như bản thân tôi đã phát giác ra được điều gì đấy.

Tay tôi run lên bần bật, sau khi vén lớp áo khoác và cởi cúc áo ra... Tôi liền thấy một gương mặt heo mọi đang từ từ lộ ra...
(Tây: má ơi cute hột me quá)

Chú heo mọi đó nhìn tôi, tôi nhìn lại nó. Tôi thì chấn kinh còn nó lại vô cùng nghiêm túc.

“Lý... Đồi Đồi?”

Lý Đồi Đồi nhìn tôi, sau đó hẳn đứng dậy. Bốn chiếc móng ấn vào đùi khiến tôi cảm thấy hơi đau, nhưng thời khắc này, tính gì chuyện đau đớn? Hẳn nâng móng chân bên phải của mình lên rồi cúi đầu ngắm nghía. Sau đó hẳn dời ánh mắt sang nhìn tôi. Cứ thế hết nhìn móng mình rồi lại nhìn tôi.

Sau đó cả người... không, cả thân heo của hẳn liền như hóa đá.

Hắc Cầu từ trong góc tường nhào ra giống như tên bắn. Khi thấy cảnh tượng trước mắt, nó đứng hình trong hai giây, sau đó tiếng than khóc “ô ô ô” long trời lở đất không ngừng phát ra từ miệng nó, “A! Ông trời ơi! Không sống nổi nữa! Sau này phải sống sao đây? Tôi phải sống sao đây? Chủ nhân biến thành heo rồi! Làm sao đây?”

Trong nhà, tôi câm nín, “chú heo” câm nín, thêm một con mèo đang than khóc, hình thành một vòng tròn khép kín vô cùng hoàn mỹ. Sau đó rất nhanh, khung cảnh đó bị tiếng cười điên loạn bên ngoài đánh tan.

Tiếng cười của Bồi Bồi và Vu Thiệu lớn đến độ muốn sập nhà.

Sau một hồi, lại có thêm tiếng nói của Vệ Vô Thường, “Chuyện gì vậy? Có gì mới sáng sớm đã làm phiền người khác như thế?”

Qua một lúc, lại nghe thấy tiếng của Mỹ Mỹ, “Từ hôm qua tới giờ mấy người cứ nhón nháo chuyện gì vậy?”

Lại thêm một lúc, lão vu bà cũng đi xuống, “Aiya, không đề người ta có giấc ngủ dưỡng nhan hả, đáng ghét! Cuối cùng thì mấy người ồn ào cái gì?”

Tiếng người sói nhỏ cũng thấp thoáng xuất hiện bên ngoài cánh cửa, “Đúng thế, hôm qua tôi phải hát cả đêm, ngủ chưa được nửa tiếng nữa...”

Tiếng cười bên ngoài không dứt, tiếng khóc bên trong cũng không ngừng.

Chỉ có chú heo mọi Lý Đồi Đồi vẫn yên tĩnh ngồi đó, cùng tôi đang bị hấn đứng dè lên chân.

Lý Đồi Đồi hạ móng mình xuống, trong chớp mắt tôi cảm thấy, xung quanh con heo này đang tản mát một loại khí tức, đó là sát khí...

Chương 47

1 người 1 lợn. Hôn rồi! 🐷

Lý Đổi Đổi là heo.

Tôi không mắng hấn, chỉ đơn giản nói lại sự thật.

Thời gian giữa tôi và hấn như dừng lại hàng ngàn hàng vạn năm.

Cuối cùng, Lý Đổi Đổi cũng tiếp nhận sự thật này. Những động tĩnh bên tai, tựa hồ sau khi nội tâm bình ổn lại mới dần dần chuyển xuống tim hấn.

Ánh mắt hấn mang theo sát khí nhìn chăm chăm tôi.

Đúng vậy, sát khí toát ra từ người chú heo này khiến tôi cảm thấy run sợ. Chỉ là trong cái run sợ đó, còn toát ra một chút gì đó gọi là đáng yêu.

Nhưng suy cho cùng họa cũng từ tôi mà ra, nhìn từ góc độ nhân đạo, ai cũng có thể cười nhạo Lý Đổi Đổi nhưng riêng tôi thì không.

Vì thế tôi sợ hãi và nghiêm túc nhìn lại Lý Đổi Đổi, sau đó khản khoản cầu xin hấn tha thứ, “Là lỡ miệng thôi! Đây cũng không phải là lần đầu tiên từ trước đến nay tôi như thế! Tôi có thể bù đắp mà!”

Không biết vì sao khi nhìn thân thể hiện tại của Lý Đổi Đổi, tôi thật sự chẳng thể hôn nổi. Nhưng áp lực khi hấn làm heo gây ra cho tôi giảm đi đáng kể, nếu vậy lúc hôn hấn, tôi có thể thật sự xem như mình đang hôn một chú cún, “Tôi có thể hôn anh”. Tôi hết như đang tuyên thệ mà hét lên câu này, sau đó đưa tay về trước và ôm lấy “đầu heo” của Lý Đổi Đổi.

Đôi mắt to tròn của hấn mở trừng ra nhìn tôi, dường như bị dọa sợ một phen không hề nhẹ.

Tôi không thềm để tâm mà trực tiếp nắm lấy hai tai, kéo hấn sát về phía mình, đồng thời khom người cúi đầu hướng về phía hấn.

Lý Đổi Đổi nâng chân lên để ngăn mặt tôi lại, tuy hấn đã bày ra tư thế muốn kháng cự nhưng chân hấn quá ngắn còn mũi lại quá dài...

Tôi nhắm tịt mắt, tim đập điên cuồng, tất cả để chịu trách nhiệm và bồi thường cho hấn, môi tôi đã hôn lên đôi môi dưới chiếc mũi của Lý Đổi Đổi.

Lý Đổi Đổi rốt cục vẫn là Lý Đổi Đổi, tuy đã biến thành heo, đôi môi đó vẫn nóng ẩm sạch sẽ, không có chút mùi hôi hay nhớp nháp, cảm giác cũng ok, nhưng không đủ khiến tôi phải lưu luyến. Sau cái chạm nhẹ như chuồn chuồn lướt nước đó, tôi nhanh chóng thả hấn ra.

Lý Đổi Đổi dường như đã phải chịu một đả kích to lớn, hấn như cũ hai mắt tròn xoe ngây ngốc nhìn tôi, sau đó không dám tin lùi về sau hai bước. Móng của hấn giẫm lên phần bụng mềm mại của tôi, trong lúc không trụ vững liền “phịch” một tiếng, nằm ngã sòng soài trên đất.

“Aiyo”, Hắc Cầu nằm trên đất khóc đủ rồi, ngẩng đầu thấy cảnh này lại bắt đầu gào rú, “Mẹ nó, chủ nhân của tôi té xuống đất lại có thể phát ra âm thanh phì nộn như thế? Chủ nhân không còn đẹp trai nữa, phải làm sao đây?”

Tôi khác Hắc Cầu, thứ tôi để tâm không phải là tiểu tiết. Tôi nhìn Lý Đổi Đổi, thấy hấn bò từ trên đất dậy, giẫm lên tây trang của chính mình. Hấn lắc mạnh đầu khiến những thớ thịt mềm mại trên người cũng rung theo từng đợt, sau đó...

Không có gì thay đổi...

Thật sự đáng chết mà! Điều ước bonus của nữ thần Kim Hoa... không có tác dụng! Điều ước không thành rồi! Tôi không phải là tình yêu đích thực của Lý Đổi Đổi!

Lý Đổi Đổi ngẩng đầu, hấn nhìn tôi, tôi nhìn hấn, thời gian giữa chúng tôi dường như ngừng trôi.

“T, tôi... tôi khi này thật sự có hôn anh, nhưng mà... không có tác dụng”. Tiếng của tôi càng ngày càng nhỏ, mặt của Lý Trư Trư thì càng ngày càng lạnh.

“Á”, Hắc Cầu như lồng thêm BGM (background music - nhạc nền) và lời thuyết minh cho tình cảnh của chúng tôi, nó lại tiếp tục gào rú, “Hôn cũng hôn rồi, chả có tác dụng chi! Sao sống tiếp đây trời ơi!”

Tôi bị tiếng khóc than của nó làm cho tâm phiền ý loạn nhưng trong tình cảnh này tôi chẳng dám hó hé gì, chỉ có thể quan sát nhất cử nhất động của Lý Đồi Đồi.

Dưới sự phụ họa của Hắc Cầu, Lý Đồi Đồi nhấc cái chân bé xiu của mình lên, đập thẳng vào chiếc nhẫn rơi trên đất và lồng nó vào phía trước móng của hắc. Chiếc nhẫn ngay lập tức phát sáng...

Ôi thánh thần ơi! Người này tuy biến thành heo rồi nhưng vẫn có thể dùng phép thuật!

Tôi chết chắc rồi! Tôi chết chắc rồi! Tôi chết chắc rồi!

Tôi ôm ngực nằm nhắm tịt mắt trên sofa, cầu nguyện lần cuối cho bản thân, nhưng một lúc sau tôi lại nghe thấy tiếng rống cao vút của Hắc Cầu, “Méoooo”.

Đã lâu rồi không nghe nó phát ra tiếng kêu như vậy. Vừa mở mắt quay đầu lại nhìn, tôi liền thấy Hắc Cầu đang ngồi trong góc nhà, hai chân trước ôm lấy móng, mắt nhắm lệ, đáng thương nhìn chằm chằm Lý Trư Trư.

“Ồn, chết, được”, từ miệng của Lý Trư Trư phun ra ba chữ đầy giá lạnh.

Khi hắc vừa dứt lời, chiếc nhẫn trên tay cũng biến thành chiếc roi dài, như một con rắn, nhanh chóng quất về phía khóa cửa. Sau đó “cạch” một tiếng, chiếc cửa được mở ra.

Chiếc roi luồn qua cửa, quấn chặt vào cổ hai kẻ đang không ngừng cười nhạo trên sự đau khổ của người khác, không chút nhân nhượng lôi mạnh vào phòng.

Cảnh tượng đó khiến những người đang đứng sau lưng ngây ra như phỗng.

Bồi Bồi và Vu Thiệu cùng bị lôi vào phòng, lực kéo quá lớn khiến cả hai không thể đứng vững mà ngã sõng soài, mặt cạ trên đất. Tuy bị đau là thế

nhưng họ vẫn tiếp tục cười.

Hai người ấy đã bị lôi đến trước mặt Lý Đối Đối.

Bọn họ một lớn một nhỏ từ từ ngồi dậy, có lẽ vì quá đau hoặc vì xấu hổ nên một mực ôm chặt lấy mặt. Tuy đã ngồi tử tế nhưng nửa ngày vẫn không nói gì.

Sau đó một chốc, khi hai người dần dần bỏ tay xuống, tôi mới phát hiện bản thân đã quá lương thiện. Thì ra bọn họ bỏ tay xuống chỉ vì...

“Hahahahahahaha, không được rồi, mắc cười quá. Khi thấy tận mắt rồi càng mắc cười hơn. Hahahahahaha, mẹ nó, anh biến thành heo dễ thương thật đó! Làm sao bây giờ, không nhin cười được, hahahaha, cười chết mất thôi, chết mất thôi!”. Bồi Bồi cười đến độ ôm bụng bò lăn trên đất.

Vu Thiệu đỡ hơn một chút, nó chỉ nằm bò trên sàn, không còn sức lực đầu mà nói mấy lời trào phúng.

Thấy hai người đó như vậy, từ tận đáy lòng, tôi thật sự lo sợ cho tính mạng của họ. Nhưng đến cả tôi cũng không nhin cười được, chỉ đành quay lưng về phía Lý Đối Đối, chôn mặt vào sofa, sau đó cố gắng cắn chặt răng và hít thở sâu.

Nhưng chỉ trong tích tắc, “soạt” một tiếng, tiếng cười đã hoàn toàn biến mất trong gian phòng.

Tôi cảnh giác quay đầu lại liền thấy chiếc roi của Lý Đối Đối đã phân ra làm hai. Phần ngọn của mỗi chiếc roi như hai cây kim mảnh và nhọn, cứ thế chỉ thẳng sát vào nhãn cầu của Bồi Bồi và Vu Thiệu.

“Được... được rồi, bọn em không cười nữa”, Bồi Bồi nhanh chóng lết về phía sau.

Vu Thiệu cũng ho khan vài tiếng, “Được rồi, chúng tôi sẽ nghiêm túc nghĩ biện pháp giải quyết.”

“Lý Bồi Bồi”, Lý Trư Trư lạnh giọng dặn dò, “Đi báo với Hiệp hội anh sẽ nghỉ phép, 10 ngày.”

Bồi Bồi thu lại nụ cười ngồi thẳng người dậy, “10 ngày... liệu bao nhiêu đó... có đủ giải quyết không?”

“Nhất định phải giải quyết xong.”

“Được.”

“Vu Thiệu.”

“Có đây, có đây.”

“Trong thời gian này, mọi sự vụ của các ban ngành sẽ do cậu phụ trách thay tôi quản lý.”

Vu Thiệu ngồi xếp bằng, lúc này mới lộ ra chút nghiêm túc, “Thưa quan lớn, hiện tại con chỉ là một đứa bé, mấy nhân viên ma cà rồng dưới trướng ngài liệu có nghe lời con không?”

“Đừng hòng thoái thác, nhiệm vụ này cậu làm hay không làm?”

“Làm làm làm”, Vu Thiệu phúi phúi quần áo đứng dậy, “Đúng là không thể cười hả hê vào mặt quan lớn được.”

Bôi Bôi cũng đứng dậy, “Em đi xin nghỉ phép giúp anh đây.”

Tôi nhìn bọn họ cảm thấy có chút an ủi. Rốt cuộc đám phi nhân loại này cũng thể hiện được chút tinh thần trách nhiệm, kẻ vai sát cánh khi có chuyện xảy ra rồi.

“Ban này tôi rất tò mò, rốt cuộc hai người cười cái gì vậy? Tôi chỉ nghe thấy tiếng nói của Lý Đồi Đồi nhưng lại chẳng thấy anh ta ở đâu hết”, lão vu bà vẫn còn đang đắp mặt nạ bước vào nhà, sau đó ánh mắt liền dừng lại trên người Lý Trư Trư.

“Aiz, chung cư này hết nuôi chó nuôi mèo lại chuyển sang nuôi heo à? Bản chết đi được. Ủa... mà đây là...”

Ánh mắt lão vu bà dừng lại trên chiếc nhẫn đeo ở móng Lý Trư Trư, lúc này chiếc roi vẫn chưa thu về mà cứ thế lơ lửng trong không trung.

Lý Trư Trư dường như đã ý thức được điều gì đó, lập tức thu roi về. Tuy thế, người xưa có câu...

Làm thì đã muộn.

Lão vu bà nhìn Lý Trư Trư đứng trên đất và tôi đang ngồi trên sofa. Dưới chiếc móng đang đeo nhẫn chính là bộ tây trang nhàu nhĩ của Lý Đồi Đồi. Ông ta xâu chuỗi lại trận cười như điên của Bồi Bồi và Vu Thiệu khi nãy, cộng thêm tiếng kêu khóc của Hắc Cầu, sau đó...

“Ahhhhhhhhh...”

Ông ta chẳng khác gì bị người ta đập vào đỉnh đầu một cái thật mạnh và giác ngộ được điều gì đó.

“Lý Đồi Đồi cậu...”, ông ta chỉ vào Lý Trư Trư, biểu tình trên mặt, dưới góc nhìn của tôi, ngày càng vặn vẹo biến hóa khôn lường... Cuối cùng tôi kinh ngạc nhìn cảnh mặt nạ của ông ta rách toạc ra.

“Ha.. haha... hahahahahaha!”

“Lý Đồi Đồi biến thành heo rồi! Hahahahaha! Hahaha!”

Giọng nói cao vút hơn thường ngày của lão vu bà tựa như một hồi chuông báo hiệu, khiến mọi người ai nấy đều kéo đến.

Mỹ Mỹ, người sói nhỏ và Vệ Vô Thường cùng lúc tiến vào.

Sau đó cục diện đã không còn khống chế được. Căn nhà tràn ngập trong những tiếng cười triền miên chẳng thể nào dứt.

Trong lòng tôi vô cùng bình tĩnh, không phải tôi không mắc cười mà chỉ vì nghĩ đến kết cục của bản thân sau khi mấy người kia đi rồi, tôi cười không nổi.

Lý Trư Trư vẫn ngồi dưới sofa, hệt như tôi im lặng không nói. Nhưng tôi nghĩ, sự im lặng đó đang báo hiệu cho cơn phong ba bão táp sắp tới...

Chương 48

Lại có phúc lợi đâyyy

Tất cả đều bị Lý Đồi Đồi đánh cho một trận.

Ngoại trừ người với gương mặt vô vọng là tôi và Vệ Vô Thường luôn nghiêm túc từ trước đến nay.

Khi căn phòng đã chìm vào sự tĩnh lặng, Lý Trư Trư leo lên sofa ngồi. Mông hấn đặt trên ghế, hai chân trước ngấn ngùn chống thẳng dậy. Tuy bây giờ chỉ là một con heo nhưng hấn vẫn dùng một tư thế kiêu ngạo để làm heo.

Bàn trà khi nãy bị quất nát tan tành nên tôi đã đem bỏ nó đi, phía trước sofa bây giờ chỉ là một khoảng trống trơn.

Tôi sợ sệt ngồi rúc trong góc, cúi thấp đầu, gương mặt đáng thương. Vệ Vô Thường đứng một bên với gương mặt cương trực. Trừ hai chúng tôi ra, trước mặt Lý Trư Trư chính là một hàng người đang quỳ gối, những người khi nãy không biết sống chết dám cười nhạo Lý Đồi Đồi.

Bọn họ ai nấy nếu không phải mắt bị bầm xanh thì môi cũng bị một mảng thâm đen.

Lão vu bà khi nãy cười đến mặt nạ rách ra bị quất một roi khiến khoe miệng đỏ tấy. Trước trán người sói nhỏ thì u ra một cục to, hấn xuống thành một vòng tròn với lông lồm chồm xung quanh, trông chả khác gì một con Kappa*. Mỹ Mỹ mới giảm được vài cân, do cười quá to nên má trái bị quất đến độ sưng vù như hồi còn béo. Vì Vu Thiệu và Bồi Bồi là hai kẻ khơi mào cho nên mắt mũi xanh tím, không trông rõ hình dạng nữa.

(*Tây: Kappa là một loài thủy quái trong truyền thuyết của người Nhật. Có thể google thêm)

Song vì họ đều là phi nhân loại nên chút thương tích này, chỉ cần qua đến sáng mai sẽ biến mất không chút tung tích.

Hắc Cầu vẫn ngồi trong góc xoa xoa cái mông đau, không dám hó hé gì. Ngôi nhà này bây giờ rốt cuộc cũng có được chút yên tĩnh.

Còn về phần mình, bây giờ tôi đang vô cùng tuyệt vọng. Khi này được mục sở thị sự linh hoạt của chiếc roi, tôi không phải phi nhân loại, chẳng biết bản thân còn cơ hội hít thở sau khi mọi người rời khỏi đây không?

Biểu tình Lý Trư Trư vô cùng nghiêm túc, giọng nói cũng vạn phần lãnh đạm vô tình như thường ngày, “Tinh thần tốt quá nhỉ?”, hắn nói, “Tiền nhà còn nợ đã trả hết chưa?”

F4 chuyên khất tiền nhà là tôi, Mỹ Mỹ, người sói nhỏ và thủ lĩnh nhóm - Bồi Bồi, đầu không kìm được lại cúi thấp hơn chút nữa.

(Tây: số phận làm con nợ thật khổ mà)

Lý Đồi Đồi đã dùng hành động chứng minh cho chúng tôi thấy, ông chủ vẫn mãi mãi là ông chủ, cho dù hình dạng có biến đổi ra sao thì giọng điệu lúc đòi nợ vẫn không đổi.

Khi hắn còn là con người, thiếu tiền hắn thì trước mặt không dám ngẩng cao đầu. Khi hắn làm heo rồi, chúng tôi y như cũ vẫn thiếu tiền hắn, y như cũ vẫn phải cúi đầu. Nói ra hơi khó nghe nhưng đúng là chúng tôi ngay cả thiếu nợ một con heo cũng trả không nổi.

Chỉ còn Vu Thiệu và lão vu bà là còn có thể lắc lư cái đầu, “Tôi trả hết rồi mà”. Ông ta nói với vẻ vô cùng kiêu ngạo, “Còn trả trước 3 tháng tiền nhà sắp tới nữa kìa.”

“Tôi cũng không hề thiếu tiền anh”, Vu Thiệu nói, “Tôi còn nộp cho anh tiền thế chấp nữa.”

(Tây: loại tiền này giống như bên A sẽ đưa trước cho bên B một số tiền để khi bên A có gây ra hoặc gặp chuyện gì thì bên B sẽ dùng tiền đó giải quyết. Có thể hiểu nôm na là tiền bảo hiểm, mình cũng không hiểu rõ lắm ai biết luật thì góp ý cho nhé)

“Ồ”, Lý Trư Trư từ tốn nói, “Số phụ nữ cậu ra ngoài đùa giỡn, sau đó phải tiêm thuốc xóa kí ức, tiền phải trả tính ra cũng gấp 20 lần tiền thế chấp. Nếu cứ mãi nợ nần thế này cũng chẳng phải cách giải quyết, hay

tôi đến Hiệp hội thợ bắt thi đòi tiền nhỉ? Cậu thấy thế nào?”
Vu Thiệu lập tức cúi đầu nói, “Anh, em sai rồi!”

Sau đó ánh mắt Lý Đồi Đồi dời sang người lão vu bà, “Lúc thư kí của tôi đi công tác nước ngoài, ông đã nhờ bọn họ mua giúp ít đồ ở tổng cục Vu sư đúng không?”

Lão vu bà cả người cứng đờ.

“Có những thứ không được phép bán trong nước, ông biết rõ điều đó nhỉ?”

“Aiyo, người ta biết sai rồi mà...”

Lão vu bà cũng cúi thấp đầu.

“Biết sai chưa?”

“Biết rồi.”

Lý Trư Trư lại cất giọng hỏi, “Biết sai hết chưa?”

“Biết hết rồi”, tất cả mọi người đồng thanh đáp lại.

(Tây: quả là uy lực bức người)

“Sau này tôi không muốn có bất kì âm thanh khó chịu nào như ban nãy ở chung cư nữa.”

Một đám người sau khi bị ăn đánh chỉ có thể thở dài gật đầu.

Móng của Lý Đồi Đồi giậm hai cái trên sofa, đương nhiên chỉ là những tiếng “phịch phịch” không có chút khí thế gì, nhưng bộ dáng của hắn đã bù đắp cho việc đó, “Nghe rõ hết chưa?”

“Nghe rõ rồi”, mọi người ỉu xiu đáp lại, tuy không đồng thanh nhưng cũng đã bắt được họ phải mở miệng đồng ý. Lý Trư Trư chẳng khác gì giáo viên chủ nhiệm lớp 1, vừa lòng gật gật đầu, sau đó hắn vô thức nâng chân trước lên. Nhìn hành động này chắc đang muốn nâng gọng kính lên, song thứ hắn nâng được chỉ là một đồng thịt núc ních trên mặt.

Chân trước của hắn có chút cứng nhắc.

Một đám phi nhân loại bị thương ngồi phía trước đều đang cúi thấp đầu. Song không biết họ mới mọc thêm cặp mắt ở trên đầu hay sao mà hô hấp bất chợt đều trầm xuống...

Sau đó Vu Thiệu bắt đầu húng hắng ho, Mỹ Mỹ mở miệng ngáp, lão vu bà giả vờ bức bối kéo cổ áo ngủ, người sói nhỏ thì hết nhìn trái nhìn phải rồi ợ một cái. Bồi Bồi dường như hết cách, cô ấy than dài một tiếng, nhắm chặt hai mắt, cong lưng một cách đẹp đẽ rồi cứ thế nằm dưới đất giả chết.

Không ai dám nói gì.

Tôi lén liếc nhìn gương mặt Lý Trư Trư. Mặt hắn bây giờ rất đen, phải nói là đen sì. Tuy trên mặt loài heo mọi có một mảng da màu đen nhưng khí tức tỏa ra từ người hắn bây giờ còn còn đen cả mảng da ấy.

Con heo mọi lúc này đưa ra mệnh lệnh, “Cút, hết, ngay.”

Như được ân xá, mọi người nhanh chóng đứng dậy và chuồn đi.

Bồi Bồi vẫn còn nằm trên sàn và mở ti hí một mắt. Thấy mọi người đã lục tục rời khỏi nhà, trong lòng vô cùng nôn nóng, nhưng tư thế hiện tại lại quá khó coi. Vệ Vô Thường đứng gần đó có lẽ không thể tiếp tục nhìn cảnh này nữa, lúc anh ta đi ngang qua Bồi Bồi liền tiện tay nhắc bổng cổ áo của cô ấy lên để mang ra khỏi phòng.

Bồi Bồi lí nhí mắng anh ta, “Anh không thể nhẹ tay chút à?”

“VẬY TẠI HẠ BUÔNG TAY ĐÂY.”

Bồi Bồi nhắm hai mắt lại nói, “Cứ làm đi”

Không thể không nói trò này của Bồi Bồi muốn giả bao nhiêu có bấy nhiêu. Muốn làm một xác chết mà hai mắt mở to đến thế. Cũng may hiện tại Lý Đối Đối đã quá mệt mỏi, không thêm tính toán với bọn họ nên mới có thể vượt qua trót lọt đến vậy.

Bồi Bồi và Vệ Vô Thường ra khỏi phòng xong vẫn chưa đóng cửa. Lúc đó tôi thấy A Quý đang bước từ trên lầu xuống. Cậu ta đứng ở ngoài nhìn vào nhà Lý Đối Đối mà không nói tiếng nào.

Khi thấy Mỹ Mỹ một bên mặt bị sưng vù đỏ tấy, trong lúc vô thức cậu ta đã giơ tay muốn chạm vào. Nhưng những ngón tay sau một hồi run rẩy, cuối cùng vẫn quyết định bỏ xuống. Cùng lúc đó hai đầu mày A Quý nhú chặt lại, dường như đang rất giận dữ, cậu ta quay đầu muốn trừng mắt với tên “hung thủ” trong phòng, song...

Lý Đổi Đổi đã biến thành heo rồi!

Đương nhiên A Quý không nghĩ đến chuyện bọn họ bị một con heo đánh nên chỉ có thể quay sang trừng mắt với tôi.

Tôi... Tôi có thể làm gì đây, ngoài việc cúi đầu giả chết?

Hiện tại A Quý đang rất giận, dường như muốn đòi lại công đạo cho Mỹ Mỹ nhưng cô ấy đã nhanh chóng cản cậu ta lại. A Quý ngán ra, cúi đầu nhìn bàn tay Mỹ Mỹ đang nắm lấy bàn tay mình.

Mỹ Mỹ nhỏ giọng kéo cậu ta lên lầu, “Đi thôi, đi thôi, về nhà rồi nói”. Chính vì thế A Quý đã không còn chú ý chuyện trong phòng Lý Đổi Đổi nữa.

Cửa phòng hẳn cuối cùng cũng đóng lại.

Hắc Cầu cũng theo mọi người đi ra ngoài. Hiện tại trong phòng chỉ còn Lý Đổi Đổi và tôi, kẻ đầu tiêu gây họa.

Lý Đổi Đổi đứng dậy đi về phía tôi, tôi căng thẳng nhìn hắn. Hắn ta nâng chân trước lên chỉ vào tôi nói, “Cô, ôm laptop của tôi đến đây.”

Tôi lập tức nghe lời hắn sai bảo, mang laptop ra giúp hắn.

“Mở máy đi, mật mã là 112233, mở file này ra, đánh chữ...”

Lý Đổi Đổi nói gì tôi liền làm đúng như vậy mà không dám phản đối. Sau một tiếng đồng hồ bị sai bảo như một đứa đầy tớ, tôi mới phát hiện, thì ra Lý Đổi Đổi không hề muốn hành hạ tôi, hắn chỉ đang muốn tôi trở thành hai cánh tay của hắn và giúp hắn làm việc.

“Này... anh để tôi giúp anh làm mấy chuyện này sao?”

Hắn liếc tôi một cái, tuy bây giờ là đôi mắt của một con heo nhưng cũng toát ra sự chán ghét nồng đậm, “Cô còn có thể làm gì?”, hắn nói, “Hôm nay trước hết cứ giúp tôi hoàn thành mấy việc chưa giải quyết xong.

Những việc sau đó đã có Vu Thiệu lo liệu. Bắt đầu từ ngày mai, cô phải chuyên tâm đi tìm giải pháp cho tình trạng hiện tại.”

“Phải tìm thế nào?”

Lý Trư Trư lại nhìn tôi một cái, sau đó từ trong ánh mắt hần tôi đọc được một điều...

Hần cũng không biết!

Chương 49

Chúc mừng sinh nhật chị Tây 🍰🍰🍰🍰

====***=====

Sau khi giải quyết công việc xong, tôi và Lý Đồi Đồi ngồi trong nhà bốn mắt nhìn nhau.

Hắn ngồi trên sofa, chiếc đuôi heo vênh lên vô cùng mỉa mai, khiến tôi nhìn ngây ngẩn đến mức nghe không lọt lời hắn nói.

“Cô đang nhìn cái gì vậy?”

Giọng nói của Lý Đồi Đồi trầm xuống khiến da toàn thân tôi bất giác tê dại. Tôi nhanh chóng hồi thần, nhìn vào mắt Lý Trư Trư, “Hả?”, tôi giả vờ mở mắt, đưa tay lên dụi, “Không nhìn gì cả, mà mới nãy anh nói gì?”

“Đi lấy cái khăn lại đây cho tôi.”

“Ờ...”

Tôi ngoan ngoãn đi vào nhà tắm đem khăn tắm của Lý Đồi Đồi ra, “Anh muốn làm gì?”

Lý Đồi Đồi im lặng hồi lâu, cuối cùng dường như không chịu được nữa mới quay đầu nhìn tôi, “Buộc khăn lên người tôi.”

“Ờ...”

Tôi cầm khăn đến bên cạnh Lý Trư Trư, hắn ngồi đó, nhìn không có chút gì là muốn nhúc nhích cả. Nếu hắn không nhắc mông lên sao tôi có thể vòng khăn qua người hắn từ cái khe hẹp đó chứ? Nhưng chính vào lúc tôi muốn mở miệng kêu hắn nhắc mông lên, tôi bất ngờ hiểu ra vì sao Lý Đồi Đồi lại muốn tôi buộc khăn lên người hắn.

Bởi vì...

Hắn đang khóa thân.

Chính vì thế hai chân trước này giờ mới vô cùng quý củ đặt trước người, không phải vì kiêu ngạo mà là muốn che đi sự xấu hổ...

“Cái đó...”

Tôi vừa mở lời chưa kịp nói hết câu, Lý Trư Trư đã đứng bật dậy bằng bốn chân và không thèm nhìn tôi. Tôi khẽ ho một tiếng, không nhìn hấn rồi cứ thế mò mẫm giúp hấn buộc khăn lên người.

Khăn tẩm che đi phần mông của Lý Trư Trư nhưng lại bị chiếc đuôi của hấn làm nhô lên cao như một túp lều.

Aiz, quả là một hình ảnh vô cùng kì dị.

Tôi quyết định dời mắt sang chỗ khác, “Lý Đổi Đổi, hay là chúng ta thử đánh thức Kim Hoa nữ thần lần nữa, hỏi cô ấy xem còn cách nào khác không.”

Lý Đổi Đổi sau một hồi trầm tư nói, “Được.”

Cuối cùng cũng được cho phép ra ngoài rồi! Tôi vô cùng vui sướng nói, “Vậy tôi lên lầu gõ cửa phòng cô ấy nhé.”

Lý Đổi Đổi nhìn tôi, tiếp tục trầm tư, sau đó dường như đã quyết định một điều gì đó, hấn nói, “Chúng ta cùng đi”. Hấn nhảy từ sofa xuống, đứng bốn chân trên đất, chiếc khăn tẩm cũng quét trên sàn. Lúc hấn bước đi, những chiếc móng không ngừng giẫm lên chiếc khăn khiến việc đi lại có chút loạn choạng.

“Hay là... để tôi ôm anh lên lầu nhé, lúc lên cầu thang nếu đi như vậy thì không tiện lắm.”

Lý Đổi Đổi như cũ im lặng, dường như đang suy xét các vấn đề liên quan đến lòng tự trọng cùng ý nghĩa của sinh mạng. Tôi cảm thấy nếu cứ để hấn suy nghĩ tiếp thế này thì mười ngày sau chắc chúng tôi vẫn chưa ra khỏi nhà. Vì thế tôi trực tiếp khom lưng nắm lấy hai chân trước của hấn, “haiyo” một tiếng rồi nhắc bổng hấn lên ôm vào lòng.

Con heo này... ừ thì, chú heo Lý Đổi Đổi này có chút nặng hơn so với tưởng tượng.

Theo ước tính của tôi hẳn khoảng 7 kí rưỡi nên cũng hơi nặng tay, “Sau này anh sẽ ăn gì?”. Nghĩ đến cân nặng tôi vô thức nghĩ đến vấn đề trên, đồng thời lại vô thức nói ra. Sau đó tôi phát hiện Lý Đồi Đồi có chút trầm mặc.

Hắn nằm trong lòng tôi, cả người cứng nhắc.

Tôi cho rằng đợi chút nữa khi hắn bình tĩnh lại, nhất định sẽ lên án việc vượt quá giới hạn của tôi vì thế liền nhanh chóng giải thích, “Tôi chỉ nghĩ đến sự thuận tiện mà thôi, không có ý gì gọi là bất kính với anh cả.”

Nhưng dù tôi đã giải thích, Lý Đồi Đồi vẫn không có bất kì thái độ nào. Hắn chỉ quay đầu sang, chiếc mũi dài của hắn lướt qua trước ngực tôi, rồi hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm tôi, ánh mắt phức tạp hơn rất nhiều so với những gì tôi nghĩ.

Dường như Lý Đồi Đồi đang nhìn tôi, lại giống như nhìn xuyên qua tôi để nhìn một thứ khác. Tôi thật sự không hiểu được!

Biểu cảm thường ngày của hắn vốn đã ít người hiểu được, bây giờ còn thêm hình dạng này... Nghĩ đến đó khiến tôi có chút nhẹ nhõm.

“Đi thôi”, Lý Đồi Đồi nói.

Nhận được mệnh lệnh tôi lập tức như tù binh được ân xá, kích động chạy vù ra khỏi cửa. Tôi mở toang cửa phòng, nhìn xuống bậc thềm, sau đó phàn kích chà sát gót giày một chút, để bản thân có thể bước một bước đầu tiên ra khỏi phòng Lý Đồi Đồi thật sạch sẽ.

Ahhhh!

Tự do!

“Lên lầu”, mệnh lệnh của Lý Đồi Đồi nhanh chóng truyền tới, đánh tan sự tự do ngắn ngủi của tôi.

Nhưng bao nhiêu đó thôi cũng đủ để tôi vui vẻ một chút, tôi ôm Lý Đồi Đồi bước lên cầu thang, “Anh có chìa khóa phòng nữ thần không? Nếu chúng ta gõ cửa hoài mà cô ấy vẫn không tỉnh thì sao?”

“Cửa phòng cô ấy không bao giờ khóa.”

Lời Lý Đỗi Đỗi vừa dứt, tôi liền kéo cửa nhà Kim Hoa nữ thần ra. Quả nhiên chỉ là đóng hờ để đó, không những không có khóa, ngay cả dây khóa cửa cũng chẳng cài chắc.

Tôi ôm Lý Đỗi Đỗi bước vào phòng Kim Hoa nữ thần.

Trong phòng vô cùng sạch sẽ, sạch đến nỗi như vô trùng.

Phòng khách trống trơn, chỉ có một cái giường lớn vô cùng khoa trương. Chiếc giường đó cao bằng nửa người tôi, bên trên có rất nhiều chăn mền mềm mại. Nữ thần với mái tóc dài màu vàng kim bông bênh như lông vũ được tết lại gọn gàng, đang nằm vùi trên đó, trông chẳng khác gì một thiên sứ đang ngủ say.

Cô ấy nhắm nghiền mắt, làn da đàn hồi trơn láng, từng hơi thở đều và chậm, ngủ an lành hết như một đứa trẻ. Muốn đánh thức mỹ nhân như này thật tâm tôi không nỡ. Nhưng chú heo trong lòng tôi lại có suy nghĩ khác.

Lý Trư Trư nhún một cái, trực tiếp nhảy lên giường nữ thần, sau đó dùng cái móng của mình chọc lên gương mặt của cô ấy, “Dậy mau.”

Nữ thần không chút phản ứng.

Lý Đỗi Đỗi lại chọc lên mặt cô ấy vài cái song kết quả vẫn như cũ.

“Cô đến làm đi.”

Vì thế tôi ngồi bên giường, nhẹ nhàng gọi bên tai cô ấy, “Nữ thần?”. Sau những lần thất bại, mỗi lần tôi gọi lại càng to tiếng hơn, đến khi dùng hết sức hét lên một tiếng, kết hợp với Lý Đỗi Đỗi bên cạnh không ngừng lấy móng chọc vào mặt, nữ thần... ngay cả một cái nhăn mày cũng chẳng có.

Thật giống như... một người chết!

“Hình như... gọi không dậy.”

“Hai người còn đang lục đục gì vậy?”, gương mặt ngái ngủ của Bôi Bôi xuất hiện ở cửa, cô ấy vừa ngáp vừa nói, “Hai người không mệt sao? Cả đêm hôm qua không ngủ lại tỉnh thức thêm đêm nữa à?”

“Không phải là vì đang nghĩ cách giải quyết sao?”, tôi bị hành hạ đến mệt chết đi được, không còn sức đề nói chuyện, mắt thì con nhắm con mở, thật sự muốn leo lên giường nằm ngủ chung với nữ thần.

“Không phải Kim Hoa đã bảo rồi sao?”, Bồi Bồi nói, “Chỉ có nụ hôn của tình yêu đích thực mới khiến anh ấy biến lại thành người.”

Vấn đề là đi đâu để tìm cho hấn ta tình yêu đích thực đây!

Tôi mệt mỏi than một tiếng.

Quay đầu nhìn Lý Trư Trư, hấn ta không chọc vào nữ thần nữa mà cũng rơi vào trầm mặc. Sau đó hấn ngẩng đầu nhìn tôi và cất giọng có chút không vui, “Về nhà nghỉ ngơi.”

“Không nghĩ cách nữa sao?”

“Ngày mai tính tiếp.”

Tôi chỉ đành gật đầu, lần nữa ôm Lý Trư Trư lên đi ra khỏi nhà. Lúc lướt qua người Bồi Bồi, cô ấy còn huýt sáo một cái, “Lúc trước không thành công có thể là do hai người quá chú tâm vào mục đích, chỉ một mục muốn anh tớ biến lại thành người. Làm gì có tình yêu đích thực nào xuất phát từ mục đích chứ? Không bằng lần sau thử trong một không gian yên tĩnh, hai người thâm tình nhìn sâu vào mắt nhau, ai biết được thành công thì sao?”

Cùng con heo nhìn sâu vào mắt nhau, sau đó hôn một nụ hôn thật nồng nhiệt ư?

Mức độ này có phải quá khó rồi không?

Tôi và Lý Đồi Đồi chẳng nói chẳng rằng, im lặng xuống lầu về phòng. Bây giờ tôi vô cùng buồn ngủ, sau khi thả Lý Đồi Đồi xuống xong tôi liền ngã đầu ra sofa nói, “Tôi chớp mắt chút” rồi cứ thế ngủ luôn. Giấc ngủ này tôi ngủ rất sâu và cũng rất kì lạ.

Tôi đã nằm mơ.

Trong mơ Lý Đồi Đồi lúc nào cũng ngồi bên cạnh nhìn tôi, sau đó hấn nói chuyện với tôi.

Trong ấn tượng của tôi, trừ khi hắn đang chằm chọc người khác, Lý Đồi Đồi chưa bao giờ nói nhiều như vậy. Một đêm đó, kể từ lúc gặp hắn đến nay, chính là thời gian hắn nói chuyện với tôi nhiều nhất.

Điều kì lạ là, tuy tôi biết hắn đang nói chuyện với mình, cũng nghe thấy giọng nói của hắn nhưng lại không nghe rõ hắn đang nói gì.

Chỉ toàn những tiếng phù phù mơ hồ không rõ.

Hắn nói suốt một đêm, tôi cũng trong mơ thét lại cả một đêm, “Tôi nghe không rõ! Tôi nghe không rõ!”

Đến tận khi tôi bị chính mình đánh thức, “Tôi nghe không rõ.”

Tôi mở to hai mắt, trong phòng ánh sáng lơ mơ, chắc bây giờ cũng 3, 4 giờ sáng rồi. Mặt trời vẫn chưa mọc, nhiệt độ có chút thấp, tuy thế lại không hề mang theo sự yên tĩnh nên có của một buổi sớm. Từ quan tài của Lý Đồi Đồi, những tiếng thở phì phò liên tục truyền đến. Âm thanh đó phát ra từ Lý Đồi Đồi nay đã biến thành heo.

Nghe âm thanh hô hấp của hắn tràn ngập cả căn nhà, tôi ngồi trên sofa, chẳng biết nên khóc hay nên cười.

Chẳng trách nghe không rõ cũng đúng!

Sau khi tỉnh dậy tôi rất khó để đi ngủ lại. Tôi vào nhà bếp kiểm gì đó lót bụng, thăm nghĩ chắc Lý Đồi Đồi cũng sắp dậy rồi, nên làm thêm phần của hắn. Tôi làm vài món, ngồi đợi nửa tiếng, ăn nửa tiếng, rửa chén nửa tiếng, đến tận lúc mặt trời đã lên cao mà tiếng thở phì phò Lý Đồi Đồi vẫn còn vang vọng.

Vì thế tôi quay lại ngồi vào bàn, lướt weibo khoảng 1 tiếng, xem bình luận 1 tiếng, tranh thủ vẽ vời thêm 1 tiếng, chớp mắt đã sắp tới giờ cơm trưa. Lý Đồi Đồi vẫn như cũ đang ngủ say sưa, một chút dấu hiệu cho thấy hắn sẽ tỉnh dậy cũng chẳng có.

Đến trưa tôi không nhin được nữa, tôi vào phòng Lý Đồi Đồi, nhẹ nhàng mở nắp quan tài của hắn ra, nhìn ngắm tứ chi ngăn ngùn của hắn. Lý Trư Trư tròn trĩnh trực đang nằm sắp trong chiếc quan tài màu đen, hơi thở phì phò, cảnh này đậm tính chất của một câu chuyện cười đen tối.

“Lý Đồi Đồi anh nên thức dậy thôi, hôm nay không phải chúng ta phải tìm cách giải quyết sao? Anh sắp ngủ quên rồi đây”

Nhưng Lý Đồi Đồi chẳng có chút phản ứng gì.

Tôi chỉ đành ra khỏi phòng, lên baidu tìm chút thông tin về heo mọi, sau đó phát hiện... loài động vật này cần rất nhiều thời gian để ngủ.

Thì ra sau khi biến thành heo, mọi phương diện đều bị biến đổi như heo.

Tôi thở dài một tiếng bất ngờ điện thoại rung lên, là mẹ gửi tin nhắn đến, “Con đã định khi nào về chưa?”

Tôi nhìn vào phòng Lý Đồi Đồi, hai mắt bất chợt sáng lên, lập tức trả lời mẹ, “Chiều nay con sẽ về.”

Sau khi trả lời tin nhắn xong, tôi lục tìm khắp phòng, cuối cùng cũng tìm thấy cạnh quan tài chiếc nhẫn của Lý Đồi Đồi. Tôi giấu chiếc nhẫn trong người sau đó bé Lý Đồi Đồi đang ngủ say như chết lên, hẳn vẫn không bị đánh thức. Tôi vô cùng vui vẻ mở cửa phòng, tuy đứng trước cửa có chút do dự song vẫn quyết định bước ra ngoài.

Tôi ôm Lý Đồi Đồi đến trước cửa phòng Vệ Vô Thường và gõ cửa.

Rất nhanh, anh ta đã ra mở cửa, “Ô cô nương?”

“Đại tướng quân, tôi có chuyện muốn nhờ anh, hôm nay anh có thể hộ tống tôi về nhà một chuyến được không?”

Vệ Vô Thường ngần ra, anh ta nhìn tôi lại nhìn con heo trong lòng tôi, sau đó gật đầu nói, “Ô cô nương có việc cần nhờ, tại hạ quyết không từ nan.”

Được rồi, tôi cảm thấy hôm nay thế là ổn! Bất kể kẻ xấu mà Lý Đồi Đồi nhắc tới muốn giết tôi hay Lý Đồi Đồi sau đó sẽ giết tôi đi chăng nữa, thì hôm nay tôi đều không tránh khỏi cái chết.

Chương 50

Sinh nhật chị Tây nhưng người được nhận quà lại là bọn mừn :-*
2 chương trong 1 ngày, quá đỉnh!

Ôm Lý Trư Trư trên đường về nhà tôi mới biết, thì ra Vệ Vô Thường chiều nay phải đi làm.

Nghe Vệ Vô Thường gọi cho quản lý để xin phép nghỉ khiến tôi có chút ngại. Không phải vì áy náy mà là vì khó xử.

“Được, lần trước còn nợ cô một bữa cơm, tôi còn nhớ! Vâng, lần này do việc quá đột xuất... Vâng, đương nhiên... Vâng, chiều đãi thêm một bữa nữa cũng không thành vấn đề. Thêm một bữa nữa ạ? Thưa quản lý, tôi rất cảm kích sự chiều cô của cô suốt những ngày tôi làm việc ở trung tâm, nợ ân tình này ngày sau nhất định tôi sẽ báo đáp. Nhưng hiện tại kinh tế tôi đang thật sự eo hẹp... Vâng, đúng thế, tiền lương không thấp song tôi trước hết phải trả tiền cho Tô cô nương... Tô cô nương là hàng xóm của tôi, cũng từng giúp đỡ tôi rất nhiều... Không, tôi với Tô cô nương không có quan hệ tình cảm nam nữ, xin quản lý đừng nói như thế mà hủy đi sự trong sạch của Tô cô nương...”

Đứng bên cạnh nghe chủ đề nói chuyện liên tục thay đổi khiến tôi không ngừng xoa mi tâm.

Đợi đến khi Vệ Vô Thường cúp máy, tôi do dự, lựa chọn từ ngữ hàm súc nhất hỏi anh ta, “Đại tướng quân, trước đây chắc anh vẫn chưa thành thân nhỉ?”

Vệ Vô Thường ngay lập tức nghiêm túc nhìn tôi, “Nam nhi chí tại thiên hạ, phải lấy quốc gia, chiến sự làm trọng. Chuyện tư tình nhi nữ sao có thể so sánh?”

Sống cùng anh ta cũng được một thời gian, tôi đã quá quen với bộ dáng lúc nào cũng nghiêm túc thế này. Tôi ôm Lý Trư Trư, vừa đi vừa lén nhìn Vệ Vô Thường, “Phụ mẫu anh mỗi dịp lễ tết không hỏi thúc anh sao?”

Nhắc đến chuyện này, Vệ Vô Thường cũng có chút bất lực than một tiếng, “Có hỏi thúc.”

Chuyện này có chút nằm ngoài dự liệu của tôi. Tôi vốn cho rằng một đại tướng quân mặt mày nghiêm túc, thù sâu như biển này, hoặc sẽ mang mệnh “sát”, chỉ sống một mình, không thân không thích, hoặc sẽ là niềm kiêu hãnh, là chỗ dựa của gia đình phụ mẫu. Nhưng không ngờ việc hối thúc con cái lập gia đình, bất luận xưa nay, bất luận thân phận, đều chẳng hề thay đổi.

“Vậy có thành công không?”

“Lúc sinh thời, khi còn ở quân doanh, tại hạ có gửi thư về nhà thưa với phụ mẫu, nếu có thể chiến thắng trở về nhất định sẽ thành thân với nữ nhân đã đính ước.”

“À...”

Đúng là một tấn bi kịch.

Tôi nghĩ một chốc rồi nói với Vệ Vô Thường, “Sau này, mấy câu kiểu ‘nếu tôi có thể hoàn thành việc abc thì tôi sẽ xyz’ tốt nhất anh đừng nói nữa. Và còn câu này, ‘hãy đợi tôi ở đây, tôi rất nhanh sẽ quay lại’, anh cũng đừng bao giờ nói.”

“Tại sao?”

“Cái này gọi là Death Flag”

(Tây: thuật ngữ anime hoặc game, là dấu hiệu để dự đoán cho cái chết của một nhân vật nào đó)

“Phờ-lắc sao?”

“Ừ, đúng vậy, một khi anh nói ra mấy dạng câu như vậy, nó chắc chắn sẽ không thành hiện thực. Bảo một người đợi mình chắc chắn anh sẽ không thể quay về. Chính vì thế cứ giữ trong lòng thôi đừng nói ra.”

“Còn có lời nguyên như thế ư?”

“Đây không phải là lời nguyên, mà là...”

“Đây là đâu?”

Tôi chưa kịp nói xong thì bên tai đã truyền đến một giọng nói trầm thấp.

Lý Trư Trư dùng giọng điệu rất uy nghiêm nói ra câu trên, tuy trong đó có hòa lẫn giọng của loài heo, nhưng vẫn như cũ dọa tôi chết khiếp.

Tôi dừng bước, Vệ Vô Thường cũng dừng lại bên cạnh tôi. Tôi không đáp lời hẳn, Vệ Vô Thường ngẩng đầu, sau đó đáp một cách chắc nịch, “Đây là tư trạch của phụ mẫu Tô cô nương.”

“Cô dẫn anh ta về gặp ba mẹ?”, Lý Đồi Đồi hỏi tôi.

“Sao anh biết vậy?”, tôi hỏi Vệ Vô Thường.

Vệ Vô Thường vẫn ngược nhìn lên, còn tay chỉ về phía trên, “Vì Tô cô nương trông rất giống phụ mẫu của mình.”

Tôi cùng Lý Đồi Đồi nhìn theo hướng tay anh ta chỉ liền thấy bên cửa sổ căn hộ lầu năm, mẹ tôi đang giơ tay ra vẫy vẫy với nụ cười rạng rỡ, “Nhanh, nhanh lên nhà đi con.”

Dưới sự hối thúc của mẹ, tôi chẳng còn thời gian để giải thích tình hình với Lý Trư Trư. Không để Lý Trư Trư kịp phát hỏa, tôi đã ôm hẳn cùng Vệ Vô Thường đi lên lầu năm, vào ngồi trên sofa trong phòng khách.

Mẹ tôi nhiệt tình đến độ thái quá, sau khi dẫn tôi cùng Vệ Vô Thường vào nhà xong, bà ấy liền bung khay trà ra. Trực tiếp lơ đẹp tôi cùng con heo tôi đang ôm trong lòng, bà ấy bung trà đến trước mặt Vệ Vô Thường rồi tỉ mỉ đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, từ trái sang phải.

Tôi thật sự không chịu nổi sự yên lặng đến ngượng ngùng này nên nhanh chóng hỏi mẹ, “Ba đâu rồi mẹ?”

“Ông ấy đang ngủ, con đừng bận tâm.”

Tôi lần này về nhà là để thăm người ba bị ngã gãy chân của mình cơ mà? Tại sao mẹ khi thấy một người đàn ông khác thì dường như quên bég luôn việc này chứ?

“Cháu tên gì vậy?”, mẹ tôi sau khi nhìn thỏa thích xong, cuối cùng cũng bắt đầu một chủ đề khác.

“Xin chào bá mẫu, tại hạ tên Vệ Vô Thường”, Vệ Vô Thường vừa nói vừa đứng dậy khom người ôm quyền chào. Chiều cao của Vệ Vô

Thường cao hơn mẹ tôi cả một cái đầu, thấy anh ta hành động như vậy, mẹ tôi cười không ngậm được miệng.

“Aiyo, chào cháu chào cháu. Thằng nhóc này khách sáo quá, cháu năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Bị hỏi đến vấn đề này, Vệ Vô Thường phút chốc im lặng. Tôi biết anh ta đang rất nghiêm túc nhằm tính lại tuổi tác của mình. Để tránh anh ta nói ra một con số long trời lở đất, tôi liền nhanh chóng đến chắn trước mặt nói, “Mẹ! Đây là bạn của con!”

“Rồi rồi, chỉ là bạn bè thôi. Nhưng mọi mối quan hệ của người trẻ các con đều bắt nguồn từ bạn bè mà. Mẹ biết hết.”, mẹ tôi vẫn một mực tươi cười, song chợt nhớ ra điều gì đó, bà lại quay sang trách tôi, “Đứa trẻ này thật là, dẫn bạn về nhà chơi cũng chẳng thềm báo trước một tiếng, làm mẹ không kịp dọn dẹp nhà cửa đàng hoàng.”

Ánh mắt mẹ tôi lúc này rời chuyển về phía tôi, lập tức, bà cũng nhìn thấy con heo tôi đang ôm trong lòng.

Mẹ tôi ngăn ra, “Con đem theo con heo này làm gì vậy?”

Nghe thấy lời này, Lý Trư Trư từ nãy đến giờ vẫn kiềm nén hô hấp mới ngược nhìn mẹ tôi một cái. Bà ấy cũng rất vô tư nhìn lại hấn. Đương nhiên khí thế của mẹ tôi bây giờ so với hấn mạnh hơn rất nhiều.

Mẹ tôi lập tức chau mày, “Nó còn sống không con? Heo gì mà nhỏ xiu, không có tý thịt gì, vô dụng quá. Lát nữa còn phải tìm người giết thịt...”

Lý Trư Trư tức đến run người, tôi nhanh chóng áp chế hấn xuống, “Là heo nuôi cảnh, heo nuôi cảnh mẹ ơi.”

Mẹ tôi lại lần nữa nhăn mày, tiếp tục chê bai, “Nuôi mèo nuôi chó cũng thôi đi, bây giờ còn nuôi cả heo nữa, con không sợ hôi nhà sao?”

“Nó... nó là heo mọi...”

“Tên Hương* thì sẽ thơm sao? Hơn nữa loài heo ngu ngốc như vậy, con chắc chắn không dạy nổi nó chỗ đi vệ sinh đâu.”

(Tây: như đã giải thích Hương Trư là heo mọi nhé cả nhà - *Vy: thực ra chị chưa giải thích đâu =))*)

“Mẹ à, đừng quá phiền diện thế. Heo thật ra rất thông minh đấy.”

Mẹ tôi liếc xéo tôi một cái, “Thông minh như con à?”

Tôi rơi vào trầm mặc, tính cách của mẹ tôi, trên bất kì trình độ nào, nếu so với Lý Đồi Đồi quả nhiên rất giống. Đây có lẽ là lý do lớn nhất khiến tôi có thể chịu đựng sự nắng mưa thất thường của hẻm để thuê nhà lâu đến vậy.

Mẹ tôi còn muốn nói gì đó, nhưng khi cảm thấy bản thân không thể tiếp tục ôm Lý Đồi Đồi đang giận run người, tôi liền nhanh chóng chỉ về phía bên cạnh nói, “Là anh ấy tặng con đó.”

Tôi nhanh trí đem lò than nóng bỏng tay quăng về phía Vệ Vô Thường, tuy thế anh ta vẫn tiếp lấy. Không biết cảm xúc của Lý Đồi Đồi hiện tại thế nào nhưng mẹ tôi rốt cuộc cũng không nói nữa.

Mẹ tôi nhìn Vệ Vô Thường, có chút khó xử cười nói, “Thanh niên các con bây giờ đều thích tặng mấy động vật sống nhỉ? Thôi hai đứa ngồi chơi, để mẹ đi xem ba con dậy chưa.”

Đợi mẹ tôi đi vào phòng ngủ rồi, tôi mới có thể thả lỏng Lý Trư Trư ra một chút.

Tôi vừa buông tay hẻm ta ngay lập tức nhảy xuống đứng trên sàn.

Hẻm đứng đó, trước xoay xoay cổ sau đó nhìn chằm chằm tôi, “Ô Tô Tiểu Tín, cô muốn chết thế nào?”

Tôi không nhớ nổi đây là lần thứ mấy Lý Đồi Đồi hỏi mình vấn đề này, vì thế bản thân không quá hoảng sợ. Tôi nắm chặt lấy chiếc nhẫn của hẻm đang bỏ trong túi, đề phòng lúc tôi không để ý, hẻm sẽ cướp lại. Đến lúc đó, khi ăn vài roi rồi, tôi sợ mình sẽ nuốt không trôi.

Tôi lí nhí nói với hẻm, “Chỉ duy nhất một ngày hôm nay thôi, tôi thăm ba tôi xong sẽ quay về ngay mà. Lần này là do tình huống có chút đặc biệt.”

“Đúng là rất đặc biệt, còn dẫn theo cả bảo kê nữa mà”, Lý Đồi Đồi liếc xéo Vệ Vô Thường, trong mắt bắn ra những tia khó chịu bức dọc.

“Không phải là do sợ có người khác giết tôi, hay thậm chí là anh giết tôi sao?”

“Hừ, thì ra cô còn biết sợ chết.”

Tôi nhích lại đứng gần hơn về phía Vệ Vô Thường, anh ta vô cùng cương nghị nói, “Anh dọa Tô cô nương sợ rồi đó.”

“Liên quan đếch gì tới anh?”, Lý Đồi Đồi tuy chậm chậm nhả ra mấy chữ này nhưng lại mang theo sát khí cùng áp lực cực lớn. Ngày thường hắn ta hay thích cạnh khốe người khác song rất ít khi nói mấy từ ngữ dơ bẩn. Tôi nghĩ hiện tại chắc hắn đang giận đến sôi máu.

Nhưng theo tôi thấy sự tức giận của hắn có chút kì lạ.

Con giận này nếu nói lý do vì tôi tự ý rời khỏi chung cư thì việc cố ý công kích Vệ Vô Thường thì hợp lý hơn.

Đối với Vệ Vô Thường, những từ ngữ khi nãy của Lý Đồi Đồi đã hoàn toàn mạo phạm anh ta.

Hai người không nói gì nữa mà chuyển sang độ mắt khiến tôi bị giày vò trong vô hình.

“Tiểu Tín”, mẹ tôi từ phòng ngủ bước ra, vừa khéo đập tan sự đấu đá trong âm thầm giữa một người một heo.

Tôi thở phào một hơi.

“Ba con dậy rồi đó, mau vào thăm ông ấy đi con.”

“Được ạ”, tôi liền đồng ý, sau đó ôm Lý Trư Trư đặt lên sofa, “Hai người tuyệt đối không được đánh nhau hay rời khỏi. Ngồi ở đây chờ tôi, đợi tôi thăm ba mình xong chúng ta cùng nhau về nhà, được không?”

“Về nhà”, hai chữ này có lẽ đã chạm đến một dây thần kinh nào đó của họ, khiến không khí căng thẳng giữa hai người dịu đi ít nhiều.

Tôi xoay người đi về phía phòng ngủ, sợ mở cửa quá lớn gió sẽ lùa vào nên cố tình chỉ để hé cửa.

Tôi bước đến bên cạnh ba, ông ấy nhìn tôi sau đó bất ngờ cười nói, “Tiểu Tín, rốt cuộc con cũng chịu quay về rồi.”

Tôi nhất thời ngẩn ra, gương mặt quen thuộc của ba bất ngờ lộ ra một biểu tình xa lạ. Tim tôi lập tức nhảy dựng lên, trong vô thức tôi cảm thấy, có chuyện gì đó không hay xảy ra rồi.

Chương 51

Ba tôi cúi đầu, dùng hai tay chống thẳng người để hơi ngồi dậy một chút.

Lúc ông ấy lần nữa ngẩng đầu, trên gương mặt đã là nụ cười âm áp, dường như biểu cảm hung ác ban nãy chỉ là ảo giác của tôi mà thôi.

“Ăn trưa chưa con?”, ba tôi hỏi tôi một chủ đề rất đổi bình thường.

“Dạ con ăn rồi”, tôi cũng trả lời ông một cách bình thường, nhưng do đã thể nghiệm được những việc siêu nhiên lạ thường ở chung cư Lý Đổi Đổi nên trong lòng tôi vẫn có chút cảnh giác.

“Mẹ con hôm trước có gói ít sủi cảo để trong tủ lạnh cho con đó, lúc về nhớ mang theo. Con ở ngoài muộn nhà, đừng có lúc nào cũng ăn đồ bên ngoài”, ông ấy nói xong câu này, trong lòng tôi đột nhiên trào dâng sự hồ thẹn. Bản thân không thường về thăm nhà cũng thôi đi, bây giờ ngay cả ba mẹ mình mà cũng nghi ngờ.

Tôi đi đến ngồi xuống bên giường, “Con biết rồi”. Tôi có chút đau lòng nhìn chiếc chân đang bó bột thạch cao dày cộm của ông, “Sao ba lại ngã đến gãy chân vậy ạ?”

“Lúc xuống lầu bị dọa một trận nên trượt chân.”

Tôi khó hiểu hỏi, “Bị dọa? Bị cái gì dọa ạ?”

“Cái mặt này này”, giọng nói của ba tôi bất ngờ trầm xuống. Tôi không chút phòng bị ngẩng đầu, và thứ lọt vào mắt tôi chính là một gương mặt trắng bệch đáng sợ, quầng mắt thâm đen, chẳng khác gì những con ma trong mấy bộ phim kinh dị.

Tôi bị dọa sợ đến độ toàn thân run lẩy bẩy, đang muốn lùi về sau thì bàn tay đã bị giữ chặt. Tôi cúi đầu nhìn xuống, thứ đang nắm lấy tay tôi chính là một bàn tay xương xẩu trắng hếu. Tôi hốt hoảng định hét lên kêu cứu nhưng liền bị một bàn tay khác bịt miệng.

Khi ánh mắt tôi lần nữa nhìn lên, thứ tôi thấy lại là một cái đầu lâu hàng thật giá thật.

Miệng tôi đã bị nó bịt chặt, không thể thốt ra bất kì âm thanh nào. Tên bạch cốt tinh này sau khi giữ được mặt tôi rồi, nó liền thả tay tôi ra và dùng bàn tay đó áp lên mặt tôi, cố gắng ép tôi chết ngạt.

Tôi trơ mắt nhìn ba mình từ một cơ thể sống sờ sờ biến thành một bộ xương trắng. Bộ xương đó như cũ ngồi trên giường và vẫn cử động rất linh hoạt.

“Đừng có la”, âm thanh của nó cực trầm thấp, thấp đến nỗi như tiếng muỗi vo ve bên tai, trừ tôi ra không ai có thể nghe được, “Nếu không, ba của cô sẽ trông như tôi đó.”

Tôi trợn mắt nhìn con bạch cốt tinh, nó cũng nhìn lại tôi. Nó không có nhãn cầu mà chỉ có hai hốc mắt sâu hoắm đen ngòm, nên khi nhìn vào sẽ khiến người ta cảm thấy kinh khiếp.

“Có phải muốn hỏi ông ta đang ở đâu phải không?”, nó nói, “Nếu cô để tôi nhập vào người, rời khỏi căn nhà này, tôi sẽ nói cho cô biết.”

Nhập vào người tôi sao? Nếu thế khi nó đã điều khiển được mọi hành động của tôi rồi thì tôi còn có cửa thương lượng với nó sao?

Điều duy nhất bây giờ tôi có thể đặt cược vào chính là Vệ Vô Thường và Lý Trư Trư đang ngồi ở phòng khách. Nó chắc chắn cũng kiêng dè hai người họ nên mới đưa ra điều kiện như vậy.

Sau khi suy xét kĩ lưỡng, tôi lập tức dùng hai tay ghì chặt lấy tấm chăn. Vốn nghĩ sẽ ném nó về một bên nhằm tạo ra tiếng động lớn để Vệ Vô Thường và Lý Trư Trư vào phòng, song chưa kịp làm gì, tên bạch cốt tinh kia đã giật ngược đầu tôi lên.

Nó không đứng dậy, song hai cánh tay cùng những đốt xương ngón tay đã tách khỏi cơ thể, và rồi nó nhấc bổng tôi lên, càng ngày càng cao hơn... Cảm giác đau đớn đó hết như da thịt trên mặt đã bị nó đâm thủng.

Tôi nói không nói được gì, hai chân đá loạn xạ trong không trung.

“Cô hư quá.”

Khi nó nói ba chữ này xong, hai tay đang đè trên mặt tôi lại dùng sức hơn nữa. Tôi sợ hãi nhìn con bạch cốt tinh trên giường, tuy rằng không

có ngũ quan, không có cảm xúc gì, nhưng tôi có thể cảm nhận được sát khí tỏa ra từ người nó.

Nó tức giận rồi! Nó đang muốn nhét bàn tay của mình vào miệng tôi, tiếp đó một tay ghì trán, một tay ấn vào cằm, sau đó nó ra sức kéo như muốn xé toạc đầu tôi làm hai mảnh.

Tôi vô cùng hoảng sợ, trong lần ranh giữa sự sống và cái chết, đầu óc tôi một mảnh trống rỗng, chỉ còn lại ba chữ duy nhất. Ba chữ ấy tựa như một nét chấm phá màu đen đầy bắt mắt trên một tờ giấy trắng tinh.

Lý Đổi Đổi...

Lý Đổi Đổi!

Cứu tôi với!

“Dùng” một tiếng, cửa bị ai đó tông mạnh ra.

Trong lúc tôi đau đến độ nhìn cảnh sắc xung quanh đều lờ mờ, tôi thấy một con heo tông cửa vào, không ngừng chạy thục mạng về phía này. Nhưng do sàn nhà quá trơn, móng của nó lại không đủ lực ma sát nên đầu liền đâm sầm vào chân bàn, phát ra một âm thanh nghe thật đau đớn.

Tôi nghĩ cái đảo mắt hiện tại của mình tuyệt đối không phải vì xem thường Lý Đổi Đổi mà chỉ là vì không chịu nổi sự đau đớn mà thôi...

Cùng lúc đó, tôi nghe thấy tiếng kêu thất thanh của mẹ mình, sau đó thân thể bà bất ngờ khựng lại...

Là do bị Vệ Vô Thường đánh ngất!

Ồ? Làm thế nào anh ta có thể khiến mẹ tôi hôn mê chỉ bằng một cú đánh nhỉ?

Lý Trư Trư quay đầu sang nhìn mẹ tôi đang nằm ngã lộn trên đất, sau đó quát mắt lên nhìn Vệ Vô Thường.

“Những cảnh tượng này không nên để người thường nhìn thấy”, Vệ Vô Thường giải thích một câu, sau đó quay sang quát bạch cốt tinh, “Người là yêu quái phương nào? Còn không mau buông Tô cô nương ra?”

Có thể không cần nói chuyện mào đầu mà trực tiếp hành động được không?

Quả nhiên chỉ có Lý Trư Trư là hiểu tôi. Hắn không nói gì, hai mắt đầy sự giá lạnh, sát khí đằng đằng, sau đó quẹt móng lên người một phát...

Sau đó lại một phát nữa...

Cuối cùng cả người hắn bỗng sững lại...

Tôi nghĩ chắc hắn đang tìm chiếc nhẫn của mình.

Nó ở trong túi tôi! Trong túi tôi này!

Tôi rất muốn thét to lên câu đó nhưng hiện tại miệng đã bị bụm chặt, đau đến nỗi nói không nên lời.

“Hừ”, tên bạch cốt tinh cười một cái từ trên giường đứng dậy. Nó gập khuỷu tay lại, một tay buông xuống giữ lấy hai tay tôi, tay còn lại vẫn bụm lấy miệng tôi để tôi không thể nói chuyện.

Tuy nó vẫn dùng lực như cũ nhưng nỗi đau đón trên mặt tôi đã giảm đi đáng kể, so với khi nãy, bây giờ tôi ít nhất có thể hô hấp bằng mũi.

“Chủ nhân nói tên ma cà rồng đó rất dễ mất đến con nhỏ này, nhưng không ngờ hắn lại chẳng đến đây. Theo tao thấy, con nhỏ này không giống như lời đồn, đối với tên ma cà rồng kia, nó không quan trọng đến vậy.”

Quan trọng hay không tôi không biết, nhưng tên ma cà rồng mà mi nhắc tới đã đến rồi đó, chỉ là mi không nhận ra mà thôi.

Bốn chân Lý Trư Trư chống trên đất, hắn ngẩng đầu nhìn bạch cốt tinh, trong mắt đầy sát khí, tuy nhiên như thế chẳng có tác dụng gì.

Vệ Vô Thường đã tiến lên một bước, anh ta nhìn mặt tôi, biểu tình cũng ngày càng âm trầm.

Tôi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu từ tấm gương treo trong phòng, gương mặt tôi bị tên bạch cốt tinh ghì ấn này giờ đã sưng vù đỏ tấy thành một mảng lớn. Chưa kể hai má còn bị xung huyết, trông vô cùng đáng sợ.

“Ta cảnh cáo lần cuối, mau buông Tô cô nương ra.”

“Đừng hòng uy hiếp tao, tính khí tao không tốt, cũng không giỏi không chế sức lực. Đến lúc đó chẳng may mớ xương già yếu này không nghe lời, lỡ tay dùng lực quá mạnh, con nhỏ này sẽ chết đấy.”

Vệ Vô Thường và Lý Trư Trư nghe xong quả nhiên bất động.

Tôi biết sở trường của Vệ Vô Thường là cận chiến, song một khi đánh nhau sẽ rất dễ làm bị thương những người xung quanh. Nhưng nếu Lý Đồi Đồi có chiếc nhẫn, hẳn ta chỉ cần quát roi ra là có thể vừa giết địch vừa cứu được tôi. Bây giờ miệng tôi đang bị bịt chặt, hai tay cũng bị nắm giữ, không thể nào nhúc nhích, nhưng chân tôi không bị kiềm kẹp. Tôi nhìn chăm chăm Lý Đồi Đồi, không ngừng nhúc nhích móng mình, ngăm ra hiệu cho hẳn tôi đang muốn nói.

Nhưng hẳn ta không hề hiểu được ám hiệu của tôi.

Tôi cảm thấy hình như khi biến thành heo rồi, trí thông minh của hẳn cũng bị ảnh hưởng ít nhiều thì phải.

Tôi có chút tuyệt vọng. Nhưng tôi trách ai được đây khi mớ rắc rối này đều do tôi mà ra!

Căn phòng cứ thế chìm vào tình trạng đông cứng, bất ngờ, từ cửa sổ thổi vào một làn gió xanh, ánh đèn trong phòng vì thế khẽ lắc lư. Tôi phát hiện thân thể Lý Trư Trư đột nhiên cứng nhắc, sau đó có một bóng người xuất hiện đứng phía sau tôi.

Do đang bị bạch cốt tinh giữ chặt nên tôi không nhìn thấy mặt của kẻ đó, nhưng tôi nghe được rõ ràng giọng nói của nó bất chợt chuyển sang cung kính, “Chủ nhân.”

“Hẳn không tới sao?”

Đó là một giọng nói ưu nhã mà mỉa mai, chẳng khác gì một khúc nhạc violin dưới trăng. Âm thanh ấy mang theo mùi vị của hoa thơm và máu tươi, là sự kết hợp kì diệu giữa văn minh và hoang dã.

“Dạ, không thấy hẳn đâu cả.”

Trong lúc bọn chúng đang nói chuyện, tôi vẫn một mực nhìn chăm chăm Lý Đồi Đồi và liều mạng nhúc nhích thân dưới.

Thế nhưng, kể từ khi kẻ đó xuất hiện, Lý Đồi Đồi đã lâm vào trạng thái trầm tư đến kì lạ. Mắt hắn tuy bây giờ khác xa với đôi mắt của con người, song tôi có thể nhìn ra từ trong ánh mắt ấy những cảm xúc âm trầm, phòng bị... còn có sát khí lạnh lẽo đến rợn người.

“Người lại là kẻ nào nữa?”

Khi Vệ Vô Thường nói xong, kẻ đứng sau lưng tôi bây giờ mới dời sự chú ý sang người anh ta. Tiếp đó, tôi nghe thấy tiếng cười của y, trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc thế này, tiếng cười đó khẽ lướt qua tai tôi, khiến sống lưng tôi lạnh buốt, toàn thân không khỏi nổi lên một tầng da gà da vịt.

“Là người sao?”

Nghe giọng điệu này, chẳng lẽ y quen biết Vệ Vô Thường?

“Người tìm lại được tim của mình rồi à?”

Vệ Vô Thường ngẩn ra, nhú mày hỏi, “Người rốt cuộc là ai? Làm sao biết được chuyện trái tim của ta?”

“Ta đương nhiên biết rồi, bởi vì ban đầu chính tay ta đã bỏ trái tim của người vào bụng của con cương thi kia”. Tay của gã đàn ông đó sượt qua trán tôi, chỉ thẳng về phía ngực trái Vệ Vô Thường, “Trái tim của vua cương thi, những tưởng đã đủ sức mạnh để làm đại sự, ai ngờ, trời xui đất khiến thế nào mà các người lại giải quyết nhanh như vậy.”

Vệ Vô Thường nghe xong, biểu tình trầm xuống, “Người...”

Vệ Vô Thường mở miệng, còn muốn hỏi thêm điều gì đó nhưng y không cho anh ta cơ hội.

“Được rồi. Ta phải đem tiểu khả ái này đi đây. Để tránh chốc nữa sẽ có một bày tạp nham đến gây thêm rắc rối.”

Y nói xong, cánh tay đưa ra khi này liền thu về. Tiếp đó, eo tôi một mảng lạnh buốt. Y dùng cánh tay lạnh như băng của mình ôm tôi vào ngực. Tôi dựa sát vào ngực y và thấy một pháp trận màu tím dưới chân đang phát sáng.

Pháp trận này giống với những pháp trận màu vàng kim mà Lý Đồi Đồi thường dùng để dịch chuyển.

Chỉ là ánh sáng của pháp trận này tỏa ra đầy sự dụ hoặc cùng tà ác, hết như chủ nhân của nó vậy.

“Chuyển lời của ta đến ông chủ của các ngươi”, y nói với Vệ Vô Thường, “Nếu muốn đòi người, cứ đến chỗ cũ gặp ta.”
Đây là câu nói cuối cùng tôi nghe thấy được trước khi cả thế giới chìm vào màn đêm đen kịt.

Và hình ảnh cuối cùng tôi nhìn thấy chính là hình ảnh Lý Trư Trư bắt chấp tất cả phóng về phía tôi.

Tuy hấn chỉ là một con heo mọi nhưng lại có thể can đảm đến vậy.

Một “hấn” bình thường như mọi ngày... Lại đẹp trai đến nhường này!

Chương 52

Trả hàng từ từ =))

Tôi lại-bị-bắt-cóc!

Tính trong năm nay đã là lần thứ hai rồi. Lần trước là Vệ Vô Thường. Lần này tuy địa điểm, tình huống và kẻ bắt cóc không giống nhưng đều kì dị như nhau.

Bởi vì kẻ bắt cóc không hề giam cầm, ngược đãi hay quất tháo gì, thậm chí y còn bảo tôi ngồi trên cao, sau đó lặng lẽ quan sát tôi.

Trong gian phòng tối mịt được thắp sáng bởi những ánh nến lay lắt, bóng tối xung quanh càng thêm đậm nét huyền ảo. Và ở nơi ánh sáng không chiếu đến được, tôi cảm thấy đang có rất nhiều ánh mắt đang nhìn chăm chăm tôi song tôi lại chẳng thể thấy chúng.

Tôi mất tự nhiên ngồi nép sát về một đầu của chiếc bàn cực dài.

Tôi căng thẳng đan hai tay đặt trên hai đầu gối khép chặt, các ngón tay búng vào nhau tanh tách. Chân thì lại có chút không chịu ngồi yên mà lắc lư không ngừng.

Tôi đảo mắt thì liền thấy một chiếc lưỡi dài chẻ đôi đang chuyển động trên gò má mình. Tôi cố gắng để bản thân không có phản ứng gì. Khi chiếc lưỡi ẩm ướt đó chạm vào mặt tôi, bên cạnh lập tức truyền đến tiếng ly rượu đặt lên bàn.

Tuy chỉ là một tiếng “cách” rất nhỏ và nhẹ, nhưng trong căn phòng yên tĩnh này lại rất dễ thu hút sự chú ý.

Chiếc lưỡi dài kia nhất thời dừng lại.

Chủ nhân của chiếc lưỡi là một nữ nhân có mái tóc đỏ xoăn bồng bênh, nửa thân trên để trần, tì sát lên mặt chiếc ghế trước mặt tôi. Mái tóc của cô ta xõa ra che đi phần ngực, ở phía sau chính là một chiếc đuôi rắn dài thườn thượt. Tuy một phần đã vắt lên bàn nhưng vẫn còn phần khác đang để ngoằn ngoèo ở dưới đất.

Cô ta quay đầu, ánh mắt lướt qua đuôi của mình và nhìn về phía người đàn ông đang ngồi ở đầu bên kia chiếc bàn.

Gương mặt kẻ đó gầy guộc, tóc vàng mắt xanh, tuy da mặt trắng toát song đôi môi lại đỏ au. Tôi nghĩ đó không phải do khí sắc tốt hoặc sử dụng son môi đắt tiền mà bởi vì thứ chất lỏng trong chiếc ly y đang cầm không phải là rượu... Mà chính là máu!

Là máu người tươi!

Máu người nóng hổi!

Tôi thậm chí còn có thể thấy được quá trình có được ly máu kia.

Bên cạnh y bây giờ là một thiếu nữ cỡ 15 16 tuổi. Trên cổ, tay và chân đều mang đầy xiềng xích, gông cùm. Và trên phần cổ tay không bị những xiềng xích kia che đi hiện rõ một vết thương tuy đã thôi không chảy máu nhưng còn rất ẩm ướt. Ngoài ra trên mu bàn tay cô ấy còn có vô số những vết sẹo, cả mới lẫn cũ.

Lướt mắt lên nhìn phần xương quai xanh cùng vùng cổ đang lộ ra ngoài, cũng có vô số những vết thương hình tròn, hoặc nông hoặc sâu.

Tôi biết đó là gì vì Bồi Bồi từng cho tôi xem qua những hình ảnh và tài liệu.

Đây chính là những vết tích chứng minh việc từng bị ma cà rồng hút máu!

Cô ấy bị cắn rất nhiều lần, nhiều đến độ bây giờ kẻ kia phải rạch một đường trên mu bàn tay của cô ấy để lấy máu. Dù thế người con gái kia lại cứ như một pho tượng gỗ, không có lấy một chút biểu cảm gì!

Cô ấy là người nhưng cũng không phải là người. Cô ấy chỉ như chiếc ly kẻ đó cầm trên tay... Một công cụ không hơn không kém!

Nhìn thấy cảnh tượng cùng tình hình hiện tại càng khiến tôi thấp thỏm không yên, thậm chí tôi còn cảm thấy một sự liên quan mật thiết giữa hai con người chúng tôi.

Người thiếu nữ ấy, dường như sẽ là hình ảnh của tôi trong tương lai!

Tên ma cà rồng đang ngồi ở phía đầu bàn bên kia vẫn nhìn chăm chăm tôi, bên môi mang theo ý cười, biểu tình dịu dàng như thể một quân tử đứng đắn.

“Muốn uống gì không?”

Y hỏi tôi, giọng điệu bình đạm như trò chuyện hằng ngày.

Tôi nhìn ly rượu trong tay y, bất giác nuốt một ngụm nước bọt.

Y nhanh chóng nhận thấy ánh mắt của tôi, “Cô cũng muốn uống cái này sao?”, sau đó còn lắc lắc chiếc ly.

Tôi nhanh chóng cứng nhắc lắc đầu, khó khăn thốt ra vài chữ, “Nước... nước trắng là được rồi.”

“Không phải cô rất thích uống nước cam sao? Không cần khách sáo, chỗ của ta có rất nhiều nước cam ngon, cô uống thử xem.”

Ngài nói gì đều được, tôi lại cứng nhắc gật gật đầu. Nhưng sau khi dùng đầu óc trống rỗng suy ngẫm một lúc, tôi lại nhanh chóng phát hiện có gì đó không đúng...

Sao y lại biết tôi thích uống nước cam?

Kẻ đó đưa mắt nhìn sang, thiếu nữ bên cạnh liền xoay người rời đi. Khi cô ấy bước đi, những xiềng xích trên người không ngừng kêu lên leng xeng. Theo tôi thấy đồng sắt kia khá nặng song cô ấy vẫn đi lại tự nhiên như thường.

Người con gái kia rất nhanh mang nước cam đến đặt trước mặt y. Kẻ đó gõ gõ lên bàn mấy cái, con xà tinh đang nằm bò trên ghế liền dùng đuôi quần lấy ly nước và gọn gàng đặt đến trước mặt tôi. Tôi dè dặt nhận lấy ly nước, con xà tinh ngoẹo đầu sang một bên nhìn tôi một lúc rồi nói, “Tử Thư, cô ta thật sự rất bình thường.”

“Đúng, tuy vậy người kia lại rất xem trọng cô ả.”

“Vì sao chứ?”, xà tinh không hiểu quay đầu lại hỏi, “Tôi nhìn không ra, rốt cục cô ta có điểm gì mà lại khiến vị đó xem trọng như thế.”

Lâm Tử Thư trầm mặc trong phút chốc, sau đó trả lời, “Chắc hẳn nhìn trúng sự bình thường vượt ngưỡng của cô ta”

Xem ra phải cảm ơn sự bình thường đến độ đặc biệt này của tôi rồi!

Tôi kìm nén hô hấp không nói một lời.

“Không uống nước cam sao?”, Lâm Tử Thư xoay xoay chiếc ly đặt trên bàn, “Hay cô thật sự muốn thưởng thức ‘nước quả tươi ngon’ từ vật nuôi của ta?”

Nghe xong những lời này tôi liền nhanh chóng nắm lấy ly nước cam trước mặt. Nhìn thức uống yêu thích thường ngày, trong lòng tôi chỉ có hai suy nghĩ, thứ nhất, y muốn tôi uống nó đến vậy chắc chắn bên trong có độc; thứ hai, nếu tôi có thể toàn mạng rời khỏi đây, sau này tôi nhất định không uống nước cam nữa.

Tôi cầm ly nước lên với gương mặt như phải uống thuốc độc và ngửa đầu về sau nốc cạn.

Tôi nhắm tịt hai mắt, chờ cho độc tố bên trong ly nước phát tác.

Nhưng thứ tôi đợi được lại chính là tiếng cười ha ha của con xà tinh, “Tử Thư, ngài xem biểu cảm của cô ta kìa, ngũ quan như chum lại một chỗ”. Tôi mở to mắt, con xà tinh kia cười đến độ đã lật người lại nằm lên trên bàn và không ngừng nhìn tôi chăm chú, “Cô cho rằng chúng tôi bỏ gì vào đó sao?”

Ánh mắt của tôi chuyển từ cô ta sang Lâm Tử Thư đang ngồi ở đầu bàn bên kia. Với khóe môi khẽ nhếch, y nâng ly lên nhấp một ít máu và nhìn lại tôi như thể nhìn một trò cười.

Đối với tôi mà nói, tuy y không nói gì, nhưng nụ cười nhẹ kia so với sự trào phúng của xà tinh càng khiến người ta cảm thấy giá lạnh hơn. Thật đúng như những gì Bồi Bồi nói về “kẻ thoát ly”, đám phi nhân loại này, từ trong tâm thức luôn xem nhân loại thấp hơn mình một bậc.

Y nhìn tôi chẳng khác gì một đứa bé đang nhìn một con kiến bò dưới đất. Khi còn hứng thú thì cứ nhìn thế, khi chán chê rồi sẽ lấy nước dội phăng nó đi. Y sẽ không vì vậy mà cảm thấy bản thân ác độc bởi đối với y, hành động đó chỉ như giết chết vài con côn trùng không quan trọng mà thôi.

Sau khi uống cạn máu tươi trong ly, Lâm Tử Thư đứng dậy. Những góc tối trong phòng bắt chợt vang lên những tiếng sột soạt, có vô số những loài phi nhân loại tôi không biết đến đang đồng loạt quỳ xuống.

“Được rồi, ta xem đủ rồi, đem nhốt cô ta lại đi.”

Tôi thảm thở phào một hơi, cuối cùng cũng đợi được câu này. Tôi cảm thấy, hiện tại thà bị nhốt một mình còn tốt hơn tình trạng hiện tại gấp trăm lần.

Sau khi để lại câu này, Lâm Tử Thư liền xoay người đi mất. Thiếu nữ mang đầy xiềng xích kia cũng lẻo đẻo theo sau y không rời nửa bước, nhìn chẳng khác gì “một bữa ăn” di động y mang theo bên mình, từng giờ từng phút đều có thể cung cấp thức ăn khi cần.

Y rời khỏi phòng xong âm thanh xung quanh bắt đầu nhiều lên, thậm chí có chút hỗn tạp. Con xà tinh từ trên bàn chống thẳng người dậy, chiếc đuôi của nó quét về phía này rồi quấn chặt lấy hai tay tôi. Chiếc đuôi của cô ta rất dài nên vẫn dư sức vừa trói tôi vừa trườn về phía trước.

Tôi đi theo xà tinh, lúc vừa mở cửa và bước ra ngoài, tôi nhác liếc thấy một bóng đen lướt qua. Xà tinh hơi khựng lại một chút nhưng sau một hồi nhìn trái nhìn phải và không phát hiện ra điều gì, cô ta tiếp tục kéo tôi đi.

“Cô ngoan ngoãn chút đi”, cô ta vừa đi vừa nói với tôi, “Chúng tôi tạm thời sẽ không giết cô nên không cần sợ.”

Tôi nghĩ, có lẽ cô ta đang muốn an ủi tôi, nhưng hai chữ “tạm thời” kia không đủ sức khiến tôi cảm thấy “không sợ”. Việc suy xét tính khả thi giữa việc tự trốn thoát và đợi Lý Trư Trư đến cứu mình khiến tâm trạng tôi vô cùng căng thẳng. Trái lại con xà tinh kia lại không cảm thấy được điều đó, nó vẫn muốn tán dóc với tôi.

“Cô có biết tôi và chủ nhân đều đã xem truyện cô vẽ không?”

Tôi...

Trong tình huống này được gặp gỡ độc giả, tôi thật không biết nên dùng biểu tình gì để đối diện nữa.

“Tôi còn từng chat với cô nữa đó.”

“Hả?”, tôi nhìn bóng lưng của con xà tinh.

Cô ả quay đầu, tự chỉ vào mình nói, “Jiji-chan nè. Cô không nghe ra giọng tôi sao?”

Tôi, “....”

Thật ra tôi rất muốn người khác biết suy nghĩ của bản thân bây giờ, nhưng thiên ngôn vạn ngữ đến miệng chỉ phát ra được một chữ, “Hả?”

Chữ “hả” này của tôi không phải hoài nghi lời cô ta, mà là hoài nghi cuộc sống của bản thân.

Chẳng lẽ ông trời định khiến tôi sau khi gặp Lý Đối Đối liền không có nổi một người bạn nhân loại bình thường đúng nghĩa sao?

Ngay cả một người bạn cùng sở thích khó khăn lắm mới quen được qua mạng, cuối cùng vẫn lại là một phi nhân loại vì mục đích riêng mà cố ý tiếp cận tôi...

“Cho nên...”

“Đúng vậy, vì để thu hút sự chú ý của cô, chúng tôi sớm đã có chuẩn bị rồi. Chỉ là do vị kia trông chừng cô cẩn thận quá. Nếu không nhờ lần này cô nói sẽ về thăm nhà thì chúng tôi sẽ không nghĩ ra cách xuống tay với người nhà cô đâu!”

“Jiji-chan” quay đầu nhìn tôi mỉm cười, “Dù sao đối với chúng tôi họ hàng thân thích không quan trọng.”

Tôi trầm mặc không nói được gì, không biết giờ phút này bản thân nên cười khổ, nên phẫn nộ hay nên khóc lớn một trận mới phải?

Rất nhiều cảm xúc đang muốn bộc lộ khiến tôi không biết làm thế nào ngoài trừ người ra. Đoạn đường tiếp theo tôi không còn gì để nói, chỉ có Jiji-chan luôn miệng nói không ngừng. Tận đến khi dẫn tôi về đến phòng, trước khi đóng hắt cửa lại, cô ta còn nhìn tôi, xoa xoa gò má của tôi nói, “Tiểu Tín, tôi thật sự rất thích truyện cô vẽ. Nhưng nếu cuối cùng chủ nhân vẫn muốn giết cô thì...”

Cô ta trầm mặc một chốc, biểu tình có chút không nở và buồn bã. Sau một tiếng thở dài thườn thượt, cô ta nói, “Cô yên tâm, tôi sẽ giúp cô viết

một thông báo, sẽ không để độc giả cho rằng cô là một tác giả đào hố mà lại vô trách nhiệm bỏ dở giữa chừng.”

Tôi...

Tôi thật sự nên cảm ơn tám đời tổ tông nhà cô nhỉ...

Thật không hổ danh là tri kỉ mà tôi luôn tự hào! Giết tôi rồi còn giúp tôi bảo toàn danh dự!

“Được rồi, cô đi nghỉ ngơi đi, vị kia không biết bao giờ mới đến đây, khi nào đến tôi sẽ báo cô sau”. Sau khi để lại câu này, Jiji-chan vẫy vẫy tay, như để tạm biệt với tôi.

Đóng cửa xong, tôi kéo thử tay nắm, ừm, quả nhiên bị khóa rồi, tôi có chút tuyệt vọng bước vào phòng.

Phòng được trang trí theo phong cách đậm chất phương Tây, giường cực kì lớn. Tôi ngồi trên giường, chưa kịp ngẫm nghĩ lại cuộc đời mình thì bất ngờ phát hiện, có một bóng đen đang từ gầm giường bò ra.

Tôi nhìn bóng đen đó, có chút không tin được mà chớp mắt liên hồi, “Anh... Lý... Lý Trư Trư?”

Chương 53

Trả nợ tập 2. Lý thê nô của tôi ơi, lòng kiêu ngạo của anh rớt giá quá rồi

#Vy

Khi tôi gọi “Lý Trư Trư” ba chữ này, tôi liền biết có chuyện không hay siêu to khổng lồ xảy ra rồi.

(*xin lỗi chị Tây, em không kiểm lòng được mà viết "siêu to khổng lồ" rồi 😊)

Quả nhiên khi tôi vừa nói xong, thân hình con heo mọi đang bò ra khỏi gầm giường bỗng khựng lại, sau đó hấn không thèm quay đầu mà phóng thẳng lên bệ cửa sổ.

Không! Tôi chỉ lỡ lời thôi! Làm ơn đem tôi theo với!

Khao khát được sống khiến tôi nhảy dựng khỏi giường, nhanh chóng nhào người qua hông bắt lấy cái đuôi của Lý Đồi Đồi. Nhưng do đuôi hấn quá ngắn, lại rất trơn, nên thứ tôi nắm được chỉ là cảm giác đàn hồi ngắn ngủi.

“Lý Đồi Đồi!”, tôi hạ giọng thật thấp gọi hấn. Lúc này hấn đang đứng trên bệ cửa sổ, một chân đã đẩy cánh cửa ra, “Nhẫn của anh đang nằm trong túi tôi”. Cái móng bé xiu của hấn sững lại một chốc liền thu về.

Lý Đồi Đồi đứng trên cao quay đầu nhìn xuống tôi, người đang nằm bò dưới đất.

Tôi nhanh chóng đứng dậy phúi quần áo, lấy từ trong túi ra chiếc nhẫn vàng, dùng động tác như đang dâng quốc bảo để dụ khị hấn, “Anh xem, nó đây này.”

“Sao nó lại ở chỗ của cô?”

“Lúc anh ngủ, tôi ôm anh ra ngoài... Do sợ có việc gì không hay nên đem theo pháp khí của anh luôn.”

Lý Trư Trư cười lạnh. Nếu như còn là người, hấn hấn sẽ phát ra một tiếng hừ. Nhưng do đã biến thành heo nên chỉ nghe một tiếng “phì” thoát

ra từ mũi.

Dường như bị chính tiếng cười lạnh của bản thân làm cho bàng hoàng, da thịt toàn thân Lý Trư Trư giật giật vài cái.

Tôi không thèm cười nhạo hắn, chỉ nhanh chóng tiến về phía trước, một tay bịt chặt mũi, một tay kéo người hắn lại, vô cùng thuần thục ôm hắn vào lòng.

“Anh đừng có mà hừ hừ nữa đi. Đây là đại bản doanh của quân địch đó.”

Sắc mặt của Lý Trư Trư hơi tái đi, tôi nghĩ chắc hắn vẫn chưa quen cơ thể mới của mình.

“Bỏ tôi xuống”, hắn khó chịu nói.

Tôi vô cùng cung kính đặt hắn trên giường, đem chiếc khăn đặt trước mặt hắn, động tác tựa như đang dâng lễ cho thần phật, “Vật về chủ cũ”, tôi ngây ngốc nhìn hắn, “Cứu tôi ra ngoài và tìm ba tôi, mọi thứ xin trông cậy hết vào ngài.”

Ánh mắt Lý Đồi Đồi khẽ híp lại, chiếc mũi dài động đậy. Hắn chắc đang tính cười lạnh, nhưng nhớ lại âm thanh khi nãy bản thân phát ra liền cứng ngắc kìm nén lại, chỉ lạnh lùng nhìn tôi, “Người lên trốn ra ngoài là cô, người gặp nguy hiểm cũng là cô. Chuyện tới mức này rồi mới biết sợ chết, van xin tôi cứu cô? Tô Tiểu Tín, cô nói xem, sao bản thân có thể mặt dày đến thế?”

Tôi tiếp tục ngây ngốc nhìn hắn, “Đều là lỗi của tôi, tôi có tội, đều là tôi tự tìm chết. Nhưng anh lợi hại thế, nhất định...”

“Tô Tiểu Tín”, âm thanh Lý Đồi Đồi bất giác trầm xuống, “Tôi không phải vạn năng”. Hắn nhìn sâu vào mắt tôi, ánh mắt chứa đầy sự nghiêm túc cùng cảnh cáo, “Tôi cũng có lúc bất cẩn và suy tính không chu toàn, mà mạng sống của cô lại chỉ có một.”

Thật hiếm thấy có lúc Lý Đồi Đồi nói chuyện mà không mang theo sự khinh thường, lại còn rất chân thành muốn tôi trân quý sinh mệnh của bản thân.

“Tôi...”

“Tiểu Tín.”

Khi tôi còn đang muốn nói chuyện thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng nói của Jiji-chan. Cô ta chỉ tùy ý gõ cửa vài cái sau đó đã trực tiếp đẩy cửa bước vào khiến tôi và Lý Đồi Đồi trở tay không kịp. “Cô đói bụng chưa, tôi đem chút đồ ăn cho cô nè”. Cô ta bung theo một đĩa thịt nướng, sau đó nhìn chằm chằm vào Lý Trư Trư đang ngồi trên giường.

Hai người chúng tôi lập tức hóa đá.

Tôi nhấc thấy móng của Lý Đồi Đồi hơi hơi động đậy và giẫm vào chiếc nhẫn tôi đặt trên giường cho hắn. Xem ra hắn định nếu có gì bất ổn sẽ xuống tay ngay.

Jiji-chan lắc lắc mông, cái đuôi dài thườn thượt quét qua.

Chiếc nhẫn của Lý Đồi Đồi sáng lên.

“Heo nhà ai đây?”, Jiji-chan hỏi tôi.

Khi cô ta trườn đến cạnh giường, tôi mau chóng ngồi lên trên, dùng mông đẩy Lý Đồi Đồi một cái sau đó ngồi lên chiếc nhẫn của hắn.

“Đây... đây là”, tôi đẩy Lý Đồi Đồi sang một bên, “Con heo yêu nhà ai đây, làm tôi sợ chết khiếp.”

Trong lòng tôi luôn nghĩ, ngoại trừ tình huống bất đắc dĩ, nếu không không thể ra tay.

Lý Đồi Đồi bây giờ vẫn chưa biến lại thành người, cái móng heo kia chẳng thể đeo vừa chiếc nhẫn. Nếu thật sự xảy ra ẩu đả nhất định sẽ gặp khó khăn. Chưa kể đây còn là địa bàn của địch, lúc mạnh xông vào hang ổ của chúng còn chưa chắc thắng, huống gì bây giờ hắn chỉ là một con heo mọi...

Chúng tôi hiện đều đang bị bắt nhốt, Lý Đồi Đồi cũng đã nói hắn không phải vạn năng và mạng tôi chỉ có một, còn hắn chẳng lẽ có nhiều mạng sao? Ai bị đao chém vào da thịt lại không đau, bây giờ cách tốt nhất chỉ có thể dùng trí óc.

Trong lòng tôi không ngừng tính toán cân nhắc. Khi quay đầu nhìn vào ánh mắt của Lý Đồi Đồi, tôi liền thấy được sự tức giận ngút trời của hắn

vì bị gọi là “heo yêu”. Nhưng chắc hẳn hẳn cũng hiểu ý của tôi nên không trực tiếp vạch trần.

Jiji-chan đặt đĩa thịt nướng lên tủ đầu giường cho tôi, sau đó quay sang đánh giá Lý Trư Trư một lượt, “Nhìn không giống heo yêu lắm, chắc chỉ là một con heo bình thường thôi.”

Uhm, Jiji-chan vừa nói câu này xong, tôi cảm thấy sắc mặt của Lý Đồi Đồi càng thêm khó coi.

“Sớm đã cảnh cáo mấy tên kia đừng có tùy tiện nuôi thú cưng rồi, sẽ khiến tòa nhà này dơ bẩn. Thế mà ngay cả heo cũng dám nuôi”, Jiji-chan đứng thẳng người dậy, “Rốt cuộc nó từ đâu chui vào thế?”

Tôi chỉ chỉ cửa sổ, “Chắc nó thuận theo cái gờ gạch trên tường từ ngoài ban công đi vào.”

Jiji-chan nhìn ra ban công một cái và suy ngẫm về những gì tôi nói. Thấy vậy tôi nhanh chóng lấy hết tinh thần bắt chuyện với cô ta hòng đánh lạc hướng, “Chỉ là một con heo mà thôi, có gì ghê gớm đâu chứ? Mà này Jiji-chan... nể tình chúng ta quen biết với nhau...”, tôi thăm đánh giá sắc mặt của cô ta, “Tôi có thể hỏi một câu không?”

“Cô thích thì cứ hỏi, còn việc có trả lời hay không là do tôi.”

“Tôi biết chuyện đó! Ba tôi hiện đang ở đâu? Lúc trước ông ấy ngã gãy chân, tuổi tác đã cao, chưa kể thân thể con người vốn yếu ớt, sẽ không chịu nổi những trận hành hạ...”

“Ba cô hả?”, Jiji-chan nhìn tôi, “Tôi không có bắt đi.”

“Hả?”, lần này đổi lại là tôi ngẩn người.

Jiji-chan thẳng thắn nói, “Một ông già, chân gãy đi lại bất tiện, đem theo phiền phức lắm nên tôi nhét ông ta xuống dưới gầm giường rồi.”

Tôi, “....”

Phi nhân loại các người làm việc “nhanh gọn” đến nỗi khiến người ta không lường trước được!

Thì ra lúc tên bạch cốt tinh còn ở trong phòng, không ai phát hiện ba tôi bị nhét dưới gầm giường. Đợi đến khi tôi bị bắt đến đây rồi, Vệ Vô

Thường chắc có thể tìm ra ông ấy... Cho dù không tìm được cũng tốt hơn việc bị bắt đem đến đây.

Biết ba mình được an toàn, tôi đã yên tâm hơn phần nào.

“À, đúng rồi, còn chuyện này nữa”, Jiji-chan bước ra khỏi cửa, từ bên ngoài lấy vào một vật đen sì và một bàn phím trắng tinh. Khi đem đến gần, hai mắt tôi lập tức sáng rực lên!

Bàn phím cherry mx board 80! Sản phẩm này có thể xem là một bước tiến nhảy vọt của bàn phím cơ, hiện tại giá bán trong nước đã lên đến con số 2000 tệ. Còn cái thứ đen xì kia... Oah, là bảng vẽ Wacom, thứ được xem như Ferrari trong giới bảng vẽ! Mua 1 cái ít nhất phải mất hơn 20 ngàn!

Tôi nhìn đến độ không chớp mắt, Jiji-chan đặt hai thứ đó lên bàn, nói, “Chủ nhân nói, cô đừng hòng lừa dối, mau mau vẽ chương mới đi”. Jiji-chan còn bổ sung một câu, “Lúc còn sống vẽ được bao nhiêu hay bấy nhiêu.”

Tôi nhìn Jiji-chan, “Ngày thường cô vẽ truyện tranh, có phải đều sử dụng những thứ này không?”

“Đúng vậy.”

Tôi bắt đầu muốn vẽ truyện ở đây rồi!

Hai mắt tôi chứa đầy sự ngưỡng mộ ngút trời. Sau khi nhìn Lý Đổi Đổi, tôi lại quay sang nhìn Jiji-chan, “Chủ nhân của các người không có thù hằn gì với tôi đúng không?”

“Không sai!”

Tôi lại thêm ý trùng trùng nhìn vào mắt Lý Trư Trư, sau đó liền nhận ngay một cái trợn mắt của hắn.

“Nhưng mà...”, Jiji-chan cười nói, “Nếu vẫn không có ai đến cứu cô, cô sẽ trở nên vô dụng với chủ nhân, mà một nhân loại vô dụng...”, cô ta cố ý kéo dài giọng, xoay đầu một vòng, thè lưỡi răn ra nói, “Đều phải đeo gông vào cổ.”

Trong chớp mắt, tôi liền nghĩ tới thiếu nữ đứng bên cạnh Lâm Tử Thư, toàn thân bỗng rét lạnh.

“Thôi, cô muốn làm gì thì làm, tôi đi làm việc đây.”

Dù Jiji-chan đã đi khỏi nhưng tôi vẫn như cũ trầm tư.

Qua hồi lâu, Lý Trư Trư đến bên cạnh tôi, dùng móng huých tôi một cái, “Không phải chỉ đeo một cái gông thôi sao? Đổi lại cô có thể sử dụng mấy đồ công nghệ tốt thế này về vời. Tôi thấy mình vẫn không nên làm phiền con đường thực hiện ước mơ của cô.”

Để tránh Lý Đổi Đổi chạy thoát, tôi không thèm giải thích gì mà thuận thực ghì chặt hấn vào lòng, “Chúng ta mau mau nghĩ cách trốn khỏi đây đi. Tôi nhớ nhà rồi.”

“Theo tôi thấy, chỉ cần cô ở đây lâu thêm chút nữa thì nó sẽ biến thành nhà của cô thôi.”

“Không, tôi nhớ chính là ngôi nhà mà mỗi tháng phải đóng tiền thuê cho anh”, tôi vô cùng kiên định nói, “Lý Đổi Đổi, anh mang tôi về nhà đi.”

Lý Đổi Đổi im lặng hồi lâu.

Lần này tuy rất nhẹ, nhưng hấn vẫn phát ra một tiếng “phì”.

Tôi không hề cười nhạo vì tôi biết tiếng “hừ” này chỉ là sự phản kháng cuối cùng cho lòng kiêu ngạo của hấn.

Chương 54

Lý Trư Trư đồng ý dẫn tôi ra khỏi đây, song bằng cách nào thì vẫn còn là một ẩn số.

Hắn nhìn quanh căn phòng rồi bất ngờ ngẩng đầu nhìn tôi, “Tô Tiểu Tín, cô có thể vẽ pháp trận không?”

Tôi suy nghĩ một chút, “Tôi có thấy anh với Hắc Cầu vẽ qua, cũng nhớ mang máng hình dạng.”

“Ừ”, hắn tựa hồ phát hiện tôi rất cuộc cũng có chút hữu ích, hơi vừa lòng gật đầu, “Nào, tôi vừa nói cô vừa vẽ, cô đeo chiếc nhẫn của tôi vào, cho dù cô chỉ là một nhân loại không chút căn cơ, chỉ cần mượn pháp khí này của tôi vẽ pháp trận thì ít nhiều cũng sẽ có chút sức mạnh”. Hắn nghiêng ngẫm một chút, “Tuy tôi không biết nó sẽ đưa tôi và cô đến chỗ nào nhưng còn tốt hơn bị giam cầm ở đây.”

Tôi nghe ý tứ trong lời nói của hắn, trong lòng có chút thấp thỏm, “Đưa đến nơi nào cũng không biết sao? Vậy chi bằng... anh dùng chiếc nhẫn rồi tự vẽ luôn đi.”

Lý Trư Trư chán ghét liếc tôi một cái, “Thời gian vẽ pháp trận có hạn, từ lúc đặt bút xuống đến lúc hoàn thành không được vượt quá 10 giây.”

Rồi, tôi đã hiểu. Đó là lý do vì sao Hắc Cầu có thể vẽ, bởi nó là mèo thân thể linh hoạt nhanh nhẹn. Còn Lý Trư Trư không thể vẽ do hắn là heo.

Tôi không dám nhiều lời nữa, “Anh trước cứ dạy tôi vẽ thế nào, tôi sẽ vẽ tay trước, đợi khi nào thành thực rồi mới chính thức làm.”

Lý Trư Trư cũng không rảnh rồi mà tiếp tục cạnh khóe tôi, hắn bốn chân đứng trên đất bên cạnh tôi, biểu hiện chẳng khác gì một vị giáo sư nghiêm khắc nói, “Trước tiên vẽ một hình tròn, sau là ngôi sao năm cánh, tiếp là một tam giác... Thứ tự sai rồi... Cô nên nhớ, thứ tự tuyệt đối không thể nhầm lẫn, nếu không sẽ đi đến một nơi sai be bét. Cuối cùng ở giữa vẽ thêm một hình tam giác nhỏ, trên đỉnh tam giác đó lại vẽ thêm một hình tròn.”

Tôi tập vẽ theo lời hăn chỉ hai lần, thật hiếm khi hăn bày ra bộ dáng vừa lòng với biểu hiện của tôi, “Xem ra cô không phải hoàn toàn vô dụng”. Hăn chỉ chỉ bên cạnh, “Mau đeo chiếc nhẫn vào rồi vẽ, vẽ xong đến đứng ở giữa vòng tròn, nghĩ đến nơi mình muốn đến. Tuy sức mạnh của pháp trận sẽ có chút yếu, không thể mang chúng ta đến chính xác nơi cần đến nhưng chỉ cần đúng phương hướng là được.”

Tôi gật đầu như già tởi, sau đó đeo chiếc nhẫn của Lý Đổi Đổi vào ngón trỏ.

Chiếc nhẫn của hăn so với ngón tay của tôi rất rộng, vì thế tôi phải lấy thêm ngón cái ép chặt nó vào rồi mới bắt đầu vẽ pháp trận.

“Đừng vẽ sai thứ tự...”, hăn đứng bên cạnh nhắc nhở tôi, chính vào giờ phút này, “rầm” một tiếng, cánh cửa bất ngờ bị mở toang một cách thô bạo.

Jiji-chan dẫn theo một đám phi nhân loại đứng ở cửa, “Tiểu Tín, những người này đều đến nhìn cô vẽ này... Ồ? Cô đang làm gì vậy?”

Tôi vừa ngẩng đầu liền trông thấy một đám lúc nhúc phi nhân loại đứng ở cửa. Lúc đó mặt tôi bị dọa trắng bệch, tuyến thượng thận bất chợt hoạt động mạnh khiến mồ hôi lạnh chảy đầy dọc hai thái dương.

Vào thời khắc này, khi đầu óc tôi nhất thời lâm vào tình trạng trống rỗng, bên tai vẫn còn nghe thấy tiếng đếm ngược của Lý Đổi Đổi, “Sáu, năm, bốn...”

Nếu việc vẽ pháp trận bị đám phi nhân loại kia phát hiện, không chỉ mình tôi mà ngay cả mạng Lý Trư Trư chắc cũng không giữ nổi.

Tôi nhìn chằm chằm Jiji-chan, ngón cái ép chặt vào chiếc nhẫn trên ngón trỏ dường như đang run rẩy. Tôi nhanh chóng vẽ trên đất pháp trận phức tạp với những hình tam giác, ngôi sao năm cánh cùng hình tròn chồng lên nhau.

“Ba, hai, ...”

Cuối cùng là hình tròn... Không đúng bên trong hình tròn còn có một hình tam giác. Khi vừa vẽ xong hình tròn tôi mới bất chợt nhớ đến chuyện này nên nhanh chóng vẽ bừa vào một hình tam giác.

Một.

Pháp trận đã vẽ xong, tôi nhanh chóng tiến vào giữa pháp trận. Nó lập tức tỏa ra ánh sáng vàng kim mà thường ngày Lý Đồi Đồi lúc dùng vẫn hay có. Tuy ánh sáng nhạt hơn nhưng cũng đủ chiếu sáng những đôi mắt của đám phi nhân loại bên ngoài.

Ai nấy đều mở trừng mắt, kinh ngạc nhìn chăm chăm tôi. Đôi mắt chúng đen tối âm u chẳng khác gì những con thú. Việc thấy mình như lạc giữa bầy sói khiến tôi không khỏi rét lạnh trong lòng.

Jiji-chan là người kinh ngạc nhất nhưng cũng là người phản ứng nhanh nhất. Đuôi rắn của cô ta lập tức quét qua hông quán lấy chân tôi. Thật ra tôi cũng cảm nhận được làn gió tạo ra khi đuôi cô ta quét đến nhưng vào khoảnh khắc chiếc đuôi lạnh lẽo kia chạm vào da thịt ánh sáng vàng kim đã sáng rực lên. Cơ thể tôi nhẹ bẫng, sau đó phía trước là một mảng trắng toát đến nhức mắt.

Chớp mắt cảm giác mất trọng lực xuất hiện. Tôi bất ngờ từ trong không trung rơi xuống nhưng thứ tiếp xúc không phải là mặt đất. Thứ ngón chân phải tôi chạm trúng lại là một tảng đá trơn láng mà sắc nhọn.

“Á!”, tôi thét lên một tiếng rồi quỳ rạp xuống đất, khiến đầu gối phải va đập mạnh vào tảng đá cứng kia.

Ban đầu tôi chỉ cảm nhận được sự va đập chứ không hề cảm thấy đau. Nhưng sau một lúc khi sự tê dại không còn, tôi mới chân chính cảm nhận được sự đau đớn như toàn thân bị hàng trăm con kiến đục khoét vào xương cốt. Song lúc này tôi không kêu la mà cố gắng cắn chặt răng chịu đựng, đợi cho cơn đau đó qua đi.

Đến tận lúc cơn đau đó đỡ hơn đôi chút, những cảm giác khác mới dần dần hồi phục. Tôi biết mình đang nằm ngửa trong một đầm nước nông, vừa ẩm ướt lại vừa lầy lội. Trong đầm chứa đầy bùn đất và vô số những viên đá sắc nhọn. Ban nãy chắc tôi đã quỳ lên một trong số chúng.

Nhưng tôi không biết rốt cuộc vết thương đó nặng nhẹ ra sao, bởi vì xung quanh tôi om như hũ nút, giờ tay còn không thấy rõ năm ngón. Trên mặt đất bây giờ là mảng nước lầy lội cùng bùn nhão, tôi thậm chí còn không biết đầu gối có chảy máu hay không.

Nỗi kinh sợ bị bóng tối bao trùm nhất thời như thủy triều trào dâng, “Lý Đồi Đồi...”. Tôi hoang mang, không ngừng gọi tên hắn, “Lý Đồi Đồi?

Lý Đổi Đổi!”

“Tôi vẫn chưa chết... cô la lòi cái gì?”

Giọng của hắn có chút thều thào, tôi liền nghĩ đến khi nãy lúc rơi xuống hình như không nghe thấy giọng hắn. Tôi sợ hãi hỏi, “Anh sao rồi? Có bị thương không? Đầu không bị đập trúng vào đâu chứ?”

“Bị va đập chút nhưng không sao”, thanh sắc hắn đều đều, rất nhanh từ trong sự yếu đuối khôi phục lại sự bình tĩnh.

Tôi nghe thấy tiếng hắn đứng dậy, tiếng móng chân giẫm lên bùn tạo lên những tiếng bình bịch. Sau đó hắn lắc mình một cái để giữ sạch bùn đất trên người.

Theo hướng âm thanh cùng những giọt bùn đất hắn giữ ra, tôi phán đoán được phương hướng của hắn, đồng thời cũng biết được hắn cách mình không xa. Xác định được điều này, tôi tạm thời an tâm ít nhiều.

Cũng may không phải chỉ mình mình rơi vào hoàn cảnh này, quả thật là trong họa có phúc.

Tuy thế đối với người phải cùng tôi rơi xuống đây thật sự không phải là chuyện gì may mắn.

“Pháp trận đưa chúng ta đến đâu vậy?”, tôi cũng cố gắng giữ bình tĩnh hỏi hắn, “Khi nãy hình như tôi đã vẽ nhầm thứ tự hai hình cuối rồi.”

“Tôi không biết”, Lý Đổi Đổi dường như cũng dựa theo tiếng nói để xác định phương hướng của tôi. Tiếng móng chân cách cách của hắn tiến về phía này, “Nhấn tôi đâu, đưa cho tôi, tôi có thể khiến nó phát sáng để soi đường.”

Tôi sờ sờ ngón trỏ, tim nhất thời ngừng đập. Khi nãy lúc rơi xuống, do nhấn của Lý Đổi Đổi to hơn ngón tay tôi nên không biết nó đã rơi ở chỗ nào rồi.

Tôi nhanh chóng mò mẫm khu vực đầm nước xung quanh mình, “Nhấn của anh quá lớn so với tôi, ban nãy không chú ý đã để vượt mất rồi. Để tôi tìm xem...”. Tôi cố gắng thật bình tĩnh nhưng trong lòng lại vô cùng

hoảng loạn, vừa tự trách lại vừa hổ thẹn. Nếu thật sự làm mất nhẫn của Lý Đồi Đồi thì...

“Đừng hoảng”, vào giờ phút này hấn lại không hề châm chọc tôi, “Tôi có thể cảm nhận được pháp khí đang ở đây. Tuy xung quanh rất tối nhưng từ từ tìm chắc chắn sẽ tìm ra.”

Sự dịu dàng của Lý Đồi Đồi hiện tại khiến sống mũi tôi có chút cay, nhưng tôi biết rõ đây không phải là thời điểm để khóc lóc.

Tôi cố gắng áp chế cơn đau nơi đầu gối cùng cảm xúc trong lòng, bình tĩnh mò mẫm trong vũng nước bên cạnh. Tiếng móng của Lý Đồi Đồi cũng dần dần tiến gần hơn về phía tôi.

“Tôi tìm thấy rồi”. Hấn nói, sau đó một tiếng cạch khe khẽ vang lên. Móng chân hấn như chọc thẳng vào chiếc nhẫn đang nằm trong đầm nước. Sau đó chiếc nhẫn tỏa ra một tầng ánh sáng chói lọi như mặt trời, xua tan bóng tối xung quanh.

Tôi phút chốc có thể nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh. Đây dường như là một hang động dưới lòng đất, Lý Trư Trư đứng bên cạnh tôi, tuy hấn rất nhỏ bé song ánh sáng tỏa ra từ chiếc nhẫn khiến bóng hấn phản chiếu lên vách động, do đó lại trông vô cùng cao lớn và dũng mãnh.

“Lý... Lý Đồi Đồi...”

Hấn nhìn tôi, sau đó hai mắt nhất thời mở lớn.

Tròng mắt đen láy của hấn phản chiếu gương mặt tôi. Tôi bây giờ mặt đầy máu và bùn đất, tóc tai toàn thân cũng toàn bụi, trông vô cùng thảm.

Thuận theo ánh mắt đầy hoảng hốt của hấn, tôi từ từ nhìn xuống đầu gối mình. Lập tức tôi liền thấy phần vải nơi đó đã bị đá quẹt rách bươm, vết thương trên đầu gối tuy dính đầy bùn nhưng máu tươi vẫn theo đó chảy dọc xuống bắp chân rồi xuống vũng nước. Dòng máu đỏ cứ thế loang ra và chảy thẳng đến tận móng chân của hấn.

Hấn ngây ngốc nhìn tôi, “Ô Tô Tiểu Tín...”

Từ giọng nói ban nãy của Lý Đồi Đồi, người trước giờ chưa từng hoảng loạn một phút giây, tôi nghe ra được sự căng thẳng và hoang mang.

Tôi cũng bị chính dòng máu đang chảy ra như suối của mình dọa cho một trận. Tôi hoảng hốt, hết nhìn nó rồi lại nhìn Lý Đối Đối, “Lý Đối Đối, tôi... có phải tôi sẽ bị virus trong nước ở dưới này nhiễm vào thân thể, sau đó... sau đó sẽ chết không?”

Khi hỏi đến câu cuối, tôi đã không kiềm chế được mà mang theo tiếng nước nở.

Lý Đối Đối cũng nhìn tôi, dường như bản thân hắn cũng bị dọa đến quên cả cử động.

Hắn ta dường như đang sợ hãi, mà nỗi sợ này so với tôi... càng lớn hơn.

Chương 55

Lý Đồi Đồi vì sao hoảng sợ đến mức độ này, tôi không còn tâm trí đâu mà tìm hiểu.

Vào giây phút này, tôi chỉ là một kẻ hèn yếu sợ chết, chỉ bằng đám bùn nhão trên chân cũng đủ khiến toàn thân tôi run rẩy.

Một đứa từ sau năm 10 tuổi đã lười vận động, suốt ngày ở lì trong nhà như tôi cơ bản không tiếp xúc nhiều với tự nhiên. Cuộc sống hằng ngày chỉ vây quanh bởi bê tông cốt thép, động vật nhiều nhất thấy được chỉ là những vật nuôi như chó và mèo, còn có ruồi và muỗi...

Đương nhiên bây giờ còn có một đám phi nhân loại kia, nếu bọn họ cũng được tính là động vật...

Trừ những động vật kể trên thì tất cả những loài khác, bất kể là côn trùng, chim chóc hay thú hoang, đều khiến tôi sợ hãi.

Trong hang động bốn bề là bóng tối, dường như tôi vô thức sản sinh ra một sự sợ hãi đối với sức mạnh của thiên nhiên huyền bí. Trong đầu tôi chứa đầy những suy nghĩ đáng sợ, không biết trong đầm nước này có bao nhiêu loại vi khuẩn mà mình không biết, còn cả kí sinh trùng nữa...

Tôi có thể sẽ mắc phải bệnh uốn ván, bệnh dại, bệnh viêm não, ung thư, hoặc nếu không toàn thân sẽ lở loét thối rữa rồi chết...

Cơ thể tôi có lẽ đã bắt đầu suy yếu rồi...

Nghĩ đến đây, tôi rung rung nước mắt nhìn Lý Đồi Đồi, “Lý, Lý Đồi Đồi... Tôi, tôi thật sự sắp trở thành một tác giả đào hố mà không lấp rồi”. Nói xong câu này, tôi bắt đầu òa khóc, từ đó cảm xúc lại càng trào dâng, “Tôi sắp chết rồi, nếu tôi thật sự chết ở đây... sẽ không một ai biết hết. Bọn họ nhất định sẽ cho rằng tôi vì lười biếng mà cố ý giả chết.”

Tôi dùng tay áo đã ướt đầm lau nước mắt nhưng càng khiến bùn trên mặt lấm lem thêm.

“Tôi tiêu đời rồi. Tiếng xấu của tôi sẽ truyền đến muôn đời. Tôi... ba mẹ tôi cũng sẽ không biết, bởi vì ba tôi còn đang bị nhét dưới gầm giường.”

Tôi khóc thét lên, “Tôi không muốn chết đâu, tôi còn chưa để lại dấu ấn gì trên đời cả...”. Giọng nói của tôi vang vọng khắp hang động khiến lỗ tai đau nhói. Khóc một hồi lâu thấy bên cạnh không có phản ứng gì, vì cũng có chút mệt nên cuối cùng tôi cũng dừng lại.

Tôi cố gắng hít thở thật sâu, nương theo ánh sáng của chiếc nhẫn, tôi thấy Lý Trư Trư đang đứng đó. Hắn không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn tôi.

Lúc này, cảm xúc của hắn đã trấn định hơn khi nãy rất nhiều, “Cô còn khóc được không?”

Câu hỏi thôi tha gì đây?

“Đương... đương nhiên”, tôi nói, “Chỉ là tôi cảm thấy, dù khóc thêm nữa cũng chẳng giải quyết được gì.”

Lý Đồi Đồi dường như thở phào. Hắn than nhẹ một tiếng sau đó thấp giọng nói, “Âm thanh gào khóc lớn như thế, nào cũng chưa bị đụng hổng, chắc chắn sẽ không chết ngay đâu.”

Tôi mặc định câu nói này chính là một câu an ủi theo kiểu Lý Đồi Đồi. Tôi hít hít mũi, cố gắng kiềm chế cảm xúc. Lý Đồi Đồi chờ tôi một chốc, đến khi hô hấp tôi ổn định mới nói, “Tôi không thể giúp cô nên cô thử tự mình đứng dậy xem sao”

Ngồi mãi thế này quả thật không phải cách, tốt nhất vẫn nên tìm lối thoát khỏi nơi này.

Tôi gật gật đầu, mượn ánh sáng từ chiếc nhẫn, tôi dựa vào phần nhô ra của tảng đá rồi từ từ đứng lên. Đầu gối rất đau, trong quá trình duỗi thẳng chân cũng mấy lần truyền đến cơn đau kinh người. Tuy tôi đã liều mạng cắn răng chịu đựng nhưng vẫn không ngăn được hô hấp có phần thay đổi.

Tôi đã đứng dậy được nhưng không thể duỗi thẳng chân phải. Vì thế tôi nhón chân lên, dựa vào tảng đá bên cạnh mà chậm chậm nhích từng bước về phía vách của hang động.

Lý Trư Trư vẫn một mực lặng lẽ nhìn tôi, tuy hắn không nói câu gì động viên nhưng vào lúc này chỉ cần hắn không châm chọc tôi, tôi đã cảm thấy ấm lòng lắm rồi...

“Ô Tiểu Tín”, bất ngờ hắn mở miệng. Tôi có chút căng thẳng quay lại nhìn hắn, “Tuy tôi đã nói với cô rất nhiều lần nhưng tôi thấy cô không hề để tâm. Nhưng bây giờ chắc cô đã biết rồi đúng không?”

“Biết... cái gì?”

“Hòn đá to lớn muôn đời bất động trên mặt đất đã đủ khiến cô cảm nhận nỗi đau khôn xiết. Nước bắn, bùn dơ đều dễ dàng lấy đi tính mạng của cô. Mưa gió bão tuyết, còn có sấm sét, tất cả mọi thứ trên thế giới này đều đang nghĩ cách giết chết cô.”

Lúc nói ra những lời này, giọng hắn quá bình tĩnh, đến độ khiến mồ hôi lạnh sau lưng tôi chảy dài. Suy xét lại mọi thứ trong đầu, tôi phát hiện... Thế giới này quả thật đúng như những gì hắn nói!

“Lo mà ăn nấu cho tốt đi”, Lý Trư Trư ần ần chiếc nhẫn, sau đó động vài cái xuống tảng đá khiến nó trên cơ bản đã dính được vào móng của hắn. Hắn liếc nhìn tôi rồi nói, “Đồ nhân loại yếu đuối.”

Hắn đeo chiếc nhẫn, chậm chậm đi trước soi đường.

Đến lúc này khi nhìn vào bóng lưng của hắn, tôi mới nghĩ đến nguyên nhân ban nãy khiến hắn hoảng hốt quá mức như vậy... Hắn đã từng có một người yêu nhân loại qua đời vì một trận cảm lạnh. Cho nên hắn mới xem tất cả nhân loại đều mong manh dễ vỡ chẳng khác gì thủy tinh như thế!

Đó là cách nhìn của Lý Đồi Đồi về nhân loại, còn bản thân tôi khi đang trong tình trạng thương tật như hiện tại cũng không có tư cách phản đối hắn, tôi chỉ có thể ngoan ngoãn dựa vào vách động từ từ đi về phía trước.

Tôi đi rất chậm, nhưng dưới chân lúc nào cũng được ánh sáng soi rõ. Cái tên ma cà rồng cà chớn này đang dùng cách im lặng không nói - một cách thức quan tâm cà chớn không kém, để chăm sóc con người yếu đuối là tôi.

“Lý... Lý Đồi Đồi.”

Không biết đã đi trong bóng tối bao lâu, trừ tiếng bước chân đập xuống mặt đất đầy bùn, tôi cuối cùng cũng không nhận được mở miệng gọi hắn.

Hắn quay đầu nhìn tôi.

“Lúc trước tôi quên hỏi, nếu tôi đã là một con người phiền phức yếu đuối đến thế... Tại sao anh lại không tiếc thân mình đến cứu tôi? Lúc đó... Khi tôi bị tên bạch cốt tinh bắt đi, nếu tôi không nhìn lầm, anh chắc chắn đã không suy nghĩ nhiều mà nhào về phía tôi rồi.”

Lý Đồi Đồi im lặng hồi lâu, sau đó hắn quay đầu tiếp tục đi về phía trước, “Đúng là phí lời”, giọng nói của hắn đã khôi phục sự lạnh lùng cùng chán ghét thường ngày, “Cô chết rồi, tiền nhà còn thiếu ai trả?”

Ồ!

Chủ đề nói chuyện kết thúc tại đây. Không khí giữa tôi và hắn lại quay về trạng thái trầm mặc. Nhưng do lúc đi đầu gối quá đau nên tôi muốn tìm gì đó khiến bản thân phân tâm, cuối cùng tôi chọn vứt bỏ liêm sỉ hỏi hắn, “Vậy ban đầu vì sao lại cho tôi vào sống ở chung cư? Tôi cảm thấy... lúc đầu anh hình như rất ghét tôi.”

“Ồ?”, hắn lại quay sang nhìn tôi, “Cô chỉ cảm thấy thế vào lúc đầu thôi sao?”

Tôi mím chặt môi, cố dùng lý trí của bản thân để duy trì nụ cười lịch sự.

Quả nhiên! Đối với tính cách của Lý Đồi Đồi, lúc châm chọc người khác chính là lúc hắn cảm thấy thoải mái nhất!

Chắc chắn trong quá trình trưởng thành của hắn có thiếu sót một thứ gì đó mới hình thành nên tính cách thích dằn vò người khác như này?

Tôi thầm chửi bới trong lòng, nhưng không ngờ lại nghe thấy Lý Đồi Đồi nói, “Đừng có mà lèm bèm mắng chửi nữa.”

Tôi bị dọa nhảy dựng, “Tôi mắng thành lời luôn rồi sao?”

Con heo mọi đó quăng cho tôi một cái trợn mắt, “Trốn qua bên kia đi”. Hắn nhanh chóng thu lại ánh sáng từ chiếc nhẫn, thấp giọng nói, “Phía trước có người đang đến.”

Tôi lập tức tập trung tinh thần. Hiện tại tôi chỉ là một nhân loại đầy thương tật, sức chiến đấu của Lý Đồi Đồi cũng đã giảm xuống 7 phần.

Nếu gặp phải một đối thủ thuộc đẳng cấp như người sói nhỏ, sợ rằng cũng không thể đánh thắng...

“Trốn làm gì?”

Nghe thấy tiếng nói dịu dàng mang theo ý cười kia, tim tôi phút chốc nhảy dựng lên.

Là y----- Lâm Tử Thư! Kẻ thù truyền kiếp của Lý Đồi Đồi!

Tình cảnh hiện tại của chúng tôi chẳng khác gì tay gà mờ mới ra trận đã đụng ngay đại boss. Chân tôi nhất thời mềm nhũn ra.

Trong bốn bề bóng tối tịch mịch, tiếng cười nhẹ khiến người khác sờn tóc gáy kia của Lâm Tử Thư vang vọng khắp hang động, “Người bạn cũ, lâu quá không gặp, có muốn cùng ta ôn lại chút chuyện cũ không?”

Chương 56

Chuyên mục giải trí cuối tuần cùng heo mọi =))

#Vy

Tôi dựa sát vào vách đá, hai chân không kiềm được mà run lẩy bẩy, không biết là vì sợ hãi hay đau đớn nữa.

Tôi kìm nén hô hấp, cố gắng ép lưng thật sâu vào vách đá giá lạnh. Thế rồi, tôi bất ngờ nghe thấy tiếng cười nhẹ mang đầy sự khinh miệt của Lâm Tử Thư truyền đến, “Người cho rằng, bóng tôi có thể ngăn cản tầm nhìn của ta sao?”

Tôi sao có thể quên... thị lực trong bóng tối của ma cà rồng không hề bị ảnh hưởng.

Tôi có chút thất vọng, tình cảnh hiện tại đối với tôi và Lý Đổi Đổi hoàn toàn bất lợi. Chúng tôi đối với y mà nói chẳng khác gì những kẻ không mảnh vải che thân đứng dưới ánh mắt trời, ai cũng có thể nhìn thấy. Tôi căn bản không thể thấy y song về phần Lý Đổi Đổi thì... Chẳng biết thị lực của heo trong bóng tối thế nào nhưng theo biểu hiện của hắc ban này chắc không tốt bằng lúc hắc ban còn là ma cà rồng.

“Lý Nhất Ngôn”, Lâm Tử Thư hơi nâng cao giọng, sau đó thốt ra ba chữ này.

Lý Nhất Ngôn... Đây là tên thật của Lý Đổi Đổi sao? Hay là một nghệ danh lúc trước hắc ban dùng? Lý Nhất Ngôn, tôi thậm chí nói ba chữ này, sau đó suy ngẫm ý nghĩa đằng sau những con chữ đó...

Ngụ ý là “một câu nói có thể chọc tức chết người” ư?

“Chuyện đã đến nước này, người định cứ trốn tránh mãi không chịu gặp ta sao?”

Trốn mãi không gặp? Không phải tôi và Lý Đổi Đổi đều đang đứng trước mặt y hay sao? Ồ, tôi quên mất... Lý Đổi Đổi bây giờ chỉ là một con heo, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai có thể tin được điều này chứ? Cho dù bọn họ có là phi nhân loại đi chăng nữa cũng khó mà tưởng tượng được! Khi...

Lâm Tử Thư chậm chậm tiến gần về phía chúng tôi, mỗi tiếng bước chân đều mang đến áp lực vô cùng to lớn.

Tôi không dám nhúc nhích, cũng chẳng nghe thấy âm thanh gì từ phía Lý Đồi Đồi. Hắn ta nhất định đang nghĩ đối sách.

Chúng tôi hiện tại hoàn toàn không thể đánh thắng Lâm Tử Thư và cơ hội duy nhất để lật ngược tình huống đó là, Lâm Tử Thư vẫn chưa biết Lý Đồi Đồi bị biến thành heo. Nếu muốn thuận lợi thoát thân chỉ có thể nhân lúc đối phương không phòng bị rồi tấn công mà thôi.

“Xem ra nếu không khiến ‘vật nuôi’ của người chịu chút dày vò thì không được nhỉ”, lời Lâm Tử Thư vừa dứt, không khí trong động bất chợt trở lạnh, ánh sáng màu tím phía trước lóe lên, ngưng tụ thành những mũi tên chì chít nằm ngang sau lưng y, làm sáng bừng cả hang động.

Tôi đứng tựa vào vách đá, mồ hôi lạnh toàn thân không ngừng tuôn. Tôi không nhìn được đưa mắt sang bên cạnh tìm kiếm thế nhưng lại chẳng thấy bóng dáng của Lý Trư Trư đâu.

Mẹ nó, con heo này!

Thấy chết liền tự mình chạy trước sao?

Không cho tôi thêm thời gian, Lâm Tử Thư khẽ cử động ngón tay, tất cả những đầu mũi tên liền quay về phía tôi và bắn xuống.

Ánh sáng tỏa ra từ chúng đẹp đẽ như đá quý nhưng cũng vô cùng sắc nhọn và chứa đầy sát khí.

Tuy trận mưa tên chưa trút xuống nhưng tôi đã hoàn toàn biến sắc và cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều như đóng băng.

Lâm Tử Thư rất tận hưởng vẻ mặt của tôi. Môi y cong lên, sau đó tùy ý hất tay một cái, những mũi tên màu tím kia như thiên quân vạn mã, ồ ạt lao về phía tôi.

Tôi nhắm chặt mắt, cắn chặt răng, trong màn ánh sáng chói lòa đó, bỗng một tràng âm thanh xòen xọet vang lên. Tôi có thể cảm nhận không khí bên tai đang không ngừng phát nổ. Có những va chạm làm tóc tôi bay phát phơ, có những đòn công kích đánh thẳng vào da thịt, thậm chí khiến tôi cảm thấy nóng rát và đau đớn.

Trong khoảng khắc sinh tử cận kề đó, tuy chưa đến 3 giây nhưng tôi cảm thấy như đã trải qua 30 phút dài đằng đẳng.

Không khí lại một lần nữa yên tĩnh trở lại, tôi vẫn nhắm chặt mắt, sống chết ôm chặt lấy cơ thể. Sau một lúc lâu, tôi mới dám thở ra một hơi và từ từ hé mắt nhìn thử xung quanh.

Hang động được chiếu sáng rực bởi ánh sáng màu tím nhạt.

Trên đất có vô số những mũi tên đứt gãy màu tím cùng thứ bột màu vàng của một vật gì đó bị nghiền nát.

Thứ bột màu vàng ấy vẽ thành một vòng trước mặt và bao quanh lấy tôi, hết như một lớp màng bảo vệ. Chúng xuất phát từ phía sau một tảng đá lớn nằm chéo sau lưng tôi. Vì ánh sáng phát ra từ phía Lâm Tử Thư quá sáng khiến chiếc bóng của tảng đá lớn kia bị kéo ra rất dài, đồng thời những góc khuất bị nó che phủ cũng không ai có thể nhìn rõ được... Thậm chí là tôi.

Lúc này trong hang động, dường như hình thành một thế cục tam giác, bao gồm tôi, Lâm Tử Thư và Lý Trư Trư hiện đang trốn sau tảng đá kia.

“Lâm Tử Thư”, Lý Đồi Đồi cất tiếng, tuy quen biết đã lâu song giọng nói của hắn lúc này khiến tôi bất giác ớn lạnh, “Người vội tìm chết như vậy à?”

“Hahaha”, Lâm Tử Thư bất chợt cười lớn. Tuy nụ cười vui sướng điên loạn kia có phần bất ngờ song tôi có thể cảm nhận được nó xuất phát từ nội tâm, “Đúng đúng đúng, chính là như vậy. Lý Nhất Ngôn, người nên như thế, toàn thân đều phải tỏa ra lệ khí cùng sự khát máu.”

Tôi nhìn về phía sau tảng đá lớn, vì Lý Đồi Đồi đang ngồi trong góc tối nên tôi không thể quan sát rõ được thần thái của hắn.

Lâm Tử Thư hung bạo nói, “Bao nhiêu năm rồi, bộ dáng người chảy huyết lệ và nói muốn lấy mạng ta để trả món nợ máu, ta không thể nào quên được”. Lâm Tử Thư hít sâu một hơi, “Thời gian cứ thế trôi qua, hết ngày rồi đến đêm, ánh mắt khát máu kia của người, ta vẫn khắc sâu trong tâm khảm. Bao nhiêu năm rồi, đã bao nhiêu năm rồi, nhưng Nhất Ngôn à, ta vẫn không tìm được người nào như người cả”. Y biểu tình như không hiểu được, kèm theo chút phẫn nộ, lại tiến về phía trước hai bước, “Tại sao người lại bị thuần hóa? Người rõ ràng là một loài thú săn mồi

xuất sắc đến vậy cơ mà?”

“Con mỗi duy nhất của ta bây giờ, chính là ngươi.”

Phía sau đoạn đối thoại của họ ẩn khuất quá nhiều chuyện trong quá khứ nên tôi nghe không hiểu gì. Nhưng tôi vẫn nghe ra được sự đấu đá trong lời nói của họ.

Tôi bây giờ chả khác gì một con thỏ bị cụt chân đang bị bao vây bởi hai kẻ săn mồi, không ngừng run rẩy và hoàn toàn vô lực.

Nhưng tôi thừa biết, “kẻ đi săn” có thể cứu mình kia, chỉ đang phô trương thanh thế mà thôi...

“Ồ?”, Lâm Tử Thư liếc nhìn lớp bụi vàng mịn trên đất, “Tuy có thể tránh được màn mưa tên của ta nhưng chiếc nhẫn của ngươi giờ đã nát như bột. Nhất Ngôn, làm việc trong Hiệp Hội đã khiến ngươi tụt hậu quá rồi. Bây giờ ngươi tính dùng cái gì để giết ta nào?”

Tôi lập tức ngẩn người.

Vậy ra đám bột mịn màu vàng trên đất kia... lại chính là pháp khí của Lý Đồi Đồi? Chiếc nhẫn của hắn vì cứu tôi mà bị nghiền nát rồi?

Tôi hoảng hốt đến ngậy người nhìn chằm chằm về phía tảng đá lớn.

Tôi biết, pháp khí đối với các phi nhân loại mà nói vô cùng quan trọng. Giữa chủ nhân và pháp khí có giao ước nên một khi pháp khí bị hủy, chủ nhân của nó nhất định cũng bị phản phệ. Hiện tại pháp khí của hắn vỡ rồi, vậy thì hắn...

Trong phút chốc tôi vô cùng hối hận! Lúc trước khi cãi nhau với Lý Đồi Đồi, sao tôi lại có thể đưa ra điều ước kia! Nếu hiện tại Lý Đồi Đồi vẫn là con người thì hắn không thể nào... không thể nào phải rơi vào hoàn cảnh như vậy cả.

“Nhưng không sao, Nhất Ngôn, ta biết rõ thực lực của ngươi. Nếu bây giờ ngươi chịu hồi tâm chuyển ý, ta sẽ cho ngươi một lần nữa đứng trên đỉnh cao của quyền lực”, Lâm Tử Thư từng bước đi về phía sau tảng đá lớn, “Hai chúng ta mà hợp sức lại thì 9 lão già trong Liên hiệp Phi nhân loại Thế giới sẽ chẳng ăn nhằm gì. Thế giới này vốn tồn tại vì chúng ta” Không thể để Lâm Tử Thư tiếp tục đi về phía đó nữa. Y đến tìm Lý Đồi

Đổi không phải để ôn lại chuyện xưa mà muốn lôi kéo hẳn nhập bọn với mình.

Nếu để y nhìn thấy hình dạng của Lý Đổi Đổi bây giờ, nói không chừng y sẽ thẹn quá hóa giận và giết chết Lý Đổi Đổi vì hắn đã hết giá trị lợi dụng.

Tôi nhất định phải tìm cách mới được...

“Ai nói pháp khí của ta bị vỡ?”

Sau tảng đá lớn truyền đến tiếng nói của Lý Đổi Đổi.

Cùng với tiếng nói đó chính là một tầng bột vàng từ dưới đất bay lên. Bước chân của Lâm Tử Thư nhất thời khựng lại, lớp bột vàng kia như một cây kim châm, trực tiếp bắn thẳng về phía y. Tốc độ của nó nhanh đến nỗi tôi không nhìn rõ được, chỉ thấy sau đó một ít bụi vàng đã xuyên qua lớp da của Lâm Tử Thư và khiến da của y nhất thời phát sáng chói chang như ánh mặt trời.

Lâm Tử Thư khẽ rên một tiếng đau đớn. Bất chợt trong động nổi lên một trận gió lớn, hết như một con rồng đang vùng vẫy muốn bay lên. Dưới trận cuồng phong như thế, tôi không tài nào đứng nép vào vách đá mà chỉ có thể ngồi bệt xuống đất, để mặc cho đất, cát, gió, bụi vùn vù xung quanh, chưa kể còn có vài cục đá vụn không ngừng đập vào cơ thể.

Và trong cơn cuồng phong đó, một phần bụi vàng từ phía trước đã bay đến và tạo ra một lớp chắn bảo vệ cho thân thể cùng đầu của tôi.

Lớp chắn đó không thể hoàn toàn giúp tôi tránh khỏi những va đập, song nó lại giống hệt như tấm lưng của ai đó, trong thời khắc hỗn loạn, dùng hết khả năng của mình để che chở cho tôi.

Cơn gió cát khiến tôi không nhìn rõ bên kia đang xảy ra chuyện gì. Chỉ nghe Lâm Tử Thư thét lên một tiếng, trận cuồng phong lập tức dừng lại. Tuy tảng đá lớn Lý Đổi Đổi đang núp sau không mấy may chuyển động nhưng tầng bụi vàng trong hang đã hoàn toàn biến chất, chỉ còn một ít vương trên mặt của Lâm Tử Thư...

Có một ít bụi đã bay vào mắt khiến khoe mắt y chảy ra một hàng huyết lệ...

“Lâm Tử Thư”, giọng nói của Lý Đồi Đồi vẫn bình chân như vại, như thể trận náo loạn ban nãy chỉ là một tiểu tiết nhỏ không đáng để vào mắt, “Thế giới này sớm đã không còn như trước, tất cả tài nguyên của phi nhân loại đều nằm trong tay Hiệp hội cả rồi. Các ngươi chỉ là đang thoi thóp sức tàn mà thôi.”

Lâm Tử Thư bịt mắt, trầm mặc không nói.

“Ta từng nói, nếu lần sau gặp lại sẽ lấy mạng ngươi. Nhưng hôm nay...”, hắn khựng lại một lúc, “Ngươi nên cảm ơn những nhân loại mà ngươi xem thường, bởi vì có những con mồi nhát gan như cô ta ở đây, ta mới không trực tiếp gặp ngươi.”

Nói cách khác, bởi vì cô ta nhát gan nên ta sẽ không giết ngươi trước mặt cô ta.

Thế nhưng Lý Đồi Đồi...

Lời này của anh, nói ra trong thời khắc tôi nhếch nhác thế này, thật sự một chút thuyết phục cũng chẳng có!

“Hừ”, Lâm Tử Thư cũng cười lạnh một tiếng, y quệt vệt máu ở khóe mắt, dường như ánh sáng vàng chiếu vào mắt khi nãy chẳng ảnh hưởng gì đến mình, “Đừng hồng điều võ gương oai, Lý Nhất Ngôn, ngươi, còn có Hiệp hội của ngươi, nếu thật sự lợi hại như thế, sao lại để ta bắt được cô ta?”

“Cô ta không nghe lời đương nhiên phải để cô ta chịu chút giáo huấn.”

Được thôi...

“Nhất Ngôn, ngươi thế này không hù dọa được ta đâu.”

“VẬY NGƯỜI CỨ THỬ LẠI GẦN ĐÂY XEM.”

Khóe mắt của Lâm Tử Thư hơi run rẩy, đồng thời lại chảy ra một vệt máu. Bước chân của y cũng vì thế mà khựng lại.

Vết thương mà Lý Đồi Đồi gây ra cho y không nhẹ nhưng cả hai vẫn đang trong quá trình dò xét đối phương. Bọn họ dùng sự hiểu biết về nhau để đánh giá thực lực của người còn lại.

“Được, vậy ta sẽ thử xem. Người bạn cũ của ta, nếu như hôm nay ngươi có thể đòi lại món nợ máu ngày xưa thì xem như ta tâm phục khẩu phục.”

Lâm Tử Thư tiếp tục đi về phía tảng đá lớn kia.

Tim tôi giờ đã nhảy lên cổ họng. Hôm nay tôi và Lý Đồi Đồi mới thật sự là những kẻ thoi thóp sức tàn. Lý Đồi Đồi đã nỗ lực hết trong khả năng của mình rồi nên tôi nghĩ bản thân không thể cứ trơ mắt ra mà nhìn được!

Gây nên cục diện này là tôi, chính vì thế hôm nay, tại nơi này, nếu có ai phải trả giá thì chỉ có thể là tôi mà thôi!

Đây là trách nhiệm mà tôi phải gánh vác, dù cho... Tôi có biến thành một tác giả vô trách nhiệm, đào huyệt mà không lấp.

Tay tôi nắm chặt thành quyền, tôi nhặt một hòn đá bên cạnh, cắn chặt răng, sau đó ném về phía Lâm Tử Thư.

Hòn đá đó tuy không ném trúng Lâm Tử Thư mà chỉ rơi xuống khoảng đất ngay bên cạnh nhưng đã đủ để thu hút sự chú ý của y.

“Này! Ai nói Lý Đồi Đồi đang ở đằng kia?”

Chương 57

Cmn hay quá đi !%#^@&*(!)#^

#Vy

Lâm Tử Thư quay đầu lại nhìn tôi.

Ánh sáng màu tím đang không ngừng xoay chuyển quanh gương mặt y, khiến cho vết máu đỏ tươi trên đó mang theo vài phần kinh khiếp yêu mị.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, lấy hết can đảm trong đời và ra sức trấn định, cổ vũ bản thân, “Bên đó căn bản không phải là Lý Đổi Đổi, chẳng qua chỉ là một vật nuôi khác của anh ta mà thôi. Người đã tính sai rồi, ta với Lý Đổi Đổi mà nói không quan trọng đến mức độ đó đâu. Vì thế anh ta cũng không cần vì ta mà dấn thân vào nguy hiểm.”

Lâm Tử Thư nhú chặt đầu mày. Lý Đổi Đổi đang nấp phía sau tảng đá không nói gì, nhưng từ góc độ của tôi nhìn qua thì thấy được hấn ta hơi nhúc nhích thân thể và di chuyển đến rìa của chiếc bóng. Lâm Tử Thư không thấy được nhưng tôi có thể.

Hắn ngồi dựa vào tảng đá, hai mắt đã muốn mở không lên. Hai chân trước mềm nhũn đặt cạnh cơ thể, hắn xoay đầu nhìn tôi và dường như hành động đó đã dùng hết sức lực còn lại.

Đúng như những gì tôi nghĩ. Pháp khí của Lý Đổi Đổi vỡ rồi hắn sẽ bị phản phệ. Để ngăn chặn màn tấn công của Lâm Tử Thư khi này hắn đã phải tiêu hao hết sức mạnh còn lại.

Nếu Lâm Tử Thư vẫn đi đến phía sau tảng đá đó, tôi không dám tưởng tượng tiếp theo Lý Đổi Đổi sẽ phải ứng phó như thế nào.

Tôi hít sâu một hơi. Vào thời khắc đã không còn đường lui và chỉ còn một lối thoát duy nhất, dù cho đó có là tử lộ, con người ta bỗng dưng sẽ có sự kiên định và can đảm hơn ngày thường.

Đây có lẽ chính là những gì mà dân gian hay nói... Bất chấp tất cả.

“Ta không nghĩ rằng sẽ có một vật nuôi nào sử dụng được pháp khí của Nhất Ngôn”, Lâm Tử Thư cười lạnh, “Con ả loài người kia, cô muốn làm gì?”

“Tôi ấy à? Tôi còn có thể làm gì chứ. Chuyện pháp khí gì đó của các người tôi chẳng hiểu cũng chẳng biết ai có thể hay ai không thể sử dụng. Còn mấy người vì sao lại đầu đá tranh chấp nhau như thế này tôi cũng không biết. Tôi chỉ biết đối với các người, mạng sống của tôi rất ti tiện. Người không để vào mắt, Lý Đối Đối cũng chẳng khác gì người.”, tôi cười lạnh, “Ngay cả để cứu tôi, anh ta chỉ phải một con heo đến.”

Tôi vừa dứt lời, hai mắt Lâm Tử Thư khẽ híp lại. Y hươ tay một cái liền có một luồng ánh sáng màu tím như thanh gươm chẻ đôi tảng đá. Đợi khi khói bụi tan đi, phía sau đó, đúng thật chỉ còn một con heo đang thoi thóp hơi tàn.

Trong ánh mắt Lâm Tử Thư ngập tràn sự khó chịu, trên trán y nổi đầy gân xanh, dường như đang cố gắng kiềm chế sự phẫn nộ.

Y đã tin lời tôi nói rồi!

Tôi nói con heo này chỉ là thú nuôi của Lý Đối Đối, có thể sử dụng pháp khí của hắn. Nếu ngày thường, đừng nói Lâm Tử Thư, nếu tôi vẽ tình tiết này vào truyện tranh, chưa chắc có người cho rằng điều này hợp lý.

Nhưng hiện tại “Lý Đối Đối” không hề ở đây, mà nằm đó chỉ có một con heo, hơn nữa con heo đó ban nãy còn sử dụng pháp khí của hắn.

So với sự thật hoang đường là “Lý Đối Đối bị biến thành heo” thì nói “Lý Đối Đối phải con heo mình nuôi, mang theo nhẫn của hắn đến cứu tôi” nghe sẽ hợp lý hơn.

Trước hai “sự thật” trên, người ta sẽ lựa chọn tin tưởng vào cách nói có vẻ khả thi hơn, dù cho điều đó hoang đường đến độ không hiểu nổi.

“Khà...”, Lâm Tử Thư lắc đầu, sau một chốc, ánh mắt hắn khẽ chuyển sang nhìn về phía tôi, “Hàng giả rốt cuộc vẫn chỉ là hàng giả, xem ra Nhất Ngôn chỉ đang tìm kiếm một bóng hình khác thông qua người mà thôi.”

Hàng giả...

Tôi nhìn trộm Lý Đối Đối đang nằm sau lưng Lâm Tử Thư, vừa khéo hắt cũng đang lặng lẽ nhìn tôi.

Tôi thực sự luôn hiếu kì, Lý Đối Đối chán ghét nhân loại như vậy thì tại sao còn muốn tôi đến sống trong chung cư của hắt?

Hiện tại xâu chuỗi với những gì đã diễn ra lại với nhau, tôi phần nào cũng đoán được nguyên do. Hay nói đúng hơn... Tôi đã lơ mơ đoán được từ rất lâu về trước rồi.

Cho nên, dù chúng tôi từng trải qua nhiều chuyện với nhau, từng có nhiều giây phút rung động, và dù tôi đã vô thức dựa dẫm hơn vào hắt, người mang đến cho tôi cảm giác an toàn, nhưng giữa tôi và Lý Đối Đối như cũ, vẫn không phải là tình yêu đích thực của nhau...

(Tây: dịch mà thôn ghê TT^TT)

Không đơn thuần là do hắt chỉ xem tôi như hình bóng của người khác, mà còn vì... tôi trong vô thức luôn có sự phòng bị với hắt.

Đừng đến quá gần tôi, quá gần trái tim tôi.

Tôi sợ bản thân sẽ bị tổn thương.

Những vướng mắc giữa tôi và Lý Đối Đối, vào giờ phút này bỗng nhiên đã có một lời giải thích hợp lý và thấu đáo. Nhưng nó lại đến sai thời điểm, vì hiện tại những chuyện đó đều vô nghĩa.

Cái gì mà “hàng giả”, rồi “tình yêu đích thực” các thứ, tất cả đều không quan trọng bằng việc giữ được mạng sống.

Mà việc tôi giữ được mạng sống, không quan trọng bằng việc hắt được tiếp tục sống.

Không vì lý do gì khác, chỉ đơn giản đây là món nợ tôi phải trả.

“Đúng vậy, nói cho cùng tôi cũng chỉ là cái bóng của người khác”, tôi tự giễu đáp lại lời y.

Lâm Tử Thư vô cùng hưng phấn nhìn tôi, “Thật sao? Hắt đã nói với cô chuyện xảy ra trong quá khứ?”

“Anh ta có thể nói gì với tôi chứ? Tôi là người sáng tạo các câu chuyện nên chỉ cần nghe những đoạn đối thoại, những lời nói vụn vặt là có thể tự đoán được chuyện đã xảy ra rồi”, tôi nhìn Lâm Tử Thư, nở một nụ cười lạnh thấm đẫm sự tuyệt vọng đau thương, “Tôi luôn cố gắng nhẫn nại, luôn cho rằng sẽ có một ngày tôi có thể xóa tan hình bóng kia. Tôi cho rằng mình đã làm rất tốt...”

Lý Trư Trư nằm sau tảng đá ngược nhìn tôi, dù đang bị thương rất nặng, nhưng tôi vẫn nhìn rõ ràng được sự khó hiểu trên gương mặt hắn.

Đừng hỏi tôi đang làm gì... Vì bản thân tôi còn không biết...

Tôi tiếp tục đắm chìm trong những tình tiết cùng giả thuyết của mình.

“Hôm nay anh ta thể nhưng chỉ phải một vật nuôi đến cứu tôi... Haha, thật sự khiến người ta phải chết tâm”, tôi nhìn Lâm Tử Thư, “Tôi thì tùy anh xử lý, nhưng anh hãy để cho con heo này quay về, để nó nói với Lý Đồi Đồi rằng, tôi không cần anh ta bố thí, mạng của tôi, không cần anh ta cứu vớt.”

Tôi vừa dứt lời, trong hang động tĩnh lặng trùng trùng.

Lâm Tử Thư cười cười, khi y đang muốn mở miệng nói gì đó, Lý Trư Trư phía sau bỗng dựng thét lên một câu, “Không!”

Không cái gì! Đường thoát thân tôi đã trải ra hết cho anh rồi, tốn biết bao nhiêu công sức vòng vèo mới được. Anh dám mở miệng nói không đi thử xem, tôi nhất định sẽ đánh chết anh sau đó đem làm món heo mọi quay luôn!

“Mạng của cô, tôi nhất định phải cứu.”

Hắn nói vô cùng dứt khoát kiên định, đến nỗi khiến tôi phải cảm động.

Rõ ràng thân thể đã yếu đến vậy rồi, không biết còn sống được không, ấy vậy mà hắn vẫn muốn cứu tôi.

Lý Đồi Đồi à, những lúc anh ương bướng thế này... cũng có chút đáng yêu đó chứ!

“Ăn nói hàm hồ”, tôi cố gắng kìm nén sự chua xót trong lòng mà châm chọc hắn, “Chắc mi bị mắc cúm heo nên đầu óc mụ mẫm rồi. Về mà nói

với Lý Đồi Đồi, ta không cam tâm. Nếu ta có biến thành ma cũng sẽ không tha cho anh ta đâu.”

“Hahahaha”, Lâm Tử Thư cười lớn, “Tiểu nha đầu này, cô và ta xem ra cũng giống nhau đó”. Y mở lòng bàn tay ra, từ đó dần xuất hiện một thanh kiếm phương Tây mỏng màu tím, vừa dài vừa sắc, “Ta bắt cóc cô chỉ vì muốn dụ Nhất Ngôn đến. Nếu hắn đã không đến, thì theo quy tắc của nhân loại các người, chuyến tàu đến đây là kết thúc, phải xé vé thôi.”

Y bước đến trước mặt tôi, chỉ tính đến chiều cao thôi đã đủ gây áp lực với tôi rồi. Y đặt kiếm ra phía sau, tay còn lại chìa ra, nắm chặt cằm của tôi, “Thật đáng tiếc. Cái đầu này có biết bao nhiêu câu chuyện thú vị.... Sau này sẽ không thể nào kể chuyện cho người khác nghe nữa rồi.”

Người sai rồi! Thứ thú vị không phải là đầu của ta mà chính là những cư dân sống trong tòa chung cư kia mới phải.

Tôi nhắm chặt mắt, những khoảng khắc cảm động, kinh sợ cùng thú vị trong suốt thời gian qua, phút chốc chọt ủa về trong tâm trí.

Nếu nói có gì đáng tiếc thì tôi chỉ nghĩ đến một điều duy nhất, đó là không thể dùng nụ hôn của mình để biến Lý Đồi Đồi thành người trở lại...

Khi cuộc sống ngắn ngủi sắp phải kết thúc, tôi vẫn chưa tìm được người mình yêu thương thật lòng, cũng chưa cảm nhận được hương vị của tình yêu đích thực.

Thật đáng tiếc làm sao!

Ánh kiếm lướt qua thế giới tối đen trước mắt tôi, nhưng trước khi cảm nhận được sự đau đớn trong tưởng tượng thì tôi bất ngờ nghe thấy một tiếng “hự” nặng nề của Lâm Tử Thư.

Tôi mở to mắt liền thấy Lý Trư Trư từ sau lưng Lâm Tử Thư nhào đến, dùng răng nanh hung hãn cắn lên bả vai khiến cánh tay đang cầm kiếm của y nhất thời vô lực. Thanh kiếm rơi xuống đất, biến thành một đám bột mịn màu tím.

Máu trên vai Lâm Tử Thư bắn lên đầy mặt Lý Trư Trư. Gương mặt hắn bây giờ là một gương mặt tôi chưa từng thấy qua, hung ác tựa như một dã thú. Việc liều mạng chiến đấu khiến toàn thân hắn toàn là sát khí,

đồng thời việc uống được máu tươi từ một ma cà rồng khác khiến hai mắt hắn đỏ vằn lên.... Nhìn chẳng khác gì yêu ma quỷ quái!

Tôi nhìn đến gần người nhưng rất nhanh liền hồi thần.

Lâm Tử Thư dùng tay còn lại vòng ra sau lưng muốn tóm lấy Lý Trư Trư. Thấy vậy tôi liền ôm chặt lấy cánh tay đó của y. Vào giờ phút này, tôi có vô vàn câu hỏi muốn hỏi Lý Đối Đối, ví dụ như, vì một nhân loại mà anh luôn xem thường, có gì lại liều mạng đến thế?

Lại ví dụ như, anh liều mạng cứu tôi như vậy, nguyên nhân thật sự chỉ vì tôi rất giống bạn gái cũ của anh sao?

Song hiện tại tôi không có thời gian cho những câu hỏi này. Lâm Tử Thư rõ ràng đã bị chọc giận và không màng giữ gìn tướng mạo của một thân sĩ nữa. Y nhấc chân lên đạp thẳng vào bụng tôi, sức y rất lớn, cảm giác đó chẳng khác gì một chiếc xe vừa tông vào người tôi cả. Tôi bị đá bay ra xa, sau đó lại nặng nề ngã xuống đất.

Lần đầu tiên trong đời tôi mới thấy bản thân chẳng khác gì một chiếc bong bóng nhẹ tênh, sau khi ngã trên đất lăn hai vòng mới dừng lại.

Sự đau đớn trên đầu gối hiện tại chẳng ăn nhằm gì, toàn thân tôi đều dính đầy bùn đất, không phân biệt nổi là ngực đang đau hay chân đang đau nữa. Cũng có thể là do đại não cùng lúc nhận được quá nhiều phản hồi đau đớn từ khắp cơ thể.

Tôi nằm bò trên đất, chỉ còn thoi thóp hơi tàn.

Tôi mở to mắt trong đám bùn lầy, chỉ với một con mắt cũng có thể thấy rõ tình hình Lâm Tử Thư bên kia.

Sau khi tôi ngã xuống đất, Lý Trư Trư chẳng khác gì phát điên.

Hắn điên tiết ngoạm chặt vào cổ Lâm Tử Thư, chắc đang dùng trực giác của ma cà rồng tấn công... Nhưng sức mạnh giữa hai người lại quá chênh lệch.

Lý Trư Trư bị Lâm Tử Thư bắt lấy rồi hung hãn ném trên đất. Sức mạnh của y vô cùng kinh người, sau khi khiến tảng đá Lý Trư Trư đụng phải vỡ ra làm hai, hắn cứ thế trượt thẳng đến trước mặt tôi.

Dường như hắn đã ngã đi trong một thoáng nhưng bất chợt cả người rung lên. Sau đó hắn cố gắng chống thẳng bốn chân nhưng lại nhanh chóng ngã sang bên cạnh.

Thân thể hắn không ngừng run rẩy nhưng hắn vẫn tiếp tục ra sức để bản thân có thể đứng dậy.

Viền mắt tôi có chút nóng lên, sau đó nước mắt cứ thế tuôn ra như suối.

Vào thời khắc này, hoàn cảnh tuyệt vọng bao nhiêu, Lý Đồi Đồi càng khiến tôi cảm động bấy nhiêu.

Hắn không bỏ cuộc, hắn vẫn luôn không muốn bỏ cuộc.

Nhưng hắn bị thương quá nặng, ngay cả đứng dậy còn không nổi.

“Khà...”, Lâm Tử Thư cười lạnh một tiếng, dường như đã bị chọc giận đến phát điên. Y che vết thương ở sau lưng lại, đương nhiên chút thương tổn bình thường này chẳng ăn thua gì với y. Với tốc độ mắt thường vẫn có thể nhìn rõ được, vết thương ấy đang dần lành lại, “Lý Nhất Ngôn thật sự đã nuôi hai con thú cưng chẳng biết nghe lời là gì”. Y từng bước tiến về phía tôi và Lý Đồi Đồi.

Sau lưng y lại lóe lên một tầng ánh sáng màu tím phát ra từ những mũi tên. Lần này không có vật gì có thể che chắn cho tôi cùng Lý Đồi Đồi nữa.

Vì thế, vào giây phút những mũi tên kia bay đến, tôi đã nắm lấy chân của Lý Đồi Đồi, kéo con heo đang nằm mềm nhũn trên đất kia vào lòng.

Hệt như một con nhím đang bảo vệ phần bụng mềm yếu, tôi rúc người lại thành hình tròn để che chắn cho Lý Đồi Đồi ở bên trong.

Tôi đưa lưng về phía màn mưa tên kia, gắt gao ôm lấy Lý Đồi Đồi. Thời gian lúc này dường như ngừng trôi, giữa tiếng vù vù của những mũi tên đang bay, trong đầu tôi bất giác vang lên một câu nói đầy ý thơ...

"Nếu cuộc đời này sẽ sớm kết thúc, thì giờ phút này điều em hối hận duy nhất chỉ là..."

Liệu rằng tấm thân tàn của em có bảo vệ anh được chu toàn..."

Sau lưng không ngừng truyền đến cơn đau lạnh buốt từ những mũi tên, chúng cứ thế đâm thẳng vào da thịt, vào đến tận xương...

Tôi dường như nghe thấy... tiếng chuông sinh mệnh của bản thân đã đột ngột dừng lại.

Chương 58

Welcome back Lý Đồi Đồi!

Dường như nhận thức được bản thân đang hấp hối, mọi thứ xung quanh tôi đều trở nên thật chậm chạp và mơ hồ.

Ánh sáng màu tím vẫn đang lưu chuyển trong hang động tối om, tôi có lúc nhìn thấy thạch nhũ sắc như dao treo ngược trên đầu, có lúc nhìn thấy Lý Trư Trư đang run rẩy nằm trong lòng, nhìn tôi với ánh mắt sợ hãi, lại có lúc nhìn thấy Lâm Tử Thư đang cầm kiếm tiến lại gần.

Bộ quần áo thân sĩ của y nay đã rách bươm, từ trên xuống dưới đầy vẻ nhếch nhác.

Tôi cố gắng tập trung thị giác, đưa mắt nhìn về phía Lý Trư Trư đang nằm trong lòng.

“Ô Tiểu Tín! Không được nhắm mắt! Không được ngủ!”, Lý Trư Trư gào thét gọi tên tôi đến khản đặc. Hắn dùng hết sức lực lay lắc, nhào nắn mặt tôi, chưa kể còn dùng móng chọc lên đó, “Cố gắng tỉnh táo! Không được ngủ!”

Mặc dù hiện tại đang đứng giữa bờ vực sống chết, tôi vẫn không kiềm được mà thở phì một cái...

Thật sự rất buồn cười đó, Lý Đồi Đồi!

Anh xem anh kia, thời khắc hiện tại chắc có thể được xem là thời khắc đen tối quỷ dị nhất trong cuộc đời anh nhỉ?

Câu chuyện của chúng ta, nếu như phải kết thúc thế này thì thật sự chẳng khác gì một câu chuyện cười đen tối quê mùa cả.

Nhưng hiện tại Lý Đồi Đồi không hề cảm thấy sự hài hước đó trong nội tâm của tôi, giọng nói của hắn vẫn khản đặc và tuyệt vọng, “Ô Tiểu Tín...”

Tại sao anh lại hoảng sợ như thế? Anh rõ ràng là Lý Đồi Đồi, một kẻ coi trời bằng vung, không chịu khuất phục ai ngoài tiền cơ mà?

Lý Đổi Đổi tiến lại gần tôi, tôi ôm lấy một tia hy vọng cuối cùng, khẽ nâng đầu dậy và chạm môi mình vào môi của hắn. Tôi nghĩ nếu tôi có thể giúp hắn biến lại thành người thì tốt.

Còn nếu không thể thì anh hãy...

“Chạy đi”, tôi nhìn Lý Đổi Đổi, “Đi đi...”

Sau khi tôi hôn hắn, hắn vẫn như cũ không thay đổi gì. Tôi không biết là do bản thân làm không được hay cái lời nguyên chết tiệt này cần đến thời gian một đêm. Nhưng bất kể thế nào đi nữa, hắn vẫn không biến lại thành người.

Vậy anh hãy mau đi đi, rời xa cái thân xác chắc chắn sẽ lạnh cóng của tôi và tiếp tục sống đi.

“Đi à?”, Lâm Tử Thư cười nhạo nói, “Yên tâm, xác của các người ta nhất định sẽ cho người đưa đến chỗ Lý Nhất Ngôn tử tế.”

Khi ánh sáng từ mũi kiếm lóe lên, trong bóng tối bất ngờ truyền đến một tiếng kêu hoảng hốt, “Chủ nhân! Chủ nhân! Người của Hiệp hội đến rồi!”, Jiji-chan kéo theo cái đuôi, thở hổn hển trườn vào thông báo.

Khi cô ta thấy tôi đang nằm dài trên đất thì nhất thời ngẩn người.

“Đến thì cứ đến, căng thẳng cái gì? Lệnh 4 hay 5 người ra cản, những người khác rút lui.”

“Không phải ạ...”, Jiji-chan khi nghe thấy giọng Lâm Tử Thư mới hồi thần, tiếp tục hoảng loạn nói, “Hiệp hội phải ít nhất 500 người đến đó ạ!”

“500?”, giọng Lâm Tử Thư trầm xuống, “Hiệp hội ma cà rồng làm gì có nhiều người đến thế?”

“Còn có người của Hiệp hội cương thi, Hiệp hội người sói và Hiệp hội người cá nữa... Chủ nhân, hiện tại những người ở bên trên đã dần bị đánh lui rồi, chết không dưới 10 người, các anh em bị bắt thì không rõ số lượng! Chủ nhân, chúng ta không chống cự được nữa, mau trốn thôi!”

Cương thi, người sói, người cá...

Tôi nghe xong khoe miệng không nhin được mà cong lên.

Mấy phi nhân loại các người bình thường không đáng tin nhưng tại thời khắc quan trọng lại đáng tin đến phát sợ.

Lâm Tử Thư lại lâm vào trầm mặc, tuy thể rất nhanh sau đó, trong động bất ngờ vang lên hàng loạt tiếng bước chân, chẳng khác gì một đội quân đang tiến vào.

“Trốn cái gì mà trốn! Người bắt nữ nhân của ông, ông đây bắt cả nhà người!”, giọng của Bôi Bôi như một cơn sấm chớp, xé toạc cả màn đêm.

Ánh sáng tỏa ra từ vô số các pháp khí dần dần đẩy lùi bóng đêm trong hang động khiến nơi đây nhất thời chẳng khác gì ban ngày.

Tôi mơ hồ nhìn thấy những phi nhân loại cầm theo pháp khí của họ tiến vào từ một đầu khác của hang động. Số lượng rất nhiều khiến người ta không đếm được cụ thể có bao nhiêu. Và người dẫn đầu chính là Bôi Bôi đang cầm chiếc roi Đản Đản của cô ấy.

Bôi Bôi...

Bôi Bôi dường như đã trông thấy tôi và Lý Trư Trư đang nằm trên đất, hai mắt cô ấy mở trừng, sắc mặt nhất thời trắng bệch, sau đó rất nhanh đỏ bừng lên, cuối cùng dùng một câu chửi thề rất nặng của Trùng Khánh mà mắng, “*****! Dám động vào người của bà!”

Cô ấy hung hăng quát roi xuống đất, sau đó tung người bay lên, trực tiếp hướng về phía Lâm Tử Thư.

Một roi kia quát ra, Jiji-chan đã dùng đuôi của mình chặn lại, song điều đó cũng tạo ra một vết hằn dài trên đuôi của ả.

Jiji-chan nhìn Lâm Tử Thư, “Chủ nhân!”

Bôi Bôi hai mắt đỏ lên, như phát điên mà tấn công vào Jiji-chan, muốn thật nhanh tiêu diệt cô ta để xử lý Lâm Tử Thư. Nhưng hai người đó không phân cao thấp.

Lâm Tử Thư ánh mắt chùng xuống, ném thanh kiếm trong tay về hướng Bôi Bôi. Ngay khoảnh khắc cô ấy sắp bị đâm trúng thì bên cạnh bỗng có một cánh tay xuất hiện, nhẹ nhàng nắm lấy pháp khí của Lâm Tử Thư và “xoẹt”, một chấn động lớn nổ ra giữa không trung, thanh kiếm lao đến như bay kia nhanh chóng bị chặn lại.

Vệ Vô Thường lạnh lùng nhìn Lâm Tử Thư.

Sau đó anh ta rất nhanh quay đầu nhìn tôi và Lý Trư Trư nằm trên đất.

“Ưc hiệp phụ nữ và những người yếu thế, thủ đoạn quá mức đê tiện.”

Lâm Tử Thư khoát tay, pháp khí của y nhanh chóng bay về. Lưỡi kiếm rạch nát lòng bàn tay Vệ Vô Thường và quay trở về chỗ Lâm Tử Thư.

Vệ Vô Thường mặt không cảm xúc nhìn lòng bàn tay, anh ta không hề cảm thấy đau, chỉ bình tĩnh nhìn miệng vết thương dần dần khép lại.

“Khà, vua cương thi”, kiếm của Lâm Tử Thư quẹt trên đất, tạo nên một pháp trận màu tím, “Hôm nay đến đây thôi, nhưng về nói với Lý Nhất Ngôn, cuộc chiến giữa ta và Hiệp hội Thế giới chỉ mới là bắt đầu. Nếu hắn không đến vậy thì cả hắn cũng sẽ phải chết.”

Lúc này thân ảnh của Jiji-chan chớp mắt tách xa khỏi Bôi Bôi, như một cơn gió bay về phía sau và tiến vào pháp trận của Lâm Tử Thư.

Pháp trận lóe sáng, sau đó hai người đó đã hoàn toàn biến mất khỏi hang động.

Bôi Bôi vẫn chưa hết phần nộ, cô ấy chỉ chiếc roi dài về phía trước nói, “Mau đuổi theo! Nếu bắt không được hắn ta thì bắt hết bọn đang ở trong biệt thự của hắn về tổng giam!”

Các loại pháp khí sáng lên, chẳng mấy chốc những nhân viên của Hiệp hội đều đi hết, sự yên tĩnh trong động lại một lần nữa được khôi phục.

Bôi Bôi chạy đến bên cạnh tôi, hơi động ngón tay nhưng lại không dám chạm vào tôi, “Tiểu Tín...”, Bôi Bôi vừa mở miệng thế nhưng lại bật khóc, “Cậu, cậu bị thương nặng quá, có phải cậu sắp chết rồi không?”

Lý Trư Trư liền yếu ớt trách móc cô ấy, “Câm miệng, lão vu bà đầu... Là vết thương do pháp khí của Lâm Tử Thư gây ra, để ông ta chữa trị trước sau đó hãy mang đến bệnh viện.”

Tôi nằm sấp trên đất, mệt mỏi nhìn bọn họ. Tôi rất muốn ca ngợi biểu hiện oai phong lẫm liệt của Bôi Bôi khi này nhưng hiện tại tôi không còn sức nói ra mấy lời như thế nữa. Thậm chí tia ý thức cuối cùng cũng dần dần rời xa.

“Lão vu bà cũng đến nữa, ông ta đang ở trên đó phụ bắt người, để em đi tìm”, Bồi Bồi quệt nước mắt nói, “Cương thi già kia, anh ở đây trông chừng bọn họ, đừng để bọn họ bị thương thêm nữa đó”. Bồi Bồi dùng roi vẽ pháp trận sau đó rời khỏi động.

Vệ Vô Thường yên lặng ngồi xuống bên cạnh chúng tôi, lúc này hang động bỗng truyền đến một tiếng mèo kêu, “Chủ nhân?”

Hắc Cầu từ xa chạy đến sau đó nhẹ nhàng bước lại chỗ tôi và Lý Trư Trư. Nó nhìn tôi một cái, đương nhiên chẳng hề tỏ vẻ quan tâm song đối với Lý Trư Trư lại hoàn toàn ngược lại. Hai mắt nó ứa đầy nước mắt nói, “Chủ nhân ơi chủ nhân, sao ngài lại thành ra thế này? Ngài đừng dọa tôi mà.”

Lý Trư Trư nằm dài trên đất, không còn hơi sức đâu mà trả lời nó. Vì thế Hắc Cầu lè lưỡi, nhẹ nhàng liếm lên chiếc mũi của hắn, dùng sự ấm áp mà một con mèo có thể tưởng tượng được để giúp đỡ hắn. Nhưng điều khiến tôi không nghĩ đến là...

Lý Trư Trư, dù tôi hôn thế nào cũng không có chút biến hóa nào, giờ phút này hai mắt bắt chợt trừng to. Cơ thể hắn phát ra những tiếng động kì quái, sau đó “bùm”, một làn khói trắng như nổ tung xung quanh Lý Trư Trư, hang động phút chốc khói trắng phiêu diêu tựa tiên cảnh.

Khi khói trắng tản đi, cơ thể trần trụi của Lý Đối Đối bất giác hiện ra.

A...

Thì ra Hắc Cầu mới chính là tình yêu đích thực của Lý Đối Đối. Hay nói cách khác, thì ra chỉ có tình cảm giữa boss và sen từ đầu đến cuối mới được cho là tình yêu đích thực.

Nghĩ lại cũng đúng, tình yêu thủy chung, tin tưởng, đơn thuần cùng độc nhất vô nhị như thế, nhân loại đã tiến hóa đến mức độ hiện nay thật khó mà làm được...

Bộ não đã không còn nghe theo sự khống chế của tôi cứ miên man suy nghĩ những điều đó, hai mí mắt đã nặng trĩu và không thể nhấc lên được.

Tôi nhắm mắt lại, bên tai vẫn tiếp nhận những thông tin xung quanh.

“Á! Chủ nhân! Chủ nhân!”, Hắc Cầu nhảy nhót gọi Lý Đồi Đồi.

Vệ Vô Thường trầm mặc cởi áo ngoài ra, “Đây, anh mặc vào.”

Nhưng Lý Đồi Đồi lại im lặng không nói gì, tôi chỉ cảm thấy có một ngón tay băng giá đang lướt từ gò má xuống lưng của tôi, chạm đến nơi da thịt đã bị lưỡi kiếm màu tím kia đâm qua. Tôi không cảm thấy đau bởi toàn thân đều đã tê dại rồi.

Rất nhanh cảm giác từ sự đụng chạm kia đã biến mất. Âm thanh bên tai cũng nhỏ dần, trước khi tất cả chìm vào một mảnh tịch mịch, tôi nghe thấy giọng nói cố gắng kiềm nén sự hoảng loạn của Lý Đồi Đồi, “Tô Tiểu Tín... Đừng ngủ.”

Thật xin lỗi Lý Đồi Đồi, nhân loại như tôi đây có lúc rất yếu đuối, ngay cả cơ thể cũng không làm chủ được.

Tôi triệt để chìm vào một màn đêm đen tối.

Cảm giác đó chẳng khác gì chìm sâu vào làn nước với đôi mắt nhắm nghiền. Tôi trôi bồng bềnh không mục đích, không biết bản thân là ai cũng không biết mình sẽ đi về đâu. Tất cả mọi thứ trước kia tôi từng coi trọng, giờ phút này chẳng là gì hết, kiếp này của tôi, những việc tôi cho là ý nghĩa và giá trị, bấy giờ cũng trở nên vô nghĩa.

Cái chết có lẽ chính là thế này, nó sẽ cuốn sạch hết tất cả niềm tự hào của một con người.

Có một sức mạnh mà bạn không thể không chế được biến bạn thành nước và bùn của Thế giới này, trở thành nguồn dinh dưỡng cho một kiếp sống tiếp theo.

Nhưng kì diệu ở chỗ là tôi không hề hoảng sợ. Tôi cảm thấy, bản thân chỉ đang quay về chốn ban đầu mà thôi.

Nếu mọi thứ có thể tiếp tục tĩnh mịch như thế, tôi rất yên tâm.

“Tô Tiểu Tín...”

Bất chợt có một giọng nói xuyên qua bóng tối. Hắc không nói gì thêm, tuy nhiên chỉ với ba chữ chẳng khác gì câu thần chú kia lại tựa như một

đạo sấm chớp đánh thẳng vào đầu tôi, kích một phát thật mạnh khiến trái tim tôi lần nữa đập trở lại.

“Thịch.”

Sau tiếng gọi đó, tôi nghe thấy tiếng tim mình đập trong bóng tối.

Chậm rãi nhưng mạnh mẽ.

Hắn ta không khuất phục, kiên cường nói không thể bỏ cuộc. Hắn tiếp tục tác động, ép cho máu từ tim tôi chảy ra. Dòng máu đi theo những mạch máu, khiến phổi tôi bắt đầu hoạt động, khiến cho mỗi cơ quan trong cơ thể tôi đều cố gắng ra sức làm việc.

Còn về bóng tối xung quanh giờ đây đã không còn tĩnh mịch như trước. Tôi đã có thể nghe thấy tiếng tim đập, tiếng máu lưu thông, tiếng cơ thịt co rút và tiếng những đốt xương phát ra.

Những âm thanh đó chẳng khác gì một bản giao hưởng hoành tráng phát ra từ sâu bên trong cơ thể tôi. Song tất cả, đến cuối cùng chỉ đúc kết thành việc hàng mi tôi khẽ rung và đôi mắt dần dần hé mở.

Ánh nắng nghiêng nghiêng chiếu vào mắt tôi.

Bản giao hưởng hoành tráng kia đã không còn, bóng tối cũng đã biến mất.

Tôi lần nữa mở mắt ra nhìn thế giới này.

Đây là một phòng bệnh yên tĩnh với rèm cửa được mở. Không có ai ở đây, máy móc thì không ngừng vang lên những tiếng tí tí biểu trưng cho nhịp tim của tôi.

Tôi nghĩ tôi đã đi dạo một lần qua lằn ranh sống chết, sau đó may mắn được quay về.

“Cạch”, cửa phòng bệnh được mở ra.

Bồi Bồi cố gắng áp chế giọng nói mình xuống mức thấp nhất, “Em đã đưa ba mẹ Tiểu Tín đi nghỉ ngơi rồi. Bọn họ ở đây chăm nom cũng mấy ngày, em sợ thân thể họ chịu không nổi. Anh cũng vậy nữa, vì bắt được Lâm Tử Thư đã mấy ngày không ngủ rồi. Em không muốn khi Tiểu Tín tỉnh dậy thì đến lượt anh ngã bệnh đâu.”

“Anh không phải nhân loại”, là giọng của Lý Đồi Đồi, vẫn bình tĩnh như ngày nào, “Hôm nay có chuyện biến gì tốt hơn không?”

“Hy vọng sẽ tốt hơn hôm qua, bác sĩ nói, chỉ cần tỉnh lại thì...”, Bồi Bồi đi đến bên giường, bất ngờ bốn mắt chúng tôi chạm vào nhau, sau đó viên mắt cô ấy rất nhanh đỏ lên, “A! Tiểu Tín!”. Cô ấy đã thủ sẵn thể muốn nhào qua ôm chầm lấy tôi nhưng lại bị một cánh tay từ phía sau nhanh chóng giữ lại.

Lý Đồi Đồi nắm chặt cánh tay của Bồi Bồi. Khi liếc nhìn sau lưng cô ấy, tôi thấy hẳn ta đã đeo lên chiếc gọng kính màu vàng và gương mặt vẫn khó chịu, lạnh lùng như cũ. Nhưng khi ánh mắt chúng tôi giao nhau, trong đôi mắt trước giờ chỉ toàn khinh thường người khác ấy khẽ mở to, tựa như kinh ngạc, lại tựa như bị một tình cảm gì đó làm cho rung động.

Tôi muốn chào hỏi hai người họ nhưng vừa mở miệng thì liền phát hiện bản thân đang ngậm ống thở.

Tôi hít sâu vào một hơi, sau đó nhẹ nhàng cong khóe môi, cười nói với họ, “Chào buổi sáng”. Tuy thanh âm của tôi nhỏ như tiếng muỗi kêu nhưng tôi biết họ có thể nghe thấy...

“Thật vui mừng khi lại có thể cùng mọi người đón thêm một ngày mới.”

Chương 59

Lý Đồi Đồi gửi lời chúc mừng Việt Nam vào Chung kết.

#Vy

Sau khi biết tôi tỉnh lại, Bồi Bồi liền ôm tôi khóc lớn một trận. Cô ấy bảo tôi đã hôn mê một tuần rồi, sau đó liền nhanh chóng đi thông báo cho ba mẹ tôi.

Khi mẹ tôi dìu ba tôi chân đang bó bột vào, hai người lại ôm tôi khóc thêm một trận. Họ hỏi tôi sao lại có thể bất cẩn đến nỗi để xảy ra tai nạn giao thông.

Trước khi ba mẹ tôi đến, Bồi Bồi đã thông báo với tôi rằng, vì để che đậy việc lần này Hiệp hội đã tiêm thuốc làm rối loạn kí ức cho ba mẹ tôi.

Cho nên hiện tại họ không hề có ấn tượng gì về việc tôi ôm một con heo mọi, dẫn theo Vệ Vô Thường về nhà. Ba tôi cũng không nhớ việc mình đã bị đánh ngất rồi nhét xuống gầm giường. Tất cả những gì mà ba mẹ tôi biết bây giờ đó là, trên đường tôi về thăm nhà không may gặp tai nạn. Chiếc xe đó tông vào tôi khiến tôi bay ra xa, tình cờ bị một cây cột thép nhô ra bên đường đâm xuyên qua lưng, đồng thời ngực bị thương và xương tay, xương đùi đều bị gãy.

Trước khi vào bệnh viện, lão vu bà đã trị liệu cho tôi. Ông ấy xóa đi những tổn hại do pháp khí gây ra cho thân thể tôi, sau đó biến chúng thành những vết thương trông giống như một vụ tông xe.

Người của Hiệp hội thậm chí còn tạo ra một cảnh phim giả thu vào camera gắn trên đường. Đương nhiên biển số xe là giả, tài xế cũng chẳng có.

Vì thể hiện tại mẹ tôi vô cùng tức giận, “Đường sá gắn nhiều camera như thế sao chỉ có khúc đó là không gắn nhỉ? Lâu đến vậy rồi mà vẫn chưa bắt được tên đó!”

Ba tôi bên cạnh chỉ thấp giọng nói, “Được rồi được rồi, con gái mới tỉnh, bà đừng có mà lèm bèm mấy chuyện này mãi nữa.”

“Tôi làm gì mà lèm bèm, chẳng lẽ ông không muốn bắt được tên khốn kia à?”

“Muốn thì muốn nhưng mà...”

Sau đó ba mẹ tôi nhìn nhau, đồng thanh nói câu, “Đừng làm ồn trong phòng bệnh” xong thì bắt đầu cãi nhau. Một người với tính cách mạnh như Bồi Bồi hiện tại chỉ có thể hết khuyên can trái rồi lại sang đổ dành phải, song hoàn toàn vô ích.

Tôi nằm trên giường, miệng đeo ống thở, việc nói chuyện với tôi quả là rất phí sức nhưng tôi lại cảm thấy bây giờ thật tốt...

Hai ông bà lão nhà tôi vốn không biết sinh mạng của họ cũng từng ngàn cân treo sợi tóc. Hiện tại ba mẹ tôi có thể như thường ngày, cãi nhau sung sức như thế, thật sự tốt lắm!

Tôi nằm trên giường mỉm cười, bất giác cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn mình. Tôi hơi nghiêng đầu thì liền thấy, ánh mắt ấy xuất phát từ Lý Đồi Đồi, người nãy giờ vẫn đứng cạnh cửa sổ.

Ánh nắng chiếu lên gương mặt của hắn, khiến cho làn da trắng bệch kia có được chút hơi ấm. Từ khi tôi tỉnh lại đến giờ, trừ khoảnh khắc hắn đến gần khiến tôi nhìn thấy chút rung động trong mắt hắn ra, hắn đều duy trì trạng thái im lặng đứng một bên. Những tiếng cãi vã âm ỉ trong phòng dường như không hề liên quan đến hắn.

Hắn chỉ đứng ở nơi không người, lặng lẽ quan sát tôi, hệt như đang suy ngẫm đến nhập thần.

“Được rồi không cãi với ông nữa, tôi đến cục cảnh sát xem tình hình đây. Tiểu Tín tỉnh lại rồi, điều quan trọng nhất là tìm được kẻ gây chuyện, tôi không thèm có suy nghĩ bình thường giống ông”. Mẹ tôi quyết định rút khỏi cuộc cãi vã trước tiên, rồi bà nhẹ nhàng vỗ bàn tay tôi, “Tiểu Tín à, con yên tâm, mẹ nhất định sẽ giúp con bắt được tên tài xế đó.”

Mẹ à... không có tài xế đâu, mà cho dù có cũng sẽ không bắt được!

“Bà đừng có báo cho cảnh sát giao thông, vô ích thôi!”, ba tôi nói rồi lại cùng mẹ tôi vừa cãi nhau vừa rời khỏi phòng. Trước khi đi, ông ấy còn

quay lại nhìn tôi nói, “Con cứ dưỡng bệnh cho tốt, à, xin nhờ cả vào hai con nhé.”

Khi ba tôi đi rồi, căn phòng tạm thời yên tĩnh trở lại. Bồi Bồi lấy tay quệt mồ hôi trên trán, “Tiểu Tín, sao cậu không đi truyền được chút ‘dũng mãnh’ nào của bác gái vậy?”. Cô ấy nghĩ một chốc, “Cũng không phải, lúc cậu nóng lên cũng rất dọa người. Xem ra cũng được đi truyền một chút. À đúng rồi, tớ còn chưa đi thông báo cho đám Mỹ Mỹ nữa. Thôi tớ đi gọi điện thoại đây, cậu nghỉ ngơi nhé!”

Tôi chớp chớp mắt, tỏ ý đã nghe thấy. Bồi Bồi lấy điện thoại ra, khi cô ấy vừa bước ra cửa thì Lý Đồi Đồi này giờ im lặng bỗng cất tiếng, “Nói với bọn họ cũng được nhưng muốn thăm bệnh hãy chờ đến ngày mai.”

Bồi Bồi nghe vậy liền phát ra một tiếng “Ồ” vô cùng mờ ám. Tiếng “Ồ” này kéo dài không biết bao lâu, sau đó cô ấy nhìn tôi nháy nháy mắt với vẻ mặt “Làm tốt lắm cô gái.”

Tôi nằm đó chớp mắt nhìn lại cô ấy nhằm thể hiện sự lúng túng, không biết làm sao của mình. Song cô ấy không hề hiểu ý của tôi, chỉ nhanh như gió đóng cửa ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn sự im lặng bao trùm tôi và Lý Đồi Đồi.

Hắn lại đứng bên cửa sổ thêm một lát, sau đó mới lặng lẽ đi đến bên giường tôi. Hắn ngồi xuống bắt chéo chân, nâng nâng gọng kính với thái độ cao ngạo và lãnh đạm thường ngày.

“Chưa bắt được Lâm Tử Thư”, hắn nói, “Tuy nhiên sào huyệt của bọn chúng ở khu Vũ Long đã bị dỡ bỏ rồi.”

Khu Vũ Long...

Thì ra là ở khu Vũ Long. Chẳng trách pháp trận lại dẫn chúng tôi đến một địa động với địa hình Karst. Karst là hiện tượng phong hóa đặc trưng của những miền núi đá vôi bị nước chảy xói mòn. Nổi tiếng với những hang động lộ thiên vách cao đáy sâu, từ trên xuống dưới có thể sâu đến hơn trăm mét. Những hang động quanh co ngoằn nghèo có thể dài đến hàng trăm cây số. Pháp trận đưa chúng tôi đến đó mà không bị ngã chết cũng được xem là may mắn rồi.

“Hiện tại không biết sau lưng hấn ta cùng những kẻ thoát ly ở các tỉnh thành khác có dính dáng gì không, nhưng theo câu nói cuối cùng của hấn, cục diện tương lai sẽ không hề khả quan.”

Giọng điệu của hấn rất nhẹ nhàng, tôi nghe cũng có chút nhàm chán. Vì thế chẳng khác gì một con ốc sên, tôi cố gắng rê tay sang từng chút. Cuối cùng, ngón tay cũng chạm được đến trước đầu gối đang đặt sát giường của Lý Đồi Đồi.

Tôi gõ vào đầu gối hấn hệt như đang gõ cửa.

“...Làm gì vậy?”, hấn hỏi tôi.

Tôi nằm trên giường bệnh đã một tuần, nhưng khi Lý Đồi Đồi vẫn đang là heo, hấn cũng bị thương rất nặng. Từ ý tứ trong lời nói của Bồi Bồi, hấn ta... chắc chắn cả ngày nay vẫn chưa được nghỉ ngơi.

“Anh vẫn khỏe chứ?”

Tiếng máy thở khiến giọng tôi vừa nhỏ vừa mông lung nhưng tôi tin chắc Lý Đồi Đồi vẫn nghe ra được. Bởi vì sau khi tôi hỏi xong, hấn lại lâm vào trầm mặc, và rồi bỗng nhiên hấn quay phắt mặt đi, tựa như không đành lòng nhìn tôi, lại tựa như nếu vô tình chạm vào mắt tôi, những cảm xúc trong mắt hấn sẽ bị tôi nhìn thấu.

Gian phòng quá im ắng, đến nỗi hơi thở thấp hơn thường ngày của hấn tôi cũng nghe rõ được.

“Tôi không giống cô”, Lý Đồi Đồi điều chỉnh lại cảm xúc, hấn quay đầu nhìn thẳng vào tôi, “Những vết thương có thể lấy mạng cô với tôi mà nói vốn chẳng là gì. Cô vẫn không biết mình rất yếu đuối sao, Tô Tiểu Tín?”

Tuy hấn nói một tràng dài như thế nhưng tôi chỉ để tâm chuyện hấn vừa gọi tên mình.

Quả nhiên, khi tôi thoải mái đắm chìm trong màn đêm đen kịt và suy nghĩ chút nữa đã trôi theo nó, chính Lý Đồi Đồi là người không ngừng gọi tên tôi.

Giống như phi nhân loại, cái tên của bản thân thật sự có phép thuật.

Tôi nhìn hấn, môi bất giác nở nụ cười.

Đầu mày Lý Đồi Đồi càng nhú chặt hơn, “Cô cười cái gì?”

Tôi không trả lời hẳn, bởi vì cơn buồn ngủ đột nhiên kéo đến, “Tôi ngủ một chút, khi tỉnh dậy sẽ nói với anh sau.”

Đợi khi tôi thức dậy, trời đã tối mịt, Lý Đồi Đồi cũng đã rời đi. Trong phòng chỉ còn mẹ tôi đang nằm ngủ trên giường bên cạnh và Bồi Bồi đang ngồi cạnh giường đánh máy.

“Tiểu Tín”. Bồi Bồi hạ thấp giọng gọi tôi.

Lần này tỉnh lại tôi cảm thấy tinh thần tốt hơn một chút, “Bồi Bồi, tớ có chuyện muốn nói với Lý Đồi Đồi.”

“Bây giờ sao?”, Bồi Bồi nhìn đồng hồ trên laptop, “Anh tớ bây giờ chắc vừa khởi hành đến Tổng bộ liên hiệp Phi nhân loại Thế giới rồi nên không ở trong nước, một tuần sau mới về. Trong thời gian này mọi thông tin liên lạc của anh ấy đều phải bảo mật nên cậu không thể nào liên lạc được với anh ấy đâu.”

Tổng bộ liên hiệp Phi nhân loại Thế giới? Tổ chức giống với Liên hiệp quốc, chỉ được nhắc đến qua những bài giảng của Bồi Bồi... Lý Đồi Đồi sẽ đến đó sao?

“Là vì chuyện lần này sao?”

“Ừ, cấp trên vô cùng đề tâm chuyện lần này. Tiểu Tín cậu không biết được mình đã can dự vào chuyện gì đâu. Có thể nói từ thế kỉ 21 trở lại đây, đây là lần đầu tiên Hiệp hội Thế giới và những kẻ thoát ly xảy ra cuộc xung đột lớn như vậy đó.”

“...”

Tôi rõ ràng chỉ muốn về nhà thăm người ba bị ngã gãy chân của mình thôi mà lại có thể xảy ra một chuyện lớn đến vậy... Thật sự ngoài sức tưởng tượng...

“Cậu có chuyện cần nói với anh ấy à? Có gấp không? Vừa hay ngày kia tớ phải đến Hiệp hội Thế giới làm tường trình, để tớ giúp cậu chuyển lời cho.”

Tôi lắc lắc đầu, “Thôi cứ đợi anh cậu quay lại vậy.”

Nhưng tôi không ngờ được, một lần đời này lại mất đến hơn một tháng ròng.

Trong 50 ngày này, tôi nằm trong bệnh viện, thân thể dần dần hồi phục, thạch cao bó trên tay chân đã được gỡ ra và đổi thành những nẹp cố định bằng gỗ. Cuối cùng tôi cũng được phép xuất viện. Tuy vẫn chưa thể tự do bay nhảy như xưa nhưng trên cơ bản, tinh thần của tôi đã hồi phục.

Ba mẹ tôi không yên tâm về tôi nên muốn tôi về nhà dưỡng thương 1 tháng.

Thời gian một mùa trôi đi, từ những ngày thu đến thời gian lạnh nhất của mùa đông. Tôi nằm ở nhà đến tận lúc hết năm, cơ thể hồi phục cũng được tám chín mươi phần trăm.

Đã 100 ngày, tôi và Lý Đồi Đồi không có bất kì liên lạc gì với nhau. Những tin nhắn thỉnh thoảng gửi hân cũng chẳng bao giờ có hồi âm. Tôi hỏi Bồi Bồi thì cô ấy bảo đến cả cô ấy còn không thấy bóng dáng anh mình đâu. Sau vài lần hỏi thăm không có kết quả gì nên tôi từ bỏ.

Ba mẹ tôi dường như đối với việc tôi gặp tai nạn đã nảy sinh một ám ảnh tâm lý nên họ một mực không cho phép tôi ra khỏi nhà.

Sau năm mới, vì việc tôi muốn dọn khỏi nhà mà ba người chúng tôi đã cãi vã nảy lửa mấy bận, song tất cả đều kết thúc bằng những giọt nước mắt của mẹ tôi.

Tôi không về chung cư, những phi nhân loại ở đó cũng không có ai đến hỏi thăm tôi. Mỹ Mỹ còn có cả người sói nhỏ, không ai đến ‘làm phiền’ cuộc sống của tôi. Thật ra hiện tại nghĩ lại, có nhiều lúc, bọn họ đều sống một mình, không giống con người, bọn họ không cần những mối quan hệ và vương bận, bao gồm cả Bồi Bồi.

Không còn sống ở đó nữa cũng đồng nghĩa mối dây liên kết với phi nhân loại của tôi đã đứt. Cuộc sống của tôi bất giác đã trở lại bình thường như xưa.

Song chính cuộc sống bình thường ấy lại khiến tôi cảm thấy vô cùng trống rỗng, thậm chí cô đơn đến phát điên.

Rõ ràng thời gian mỗi ngày nhiều đến thế nhưng khi cầm bút ngồi trước bàn vẽ, tôi lại chẳng vẽ được gì. Tựa như lúc trước là do ông trời cầm tay tôi vẽ, hiện tại ông ấy đã không còn thương xót tôi nên đã tước đi khả năng vẽ vời của tôi.

Tôi cố gắng ép mình vẽ ra vài trang đăng lên nhưng lại bị độc giả bảo rằng không còn hay như trước.

Tôi cảm thấy một nỗi khủng hoảng đang bao lấy mình. Tôi không còn dám xem khu bình luận và trong vô thức tôi bắt đầu tránh né. Thỉnh thoảng tôi có mở ra xem, khi nhìn thấy vô số những yêu cầu cập nhật chương mới, tâm trạng của tôi cũng không còn phấn khởi như lúc trước nữa mà chỉ còn lại áp lực cùng gánh nặng.

100 ngày mới cập nhật chương mới, nguyên nhân một phần bắt nguồn từ việc tay bị thương, cũng do tôi không vẽ nổi. Tôi hoài nghi bản thân phải chăng không còn cảm hứng vẽ, thậm chí cảm thấy đến hết đời này, mình không thể vẽ tiếp được.

Bộ truyện này trước đây được nữ thần đề cử, hiện tại đã không còn ai theo dõi rồi.

Tôi cảm thấy bản thân thật thất bại, lạc lối, tựa như một người bất ngờ mất phương hướng trên đường đời.

Tình trạng này kéo dài được 2 tuần. Đến cuối tuần tôi bị mẹ kéo ra khỏi nhà đi chợ, trên đường đi, bà không ngừng khuyên răn tôi, “Con vừa trải qua một chuyện lớn như này, ba mẹ không lo chuyện gì khác, chỉ lo cho sức khỏe của con. Chỉ khi con ở nhà, ba mẹ mới có thể chăm sóc con, hơn nữa ba mẹ đã không còn phản đối chuyện con vẽ truyện tranh nữa. Công việc này của con cũng không đòi hỏi môi trường làm việc, ở đâu vẽ mà chẳng được, có gì một mực muốn dọn ra ngoài.”

Tôi im lặng không nói.

Tôi không cách nào giải thích với họ lý do. Các ông bố bà mẹ chắc đều thế này, họ có thể là người quan tâm bạn nhất trên đời nhưng không nhất định là người hiểu bạn nhất.

Tôi cúi đầu đẩy xe đi trong siêu thị, bất ngờ, chiếc xe đụng phải một người khiến nó hơi nghiêng sang bên cạnh, “Xin lỗi”. Tôi vô thức nói xin lỗi, nhưng khi vừa ngẩng đầu tôi liền sững sờ.

Lý Đồi Đồi trong bộ tây trang đang đứng trước xe đẩy. Gọng mắt kính màu vàng kim vẫn sáng chói y hệt như trước đây.

Hơn ba tháng không gặp, hẳn một chút cũng không thay đổi gì, tuy vẫn là gương mặt quen thuộc ấy nhưng mỗi lần nhìn thấy đều khiến tim tôi đập “thình thịch”.

Tôi vẫn luôn cho rằng khi gặp lại, tôi nhất định sẽ hỏi Lý Đồi Đồi thời gian qua hẳn đã làm gì, tại sao lại biến mất không tung tích, có phải thật sự bận đến nỗi ngay cả tin nhắn cũng không thể trả lời. Nhưng khi thời khắc đó thật sự đến, câu nói duy nhất không ngừng xoay vòng trong đầu tôi lại là, “Ày, Lý Đồi Đồi, sao anh lại tìm được tôi trong lúc lạc lối thế này?”

“À?”, mẹ tôi vừa lấy hàng trên giá xuống, quay người lại liền nhìn thấy Lý Đồi Đồi, “Đây không phải là bạn của Tiểu Tín sao?”

“Tôi không phải là bạn của cô ấy”, Lý Đồi Đồi nâng gọng kính, “Tôi là chủ nhà của cô ấy”. Lý Đồi Đồi dời ánh mắt sang nhìn tôi, sau đó lại quay về nhìn mẹ tôi, “Cô ấy còn thiếu tôi 3 tháng tiền nhà, tính đến hiện tại đã thành 5 tháng. Nhà không muốn nữa cũng được nhưng tiền vi phạm hợp đồng vẫn phải trả cho hết. Nếu không thể trả tiền vi phạm hợp đồng...”, hẳn dừng lại một chút, nhìn tôi nói, “Thì phải ngoan ngoãn quay về. Tôi không thích những người thiếu tiền nhà sống ở nơi không thuận tiện cho việc đòi tiền.”

Tôi ngây ngốc nhìn Lý Đồi Đồi, mẹ tôi cũng có hàng động tương tự. Bà hết quay sang nhìn tôi rồi lại nhìn hẳn, “Tiền vi phạm hợp đồng là bao nhiêu?”

“Tiền nhà mỗi tháng 1500, tiền vi phạm hợp đồng”, hẳn ngẫm nghĩ một hồi sau đó tùy tiện nói, “7 hay 8 triệu gì đó.”
(Tây: cái này có gọi là tổng tiền không ta, lol)

Mẹ tôi hoảng hốt nhìn Lý Đồi Đồi, “Bao nhiêu cơ?”. Có thể nói khi mẹ tôi nghe đến con số này liền há hốc miệng, nhất thời nghẹn lời.

Tôi nhìn Lý Đồi Đồi, lần đầu tiên bởi vì sự vô sỉ của người này mà mỉm cười...

Tôi nói, “Tôi trả không nổi.”

“Vậy theo tôi về.”

Tôi nhìn mẹ tôi, để xe đẩy qua một bên rồi sau đó với hấn, “Đi thôi.”

Mẹ tôi kinh ngạc kêu lên, “Ô Tiểu Tín!?”

Tôi không liếc nhìn mẹ tôi thêm lần nào nữa, chỉ nhanh chóng kéo tay Lý Đỗi Đỗi chạy ra khỏi siêu thị. Ở phía sau, mẹ không ngừng gào tên tôi, trong xe đẩy chất đầy hàng đã thanh toán, bà muốn đuổi theo nhưng do cứ mãi loay hoay với chiếc xe đẩy nên khi xong xuôi thì tôi và Lý Đỗi Đỗi đã “cao chạy xa bay” rồi.

Khi chạy ra khỏi siêu thị đến một góc đường tôi dừng lại và thở hắt hên nhìn Lý Đỗi Đỗi với gương mặt trấn định. Tôi chỉ ra phía sau, vừa thở vừa ngắt quãng nói, “Mẹ tôi... vừa muốn giữ đồ vừa muốn đuổi theo tôi, rõ ràng là một người do dự không quyết đoán. Chỉ dựa vào việc lớn tuổi hơn tôi đã muốn thay tôi quyết định hết thảy, anh xem có đáng cười không?”

“Mới chạy mấy bước đã thở hắt hên như này, Ô Tiểu Tín, cô cũng rất đáng cười.”

Tôi đứng thẳng dậy, nhìn chằm chằm Lý Đỗi Đỗi, “Anh với mẹ tôi mới đáng cười ấy”. Tôi nâng cánh tay hươ hươ một vòng, rồi lại duỗi thẳng chân ra cho hấn xem, “Anh nhìn này.”

Hấn nhìn tôi hỏi, “Nhìn cái gì? Để biết chân và tay cô ngắn thế nào sao?”

Tôi không hề vì sự châm chọc đó mà tức giận, “Anh xem, tôi đã khỏe lại rồi.”

Hấn im lặng đánh giá tôi từ trên xuống dưới, “Ừ.”

“Lý Đỗi Đỗi, lúc trước tôi luôn muốn nói với anh, một tuần khi tôi nằm viện, dường như đã dạo một vòng sinh tử, nhưng thật ra chết không đáng sợ chỉ là những thứ chúng ta vay mượn từ bóng tối vẫn phải trả lại cho bóng tối thôi...”

Khi Lý Đỗi Đỗi dường như không nhin được muốn mở miệng châm chọc tôi, tôi liền ngăn hấn lại, “Nhưng! Nhưng tôi vẫn phải cảm ơn anh đã gọi tôi tỉnh dậy, để tôi có thể lần nữa được sống. Tôi cũng muốn cảm ơn anh lúc trước đã một mình đến cứu tôi, thêm việc bây giờ anh đến tìm tôi, mang tôi trở về... Thật sự tôi rất cảm ơn anh!”

“Ai nói tôi đến tìm cô?”, Lý Đổi Đổi mặt mày khó chịu phun ra bốn chữ, “Chỉ là tình cờ.”

“Sao cũng được. Bây giờ tôi thấy, tuy cái chết không đáng sợ nhưng được sống lại là một việc may mắn và khó khăn đến nhường nào. Bên trong cơ thể tôi có lục phủ ngũ tạng, 206 khúc xương, 693 khối cơ thịt cùng hơn 60 tỷ tế bào đều đang cố gắng hết mình để tôi có thể sống tiếp. Anh xem!”

Tôi duỗi cánh tay ra và lắc lắc trước mặt hắn, khiến bàn tay nhìn chẳng khác gì đóa hoa.

Đôi mắt sau cặp mắt kính gọng vàng kia nhìn vào tay tôi. Ánh nắng có chút chói mắt chiếu trên cánh tay, khiến cho làn da tôi như đang phản quang, hệt như bóng những chú bướm đang bay lượn lơ trên tròng mắt kính.

Để khoe cho hắn thấy sự linh hoạt của bản thân, tôi làm như vậy rất lâu, hắn cũng im lặng rất lâu, cuối cùng hắn quay đầu đi nói, “Ừ, rất ngắn, hơn nữa lại rất thô.”

Tôi bữu môi và thu cánh tay về, “Lý Đổi Đổi, tôi muốn nói với anh rằng, nhân loại tuy yếu ớt nhưng không yếu ớt như anh nghĩ đâu.”

Lý Đổi Đổi hơi nghiêng đầu sang khiến ánh mắt hắn nghiêng nghiêng chiếu lên người tôi, tư thế này nhìn ra rất hách dịch nhưng tôi thấy được trong mắt hắn sự âm áp.

“Tô...”

“Ùynh”, một tiếng động kinh thiên động địa vang lên bên tai chúng tôi. Tôi và Lý Đổi Đổi nhanh chóng nhìn về bên trái, hướng âm thanh vọng lại.

Trên con đường một chiều bên cạnh, có một chiếc mô tô đã đâm phải chiếc xe mô tô của cảnh sát.

Trong phút chốc chiếc mô tô kia bị đụng vỡ nát, còn thiếu niên mặc áo khoác đen thì văng lên trời theo một đường parabol rồi nặng nề rơi xuống đất. Sau khi lăn tròn trên đất gần 7 8 vòng và đụng phải chiếc xe bán bánh mì đang đỗ bên đường, cậu ta mới dừng lại.

Tôi nghĩ, thôi tiêu rồi, người này chết chắc.

Nhưng chỉ vài giây sau, tôi liền thấy thanh niên mặc áo khoác da màu đen kia xoa xoa cổ, kinh hãi nhìn xung quanh một vòng sau đó đứng lên.

Người cảnh sát giao thông mặc đồng phục màu vàng hốt hoảng từ phía máy bán hàng tự động chạy đến. Trước tiên viên cảnh sát đánh giá người thanh niên kia một lượt, sau đó không tin được nói, “Cậu không sao chứ?”

“Aiz, con mẹ nó!”, cậu thiếu niên kia đứng dậy, khi thấy toàn bộ phần vai áo đã bị mặt đường cào cho rách bươm liền mở miệng mắng cảnh sát, “Xe dừng bên vệ đường như này là sao?”

Thấy cậu ta tỏ thái độ như thế, viên cảnh sát sau khi ngẩn ra liền tức giận nói, “Đây là đường một chiều! Cậu đã chạy ngược chiều, tông vào xe cảnh sát mà còn cãi lý hả?”. Sau khi nhét lon nước vào túi, viên cảnh sát lật cuốn sổ nhỏ ra, “Họ tên, bằng lái.”

“Viết phiếu phạt? Khà!”, thiếu niên cười lạnh một tiếng, “Nếu ông mà dám ghi phiếu phạt tôi, ngày mai tôi sẽ hủy diệt cả địa cầu, ông tin không?”

Viên cảnh sát lạnh lùng nhìn lại cậu ta, “Ngày mai cậu muốn diệt thì cứ diệt nhưng hôm nay tôi vẫn phải viết phiếu phạt cậu. Họ tên, bằng lái.”

Tôi sững sờ nhìn một màn hoang đường phía đối diện, sau đó quay đầu hỏi Lý Đổ Đổ, “Cậu ta chắc không phải nhân loại đâu ha?”

“Cô nghĩ sao?”

Tôi cảm thấy không phải.

Câu “Nhân loại không hề yếu ớt như anh tưởng” khi nãy tôi nói, thật xin lỗi, là tôi nói sai rồi. Nếu so sánh nhân loại với phi nhân loại các anh, chúng tôi quả thật quá yếu ớt!

Chương 60

Bố Tô mẹ Tô hề hươc ghia =))

Cảnh sát bên kia đã muốn bắt giữ cậu thiếu niên mang về đồn. Trong lúc chống cự cậu ta vô tình nhìn thấy Lý Đồi Đồi, vì thế liền liều mạng la lên, “Chủ nhà! Chủ nhà! Anh mau qua đây giải quyết giúp tôi với! Chủ nhà!”

Tôi kinh hãi nhìn sang Lý Đồi Đồi, “Cậu ta cũng là khách trọ sao?”

Lý Đồi Đồi lạnh lùng xoay người bước đi mà không thèm liếc nhìn phía sau một cái, để mặc cho thiếu niên kia gào thét khản cổ, “Này chủ nhà! Nếu anh để mặc tôi bị bắt, ngày mai tôi sẽ hủy diệt cả địa cầu.”

Tôi hết nhìn Lý Đồi Đồi rồi lại quay sang nhìn cậu thiếu niên phía sau, thật sự không thể nghĩ ra cậu ta có quan hệ với người nào trong chung cư cả. Dường như trong số những người không thường xuyên ở chung cư mà Bồi Bồi kể, cũng chẳng có ai càn quấy hống hách như thiếu niên này.

Lý Đồi Đồi vừa đi vừa móc di động trong túi ra, “Vu Thiệu, cái tên ngốc ngoài hành tinh hờ một chút lại hăm dọa hủy diệt địa cầu này, nếu cậu dám tùy ý mang về chung cư lần nữa, tôi gặp một lần đánh một lần.”

Hả? Thì ra là người quen của Vu Thiệu? Còn là... người ngoài hành tinh?

“Trên đường tình cờ gặp, đi ngược chiều tông vào xe cảnh sát, bị bắt rồi.”

Trong điện thoại Vu Thiệu có nói gì đó nhưng do đường phố quá ồn ào nên tôi nghe không rõ, chỉ có biểu cảm chán ghét của Lý Đồi Đồi là tôi nhìn thấy rất rõ ràng, “Tự nghĩ cách mà cứu ra đi”. Nói rồi hắn ta cúp máy cái rụp và tiếp tục đi, tôi liền nhanh chóng đuổi sát theo hắn.

“Cậu thanh niên ban nãy là khách trọ mới hả? Dọn đến chung cư lâu chưa, sao tôi không biết...”

Lý Đổi Đổi nghe xong bước chân khẽ khựng lại, tôi không kịp đề phòng nhất thời đâm sầm vào lưng hắn. Ngực bị tông vào có chút đau, tôi hơi đỏ mặt lùi về sau hai bước và ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn nhìn tôi hồi lâu sau đó quay lưng đi, nhỏ giọng nói, “Cô đi lâu như vậy đương nhiên không biết.”

Mấy lời này của hắn nghe ra sao có chút oán hận nhỉ?

Người nhắn tin một mực không hồi âm, lại không trực tiếp liên lạc với tôi, không phải là anh sao?

Lý Đổi Đổi đi đến rìa vỉa hè, thấy hắn giơ tay ra muốn bắt xe, tôi nhanh chóng bỏ hết đồng tiền muộn sang một bên, “Khoan đã, tôi còn muốn về nhà...”. Hai từ “một chuyến” còn chưa thốt ra, Lý Đổi Đổi đã quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào tôi, ánh mắt ánh lên chút phẫn nộ, thậm chí có chút không cam lòng.

“Cô thật sự không muốn về chung cư đến vậy sao?”

Tôi ngẩn ra, vấn đề này cùng biểu tình hiện tại của hắn khiến tôi có chút không kịp phòng bị.

“Đâu... đâu có”, không biết vì sao hắn lại nghĩ như vậy, tôi vô thức giải thích, “Tôi chỉ muốn về nhà thu dọn ít đồ đạc, ban nãy tuy tôi kéo anh đi nhưng tôi cũng phải nói rõ ràng với ba mẹ mình chứ.”

Lý Đổi Đổi thoáng trầm tư, hắn quay đầu, hít sâu vào một hơi sau đó than nhẹ một tiếng, “Tôi cùng cô về nhà.”

Trên xe taxi, Lý Đổi Đổi một mực bảo trì im lặng. Có mấy lần tôi cố tình bắt chuyện, hắn cũng chỉ đều ừ à cho có, cũng chẳng biết hắn đang giận ai. Sau khi thấy không nói chuyện được, tôi cũng quay đầu nhìn cảnh sắc bên đường.

Cái tên ma cà rồng Lý Đổi Đổi này, tâm trạng thay đổi nhanh đến chóng mặt.

Khi đã đến dưới nhà tôi, tôi liền ngăn Lý Đổi Đổi không cho hắn lên nhà, “Anh ở dưới này chờ tôi, tôi lên dọn đồ xong sẽ xuống ngay.”

Tôi nghĩ chắc giờ mẹ tôi cũng về đến nhà rồi và đang nổi cơn tam bành. Lý Đồi Đồi lại là ông chúa mồm mép, lơ như hấn với mẹ tôi cãi nhau, không phải sẽ rất khó coi sao? Cho nên tôi thà một mình nhận lấy sự thịnh nộ của mẹ còn hơn để nhà mình ngập tràn mùi thuốc súng.

Nhưng đại vương ma cà rồng này lại tỏ thái độ, “Sao? Không muốn tôi gặp ba mẹ cô à?”

“Không phải”, tôi dùng những từ ngữ tốt đẹp vỗ về hấn, “Phi nhân loại và nhân loại tiếp xúc nhiều không tốt...”

Lý Đồi Đồi khoanh tay, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười lạnh, “Lúc trước cô dẫn Vệ Vô Thường về nhà không hề nói như vậy.”

Liên quan gì đến anh ta chứ?

“Câu này không phải lúc trước anh nói với tôi à? Hiện tại tôi cảm thấy nó rất có lý, tôi lên một chút rồi xuống ngay, thật đó, chỉ một chút thôi.”

Lý Đồi Đồi nhìn chằm chằm tôi hồi lâu, sau đó hấn nâng gọng kính nói, “Nửa tiếng, nếu cô không xuống tôi sẽ lên tận đó lôi cô đi.”

“Tôi thu dọn đồ cũng phải lâu hơn chứ.”

Hấn nhìn đi động, “Cô còn 29 phút.”

Tôi hít sâu một hơi, quay đầu chạy nhanh lên lầu.

Khi về đến nhà, mẹ tôi quả nhiên đã về. Bà ngồi trên sô pha, vô cùng tức giận trừng mắt nhìn tôi, nhưng không đến mức như tôi tưởng tượng. Vì cuối cùng dù bà tức giận mấy cũng không thể đem tôi nhét trở lại vào bụng được. Nhưng nụ cười trên môi của ba tôi lại có chút kì lạ.

“Có người yêu rồi hả con?”, với biểu tình của người qua đường hóng chuyện, ba tôi nhìn tôi hỏi, “Không cùng về nhà với con hả?”

“Dạ?”

“Nhất định đang đứng dưới lầu”, mẹ tôi đi đến lan can nhìn xuống, hừ một tiếng, “Quả nhiên! Tô Tiểu Tín mẹ nói cho cô biết, người bạn trai này của cô mẹ không ưng. Không biết lớn nhỏ, lần đầu gặp mặt mà đã ăn nói như thế.”

“Con...”

Tôi vừa muốn mở miệng thì ba tôi đã chen vào nói với mẹ, “Bà thiệt đúng là! Tiểu Tín có bạn trai thì liên quan gì đến bà? Bà xem, bà bây giờ có khác gì mấy ác phụ trong phim truyền hình đâu chứ, đừng có mà học đòi kiểu đó”. Nói rồi ông quay sang hỏi tôi, “Cậu ta tên họ là gì vậy?”

“À.. ồ, dạ họ Lý.”

“Làm nghề gì?”

“Làm cho cơ quan chính phủ ạ.”

Ba tôi gật gật đầu, “Cơ quan chính phủ sao, được đó.”

“Được cái gì mà được”, người mẹ từng như phát điên, bắt tôi phải vào một công ty nhà nước để có công việc ổn định, hiện tại như biến thành một con người khác, “Mới tí tuổi đầu đã chôn vùi trong đó, nhất định là tên không biết phân đầu.”

Tôi không nhận được bảo vệ công việc của Lý Đổi Đổi, “Anh ấy là chủ nhiệm đó mẹ...”

Nhưng mẹ tôi lại có ý kiến, “Trẻ thế mà đã làm chủ nhiệm, không biết đã dùng đến những thủ đoạn nào, tâm cơ nhất định sâu khó lường.”

Tôi, “...”

Tôi không thể giải thích với mẹ rằng, tên đó đã già đến độ có thể đem vào triển lãm trong viện bảo tàng luôn rồi...

“Bà lắm lời quá”, ba tôi lại nói với mẹ trước sau đó nói với tôi, “Lý do con muốn dọn ra ngoài đến thế có phải là vì cậu ta không?”

Tôi im lặng hồi lâu sau đó khẽ gật đầu.

Ba nhìn tôi không nói gì, còn mẹ tôi lại vỗ bàn một cái, “Ô Tiểu Tín, hôm nay mẹ đã nói rõ với cô rồi, người bạn trai này mẹ không đồng ý, sau này cũng không. Nếu con dám cùng cậu ta kết hôn, mẹ...”, mẹ tôi nhìn trái nhìn phải một vòng, “Sau này mẹ nhất định sẽ gây khó dễ cho cậu ta!”

Tôi, “...”

Tôi khó xử xoa xoa mi tâm, phía sau bỗng dung truyền đến một giọng nói, “Tôi từ trước đến nay chưa từng sợ bị khó dễ”. Tôi quay người lại và rất kinh ngạc khi thấy Lý Đồi Đồi đã lên lầu. Nhìn hành động tròn mắt của tôi, hắn chỉ chỉ ra sau lưng, “Cửa không khóa, các người lại cãi nhau quá to tiếng nên tôi lên đây luôn.”

(Tây: thật sự mình rất muốn dịch, “Tôi trước nay chưa ngán ai bao giờ”, hahaha)

Ba mẹ tôi cũng sờ nhìn lại hắn.

“Ồ ồ...”, ba tôi tiến lên trước chào hỏi, “Cậu là Tiểu Lý nhỉ? Cậu cao thật đấy.”

“Cao ráo thì có tác dụng gì?”, mẹ tôi chán ghét nói. Không đợi Lý Đồi Đồi trả lời, ba tôi đã xoay người lại cãi nhau với bà ấy.

Lý Đồi Đồi nhìn tôi, “Cô còn chưa đi thu dọn đồ đạc à?”, hắn nhìn đi động, “Chỉ còn 15 phút thôi đó.”

Nhưng anh cũng đã lên đây rồi còn gì...

Tôi nhìn ba mẹ mình đã “bắt tay” vào cuộc tranh cãi không thể can ngăn, sau đó xoay người đi vào phòng, nhanh chóng vợ lấy một đồng hồ vào một cái vali lớn. Lúc tôi kéo vali ra, mẹ tôi mới “đình chiến” trong chốc lát mà ném một cái liếc mắt sang, bà giận dữ nói, “Cô muốn làm gì đây Tô Tiểu Tín! Tôi nói cho cô biết, nếu hôm nay cô dám bước ra khỏi cánh cửa này thì đừng có mà về nhà nữa!”

Ba tôi cũng giận dữ nói, “Cái gì mà không về nữa? Nhà này cũng có phân nửa là của tôi. Dù bà không cho nó về bên nửa của bà thì tôi vẫn cho phép!”

“Cái lão già này, lúc nào cũng bênh người khác thế? Mỗi ngày là ai nấu cơm cho ông ăn hả?”

“Bà nói gì vậy? Xem xem người ta lần đầu đến thăm nhà mà bà làm âm ỉ thế này không thấy mặt mặt sao?”

“Cái gì mà đến thăm nhà, tôi chấp nhận cậu ta hỏi nào mà đến thăm viếng? Ra ngoài ngay!”

“Tiểu Tín, con cùng cậu ấy đi đi, mẹ con có ba lo rồi!”

“Dạ...”, tôi yếu ớt đáp một tiếng, kéo vali về phía cửa nhà. Vừa đi đến cửa, Lý Đồi Đồi nhìn tôi một cái, sau đó hần đuỗi tay, rất tự nhiên cầm lấy vali của tôi và kéo đi.

Hần khẽ hất cằm nói, “Để mặc ba mẹ cô cãi nhau thế có sao không?”

“Từ nhỏ đến lớn đã thế...”, tôi nói, “Họ cãi mệt rồi thôi ấy mà.”

Lý Đồi Đồi cũng không nhiều lời, hần giúp tôi kéo vali ra và đóng cửa lại, tuy cách một lớp cửa nhưng tiếng cãi nhau của ba mẹ vẫn còn vọng ra. Tôi theo Lý Đồi Đồi xuống lầu, tiếng cãi nhau cũng càng ngày càng nhỏ lại, đến tận khi chúng tôi hoàn toàn đứng dưới nhà.

“Tiểu Tín!”

Mẹ tôi đứng trên lan can hét xuống, “Chú ý an toàn nhé con!”, gương mặt vẫn còn bức dọc bổ sung thêm, “An toàn gì cũng phải chú ý.”

An toàn gì nữa cơ...

Tôi hơi nhìn về Lý Đồi Đồi đang đứng bên cạnh, có chút không tự nhiên ho khan một tiếng.

Ba tôi đánh nhẹ mẹ tôi một cái, “Bà nói cái gì thế!”

“Con gái nó mới bị thương...”

“Vậy bà tính không để nó đi, trói nó cả đời bên cạnh mình sao?”

Thế là mẹ tôi không nói nữa.

Tôi vẫy vẫy tay về phía ba mẹ, “Con biết rồi, sau này tuần nào con cũng về mà.”

Lý Đồi Đồi cũng ngược nhìn lên, hần không nói gì, chỉ yên lặng giúp tôi kéo vali. Hai chúng tôi cùng sánh bước trong khu phố nhỏ, ánh đèn đường hắt xuống từ những tán cây đa, không khí xung quanh cực kì yên

tĩnh. Bất ngờ Lý Đổi Đổi lên tiếng, “Thì ra cô lớn lên trong gia đình như vậy”, hần nhìn tôi một cái, “Vì thế tuy bình thường không dám nói năng gì, nhưng lúc giận lên lại có thể hỏa khí ngút trời?”

“Đúng, cho nên tốt nhất anh đừng có chọc giận tôi, anh sẽ bị hù một phen hú vía đó.”

Lý Đổi Đổi cười lạnh một tiếng như không thèm chấp.

Tôi nghĩ đến cảnh tượng ban nãy, qua một màn huyền não kia mới cảm thấy tức cười, “Lý Đổi Đổi sợ rằng cả đời này anh cũng không vượt qua được ngưỡng cửa nhà tôi đâu, tôi thấy mẹ tôi không thích anh lắm.”

“Hừm, sợ cái gì, người không thích tôi nhiều lắm.”

“Ý? Không phải bình thường anh sẽ nói...”, tôi đè nén âm thanh xuống thật thấp, học theo điệu bộ của Lý Đổi Đổi, “Có gì hiếm lạ đâu, tôi đây không thèm”. Sau đó tôi cười một tràng haha, cười xong liền phát hiện tiếng bánh xe vali bên cạnh đã dừng lại.

Tôi quay đầu liền thấy Lý Đổi Đổi đang nắm vali màu hồng của tôi, đứng nơi đèn đường chẳng rọi tới được với biểu tình không rõ.

Cùng hần nhìn nhau một lúc lâu tôi mới chợt bừng tỉnh.

À....

Đúng rồi, vừa rồi sao hần ta lại không mở miệng chê bai nhỉ...

Hần ta...

Tiếng điệ reo truyền đến từ túi quần Lý Đổi Đổi, hần ta cuối cùng cũng dòi ánh mắt nhìn chằm chằm tôi nãy giờ, cúi đầu lấy di động ra, “Alô...”. Vừa dứt lời từ đầu bên kia liền truyền đến tiếng la thất thanh của Bồi Bồi, “Ah! Anh hai à anh mau về nhà đi! Cái tên nhóc kia lại gây họa rồi, em muốn giết cậu ta! Mẹ nó chứ! Anh mau về đi!”

Tiếng nói quen thuộc của Bồi Bồi cùng tiếng gà bay chó sủa nào loạn thân quen kia đã khiến tất thấy những tình cảm triền miên, một lần nữa tan biến vào màn đêm đen kịt.

“Đi thôi”, tôi chìa tay về phía Lý Đổi Đổi, “Chúng ta mau về nhà nào!”

Trở về thế giới tuy không an toàn nhưng tràn đầy niềm vui kia.

Chương 61

Tuần lễ up truyện =))

Tôi ngàn lần không nghĩ đến, mới đi hơn 100 ngày, lúc trở về thứ nhìn thấy lại là tòa chung cư tàn tạ cũ nát như ông này.

Đúng, là tàn tạ cũ nát.

Lúc trước tuy bức tường có chút ố vàng nhưng cũng xem như sạch sẽ, nhưng nay trên đó toàn là những hình vẽ nguệch ngoạc không rõ ý nghĩa. Sân trước chung cư cũng có vô số những cái hố lớn nhỏ, chẳng biết do thứ gì phát nổ tạo thành.

Bấy giờ, trên sân thượng lầu 8 còn đang bốc lên một cột khói đen nghi ngút...

Tôi ngăn người nhìn cột khói đen hỏi, “Chỗ đó... chẳng phải là phòng tôi sao?”

Cùng lúc ấy, trên sân thượng lại phát nổ tạo ra một làn khói đen sì, gạch đá và xi măng cũng theo đó rơi lộp bộp xuống dưới, nhìn chẳng khác gì núi lửa phun trào. Từng mảnh đất đá cứ thế rơi xuống, khi ngừng đầu lên tôi liền thấy có một khối gạch sắp sửa rơi trúng đầu mình, song chưa kịp chớp mắt, bên cạnh đã có một bàn tay nhanh chóng vươn ra.

“Bốp”, mảnh gạch đó nặng nề đâm vào tay Lý Đổi Đổi, thanh âm kia nặng nề mà chắc nịch, chẳng khác gì va chạm với mặt đất.

Tôi ngần ngừ nhìn tay của hắn. Lý Đổi Đổi cuộn chặt bàn tay, các đốt ngón tay trắng bệch, sau đó “rộp” một tiếng, khối gạch trong lòng bàn tay hắn bị bốp nát như bột mịn.

Khi lớp bột mịn kia bay đi, không khí dần bị bao trùm bởi sát khí ngút trời của Lý Đổi Đổi.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, quay đầu sang nhìn Lý Đổi Đổi.

Hắn thu tay về, phủi phủi hai tay, sau đó nhẹ nhàng nâng gọng kính, “Tốt, tốt lắm! Cái tên ngoài hành tinh ngu ngốc này...”. Giọng hắn rất nhẹ nhưng sát khí tỏa ra lại khiến tôi ớn lạnh. Tôi lùi về sau hai bước, bất ngờ nghe thấy trên lầu truyền đến tiếng hét của Bồi Bồi, “Con mẹ nó! Có giỏi thì đừng để bà đây bắt được mày!”

“Hahahaha!”, từ tòa chung cư, một tràng cười điên dại vang lên trong màn đêm u tối. Một thiếu niên lao từ làn khói đen khói sân thượng, tựa như hòa vào ánh trăng trên nền trời khói bay mịt mù.

Thiếu niên trực tiếp nhảy từ sân thượng xuống, sau khi xoay người một cách đẹp mắt, hai gối cậu ta co lại và đáp đất với một bên gối quỳ. Thân người thiếu niên ép sát xuống, tay trái nhẹ nhàng chống trên đất và tạo nên một tư thế hoàn hảo như chuẩn bị xuất phát của các vận động viên điền kinh.

Cậu ta nhếch miệng đầy đắc chí, sau đó quay ra sau hét lớn, “Có bản lĩnh thì thử bắt ông xem.”

Thiếu niên dồn lực vào hai chân và bật người về phía trước, chẳng khác gì một mũi tên mà bay thẳng về phía tôi.

Do khi nãy bị sát khí của Lý Đối Đối dọa sợ, tôi đã né sang bên cạnh hai bước. Vì thế khoảng cách giữa tôi và hắn bây giờ đủ cho một người đi qua. Cậu ra chắc muốn lợi dụng khe hở này để chạy trốn. Tuy thấy cậu ta sắp chạy thoát nhưng Bồi Bồi lại không vội đuổi theo.

Tôi nghe thấy tiếng vali bị đẩy sang một bên, trên nền đất không mấy bằng phẳng bánh xe trượt đi một khoảng. Và khi chiếc vali không còn đứng vững mà ngã xuống, cũng là lúc Lý Đối Đối giơ bàn tay ra, năm ngón tay của hắn hết như một tấm lưới, lại tựa như bàn tay Phật Như Lai, cứ thế tóm chặt lấy gương mặt của cậu thiếu niên kia.

Sau khi bắt được mặt cậu ta rồi, Lý Đối Đối liền thuận thế ấn cậu ta xuống đất.

Một tiếng “Ùynh” nặng nề vang lên, nửa đầu sau của cậu thiếu niên đã chôn chặt xuống đất đến độ tạo nên một cái hố.

Lý Đối Đối quỳ một chân trên đất, một tay ấn mặt thiếu niên, tay còn lại thì đặt lên gối. Hắn búng tay một cái, từ đầu ngón tay liền xuất hiện một

luồng ánh sáng màu vàng, “Ngay cả bộ Xây dựng còn không dám phá dỡ chung cư của ta, vậy mà ngươi dám?”

Thiếu niên kia dường như bị cú đánh ban nãy làm cho bất tỉnh. Cậu ta nằm trên đất, chỉ có tiếng “ư ư” phát ra từ yết hầu. Sau một hồi lâu, ý thức dần hồi phục, cậu ta mới mở hé một mắt nhìn về phía Lý Đồi Đồi.

“Ông chủ...”, cậu ta không can tâm nhắm mắt lại, “Hừ, trong cả tòa chung cư, người có thể đối xử với ta như này chỉ có mình ngươi...”

“Chỉ có mình anh ấy sao?”, Bồi Bồi chưa thấy đâu nhưng đã tiếng đã truyền tới, kèm theo đó là một mảnh gỗ quan tài đang lao qua. Tốc độ bay đến của nó cực nhanh, Lý Đồi Đồi chau mày lại và nhanh chóng lùi về sau. Trong màn khói bụi mịt mờ ấy, hắn ung dung phúi phúi tay áo.

Bồi Bồi thở hắt hắt đứng bên cạnh mảnh quan tài, đợi khi bụi đất lắng xuống, cô ấy mới ném nó sang bên cạnh...

Bây giờ ở nơi đó chính là cậu thiếu niên đã bị đánh cho nằm bất tỉnh không biết trời trăng...

“Hừ, muốn nổi điên với bà hả? Không xem ngày rồi bé ạ”, Bồi Bồi hất tóc, kiêu ngạo cười nói.

Trong lòng tôi thầm nghĩ, ngay cả thanh gỗ quan tài cũng bị tháo ra, xem chừng Bồi Bồi đã bị chọc giận đến sôi máu.

“Anh hai, nếu hôm nay anh không về kịp...”, Bồi Bồi quay đầu, khoe mắt lướt qua đưa đứng một bên im lặng là tôi thì bỗng sững người. Cô ấy chớp chớp mắt nhìn tôi rất lâu, sau đó không dám tin gọi tên tôi, “Tiểu... Tiểu Tín?”

“Bồi Bồi”, tôi gãi đầu nói, “Tớ về rồi nè.”

“Á.....”, Bồi Bồi như hú lên, nhào qua và ôm tôi vào lòng, khiến mặt tôi ấn sát vào khe bông đảo sâu hút của cô ấy. Vào lúc tôi không thờ nổi cô ấy liền ôm tôi xoay tròn ba bốn vòng, “Tiểu Tín của tớ về rồi!”. Sau khi buông tôi ra, cô ấy nhanh chóng nhìn về phía chung cư la lớn, “Mỹ Mỹ! Người sói nhỏ! Mau xuống đây đi! Tiểu Tín về rồi này!”

Sau đó, tòa chung cư tối mịt bất ngờ sáng lên vài ngọn đèn, Vệ Vô Thường ở tầng 1, Mỹ Mỹ ở tầng 3, lão vu bà ở tầng 6 và người sói nhỏ ở tầng 7.

Tôi thấy bóng của họ lục tục xuất hiện ở ban công, có vài người ló đầu ra nhìn xuống.

Khi nhìn thấy họ, lòng tôi bất giác ảm lên.

“Aiyo, tôi còn tưởng cô không về nữa”, lão vu bà đang đắp mặt nạ cười nhạo nói.

Người sói nhỏ lại vô cùng vui vẻ khi thấy tôi, còn la lên hai tiếng “Tiểu Tín!”

Vệ Vô Thường chỉ lạnh nhạt đứng bên cửa sổ, nhìn tôi khẽ gật đầu, “Tô cô nương.”

Sau mấy tháng không gặp, Mỹ Mỹ đã mập lên đôi chút. A Quý đứng bên cạnh đang giúp tách hạt dưa để vào tay Mỹ Mỹ nên cô ấy không phải làm gì ngoài việc dòn hết vào miệng, “Tiểu Tín, tôi vừa nghe lầu trên có đánh nhau, tiếng động khá lớn, vậy phòng cô còn ở được không? Hay dọn đến ở cùng tôi đi.”

Nghe thế, hai đầu mày A Quý liền nhíu chặt lại, lúc này cậu ta mới thôi không nhìn Mỹ Mỹ nữa mà chuyển sang trừng mắt nhìn tôi.

Tôi giật giật khóe miệng nói, “Không cần đâu.”

“Tiểu Tín sẽ ngủ với tôi”, Bồi Bồi ôm chặt tôi không muốn buông tay, “Trước khi phòng cậu sửa xong cứ đến nhà tớ, không ai có thể cướp cậu khỏi tớ, kể cả anh, Lý Đồi Đồi!”

Lý Đồi Đồi liếc nhìn tôi đoạn quay đầu đi, “Cậu còn không được”. Nói xong hất búng tay, một chiếc roi dài màu vàng hiện ra, quán chặt lấy người thiếu niên đang nằm bất tỉnh dưới đất và kéo lê về nhà mình.

Bồi Bồi ở sau lưng lè lưỡi với anh mình, học bộ dạng hấn nói, “Cậu còn không được. Đúng là biết giả vờ!”. Khi quay đầu nhìn tôi, Bồi Bồi đã chuyển về nụ cười âm áp, “Tớ còn nghĩ anh mình hấn nại lắm. Cậu xem, cuối cùng vẫn không kiềm chế nổi. Đến đây Tiểu Tín, tối hôm nay

cậu cùng tớ ngủ trong quan tài, để tớ kể cho cậu nghe mấy tháng qua cậu đã bỏ lỡ những chuyện ly kỳ gì. Hey hey!”

Thế là lần đầu tiên, tôi cùng Bồi Bồi chen chúc nằm trong một chiếc quan tài.

Bởi vì phòng tôi thật sự không ở được nữa, sàn và trần nhà từ tầng 7 đã thủng một lỗ rất to. Không biết cái cậu thiếu niên người ngoài hành tinh kia chơi đùa thế nào mà đến nông nỗi này. Chân tường từ tầng 1 đến tầng 8 thì bị toác ra một đường nứt to đùng. Theo tôi thấy, tuy cả tòa chung cư đã muốn lung lay sắp đổ đến nơi nhưng những phi nhân loại này một chút cũng không để tâm, tôi chỉ còn cách miễn cưỡng trấn định mà thôi.

Bồi Bồi sống ở một góc khác trên tầng 8. Cùng ngủ trong quan tài với cô ấy, tôi nghĩ dù cho nhà có sập xuống, chúng tôi vẫn nằm ở trên cùng.

Thật ra Bồi Bồi cũng chẳng tán dóc với tôi nhiều lắm, ngoài việc kể lại quá trình làm việc của Hiệp hội mấy tháng qua, mà chủ yếu là quá trình làm việc của Lý Đổi Đổi. Cô ấy cho rằng, trong thời gian qua, việc hấn ta chủ yếu làm đó là...

“Thay cậu báo thù.”

Thay tôi báo thù?

Điều này quả thật tôi không thể nào ngờ tới.

“Chuyện này tớ ngàn vạn lần cũng không tưởng tượng nổi. Tiểu Tín, cậu tin không? Anh tớ tuy không bắt được Lâm Tử Thư nhưng nếu nói trước đây y là một con phượng hoàng thì anh ấy đã bằng tay không, nhổ sạch y thành một con gà trụi lông, khiến con phượng hoàng kiêu ngạo kia mãi mãi bị áp chế, mãi mãi không thể bay lên. Điều này so với việc bắt nhốt y càng làm y đau khổ hơn”. Lúc nói ra những lời này, Bồi Bồi vô thức thể hiện sự đắc ý, “Ít nhất trong 20 năm, nhiều nhất là 50 năm, những kẻ thoát ly kia không dám bước vào địa phận Trùng Khánh nửa bước. À, nói đúng hơn là chúng không dám bước chân vào địa phận của anh tớ, Lâm Tử Thư cũng không ngoại lệ.”

Chương 62

Thừa nhận tình cảm rồi... sao?

Thực ra khi Lý Đồi Đồi xử lý công việc thao tác rất nhanh nhẹn dứt khoát. Điều này tôi đã nghe Bồi Bồi nói qua rất lâu trước đây.

Vào những ngày đầu thành lập Liên hiệp Phi nhân loại Thế giới, những kế hoạch thanh trừng và ám sát mà Lý Đồi Đồi tham gia hay bày ra nhiều không đếm xuể. Trong những sự kiện đó, Lý Đồi Đồi hết như một con sói mãi mãi độc hành trong màn đêm và nhìn mọi thứ bằng đôi mắt đỏ tươi như máu.

Nhưng thái độ Bồi Bồi khi nhắc đến những việc này chẳng khác gì đang kể chuyện, còn tôi cũng hết như đang nghe kể chuyện.

Tôi không tài nào hình dung được mối liên hệ giữa con người “độc ác”, lưu manh giả dạng trí thức luôn đeo gọng kính vàng kia với nhân vật chính trong câu chuyện của cô ấy.

Suy cho cùng...

Từ lúc tôi quen biết với Lý Đồi Đồi, tất cả những gì tôi biết về công việc của hắn đó là hoặc bắt giam những tên ma cà rồng buôn lậu bột máu hoặc giúp đỡ các phi nhân loại làm hoạt động công ích. Hơi nghiêm trọng hơn là chuyện bắt nạt ở trường học ma cà rồng. Chỉ có vài lần mới đáng được xem là đáng sợ, tiêu biểu là vụ Vệ Vô Thường và vụ liên quan đến những kẻ thoát ly lần này.

Bất kể là chuyện gì, nói nghiêm túc thì tôi chưa từng thấy qua bộ dáng đại khai sát giới của Lý Đồi Đồi.

Cho nên khi Bồi Bồi nói với tôi lần này Liên hiệp Phi nhân loại Thế giới ra lệnh Lý Đồi Đồi xử tử 50 kẻ thoát ly, tôi đã ngẩn người rất lâu.

“Anh ta tự tay giết hết 50 người đó sao?”

“Không”, Bồi Bồi nhấn mạnh, sau khi nghĩ một chốc, cô ấy giải thích thêm, “Là người chịu trách nhiệm giám sát tử hình ấy.”

Câu nói này với tôi vừa xa lạ lại vừa khủng khiếp. Tôi im lặng hồi lâu sau đó mới run rẩy hỏi, “Chỉ... chỉ vì muốn báo thù cho tôi, mà giết tận 50 người?”

Bồi Bồi nhìn bộ dáng co ro vì sợ hãi của tôi bất giác bật cười, “Đương nhiên không hoàn toàn chỉ để báo thù cho cậu đâu! Tuy bọn chúng bị bọn tớ bắt, nhưng muốn bọn chúng chết là ý của cấp trên. Liên hiệp Phi nhân loại Thế giới thành lập bao lâu rồi ấy vậy mà vẫn còn có người dám âm thầm tập trung nhiều kẻ thoát ly đến thế, hơn nữa còn dám trong địa phận của Hiệp hội bắt người đi. Điều này chẳng khác gì như giáng một cú tát vào mặt chúng tớ và cấp trên. Nếu trốn được thì coi như bọn chúng mạng lớn, nếu không, cấp trên không diệt trừ hết mới lạ.”

Tôi xem xét tổng hợp lại lịch sử nhân loại, gật đầu nói, “Cuộc chiến nào cũng thế.”

“Hơn nữa 50 tên bị bắt lại chẳng có kẻ nào tốt đẹp, chuyện xấu chúng làm có hàng đồng, chẳng biết đã giết bao nhiêu đồng bào của cậu rồi nên chúng dù chết cũng chưa hết tội.”

Tôi lại hỏi, “Vậy sau này, những kẻ thoát ly không dám bén mảng đến nữa phải không?”

“50 tên ăn thua gì, ngày đó cậu và Lý Đồi Đồi ở dưới hang động trong núi nên không biết tình hình bên ngoài. Lúc tớ dẫn theo người đến truy sát, căn biệt thự rộng thênh thang kia thật sự hỗn loạn đến gà bay chó sủa. Bọn chúng không đông bằng bọn tớ nhưng cũng không hẳn là ít, có thể nuôi chừng ấy người, kẻ đứng sau nhất định có thể lực khủng khiếp. Hơn nữa, nếu giết hết 50 kẻ kia là xong chuyện thì anh tớ sớm đã đến tìm cậu rồi”. Nói đến đây, Bồi Bồi nhướn nhướn mày nhìn tôi, “Cho nên tớ mới nói, anh tớ rất quan tâm cậu.”

“Tớ nói thật cho cậu nghe, Hiệp hội của chúng tớ đã bình yên biết bao năm tháng rồi, chó được nuôi cũng đâm lười biếng. Tinh thần nhiệt huyết nhất thời của mọi người đã hết nên họ không muốn làm gì nữa. Khi giết xong 50 kẻ kia, cấp trên hết tức giận, bọn tớ cũng hết tức giận, nên quyết định tạm thời gác chuyện này lại. Nhưng anh tớ thì khác, quyết làm đến cùng”. Bồi Bồi cười ái muội nói, “Chỉ vì báo thù cho cậu thôi đó.”

Tôi chớp chớp mắt, nghe đến nỗi ngẩn ngơ, “Vì thế...”, tôi đoán hướng phát triển của sự việc, “Anh ta tự mình đi khiêu chiến sao?”

“Không chân thành đến mức độ đó đâu”, Bồi Bồi cong môi cười, “Anh ấy thả một tên đi.”

“Thả đi á?”

“Ừ, trước lúc hành quyết, vờ như thiếu sót thả một tên đi. Sau đó tên may mắn thoát chết kia liền chạy trốn. Cậu đoán hắn sẽ chạy đi đâu?”

“Về... sào huyết của bọn chúng?”

“Cũng có thể nói vậy. Đó là nơi chuyên cung cấp tình báo của những kẻ thoát ly. Nhưng đối phương quả thật vô cùng độc ác, tên kia vừa chạy về liền bị giết ngay lập tức và nơi ấy cũng nhanh chóng bị phá hủy.”

“Vậy đầu mối đã đứt rồi, sau này phải làm sao?”

“Cũng phải cảm ơn hệ thống giám sát của nhân loại các cậu. Chúng tớ thông qua đó điều tra suốt nửa tháng trời cuối cùng cũng xác định được kẻ đã phá hủy nơi tiếp ứng kia. Từ đó lần theo dấu vết và truy ra được sào huyết thứ hai của chúng ở Trùng Khánh. Một lần công kích vào lại bắt được thêm khoảng 100 tên nữa, tất cả đều dẫn đến phiên tòa xét xử của Liên hiệp Phi nhân loại. Sau đó chúng tớ lấy hết các tài liệu ở đó và đốt trụi căn nhà. Tiếp đến, căn cứ theo các tài liệu trên mà diệt trừ được gần 20 căn cứ lớn nhỏ trên toàn Thế giới của chúng. Đúng là không rõ cũng chẳng khác gì không biết, đến tận thời đại này rồi mà vẫn còn nhiều kẻ thoát ly đến thế.”

Bồi Bồi nằm gác một chân lên gối, tự mồm nói, “Nhưng qua sự việc lần này, những kẻ thoát ly kia nhìn chung đã quá bất cẩn. Tên Lâm Tử Thư đó gây ra chuyện lớn như thế ắt hẳn cũng phải trải qua những ngày không mấy tốt đẹp trong nội bộ của hắn.”

Tôi cố gắng tiêu hóa tất cả sự việc, “Chỉ trong vòng mấy tháng, các cậu thế nhưng đã làm được chừng ấy chuyện?”

“Tớ không có tham gia vào”, Bồi Bồi nói, “Tớ còn phải đi dạy, tất cả đều do anh tớ mang theo một bụng lửa giận mà tự tay làm hết. Tớ nghe nói, nhân viên của Hiệp hội hiện tại khi nghe thấy anh ấy nghỉ phép còn vui mừng hơn bản thân họ được nghỉ. Chỉ là, tất cả những việc này sớm đã giải quyết xong từ hơn nửa tháng trước rồi.”

Tôi ngẩn ra, “Xử lý nhanh đến thế sao?”

“Chứ còn gì nữa?”. Bồi Bồi mờ ám nhìn tôi cười, “Anh tởm mấy tháng nay không về nhà một lần. Bận rộn suốt một thời gian, lúc quay về câu đầu tiên hỏi lại là...”, Bồi Bồi hất mặt, học theo điệu bộ của người nào đó, lạnh lùng trầm giọng nói, “Ô Tiểu Tín đâu?”

Không biết vì Bồi Bồi giả vờ quá giống hay do cô ấy miêu tả quá giàu tính hiện thực mà trong chớp mắt, tôi liền tưởng tượng ra được bộ dáng ngày ấy của Lý Đồi Đồi.

Hắn mang theo gọng kính vàng, đứng trước tòa chung cư, sống thưng thẳng tắp, mặt mũi khó chịu, giọng điệu lạnh lùng truy hỏi, “Ô Tiểu Tín đâu?”

Tuy rõ ràng không nhìn thấy hay nghe thấy gì, nhưng câu nói kia như xuyên qua thời gian không gian và bay đến trước mặt tôi, khiến tôi bất giác có chút sợ hãi.

Ô Tiểu Tín đâu?

Cô ấy đi rồi.

Bồi Bồi kể cô ấy nói với anh mình như vậy.

Cô ấy bổ sung thêm, “Tiểu Tín, tởm chưa từng thấy qua biểu tình đó của anh trai mình. Nếu nói là lạc lõng và đau khổ thì có chút cường điệu, nhưng sự bình tĩnh và điềm đạm thường ngày của anh ấy đã hoàn toàn sụp đổ. Cảm giác giống như đang ở nơi có ánh nắng ấm áp tháng ba thì bị đẩy đến nơi tuyết phủ đầy trời ấy. Ngay cả ánh sáng lấp lánh thường ngày của gọng kính cũng trở nên ảm đạm.”

“Vì sao cậu...”, tôi im lặng rất lâu rồi hỏi Bồi Bồi, “Vì sao cậu lại nói tởm đi rồi?”

Thật hiếm thấy, Bồi Bồi cũng im lặng không nói. Chúng tôi nằm trong chiếc quan tài để mở, cô ấy quay người, một tay chống đầu nhìn tôi nói, “Tiểu Tín, vì đó là kết luận hợp lý nhất. Trong thế giới của Phi nhân loại, sinh mạng của cậu bị đe dọa, không chỉ mình tởm, ngay cả Mỹ Mỹ, người sói nhỏ thậm chí Vệ Vô Thường đều cho rằng cậu nên ra đi. Tiểu Tín, tởm

biết sinh mạng con người rất mỏng manh và ngắn ngủi, cho nên tớ cũng biết mỗi giờ mỗi phút của cậu đều trân quý hơn chúng tớ nhiều.”

Bồi Bồi vô cùng điềm tĩnh nói, “Quan hệ giữa chúng ta, không đáng để cậu dùng sinh mạng trân quý của bản thân theo đuổi đến thế đâu.”

“Vậy trong sinh mệnh ngắn ngủi của mình, tớ nên theo đuổi cái gì?”

Nếu không theo đuổi những thứ bản thân xem là trân quý, vậy thì cuộc đời này của tôi, ngoài ngắn ngủi ra thì còn gì trân quý nữa?

Tôi và Bồi Bồi nằm trong quan tài bốn mắt nhìn nhau. Sau đó cô ấy bỗng bật cười, “Tiểu Tín, ngày thường cậu tắm ngâm tắm ngâm, nhưng khi thời khắc đến, tớ thật sự thích đôi mắt rực lửa của cậu đấy.”

Tôi xoa xoa mắt mình giải thích, “Tớ xuất viện nhưng không quay về là do ba mẹ tớ, lúc trước tớ có nói với cậu rồi. Mọi người... chắc không cho rằng tớ đang viện cớ chứ?”

Bồi Bồi bĩu môi, lại quay về bộ dáng cà lơ phớt thờ ơ thường ngày, “Anh ấy sau khi nghe nói cậu đi rồi, nhất thời tinh thần trùng xuống và tự nhốt mình trong nhà suốt mấy ngày không ra ngoài. Tội nghiệp Hắc Cầu, lúc anh tớ không có nhà, nó bị bỏ đói đến sắp chết. Mỗi ngày đều chạy lên đây xin đồ ăn, đêm nào cũng khóc lóc phiền chết đi được. Sau khi anh ấy trở về, nó vẫn như cũ lên đây xin ăn, nói rằng chủ nhân nó tiêu đời rồi, hồn đã đi mất rồi.”

Lý Đổi Đổi...

Nhưng Hắc Cầu chính là tình yêu thật sự của anh mà!

“Tớ, người sói nhỏ và Mỹ Mỹ đều đến khuyên nhủ anh ấy, nói rằng chuyện nên như thế. Hiện tại tuy bọn thoát ly đã bị đánh lùi nhưng Tiểu Tín quay về nhà là chuyện cần thiết. Lúc đó anh ấy còn làm căng với bọn tớ, nói mấy người bớt lo chuyện bao đồng, anh ấy vốn không phải đang suy nghĩ việc của cậu. Kết quả, suốt mấy ngày đó đều xin nghỉ làm khiến đám nhân viên ở Hiệp hội mừng chảy nước mắt.”

“Anh ta xin nghỉ sao...”

“Chắc là do đi tìm tung tích của cậu đến phát điên ấy mà”, Bồi Bồi cười nói, “Tớ còn nghĩ rằng anh ấy có thể nhẫn nhịn lâu hơn chứ.”

Tôi trầm mặc, sau hồi lâu, tôi lại nhìn Bồi Bồi, trịnh trọng hỏi cô ấy, “Bồi Bồi, theo những gì cậu nói, nếu như tớ không nghĩ nhiều, Lý Đồi Đồi đối với tớ...”

“Đương nhiên không phải cậu nghĩ nhiều. Ba người còn lại trong nhóm F4 chúng ta sớm đã nói với cậu rồi, chúng tớ đều cảm thấy anh ấy thích cậu.”

Sau khi chuyện này bị người khác vạch trần một cách hợp lý và rõ ràng như thế, trong não tôi như có một tiếng chuông thức tỉnh thật to khiến đầu óc ong ong cả lên.

“Hơn nữa tớ sớm đã cảm thấy, Tiểu Tín, chắc cậu sợ phải lòng anh trai tớ phải không?”

“Keng”, tiếng chuông kia lại một lần nữa vang lên một tiếng.

“Tớ...”

Trong chớp mắt, trong đầu tôi xẹt qua không biết bao nhiêu hình ảnh liên quan đến Lý Đồi Đồi khi hắn châm chọc tôi, khi hắn nhìn tôi chăm chú hay khi hắn bảo vệ tôi. Mọi thứ dường như đều đang hiện ra trước mắt.

“Tớ nghĩ... đúng là như vậy thật.”

Khi tôi nói ra câu này, dường như Bồi Bồi sớm đã dự liệu được nên không hề kinh ngạc, song về phần tôi thì đã tự lấy tay che miệng mình.

Bồi Bồi nhìn tôi, qua một lúc biểu tình có chút nghiêm trọng, “Tớ vẫn như cũ chúc phúc cho hai người nhưng mà Tiểu Tín, cậu và anh tớ hoàn toàn khác nhau. Cả về thân thể lẫn tuổi thọ. Nếu cậu muốn vui chơi qua đường vậy thì cứ tiến tới không cần xoắn vì như thế không ai phải chịu thiệt cả.”

“Bồi Bồi...”

“Nhưng nếu cậu nghiêm túc, có rất nhiều chuyện cậu phải xem xét. Không nói cái khác, tớ chỉ muốn nói đến vấn đề, tuy nhân loại và phi nhân loại đã hòa hợp sống chung, nhưng sự tranh chấp giữa các phi nhân

loại vẫn chưa kết thúc, cậu cũng biết được ít nhiều từ sự việc lần này rồi đấy. Lần này, anh tớ ra lệnh xử tử 50 kẻ thoát ly, nếu có lần sau, chắc anh ấy sẽ chính tay mình xử lý chúng. Mà chuyện như thế rất lâu về trước là chuyện bình thường chẳng hiếm lạ. Tiểu Tín, cậu nghĩ cho kỹ, có thể cậu thích anh ấy nhưng cậu có thích cả con người hai tay nhuộm đầy máu tươi của anh ấy không?”

“Tớ...”

Tôi, Tô Tiểu Tín, thanh niên trưởng thành dưới lá cờ Đảng, chưa từng nghĩ đến vào lúc mình phải lòng một người thì cũng là lúc phải đối diện với vấn đề đạo đức, nhân tính nghiêm túc thế này.

Cuộc đời, quả nhiên có hàng ngàn việc mình không bao giờ ngờ đến.

Chương 63

Quà năm mới mọi người ơi, eo ôi Đồi lão bà đáng yêu vch ấy >♡<

Việc tôi không ngờ đến còn có... Vào ngày thứ hai, khi Mỹ Mỹ làm tiệc tẩy trần cho tôi, Lý Đồi Đồi... thế nhưng lại uống say túy lúy.

Sự việc là thế này.

Vốn tôi đã quen với việc thức khuya và theo chế độ ngủ nghỉ bình thường của Bồi Bồi, chúng tôi nói chuyện đến tận 5 giờ sáng mới ngủ. Lúc tỉnh dậy thì đã quá 12 giờ trưa.

Vừa mở mắt, tôi theo thói quen đã nhìn di động, phát hiện mình nhận được rất nhiều tin nhắn và ảnh chụp ở chợ do Mỹ Mỹ gửi đến. Mỹ Mỹ nói, sáng hôm nay cô ấy và A Quý cùng ra sông bắt cá, thu hoạch rất tốt, số tiền bán được cũng không ít nên cô ấy tính mua chút đồ ăn về làm lẩu, coi như làm tiệc tẩy trần cho tôi.

Tôi còn chưa kịp cảm thán khả năng thích ứng siêu tốc của A Quý thì Mỹ Mỹ lại gửi qua một loạt ảnh.

Trong ảnh toàn là cảnh A Quý đứng bên quầy hàng trong chợ, tay cầm linh kính rất nhiều túi nilon.

Dù chỉ nhìn ảnh thôi nhưng tôi có thể tưởng tượng được sự phối hợp tuyệt vời giữa Mỹ Mỹ và A Quý ở chợ... Ừm, tuy khung cảnh phía sau có chút hỗn loạn nhưng lại rất mộc mạc chân thật.

Trong túi của A Quý có rất nhiều rau quả. Mỹ Mỹ hỏi, “Tôi và A Quý đã mua được nhiều đây rồi, cô còn muốn ăn gì khác không để tôi mua.”

Một tấm lòng như thế sao tôi có thể từ chối, vì thế tôi nói mình muốn ăn lòng vịt, tiết vịt và nội tạng bò. Lúc tôi nhắn tin đã đánh thức Bồi Bồi bên cạnh, cô ấy không hề khách khí giành lấy điện thoại từ tay tôi, luyện thuyên nói một tràng, nhìn chung cô ấy toàn nhắn các loại thịt.

Khi cô ấy nhắn xong list đồ ăn, vừa muốn bỏ di động xuống, hai mắt bỗng sáng lên. Bồi Bồi quay đầu nhìn chằm chằm tôi, “Tiểu Tín lần này

có thể quay lại công lớn thuộc về anh tôi, Lý Đổi Đổi. Mỹ Mỹ bữa tiệc này cô cũng mời anh ấy đi.”

Mỹ Mỹ cũng vô cùng sáng khoái đáp ứng, “Được đó, vậy nhờ Tiểu Tín thông báo một tiếng với Lý Đổi Đổi nhé”. Khi tôi đang muốn từ chối thì bên kia đã nhanh chóng gửi đến một đoạn ghi âm, “Di động sắp hết pin rồi đừng nhắn tin nữa, tôi tiếp tục đi mua đồ ăn đây.”

Sau đó cô ấy gửi đến một sticker hình con chó mặt vàng với nụ cười mỉm quỉ dị.

Tiếp đến giao diện chat chìm vào im lặng.

Tôi hết nhìn di động rồi quay sang nhìn Bồi Bồi, người đang há miệng ngáp, “Hai người cùng ngủ trong quan tài quả là chật chội. Tớ nướng thêm chút nữa đây. Cậu đi mời anh tớ đi, mau lên”. Cô ấy vừa nói vừa đẩy tôi ra khỏi cửa.

Bị đuổi ra khỏi cửa, tôi đứng bên ngoài phòng Bồi Bồi nhìn nơi vốn gọi là nhà của mình nay đã bị hư hại đến không rõ hình dạng. Cánh cửa sắt cũ kĩ bị cây xà nhà đâm thủng một lỗ, gió không ngừng luồn vào khiến cửa không ngừng lắc lư, phát ra những tiếng chi nha, tựa như đang cười nhạo sự ngây ngốc của tôi.

Cuối cùng, tôi vẫn phải cuốc bộ xuống 8 tầng lầu và đứng trước phòng Lý Đổi Đổi.

Tôi đứng đó chần chừ rất lâu, sau những chuyện nghe được đêm hôm qua, tôi đang xem xét mình có nên xé bỏ lớp màn ngăn cách giữa mình và Lý Đổi Đổi hay không.

Có những chuyện dù biết rõ nhưng vẫn để yên sẽ không sao, cả hai đều có thể qua được ngày tháng. Nhưng một khi đã làm rõ rồi, hoặc sẽ được một khởi đầu mới hoặc sẽ càng tồi tệ hơn.

Hơn nữa, như Bồi Bồi đã hỏi tôi đêm qua, giữa tôi và Lý Đổi Đổi còn tồn tại rất nhiều vấn đề, những thứ không thể biến mất chỉ vì một câu “em thích anh” nếu chúng tôi ở bên nhau. Chúng vẫn hiện diện, còn tôi lại chưa nghĩ thông suốt.

Còn cả tuổi thọ của tôi cùng đặc trưng của hắc...

Khi tôi đang đau đầu nhức óc đứng trầm tư trước cửa phòng Lý Đối Đối, từ phía sau bỗng có một đệm thịt mềm mềm giẫm lên cổ. Tuy nói là đệm thịt nhưng lực lại không hề nhỏ, kèm theo đó là câu nói cố tình kéo dài của Hắc Cầu, “Đm.”

Thế là đầu tôi đâm sầm vào cửa phòng Lý Đối Đối tạo nên một tiếng “Rầm”, so với gõ cửa thì giống như đang điên cuồng nhấn chuông hơn. Dư âm của tiếng động đó truyền từ trán ra tận sau ót, khiến toàn thân tôi bị chấn động đến tê dại.

Tôi ôm lấy trán ngồi xồm dưới đất không đứng dậy nổi.

Ngược lại con Hắc Cầu kia vô cùng uyển chuyển nhẹ nhàng đáp xuống, sau đó dùng chiếc đuôi đen sì của mình, mang theo sự tức giận vả vào mặt tôi.

“Chủ nhân của ông đời này thật xúi quẩy mới gặp phải cô!”, Hắc Cầu đứng trước mặt tôi mắng, “Cái thứ gà nhép như cô sống trên đời không thấy lãng phí cơm gạo à? Khiến cho ông đây còn chẳng có đồ để ăn! Đmm!”

Trên thế giới này vẫn còn 7 tỷ người khác đang lãng phí tài nguyên mà...

Tôi chưa kịp nói câu phản bác trên thì đột nhiên cửa phòng Lý Đối Đối ở phía sau bị đẩy ra, trùng hợp tôi lại đang ngồi dựa lưng ở đó. Chính vì thế tôi bị hấn ta vô tình dùng cửa đẩy ngã. Gương mặt tôi nện thẳng xuống sàn, trán một lần nữa bị đập đau điếng.

Tôi không nói gì được, chỉ có thể ôm lấy mặt nằm dài trên đất.

Mọi tâm tình thiếu nữ khi nãy vào giờ phút này đều đã biến thành cát bụi không đáng nhắc đến nữa.

“Con mèo này của anh...”, tôi cố gắng nhin đau, lật người nằm ngửa trên đất nhìn Lý Đối Đối, “Đem hàm quách đi cho rồi.”

Lý Đối Đối liếc Hắc Cầu một cái, chớp mắt nó dẹp ngay bộ dáng kênh kiệu, cả người nó run lên, sau đó nhanh chóng chuồn vào trong phòng.

Tôi ôm lấy trán, chật vật ngồi dậy, “Đối với anh nó là tình yêu đích thực nên tôi biết anh không nỡ. Thế thì cứ giao cho tôi đi, tôi sẽ hàm nó.”

“Tình yêu đích thực của tôi?”, Lý Đồi Đồi nâng gọng kính, đôi mắt khẽ híp lại, “Là Hắc Cầu?”

“Đúng vậy, lúc trước không phải chỉ khi được tình yêu đích thực hôn anh mới... biến lại thành người sao”. Nói đến đây tôi có chút phiền muộn, “Tôi chẳng ăn thua gì, nhưng khi Hắc Cầu vừa liếm anh không phải anh liền biến trở lại sao?”

Lý Đồi Đồi nhìn tôi nửa ngày như thể tôi vừa kể một câu chuyện cười.

Nhưng hắn lại chẳng hề thấy buồn cười.

Sau hồi lâu, hắn hít sâu vào một hơi rồi quay đầu đi, thở ra một hơi thật dài rồi lại nhanh chóng hít sâu vào lần nữa. Khi tâm tình dường như đã bình ổn trở lại, hắn lạnh lùng, không chút cảm xúc nhìn vết sưng tấy trên trán của tôi. Đừng nói là đỡ dậy, ngay cả một ngón tay hắn còn không chìa ra, “Mới về có một ngày, cô lại có chuyện phiền phức gì đến tìm tôi nữa?”

So với khi nãy, giọng điệu của hắn lúc này dường như có phần gắt gỏng.

Tôi nuốt nước bọt, phát hiện bản thân... đã quen thuộc hơn với Lý Đồi Đồi như thế này.

Đại khái trong nội tâm tôi cũng đang nuôi một chú chó.

Tôi phui phui mắt tự đứng dậy, “Mỹ Mỹ muốn tôi nói với anh tôi nay cô ấy mời mọi người ăn lẩu.”

“Tiền nhà trả hết chưa mà mời ăn lẩu, tôi có cho phép à?”

Tôi nhìn hắn, “Không phải là tôi đang xin phép đây sao?”

Hắn nhìn tôi, qua hồi lâu lại hừ lạnh một tiếng, xoay người vào trong và chỉ để lại câu, “Cấm ăn uống trong nhà.”

Chính bởi câu nói này của hắn và vì chúng tôi cũng không thể ăn trên sân thượng bị phá tan hoang, nên buổi tối đành xuống dưới sân trước chung cư nấu lẩu.

Khi vừa bắt đầu, mọi người đều nghiêm túc ngồi ăn, hết nhúng lòng bò rồi nhúng lòng vịt, nồi lẩu đầy dầu cay xé khiến mặt ai nấy đều đỏ bừng.

Ăn chưa được bao lâu, Vu Thiệu và người sói nhỏ liền bê ra mấy két bia lớn ra.

Sau đó... cục diện bắt đầu không thể khống chế được.

Chiến sĩ đầu tiên gục ngã chính là lão vu bà. Nguyên do không phải vì ông ta uống say mà là vì cười nhạo Bồi Bồi và Lý Đối Đối không dám bỏ tôi vào chén nước chấm nên bị Bồi Bồi đâm cho một quyền ngất xỉu. Những người còn lại... đều uống rất “nghiêm túc”.

Người sói nhỏ thấy có thể uống bia lập tức uống cạn hai ly, sau đó nó liền biến lại nguyên hình và tru lên.

Chính vì thế Lý Đối Đối đã cột nó lại rồi ném sang một bên, cạnh cậu thiếu niên ngoài hành tinh mới dọn đến.

Cậu thiếu niên người ngoài hành tinh kia tên Tiểu Gia, vì lúc nào cậu ta cũng tự xưng như thế. Cậu ta cũng không nói cho người khác biết mình tên gì, cho nên mọi người cứ thế mà gọi A Tiểu... Bởi việc kêu “Gia” là không thể, đời này với mấy phi nhân loại kia lại càng không.

Cậu ta do hậu bối của nhà Vu Thiệu dẫn đến Trùng Khánh, nhờ Vu Thiệu chăm sóc. Chính vì thế Vu Thiệu đành cho cậu ta sống ở chung cư. Nhưng không ngờ đến, cái tên A Tiểu này có sở trường gây họa và thích vượt ngục. Tuy mỗi lần sau khi ra ngoài gây họa đều bị Lý Đối Đối khống chế bắt nhốt nhưng chưa đến hai ngày là cậu ta có thể thoát ra khỏi phòng giam ở Hiệp hội. Kỳ lạ là sau đó cậu ta không chạy đi thành phố khác hay nơi nào đó mà lại quay về tòa chung cư này. Dùng lời của cậu ta diễn đạt thì, “Tiểu Gia đã đóng tiền nhà rồi, không ngủ ở đây thì ngủ ở đâu?”

Những gì cậu ta nói vô cùng có lý.

Nhưng hành động này chẳng khác gì đang thị uy với Lý Đối Đối, còn rất nghiêm túc mà thị uy...

Thật sự hết cách với cậu ta, không biết làm cách nào cậu ta thoát ra khỏi Hiệp hội, cho nên bây giờ dù Lý Đối Đối bắt được cậu ta cũng không thèm mang về đó mà chỉ trói ở dưới lầu, sinh hoạt trong một phạm vi nhất định.

A Tiểu không có sở thích gì khác ngoài ăn uống, giống hệt như Kim Hoa nữ thần. Nhưng nữ thần chỉ ăn như điên khi tỉnh dậy, còn cậu ta khi đói sẽ ăn rất nhiều, cực nhiều, chẳng khác gì một con cá voi. Đối với cậu ta, không hình phạt nào khắc nghiệt hơn việc bị bỏ đói.

Cho nên...

Hiện tại chúng tôi đều tập trung ra ngoài ăn lẩu, Lý Đồi Đồi đem trói cậu ta ở khoảng đất trống gần đó, để cậu ta tiếp tục gào rú trong lúc chúng tôi ăn.

Nếu ai không biết còn sẽ cho rằng Lý Đồi Đồi đang dụng khổ hình với cậu ta.

Nhưng nghe tiếng tru ấy, Lý Đồi Đồi lại ăn rất ngon lành, tựa như một bạo quân đang thưởng thức kiệt tác của bản thân.

Tôi từ tận đáy lòng cảm thấy, trong tim những phi nhân loại thật sự đều tồn tại một ác ma mà chỉ cần có một kẻ hồ nhỏ đều có thể lén ra ngoài.

Ban đầu khi nghe cậu ta gào rú khiến tôi cũng không ăn nhiều được, nhưng kể từ lúc người sói nhỏ uống say, một người một sói bị trói một bên tru tréo, lúc trầm lúc bổng, hệt như đang hát, tôi cũng đã dần dần thích ứng được.

Tôi thanh thoi ăn lẩu và nhìn mọi người uống rượu.

Sau đó, khi Bồi Bồi và Vệ Vô Thường đều uống say, họ bắt đầu thi vật tay. Hai người dùng lực, nín thở đến độ cả mặt đỏ cả lên, sau đó lại tiếp tục ra sức, cuối cùng bắt đầu la lớn, dường như làm vậy để tăng thêm sức mạnh. Bọn họ cứ thế ngồi một góc bàn đấu sức.

Màn hợp xướng thứ hai của bữa tiệc lẩu từ đó xuất hiện.

Trong khung cảnh ồn ào như thế, những tạp âm xung quanh đều biến thành nhạc nền và tôi ăn lẩu càng bình tĩnh hơn.

Qua một lúc lâu, Mỹ Mỹ đã say tí bĩ, cô ấy tựa vào lòng A Quý, khác hoàn toàn với nhóm hợp xướng 4 người kia, bọn họ bắt đầu màn đối thoại đầy tình tứ, “Anh đã phải chịu khổ nhiều rồi.”

“Em cũng vậy.”

“Bị cắt đôi chiếc đuôi nhất định rất đau.”

“Em nhất định cũng cảm thấy như thế.”

Mẹ nó...

Không biết vì sao, nếu ngày trước tôi từng vì câu chuyện của họ mà đau như xé gan xé ruột, thì giờ phút này lại cảm thấy rùng mình.

Tôi cảm chén bước đến bên cạnh Vu Thiệu đáng yêu, nhưng không ngờ tới, khi tôi vừa ngồi xuống, Vu Thiệu đã đưa một tay ra trực tiếp quần quanh eo tôi. Nó ngẩng đầu, gương mặt đỏ bừng nhìn tôi nói, “Chị gái nhỏ ơi, cho em sờ mông được không?”

Cả người tôi nhất thời hóa đá, sau đó cánh tay bị ai đó hung bạo kéo giật lại khiến lưng tôi dán chặt lên một lồng ngực lạnh lẽo.

Khi tôi chưa kịp xoay đầu lại, Lý Đồi Đồi đã kéo tôi rời khỏi bữa tiệc lâu hồn loạn.

Hắn không nói gì, chỉ kéo tôi đi về phòng của hắn, mở cửa, bước vào, đóng cửa, khóa lại...

Hả?

Chờ chút?

Tôi hoảng hốt nhìn ra đằng sau thì thấy Lý Đồi Đồi đã gài cả khóa chống trộm lên.

Anh gài cả khóa chống trộm làm gì?

Tôi ngẩng đầu và lập tức cảm nhận được hơi thở của Lý Đồi Đồi đang phả vào trán.

“Ô Tiểu Tín.”

Khi hắn vừa mở miệng thì tôi đã ngửi thấy toàn mùi rượu.

Tôi đẩy ngực hắn để hắn cách xa mình ra một chút. Lúc này tôi mới thấy hai má hắn vì hơi men đã hơi ửng hồng, khác xa với vẻ trắng bệch và lạnh lẽo thường ngày. Gọng kính vàng ngày thường chưa từng rời khỏi vị trí nay đã trễ xuống sống mũi, mang theo vài phần quyền rũ lười nhác.

“Em hãy hôn tôi thêm lần nữa đi.”

Hả?

Cái gì?

Chờ chút!

Anh nói cái gì cơ?

Phi nhân loại các người không có thói quen ép uống như nhân loại hả! Vì sao hết người này đến người khác lại uống say đến nông nổi này chứ?

Chương 64

"Vì em quá ấm áp, nên tôi phải đẩy em ra xa.
Càng gần ánh sáng càng khiến màn đêm của tôi thêm dài đằng đẵng."

Em hãy hôn tôi thêm lần nữa.

Yêu cầu này đưa ra thật bất ngờ và hoang đường biết bao.

Bộ dáng ngẩn người của tôi hình như đã khiến Lý Đồi Đồi hết kiên nhẫn. Hắn nắm lấy cằm, nhìn sâu vào mắt tôi, nói ra từng câu từng chữ,

"Tôi-muốn-em-hôn-tôi."

"Đùng", dường như đang có rất nhiều quả bom thay nhau phát nổ trong lồng ngực tôi. Mắt tôi bất giác đỏ bừng, con hươu trong tim không ngừng chạy loạn như muốn làm tim tôi nổ tung.

"Lý Đồi Đồi...", tôi đặt một tay trên ngực hắn để giữ khoảng cách. Cả cánh tay và từng ngón tay của tôi, chúng đều đang run lẩy bẩy, "Anh đi uống thuốc giải rượu đi..."

"Tại sao?"

Sau gọng kính vắt hờ trên sống mũi, hai mắt hắn híp lại, ánh mắt còn mang theo sự mộng lung và mờ mịt của những người say rượu.

"Bởi vì anh say rồi!"

"Tại sao?", hắn vẫn hỏi tôi, hiển nhiên câu trả lời ban nãy không phải là đáp án cho câu hỏi của hắn.

Tôi khó hiểu nhìn lại hắn, "Cái gì mà tại sao?"

"Tại sao em không chịu hôn tôi?"

"..."

Tại sao ư?

Tại sao khi anh hỏi câu này lại ủy khuất như vậy?

Đây là lần đầu tiên từ trước đến nay Lý Đối Đối dùng giọng điệu như thế nói với tôi nên tôi có chút hoảng loạn. Khi tôi đang muốn quay đầu nhìn sang nơi khác thì cảm đã bị hấn nắm chặt nên tôi chỉ có thể di chuyển nhãn cầu của mình về hai bên, “Này... ừm... này, tôi...”. Khi tôi vừa mở miệng bất ngờ ngửi thấy mùi hôi của nồi lẩu đầy mỡ bò còn vương lại trên người, một sáng kiến liền lóe lên trong đầu, tôi dờ ánh mắt nhìn thẳng vào Lý Đối Đối, “Tôi đã ăn tối!”

Hấn cười lạnh một cái, mặc dù hiện tại ánh mắt mông lung là thế nhưng độ trào phúng trong nụ cười ấy lại không giảm chút nào, “Tối à? Có tính là gì?”

Hấn tiến sát lại gần tôi, môi hấn chỉ còn cách môi tôi trong gang tấc. Sống lưng tôi thẳng tắp đứng dựa sát vào cửa còn trái tim thì nhảy lên kịch liệt tựa như muốn xuyên thủng cánh cửa phía sau.

“Ch...ch... chờ chờ đã”, tôi cố gắng phản kháng lần cuối, “T...t... tại sao, sao một mực muốn tôi hôn anh...”

Lý Đối Đối nhìn tôi rất lâu, “Ô Tiểu Tín, tôi muốn em biến tôi trở lại.”

Câu trả lời này nằm xa tí hàng ngàn cây số với suy nghĩ của tôi.

“Nhưng, nhưng anh... đã không còn là heo nữa rồi”, tôi cẩn thận nhắc nhở hấn sự thật, “Anh đã trở lại là người rồi, sau khi Hắc Cầu liếm anh đó.”

“Hắc Cầu?”

“Đúng, là Hắc Cầu.”

Trong lòng tôi thâm oán hận, cái thứ thường ngày thích xen ngang phá đám mà hôm nay lại không biết chết ở chỗ nào rồi? Tình huống này nếu Hắc Cầu dùng khẩu âm Trùng Khánh nói một câu thôi thì có thể dứt khoát hạ màn sự ám muội này rồi.

Dù sao cũng là khẩu âm Trùng Khánh, thực chất nó không thích hợp cho mấy câu tình ái yêu đương.

“Ha, Hắc Cầu...”, Lý Đồi Đồi thầm nỉ non, “Sao em không chịu hiểu”. Sau đó con say rượu bất ngờ bốc lên, bàn tay nắm cầm tôi thả ra rồi cả người hắn bất ngờ đổ nhào lên người tôi. May mắn lưng tôi đang đứng dựa sát vào cửa, tôi lấy hai tay đỡ lấy vai hắn, miễn cưỡng giữ thăng bằng giúp hắn không ngã.

Hiện tại tuy những vết thương của tôi đã dần lành lại, các chức năng cũng dần phục hồi nhưng bất ngờ phải chịu một trọng lượng lớn thế này đè lên người, những nơi từng bị thương bắt đầu lại đau âm ỉ.

Tôi đứng không vững liền men theo cửa trượt xuống. Lý Đồi Đồi cũng theo đó mà trượt xuống. Tôi ngồi bệt trên đất còn hắn ta thì nằm sát vào lòng tôi, đầu gác trên chân, đỉnh đầu chạm vào bụng. Hắn hơi xoay đầu, tìm một tư thế thoải mái trên người tôi sau đó...

Nhắm mắt ngủ mất tiêu!

Tôi có chút khó xử nhìn tên ma cà rồng đang say giấc trên chân mình, nhất thời không biết nên có phản ứng nào mới phải.

Ngần người hồi lâu, tôi lại than một tiếng. Để giúp hắn có thể ngủ thoải mái hơn tôi muốn giúp tháo mắt kính ra. Nhưng khi tay tôi vừa chạm vào gọng kính thì bất ngờ bàn tay đã bị nắm lại.

“Nhất định em rất ghét tôi.”

Bất ngờ hắn nói ra một câu ấy, dường như đã tỉnh hẳn. Nhưng tôi thừa biết, khi Lý Đồi Đồi tỉnh táo, tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như vậy.

“Tôi không có”, tôi nhẹ nhàng giải thích với hắn, “Từ trước tới giờ tôi chưa từng ghét anh”. Nghĩ một chút, tôi lại nói, “Đương nhiên, trừ những lúc thỉnh thoảng anh đòi tiền nhà hơi thái quá...”

Hắn nắm chặt lấy bàn tay tôi sau đó nhẹ nhàng đặt lên mặt mình. Mũi hắn chạm vào mu bàn tay tôi và khẽ cọ sát vài cái, “Em rất ấm áp, cho nên tôi phải đẩy em ra xa.”

Tôi... rất ấm áp sao?

Đối với ma cà rồng, có lẽ tất cả nhân loại đều rất ảm áp. Dòng máu nóng hổi là thứ duy trì sinh mệnh của chúng tôi cho nên điều đó, từ nơi sâu thẳm nhất, đã hấp dẫn bọn họ.

“Tôi biết, tôi biết mình sẽ mê luyến thế nào”. Hắn vẫn nắm tay tôi, tựa như muốn đem nó giấu sâu vào ngực. Lúc này, tay tôi đang bị hắn kéo nên lưng hơi cong xuống, gương mặt lại lần nữa cảm nhận được hơi thở của hắn.

Hắn nằm trong lòng tôi, và tôi đang từ trên cao nhìn chăm chăm vào mắt hắn. Bất ngờ đôi mắt hắn chậm chậm mở to và nhìn lại tôi.

“Ô Tiểu Tín. Tôi có thể chịu đựng sự cô đơn đến vô tận nhưng không thể chịu đựng được cảm giác lạc lõng khi có rồi lại đánh mất”. Trong mắt hắn bây giờ là một mảng tối đen, tôi không thấy được hình bóng mình cũng không thấy được thần trí của hắn. Nhưng tôi tin rằng những gì tôi đang nghe thấy chính là những lời tận trong thâm tâm hắn.

“Càng gần ánh sáng sẽ chỉ càng làm màn đêm của tôi thêm dài đằng đẵng.”

Bởi vì câu nói này của hắn tôi đã thất thần.

Tôi nghĩ, quả nhiên câu “Em thích anh” kia, vẫn không nên nói ra thì hơn.

Tôi là một nhân loại tham lam và không bao giờ biết đủ. Tôi không tự tin để nói với Lý Đồi Đồi rằng, “Anh yên tâm, chúng ta cứ hãy ở bên nhau đi, em sẽ mãi mãi yêu anh”. Không cần nói từ “mãi mãi” của chúng tôi khác nhau thế nào, chỉ nói trong thời hạn “mãi mãi” của tôi, tôi còn không dám đảm bảo sẽ có thể mãi mãi yêu hắn.

Mà Lý Đồi Đồi thì...

Tôi vốn luôn cho rằng, muốn nhìn thấu một người thì không nên nghe những gì người đó nói mà nên nhìn những gì người đó làm. Những gì tôi thấy ở Lý Đồi Đồi đến thời điểm hiện tại đó là hắn vẫn còn vẫn vương một người con gái không may bị bệnh mà qua đời trong thời chiến loạn.

Tuy không biết giữa họ đã xảy ra chuyện gì nhưng tôi biết từ đó đến nay cũng đã gần 100 năm rồi. Hắn vẫn luôn ghi nhớ trong lòng mãi không

quên.

Tôi... cũng muốn hấn nhớ đến mình 100 năm, thậm chí lâu hơn nữa chẳng?

Thân là con gái, tuy nghĩ thế cũng rất vui nhưng tôi có tư cách gì khiến hấn phải nếm trải cảm giác lạc lõng của việc “có rồi lại đánh mất”?

Cho nên, không nói ra vẫn tốt hơn!

Tôi tiếp tục im lặng, Lý Đồi Đồi cũng không nói gì thêm. Qua một lúc lâu, bàn tay đang nắm tay tôi của hấn dần buông lỏng, hai mắt lần nữa nặng nề khép lại. Tôi rút tay mình ra khỏi tay hấn, lần này khi tôi giúp hấn cởi kính ra, hấn không có thêm bất kì hành động gì nữa.

Sau một hồi lâu, hô hấp của Lý Đồi Đồi bắt đầu ổn định trở lại.

Hơi thở của hấn rất mát, phát ra từ hàn ý trong người hấn, khiến tôi không kiềm được trong màn đêm đen kịt có chút lạnh lẽo.

Bỗng nhiên không biết bắt nguồn từ suy nghĩ gì, tôi có chút quan tâm đến sự lạnh lạnh từ hơi thở ấy. Tôi cong lưng, thuận theo tư thế hấn đang nằm ngủ trong lòng mình, tựa như chuồn chuồn lướt nước, tôi nhẹ nhàng đặt môi mình chạm lên môi hấn, tựa như muốn truyền chút hơi ấm của mình qua.

Suy cho cùng đêm nay, chỉ trời biết đất biết tôi biết, ngay cả hấn cũng không biết.

Vào khoảnh khắc tiếp xúc với cánh môi mỏng lạnh lẽo kia, tôi bất giác hồi thần.

Tôi giật bắn người dậy, sau đó sững sờ nhìn Lý Đồi Đồi.

Tôi đang làm gì thế này? Cường hôn kẻ say rượu sao?

Tôi ngồi ngẩn ngơ trong phòng, nhìn gương mặt say ngủ của Lý Đồi Đồi, nghe tiếng đồng hồ tí tách, rất lâu rất lâu sau vẫn không làm gì.

Hấn không biết đâu, chắc chắn là như thế, nếu không hấn sớm đã nhảy dựng lên rồi.

Tôi an ủi bản thân như thế, đến tận khi hai chân đã tê rần không còn cảm giác, các khớp xương truyền đến từng đợt đau nhức, tôi mới ý thức được thân thể mình không chịu đựng được việc ôm hân ngồi cả đêm như thế này. Chính vì lẽ đó tôi hơi đẩy Lý Đồi Đồi ra xa.

Hân hừ hừ hai tiếng, tôi nhìn hân với tâm tình vô cùng phức tạp nhưng giống như hành động bộc phát ban nãy tôi lại nói:

“Lý Đồi Đồi, anh về quan tài ngủ đi”, tôi mở miệng gọi hân nhưng hân như cũ chỉ hừ hừ vài cái. Tôi thở dài, “Sao lại uống nhiều thế này chứ...”

Trước tiên tôi đặt đầu hân xuống đất, sau đó cố gắng đứng thẳng người dậy. Ngay lập tức một cảm giác tê rần như bị hàng ngàn con kiến chạy qua truyền đến. Sau hồi lâu, khi cơn đau qua đi, tôi mới nửa đỡ nửa lôi hân từ ngoài cửa vào phòng. Bất luận thế nào tôi vẫn không đủ sức đặt hân vào quan tài vì thế tôi trải một tấm chăn bông trên đất, lôi hân lên đó rồi cuộn lại chả khác gì một khúc giò chả.

Như thế này nhìn cũng giống một cỗ quan tài lắm.

Tôi nhìn Lý Đồi Đồi đang say giấc, để tránh bản thân sẽ có thêm bất kì hành động gì quá phận, tôi nhanh chóng bước ra khỏi phòng.

Sau khi rời khỏi phòng Lý Đồi Đồi, tôi thở ra một hơi dài, đang tính xóa bỏ hết chuyện đêm nay vì dù sao cũng chẳng ai thấy...

“Tôi đã thấy hết rồi.”

Bất ngờ một giọng nói ... truyền đến từ phía sau khiến tôi hốt hoảng nhảy dựng lên. Nhưng khi tôi quay người lại nhìn về hướng phát ra âm thanh ấy thì lại chẳng thấy gì.

“Đừng sợ, tôi sẽ không nói với ai đâu, tôi sẽ giữ bí mật giúp em.”

Âm thanh ấy lại bất ngờ truyền đến từ góc chạc ba lầu hai. Tôi nhanh chóng ngẩng đầu lên nhưng chỉ kịp nhìn thấy một góc áo khoác màu đen xẹt qua trong không gian tranh tối tranh sáng.

Đó là...

Là tình yêu không dám tin của tôi!

“Đợi đã...”, tôi muốn gọi anh ấy lại, nhưng khi đuổi đến lầu hai thì ở đó trống trơn không thấy một bóng người, ngay cả một chút tiếng động cũng chẳng có, dường như hai câu vừa nãy tôi nghe chỉ là ảo giác, “Đúng là... xuất quỷ nhập thần.”

Không phải Lý Đồi Đồi nói những phi nhân loại bình thường không thể đến gần tòa chung cư này sao?

Anh ấy rút cuộc là ai?

Vấn đề mà tôi trần trở bấy lâu nay, đương nhiên hiện tại vẫn chưa có đáp án. Nhưng bên ngoài lại bất ngờ truyền đến một tiếng hú dài ai oán khiến tôi hồi thần.

Bữa tiệc lầu của họ... vẫn còn tiếp diễn sao?

Tôi xuống lầu bước ra ngoài, sân trước một bãi bừa bộn, người sói nhỏ hú mệt liên say tí bĩ ngã vật xuống đất ngủ ngon lành. Mỹ Mỹ và A Hứa dìu nhau nằm trên bàn. Vu Thiệu nằm vắt trên chân của lão vu bà đã chìm vào hôn mê, tuy hai mắt nó lim dim không mở nổi nhưng miệng vẫn còn sức thét lên, “Chị gái nhỏ ơi chị gái nhỏ”, đồng thời tay nó không ngừng mò mẫm lông chân phía trong áo ngủ của lão vu bà.

Tôi nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng Vệ Vô Thường và Bồi Bồi ban nãy còn chơi vật tay đâu. Song nghĩ lại hai người đó chắc cũng không thể xảy ra chuyện gì nên tôi mặc kệ. Còn chủ nhân của tiếng hú vừa rồi lại chính là A Tiểu, người từ đầu đến cuối không ăn được miếng nào.

Bởi vì đói nên tần suất hú lên cũng giảm xuống đáng kể.

Tôi xem xét xung quanh, quyết định dìu từng người về phòng. Mỹ Mỹ và A Hứa ở tầng thấp nhất, họ cũng không quá say nên tôi gọi Mỹ Mỹ dậy, để họ tự dìu nhau về.

Trên đầu lão vu bà sừng một cục tròn vo do khi nãy bị Bồi Bồi đập, nhìn chắc không tỉnh dậy nổi nên tôi kéo ông ấy cùng Vu Thiệu, từng bước nặng nhọc bước lên lầu và quăng trước cửa phòng, đợi khi nào họ tỉnh dậy thì tự mở cửa vào.

Người sói nhỏ vai u thịt bắp, tôi không định đả động đến nó vì phòng nó chưa chắc đã sạch hơn ngoài này.

Chỉ còn lại một mình A Tiểu...

Cậu ta vẫn đang bị roi của Lý Đồi Đồi trối lại, ngay cả kêu cũng không còn sức...

Tôi quay đầu nhìn, thấy nồi lẩu trên bàn còn rất nhiều đồ ăn, nếu vớt đi cũng rất lãng phí mà để sang ngày mai cũng không thể ăn được nữa. Vì thế tôi cầm một cái tô, vớt toàn bộ đồ thừa trong lẩu ra và bung đến trước mặt A Tiểu.

Người thấy mùi thơm, A Tiểu bất ngờ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cái tô của tôi.

“Đồ ăn còn thừa bấy nhiêu đây. Dây của Lý Đồi Đồi tôi không thể tháo ra nên tôi dứt cho cậu ăn nhé.”

“Được được”, cậu ta gật đầu lia lịa, tôi chẳng khác gì đang dọn dẹp vệ sinh, gom hết rau cải thịt thà dứt vào miệng cậu ta.

Mỡ bò trong nồi lẩu lúc nguội khiến nước lẩu hơi đặc lại và giữ cho đồ nhúng không chìm xuống, bao gồm luôn cả hoa hoi, ớt và một đồng rau thơm. Cậu ta ăn ngấu nghiến, cay đến độ mặt đỏ bừng nhưng tôi vẫn tiếp tục dứt cho cậu ta. Nhìn thật chẳng khác gì Mãng Tử của Bôi Bôi, ăn không thèm nhai mà chỉ chăm chăm nuốt.

Sau khi dứt hết một tô đầy, cậu ta xem ra vẫn chưa thỏa mãn.

“Hết rồi.”

Khi tôi bung cái tô đang định bước đi thì bỗng cậu ta gọi ngược tôi lại, “Cô có phải là Tô Tiểu Tín không?”

“Ừ, tôi vốn sống trong căn phòng bị cậu phá nát đấy...”. Tôi vốn muốn nói thêm mấy câu để phàn nàn về những gì cậu ta làm song chưa kịp nói hết câu, A Tiểu đã mở miệng chen ngang, “Cô có muốn kết hôn với tôi không?”

Tôi, “...”

Hiện tại trên thế giới này chỉ còn mình tôi là người có tư duy cứng nhắc chậm chạp ư? Tại sao cấp độ của những lời tôi nghe được trong đêm nay lại ngày càng nhảy vọt vậy?

Chương 65

Đã có xxoo? =)) Đoán xem?

Tôi đương nhiên phải từ chối rồi!

Sau đó mặc kệ cậu ta có kêu réo thế nào, tôi đi thẳng một mạch lên lầu. Những phi nhân loại này rất thích nông nổi, bất kể là lời nói hay hành động đều tùy hứng. Chính vì lẽ đó tôi không hề để chuyện “cầu hôn” kia trong lòng.

Khi về đến phòng Bồi Bồi chỉ thấy con Mãng Tử đang nằm cuộn tròn trong ổ ngủ, hoàn toàn không thấy bóng dáng cô ấy đâu. Sau khi tắm rửa xong, tôi ôm lấy chăn, chui vào trong quan tài, chúc Mãng Tử ngủ ngon xong liền đi ngủ.

Trước khi chìm vào giấc ngủ tôi miên man nghĩ, ngủ trong quan tài của ma cà rồng lâu rồi nhưng lại chẳng thấy nó đáng sợ hay khó ngủ, thậm chí còn cho người khác cảm giác an toàn.

Ngày hôm sau, tôi bị người ta lôi ra khỏi chiếc quan tài mang đến cảm giác an toàn kia.

Khi tôi còn đang mù mịt chưa tỉnh hẳn thì đã bị ai đó xem như miếng rác ném trên đất. Tôi ôm lấy chăn, lăn hai vòng rồi đụng phải cái ổ của Mãng Tử. Nó có vẻ không vui, nhảy dựng lên và giẫm vào mặt tôi. Con chó Alaska này của Bồi Bồi vừa mập vừa khỏe, chỉ cần một bàn chân của nó đã to bằng gần nửa mặt tôi, mặt tôi bị nó giẫm đến muốn biến dạng.

“Uhm...”, tôi ôm lấy mặt ngồi dậy, “Bồi Bồi...”

Tôi xoa xoa mặt quay sang nhìn thì thấy Bồi Bồi như một cơn gió bay thật nhanh vào quan tài, sau khi đóng nắp lại, cô ấy nằm ở trong đấy run bần bật từng cơn...

Thật ra sau khi quan tài bị đóng lại tôi không nhìn thấy được cảnh cô ấy run rẩy, nhưng sức lực của cô ấy quá lớn, khiến cả quan tài cũng phải rung theo. Mãng Tử không biết gì, chỉ thấy Bồi Bồi về nhà nên rất vui

vẽ. Nó thè lưỡi, leo lên quan tài, sau đó cả thân người cũng rung lên từng cơn.

“Bồi Bồi?”, tôi đến bên cạnh, gõ gõ lên nắp quan tài, “Cậu sao vậy?”

Nghe thấy giọng của tôi, độ rung lắc của quan tài mới giảm đi đôi chút, sau đó, nắp dần dần hé mở, lộ ra gương mặt đầy sợ hãi của Bồi Bồi, “Tiểu Tín...”

“Hả?”

“Tớ tiêu rồi.”

“Sao vậy?”

“Tớ đã thành cường nữ cường gian rồi.”

Một câu nói chỉ với vài từ đã đủ khiến não tôi như nổ đùng một tiếng. Nửa ngày sau, tôi mới phản ứng lại được,

“Hả? Ai cơ?”

“Tớ...”, cô ấy run rẩy tự chỉ vào mình, “Tớ cùng... Vệ Vô Thường đã...”. Cô ấy nhìn tôi rồi dùng một khẩu hình khoa trương, vô thanh nói, “Làm rồi”. Chỉ hai chữ thôi, kết hợp với biểu tình sợ hãi của cô ấy, nhìn chả khác gì đang đóng một bộ phim kinh dị.

Tôi im lặng nhìn cô ấy, cô ấy cũng im lặng nhìn tôi.

Sau đó rất lâu, đại não của tôi mới tiêu hóa hết thông tin trên, tôi xoa xoa đầu mày, “Không thể nào... anh ta, không phải là người chết sao?”

“Đúng vậy!”, Bồi Bồi bật nắp quan tài ra, ngồi dậy rồi dùng vẽ mặt vừa ủy khuất vừa phẫn nộ nói, “Một con cương thi sao có thể...”. Nói đến đây cô ấy bất ngờ khựng lại, không biết nghĩ đến điều gì, ánh mắt có vẻ mông lung, đôi gò má vốn dĩ nhợt nhạt của ma cà rồng có chút hồng lên. Sau đó cô ấy khẽ ho một tiếng, “Nhưng mà, tớ đã phạm pháp rồi”. Cô ấy lại thở dài bứt tóc, “Chắc nữa anh tớ nhất định sẽ đến bắt tớ.”

“Tiêu rồi tiêu rồi tiêu rồi”, miệng Bồi Bồi tuôn một tràng hai chữ trên, dường như đã không còn chịu sự khống chế của đại não.

Tiếng gõ cửa vẫn vang lên không dứt, tiếng lâm bẩm của Bồi Bồi cũng thế.

Tôi nghĩ, cô ấy cũng không thể cứ trốn tránh cả đời, việc này phải được giải quyết. Hơn nữa người đến chưa hẳn là Lý Đồi Đồi.

Tôi hỏi, “Ai đó?”, sau đó bước ra cửa.

Tiếng gõ cửa ngừng lại chốc lát, sau đó một âm thanh vô cùng trầm ồm vang lên, “Ô cô nương, là tôi, Vệ Vô Thường. Tôi đến gặp Lý Bồi Bồi.”

Ồ...

Tay tôi đặt trên nắm cửa nhưng không mở vội mà quay sang nhìn Bồi Bồi.

Bồi Bồi nhanh chóng kéo nắp quan tài lại và nằm vào trong, “Không không không, bảo anh ta đi đi, để anh ta tố cáo tôi cũng được. Tôi bị bắt giam cũng chả sao, đừng để anh ta gặp tôi, không gặp đâu không gặp đâu”

Tiếng của cô ấy rất lớn, tôi nghĩ cách một cánh cửa, Vệ Vô Thường vẫn có thể nghe được.

Bên ngoài im lặng rất lâu, sau đó lại nói, “Ô cô nương xin hãy để tôi vào, tôi nhất định phải gặp cô ấy.”

“Không gặp! Tuyệt đối không gặp!”

Tôi dường như bị kẹp giữa cánh cửa và nắp quan tài, làm thế nào cũng không ồm.

Lần này, bên ngoài sau khi im lặng trong phút chốc, Vệ Vô Thường nói, “Ô cô nương, xin đứng cách xa cánh cửa ra một chút”. Tôi lập tức đứng xa ra, “Tại hạ mạo phạm rồi”. Lời vừa dứt, chân liền tung ra một quyền khiến cánh cửa phòng Bồi Bồi bật mở tung.

“Tôi khinh!”, Bồi Bồi kinh ngạc đến nỗi ngồi bật dậy. Nắp quan tài bị văng sang bên cạnh, cô ấy và Vệ Vô Thường bốn mắt nhìn nhau, Bồi Bồi có chút tức giận nói, “Anh tôi lúc về thế nào cũng đòi tiền bồi thường cánh cửa đó cho xem, anh phải trả đó!”

Uhm... vào giờ phút này... vẫn nghĩ được đến chuyện đòi bồi thường, Bồi Bồi và Lý Đồi Đồi thật không hổ là hai anh em.

Vệ Vô Thường nhìn cô ấy, gương mặt rất nghiêm túc, hai chân mày thì nhíu chặt vào nhau.

Bồi Bồi và anh ta nhìn nhau một hồi, bất ngờ như nhớ ra việc gì đó, cô ấy liền nhanh chóng nhặt nắp quan tài lên. Vệ Vô Thường thấy thế, liền đưa chân chặn lại. Bồi Bồi cố kéo hai ba lần nhưng sức lực không thắng được Vệ Vô Thường. Cô ấy cắn răng, bỏ nắp quan tài xuống cam chịu hỏi, “Nói đi, anh muốn thế nào? Hôm qua là tôi...”

“Tôi muốn cưới cô.”

Không cần nhiều lời, nhanh gọn dứt khoát, quả là phong cách của Vệ Vô Thường.

Oah...

Tôi đứng bên cạnh nghe câu này đã phải dùng tay che miệng, phát ra một tiếng trầm trồ từ tận đáy lòng.

Bồi Bồi cũng ngẩn ra nhìn Vệ Vô Thường, “Hả?”

Tay áo của cô ấy hơi trễ xuống, lúc này tôi mới thấy chiếc áo thun trên người Bồi Bồi đã bị xé nát tan. Chiếc áo khoác thể thao bên ngoài, phần dây kéo đã bị giật bung, mũ trùm đầu cũng bị xé rách một đường dài và đang treo lủng lẳng trên vai. Khuy quần jean bên dưới đã không còn, chỉ có chiếc khóa kéo miễn cưỡng giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng của cô ấy.

Ồ, từ tình trạng quần áo của Bồi Bồi, nhìn thế nào cũng không nghĩ là cô ấy... “mần” Vệ Vô Thường.

Nhìn hành động chỉnh sửa quần áo trong vô thức của Bồi Bồi, Vệ Vô Thường hơi dờ mắt đi, sau khi hạ quyết tâm lần nữa, anh ta mới quay đầu lại nhìn thẳng Bồi Bồi nói, “Tôi muốn cưới cô, nhanh nhất có thể.”

Bồi Bồi ngẩn ra nửa ngày, ánh mắt chuyển từ ngây ngô đến không hiểu cuối cùng sang cực kì nghi hoặc, “Vệ Vô Thường, chẳng lẽ hôm qua anh bị tôi đẩy vào tường, đầu bị đập đến hư rồi à?”

Oah... đẩy vào tường luôn...

Tôi dùng ngón tay bóp chặt lấy miệng, cố gắng không phát ra âm thanh nào.

Gương mặt của Vệ Vô Thường sau khi nghe xong bất chợt dần đỏ lên. Ánh mắt anh ta lấp lánh, hết nhìn bên cạnh, nhìn Mãng tử, sang nhìn quan tài, nhìn tường nhưng một mực không nhìn Bồi Bồi, “Tôi rất tỉnh táo.”

“Theo tôi thấy thì không”, Bồi Bồi nhìn anh ta, “Nếu anh còn tỉnh táo thì đã gọi người đến bắt giam tôi rồi.”

Lần này đến lượt Vệ Vô Thường thấy khó hiểu, “Vì sao?”

“Là vì tôi ép buộc anh.”

Vệ Vô Thường càng nhúu chặt mày hơn, “Tôi không cho là như thế.”

Bồi Bồi ngẩn ra, cô ấy đập mạnh quan tài một cái rồi quát, “Vậy chẳng lẽ anh cho rằng là anh ép buộc tôi hả?”

Sao ngay cả chuyện này cậu cũng háo thắng thế? Tôi xoa xoa mi tâm, cảm thấy có những lúc bản thân không tài nào hiểu được Bồi Bồi...

Vệ Vô Thường cũng không hiểu nổi Bồi Bồi. Anh ta đoan chính đứng đó, vô cùng cương trực nói, “Tuy hôm qua do uống rượu quá nhiều khiến tôi và cô đều không tỉnh táo. Nhưng chúng ta... Nói cho cùng vẫn là tôi sai, nam nhi chí tại thiên hạ, đầu đội trời chân đất, tôi phải chịu trách nhiệm cho những hành vi hôm qua của mình, cũng phải chịu trách nhiệm với cô, cho nên...”

“Đồ bệnh thần kinh, đồ gia trưởng”, Bồi Bồi phun ra câu này xong liền quay người muốn nhảy từ ban công xuống, xem bộ dạng giống như không muốn cùng Vệ Vô Thường nói thêm gì nữa.

Vệ Vô Thường đuổi theo, nhanh chóng bắt lấy khuỷu tay của Bồi Bồi, “Lý Bồi Bồi!”

Bồi Bồi vùng vẫy một hồi không thoát được càng thêm phần nộ, “Ai cần anh chịu trách nhiệm? Nếu anh đã nghĩ việc hôm qua không phải là tôi ép buộc anh vậy thì chuyện này chẳng liên quan gì đến anh hết...”

“Sao lại chẳng liên quan được?”, Vệ Vô Thường vô cùng tức giận, hai đầu mày như muốn dính chặt vào nhau.

“Liên quan gì chứ? Hôm qua là do tôi muốn, tôi sáng khoái, tôi vui vẻ! Anh chỉ là thuận nước đẩy thuyền thôi!”

Uhm... Đây đúng là những lời Bồi Bồi có thể nói được.

Vệ Vô Thường bị những câu chữ trên chọc giận đến độ không ngừng hít thở sâu, nhưng ngẩn ra cả nửa ngày lại chẳng nghĩ ra được câu nào để phản bác.

Bồi Bồi lại quát anh ta, “Hơn nữa, đã là thế kỉ nào rồi, ai chỉ vì chút chuyện đó mà kết hôn chứ! Buông tay ra, tôi không rảnh nói chuyện với một tên đầu óc cổ hủ!”

“Cô...”, Vệ Vô Thường bị những lời này chặn họng không nói được tiếng nào, Bồi Bồi hất tay, cuối cùng đã thoát khỏi tay anh ta.

Nhân lúc này cô ấy liền nhào người ra ngoài nhảy thẳng xuống tầng trệt, trong tích tắc đã chạy không thấy bóng dáng.

Vệ Vô Thường đứng cạnh bên cửa sổ rất lâu, làn gió xuân âm áp thổi qua khiến tóc anh ta khẽ lay động. Ánh mặt trời chiếu vào những lọn tóc làm hắt bóng lên đôi mắt anh ta khiến tôi không nhìn rõ được cảm xúc bên trong. Tôi chỉ cảm nhận được bây giờ hình như anh ta đã chịu đựng một đả kích rất lớn.

Không những là sự bất lực khi bị Bồi Bồi bỏ lại mà còn là sự bất lực của một người khi bị thời đại bỏ quên.

Cũng đúng thôi, thời đại anh ta sống cách đây đã rất lâu rất lâu về trước rồi.

“Chuyện này...”, tôi nhẹ nhàng mở lời, muốn an ủi anh ta một hai câu.

Nhưng không đợi tôi nói xong, sau khi sự trầm mặc của bản thân bị tôi cắt đứt, anh ta nhìn thẳng về phía tôi, dùng bộ dáng điềm đạm hằng ngày hỏi, “Ô cô nương, thật có lỗi, mới sáng ra đã làm phiền cô nghỉ ngơi. Xin mạn phép hỏi một câu, y phục hằng ngày của Lý Bồi Bồi để ở đâu?”

“À... trong tủ đó đó.”

Vệ Vô Thường đi đến chiếc tủ đặt bên cạnh. Vừa mở cửa tủ ra, vô số những quần áo bị nhét bừa bộn nhún nhúm đổ ụp xuống đất chẳng khác gì một cơn đại hồng thủy. Vệ Vô Thường quan sát một hồi liền nhặt một chiếc áo tay dài và một chiếc quần dài lên. Tiếp đó anh ta nhanh chóng đem đóng quần áo trên đất sắp xếp sơ lược lại theo thứ tự và đặt vào tủ của Bồi Bồi. Sau khi đóng cửa tủ, anh ta xếp bộ quần áo đã chọn ban nãy lại và đựng vào một túi nilon mà Bồi Bồi tùy tiện vứt trong phòng.

“Tô cô nương, cô cứ nghỉ ngơi tiếp đi. Đã đề cô phải chê cười rồi, xin cáo từ”. Sau khi tạm biệt tôi, anh ta chạy nhanh ra khỏi cửa.

Nhìn cánh cửa phòng Bồi Bồi đã bị phá nát, trong lòng tôi có chút không biết phải làm thế nào. Thôi thì dứt khoát... nhờ Lý Đối Đối cho người đến sửa vậy. Tuy bây giờ đã là mùa xuân nhưng ban đêm gió lùa vào vẫn rất lạnh.

Tôi xuống lầu, vừa đến tầng trệt liền thấy Mỹ Mỹ và người sói nhỏ đang vừa đứng đó đánh răng vừa nhìn theo hướng Vệ Vô Thường chạy đi, phỏng chừng họ vừa xem xong một màn kịch hay.

Nghĩ lại cũng đúng, tính lực của phi nhân loại vô cùng lợi hại, trên lầu xảy ra chuyện gì cũng nghe rõ được mười mươi.

“Chào buổi sáng”, hai người họ đều đang ngậm bàn chải đánh răng lên tiếng chào tôi.

“Chào buổi sáng.”

“Tôi thấy chung cư chúng ta sắp có hỉ sự rồi”, Mỹ Mỹ nói xong liền đi lên lầu. Người sói nhỏ gật đầu phụ họa xong cũng nói bước theo sau.

Lúc này, bên ngoài chung cư bất ngờ truyền đến tiếng la của A Tiểu, “Cái gì mà chỉ có một hỉ sự? Có tận hai cái nhé! Ta và Tô Tiểu Tín, chúng ta cũng muốn làm đám cưới.”

Cánh tay đang chuẩn bị gõ cửa phòng Lý Đối Đối của tôi hoàn toàn hóa đá.

Mỹ Mỹ và người sói nhỏ đang đi lên lầu nghe thấy vậy cũng chậm chậm quay đầu sang, ánh mắt tràn đầy vẻ hóng chuyện nhìn chằm chằm tôi.

Một lúc sau, cánh cửa tôi chưa kịp gõ bỗng tự động mở ra.

“Ồ?”, Lý Đồi Đồi đứng trong nhà, hắn vuốt vuốt tóc, đeo kính lên, “Ai có thể nói cho tôi nghe tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không? Điều gì đã khiến cho tòa chung cư của chúng ta chỉ trong một đêm mà có lắm hỉ sự thế?”

Hắn nói xong ánh mắt lại chiếu thẳng vào tôi và dường như trong đôi mắt đó có một con dao đang muốn lột sạch da tôi vậy...

Chương 66

Khi tôi nhìn thấy Lý Đồi Đồi, thứ xẹt qua trong đầu thế nhưng lại là nụ hôn tôi không kiềm lòng được trao hân đêm qua.

Khi ánh mắt bất giác nhìn xuống môi hân, tôi cảm thấy có chút run sợ, xấu hổ và cả mất tự nhiên. Vì thế tôi nhanh chóng dời mắt đi không nhìn nữa, “Tôi... Tôi xuống đây chỉ để nói cửa phòng Bồi Bồi hỏng rồi, tôi không thể gọi thợ bình thường đến sửa...”. Nói đến đây tôi không nhịn được lại quay sang nhìn Lý Đồi Đồi, hân nhú chặt mày, dùng ánh mắt thăm vắn quan sát tôi, tựa như đang suy nghĩ gì đó. Điều này càng khiến tôi thêm lo sợ, “Anh... anh xem xem có cách gì liên hệ gọi người đến sửa đi, chỉ vậy thôi, tôi lên lầu đây”. Vừa dứt lời tôi nhanh chóng muốn chạy đi thì bất ngờ từ xa truyền đến một câu, “Cô muốn sửa cái gì, Tiểu Gia sẽ giúp cô”. A Tiểu ở khoảnh sân trống rỗng cổ hét lên. “Người phụ nữ của ta không thể tùy tiện cầu cạnh người khác.”

Người phụ nữ... của ta?

Tôi bước hụt chân, suýt chút nữa trượt ngã xuống lầu. Mỹ Mỹ nhanh chóng đỡ lấy tôi. Cô ấy nuốt hết kem đánh răng vào miệng chỉ để phát ra hai tiếng cảm khái, “Aiyo”.

"Ha", Lý Đồi Đồi cười lạnh một tiếng, “Việc sửa cửa không gấp, tôi thấy có kẻ cần sửa cái não của mình trước đây.”

Thật hiếm thấy nhưng tôi lại tán đồng với quan điểm này của Lý Đồi Đồi.

Lý Đồi Đồi xoay người đi vào phòng. Tôi có chút hiếu kì nên đưa đầu vào xem thì thấy hân cầm gói bưu kiện chuyển phát nhanh đặt trên tủ giày lên. Sau khi nhanh như chớp xé lớp vỏ ngoài, hân lấy ra một chiếc nhẫn vàng kim kiểu dáng có chút khoa trương.

Tôi ngẩn người, nhớ lúc trước khi chiến đấu với Lâm Tử Thư, pháp khí của Lý Đồi Đồi đã bị nghiền nát thành bột. Vậy cái này... là pháp khí mới của hân ư?

Còn dùng chuyển phát nhanh?

Không biết hẳn có gửi đảm bảo không...

“Thật tốt. Hàng mới gửi đến sáng nay”. Lý Đồi Đồi đeo nhẫn lên, bước ra khỏi phòng, “Dùng đầu của người thử chút vậy.”

“Oah!”, lần này đến lượt người sói nhỏ nuốt bột kem, chỉ thẳng vào chiếc nhẫn của Lý Đồi Đồi và có chút hưng phấn nhảy lên, “Là của đại sư! Là sản phẩm mới của đại sư Giang Linh! Thì ra là ông chủ đại nhân đặt làm!”

Tuy không biết “Giang Linh” mà người sói nhỏ nhắc đến là ai, nhưng nghĩ lại hẳn đó cũng phải là nhà chế tạo pháp khí chuyên nghiệp làm riêng cho Lý Đồi Đồi.

Tên ma cà rồng này quen biết rộng rãi thật ...

Tôi nhìn Lý Đồi Đồi bước về phía A Tiểu, cậu ta ở bên kia quay đầu lại, tựa như trông thấy biểu tình của Lý Đồi Đồi nên sắc mặt có chút biến đổi, “Người muốn làm gì?”. Tôi nghe ra trong giọng cậu ta có chút run sợ, “Ta cảnh cáo người, nếu người dám động tay động chân với ta, ngày mai ta sẽ cho người hủy diệt địa cầu, người tin không?”

“Không tin! Không bằng ngày mai người làm thử xem.”

Nói xong, Lý Đồi Đồi duỗi cánh tay, ánh sáng màu vàng liền biến thành một chiếc roi lượn vòng vòng xung quanh A Tiểu trông rất khoa trương. Rồi đột ngột một tiếng, chiếc roi bỗng hóa thành một sợi dây thừng. Dưới ánh sáng lóa mắt, sợi dây thừng đó quấn quanh người A Tiểu, đúng ngay vị trí màu vàng còn lưu lại do bị Lý Đồi Đồi trói hôm qua.

Pháp khí có thể giúp phi nhân loại phát huy sức mạnh đạt đến cực đại. Pháp khí càng tốt năng lực phát huy càng lớn. Nếu nói chiếc roi hôm qua Lý Đồi Đồi dùng để trói A Tiểu khi không có pháp khí là sức mạnh vốn có thì hiện tại thông qua ánh sáng của chiếc roi tôi nhìn ra được, sức mạnh của hắn tăng lên không chỉ một bậc.

“Chiếc nhẫn này của Lý Đồi Đồi... có phải còn lợi hại hơn cả cái cũ không?”, tôi hỏi Mỹ Mỹ.

Chẳng đợi Mỹ Mỹ trả lời, người sói nhỏ đang đứng bên cạnh đã chen vào, “Điều đó là tất nhiên! Pháp khí lúc trước của ông chủ đại nhân đã

dùng rất rất lâu rồi, không ai biết ngài ấy dùng nó từ bao giờ. Khi xưa pháp khí phải luôn như hình với bóng với phi nhân loại, nhưng thời buổi hiện đại, trình độ chế tạo pháp khí cũng ngày càng tiến bộ nên về cơ bản cứ 10 năm 20 năm đổi một lần. Lúc trước, chỉ dùng một pháp khí xưa cũ như vậy mà ông chủ đại nhân đã lợi hại đến thế. Điều đó phải nói là vô cùng hiếm. Hiện tại ngài ấy còn dùng pháp khí mới nhất do Giang Linh đại nhân làm ra, có thể nói là vô địch!"

"Giang Linh rốt cục là ai?"

"Là nhà chế tạo pháp khí lợi hại nhất thế giới hiện nay!", Mỹ Mỹ giảng giải cho tôi, "Cũng là người thần bí nhất. Nghe nói, từ rất lâu về trước Lý Đồi Đồi đã quen biết Giang Linh, Bồi Bồi kể với tôi thế đấy. Tôi còn cho rằng Bồi Bồi chỉ đang chém gió, không ngờ lại là sự thật."

"A! A! Chiếc roi này còn có gai nhọn đâm Tiểu Gia ta!", Mỹ Mỹ vừa nói xong, bên kia lại truyền đến tiếng quát thịnh nộ của A Tiểu, "Người dám dùng tư hình! Ta sẽ đi tố cáo người với Liên hiệp Phi nhân loại Thế giới!"

Lý Đồi Đồi mặt lạnh tanh nhìn A Tiểu, "Pháp khí mới có những công dụng kèm theo. Đó không phải là ta cố ý nên cứ thoải mái."

"Mẹ nó! Tên ma cà rồng nhà người chơi bắn!"

"Ồ, chơi bắn?", Lý Đồi Đồi xoay chiếc nhẫn, ánh sáng vàng quấn quanh thân A Tiểu càng siết chặt hơn, "Ta chẳng qua chỉ đang chấp hành đúng luật, xử lý tội phạm vượt ngục mà thôi!"

"Mẹ nó! Lý Đồi Đồi, người có phải muốn diệt trừ ta sau đó cướp vợ của ta phải không?"

Tôi, "..."

Tôi không kiềm được tiến về trước hai bước mắng cậu ta, "Ai là vợ cậu chứ?"

"Ai đáp lời ta người đó là vợ ta."

"..."

Không nghĩ đến trong giờ phút này mà logic của cậu ta lại chặt chẽ đến vậy.

Tôi đứng sau lưng Lý Đối Đối chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ nhưng trong đó vẫn có chút, ừ thì, phức tạp kỳ lạ.

Tôi, Tô Tiểu Tín, một cô gái bình thường sống ở Sơn Thành bao nhiêu năm, sau khi trải nghiệm bắt cóc, giam cầm và đứng giữa lằn ranh sinh tử, cuối cùng cũng có ngày gặp phải bước ngoặt cầu huyết thể này.

Nghĩ lại...

Cũng thậm chí có chút sáng khoái.

“Trước khi hai ta kết hôn, người đừng hòng giết ta! Ta sẽ không chết đâu!”

Tên người ngoài hành tinh này đúng là quá tự tin về mạng sống của mình rồi.

“Kết hôn...”, Lý Đối Đối lặp lại hai từ này, hiện tại hắn đang quay lưng về phía tôi nên tôi không nhìn rõ sắc mặt của hắn. Nhưng tôi nghe ra được sự giá lạnh trong giọng hắn, “Được thôi, chỉ cần người chịu xong án phạt tù của Hiệp hội thì muốn làm gì thì làm.”

“Đừng có mà ra vẻ từ bi! Ông đây bị các người phán phải ngồi tù 100 năm, ta nằm lê lết trong đó, lúc được thả ra Tiểu Tín đã chết rồi! Nói cái gì mà muốn làm gì thì làm! Ta thấy do người ghen tức...”

Không để cậu ta nói hết, ngón tay Lý Đối Đối khẽ động, trực tiếp khiến A Tiểu đang quỳ trên đất bị kéo ngã sấp về phía trước, gương mặt cũng bị cào trên mặt đường khoảng nửa mét.

Tôi xoa xoa mặt, nhìn mà thấy đau dùm cậu ta.

Lý Đối Đối không nói gì, lại khẽ động ngón tay, phần đầu của chiếc roi tách ra thêm một nhánh khác và vẽ một pháp trận trên đất, “Người quay về nhà giam của Hiệp hội đi! Nếu thoát một lần ta sẽ bắt lại một lần, lại phạt thêm 100 năm nữa.”

Vừa dứt lời, không đợi A Tiểu ngẩng đầu phản bác, ánh sáng pháp trận sáng bừng lên, A Tiểu trực tiếp bị gửi đi.

Ánh sáng từ pháp trận sau đó đều thu về chiếc nhẫn trên tay Lý Đổi Đổi.

Hắn xoay xoay chiếc nhẫn rồi đút hai tay vào túi. Hắn đứng đó hồi lâu sau đó quay đầu sang nhìn tôi. Cuối cùng, tôi cũng có thể thấy được biểu tình của hắn...

Khó chịu... cực kì khó chịu.

“Nói.”

Da gà toàn thân tôi nổi cả lên, “N-nói, nói cái gì?”

“Hôm qua sau khi tôi uống say đã xảy ra chuyện gì?”

Hắn hỏi vô cùng nghiêm túc, nghiêm túc đến độ khiến não tôi phút chốc “tắt nguồn” ngay tại chỗ. Về mặt logic, tôi biết hắn muốn hỏi hôm qua tôi và A Tiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng về mặt tình cảm, tôi chỉ nghĩ đến gương mặt nhìn trực diện của hắn, cả khoảnh khắc khi tôi đặt nụ hôn xuống.

Tôi không kiềm được cả gương mặt đỏ lựng hết lên.

“Kh, không, không có gì hết, không có gì xảy ra hết.”

Lý Đổi Đổi nhìn tôi, gương mặt ngày càng nghiêm trọng, sắc mặt càng khó coi hơn. Đôi mắt sau gọng kính vàng kim kia híp lại nhìn xoáy vào tôi tựa như muốn nhìn thấu tâm tư của tôi. Hắn hơi nghiêng răng, tựa như sẽ làm thật mà nói, “Ô Tiểu Tín, tôi thật sự muốn bỏ đôi đầu cô ra để nhìn thử...”

Tôi lập tức lấy hai tay che lấy đỉnh đầu.

Không thể để hắn thấy được, nếu thấy rồi thì tôi tính sao đây...

Đương nhiên Lý Đổi Đổi biết dù có bỏ đôi đầu tôi ra cũng không thấy được gì. Cũng may không phi nhân loại nào có khả năng nhìn thấu suy nghĩ sống ở chung cư này cả. Chính vì thế, ngay phút sau, Lý Đổi Đổi liền đem lửa giận trút sang đám người Mỹ Mỹ và người sói nhỏ, “Hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Người sói nhỏ lập tức sợ hãi co người lại, “Hôm qua tôi say còn sớm hơn ngài...”

Mỹ Mỹ dựa vào tay vịn cầu thang nhắc từng bước chân, “Hôm qua tôi cũng uống rất nhiều, lúc tôi còn tỉnh... A!”, bất ngờ hai mắt cô ấy sáng rực lên, “Hôm qua trước khi uống say, hình như tôi thấy anh lôi Tiểu Tín vào phòng.”

Hả!?

Tôi giật bắn người nhìn Mỹ Mỹ, hôm qua không phải cô và A Quý dính sát vào nhau xem người xung quanh như vô hình ư? Tại sao cô còn có thời gian để ý chuyện này?

Lý Đồi Đồi nghe xong, không khí đầy mùi thuốc súng bất ngờ biến mất.

Tôi quay đầu nhìn Lý Đồi Đồi lần nữa, thấy hắn cũng đang nhìn mình nên tôi lập tức xoay mặt đi, tức tốc chạy vù lên lầu, tựa như ánh mắt hắn là của loài lang sói dọa tôi chạy thực mạng. Thân thể tôi còn yếu nên dù dốc hết sức nhưng vẫn không đi nhanh được mấy. Thấy thế Mỹ Mỹ ở phía sau tôi nói, “Nhìn bộ dáng hiện tại sợ là không phải xảy ra chuyện gì với A Tiểu rồi...”

Cô đừng nói gì nữa Dư Mỹ Mỹ à!

Vì gương mặt tôi hiện tại đã xấu hổ đến độ đỏ bừng lên như một miếng thịt quay rồi.

Chương 67

Để tránh mặt Vệ Vô Thường, Bồi Bồi đã ba ngày không về nhà.

Hai ngày nay, tôi dọn dẹp lại máy tính và bảng vẽ, sau đó luyện tập một chút để tay mình quen dần lại việc vẽ. Vì công cuộc đăng chương mới, hầu như ngày nào tôi cũng ở lì trong nhà. Và cứ đúng 8 giờ tối, Vệ Vô Thường đều sẽ đến gõ lên cánh cửa mới sửa xong, hỏi xem Bồi Bồi đã về nhà chưa.

Thật ra Vệ Vô Thường sống ở tầng một, dựa vào cảm giác của phi nhân loại bọn họ thì thừa sức phát giác ra việc đó. Dù thế mỗi ngày Vệ Vô Thường đều ghé qua một lần chỉ để đề phòng bất trắc.

Nhưng đương nhiên Bồi Bồi không hề về nhà.

Tôi nghĩ... chắc cô ấy bị lời cầu hôn bất ngờ kia dọa một trận không nhẹ nên đã chạy đến nương náu ở nơi không ai biết. Bồi Bồi nghĩ gì tôi không biết nhưng Vệ Vô Thường nghĩ gì tôi lại hiểu rất rõ. Mỗi ngày khi trông thấy ánh mắt dáo dác tìm người của anh ta tôi liền biết chuyện lần này Bồi Bồi đừng hòng trốn thoát!

Tuy thế, tôi không thể nhúng tay quá sâu vào mà chỉ có thể cố gắng hết sức để cuộc sống trở về guồng quay vốn có mà thôi.

Tôi lần nữa truy cập vào trang truyện tranh của mình.

Sau một thời gian ngừng update chương mới, ban đầu tôi còn lướt khu bình luận. Về sau khi nhìn thấy độc giả không ngừng chửi bới, tôi liền nhụt chí, dứt khoát không thềm quan tâm. Bây giờ, sau bao nhiêu ngày bỏ bê, tôi cuối cùng cũng nạp đủ dũng khí để vào khu bình luận lần nữa.

Nhưng... thật bất ngờ!

Chiều hướng bình luận của độc giả đã tích cực lên. Từ những bình luận kích động đòi chương mới đến một bộ phận khóc lóc đòi truyện, một bộ phận mắng chửi nguyên rủa. Hiện tại những bình luận mắng nhiếc đã không còn, chỉ còn lại những bình luận đau khổ cầu chương mới.

Cho nên khi nhìn vào trang bình luận bây giờ khiến tôi cảm thấy vài phần ảm áp...

“Đăng ít đăng nhiều không quan trọng, chỉ cần vĩnh viễn không bỏ ngang.”

“Mình muốn đọc hết bộ truyện này nhưng nếu không thể vẽ hết cũng tốt. Cứ xem như các nhân vật sẽ mãi mãi vui vẻ như này sống tiếp.”

“Weibo không cập nhật trạng thái, truyện tranh cũng không đăng chương mới, không lẽ tác giả gặp chuyện gì ngoài đời rồi? Mong rằng tác giả vẫn bình an.”

Tuy quan hệ của chúng tôi như bè nước gặp nhau, nhưng chỉ bằng việc tình cờ xem một đoạn truyện tôi vẽ mà đã đối xử với tôi tốt thế này...

Những độc giả như thế quả nhiên đều là những tiểu thiên sứ!

Nghĩ ngợi hồi lâu, tôi cập nhật lại phần tóm tắt truyện của mình và phía bên dưới phần giải thích tôi có ghi một câu, “Đã khiến mọi người chờ đợi cực khổ rồi, tôi vẫn khỏe, chỉ là cuộc sống phát sinh vài vấn đề. Nhưng hiện tại những vấn đề đó đã được giải quyết, tôi sẽ cố gắng sốc lại tinh thần và tiếp tục đăng chương mới.”

Khi đăng đoạn đó xong, tôi bỗng cảm thấy bản thân như vừa uống rất nhiều máu gà. Tôi ngồi trước bàn, cầm bảng vẽ lên, suy xét một lượt tất thấy những chuyện đã xảy ra rồi làm một dàn ý chung, chỉnh sửa, ghi chú sơ lược nội dung sẽ vẽ hôm nay, sau đó bắt đầu vẽ bản nháp và chia khung.

Những lúc tôi yên lặng làm việc thời gian như trôi đưa, chớp mắt khi tôi lần nữa ngẩng đầu, kim đồng hồ trên tường đã gần chỉ 8 giờ tối.

Bên ngoài trời đã tối mịt, tôi ngửa cổ và xoay vài vòng, cảm thấy cổ mình đã căng cứng như sắt thép. Tiếng gõ cửa vang lên, theo thói quen tôi vẫn nghĩ đó là Vệ Vô Thường đến “thỉnh an”. Tôi đi ra cửa, không thềm hỏi là ai đã mở cửa ra nói, “Bồi Bồi hôm qua cũng không...”

Nhưng khi nhìn thấy người đứng ngoài cửa, tôi nhất thời ngẩn ra, “Là cậu!”

“Vợ ơi, nhỏ tiếng chút, đừng kinh động mấy người khác”. A Tiểu trực tiếp đi vào nhà còn nhanh tay khóa cửa lại, “Lý Đồi Đồi mới đi làm, nếu mấy người kia gọi hấn về chúng ta sẽ lại bị chia cắt mất.”

Tôi có chút căng thẳng, “Đã nói rồi tôi không phải vợ cậu...”. Tôi nhìn cậu ta một lượt từ trên xuống dưới và thấy không hề có lấy một vết thương. Truyền thuyết quả nhiên không sai, xứng đáng nằm trong top 100 bí mật chưa được giải đáp của phi nhân loại... Tên người ngoài hành tinh này làm sao thoát khỏi nhà giam ở Hiệp hội?

“Ta đã nhận định là em thì chính là em! Em chỉ thiếu thời gian và không gian để bồi dưỡng tình cảm với ta mà thôi! Đi, ta dẫn em đến nơi này vui lắm, không ở cái tòa chung cư mục nát này nữa...”

Khi cậu ta nắm tay tôi muốn kéo đi thì bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa. Tôi quay đầu nhìn đồng hồ, 8 giờ đúng, người tới chắc chắn là Vệ Vô Thường rồi!

A Tiểu lập tức giật ngược tôi lùi về sau mấy bước, “Vợ...”

Cậu ta vừa mở miệng, bên ngoài đã truyền đến tiếng gọi điện thoại của Vệ Vô Thường, “Lý Đồi Đồi à, tên ngoài hành tinh kia lại về chung cư rồi. Phòng của Bồi Bồi, còn đang làm phiền Tô cô nương.”

“Mẹ nó”, A Tiểu phát cáu, “Tất cả những người ở tòa chung cư này đều là tiện nhân!”. Nói rồi cậu ta thả tay tôi ra, quay người nhảy ra khỏi bệ cửa sổ, “Ngày khác ta lại đến nhé vợ... Ta đi đây!”. Cậu ta vừa nhảy ra ngoài bệ cửa sổ thì ở đó bỗng xuất hiện một pháp trận màu vàng, A Tiểu chưa kịp phản ứng gì đã tự mình nhảy vào bên trong.

Khi pháp trận biến mất tôi thấy Lý Đồi Đồi mặc tây trang, ngón tay vẫn đang đeo nhẫn, đứng bên giá phơi đồ ở bệ cửa. Hấn xoay xoay chiếc nhẫn, liếc nhìn tôi một cái, “Lần sau nhớ cẩn thận hơn. Tôi còn có việc phải về Hiệp hội.”

Nói xong, hấn cũng nhảy ra ngoài, dưới chân lập tức xuất hiện một pháp trận màu vàng, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Xem ra Lý Đồi Đồi thật sự tình nguyện đi bắt cậu ta hết lần này đến lần khác mà không sợ phiền hà chỉ bởi vì không hề muốn nhốt A Tiểu tại chung cư của mình.

Đối với những màn kịch ồn ào như cơm bữa thế này, hiện tôi đã hoàn toàn có thể tiêu hóa được. Tiễn hai người kia đi rồi, tôi thông thả đến mở cửa cho Vệ Vô Thường, thông thả nói Bồi Bồi vẫn chưa về nhà, sau đó thông thả nhìn anh ta bình tĩnh rời đi.

Những chuyện xảy ra ở chung cư này nếu quen rồi thì tất cả đều rất bình thường.

Tôi trải qua cuộc sống bình thường như thế được thêm năm ngày. Tôi đăng chương mới trở lại, tiếp tục vẽ những chuyện thú vị ở đây cho các tiểu thiên sứ xem.

Nhưng vào buổi tối ngày thứ năm, tên A Tiểu LAI vượt ngục!

Cậu ta vẫn kiên trì bền bỉ đến tìm tôi, “Tiểu Tín, ta thật sự phải mang em đến một nơi, đến đó sẽ không có tên Lý Đổi Đổi nào có thể làm phiền chúng ta yêu nhau cả.”

“Ai muốn cùng cậu yêu đương chứ?”, tôi cầm di động lên định gọi cho Lý Đổi Đổi nhưng A Tiểu đã giật phăng nó đi, “Hiện tại do bị Lý Đổi Đổi khống chế quá lâu nên em có chút không tỉnh táo. Để ta đánh thức em, giúp em thoát khỏi sự khống chế của hắn.”

“Tôi không...”

A Tiểu một tay nắm lấy tay tôi, tay còn lại quấn quanh eo tôi, và chẳng đợi tôi có bất kì sự cự tuyệt nào, cậu ta đã nhảy qua cửa sổ từ tầng tám xuống.

Cảm giác mất trọng lực đột nhiên kéo tới, chẳng khác gì bất ngờ chơi trò Turbo Drop (một dạng trò chơi thả rơi từ trên cao xuống, có thể GG thêm). Tôi hoàn toàn mơ hồ, lúc chạm đất rồi vẫn còn cảm giác lâng lâng.

Vào khoảnh khắc ấy, từ phía sau đột nhiên vang lên tiếng quát của Mỹ Mỹ, “Cái tên ngoài hành tinh kia đừng có mà quá đáng! Tiểu Tín không phải là người người nói mang đi là mang đi được!”

“Câu này do mấy người nói nên không tính”, A Tiểu quay đầu cười nhìn Mỹ Mỹ, “Lần này ai cũng đừng hòng cản ta.”

Cậu ta vừa dứt lời thì bên ngoài sân trước chung cư nhanh chóng xuất hiện một pháp trận màu vàng.

“Lý Đổi Đổi!”, tôi vừa hét lên tên của hắn thì bất ngờ chiếc bóng dưới chân bắt đầu di chuyển. Chiếc bóng của tôi bò lên chân rồi trực tiếp kéo tôi vào lòng đất, ngay cả A Tiểu cũng bị chính chiếc bóng của mình kéo xuống theo.

Sau khi thế giới xung quanh biến thành một mảng đen kịt, tôi rất nhanh lại được nhìn thấy ánh mặt trời. Thế nhưng... quang cảnh xung quanh lại hoàn toàn xa lạ.

Dường như cậu ta đã đưa tôi đến một căn phòng trong công xưởng bỏ hoang cũ kĩ. Xung quanh trống trơn, duy nhất một chiếc máy đặt ở góc phòng, và có một người đang đứng trong cái bóng của nó. Khi người đó bước ra ngoài sáng, tôi liền nhìn anh ta đi đến bên cạnh A Tiểu với ánh mắt không thể nào hiểu được. Tôi hét chỉ A Tiểu rồi lại chỉ Đông Khê, “Hai người... sao có thể cấu kết với nhau vậy hả?”

Bạn trai cũ và cái tên tự xưng là chồng sắp cưới của tôi hợp tác với nhau để bắt tôi đi ngay trước mặt người tôi thích.

Nói ra... chuyện này quả là một màn kịch cực lớn.

“Tiểu Tín”, Đông Khê đau lòng không thôi nhìn tôi, “Em thật sự không nên ở cùng với cái tên Lý Đổi Đổi kia nữa! Hắn ta không có nhân tính!”

Tôi lạnh lùng nhìn lại Đông Khê, “Không phải anh vẫn còn chịu lệnh cấm của Hiệp hội phi nhân loại ư? Lệnh cấm không cho đến gần tôi ấy?”

“Nhưng anh đây là vì muốn cứu em! Anh nói em nghe, cái tên Lý Đổi Đổi tìm đủ lý lo lý trấu để bắt nhốt anh. Tên ma cà rồng này rất xấu xa, có thù tất báo, lòng dạ lại hẹp hòi, em không thể ở cùng với hắn được!”

“Ha, rồi sao? Chính vì thế anh đã bắt tay với tên ngoài hành tinh đùng một chút là muốn hủy diệt địa cầu này à?”

“A Tiểu là người tốt, bọn anh quen biết nhau khi bị bắt giam. Lúc cậu ta trốn thoát cũng mang anh theo luôn.”

“Các người rút cuộc ra ngoài bằng cách nào vậy...”, tôi day huyệt thái dương, “Nhưng nói đi nói lại, tôi ở cùng với ai thì liên quan gì đến mấy người? Năm nay tôi bị bắt cóc quá nhiều lần và tôi đã chịu đựng đủ nỗi khổ này rồi. Tôi đi đây, sau này các người đừng có làm mấy trò này nữa.”

“Không được”, A Tiểu mở miệng, chớp mắt chiếc bóng trên đất đã trườn đến chiếc cửa phòng và chặn nó lại. Tôi quay đầu nhìn hai người họ, phần nộ quá, “Rút cuộc các người muốn gì đây?”

Đông Khê đẩy chiếc máy bên cạnh ra, nhìn nó... có chút giống với ghế giám đốc.

“Đây là thứ gì?”

“Là đồ do ta sáng chế bằng khoa học kỹ thuật cao cấp”, A Tiểu đắc ý giới thiệu, “Nơi này không lâu nữa sẽ bị Lý Đổi Đổi phát hiện ra, cho nên chúng ta sẽ đến chiều không gian khác nói chuyện yêu đương.”

Không cần nghĩ nhiều tôi liền lên tiếng từ chối, “Tôi không đi. Mau thả tôi ra, hôm nay tôi còn chưa đăng chương mới nữa.”

“Tiểu Tín, anh đang muốn cứu em, em bị tên Lý Đổi Đổi mê hoặc rồi! Hắn ta không hề tốt như em nghĩ đâu. Những thứ em thấy được chỉ là những ảo tưởng mà hắn ta muốn em thấy thôi.”

Khi tôi đang muốn xả một bụng lửa giận thì Đông Khê đã điều khiển cái bóng trên đất đến quần lấy tôi. Anh ta không cho tôi quyền kháng cự, trực tiếp nhấn tôi ngồi xuống. Dù đã cố vùng vẫy nhưng do cái bóng quần quá chặt nên tất cả chỉ là vô ích.

“Đông Khê! Có phải anh điên rồi không?”, tôi mắng anh ta, “Anh nghĩ cái gì vậy, không lẽ trong đầu anh chứa toàn sh*t hả? Sao lại đi giúp cái tên thần kinh này?”

“Tiểu Tín, tất cả những chuyện này là vì muốn tốt cho em. Quan hệ giữa chúng ta, anh biết đã kết thúc lâu rồi. Nhưng anh không thể trơ mắt nhìn em yêu nhầm một kẻ xấu xa được.”

“Liên quan đếch gì đến anh? Cho dù anh ấy có xấu xa, đê tiện hay đáng ghét hơn nữa, tôi thích yêu ai thì yêu, từ lúc nào phải đợi các người nói

ra nói vào. Mau thả tôi ra ngay!”

Đương nhiên họ không thả tôi ra. Tôi còn bị bắt đeo một thứ hết như chiếc mắt kính VR*. Sau đó, trong tích tắc, tôi cảm thấy mọi thứ xung quanh mình chợt xa dần, hết như tôi bị quăng vào một chiều không gian khác không trọng lực...

(*thực tế ảo)

Tôi hoàn toàn không biết tiếp theo mình sẽ bị đưa đi đâu...

Chương 68

Đây, quà mừng năm mới của quý zì đây ạ 🍷

#Vy

Vào khoảnh khắc tiếp đất lần nữa, trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ duy nhất...

Thật không dễ dàng gì mới có thể đăng chương mới trở lại, thế này thì tiêu rồi...

Tôi mở to hai mắt và bò dậy, cảm giác chẳng khác gì đã nốc 8 lít rượu trắng, cả người cứ lâng lâng, đầu xoay mòng mòng. Tôi đứng lên nhưng liền ngã sang một bên rồi cứ thế nôn đến độ ra mật xanh mật vàng.

Khi tôi nôn hết ra rồi, trong đầu vẫn hỗn độn như cũ. Không biết phải qua bao nhiêu lần chớp mắt, cảm giác như trời đất xoay vòng kia mới từ từ giảm bớt.

Chính vào lúc sự choáng váng dần lui đi, tôi mới cảm nhận được bên cạnh luôn có một cánh tay đỡ lấy tôi, giúp tôi không ngã nhào lên bãi nôn của chính mình.

“Vợ à, tiền đình của em yếu quá, sao có thể vật vã thành như này?”

Hai tai tôi vẫn đang ong ong, sau khi mơ hồ nghe được những lời của A Tiểu, tôi liền yếu ớt đẩy cậu ta ra, nhưng đương nhiên không chút suy suyển, “Cậu... cú...”

Tuy tôi đang một bụng lửa giận nhưng khổ nỗi thân thể không còn sức lực, chỉ có thể để mặc cậu ta dìu mình đến một tảng đá lớn ngồi xuống.

“Tiểu Gia sao có thể cú? Tiểu Gia không dễ dàng gì mới đem được em đến nơi chỉ có hai ta. Trừ phi tình cảm đơm hoa kết trái, em đừng hòng rời khỏi ta nửa bước”. Cậu ta vừa nói vừa ân cần vỗ lưng tôi, “Em nên sớm ‘đổ’ ta đi để chúng ta có thể sớm trở về. Bằng không chúng ta sẽ mãi mãi ở đây, dù sao nơi này cũng chả có tên kỳ đà Lý Đồi Đồi đó.”

Tôi nhìn trái phải một vòng, nhà gạch, cầu đa, phía sau còn có suối chảy róc rách, chẳng khác gì khung cảnh của một thôn sơn, “Đây là đâu?”

“Đây là Kim...”, A Tiểu dừng một chốc, “Đây là mộng cảnh. Ta muốn tình yêu của ta và em, sẽ nên thơ như mộng giống vậy.”

Tôi xoa xoa huyệt thái dương, “Được”, tôi hít sâu vào một hơi, “Thôi được rồi, tôi yêu cậu rồi đó, chúng ta mau về đi.”

“Em nghĩ ta bị ngu à?”, A Tiểu liếc tôi, “Hôm nay trước hết để em thích nghi với hoàn cảnh, ngày mai ta sẽ chính thức theo đuổi em. Em nên chuẩn bị tinh thần để run... Hả?”

Dưới da mu bàn tay A Tiểu chợt lóe lên sắc đỏ, dần dần ánh sáng đó kết thành hình con bướm hết như một hình xăm thỉnh thoảng nhấp nháy. “Chắc”, A Tiểu nhíu chặt mày nói, “Nhanh như vậy đã tìm đến.”

Mắt tôi sáng lên, “Là Lý Đổi Đổi sao?”

“Hắn ta á?”, A Tiểu cười lạnh, “Không thể nào. Ta chỉ là có chút phạm luật khi để em dùng máy mộng cảnh này nên người tình cầu của ta tìm đến.”

Cái tên ngoài hành tinh này thật là... làm chuyện gì cũng phạm pháp. Không chừng chuyện vượt ngục thành thạo như này cũng là do ở tình cầu của cậu ta luyện thành...

“Cứ đi loanh quanh trong trần này để thích ứng với môi trường đi nhé, nhưng không được chạy lung tung đâu đấy. Đợi ta xử lý xong cái đám người phiền toái kia sẽ quay lại tìm em”. Vừa đi được một bước, dường như chợt nhớ ra điều gì, cậu ta liền móc từ trong ngực ra một quả cầu màu đỏ hết như một cục tẩy và đưa cho tôi, “Nếu em gặp phải chuyện gì đó vô cùng nguy hiểm, vô cùng cấp bách thì bóp quả cầu đỏ này và nói ‘Em yêu anh’ thì cho dù cách xa mấy trăm mấy nghìn dặm, ta vẫn có thể tìm thấy và giải cứu cho em.”

Tôi nhận lấy quả cầu và bóp ngay một cái, “Em yêu anh, hãy mang tôi trở về.”

Bướm bướm dưới da mu bàn tay A Tiểu lóe sáng lên, cậu ta nhanh chóng lấy tay che lại, “Cái này không bóp bừa bãi được đâu.”

“Nhưng tôi cho rằng tình hình hiện tại đã đủ nguy cấp rồi.”

“Đừng nghịch nữa, ngoan”, cậu ta xoa đầu tôi và chớp mắt nói, “Đợi ta trở về nhé”. Nói xong cậu ta xoay người chạy mất.

Tôi phúi phúi đỉnh đầu, cảm giác khó chịu hết như bị trát sh*t lên vậy.

Tôi bỏ quả cầu da màu đỏ kia vào túi rồi đứng dậy.

Nghỉ ngơi được một lúc, tình trạng choáng váng và ù tai có thể nói đã biến mất. Tôi nhìn xung quanh thì phát hiện một cảnh mà tên A Tiểu này tạo ra thật sự quá chân thật.

Không khí thảng thốt với hoa cỏ chim muông, cây đa vừa thay lá, những chiếc lá non xanh mơn mơn trên cành nhẹ nhàng lay động. Đường lát đá xanh bên suối phủ đầy rong rêu, những loài cây thủy sinh dưới nước cũng vô cùng mềm mại. Trong không khí ngập tràn hương sắc mùa xuân!

Men theo con đường lát đá xanh, tôi bước từng bước đi xuống.

Đi qua hai ba căn nhà cũ kỹ tựa vào núi, lướt qua vài người khuôn vác than, cách họ ăn mặc trông vô cùng... mộc mạc.

Da họ đen đúa, thân thể tuy ốm yếu nhưng rất mạnh, nhìn trên cổ có thể thấy rõ từng thớ cơ thịt.

Họ quấn khăn trên đầu và cột một cái khăn to trước trán. Ngoài việc giúp quấn hết tóc lên, chiếc khăn còn giúp họ thấm mồ hôi bất cứ lúc nào.

Tuy khí trời chưa quá ẩm áp nhưng những phu khuôn vác đều mang giày rơm. Chân của họ vừa đen vừa to, lúc leo núi, những ngón chân hơi cong lại, phần da ở những khớp xương do dùng lực quá nhiều mà trắng bệch, nhưng điều đó đã bị che lấp bởi màu đen kịt của bùn đất.

“Haiyo... Haiyo!”

Bọn họ dường như đang thở dốc lại dường như đang hô khẩu hiệu. Hai người một đội cùng gánh một gánh, ngẫm tạo nên một sự ăn ý. Bậc thang trên núi rất khó đi, khí hậu ẩm ướt còn khiến bề mặt thêm trơn

trượt, họ đều cúi đầu chăm chú nhìn chân cho nên không hề quan tâm đến tôi, một người qua đường đang ngo ngẩn.

Từng khẩu hiệu, tiếng bước chân đều khiến tôi thất thần.

Tôi ngây ngốc đi xuống từng bậc thang đá, những cảnh tượng này với tôi vừa xa lạ lại vừa thân quen. Thứ xa lạ chính là tôi biết rõ thời đại mình sinh sống, cái nghề phu khuân vác đã biến mất từ lâu. Thứ thân quen chính là, những cảnh tượng này tôi đã thấy qua vô số lần trong các phim lịch sử.

Nơi đây giống như Trùng Khánh khi xưa, thời ông nội bà nội tôi vẫn còn nhỏ.

Thậm chí... còn xưa hơn nữa.

Tôi rẽ sang một ngã rẽ, bên cạnh truyền đến tiếng suối róc rách. Nhìn quang cảnh trước mắt khiến tôi không thốt nên lời. Đây là một con đường nhỏ tấp nập, tựa như một cổ trấn chưa từng được khai phá. Trên đường các thương nhân không hề lớn tiếng mời chào mà lại yên lặng buôn bán và trải qua cuộc sống bất biến của mình. Thịnh thoảng sẽ có vài đứa bé vui vẻ rượt nhau trên đường. Tôi ngẩn ngơ tiếp tục đi về phía trước, những người ngồi trong quán bắt đầu chú ý đến tôi.

Hệt như sự hiếu kì của tôi với nơi này, bọn họ cũng rất hiếu kì về tôi. Bởi vì cách tôi ăn mặc hoàn toàn khác với người ở đây.

Đi đi lại lại gần nửa ngày, cơ hồ hơn nửa số người trên phố đã bám theo phía sau tôi xem trò hay. Bọn họ dùng tiếng địa phương của Trùng Khánh, thứ ngôn ngữ tôi hoàn toàn mù tịt, bàn luận về tôi.

Tôi nghĩ chắc A Tiểu thiết kế mộng cảnh dựa theo Trùng Khánh khi xưa. Cậu ta nghĩ cứ mang tôi đến một không gian khác không nơi nương tựa để tôi chỉ còn cách dựa dẫm vào cậu ta sao?

Thật ngây thơ!

Tôi ra khỏi trấn và tìm thấy một ngôi nhà liêu xiêu ở ngoài rìa trấn.

Tôi suy xét một chút, A Tiểu nói đây là mộng cảnh, vậy cũng tức là linh hồn tôi đang mắc kẹt trong thế giới này còn thân thể tôi chắc đang ngồi

đeo kính VR không thể động đậy ở thế giới khác.

Cho nên ở thế giới này, tôi chắc chắn bắt tử bởi thân thể tôi không phải chịu bất kì sự uy hiếp nào. Tôi không cần sợ bị ai đó giết chết, không cần uống nước cũng không cần ăn...

Tuy suy đoán như vậy nhưng sau khi trời tối, tôi thật sự đói đến muốn khóc, khát đến cổ họng cũng khô ran.

Tôi không thể cứ ngồi lì ở đây được nên liền mò mẫm trong bóng tối rồi khỏi căn nhà hoang.

Ở đây không có cuộc sống về đêm cũng chẳng có ánh đèn đường, giờ phút này, chỉ có vầng trăng sáng trên trời là nguồn sáng duy nhất. Ánh sáng đó đã vượt xa khỏi trí tưởng tượng của tôi, một con người “hiện đại”.

Dọc theo vùng núi hoang sơ này đâu đâu cũng được chiếu rọi bởi ánh sáng màu bạc, khi nó chạm đất nhìn thật chẳng khác gì sương mù.

Trong lòng tôi vừa cảm khái nhà thơ Lý Bạch không lừa gạt mình, vừa men theo tiếng nước chảy để đến được con suối.

Nước suối rất ngọt, tôi hớp vài ngụm lớn xong, tuy giải khát nhưng không đỡ đói. Tôi nhìn xung quanh, bên tai là tiếng chim kêu truyền đến từ trong núi nghe rất giống tiếng chim cú mèo. Tôi vừa bóp vai vừa trần trở, dựa vào sức của tôi, để sống sót ở nơi hoang dã này là hoàn toàn bất khả thi.

Có nên đi tìm người nào đó xin chút gì ăn không nhỉ?

Tôi ngẩng đầu nhìn sơn thôn yên tĩnh, chỉ duy nhất một căn nhà nhỏ nằm giữa dốc núi là còn leo lét ánh đèn cầy.

Tôi xoa xoa bụng leo lên núi, nhìn thấy phía trước căn nhà nhỏ có một cửa vườn nhưng không cài chốt.

Tôi thật sự rất đói bụng nên không câu nệ lễ tiết, đầu tiên thò đầu vào sau đó gõ cửa, “Vô cùng xin lỗi, tôi làm phiền một chút... Xin hỏi...”

Tiếp đó hai mắt tôi trừng lớn.

Trong sân, có một người thân hình cao ráo đang lặng lẽ đứng đó. Mái tóc dài màu vàng kim phát sáng dưới ánh trăng, phiêu diêu trông chẳng khác gì tiên nhân không nhuốm bụi trần, song âm thanh truyền đến lại không phản ánh điều đó. Giờ phút này, trong tay hắn ta đang xách một người với hai vết răng sâu hoắm ở cổ và máu vẫn không ngừng tuôn ra từ đó.

Người con trai tóc vàng vớt người đàn ông đang thoi thóp đó xuống hết như vớt rác.

Người bị ném trên đất vẫn chưa tắt thở hẳn nhưng lại chẳng khác gì một con gà ở chợ bị người ta chém một đao ở cổ, cứ thế nằm co giật trên đất.

Cả người tôi cứng đờ chứng kiến một màn này.

Tôi nhìn người con trai tóc vàng nâng bàn tay nhuốm đầy máu vô thức quệt khước miệng. Sau đó như để đáp lại tôi, hắn dần dần quay đầu sang.

Môi hắn ta bị dòng máu tươi ấm nóng nhuộm đỏ. Lượng máu còn thừa thuận theo môi chảy xuống uốn lượn trên cằm tạo thành những đường cong tuyệt mỹ và đọng lại một giọt máu ở dưới cằm.

Máu vương trên môi hắn vẫn còn độ ấm, theo từng nhịp hô hấp, sự ấm nóng kia liền biến thành khói trắng và nhẹ nhàng hòa tan vào ánh trăng.

Khung cảnh này tuy tàn khốc nhưng lại mang theo một vẻ đẹp kinh người khiến tôi run lẩy bẩy.

Hắn nhìn lại tôi. Đường nét của đôi mắt ấy thân thuộc là thế nhưng sự lạnh lùng không chút hơi ấm kia tôi lại chưa từng thấy bao giờ.

Là... Lý Đổi Đổi!

Lý Đổi Đổi... trong hình dáng một ma cà rồng tóc dài vàng kim!

Hắn... mẹ nó chứ!

Là thằng ngốc nào nói ở đây không có Lý Đổi Đổi hả?

Lời chúc mừng năm mới của dịch giả:

*"Nhân dịp năm mới Tây chúc các bạn thật nhiều sức khỏe và hạnh phúc.
Cảm ơn mn đã luôn đồng hành cùng con heo lai rùa này 😊 Tây sẽ cố
hết sức để hoàn thành bộ này nha."*

Chương 69

Lì xì nạ :-*

Lý Đồi Đồi đã nhìn thấy tôi.

Và bản năng sinh tồn của tôi nói với tôi rằng, bị Lý Đồi Đồi bây giờ trông thấy chẳng phải chuyện tốt đẹp gì... Cho dù đây có phải là mộng cảnh hay không.

“Làm... làm phiền rồi”, tôi lảng lạng lùi về sau một bước, tự nhủ chuyện này chưa từng xảy ra, thậm chí thấy may mắn và toan đóng cửa lại.

Đương nhiên trước khi cửa được cài lại, những ngón tay thon dài còn rướm máu kia đã chặn cánh cửa gỗ lại.

Tim tôi bất giác đập mạnh, vào thời khắc tôi chưa kịp phản ứng, một tay hắn giật phăng cánh cửa gỗ ra, tay còn lại tóm lấy cổ áo tôi. Không cho tôi cơ hội phản kháng hay vùng vẫy, hắn đã xách tôi lại vào trong.

Ánh trăng chiếu xuống mái tóc dài vàng kim đang bay phát phơ trong gió, Lý Đồi Đồi dùng ánh mắt lạnh lùng hờ hững nhìn vào tôi.

Bóng của hắn bao trùm lấy tôi và khi nhìn vào đôi đồng tử đỏ như máu kia, tôi thấy gương mặt run rẩy sợ hãi của chính mình.

Hắn không nói gì, sự im lặng đó càng khiến sát khí xung quanh hắn thêm ghê rợn. Hơi thở của hắn, mang theo vị tanh của máu, lướt qua gò má tôi khiến lông tóc toàn thân tôi dựng ngược.

Tôi thấy cánh môi mỏng của hắn khẽ động, hắn há miệng, không nói lời nào nhưng hai chiếc răng nanh dài ngoằn đã hiện ra.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy Lý Đồi Đồi lộ ra cặp răng nanh dùng để săn mồi của mình. Nhìn hắn bây giờ chẳng khác gì một dã thú khát máu, chớp mắt là có thể nuốt trọn tôi vào bụng.

“Đợi... đợi chút!”

Mong muốn được sống khiến tôi hét toáng lên, tôi đưa tay đẩy cằm dưới của Lý Đối Đối một cái khiến khuôn miệng đang mở rộng của hắn đột ngột đóng lại, khiến hai chiếc răng nanh trực tiếp đâm rách môi dưới của hắn.

Phút chốc máu tươi nhỏ xuống rớt trên tay tôi.

“Á...!”, xuất phát từ nỗi kính sợ dành cho chủ nợ, tôi nhất thời có chút hoảng loạn, “Xin... xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý đâu”. Tôi thật sự không cố ý mà, tôi chỉ là bị bộ dạng khi nãy của hắn ta dọa cho một phen nên lỡ tay. Đây tuyệt đối nằm ngoài dự đoán của tôi...

Điều này đương nhiên cũng nằm ngoài dự đoán của Lý Đối Đối.

Hắn ôm cằm im lặng rất lâu.

Hoàn cảnh hiện tại có chút khó xử, đặc biệt giờ phút này bên cạnh còn có một đại thúc đang nằm quần quai.

Lý Đối Đối dùng ngón cái quẹt qua vết thương trên cằm, rất nhanh với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, vết thương kia liền khép lại, lớp da chớp mắt đã lành lặn như ban đầu. Sau đó Lý Đối Đối lại quan sát tôi, lần này hắn đã thật sự để tôi vào mắt chứ không như ban nãy chỉ như nhìn món đồ.

Tay chân tôi có chút luống cuống, không biết nên phản ứng thế nào với Lý Đối Đối hiện tại. Tôi chỉ có thể dùng tất cả những câu chữ có thể dùng được để giải thích với hắn, “Tôi không cố ý làm anh bị thương, tôi cũng không cố ý đến đây. Chỉ vì tôi đói bụng mới đến xin chút thức ăn, không ngờ...”

Không ngờ anh cũng đói và đang ăn khuya!

Nói đến đây tôi bất ngờ nghĩ, nơi đây rốt cuộc là mộng cảnh quái quỷ gì vậy, thế mà còn có cả một Lý Đối Đối đáng sợ thế này, chẳng lẽ tôi gặp ác mộng ư? Hay là... A Tiểu đã dựa theo tình tiết tiểu thuyết của tác giả Chim Cừu Lộ* nào đó để tạo nên mộng cảnh cho tôi và cậu ta, trừ phi chúng tôi cùng chung nguyện vọng thì mới có thể rời khỏi đây?

(Tây: Tên chị là 九鹭非香 ở đây là 九路鸟, nếu ghép chữ thứ hai trên chữ thứ ba sẽ thành chữ Lộ trong tên của tác giả, nói chung chỉ để PR

cho bản thân, lol)

Thật hoang đường...

Cùng lúc tôi miên man suy nghĩ về vấn đề trên, ánh mắt Lý Đồi Đồi tóc vàng bất giác trở nên giá lạnh và nhìn về phía còn lại của căn nhà.

Chỉ thấy từ phía xa, nơi vàng trắng treo trên cao kia bất ngờ xuất hiện mấy bóng đen bay vút lên. Có cái đáp xuống sân, có cái đáp lên mái nhà. Bọn họ đều ăn mặc rách rưới, nhìn chẳng khác gì những người làm nông ở các đồng ruộng hoang vắng thời dân quốc trong các bộ phim tôi từng xem qua.

“Nghe nói vùng đất Tây Nam có rất nhiều người bị hút máu, thì ra là do cái loài dị chủng nhà người làm loạn”, một bóng đen trầm tĩnh nói, “Tàn sát vô độ, ta và tộc bắt thi của ta nhất định không tha cho ngươi.”

Thợ bắt thi... Là họ hàng của Vu Thiệu ư?

“Hừ”, tôi rớt cuộc đã nghe được tiếng của Lý Đồi Đồi, đó là một nụ cười mang đậm vẻ khinh miệt...

Cuối cùng giữa con người này và Lý Đồi Đồi tôi quen biết đã có chút tương đồng.

Hắn đứng giữa vòng vây, mặt không biến sắc, dù gió đã lặng nhưng mái tóc vẫn bay phấp phới xung quanh.

“Lên!”, tất cả thợ bắt thi đồng loạt xông đến. Lý Đồi Đồi vẫn không nhúc nhích, rồi không khí xung quanh hắn bất chợt nổ tung hóa thành những ánh sáng vàng kim. Chúng sắc bén hết như những lưỡi dao cứ thế chém thẳng về đám người trước mặt. Bọn họ mau chóng tránh né, trong vườn nổi lên cơn cuồng phong, căn nhà gỗ phút chốc bị những tia sáng màu vàng chém nát tan. Những mũi dao do khí tức của Lý Đồi Đồi hóa thành chém loạn cả lên, không quan tâm bất kì sự vật hay con người nào xung quanh hắn, bao gồm cả tôi.

Nói thật lòng thì trong sự hỗn loạn này, chỉ dựa vào sức tôi thì chắc chắn không sống nổi qua trận đầu tiên. Cho nên vẫn phải cảm ơn những thợ bắt thi tốt bụng. Không biết là ai đã ném một mảnh vải đen lên bao trùm

cả người tôi, khiến những mũi dao kia khi chém vào tuy đau thật nhưng không đến nỗi lấy mạng tôi.

Lúc này, Lý Đồi Đồi đột nhiên liếc nhìn tôi một cái. Hắn giật phăng miếng vải đen trên người tôi ra rồi mạnh bạo ôm ngang eo tôi, trực tiếp kéo tôi vào lòng hắn.

So với thực tế lồng ngực của hắn bây giờ lạnh lẽo hơn gấp nhiều lần. Thế nhưng cánh tay vòng qua eo tôi lại siết chặt hơn bất cứ lúc nào ở ngoài đời. Bởi Lý Đồi Đồi của hiện tại đối với tôi không hề có chút thương tiếc, thậm chí còn chẳng tôn trọng, hắn chỉ là đang muốn... cướp tôi đi mà thôi.

“Ta không thích con mồi của ta bị thứ khác làm vậy bản.”

Giọng nói giá lạnh của hắn phát ra trên đỉnh đầu tôi, hết như một con sói đang bảo vệ con mồi của mình.

Vào giờ phút này, đối với hắn, tôi chỉ là... một con mồi.

“Ở đây không có con mồi của ngươi”, một bóng đen quát lên. Đám người đó lại lần nữa tiến lên chém giết. Chính vào lúc đó, tôi bất chợt nhìn thấy rất nhiều cây ngân châm bay xuyên qua ánh trăng mỏng manh, đâm thẳng về phía Lý Đồi Đồi.

Lý Đồi Đồi ôm tôi xoay người với động tác thuần thục cùng góc độ hoàn hảo, nhưng tôi lại cảm nhận được cánh tay hắn khẽ co lại.

Lý Đồi Đồi tiếp đất, sau khi suy nghĩ hồi lâu, dưới chân hắn bất ngờ hiện lên một pháp trận màu vàng.

“Đừng hòng chạy thoát!”, khi bọn họ muốn tiến đến bắt hắn thì Lý Đồi Đồi đã nâng tay còn lại lên, ngưng tụ thành một chiếc roi dài và hung hãn quát về phía trước. Những thợ bắt thi thấy thế liền mau chóng tản ra tránh né.

Vào giây phút cuối cùng khi pháp trận lóe sáng tôi vẫn còn trông thấy, người kia bị Lý Đồi Đồi dùng roi quát trúng một bên mắt khiến máu tươi chảy ra đầm đìa. Những thợ đuổi thi bên cạnh liền không đuổi theo hắn nữa mà đổi sang vây quanh người đang bị thương kia.

Pháp trận chiếu sáng cả màn đêm, sau một màn chói mắt, tôi cảm nhận được chúng tôi phút chốc đã dịch chuyển đến một nơi khác. Giữa núi rừng hoang vắng, tôi bị Lý Đồi Đồi kẹp dưới cánh tay, chân hần không chạm đất, hết như con thoi lướt giữa những hàng cây cối. Tốc độ của hần quá nhanh khiến tôi không cách nào nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Cuối cùng, tiếng gió đã ngừng hần, Lý Đồi Đồi mang tôi đến trước một sơn động.

Trong rừng sâu, ánh trăng càng sáng tỏ hơn bao giờ hết. Nó xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá và rơi xuống nền đất mùa xuân.

Lý Đồi Đồi không chút khách khí vút tôi xuống đất như vút rác.

Tôi không dám than trách gì và chỉ lom còm bò dậy. Lý Đồi Đồi liếc nhìn tôi một cái, hần không trói tôi mà cứ để tôi tự do đi lại. Tôi biết hần đang nghĩ gì, chắc hần từ sâu trong thâm tâm hần cho rằng, cái thứ “con mồi” như tôi đây làm sao có thể chạy được.

Tôi cũng thừa nhận sự thật này. Hơn nữa tôi biết, cho dù mình thoát được Lý Đồi Đồi thì có thể trong mộng cảnh này, ở một nơi nào đó còn có Trư Đồi Đồi, Ngưu Đồi Đồi. Chạy mãi cũng không thoát, chỉ bằng ngồi đây sẽ đỡ lo hơn vì dù sao... Lý Đồi Đồi cũng tính là người quen.

Tôi đi dạo xung quanh mấy bước, lúc quay đầu thì thấy Lý Đồi Đồi đã tìm một tảng đá lớn ngồi xuống. Tôi cũng bước qua đó và ngồi trên một tảng đá nhỏ bên cạnh.

Tôi ngồi rất yên vị, bởi hiện tại bụng đói meo cử động không nổi nữa. Hơn nữa sau khi tôi ngồi xuống, Lý Đồi Đồi liền quay đầu sang nhìn chòng chọc vào tôi, tôi cũng im lặng nhìn chòng chọc lại hần.

Dưới ánh trăng tại nơi đồng không mông quạnh, trên hai tảng đá lớn nhỏ, tôi và Lý Đồi Đồi bốn mắt nhìn nhau. Gương mặt của cả hai đều không cảm xúc, tôi là vì đói, còn hần... chắc do gương mặt hần trong mộng cảnh này được thiết kế theo mặt của các quân bài Tây, một chút gợn sóng cảm xúc cũng chả có, còn xa mới sánh được với sự hoạt bát ở thế giới thực.

Hần và tôi im lặng đầu mắt một lúc lâu, cuối cùng hần xoay mặt đi, cũng không kiêng dè gì tôi mà trực tiếp cởi chiếc áo đuôi tôm cũ làm lộ ra

chiếc áo sơ mi bên trong với kiểu dáng đã rất xưa rồi. Khi tôi còn đang nghiên cứu quần áo của hắn thì hắn đã cởi luôn áo sơ mi ra.

Điều này khiến tôi có chút sợ hãi.

Chẳng lẽ đây không phải ác mộng mà là... mộng... mộng xuân?

Tôi bị dọa đến nỗi mộng trượt xuống đánh phịch, ngồi bệt trên đất.

Lý Đồi Đồi lại xoay đầu nhìn tôi, lần này hắn hơi chau mày. Bộ dáng đó tựa hồ muốn nói, “Đĩa vịt quay này rốt cuộc có bệnh gì vậy?”

Hắn quay đầu lại, không thềm nói với tôi câu nào và tự mình cởi quần áo. Làn da trắng bệch dưới ánh trăng của hắn tựa như đang phát sáng. Hắn nhìn cánh tay của mình, tôi cũng theo đó mà nhìn thì thấy hiện tại trên cánh tay hắn bất ngờ nổi lên hai ba cái bóng máu màu đen. Chúng hơi nhô lên, bên trong dường như còn có thứ gì đang chuyển động.

“Đây là... vết thương khi nãy sao?”, tôi hỏi hắn.

Lý Đồi Đồi chẳng thềm quan tâm tôi, ngón tay hắn ngưng tụ thành một dải ánh sáng màu vàng, không nói lời nào liền rạch vỡ một bóng máu.

Một chất dịch màu đen từ đó trào ra. Vị trí bóng máu ban nãy giờ chỉ còn là một cái lỗ sâu, bên trong có thứ gì đó động đậy chốc lát nhưng rất nhanh liền biến mất.

“Ấy!”, tôi có chút lo lắng cho Lý Đồi Đồi, dù lý trí vẫn đang nhắc nhở tôi việc hắn ta vừa rồi muốn giết mình. Nhưng suy cho cùng, dù hắn muốn giết tôi hay dù hắn không phải chủ nhà của tôi thì vào những thời khắc quan trọng này, tôi vẫn thật tâm lo lắng cho hắn.

“Đây có phải là trùng mà tộc thợ bắt thì nuôi không?”, tôi căng thẳng truy hỏi Lý Đồi Đồi.

Nhưng hắn không thềm quan tâm và nhắc tay lên định rạch vỡ thêm một bóng máu.

Tim tôi đập mạnh hơn, nhanh chóng gạt tay hắn ra, “Còn chưa biết rõ đó là gì thì đừng tùy tiện động tay động chân chứ. Ban nãy khi nó bị đánh vỡ đã có thứ gì đó chui vào người anh, anh không thấy sao? Thêm nữa,

làm tay không như này, mấy bệnh vật kia truyền nhiễm vào người cũng...”

Cũng...

Có chút không đúng...

Không phải điều gì khác, chỉ là bầu không khí này có chút không đúng.

Tôi ngẩng đầu, lần nữa chạm mắt với Lý Đối Đối.

Lần này Lý Đối Đối không dời mắt đi nữa, hắn nâng tay lên và bóp chặt cằm tôi, cơ thịt hai bên má đều bị đẩy lên khiến mặt tôi vô cùng khó coi. Hắn hỏi, “Ngươi rốt cuộc là con heo từ đâu đến? Lá gan lớn nhỉ?”

Tôi...

Tôi chưa từng làm heo nhưng anh thì có đấy...

Chương 70

Chị Tây đã lắp mô-tơ vào đít để phát li xì :v

“Anh làm như thế này... tôi không thể nói năng rõ ràng được”, miệng tôi bị bóp chặt, thịt đều bị đẩy lên, tùy tiện nói ra câu trên.

Lý Đồi Đồi hất mặt tôi ra, sức hấn lớn đến mức có thể làm cổ tôi xoay tròn 360 độ. Tôi phải dùng cột sống kiên cố của mình mới giữ vững cái đầu lại được.

Tôi xoay mặt sang, xoa xoa hai bên má. Đối diện với Lý Đồi Đồi sát khí phùng phùng như này, tôi không dám mở miệng oán trách mà chỉ có thể lầm bầm nói, “Tôi đây không phải vì đang lo lắng cho anh sao?”

Từ trong khoang mũi, hấn hừ ra một tiếng cực nhạt, “Tự lo cho mình đi, con mồi.”

Vừa dứt lời, ngón trỏ và ngón giữa hấn chum lại quẹt lên cánh tay một cái, hai bóng máu còn lại bị rạch vỡ, chất dịch màu đen liền chảy ra. Lúc này cũng hết như ban nãy, dưới bóng máu có vật gì đó động dậy và chậm chậm chui vào da thịt của hấn.

“Á...”, tôi toan mở miệng, nhưng khi nhớ lại cảm giác đau đớn ở hai má liền lập tức ngậm miệng và ngồi chết dí ở một bên.

Lý Đồi Đồi đứng dậy mặc lại áo sơ mi và áo khoác đuôi tôm. Mái tóc dài màu vàng mềm mại lướt qua mặt tôi, tôi ngẩng đầu nhìn hấn, đợi hấn xử lý xong việc của bản thân sẽ sang “xử lý” tôi. Sau khi hấn gài nút xong, Lý Đồi Đồi cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống tôi, tôi cũng ngẩng lên nhìn lại hấn.

Ánh trắng đẹp như vậy, tôi nghĩ, hấn ta chắc chắn đang muốn làm gì đó với tôi.

Ví dụ như, tiếp tục bữa ăn khuya ban nãy bị tôi phá đám... chỉ là đôi món khác thôi! Ngón tay hấn hơi nhấc lên đặt trên cằm tôi. Hành động này kéo dài khoảng 3 giây. Tôi khó hiểu nghiêng đầu nhìn hấn, rồi Lý

Đổi Đổi không nói lời nào, chỉ nhắm hai mắt lại và trực tiếp ngã sang bên cạnh chẳng khác gì một cây cột gỗ...

“Uỳnh!”, Lý Đổi Đổi trực tiếp lăn ra bất tỉnh, khiến đất cát lá cây xung quanh bay tán loạn. Không những thế còn làm kinh động những con quạ trên cây gần đó, chúng kêu “quang quác” bay đi, để lại một cánh rừng tĩnh mịch.

Tôi ngẩn người.

“Lý... Lý Đổi Đổi?”

Hắn không có phản ứng gì, tôi nghĩ một hồi, nếu như mộng cảnh là thời gian cách hiện tại rất lâu về trước, vậy lúc này Lý Đổi Đổi vẫn chưa gọi là Lý Đổi Đổi mà nên gọi là, “Lý Nhất Ngôn?”

Tôi gọi một tiếng, không những thế còn nhặt khúc cây dưới đất lên chọc vào tay hắn mấy lần. Sau đó tôi chọc lên mặt hắn, cuối cùng tôi ngồi xổm bên đầu hắn, dùng tay vạch mí mắt hắn lên. Nghiên cứu trông trắng mắt hắn hồi lâu, tôi bèn buông tay ra, mí mắt lần nữa quay về vị trí vốn có.

Tên ma cà rồng này không có chút phản ứng gì.

Tôi nhìn trái nhìn phải, ở nơi núi non hoang vu không ai cứu trợ, đêm xuân lạnh lẽo, chưa kể gió còn có chút lớn.

Tôi không còn cách nào khác, chỉ có thể quàng cánh tay hắn lên vai và dìu vào trong sơn động. Hi vọng trong động có thể chắn gió cho hắn một chút, cũng hi vọng thân thể hắn khỏe mạnh như những gì ma cà rồng bọn họ thường nói, bách độc bất xâm trường sinh bất tử.

Sau khi dìu hắn vào động cũng là lúc tôi tiêu hao hết phần sức lực cuối cùng của mình, cảm giác đói đã qua, hiện tại bắt đầu cảm thấy buồn ngủ không đỡ nổi.

Tôi dạo quanh sơn động một vòng. Sơn động ở Trùng Khánh đều ẩm ướt, đừng nói đến cỏ khô rơm rạ, trên đỉnh động không có nước rơi xuống đã là may mắn lắm rồi. Tôi không tìm được nơi nào tương đối khô ráo cả, trong này thứ duy nhất có thể lót nằm ngủ đó là...

Tôi không kiềm được nhìn về chiếc áo khoác đuôi tôm tinh xảo của Lý Đồi Đồi...

Hiện tại Lý Đồi Đồi vì trúng độc mà ngất đi, sắc mặt hắc trắng bệch, đôi môi tím tái, thân thể còn hơi run rẩy. Tình hình có thể nói là vô cùng không ổn... Cho nên, có chịu thêm chút lạnh chắc cũng không phải chuyện gì to tát...

Dù sao cũng đã tòi tẹ đến thế này rồi...

Tôi cởi chiếc áo đuôi tôm của Lý Đồi Đồi rồi trải ngang ra, nhưng chỉ có thể che từ phần lưng đến mông của hắn, phần đầu và chân vẫn phải tiếp xúc trực tiếp với đất.

Nhưng vẫn tốt hơn là không có gì.

Tôi an ủi chính mình, lại nhìn Lý Đồi Đồi chỉ đang mặc chiếc áo sơ mi. Tôi hít sâu vào một hơi, lấy hết sức lực còn lại để kéo hắn nằm lên cái áo. Tôi chỉnh lại tư thế cho hắn, cố gắng để người hắn nằm sát vào trong lớp áo, xong xuôi đầu vào đây tôi mới tìm tư thế thích hợp nằm xuống.

Diện tích chiếc áo đuôi tôm trải ngang không rộng, cho nên tôi dường như phải nằm áp sát vào lồng ngực hắn.

Thân thể của Lý Đồi Đồi lạnh chẳng khác gì nước đá. Tuy từ trước đến nay chưa từng nghe ma cà rồng than lạnh nhưng bản thân là một động vật máu nóng, tôi luôn cảm thấy khó chịu với những thân thể lạnh giá.

Tôi ấn ấn trước ngực Lý Đồi Đồi lần nữa.

Sau một hồi do dự, tôi duỗi tay vòng qua eo của Lý Đồi Đồi, cố gắng khiến khoảng cách giữa chúng tôi thu hẹp lại một chút.

Thân nhiệt của tôi chắc cũng có thể ủ ấm cho hắn phần nào. Nghĩ như thế, tôi nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ kéo đến, trong lúc mơ màng, tôi cảm thấy thân thể của Lý Đồi Đồi thật sự đã dần dần ấm lên.

Đêm hôm nay tuy rất buồn ngủ nhưng tôi ngủ không ngon giấc, chiếc áo đuôi tôm trải trên đất quá ẩm ướt, vừa cứng lại vừa lạnh. Có nhiều lúc tôi muốn đổi tư thế khác nhưng trước đó trong đầu tôi luôn luân chuyển một suy nghĩ tuy mơ hồ nhưng kiên định... Không được xoay người, nếu làm thế Lý Đồi Đồi sẽ lại nhiễm lạnh mất!

Cảm giác này rất giống với đêm trước ngày du xuân của học sinh cấp một và đêm trước ngày thi Đại học của học sinh cấp ba, trong lòng luôn khắc khoải một việc, không thực tế nhưng rất cố chấp.

Giữa đêm vì quá khó chịu nên tôi mơ hồ mở mắt vài lần, dường như có một lần tôi hốt hoảng nhìn thấy Lý Đồi Đồi đang bị tôi ôm cũng mở mắt. Hắn không có tinh thần như bình thường, ánh mắt cũng mơ mơ màng màng.

Tựa như đang vỗ về một đứa trẻ đang bệnh, tôi đặt tay lên lưng hắn vỗ nhẹ, nhìn chẳng khác gì đang xoa lưng giúp hắn điều hòa hơi thở.

Tôi muốn nói, “Ngủ đi ngủ đi” nhưng trong lúc nửa tỉnh nửa mê, ngôn ngữ lộn xộn, có thể chỉ là hừ hừ mấy tiếng sau đó lại chìm vào giấc ngủ.

Một đêm mơ hồ qua đi, ngày hôm sau khi tỉnh lại, tinh thần cũng chẳng khá hơn được bao nhiêu. Thêm việc sáng sớm trong núi thường có sương mù, sương đọng trên đất lại nhiều khiến xương cốt cả người tôi đều như bị nhiễm lạnh.

Tôi xoa xoa đầu gối, ngáp một cái sau đó ngồi dậy. Lý Đồi Đồi vẫn ngủ với tư thế tôi để hắn hôm qua trên chiếc áo đuôi tôm không hề nhúc nhích.

Hắn ta còn có thể ngủ, chứ tôi thì dù thế nào cũng không ngủ được. Cái bụng bị bỏ đói của tôi có chút đau, dù không thể săn bắt nhưng tốt xấu gì vẫn nên đi hái ít quả dại. Tôi nhìn Lý Đồi Đồi một chút, sau khi lấy phần áo còn thừa đắp lên người hắn xong liền rời khỏi sơn động.

Trước sơn động là một con dốc, vào lúc Lý Đồi Đồi sắp khuất khỏi tầm mắt tôi có quay lại nhìn hắn. Hắn ta... dường như đã mở mắt.

Tôi chớp mắt vài cái, cố gắng nhìn kỹ lại, đương nhiên phát hiện những gì mình thấy ban nãy chỉ là ảo giác.

Nếu bây giờ Lý Đồi Đồi tỉnh dậy thì chắc chắn không thể cứ trơ mắt nhìn “con mồi” của mình đi khỏi. Hắn ta nhất định cũng giống tôi, đều đang muốn ăn “bữa sáng”.

Tôi đi vào rừng, sau đó phát hiện sự “ngây thơ” của một con người hiện đại.

Quả dại trên cây này, theo tôi, nhìn bề ngoài thì không thể ăn bởi nó khác xa với trái cây bán trong siêu thị! Chưa kể đến mùi vị, nó có độc hay không tôi không hề biết nên hoàn toàn không dám thử.

Tuyệt vọng.

Động vật trên cạn, cá bơi dưới nước, chim bay trên trời... Tôi lại càng không thể bắt.

Càng thêm tuyệt vọng!

Tôi đi loanh quanh chắc cũng được 2 tiếng, mệt đến độ chân nhấc không nổi, bụng càng ngày càng đói. Hơn nữa tôi còn nhớ ra việc mình phải lê lét thêm 2 tiếng đồng hồ để quay về.

Triệt để tuyệt vọng!

Suốt thời gian trở về sơn động, có thể nói tôi đều dựa vào ý chí để bước đi và đầu luôn cúi xuống nhìn đất. Bất ngờ tôi nhìn thấy một cây bụi thấp, lúc nhỏ đi chơi cùng ba mẹ được ba bí mật chỉ cho một loại dâu dại vừa đỏ vừa nhỏ, tiếng địa phương hình như gọi nó là dâu tằm.

Chắc có thể ăn nhỉ?

Tôi hái một trái bỏ vào miệng, tuy so với trong siêu thị bán chua hơn rất nhiều, nhưng...

Có thể ăn!

Tôi lập tức hái hết những quả ở trên đất. Tôi ngẩng đầu tìm kiếm xung quanh và thấy bên cạnh còn một cây rất to! Tôi mừng chảy nước mắt nhào qua đó vừa hái vừa ăn, bất luận nó ngọt nó chua hay có chín chưa tôi cũng mặc kệ, tất cả đều nhét hết vào miệng cho đến no mới thôi. Nhưng loại quả này dù có ăn nhiều thế nào cũng chỉ giúp miệng vui thôi. Nhai đến mỏi răng rồi mà cái bụng vẫn không lấp đầy được bao nhiêu. Tôi cố nín nhịn cơn đau răng, hái hết những trái còn lại bỏ vào túi.

Nạp thêm một chút năng lượng vào người, tuy vẫn còn đói nhưng đi đường đã có sức hơn. Tôi nhanh chóng quay về, một lòng muốn đưa quả này cho Lý Đổ Đổ nếm thử. Ôm trong lòng suy nghĩ như thế, tuy đường núi ngoằn ngoèo song tôi đi lại không thấy mệt như trước nữa.

Cũng vào lúc trong bụng có thức ăn rồi tôi mới suy nghĩ đến việc thì ra bản thân thật sự thích Lý Đồi Đồi đến thế.

Cho dù nơi đây chỉ là mộng cảnh, để nhanh chóng gặp được người này mà lòng tôi tràn ngập hy vọng, vui mừng như điên, mong muốn đem hết những thứ bản thân tìm thấy hoặc sở hữu dâng hiến hết cho hắn.

Có thể đối với những người lạnh nhạt như thế có chút hèn mọn. Nhưng từ góc độ nào đó, hèn mọn cũng chính là sự nhiệt tình khi bản thân đã quá thích một người.

Tôi áp ủ sự nhiệt tình như thế để trào dào lợi suôi hết cả một tiếng đồng hồ để về trước sơn động.

Trong động, Lý Đồi Đồi đã tỉnh dậy. Hắn ngồi trên chiếc áo đuôi tôm, mái tóc dài vàng kim xõa chạm đất, nhìn chẳng khác gì một tinh linh đi lạc trong núi.

“Tôi về rồi!”, tôi lớn tiếng nói với hắn.

Dường như điều này làm tinh linh kia hốt hoảng, hai mắt hắn hơi mở lớn nhìn tôi một thoáng.

“Anh xem tôi đem gì về này”. Tôi lấy từ trong túi áo đây ụ của mình ra hai trái dâu tằm. Tôi đi đến trước mặt hắn rồi chìa tay đưa cho hắn, “Anh nhìn đi”.

Lý Đồi Đồi nhìn trái cây trong tay tôi, ánh mắt dừng lại khoảng nửa giây sau đó đồng tử chuyển sang nhím chăm chăm vào mắt tôi, “Từ sáng sớm đến giữa trưa, người chạy xa đến như vậy chỉ để đem mấy thứ này về cho ta... xem?”

Hắn tựa hồ vô cùng khó hiểu.

“Tôi chỉ tìm thấy cái này là có thể ăn thôi”, tôi giải thích, “Tôi cũng muốn ăn cái khác, nhưng anh bắt tôi đến nơi xa quá, đi lâu đến vậy mà không thấy bóng dáng ai sinh sống cả.”

Lý Đồi Đồi, “Nếu ngươi không về có thể đi xa hơn.”

“Nhưng nếu thế lúc về sẽ tốn nhiều thời gian hơn.”

“...”

“Trong núi này tôi không biết thứ nào có thể ăn, thứ biết thì không bắt được. Chỉ có cái này tôi biết có thể ăn được, anh mau...”

Ồ! Tôi bất ngờ nghĩ đến một việc... Lý Đối Đối hiện tại không ăn những thứ này.

Vì tôi mới là thức ăn của hắn!

Ban nãy do đói bụng nên đầu óc chỉ chăm chăm tìm cái để ăn, khi tìm được rồi thì chỉ một mực đem về cho hắn ăn mà quên mất điểm mấu chốt này.

Tôi chậm chậm thu trái cây về, sau khi cúi đầu im lặng suy nghĩ trong chốc lát, tôi lần nữa ngẩng đầu nhìn Lý Đối Đối nhẹ giọng hỏi, “Bây giờ anh có... đói không?”

Sắc mặt hắn trắng bệch, ánh mắt dời khỏi gương mặt tôi, “Không đói.”

Tôi thở phào một hơi, cảm ơn đại thúc hôm qua, có thể nói máu chú cực nhiều, chỉ một bữa mà có thể khiến Lý Đối Đối no bụng. Chú không mất mạng còn giúp hắn gắng gượng đến bây giờ.

Trong khi tôi còn đang cảm khái bản thân mạng lớn thì ánh mắt Lý Đối Đối bất ngờ trầm xuống. Ánh sáng vàng kim từ đầu ngón tay lóe lên khiến trái tim vừa mới bình ổn của tôi nhảy dựng lên, chẳng lẽ tên này muốn bất ngờ giết tôi để tôi trở tay không kịp?

Trong khoảng thời gian tôi chưa kịp có bất kì phản ứng gì thì bất ngờ một tiếng “xoẹt” vang lên, luồng ánh sáng kia xẹt ngang qua tai tôi tạo nên một cơn gió thốc bay tóc. Sau lưng tôi truyền đến một tiếng động nặng nề, tiếp theo đó là chuỗi loạt xoạt ma sát của một thứ gì đó trong bụi cỏ.

“Lột da rồi nướng lên”, Lý Đối Đối lạnh lùng phun ra một câu.

Tôi chớp mắt vài cái, khi xoay đầu lại liền nhìn thấy một con thỏ hoang lông xám đang nằm trên bãi cỏ giãy giụa quẫy đạp hai chân sau.

“Anh... uống máu không?”

Lý Đồi Đồi liếc tôi một cái.

Tôi nhớ ra ma cà rồng bọn họ lúc trước đều xem máu động vật là hàng thứ phẩm. Ánh mắt này của hắn chắc đang nghĩ rằng tôi đã xúc phạm hắn.

Nhưng xúc phạm cái gì chứ, ma cà rồng các người sau khi “cải cách mở cửa” không phải đều uống bột máu sao? Chưa kể trong nội bộ còn sản xuất hàng nhái hàng giả nữa... Một trong những công việc sau này của anh chính là đi bắt mấy kẻ làm bột máu giả đấy nhé. Có thể uống máu động vật tươi đã là xa xỉ lắm rồi...

Đương nhiên tất cả những điều này tôi chỉ thầm mắng trong lòng. Tôi chậm chậm xoay người định đi nhặt con thỏ kia nhưng vào lúc tôi đến bên cạnh nó, đột nhiên tôi lại trầm tư.

Con thỏ này... vẫn còn động đây. Mà tôi, một con người hiện đại hàng thật giá thật, lại chẳng thể giết nó rồi lột da nướng lên.

Tôi dùng ánh mắt bất lực nhìn về phía Lý Đồi Đồi, “Chuyện này...”. Tôi nhìn hắn rất lâu nhưng không nhận được phản ứng gì. Đến cuối cùng cảm giác đói bụng vẫn chiến thắng tất cả.

Trong mơ, lần đầu tiên tôi giết một con thỏ đáng yêu.

Cảm giác ở tay vô cùng chân thật.

Con thỏ lúc giãy chết sức lực vô cùng lớn, ban đầu tôi xách tai của nó lên. Tai nó rất ấm, cảm giác mềm mại hết như một chú chó con. Hai chân sau của nó không ngừng quẫy đạp ra sức thoát thân.

Đến giờ phút này trong lòng tôi tràn ngập sự hoảng loạn. Tôi đã mấy lần buông tay đặt nó xuống đất, nhưng nó không còn sức để đứng dậy chạy đi được nữa. Nó nằm quằn quại trên đất khiến bộ lông nhuốm đầy bùn đất.

“Tôi... tôi không xuống tay được”, tôi cầu cứu Lý Đồi Đồi lần nữa.

Nhưng Lý Đồi Đồi lại chẳng có biểu cảm gì, hắn chỉ lạnh lùng trả lời, “Vậy người đợi đi, nhiều lắm 1 tiếng nữa thôi.”

Còn muốn sinh vật khốn khổ này quằn quại thêm một tiếng nữa ư? Tôi không nhìn tiếp được nữa, có thể nói nhanh chóng kết thúc sinh mệnh của nó mới là cách nhân từ nhất.

Tôi nhìn xung quanh, sau đó đem một tảng đá lớn đến, giơ lên giơ xuống trên đầu con thỏ mấy lần nhưng vẫn không xuống tay được, ngược lại còn khiến bản thân sợ hãi thở hồng hộc.

Lý Đổi Đổi ngồi ở một bên dường như không chịu được nữa, hấn duỗi tay, ánh sáng màu vàng tụ lại thành một con dao nhỏ, rơi leng keng đến cạnh chân tôi. Tôi ném tảng đá đi và cầm con dao lên. Tôi lại nhìn Lý Đổi Đổi lần nữa, nhưng lần này hấn thậm chí không thèm nhìn tôi. Hấn ngồi dựa vào vách động, nhắm mắt dưỡng thần.

Tôi cắn răng nhắm chặt mắt, tay cầm dao hạ xuống, đâm xuyên qua cổ của con thỏ.

Những tia máu nóng hồi bắn lên cổ khiến toàn thân tôi run rẩy, con thỏ sau khi vùng vẫy hai cái cuối cùng chỉ còn sự co giật theo phản xạ.

Nó chết rồi!

Tôi cầm dao vừa khóc vừa xin lỗi con thỏ vừa run rẩy lột da nó. Nhưng trình lột da của tôi vô cùng kém, hai bên trái phải lồi lõm không đều khiến cho tay và toàn thân dính đầy máu. Cả quá trình Lý Đổi Đổi chỉ lãnh đạm ngồi một bên quan sát, dường như đây chỉ là vở diễn của một mình tôi.

Từ trước đến nay, tôi chưa từng cảm nhận việc những sinh vật bản thân đang ăn đều từng liều chết để được sống tiếp sâu sắc đến thế.

Cuối cùng Lý Đổi Đổi giúp tôi nhóm lửa, tôi nướng chín con thỏ xong rồi ăn sạch.

Chẳng có mắm muối gì nên vị không ngon lắm, vừa khô vừa cứng lại thêm mùi tanh nhưng suy cho cùng cũng được no bụng. Tôi xoa xoa bụng, có chút thỏa mãn thở ra một hơi.

Lý Đổi Đổi nhìn chằm chằm tôi, thật hiếm thấy lần này hấn lại chủ động mở miệng nói chuyện, “Sao lúc ăn người không khóc đi?”

Tôi quẹt khoe miệng, “Tôi đang cảm ơn con thỏ đã dùng thân mình giúp tôi no bụng. Đây là bữa ăn mà tôi ăn bằng tấm lòng thành kính nhất. Sau này tôi nhất định sẽ trân trọng từng bữa ăn của mình.”

“Vậy ra người muốn nói với ta rằng, sau này ta nên thành kính với người một chút?”

Tôi ngẩng đầu nhìn Lý Đối Đối, hẳn giúp tôi bắt thỏ chắc chẳng khác gì nuôi heo ăn cho mập rồi giết.

“Chúng ta... có thể thương lượng chút không?”, tôi cân nhắc một chút, đây là mòng cảnh, Lý Đối Đối không thể giết tôi nên tôi có chút can đảm hơn. Nhưng dựa theo thói lạm quyền hằng ngày của hắn, tôi cũng không chịu được việc thỉnh thoảng bị hắn hù dọa. Chính vì lẽ đó tôi đề nghị, “Anh có thể ăn tôi nhưng trước khi ăn làm ơn đừng hành hạ tôi, cả về thể xác lẫn tinh thần.”

Lý Đối Đối nhìn tôi, rãnh mạch phun ra hai chữ, “Không thể.”

Tôi, “Tại sao?”

“Là người tự mò về nên ta đối xử với người thế nào người cũng không có quyền thắc mắc.”

Hắn vừa nói vừa lấy tay vẽ một đường trong không khí, rất nhanh một chiếc roi màu vàng bay đến trói chặt cổ tay tôi. Khi tôi vẫn còn đang ngẩn người, Lý Đối Đối ở bên kia đã giật một đầu roi, với hành động nhẹ nhàng đó, tôi liền bị kéo loạng choạng ngã về phía hắn.

Tôi nằm trên người Lý Đối Đối, lưng hắn dựa vào vách đá, biểu tình lạnh nhạt tựa như một vị thần trên bức bích họa. Nhưng sâu trong tận linh hồn của hắn, lại mang theo sự mỉa mai và hung ác chỉ có riêng ở ma cà rồng.

“Nếu muốn hỏi thì hãy hỏi bản thân người đấy”, hắn ta nói, “Vì sao lại quay về?”

Vì sao tôi quay lại ư?

Điều này còn phải hỏi sao?

Bởi vì anh là Lý Đối Đối.

Em thích anh, cho nên muốn ở bên cạnh anh, chỉ đơn giản thế thôi!

Chương 71

Lý Đồi Đồi để lại một nút thắt màu vàng trên cổ tay trái của tôi.

Nó giống hệt như dây tơ hồng trong truyền thuyết của nguyệt lão, một đầu buộc ở cổ tay tôi, đầu còn lại... đương nhiên hẳn không thể tự cột lên cổ tay mình.

Đầu còn lại, hẳn nằm trong tay. Nút thắt màu vàng bình thường không thấy, nhưng một khi hẳn muốn gọi tôi, chỉ cần giật một cái, nút thắt vàng trên cổ tay tôi sáng lên, nó sẽ kéo tôi về phía hẳn.

Thật là một thứ vô cùng khôn kiếp, tôi cảm thấy dường như Lý Đồi Đồi đang xem mình như một chú cún mà nuôi vậy.

Nhưng tôi không dám giận cũng chẳng dám nói gì, bởi Lý Đồi Đồi hiện tại tính khí thất thường, thật sự không thể đoán định.

Ngay cái hôm tôi ăn hết con thỏ kia, Lý Đồi Đồi bắt đầu kéo tôi đi suốt đêm. Tuy hẳn có thể ung dung đi dưới ánh mặt trời nhưng xuất phát từ bản năng, hẳn vẫn thích hoạt động trong đêm tối hơn.

Tuy tôi cũng là một con cú đêm quen thức khuya, nhưng con cú này chỉ thích tìm một nơi cụ thể để thức chứ không hề thích nửa đêm nửa hôm bên ngoài trèo đèo lội suối, đi bộ rông rã.

Vì thế vào đêm đầu tiên đi cùng hẳn, tôi mệt đến chết đi sống lại.

“Bóng nước trên chân tôi không biết vỡ mấy cái rồi... Tôi thật sự đi không nổi nữa”, tôi ngồi trên đất, đầu tóc bù xù, mặt đầy bùn đất, cả người nhếch nhác.

Về phần Lý Đồi Đồi, dù hẳn cũng phải quần quật cả ngày nhưng vẫn như cũ sống lưng thẳng tắp, phong độ ngời ngời, mặt người dạ thú.

Đôi khi thế giới này bất công như thế đấy, đem thứ tốt đẹp ngay trước mắt mình cho người khác, muốn cướp cũng cướp không nổi.

“Đứng lên”, Lý Đồi Đồi không thèm quan tâm tôi, ngoài thế giới thật, hẳn đã chẳng thèm để tâm đến bất kỳ ai, nói chi đây lại là mộng cảnh,

hắn nghiêm túc chẳng khác gì sĩ quan huấn luyện đặc công, “Đừng có lè mề”.

Nhưng tôi thật sự đi không nổi nữa, sáng nay để hái quả tôi đã phải đi 4 tiếng đồng hồ, sau đó giết thỏ phải tốn thêm biết bao sức lực. Bây giờ lại đi bộ đến nửa đêm, tôi vừa mệt vừa buồn ngủ, bàn chân sưng đến độ bị giày thít vào nổi gân máu.

Tôi ngây ngốc nhìn Lý Đồi Đồi, “Không phải anh có thể dùng pháp trận sao? Muốn đi đâu, chúng ta vẽ một cái rồi trực tiếp đến đó không được à?”

Lý Đồi Đồi lặng thinh, vẫn như cũ nghiêm túc nhìn tôi.

So với Lý Đồi Đồi bây giờ, tôi cảm thấy tên Lý Đồi Đồi hay đòi tiền khi trước đã bớt đáng ghét nhiều rồi...

Tôi cắn chặt răng, chỉ có thể nghe lệnh đứng dậy. Nhưng khi này đi liên tục không sao, bây giờ được ngồi nghỉ một chút, lúc đứng lên hai chân dường như chẳng còn tí sức lực. Tôi đứng trên một dốc cao hơn Lý Đồi Đồi nên khi hai chân mềm nhũn tôi liền ngã nhào về phía hắn.

Lý Đồi Đồi chau mày, ánh sáng vàng trên tay lóe lên, chớp mắt tôi đã bị hắn xách lên bằng sợi dây.

Dây thừng của hắn trói quanh cổ tay tôi, tôi bị treo giữa không trung nhìn chẳng khác gì một tấm vải rách phất phơ trong gió.

“Nếu đi không nổi thì treo thế này đi tiếp.”

Vừa nói xong hắn liền xoay người đi, thật sự nghĩ sẽ treo tôi thế này đi tiếp! Muốn tôi cười tàu hỏa* sao?

(Tây: Do tàu hỏa quá tải nên ở Ấn Độ, các hành khách sẽ không ngại nguy hiểm mà nhồi nhét lên, dù phải đu người ngoài cửa sổ hay các thanh chắn trên tàu. Có thể GG để thấy sự kinh dị của tình trạng này)

“Nhưng thế này tay sẽ đau lắm...”, tôi lên tiếng kháng nghị, Lý Đồi Đồi thấy nhưng làm ngơ, “Thật sự có chút đau”. Thẻ trọng cả người chỉ dòn lên một cổ tay, chẳng bao lâu sau, do máu huyết không lưu thông được mà tay tôi trở nên tím xanh, “Chờ một chút, vẫn nên tự tôi đi thì hơn, này!”

Dưới sự lạnh lùng của Lý Đồi Đồi, kẻ gây nên sự khó chịu cực độ cho cổ tay tôi khiến sự phẫn nộ trong tôi bùng phát. Trong lúc gấp gáp, bàn tay còn lại không bị trói của tôi hươ về phía trước, tình cờ lại nắm được mái tóc dài vàng kim bị thổi về phía sau của Lý Đồi Đồi.

Tôi ra sức giật tóc hắn và tức giận quát, “Bỏ tôi xuống!”

Đầu của hắn vì hành động này của tôi mà hơi ngửa về phía sau. Hắn đau hay không tôi không biết, nhưng tôi nghĩ hắn bây giờ chắc chắn đang không được vui.

Hắn quay đầu lại nhìn chăm chăm vào tôi, không có mắt kính che khuất đôi mắt, nguồn sát khí phát ra sắc như lưỡi dao kia liên tục tiếp chém thẳng đến.

“Tôi... tôi cũng biết đau đó!”, sự đau đớn ở cổ tay như truyền thêm nguồn sức mạnh cho tôi, giúp tôi tranh luận với hắn, “Tôi có thể tự đi được...”

“Ngươi”, hắn phun ra một chữ, tôi im lặng đợi hắn nói tiếp. Nhưng sau đó Lý Đồi Đồi thế nhưng không nói gì, một lúc sau, sợi dây thừng trên cổ tay được thả lỏng, tôi từ trong không trung té ngổn trên đất.

Tôi xoa xoa mắt, còn chưa kịp đứng dậy, Lý Đồi Đồi ở trước mặt bắt ngờ ngổn quỳ xuống. Hắn đặt tay lên eo, sắc mặt bất giác trắng bệch như sương.

Không có thời gian quan tâm đến cổ tay sưng tấy, tôi còn chẳng thèm đứng dậy mà cơ hồ bò quỳ đến trước mặt hắn, “Anh sao vậy? Độc lại tái phát sao? Có phải anh muốn đi tìm ai đó không? Để tôi giúp anh đi tìm nha.”

Tôi nắm lấy cánh tay hắn, hy vọng bản thân có thể truyền cho hắn chút sức mạnh.

Lý Đồi Đồi hết cúi xuống nhìn tay tôi lại ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Khoảng cách giữa chúng tôi rất gần, có lẽ do ánh trăng quá sáng khiến đôi đồng tử của hắn vừa rõ ràng lại vừa trong trẻo. Nhìn chúng chẳng khác gì một tấm kính phản chiếu lại tất cả những lo lắng, bất an cùng suy tư của tôi.

“Người thì giúp được gì cho ta?”, hấn phun ra một câu, thanh âm cực khàn đặc.

“Tôi không biết có thể giúp được gì cho anh”, tôi cố để bản thân trấn định, nhưng kèm theo đó vẫn xen lẫn một chút tức giận, “Nhưng biết đâu khi anh nói ra tôi có thể thì sao? Thay vì dùng sức đi cạnh khóe tôi thế này, không bằng để dành sức cầu cứu tôi vẫn hơn đây.”

Nghe đến hai từ “cầu cứu”, hấn bất ngờ cười lạnh một tiếng, đó là một nụ cười nhẹ nhàng và trào phúng đến rất tự nhiên, “Tự cứu lấy mình đi, con mồi.”

Vừa dứt lời, cả người hấn bỗng trở nên vô lực và ngã ngửa về phía sau. Tôi nhanh chóng giang hai tay luôn qua nách hấn để giữ hấn lại. Tôi kéo hấn vào lòng mình, dùng hết sức lực trụ lại để hấn không bị ngã.

“Thế này rồi mà còn bảo tôi tự cứu mình sao?”, tôi ôm Lý Đồi Đồi, nhìn xung quanh toàn là rừng núi hoang sơ, ngay cả một nơi chắn gió cũng chẳng có, còn không bằng sơn động trú chân hôm qua!

Tôi gấp rút tìm một chỗ có thể đặt Lý Đồi Đồi xuống, vốn muốn kéo hấn đến dưới một cây đại thụ vì dù sao như thế cũng có chỗ dựa. Quả nhiên “trời không tuyệt đường người”, khi kéo được hấn đến nơi, tôi bất ngờ phát hiện dưới con dốc phía trước có một căn nhà gỗ nhỏ mục nát. Phía sau nhà còn có tiếng suối chảy róc rách, tuy không biết nó đã bỏ hoang bao lâu nhưng có nơi trú thân đã tốt hơn cảnh màn trời chiếu đất rồi.

Có thể nói tôi vừa kéo vừa khiêng vừa lôi Lý Đồi Đồi đi. Cuối cùng cũng có thể vác một tên đang hôn mê vào được căn nhà gỗ.

Mái nhà đã hư hại mục nát hết, nhưng những vật dụng cần thiết đều có đủ, bàn ghế, trường kỷ và cỗ khô. Trong lòng tôi bất giác dâng lên một niềm vui sướng khi điều kiện ăn ở được nâng cấp.

Ánh trăng bên ngoài len lỏi qua xà nhà chiếu vào, cũng được xem là có ánh đèn. Tôi nhét Lý Đồi Đồi lên trường kỷ, nhặt tấm đệm rách rưới xếp bên cạnh lên xem, ngay lập tức mùi ẩm mốc hôi thối liền xộc đến khiến tôi ho sặc sụa. Những côn trùng trong chiếc mền vì hành động này của tôi mà rơi lộp bộp ra và chạy tán loạn, có con còn bò lên tay tôi, tôi lập tức vứt ngay cái mền ấy đi.

Chỉ còn cách xé tấm vải treo phía trên xuống, nương nhờ ánh trăng đem ra giặt bên bờ suối. Nhìn bề ngoài thấy nó cũng khá chắc chắn, tôi mang về giúp Lý Đồi Đồi lau mồ hôi trên mặt.

Hơi thở của hắn còn dồn dập hơn hôm qua, nhìn tình trạng này chắc nghiêm trọng hơn hôm qua rồi! Tôi nhắm tính thời gian, hình như hôm qua hắn cũng hôn mê vào thời gian này!

Tuy đang nghĩ những chuyện này nhưng tay vẫn không ngừng hoạt động, tôi giúp Lý Đồi Đồi cởi áo sơ mi ra vì xem chừng hắn ta hô hấp có vẻ không thoải mái lắm. Vừa cởi áo ra tôi liền phát hiện toàn thân hắn đã đọng lại một lớp mồ hôi.

Chỉ một thời gian ngắn ngủi vừa rồi chắc chắn không thể thấm ướt cả chiếc áo như này, không biết hắn ta đã nhịn bao lâu rồi. Tôi giúp hắn lau mồ hôi trước ngực rồi dần dần di chuyển xuống dưới, bất ngờ tôi nhìn thấy bên phần eo bên trái của hắn có một vết bầm màu xanh tím.

Tôi nghiên cứu kích thước cùng vị trí của nó, sau đó lại nhìn cánh tay của mình. Tôi giơ tay ra so sánh một tý rồi bất ngờ phát hiện, vết bầm này của hắn chính là do cánh tay tôi ôm hắn ngủ mà có.

Tôi... cánh tay của tôi nặng đến độ để lại vết bầm thế này sao? Hay còn có nguyên nhân khác?

Tôi nghĩ không ra, nhưng lại bất ngờ hiểu được lý do tại sao hắn không vẽ pháp trận. Xét theo tình hình sức khỏe của hắn thì không thể làm được.

Tôi có chút nôn nóng, tôi biết Lý Đồi Đồi muốn mau chóng rời khỏi khu rừng này để đi đến nơi nào đó, nơi nhất định có cách giúp hắn giải độc. Nhưng hắn đã đi không nhanh, còn phải dẫn theo cả tôi...

Sau khi lau hết người Lý Đồi Đồi một lượt, tôi giúp hắn mặc lại áo. Nhìn hắn cả người vẫn ra mồ hôi như tắm thế này tôi có chút đau lòng.

Tôi ra khỏi nhà, đi đến bên con suối và tháo giày ra. Những bóng nước trên chân tôi đều bị vỡ hết, da non dính bết vào vớ, tôi liền ngâm thẳng hai chân xuống suối sau đó nhấc lên, nhắm mắt cắn chặt răng, lấy hết dũng khí tháo vớ ra.

Ban đầu hai chân tê rần không có cảm giác gì nhưng qua một lúc, cảm giác da bị lột ra dần dần ngấm vào tim. Tôi nhắm chặt hai mắt, đợi cho cơn đau qua đi, sau đó quay sang nhanh như chớp tháo chiếc vớ còn lại.

Cơn đau kéo dài rất lâu, lâu đến mức tôi không kiềm được phải mắng một câu, “Cmn đau chết đi được” và lau đi mấy giọt nước mắt.

Khi sự đau đớn đã giảm bớt, tôi liền thấy ổn hơn. Dem đôi vớ giặt xong tôi liền để chúng lên mồm đá bên cạnh.

Tôi để hai chân xuống suối ngâm để nước giảm bớt cảm giác đau.

Tôi nghĩ ngày mai nhất định không thể trễ nãi việc lên đường. Tôi không chết được nhưng Lý Đồi Đồi lại có nguy cơ “ngủm” rất cao.

Bất luận ở nơi nào, tôi đều không muốn nhìn thấy hán phải chết.

Tôi trải vớ ra phơi trên một tảng đá và để chân không đạp lên giày. Tôi nghĩ trưa mai Lý Đồi Đồi chắc sẽ tỉnh lại, trong núi ánh nắng gay gắt, đôi vớ để đó phơi nhất định mau khô thôi. Sau một buổi tối đi ngủ, vết thương trên chân tôi cũng sẽ đóng vảy và ngày mai chắc chắn sẽ tốt hơn.

Sau khi tính toán đầu vào đây chuyện ngày mai, vừa xoay người thì bất ngờ nhìn thấy Lý Đồi Đồi đang mặc áo sơ mi đứng ở mồm đá cao hơn tôi một tý. Tay hán chống lên vách tường đã mục của căn nhà nhằm chống đỡ thân thể và đang nhìn tôi, không biết rốt cuộc hán đã đứng đó được bao lâu.

Sắc mặt hán vẫn như cũ trắng bệch đến dọa người, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm tôi sáng quắc như muốn thiêu đốt.

Tôi xỏ giày vào rồi đi đến bên cạnh hán, “Sao anh tỉnh rồi?”

“Ta luôn tỉnh.”

Thật hiếm thấy khi tôi vừa nói hán liền trả lời ngay. Khi trước, lúc muốn hán mới nói, lúc không muốn còn không thèm nhìn tôi một cái.

Tôi nhìn hán, “Không phải ban nãy anh đã ngất đi ư?”

“Ý thức vẫn còn.”

Tôi khựng lại, hấn ta... chẳng lẽ luôn biết tôi giày vò hấn thế nào ư? Còn có hôm qua...

“Vậy hôm qua anh cũng như hôm nay sao?”

“Hôm qua có khoảng thời gian ngắn mất đi ý thức.”

“Ồ”, sau khi hỏi xong tôi có chút bối rối. Thời gian ngắn mất đi ý thức, vậy cũng có nghĩa là những chuyện lúc đầu hấn không biết, nhưng chuyện tôi ôm hấn ngủ sau đó còn vỗ lưng hấn... Tôi khẽ ho một tiếng, “Vậy thì, hôm nay anh nghỉ cho khỏe đi, sáng sớm mai chúng ta tiếp tục đi. Đợi khi tôi nghỉ ngơi tinh thần khỏe khoắn trở lại, nhất định sẽ đi như bay.”

Lý Đổi Đổi trầm mặc hồi lâu, sau đó hấn cúi đầu nhìn đôi chân đang giẫm lên giày của tôi.

Tôi nhất thời hốt hoảng muốn giấu chân đi vì đôi chân tôi bây giờ vừa sưng vừa to, nhất định xấu xí vô cùng.

Con người chính là loài sinh vật khi đứng trước thứ đẹp đẽ và thứ mình thích sẽ luôn cảm thấy hèn mọn vì những thiếu sót của bản thân.

Cả hai điều trên Lý Đổi Đổi đều có, tôi thích hấn và hấn cũng rất đẹp.

Tôi nhanh chóng đi vào nhà nhưng do chạy quá nhanh nên làm rơi một chiếc giày.

Tôi vào nhà ngồi trên chiếc bàn dài là một mảnh gỗ có chút cũ song vừa hay có thể ngả lưng. Tôi nói với Lý Đổi Đổi đang đứng ở cửa, “Anh nhanh chóng đi nghỉ đi.”

Lý Đổi Đổi đi vào, trong tay cầm chiếc giày ban nãy tôi đánh rơi. Tôi cảm thấy hơi quẫn bách, thế nhưng hấn làm như chẳng thấy gì, chỉ đặt chiếc giày đó bên cạnh chiếc còn lại, sau đó xách chúng lên đặt ngay ngắn trước bàn cho tôi.

Khi hấn đặt giày xuống, mái tóc dài quét xuống nền nhà nên bị dính đầy bụi.

Chỉ một chuyện nhỏ nhặt như thế nhưng khi nhìn hấn làm lại khiến tim tôi không cầm được đập liên hồi. Thế là tôi liền tìm một chủ đề nói

chuyện, “Tôi... hôm nay tôi ngủ trên bàn, không cần chen chúc nằm cùng anh nữa. Để tránh việc tôi đè tay lên người anh tạo nên nhiều mảng xanh tím”. Câu nói này hình như có chút mờ ám.

Tôi cắn môi dưới, khi lòng đang không ngừng hối hận, Lý Đồi Đồi đã ngồi lên trường kỷ nhìn tôi, “Không phải do người đè đâu”, hắn nói, “Thì trùng của thợ bắt thì ở trong người ta, chúng thích những vật gì ẩm áp, nên nơi có thân nhiệt của người, tự nhiên chúng sẽ bò tới.”

Là... là những con trùng hôm qua chui vào người Lý Đồi Đồi sao?

Chúng thích những vật gì ẩm áp, nên nơi có thân nhiệt của người, tự nhiên chúng sẽ bò tới.

Câu này nghe ra thật sự mang đến một cảm giác mờ ám đến khủng bố a!

Chương 72

Nghe nói các cậu lại được nghỉ tiếp? Thế thì đọc truyện nhé :3

Tôi ngủ một mạch đến sáng sau đó bị đánh thức bởi ánh mặt trời chiếu thẳng vào mặt.

Tôi vô thức liếc nhìn sang chiếc trường kỷ nhưng lại chẳng thấy Lý Đổi Đổi đâu!

Con sâu ngủ trong tôi phút chốc bị đánh bay mất. Tôi ngồi bật dậy, nhảy khỏi bàn và bước nhanh đến bên trường kỷ. Sờ lớp cỏ do bị ánh nắng chiếu vào có chút nóng, suy ra tên ma cà rồng nằm trên đó đã biến mất một lúc rồi.

Hắn ta đi đâu rồi? Chẳng lẽ đã chết ư? Lúc tôi ngủ say hắn đã bị thi trùng gặm nhấm hết rồi sao?

Nhưng không hề có vết máu...

Tôi quan sát xung quanh thì thấy không có dấu tích vật vã, tôi ra khỏi căn nhà cũ nát, thấy bốn bề vẫn yên bình như cũ, mọi thứ như nói với tôi rằng...

Lý Đổi Đổi đã đi rồi!

Hắn chê tôi làm vương chân hắn cho nên đã âm thầm bỏ đi rồi sao? Hay vì cảm kích sự chăm sóc của tôi suốt hai ngày qua nên hắn mới đại phát từ bi tha cho tôi một mạng và không bắt tôi phải đi theo hắn chịu hành hạ nữa?

Nhưng hắn đi rồi, tôi biết đi đâu đây?

Tôi nhìn bốn bề toàn là cánh rừng sâu hun hút, trong lòng bất giác dâng lên một nỗi huyệt hẫng và cô đơn.

Tôi vừa suy nghĩ hành trình sau này của mình vừa đến bên suối nhật lại đôi vớ phơi hôm qua. Khi tôi ngồi trên mỏm đá mang vớ, nhìn vào dòng

suối trong vắt bên cạnh, tôi liền thấy hình ảnh phản chiếu mặt mũi tóc tai nhóp nhép đầy dầu của mình.

Nghĩ lại cũng đúng thôi, đã mấy ngày rồi tôi chưa gội đầu. Tôi tự ngửi cơ thể mình và thấy có chút bốc mùi...

Dù sao thâm sơn cùng cốc chẳng có ai, chỉ có một tên ma cà rồng nay cũng đi rồi...

Sau một thoáng do dự, tôi tháo đôi vớ mới mang vào ra đặt lại bên cạnh rồi cởi hết quần áo. Trước khi cởi nội y tôi lại có chút do dự, thân là một người hiện đại, dù đang trong rừng sâu nhưng việc thân thể lỏa lồ dưới ánh mặt trời thật sự có chút xấu hổ.

Nhưng nếu không cởi hết ra chốc nữa chúng sẽ ướt sũng, mà tôi lại chẳng có đồ sạch để thay.

Chính vì thế tôi đã vứt bỏ “lớp phòng bị” cuối cùng.

Ngón chân nhúng vào con suối mát lạnh, tôi nường vào mồm đá và bước thẳng xuống dòng nước. Nước suối trong vắt nhìn không sâu lắm nhưng khi bước xuống rồi tôi mới biết mực nước cao ngang tận eo tôi.

Ánh nắng ngày xuân rực rỡ trên cao là thế nhưng sông suối trong rừng vẫn lạnh đến thấu người. Sau khi xuống nước, tôi khẽ than một tiếng, da gà toàn thân đều đồng loạt nổi lên. Tôi ôm lấy ngực run lẩy bẩy nhưng sau đó cũng quen dần với độ lạnh.

Tôi không dám đi loanh quanh vì sợ nước chảy siết sẽ cuốn tôi đi mất. Vì thế tôi chỉ ngồi xõm ở nơi mực nước ngang eo chà sát tay chân thân thể để tẩy sạch đám bụi đất bám trên người.

Sau khi hoàn toàn thích ứng với dòng nước, tôi nín thở ngậm đầu xuống để gội sạch đầu. Những lọn tóc theo dòng nước uốn lượn, dòng nước tựa như một chiếc lược đang nhẹ nhàng chải qua mái tóc được cột lại của tôi.

Đến khi không nhịn thở nổi nữa tôi liền ngẩng đầu đứng dậy.

Thân thể tôi trần trụi dưới ánh nắng, những giọt nước trên người bởi thân nhiệt cũng dần nóng lên. Ánh mặt trời chiếu xuống khiến tôi toàn thân

bốc khói, nhìn chẳng khác gì những nhân vật đang luyện công trong các tiểu thuyết võ hiệp.

Tôi nhìn làn khói đang bay lượn xung quanh mình cảm thấy vô cùng hứng thú, chắc vì những người vẽ truyện tranh luôn mãi mãi sống trong giai đoạn tuổi dậy thì. Mặc dù người ta đã bỏ mình lâm vào cảnh cô đơn trong thâm sơn cùng cốc, song tôi vẫn phải sống tiếp.

Tôi nhúng tay vào nước, bày ra tư thế sau đó ra sức tát nước về phía bờ, miệng còn la lớn, “Hãy! Tiếp chiêu!”

Lực tát nước của tôi rất lớn, như chơi đùa, cũng như phát tiết những chuyện không vui trong lòng.

Hừ! Lý Đồi Đồi! Nói đi liền đi! Ta đánh chết ngươi!

Những giọt nước bay thẳng lên bờ, dưới ánh mặt trời nhìn chúng chẳng khác gì những “tiểu tinh linh” trong suốt sáng long lanh. Và khi tôi nhìn theo bóng hình chúng thì liền phát hiện một “tinh linh” hàng thật giá thật đang đứng trên bờ.

Hắn đứng dưới bóng cây song chiếc bóng đó không thể che được ánh sáng phát ra từ mái tóc dài vàng kim của hắn. Sắc mặt hắn trắng bệch, biểu tình lạnh nhạt, hắn đứng khoanh tay nghiêng người dựa vào thân cây, thế nhưng ánh mắt lại không chút kiêng kị mà chiếu thẳng vào tôi.

Làn nước quanh thân vẫn bay lượn lơ lửng trước mặt tôi, trong núi gió thổi nhẹ nhẹ, nước lặng lẽ trôi, biểu cảm của hắn cũng nhàn nhạt...

Nhưng tôi toàn thân như bị sét đánh.

Khi những giọt nước kia chạm đất tôi thét lên thất thanh, nhanh chóng ôm lấy ngực rồi quỳ xuống nước, “Á! Tại sao anh lại ở đây?”

Mặt tôi nóng bừng như bị thiêu đốt, trong đầu chỉ toàn suy nghĩ, “Hắn ta thấy hết rồi ư? Nhất định là thế rồi! Hắn ta thấy được bao nhiêu? Nhất định thấy hết rồi!”

Con mẹ nó!

“Không phải anh đi rồi sao?”, tôi gắt gao ôm lấy ngực, chuyển từ quỳ sang ngồi xổm, cố gắng thu hẹp diện tích “lộ hàng” của bản thân.

Lý Đổi Đổi khẽ nhưn mày, hấn vẫn đứng đó, không mặn không nhậ nói, “Ai bảo ta đi rồi?”

“Hiện tại anh đi được rồi đó!”

“Hừ”, hấn cười lạnh một cái, “Ôm ta ngủ người không sợ thê mà bây giờ lại sợ sao?”

“C-c-cái... cái đó sao giống nhau được?”, tôi run rẩy giải thích, “Cái đó là giúp đỡ anh, hơn nữa chúng ta còn mặc quần áo!”

“Quần áo?”, hấn nói mang đầy vẻ trào phúng.

(Tây: ý là “Cô không biết tuyệt chiêu bắn bluetooth qua quần sao?”, :3)

“Hiện... hiện...”, hiện tại thì không có quần áo!

Sau câu truy vấn cụt lủn của hấn, tôi không thể hoàn chỉnh nói ra câu trên. Bởi vì trên thực tế, một khi Lý Đổi Đổi muốn làm gì với tôi, tôi đều không thể phản kháng. Dù cho có mặc quần áo hay không, dù cho hấn muốn ăn tôi, giết tôi hay chơi đùa với tôi thì tôi chẳng có sức mà chống lại.

Tôi giống như một quả trứng gà, tuy có vỏ bọc dày nhưng nó lại vô cùng mỏng manh, đập một phát là vỡ ngay.

Tôi nhúng sâu chìm vào nước, nếu không vì cần hô hấp thì tôi đã ngụp quách cả đầu xuống rồi.

“Anh... anh quay sang chỗ khác đi...”, tôi lần nữa cất giọng, so với ban đầu đã không còn chút khí thế nào.

Lý Đổi Đổi lúc này cũng không thèm cạnh khóe tôi, hấn lẳng lặng nhìn tôi một lúc sau đó móc chân về phía sau và đá một gói đồ được cột lại lên mồm đá to. Tiếp đó hấn quay lưng đi và bước về phía căn nhà.

“Quần áo sạch cùng giày, tự mình nhặt lên giữ sạch rồi thay vào! Bỏ hết cái đồng quần áo bẩn thỉu của người đi!”

Hấn lạnh nhạt nói xong liền vào nhà ngay, tựa như không thèm quan tâm đến tôi, một đứa đang ở bên ngoài.

Tôi ngồi trong suối một hồi mới đứng dậy, vẫn như cũ ngượng nghịu ôm lấy cơ thể đi đến bên mỏm đá lớn. Tôi mở gói đồ mà hắt đá qua ra, bên trong có hai bộ quần áo bằng vải, tuy không phải đồ mới nhưng rất sạch sẽ, còn phảng phất mùi xà bông và nắng sớm. Thứ này gọi cho tôi nhớ đến quần áo lúc nhỏ được chính tay bà nội giặt cho.

Tôi nhặt lấy quần áo, vừa mặc vào vừa ngẩng đầu nhìn căn nhà nhỏ trước mặt.

Thì ra... Lý Đồi Đồi sáng sớm ra ngoài là để tìm quần áo cho tôi thay...

Sau khi mặc quần áo, tôi bắt đầu mang giày. Tôi kinh ngạc phát hiện chúng vừa vặn đến thần kì, hơn nữa so với đôi giày lười tôi mang ban đầu còn dễ chịu hơn rất nhiều lần.

Mặc đồ xong, tôi đem bộ quần áo dư gói lại đeo lên lưng, sau đó bước vào nhà.

Trong nhà, Lý Đồi Đồi ngồi trên trường kỷ nhìn ngắm cổ tay của chính mình, chẳng biết hắn đang nghiên cứu cái gì nữa.

“Chuyện khi nãy...”, tôi có chút khó xử, nghĩ lại vẫn không nên nhắc chuyện bên suối thì tốt hơn cho nên liền đi thẳng vào phần sau, “Quần áo và giày đều mặc xong hết rồi, rất vừa vặn, cảm ơn anh.”

Lý Đồi Đồi nhắc mi mắt, hờ hững nhìn tôi nói, “Thu dọn xong rồi thì lên đường thôi!”

Tôi ngẩn ra, nhìn bên ngoài hình như đang gần chính Ngọ, “Bây giờ sao?”

“Ừ.”

Không nói thêm một lời thừa thải nào, hắn đứng dậy ra ngoài. Tôi đeo túi vải học tóc bám theo, cố gắng bắt kịp Lý Đồi Đồi, “Đi đường ban ngày thế này cơ thể anh không sao chứ?”

Nghe tôi hỏi nhưng Lý Đồi Đồi không hề trả lời, đôi chân dài vẫn sải bước đi về phía trước khiến tôi đuổi theo có chút vất vả. Mái tóc còn ướt sũng của tôi đọng đưa trong không trung làm rất nhiều giọt nước bắn lên

tay hắn. Hắn bất chợt dừng bước, tôi đâm sầm vào lưng hắn, vài giọt nước trên tóc vì thế mà bay thẳng lên quần áo hắn.

Tôi ngẩng đầu nhìn sắc mặt hắn, sau đó túm lại tóc mình, “Tóc tôi hơi dài nên không thể khô ngay được.”

Hắn không nói gì và nhấc tay lên, năm ngón tay ấy hết như một chiếc lược chải sát vào da đầu, xuyên qua hết thảy những phiền não trong tôi. Lòng bàn tay hắn bắt ngờ ấm lên, như ánh mặt trời chiếu lên vào những sợi tóc. Một cơn gió nhẹ chợt nổi lên mang theo sự nóng ấm.

Ngón tay của Lý Đồi Đồi nương theo mái tóc tôi vuốt xuống. Từng sợi tóc len lỏi trong bàn tay hắn, chỉ một lần duy nhất mà mái tóc tôi đã khô đáng kể.

Hắn thu tay lại, ánh sáng màu vàng trên tay chưa tiêu mất hết mà tụ thành một làn hơi nước.

Tôi ngây ngốc nhìn hắn nhặt những sợi tóc vương trong kẽ tay ra.

Những sợi tóc đó đã theo gió bay đi rồi thế nhưng ánh mắt tôi vẫn chẳng thể nào dứt ra khỏi hắn.

“Đừng có khiến bản thân ướt sũng như thế, ta không thích những thứ nhớp nháp”. Hắn quay người đi hai bước, thấy tôi không bước theo, bước chân hắn liền dừng lại quay đầu nhìn tôi, “Đi mau!”

“VẬY ANH...”, tôi đứng trong làn gió mát và khu rừng nắng chiếu rọi, không nhìn được mở miệng hỏi, “Anh thích cái gì?”

Hắn lặng lẽ nhìn tôi, “Có liên quan gì đến người sao, nhân loại?”

Tôi trịnh trọng gật đầu, “Có liên quan chứ!”

Hắn cười lạnh mang đầy ý trào phúng.

Tôi nhìn thẳng vào hắn, tôi nghĩ nếu đây là mộng cảnh vậy cứ liệu một chút! Ngoài đời thật, tôi vĩnh viễn không dám nói với Lý Đồi Đồi về nụ hôn trộm cùng tấm lòng ái mộ của mình với hắn, chi bằng hãy tỏ lộ ở đây luôn!

Tôi nhìn chằm chằm hắn, rất chân thành và nghiêm túc nói, “Em thích anh.”

Nụ cười lạnh của hắn nhất thời cứng lại.

Tôi nói, “Cho nên em mới không tiếc sức mình mà giúp anh, cứu anh, tiếp cận anh, tìm hiểu anh.”

“Em thích anh”, mặt tôi ửng hồng, tay nắm chặt thành quyền. Máu nóng trong ngực cứ sôi trào và trái tim đang đập kịch liệt, tôi mang theo sự chân thành, nhiệt tình và dũng cảm trước nay chưa từng có nói, “Em thích anh đến nỗi không kiềm lòng được luôn ấy.”

Rõ ràng tôi chỉ nói một câu thôi vậy mà như đã dùng hết sức lực toàn thân.

Tôi nhìn chằm chằm Lý Đồi Đồi, tôi biết dù hắn bây giờ không phải là hắn, nhưng cảm ơn trời đất, cuối cùng con cũng có thể thổ lộ tâm ý của mình rồi!

Lý Đồi Đồi à, em chính là thích anh một cách chân thành như thế đó!

(Tây: aiya, tần suất tỏ tình càng ngày càng cao á nha)

Chương 73

Mọi người đợi lâu rồi phải không? ☹️

“Đáng tiếc ta không thích ngươi.”

Lý Đồi Đồi lãnh đạm từ chối tôi.

Câu nói kia tựa như một thau nước lạnh tạt thẳng vào tình cảm nồng nhiệt của tôi. Rồi “xèo” một tiếng, đốm lửa tắt ngúm và trái tim ban nãy còn cháy hừng hực cũng phút chốc nguội lạnh. Chưa hết hẩn còn bồi thêm một câu như nhát dao cứa, “Ngươi có bệnh hả?”

Tôi nắm lấy tóc, nắm thật chặt những lọn tóc bị gió thổi tung, “Không... Không có bệnh gì cả.”

Hẩn quan sát tôi, “Ngươi có mục đích gì?”

“Cũng không có mục đích gì hết...”

“Đừng hòng chơi trò trêu hoa ghẹo nguyệt với ta, nhân loại”, hẩn liếc xéo tôi một cái mang theo ý cảnh cáo, sau đó xoay đầu khiến mái tóc dài vàng kim phấp phới giữa rừng, hẩn sải chân bước về phía trước.

Tôi đằng hắng một tiếng, cố kìm nén sự xấu hổ sau đó lẻo đẻo theo sau hẩn.

Lý Đồi Đồi... cái tên ma cà rồng này dù ở đây hay ngoài thực tế đều không dễ gần như thế. Quả nhiên, không tỏ tình với hẩn ở thế giới thực là một quyết định sáng suốt, nếu không tôi còn mặt mũi nào nhìn mấy người sống ở chung cư chứ. Xấu hổ chết đi được...

Thật may quá thật may quá, Lý Đồi Đồi không hề biết chuyện trong mộng cảnh.

Tôi lượm mảnh liềm xỉ bị chà đạp còn lại lên, sau đó lủi thủi đuổi theo hẩn.

Đôi giày Lý Đồi Đồi mang về đi đường rất êm, hôm qua ngủ cũng đủ giấc, thêm việc sáng sớm còn được tắm nên tinh thần tôi rất tốt, đi đường không hề cảm thấy mệt ngược lại có chút hứng thú ngắm quang cảnh. Lúc này tôi mới có thời gian cảm thán,

“Bầu trời xanh ghê!”, Lý Đồi Đồi liếc nhìn tôi, tôi nhìn lại hãnh nộ nộ cười, “Không khí cũng thật trong lành.”

“Rất bình thường.”

Là do anh chưa nhìn thấy ngày mùa đông của vùng đất Hoa Hạ (một cách gọi khác của Trung Quốc ngày xưa) 100 năm sau, thật chẳng khác gì sương mù núi tu tiên.

Tôi hít sâu một hơi, vừa đi đường vừa ngắm cảnh, hành trình so với hôm qua thoải mái hơn rất nhiều.

Cũng có thể việc giải bày hết nỗi lòng ban sáng khiến tâm hồn tôi cuối cùng cũng được thư thái. Dù sao đã làm xong việc “đáng sợ” nhất rồi nên những thứ khác không còn đáng sợ nữa.

Tôi bước đi như đang du xuân, bắt đầu chủ động bắt chuyện cùng Lý Đồi Đồi dù cho hãnh nộ rất hiếm khi đáp lại tôi.

Nhưng tôi vẫn nhẫn nại nói với hãnh, tiếng chim hót tôi nghe động lòng thế nào, hương hoa tôi ngửi thơm ngát ra sao, còn có chim bay trên trời...

“Chú!”

Một tia sáng vàng bắn thẳng lên trời, chú chim ban nãy còn bay lượn trên không chớp mắt đã nằm trên đất. Những con khác đang bay thành đàn giờ cũng tán loạn bay đi.

Lý Đồi Đồi nói với tôi đang đứng đơ mặt ra, “Tự đi nhặt đồ ăn của mình đi.”

“A... Ồ... Được.”

Một lần nữa trong mộng cảnh tôi đã giết một con chim, rút máu, nhổ lông, dùng con dao Lý Đồi Đồi mổ bụng, móc hết nội tạng nó ra sau đó

đem nướng.

Những chuyện thế này một khi đã làm qua một lần thì những lần sau dần dần sẽ quen thôi.

Tôi không khóc vì con chim nữa, có lẽ là do nó không đáng yêu bằng con thỏ. Lúc nướng chim, tôi đưa mắt sang nhìn Lý Đồi Đồi đang ngồi dựa vào gốc cây bên cạnh.

Tuy mắt hắn không nhìn tôi nhưng rất nhanh đã hỏi tôi, “Ngươi nhìn gì?”

“Anh... anh có muốn ăn gì không?”

Tính ra, từ lúc hắn hút máu đại thúc bị thợ đuôi thi tán công đến giờ cũng hai ngày rồi, hắn không đói sao?

Hắn dời mắt sang, ánh mắt như có như không lướt qua cổ tôi rồi nhìn chằm chằm vào mắt tôi, hắn nhếch mép cười hỏi, “Tự giác vậy?”

Nhất thời miếng thịt như mắc nghẹn ngay cổ họng, nhả ra không được nuốt cũng chẳng xong, tôi phải uống mấy ngụm nước mới miễn cưỡng thở được. Tôi nâng con chim nướng lên che mặt, giả vờ như bản thân chưa nói gì.

Lý Đồi Đồi cũng đại phát từ bi bỏ qua cho tôi, không tiếp tục bàn vấn đề này nữa.

Sau khi tôi ăn xong Lý Đồi Đồi dập lửa, chúng tôi tiếp tục lên đường. Khi mặt trời xuống núi, tôi nhắm tính thời gian, thầm nghĩ phải chẳng sắp đến giờ hắn bắt tỉnh. Nhớ lại cảnh mồ hôi thấm ướt cả áo của hắn hôm qua, tôi có chút căng thẳng nói, “Chúng ta phải đi đâu và phải đi bao lâu nữa? Nếu lát nữa anh không khỏe cứ để em dìu anh đi.”

Thật hiếm thấy, Lý Đồi Đồi không hề có ý kiến gì với câu “em dìu anh đi” của tôi. Hắn trầm mặc một chốc, chân vẫn tiếp tục tiến về phía trước, “Sắp rồi.”

Lúc nói câu này chúng tôi vừa leo lên một ngọn núi, Lý Đồi Đồi chỉ xuống dưới nói, “Đến đó là được”

Tôi nhìn theo xuống dưới liền thấy một thung lũng được bao bọc bốn phía bởi núi non trùng điệp. Ở đó vừa tắm tới vừa ẩm ướt, làn gió thổi

lên cũng mang theo sự lạnh lẽo.

Ở giữa thung lũng có lẽ do thiếu sáng nên cây cối đều khô cằn, và bên trong cánh rừng khô cằn đó có một ngôi nhà mái ngói không hề phù hợp với quang cảnh xung quanh.

Tôi đánh giá căn nhà, thăm nghĩ bất luận từ góc độ phong thủy hay kiến trúc, xây nhà ở nơi không nước không ánh sáng thế này thật sự không tốt lắm...

Song khi nghĩ đến hai đêm hôm trước phải ngủ ở sơn động và căn nhà gỗ, bây giờ được chuyển sang nhà mái ngói, tuy địa hình không tốt nhưng dù sao điều kiện ăn ở đã được nâng cấp rồi.

Rất tốt!

Tôi và Lý Đối Đối bắt đầu đi xuống. Đường núi ngoằn ngoèo, nhìn thì có vẻ gần nhưng thật ra phải đi rất xa. Cả quãng đường tôi một mực quan sát tình hình sức khỏe của Lý Đối Đối.

Cứ cách 4 5 phút tôi lại hỏi, “Anh sao rồi?”. Tôi không muốn hấn bắt ngờ ngất xỉu, hôm nay không giống hôm qua, thân thể của hấn như vậy mà nhỡ lăn xuống đường núi thế này tôi thực sự đỡ không nổi.

Tôi hỏi quá nhiều nên Lý Đối Đối có chút phiền, “Câm miệng.”

Tôi ủy khuất ngậm miệng mười phút, “Anh thật sự không sao chứ?”

Hấn không vui nhìn chăm chăm tôi, “Người ồn quá khiến ta đau đầu.”

Bốn năm phút mới hỏi một lần mà anh còn chê ồn? Thật sự không tưởng tượng nổi Lý Đối Đối lại là một ma cà rồng tính tình lầm lì nhường này, bức tường ngăn cách trái tim của hấn so với vạn lý trường thành còn cao hơn. Không biết vì sao hấn lại xây nên một căn nhà cũ kỹ làm chung cư nữa! Điều đó chẳng phải tự rước thêm việc vào người ư?

“Lèm bèm cái gì!”, Lý Đối Đối lăn nữa khó chịu nói.

Tôi bùm miệng ngậm đầu, không dám tin nhìn chăm chăm hấn, “Em thăm nói trong lòng cũng không được sao? Như vậy anh cũng nghe được à?”

Cái mộng cảnh này có hơi hoang đường rồi đó!

Lý Đổi Đổi không nói gì, chính vào lúc này, ánh mắt hắn bất ngờ chùng xuống, hắn đưa tay ra trực tiếp nhấn đầu tôi vào ngực hắn.

Cả người tôi nhất thời nằm gọn trong lòng hắn, tay hắn vòng qua eo tôi và gắt gao ôm lấy. Sau đó thân thể hắn hơi ngửa về sau, chỉ trong tích tắc, hắn ôm tôi xoay tận ba vòng rồi đáp xuống nơi cách vị trí ban đầu khoảng mười bậc thang.

Lý Đổi Đổi đã buông tôi ra mà tôi vẫn chưa kịp hồi thần.

“Buông tay”, Lý Đổi Đổi nói.

“Á?”, tôi ngẩn ra một chốc sau đó phát hiện, tay mình thế nhưng đã vòng ra sau ôm lấy eo hắn, “Ồ...”, lúc này tôi mới buông Lý Đổi Đổi ra, “Khi này có chút bất ngờ... nên...”, theo phản xạ có điều kiện mà ôm hắn luôn....

Tôi quay đầu nhìn hắn thế nhưng Lý Đổi Đổi lại chẳng thèm nhìn tôi, hắn ngẩng đầu nhìn lên bậc thang phía trên.

Tôi cũng theo hắn nhìn lên trên.

Lúc này ở đó có một cô gái đang lặng lẽ đứng, trong tay còn cầm vài mũi tên ngắn. Cô ấy đứng quay lưng về ánh trăng, mặt trăng to lớn tựa như vì chiếu sáng cho cô mà mọc lên vậy.

“Ta còn tưởng là kẻ nào không có mắt dám xông vào sơn cốc của ta nữa chứ. Thì ra là ngươi”, cô ấy vừa nói vừa rút mũi tên bị cắm sâu vào vách núi ra, giọng điệu mang theo sự lười nhác mà quyến rũ, “Lý Nhất Ngôn.”

Hả? Cô ấy... biết tên thật của Lý Đổi Đổi?

Tôi lại quay sang nhìn Lý Đổi Đổi.

“Thi trùng, mau giải giúp ta.”

Lý Đổi Đổi không nói mấy lời khách sáo mà trực tiếp đi thẳng vào mục đích đến đây.

Hai người này... bất luận nhìn từ phương diện nào cũng có một câu chuyện đằng sau.

Tôi bất ngờ nhớ đến người con gái Lý Đồi Đồi thích 100 năm về trước...

Nghĩ đến đó tôi không nhận được cẩn thận đánh giá người trước mặt.

Người con gái cầm mũi tên bước từng bước xuống bậc thang. Trời đang mùa xuân, có thể nói cô ấy ăn mặc khá “mát mẻ”, một bộ sườn xám ngắn đến độ có chút phóng túng so với thời đại này. Sườn xám ôm sát phần hông của cô, làm tôn lên cơ thể quyến rũ bức người. Cô ấy không đi giày, hết như một chú mèo, mỗi bước đi không gây ra bất kì tiếng động nào.

Cô ta rất bốc lửa, bốc lửa hơn cả Lý Bồi Bồi, thêm nữa còn rất tự tin và hấp dẫn, một sự hấp dẫn chí mạng.

“Tự chuốc phiền phức rồi lại đến tìm ta à?”, cô ấy bước đến trước mặt Lý Đồi Đồi, ngón tay thon dài đang muốn chạm vào cổ áo của hắn nhưng đã bị Lý Đồi Đồi gạt phắt đi.

Tuy thế cô ấy lại chẳng hề tức giận, ngón tay cô liền thuận theo lực của Lý Đồi Đồi chỉ sang bên cạnh, phía tôi đang đứng.

Cô ấy cao hơn tôi khoảng nửa cái đầu...

Gương mặt còn nhỏ hơn tôi rất nhiều...

Tôi thua rồi...

“Cũng không biết giới thiệu một chút cô nương lạ mặt này là ai à? Nhìn cũng mũm mĩm phết.”

Tôi, “...”

“Còn đang có chút tức giận nữa”, cô ấy cong khóe môi cười, “Aiyo, đáng yêu quá!”. Nói xong, khi tôi chưa kịp có bất kì phản ứng gì, cô ấy bất ngờ đưa đầu về phía tôi.

Hử? Lại là thứ yêu ma quỷ quái gì đây? Cô ấy muốn làm gì? Sao chuyện cô ấy muốn làm so với những gì tôi tưởng tượng lại có chút không giống vậy?

Khi tôi còn đứng nghệt ra tại chỗ và đang thầm than tiêu rồi thì đôi môi mềm mại nóng âm kia đã nhẹ nhàng gặm lấy gò má tôi.

Cô ấy giống như đang thưởng thức kẹo bông gòn, sau khi “nêm” một cái liền nhanh chóng rời đi.

“Ồ ồ, thật mềm nha! Muốn cắn thêm cái nữa quá!”

Tôi, “...”

Cô ấy lại đưa tay về phía tôi nhưng lần này đã bị Lý Đổi Đổi cản lại. Tôi lập tức trốn phía sau Lý Đổi Đổi, một tay sờ mặt, một tay nắm lấy đuôi áo của hắn, phòng bị nhìn về phía nữ nhân yêu quái kia.

Lý Đổi Đổi bảo vệ tôi và nhìn cô ấy nói, “Tay, mau thu về ngay.”

Đúng thế, thu tay về đi! Làm gì có ai vừa gặp đã sẵn tới cắn mặt người ta kia chứ? Cho dù là đại mỹ nhân cũng không được!

Cô ấy thu tay về hừ lạnh một tiếng, “Không cho cắn thì thôi”. Tuy nói thế nhưng cô ấy vẫn nhìn lướt qua Lý Đổi Đổi và “thòm thòm” quan sát tôi.

Lý Đổi Đổi nói, “Người có thể cắn nữa.”

Tôi nhìn chằm chằm hắn, “Cái gì?”

Thế nhưng Lý Đổi Đổi chẳng thèm quan tâm đến tôi, chỉ thông dong nói, “Nhưng trước hết mau giải sạch thi trùng cho ta đã.”

Tôi, “...”

(Tây: hóa ra anh không phải đang bảo vệ chị, haha)

Bất chợt đầu tôi lóe lên một suy nghĩ không tốt lắm, tên ma cà rồng Lý Đổi Đổi này, phải chăng đem tôi theo suốt quãng đường chỉ là để bán tôi vào lúc này đây?

Chương 74

Bao giờ chị Tô theo đuổi anh Lý thành công đây?

Đại mỹ nhân vì đề cấn tôi thêm cái nữa đã cùng Lý Đồi Đồi lập nên một giao dịch dơ bẩn, cô ấy quyết định giải hết thi trùng cho hần.

Cô ấy dẫn tôi và Lý Đồi Đồi vào ngôi nhà trong thung lũng.

Nói ra một sự thật khó nghe thì nhà của cô ấy nhìn chẳng khác gì nhà ma cả.

Bên ngoài toàn là rừng núi âm u trùng trùng, bên trong thì giăng đầy mạng nhện. Không biết sàn nhà gỗ đã bao năm không được tu sửa, khi bước lên vang lên từng tiếng “cót két”. Mỗi lần đặt chân xuống tôi đều lo sợ không biết sàn nhà có bị gãy không, thế nhưng Lý Đồi Đồi và đại mỹ nhân lại bước đi vô cùng tự tin.

Sau khi đi lên một cầu thang cũ kĩ, đại mỹ nhân dẫn chúng tôi vào một gian phòng có một chiếc giường lớn, một bàn trang điểm, một bộ sofa và một máy hát đĩa. Tất cả đều là nội thất mang đậm nét quý tộc thời dân quốc. Nhưng chúng xem ra có chút cũ và... u tối.

Trên bàn trang điểm phủ một lớp bụi dày, trong máy hát cũng giăng đầy mạng nhện, chiếc giường xem ra cũng không mấy sạch sẽ...

“Này, người phải nằm lên giường để ta xem là thi trùng của nhà nào rồi mới biết cách chữa chứ”. Đại mỹ nhân nói xong Lý Đồi Đồi liền ngồi xuống, mặt giường lập tức bay lên một lớp bụi mịn mù.

Lý Đồi Đồi hơi nhăn mày.

“Nằm xuống đi”, đại mỹ nhân như không thấy gì nói.

Lý Đồi Đồi lại chẳng kén chọn gì, hần đặt chân lên giường rồi nằm xuống, sau đó đại mỹ nhân ngồi bên cạnh bắt mạch cho hần.

Tôi đứng bên cạnh không có chuyện gì làm nên đưa mắt quan sát căn phòng một lượt. Chính vào lúc này, ngoài cửa phòng, trên hành lang tôi

đen như mực, bất chợt vang lên một tràng tiếng bước chân, từ tốn chậm rãi và ngày càng lớn dần. Tôi quay đầu nhìn ra phía cửa thì thấy một cô bé đầu tóc bù xù thoát ẩn thoát hiện. Nơi đây quá tối, ngay cả cô bé mặc quần áo màu gì tôi cũng không nhìn rõ.

Cả người tôi bất giác cứng đờ.

Tôi nhìn chăm chú cửa phòng một hồi lâu nhưng chẳng thấy cô bé ấy đâu nữa.

“Này...”, tôi mở lời, “Cho tôi hỏi, nhà này có con nít không vậy?”

Đại mỹ nhân vẫn đang nghiên cứu mạch tượng của Lý Đổi Đổi nên chỉ hờ hững đáp, “Không có.”

Ngay lập tức một luồng khí lạnh dọc sống lưng chạy thẳng lên não khiến cả người tôi lạnh toát. Tôi chậm chậm tiến gần hơn về phía giường, rồi lại gần hơn chút nữa.

“Ấy, đừng đừng đừng”, đại mỹ nhân nhanh chóng ngăn cản tôi, “Thân nhiệt của ngươi quá cao, ngươi mà qua đây mấy con trùng trong người hẳn sẽ bắn loạn, đứng xa ra chút, đến bên cửa sổ đứng kia.”

Tôi thấy bây giờ thân nhiệt cả người tôi đang giảm mạnh, làm gì có chuyện cao chứ!

Tuy lòng nghĩ thế nhưng tôi không dám không vâng lời mà đến đứng bên cửa sổ.

Bên chiếc cửa sổ thủy tinh nhiều màu cũ kĩ, tôi đứng cạnh mảng màu xanh lục. Từ đó nhìn ra, mảng rừng khô héo bên ngoài càng thêm âm trầm đáng sợ. Tôi ôm lấy hai vai rừng mình một cái.

Bất ngờ... bên ngoài mảnh kính xanh lục lóe sáng lên, rồi một ngọn lửa bùng cháy giữa cánh rừng khô héo!

Tựa như có người vừa đốt một đồng lửa, ánh lửa cứ thế nhảy nhót, cách một lớp kính nhìn chẳng khác gì ma trời.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, rón rén mở một khe nhỏ ra để quan sát tình hình bên ngoài.

Qua khe hở đó, tôi thấy trong cánh rừng khô cằn, một bé gái ngồi xổm bên đồng lửa, chiếc váy màu đen khiến nó như hòa chung vào bóng đêm xung quanh. Trên tay nó đang cầm một xấp tiền giấy vàng bạc, cứ thế ném từng tờ từng tờ vào đồng lửa. Ánh lửa rọi lên mặt cô bé, có thể thấy nó đang lầm bầm tụng niệm gì đó.

Tôi, “...”

Tôi cảm thấy mình sắp bị dọa chết đến nơi rồi, trong thâm sơn cùng cốc, vào đêm không trăng lặng gió, một cô bé thần bí đầu tóc bù xù ngồi một mình trong rừng đốt tiền giấy...

Rồi bỗng cô bé quay đầu lại, hai mắt nhìn chòng chọc vào người đang nhìn lên sau khe cửa mở hé là tôi. Ánh mắt ấy sắc bén chẳng khác gì ngân châm muốn xuyên thủng đồng tử của tôi vậy.

Da đầu bắt chợt căng lên, tôi lập tức đóng cửa sổ lại, lùi về sau ba bước rồi ngã uỳnh xuống đất.

Sàn nhà gỗ kêu lên một tiếng “két” thật to, trái tim tôi cũng muốn nhảy vọt ra khỏi cổ họng.

Hình như bị tiếng động đó làm phiền, đại mỹ nhân trên giường quay đầu sang, Lý Đối Đối đang nằm trên giường cũng chậm chậm nhòm người dậy. Hai người đó đồng loạt nhìn vào tôi đang ngã ngửa trên đất.

Lý Đối Đối nhú mày hỏi, “Lại chuyện gì nữa?”

Làm như trước đây tôi hành động như vậy nhiều lắm ấy! Nhưng hiện tại tôi không có thời gian cùng Lý Đối Đối tranh cãi, tôi chỉ ra ngoài cửa nói, “Ở đó, ở đó có, có....”. Song trước khi tôi kịp nói hết câu, cửa sổ bất ngờ bị người nào đó hung hăng mở bật ra, cô bé mặc bộ sườn xám màu đen đã lù lù đưa mặt vào trong.

“Á!”, tôi không nhịn được thét lên một tiếng ngắn, sau đó mông ma sát trên sàn, không ngừng lết về phía sau.

Tuy thế hai người trong phòng đều rất bình tĩnh.

Đại mỹ nhân nói, “Linh Linh à, đã nói với con bao nhiêu lần rồi, thực nữ phải đi thang bộ.”

Hả? Là người quen sao?

Cô bé đứng trước cửa sổ, sắc mặt không vui nhìn tôi, “Mẹ à, là cô ta lên nhìn con đốt giấy.”

Cái gì?

Mẹ ư?

Tôi không nhận được chen vào, “Kh, không phải bảo nhà không có con nít sao?”

“Ta không phải con nít”, cô bé càng không vui nói, “Ta 10 tuổi rồi, là một cô nương trưởng thành.”

10 tuổi...

Chính vào lúc tôi không biết phải nói gì thì trên giường đã truyền đến một tiếng “phịch” nặng nề, vừa quay đầu liền nhìn thì thấy Lý Đối Đối đã hôn mê.

“A...”, tôi hồi thần, nhanh chóng giải thích với đại mỹ nhân, “Mấy ngày nay anh ấy đều thế này, sau khi bị tộc bắt thi làm trọng thương, mỗi ngày cứ đến thời gian bị thương anh ấy đều lăn ra bất tỉnh. Có phải là do thi trùng trong người anh ấy gây nên không?”

“À, đây chẳng phải là đồng đồ chơi do đám tộc bắt thi tâm thương tạo ra sao?”. Đại mỹ nhân sau khi nghiên cứu Lý Đối Đối một chốc liền nói với cô bé, “Phiền vị cô nương trưởng thành ra ngoài một chút, dẫn tỷ tỷ này theo luôn nhé! Bọn họ là khách, để cô ấy nhìn con đốt tiền giấy cũng chẳng sao, còn có thể nhờ cô ấy giúp nữa”. Đại mỹ nhân bắt đầu đuổi người.

Cô bé nghĩ một chốc, “Hừ”, rồi đồng ý dù không mấy tình nguyện, “Dạ được, mẫu thân”. Cô bé đến trước mặt tôi chìa tay ra, “Cô nghe mẹ ta nói rồi đó, giúp ta đi đốt.”

“Ồ... được.”

Tôi nắm lấy bàn tay của nó và đứng dậy bước ra ngoài. Khi đến cửa tôi vẫn có chút không yên lòng nên ngoảnh đầu lại nhìn Lý Đối Đối đang nằm trên giường một cái.

Tình hình hẳn bây giờ có vẻ còn nghiêm trọng hơn lúc trước một chút, mặt trắng hơn giấy, trán đỏ mồ hôi như tắm, “Cô... có thể trị khỏi không?”

Đại mỹ nhân xoay đầu liếc nhìn tôi sau đó khẽ cười nói, “Cái tên này lại được người ta quan tâm đến thế, không biết giẫm phải đám ph*n chó gì”. Khi nói câu này, giọng điệu của cô ấy bất giác mang theo vài phần buồn bã cùng ngưỡng mộ.

Cô bé bên cạnh dường như vô cùng nhạy cảm, nó đã phát hiện được cảm xúc của mẹ mình có sự biến đổi nên lập tức kéo tay tôi nói, “Đi đi đi, cô mau đi với ta.”

Cô bé tuy còn nhỏ nhưng sức mạnh lại khiến người ta kinh ngạc, quả thật là một “cô nương trưởng thành” chính hiệu. Tôi cứ thế bị nó lôi đi.

Một đường lôi lôi kéo kéo đến tận bên đông lửa trong rừng, cô bé mới thả tôi ra. Sau khi không chút khách khí nhét cả đồng tiền giấy cho tôi, cô bé ngồi xồm xuống, vừa làm bầm vừa đốt tiền giấy.

Ồ, nói đến việc đốt tiền giấy...

“Có phải em được người quen báo mộng, nhờ em đốt chút tiền giấy để cô ấy có thể đi chợ mua chút đồ ở dưới âm phủ phải không?”

Cô bé quay đầu và dùng biểu cảm “Cô đang kể chuyện cười gì vậy” để nhìn tôi.

Tôi xoa xoa mũi, sau đó cũng ngồi xồm xuống, “Lúc trước chị có đọc một cuốn tiểu thuyết rất hay, nữ chính tên là Chiêu Diêu, một đại ma đầu, sau khi chết lại rất nghèo, cho nên đã nhờ người ta đốt...”

(Tây: tranh thủ quảng cáo mọi lúc mọi nơi)

“Người ta đốt tiền giấy cho quả thực là một đại ma đầu”, cô bé cắt ngang lời tôi.

Hai mắt tôi lập tức sáng lên, “Ồ, trong đây cũng có tồn tại đại ma đầu sao!”

Trước thời lập quốc quả nhiên có thể tu tiên! Tiểu thuyết tiên hiệp quả nhiên không lừa tôi!

“Những đại ma đầu lúc nào cũng làm chuyện xấu, có gì cô vừa nghe thấy lại cao hứng như vậy?”. Nhìn thái độ của tôi cô bé vô cùng tức giận hừ một tiếng, “Ta đốt tiền giấy cho đại ma đầu nhưng tên đó lại không chết mà còn sống rất khỏe mạnh. Ta vốn đốt tiền giấy để trừ hắc chết.”

Tôi, “...”

Một cô bé mới tí tuổi đầu mà sống cuộc sống u ám thế này rồi sao... Nhưng mẹ của nó lại rất rạng rỡ khỏe mạnh, phải chăng cô bé vì sống ở một nơi như thế này nên mới bị ảnh hưởng?

“Lúc trước ta có nghe vài tinh linh khác nói rằng, những lời tinh linh nói ra đều linh nghiệm. Cho nên mỗi lần đốt một tờ ta liền mắng hắc một câu, ngày nào ta cũng đốt, cũng nguyên rửa, cho dù hắc không chết, ta cũng sẽ không để hắc sống vui vẻ. Ta muốn hắc cụt tay cụt chân, thân thể mọc mụn nhọt chảy đầy mủ.”

Thì ra mẹ con hai người họ thuộc tộc tinh linh. Từ ngày sống trong chung cư tôi chưa từng gặp qua tinh linh, nghe bảo bọn họ xuất quỷ nhập thần, không thích tiếp xúc với con người, lúc nào cũng ẩn mình trong vùng núi sâu hẻo lánh. Có thể nói trong liên minh Phi nhân loại, bọn họ là một nhánh độc lập và xa lánh sự đời nhất.

Hiện tại có thể thấy nhận định trên quả nhiên chính xác. Chỉ là trong trí tưởng tượng của tôi, bọn họ có chút xa vời với hình tượng những tiểu tinh linh hoạt bát đáng yêu hoặc lạnh lùng cao quý...

Từ nơi ở đến tính cách và hành vi...

Tôi trần trở hồi lâu sau đó hỏi cô bé, “Vì sao em lại hận đại ma đầu đến thế?”

“Hắc là cha ta.”

“À...”

Bốn chữ này, quả thật tôi nghĩ sao cũng không nghĩ ra nổi.

Câu chuyện phía sau nó, e rằng một người ngoài mới gặp lần đầu như tôi không tiện hỏi quá sâu. Chính vì thế tôi ngồi im tại chỗ, lặng lẽ đốt tiền giấy và không nói gì thêm nữa.

Nhưng cô bé lại như tìm được một người trút bầu tâm sự nên vừa đốt vừa lầm bầm oán trách, “Hừ, một nhân loại tầm thường, ý trong nhà có chút tiền, đọc vài quyển sách liền có thể lừa ngọt trái tim của mẹ rồi dụ dỗ mẹ sinh ra ta. Trước đây mẹ ta là một đức khí sư (nhà chế tạo vũ khí) rất lợi hại nhưng lại vì hấn ta mà bỏ dở sự nghiệp và không tiếp xúc với những giống loài phi nhân loại nữa. Kết cục, sau khi biết bà ấy là một tinh linh chứ không phải con người, hấn ta liền lật mặt ngay tắp lự, bỏ rơi hai mẹ con ta, hại mẹ phải chịu bao nhiêu đau khổ. Hừ, hấn ta sau đó thì nghe theo sự sắp xếp của gia đình và lấy một cô gái nhân loại làm vợ. Hừ, nhân loại và nam nhân, chẳng có thứ nào tốt đẹp hết. Hiện tại ta cũng lớn rồi, ta rất muốn đi giết quách cái tên phụ bạc kia, nhưng mẹ không cho phép. Hừ, không thể tự tay giết hấn thật đáng tiếc, nhưng không sao ta sẽ bằng cách này ngày ngày trừ ẻo hấn. Dù cho ta chỉ mang nửa dòng máu tinh linh, ta cũng không để hấn sống yên ổn”. Cô bé nhìn đồng lửa, tay không ngừng ném tiền giấy vào, “Không chết yên ổn, không chết yên ổn, tên phụ bạc, sẽ bị hói đầu mù mắt lưỡi thối rữa...”

Tôi cầm đồng tiền giấy trên tay, nhất thời không biết có nên ném vào đốt tiếp hay không.

“Chuyện này...”, tôi nhìn đứa bé ngày càng đắm chìm vào việc lầm bầm nguyên rủa liền quyết định thay đổi đề tài, “Chị còn chưa biết tên em nữa.”

“Ta tên Linh Linh, mẹ của ta tên Vi Vi”, cô bé quay đầu nhìn tôi hỏi, “Còn cô tên gì?”

“Chị tên...”, tôi khựng lại trầm nghĩ, những phi nhân loại đều dùng tên giả nên tôi cũng không nhất thiết phải trung thực đến nỗi nói luôn tên thật của mình. Hơn nữa tính tình cô bé này có chút bất định khó đoán cho nên tự đặt đại cái tên vậy.

Lý Đổi Đổi tên là Lý Nhất Ngôn, vậy tôi sẽ tên, “Ngô Nhất Ngữ, em gọi chị Nhất Ngữ là được.”

Lý Nhất Ngôn, Ngô Nhất Ngữ, nghe vừa hay.

(Tây: hai tên này phát âm gần giống câu, “Anh một lời tôi một lời”)

Chương 75

Hí hí nay phát quà sớm nhá ^^

Trong khi Linh Linh còn đang nguyên rửa, tôi đã giúp cô bé đốt xong đồng tiền giấy.

Khi quay lại nhà, mẹ của Linh Linh là Vi Vi vừa từ bên giường của Lý Đồi Đồi đứng dậy.

Tay cô ấy nắm chặt hai con dao nhỏ, trên đó còn dính máu tươi. Cô ấy xoay xoay cổ phát ra từng tiếng răng rắc. Trong không gian âm u thế này, khung cảnh trước mắt thật sự không giống đang cứu người mà giống như vừa chặt xác hơn.

“Aiz...”, cô ấy thở dài một tiếng, “Cắt đến độ cổ đau nhức luôn.”

Cắt ư?

Tôi lập tức nhìn Lý Đồi Đồi đang nằm trên giường.

Lý Đồi Đồi vẫn đang hôn mê, vạt áo của hắn mở rộng, ở vị trí gần tim có nhiều vết cắt nhỏ đang rỉ máu nhuộm đỏ cả chiếc áo. Tuy thế những vết thương ấy, với tốc độ mắt thường có thể thấy được, đang dần dần lành lại.

Tôi nhìn mà cảm thấy kinh hồn bạt vía, “Chuyện này...”

Vi Vi vớt con dao trong tay xuống đất, có chút khó chịu tặc lưỡi một cái, “Đồng thi trùng này thật chẳng dễ xử lý. Đây là độc dược của Vu gia ở Tương Tây, dùng nước nóng để dẫn ra cũng dẫn không được. Ta nghĩ thân thể của tên ma cà rồng này bình phục nhanh nên chỉ cần dùng dao khứa vài đường rồi trực tiếp moi ra là được. Không ngờ tốc độ đám trùng chui vào mạch máu của hắn quá nhanh, dùng dao làm không kịp.”

Tuy nói tốc độ bình phục của hắn vốn nhanh nhưng cũng không thể dùng dao rạch bừa như thế được!

Cắt dựa hâu khác với cắt thịt chứ!

Tôi đau lòng vô cùng, nhưng không thể nổi cáu với “đại phu”. Vì thế chỉ có thể cau mày, có chút bất lực nói, “Vậy cô không thể trị khỏi sao?”

“Trị khỏi thì có thể nhưng muốn gỡ trói phải tìm người buộc dây, phải đi Vu gia xin chút thuốc của họ, thoa lên một chỗ để thuốc dẫn dụ thì trùng tụ lại. Khi ấy chỉ cần đặt một con đĩa lên là có thể hút sạch chúng ra.”

Cách chữa trị này nghe ra thật đáng sợ nhưng dù sao cũng có thể chữa khỏi. Vấn đề là...

“Không phải đây là trùng của Vu gia sao, họ có thể cho thuốc ư?”

“Có thể cho là tốt nhất, còn không thì phải cưỡng về”. Vi Vi thoải mái đi về phía chúng tôi, xoa đầu Linh Linh nói, “Con là cô nương trưởng thành rồi, không còn nhỏ nữa, mẹ có việc ra ngoài mấy hôm, con ở nhà một mình được không?”

“Hừ, mẹ không được xem thường con.”

“Được thôi, vậy mẹ đi đây.”

Oah? Cô ấy quả nhiên có tính cách nhanh nhẹn, mạnh mẽ. Trong lúc tôi còn đang thần phục thì Vi Vi đã lấy tay chọc chọc vào mặt tôi, “Đến đây, người tiền ta đi”. Tôi không dám phản kháng, nghe lời theo cô ấy đến tận cửa nhà. Vi Vi nhéo mặt tôi nói, “Lúc ta đi vắng người giúp ta trông chừng tiểu nha đầu kia nhé!”

Tôi gật đầu, “Tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt em ấy, chị Vi Vi yên tâm!”

“Áy, ta không phải nhờ người chăm sóc, chỉ cần cho nó chút đồ ăn để khỏi đói chết là được. Nếu người không thể nấu ăn thì cứ bảo nó nấu cho. Ý ta là nhờ người trông chừng nó, không để nó ra ngoài đi giết cha mình thôi.”

Một câu này nói ra thật nhẹ nhàng hờ hững biết bao...

Tôi mím chặt môi, “Tôi... tôi sẽ cố hết sức...”

Vi Vi đi rồi, trong nhà chỉ còn tôi, tên mạng sống treo trên sợi chỉ là Lý Đồi Đồi cùng cô bé lúc nào cũng luôn miệng nguyên rửa cha mình.

Vào ngày đầu tiên Vi Vi đi, tôi vốn rất lo lắng, sợ rằng có chuyện xảy ra, vừa đề Linh Linh chạy khỏi nhà vừa khiến Lý Đồi Đồi mất mạng.

Nhưng ngày đầu tiên lại khiến tôi thấy an tâm đến không ngờ.

Linh Linh quả thật như lời nó nói là một đứa bé không thể xem thường. Lúc sáng sớm tôi vừa mở mắt tỉnh dậy, nó đã tự mình làm xong ba phần ăn sáng đặt ngay ngắn trên bàn trong phòng ăn. Bữa sáng gồm sữa đậu nành, cháo và một quả trứng gà chiên, nó còn cẩn thận rưới lên trên vài giọt nước tương cho vừa ăn nữa.

Bữa ăn nóng hôi hổi bày sẵn này thật sự là bữa ăn cấp độ hoàng tộc nhất mà tôi được chiêu đãi từ lúc lạc vào đây.

Tôi cảm động đến vành mắt đỏ hoe.

Tôi ngồi xuống, không nói nhiều lời nữa mà nhào vào ăn như hổ đói.

Lý Đồi Đồi cũng đã xuống lầu, hẳn chỉ uống chút sữa đậu nành còn mấy món khác không hề động đũa, xong xuôi hẳn chẳng nói tiếng nào, lặng lẽ trở về phòng mình. Chính vì thế tôi không chút khách sáo chén sạch luôn phần cháo và trứng gà của hắn.

Đợi tôi ăn xong Linh Linh mới nói, “Hừ, ma cà rồng vừa phiền toái lại vừa kén ăn. Rõ ràng đói đến độ răng nanh lộ cả ra ngoài mà còn giả vờ.”

Tôi một miệng đầy trứng gà khiến cả hai má đều phồng căng lên. Tôi vừa uống một ngụm lớn sữa để nuốt trứng xuống vừa nhìn theo hướng Lý Đồi Đồi bước ra khỏi phòng ăn. Bước chân hắn nhẹ nhàng, lúc lên lầu còn vịn vào thành cầu thang, từ lời Linh Linh nói có thể xác định, đây chính là biểu hiện của việc đói sắp xỉu.

Nghĩ lại thì đã nhiều ngày hắn không ăn uống gì rồi, trong người còn có thi trùng quấy phá, chắc hẳn đang rất đói.

Nhưng tự nhiên mình tới cửa để hắn hút máu thì tôi có chút sợ hãi. Còn đem Linh Linh đi thì... chuyện phạm pháp này tôi làm không nổi! Vậy chỉ còn cách...

“Linh Linh, núi này có động vật sinh sống không? Em có từng đi bắt chưa?”

“Cần gì phải lên núi bắt, sau vườn nhà ta có nuôi gà.”

“Ồ... thì ra tinh linh cũng thích nuôi gà à?”

“Hừ, vậy cô nghĩ trứng từ đâu ra? Sáng sớm nay ta đã đi lượm đây, đều là những quả trứng mới nhất.”

Ồ, thì ra không phải sau khi liên minh phi nhân loại thành thập họ mới thích ứng với hoàn cảnh sống mà hiện tại họ đã thích ứng đến thế này rồi... Thật tuyệt vời!

Nhận được sự đồng ý của Linh Linh, chúng tôi ra sau vườn chọn một con gà.

Sau việc giết mổ, mổ chim, tôi cho rằng việc giết gà không thể làm khó được tôi.

Nhưng tôi đã quá ngây thơ.

Những con tôi giết trước đây đều là nhờ Lý Đồi Đồi giết một nửa rồi, còn con gà này, là gà nuôi trong núi... Lực quấy đập của nó cực lớn, tôi chạy loanh quanh không biết dính bao nhiêu lông gà, đập bao nhiêu phân gà. Sau nửa tiếng đồng hồ quần quật cực khổ tôi lại chẳng bắt được con nào, ngược lại còn khiến bản thân đầu tóc bù xù mồ hôi đầm đìa.

Cuối cùng cũng do Linh Linh không nhìn được nữa mà ra tay giúp tôi bắt một con gà trống lớn, “Sao cô không bảo hắn tự ra chuồng chọn lấy một con mà ăn đi? Có gì phải hầu hạ hắn đến mức độ này?”

“Anh ấy chán chán không thích đến những nơi như thế này đâu.”

Lý Đồi Đồi hiện tại chả khác gì trăng trên trời, vừa cao vừa lạnh. Ngay cả bản thân tôi còn không nỡ để hắn ra đây tự bắt gà. Tôi chẳng khác gì cỗ nhân ngắm trăng, ngược nhìn hắn, tôn thờ hắn. Trong thực tế tôi chẳng thể đối xử tốt với hắn như vậy bởi sẽ làm lộ tình cảm của mình. Chính vì thế tôi muốn ở trong mộng cảnh đối xử tốt với hắn hết sức có thể, cung phụng hắn hết sức có thể. Những lời trong lòng này không thể nói với Linh Linh. Khi tôi còn đang nghĩ ngợi, Linh Linh đã nắm chặt hai cánh của con gà trống, con gà như dán chặt trên tay nó, ngoài cái cổ còn hơi cựa quậy, chân còn hơi quấy đập thì toàn thân dường như không động đậy gì.

“Này”, Linh Linh đưa con gà cho tôi.

Tôi nhìn con gà, con gà nhìn tôi. Cuối cùng, tôi nhắm mắt, cắn răng nhận lấy con gà, túm lấy hai cánh của nó và sống chết giữ chặt.

Con gà không chút động đậy trong tay Linh Linh khi chuyển sang tôi dường như nó phát hiện tôi là kẻ dễ ăn hiếp nên ra sức giãy giụa. Tôi không dám buông lỏng tay, cố gắng nắm chặt hai cánh của nó nhưng lúc này tôi mới nhớ ra một việc...

Tôi phi như bay vào nhà rồi xông thẳng vào phòng Lý Đổi Đổi. Tôi xách con gà đang không ngừng giãy giụa kêu la, mồ hôi đầm đìa nhìn hẩn hỏi, “Ban nãy em quên hỏi anh, anh muốn tự mình uống hay em giúp anh rút ra?”

Dù sao trước đây Lý Đổi Đổi và Bồi Bồi đều pha bột máu uống, tôi cũng không biết quá trình “ăn uống” đó diễn ra như thế nào.

Lý Đổi Đổi ngồi trên giường, đối diện với con gà đang giãy chết, mặt hẩn lạnh nhạt, không chút cảm xúc nhìn tôi nói, “Mang đi đi”. Hẩn kiêu ngạo chẳng khác gì một đóa hoa tôn quý.

Tôi vô cùng sốt ruột, ngoài việc bị con gà làm phiền ra, tôi còn lo cho sức khỏe của hẩn, “Nhưng anh mấy ngày liền không ăn gì rồi, anh phải ăn gì đó chứ?”

Lý Đổi Đổi nhìn chằm chằm tôi, sắc mặt có chút không vui.

“Đã là lúc nào rồi, hơn nữa cơ thể anh đang bị thương, anh không thể kén ăn như vậy.”

Lý Đổi Đổi nhìn tôi một lúc sau đó không nói gì đứng dậy và bước về phía tôi. Lúc hẩn tiến gần lại, con gà trong tay dường như nhận phải một sự uy hiếp và kinh động cực lớn, nó bắt đầu giãy giụa điên cuồng hết như hồi quang phản chiếu. Nhưng khi Lý Đổi Đổi bước gần hơn chút nữa, nó không còn động đậy gì mà nằm yên lặng như chết.

Lý Đổi Đổi đứng trước mặt tôi, bóng của hẩn tựa như bao trùm cả người tôi.

“Người dùng thứ đồ ăn ti tiện này để sỉ nhục ta?”

Tì tiện? Sỉ nhục?

Sau này khi anh uống bột máu, ăn canh chua cay máu có cảm thấy một chút ti tiện nào không? Đó chẳng phải cũng chế xuất từ máu của gà vịt heo bò sao? Lúc giữa các ma cà rồng tranh luận về việc uống bột máu chay hay mặn, anh còn lên mạng khoác chiếc áo ăn chay rồi phát cờ hô hào mà? Bồi Bồi đã mách tôi nghe hết rồi.

“Cái này...”, tôi còn muốn giải thích đôi câu, bất chợt Lý Đồi Đồi nhấc tay lên bóp cổ tôi.

“Người dựa vào cái gì?”, những ngón tay Lý Đồi Đồi càng thêm siết chặt cổ tôi. Tận lúc này tôi mới cảm thấy bị áp lực, trong lúc căng thẳng, tay tôi buông lỏng ra, con gà trống cứ thế chạy thoát.

Nhưng Lý Đồi Đồi không hề thả lỏng tay. Ngón tay hằn di chuyển lên trên cầm tôi, ép tôi ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn, “Người dựa vào cái gì mà không sợ ta?”

Dựa vào cái gì không sợ hắn ư?

Bởi vì từ sâu trong tâm khảm tôi biết được một điều chắc chắn rằng...

“Anh sẽ không giết em.”

Khóe môi Lý Đồi Đồi bất chợt cong lên tạo nên một nụ cười đầy trào phúng. Và rồi hoàn toàn bất ngờ, Lý Đồi Đồi hơi cúi đầu xuống cắn lên môi tôi.

Đó không phải là một nụ hôn mà hắn đang trực tiếp cắn nát môi tôi, tựa như muốn rút cạn hết thủy máu trong miệng. Còn rất nhiều máu đang thuận theo cằm chảy xuống, răng nanh của hắn vì đuổi theo dòng máu mà tạo nên một vết xước trên cổ tôi. Cuối cùng tại một bên cổ, hắn không tiếc sức lực mà dùng hai răng nanh của mình cắn phập vào.

Đầu óc tôi giờ khắc này là một mảng trống rỗng...

Lý Đồi Đồi cắn tôi...

Sự đau đớn cùng cảm giác máu đang chảy xuống chỉ mang đến cho tôi duy nhất năm chữ...

Lý Đồi Đồi cắn tôi.

Hắn hút hết nhiệt độ trong người tôi khiến những đầu ngón tay tôi bắt đầu lạnh toát, hai chân bủn rủn. Nếu như không có cánh tay hắn giữ lấy eo, tôi nghĩ giờ phút này mình đã quỳ trên đất. Tôi muốn đẩy hắn ra nhưng hai tay đã vô lực, chỉ có thể đặt lên trước ngực hắn như đáp lại cái ôm của hắn.

Hắn dùng hết sức lực giữ chặt lấy tôi, dùng sự lạnh lẽo của hắn rút cạn thân nhiệt tôi. Cuối cùng hai răng nanh của hắn hơi động đậy, hắn giật mạnh đầu ra, nghiêng ngời một chốc và “thu” cặp răng nanh vào. Hắn ôm lấy tôi và nhẹ nhàng phả hơi vào tai tôi.

Hơi thở đó trầm đục hơn bình thường rất nhiều, cũng vô cùng khản đặc.

“Ta có thể giết ngươi”, như đang nỉ non với người tình, từng lời nói đáng sợ của hắn cứ thế rót vào tai tôi, “Hãy vĩnh viễn giữ lấy nỗi kính sợ này đi, đồ con sâu cái kiến.”

Vì mất quá nhiều máu, tôi bắt đầu cảm thấy mờng lung, chưa kịp phản ứng gì cơ thể đã mềm nhũn và ngất xỉu ngay trong vòng tay hắn.

Lúc bóng tối hoàn toàn bao trùm, thứ duy nhất tôi cảm nhận được đó là vòng tay giá lạnh nhưng mạnh mẽ của hắn chưa từng buông lỏng tôi.

Chương 76

Chương mới đến sớm quá nhỉ :v

Tôi bị hút máu đến hôn mê, lúc tỉnh lại thì thấy Linh Linh đang chăm sóc mình.

Trong phòng tràn ngập mùi canh gà hầm. Thấy tôi tỉnh lại, Linh Linh liền bung chén canh đến bên giường nói, “Ta đã đi lên núi hái vài vị thuốc bổ máu hầm với gà trống, cô ăn rồi sẽ nhanh khỏe lại thôi.”

Con gà trống...

Xem ra con gà trống sau vườn kia vẫn không thoát khỏi số mệnh rồi! Cũng giống như tôi cuối cùng đã bị Lý Đổi Đổi xem là thức ăn mà hút máu.

Tôi nhấc tay lên, bởi vì không còn sức lực nên ngón tay không kiềm được có chút run rẩy. Các đầu ngón tay tôi hơi tê, khiến xúc giác không còn nhạy bén. Tuy thế tôi vẫn cảm nhận được hai điểm vết thương hơi nhô lên do đã đóng vảy trên cổ.

Đó là vết tích chứng tỏ Lý Đổi Đổi đã cắn tôi.

“Nào, uống canh đi”, Linh Linh đưa chén canh đến trước mặt tôi. Tôi cố gắng chống người dậy, nhưng toàn thân thật sự không còn chút sức lực. Sau mấy lần cố gắng, cuối cùng tôi phải dựa vào sức của Linh Linh mới miễn cưỡng ngồi thẳng người dậy được.

Tôi nhìn Linh Linh tỏ ý nhờ nó chuyển chén canh qua cho tôi. Bất ngờ Linh Linh dời mắt nhìn ra ngoài cửa phòng.

Tôi cũng nhìn theo ánh mắt của nó nhưng bởi vì động tác chậm chạp nên chỉ nhìn thấy được hình bóng những sợi tóc dài màu vàng kim lấp lánh biến mất sau khung cửa.

Lý Đổi Đổi, hán ta... hán ta vẫn chưa hút đủ sao?

Nghĩ đến cảm giác lạnh lẽo khi một lượng máu lớn bị hút ra khỏi cơ thể, còn có cơn chóng mặt sinh lý đáng chết đi kèm, tôi sợ hãi bịt chặt cổ.

“Hừ, ngoài đàn ông nhân loại thì ta căm ghét nhất chính là giống đực ma cà rồng”, Linh Linh quay đầu lại nhưng không đưa chén canh qua, nó múc một thìa lớn, thổi cho nguội rồi dứt cho tôi. Hành động này vô cùng thành thực, chắc chắn được hình thành do chăm sóc người khác rất nhiều lần.

Tôi húp một muỗng canh gà thoang thoảng mùi thuốc, nước canh chảy thẳng từ khoang miệng xuống bao tử. Linh Linh lại dứt tôi thêm mấy muỗng, ăn xong chén canh, tôi thấy người mình dần ấm lên, lúc này mới có tinh thần hỏi Linh Linh, “Tại sao vậy?”

“Một thứ thì lòng lang dạ sói, một thứ thì vô tâm vô phế”, Linh Linh lại dứt tôi thêm một muỗng nữa, cô bé nói năng chẳng khác gì người trưởng thành, “Cha ta vong ân phụ nghĩa là do ngu ngốc, còn tên ma cà rồng này thì đơn thuần là do máu lạnh. Hắn là một cục đá, sẽ mãi trơ trơ thế thôi.”

Lý Đổi Đổi là cục đá ư? Trong đầu tôi xẹt qua một việc xảy ra rất lâu về trước, trong chung cư, Lý Đổi Đổi mang dép lê mặc pyjama cùng Bồi Bồi ra ngoài đánh nhau. Và khi chúng tôi bị rơi xuống hang động thạch nhũ ở dưới Vũ Long, Lý Trư Trư vì cứu tôi mà pháp khí vỡ tan.

Còn có rất nhiều rất nhiều những sự kiện nhỏ nhặt, khi hắn đòi tiền thuê nhà, khi cùng nhau ăn lẩu, và cả khi hắn ngủ vùi trong lòng tôi...

Đối với tôi Lý Đổi Đổi không phải là đá, cũng không hề trơ trọi như đá. Bởi hắn vốn rất nồng nhiệt với tôi, với mọi người trong chung cư, thậm chí với cả Hiệp hội, với tổ chức mà các phi nhân loại cùng nhau lập nên... Tất cả hắn đều đối xử bằng một sự ấm áp.

Cho nên hắn mới vào làm ở đó lâu và tích cực đến vậy, cũng chỉ để duy trì trật tự cho những phi nhân loại.

Hắn có máu có thịt, có hi vọng ái ố, có thứ yêu thích và có thứ không thích.

Hắn không giống những gì hắn nói, cũng không giống một ma cà rồng lạnh lùng trong miệng người đời. Thật ra... hắn sở hữu một trái tim vô cùng ấm áp.

Lý Đổi Đổi mà tôi quen chính là người như vậy đấy.

“Đại tỷ à”, Linh Linh khuyên tôi, “Tỷ đừng thích hấn ta nữa.”

Tôi trầm mặc rất lâu, “Chuyện đó... rõ ràng đến thế ư?”

“Ánh mắt tỷ nhìn hấn giống hệt với ánh mắt mẹ nhìn cha ta. Mẹ ta đã đủ đáng thương rồi, ta không muốn tỷ đi vào vết xe đổ ấy.”

Còn có thể làm gì khác đây, tôi đã lỡ thích Lý Đổi Đổi rồi, tuy không phải là Lý Đổi Đổi hiện tại.

Nhưng hấn... và hấn vẫn cùng là một người.

Tôi im lặng uống hết chén canh, cả ngày nay tôi được Linh Linh chăm sóc và nằm suốt trên giường. Bởi vì khí huyết không đủ nên buổi sáng tôi đều ở trong trạng thái mơ hồ nửa tỉnh nửa mê, đến buổi tối bất ngờ lại có tinh thần đôi chút.

Ánh trăng trong núi cao hơn bên ngoài, bốn phía quanh nhà thì yên tĩnh đến dọa người, vì thế, vào thời khắc đêm khuya lặng ngắt như tờ này, dù trong phòng có một cây kim rơi xuống tôi cũng có thể nghe được rất rõ ràng.

Phòng bên cạnh của Lý Đổi Đổi... đang truyền đến tiếng rên rỉ và chạt vật.

Tôi sờ lên vết thương trên cổ, lý trí bảo bản thân một vạn lần rằng không được đi qua, không được đi qua, vì tôi chỉ là phận con sâu cái kiến.

Nhưng đợi lúc hồi thần tôi đã thấy bản thân đang đứng trước cửa phòng Lý Đổi Đổi.

Bỏ đi, đành chấp nhận thôi, Tô Tiểu Tín, đối với những chuyện liên quan đến tên ma cà rồng này, mày không thể làm ngơ dù cho việc đó có thể khiến mày mất mạng.

Tôi tự nói với bản thân rằng thật may vì tất cả chỉ là một giấc mộng.

Tôi đưa tay đẩy cửa phòng Lý Đổi Đổi ra, hấn đang nằm trên giường, mặt trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi túa ra thấm ướt cả tóc, tình cảnh này giống hệt với những đêm trước. Đêm nay Lý Đổi Đổi dường như phải

chịu đựng sự đau đớn vô cùng lớn, hay nói cách khác, lúc trước hẳn đã luôn phải chịu đựng nhưng hiện tại, nó đã vượt quá giới hạn của hẳn.

“Lý Nhất Ngôn”, tôi gọi tên hẳn, hy vọng có thể giúp hẳn tỉnh táo và đỡ hơn đôi chút nhưng lại chẳng có tác dụng. Tôi không biết mình có thể làm gì cho hẳn, thứ duy nhất tôi nghĩ được lúc này đó là đi đun một ít nước để nhúng khăn lau mồ hôi giúp hẳn. Vào lúc tôi đứng dậy muốn rời khỏi thì bất ngờ, một bàn tay lạnh băng nắm lấy cánh tay tôi.

Tôi ngẩn người, bàn tay đó dùng sức giật mạnh một cái kéo tôi về phía giường. Chưa kịp la lên tiếng nào thì tôi đã bị Lý Đổi Đổi dùng tay còn lại ôm ngã xuống giường.

Trong vòng tay của hẳn, tôi nhanh chóng tự che lấy cổ mình, nhưng Lý Đổi Đổi lại chẳng làm gì tiếp nữa, “Đừng động dậy”. Hẳn nói, âm thanh đầy khàn đục, vòng tay càng thêm siết chặt.

Bởi vì cách nhau rất gần nên tôi có thể cảm nhận được cơ thể hẳn đang run rẩy, cũng có thể nhìn rõ dưới ánh trăng bàng bạc từ bên ngoài hắt vào, dưới da mặt hẳn đang có những bóng đen đang nhẹ nhàng chuyển động qua lại.

Tôi chợt nhớ đến điều hẳn từng nói, rằng thi trùng trong người hẳn thích những nơi ẩm áp, cho nên hẳn ôm tôi là để thi trùng tập trung hết về tay, như vậy có thể giảm bớt đau đớn?

Vòng tay đang ôm tôi nhất thời trở nên có chút đáng sợ. Tôi chợt nghĩ đến những gì Vi Vi nói trước khi đi, thi trùng này chỉ có thể dùng thuốc của Vu gia mới có thể dẫn ra được, nếu vậy chúng sẽ không dễ dàng gì mà rời khỏi cơ thể Lý Đổi Đổi. Chỉ là chúng đang đến thời khắc hoạt động “sôi nổi” hơn và thích làm loạn trong người Lý Đổi Đổi, mà tôi vừa khéo có thể giảm bớt đau đớn cho hẳn...

Tôi nằm trong lòng Lý Đổi Đổi không dám động dậy.

Còn Lý Đổi Đổi cố gắng chịu đựng sự đau đớn, im lặng không nói.

Thời gian tại giờ phút này như ngừng trôi, ánh trăng, nơi hoang vu, cùng nằm trên một chiếc giường, nhưng trừ cái ôm này ra thì không còn gì khác.

Khí huyết trong người tôi vẫn chưa phục hồi hoàn toàn, nên bị hấn ôm một hồi lâu, cơn buồn ngủ đột nhiên kéo đến khiến tôi ngủ quên mất.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi lại thấy Lý Đồi Đồi đang nhìn mình. Hắn quan sát tôi như quan sát một kì trân dị bảo của thế gian, chẳng khác gì muốn khắc sâu hết thấy từng đường nét, từ đường chân tóc đến tận xương hàm, tỉ mỉ đến thế...

Lúc tôi tỉnh dậy, Lý Đồi Đồi sớm đã buông tôi ra. Hắn đang ngồi trên ghế đọc một quyển sách cũ không biết lôi từ đâu ra. Nghe thấy động tĩnh, Lý Đồi Đồi đầu không ngoảnh lại nói, “Tự mình về phòng, chuyện tối qua, không có lần sau.”

Vừa tỉnh dậy, nghe thấy câu này khiến tôi nhất thời không biết phản ứng thế nào, “Em chỉ muốn giúp anh...”

Không chờ tôi nói xong, Lý Đồi Đồi tiếp tục nói, “Lần sau người đừng hòng có cơ hội được tỉnh dậy...”

Không có lần sau, đừng hòng được tỉnh dậy, còn sâu cái kiến...

Những câu từ này cứ xoay vòng trong đầu, khiến toàn thân tôi nhất thời lạnh toát, dường như sự nhiệt tình của bản thân đều bị mang cho chó ăn hết rồi. Tôi có chút oan ức, có chút buồn bã nhòm người dậy, những tưởng rời khỏi đây coi như xong chuyện.

Nhưng suy đi nghĩ lại tôi vẫn rất tức giận.

Trong mộng cảnh này, Lý Đồi Đồi hành hạ tôi cũng đã hành hạ rồi, tôi chăm sóc hắn cũng chăm sóc rồi, tôi đối tốt với hắn bao nhiêu đó cũng đủ rồi!

Anh con mẹ nó còn muốn cái gì đây?

Cả ngày cứ dờ dờ ương ương đi hành hạ người khác, không lẽ anh muốn tôi phải phụ họa theo nữa sao?

Càng nghĩ tôi càng thêm tức tối, sự nhún nhường mấy ngày nay bỗng chốc hóa thành cơn thịnh nộ, một bụng lửa giận bốc lên khiến tim tôi đập mạnh. Dù sao đây chỉ là mộng cảnh, Lý Đồi Đồi không thể một chương

mà tát chết tôi được. Làm người phải có chính khí, dù sao ngoài đời tôi cũng là một tác giả giỏi hần hoi!

Tôi bước nhanh ra phía sau ghế Lý Đồi Đồi đang ngồi, hần biết tôi đang đi về phía hần nên liền nhúu mày lại, mặt mày khó chịu quay đầu sang. Tôi hung hăng giơ tay muốn đập vào gáy hần. Nhưng Lý Đồi Đồi đã nhanh hơn tôi, ánh mắt hần rét lạnh, trực tiếp bắt được tay tôi.

Hần híp mắt nhìn tôi, “Muốn chết hả?”

“Anh mới muốn chết ấy! Anh là tên khốn kiếp!”, tôi nhấc chân hung hăng đá vào cái ghế hần đang ngồi, tuy không tạo nên bất kì thương tích gì nhưng hành động này đại diện cho việc tôi đang chà đạp uy quyền của hần.

Từ trong ánh mắt híp lại đầy phần nộ của Lý Đồi Đồi tôi còn thấy được một chút chân động và bối rối.

“Anh thích làm gì thì làm đi! Tôi đây không rảnh hần hạ đâu! Cho anh đau chết bà anh luôn”, tôi hung hăng muốn rút tay về, không ngờ lại thành công.

Tôi quay đầu một mạch đi thẳng ra khỏi phòng Lý Đồi Đồi .

Trên đường trở về tôi thở hồng hộc, nên vừa về đến phòng tôi bắt đầu dựa tường thở gấp.

Linh Linh đang chuẩn bị bữa sáng ở dưới lầu, nghe thấy tiếng động, cô bé thân hình nhỏ nhắn mặc tạp dề, tay cầm sạn* liền chạy lên lầu. Khi thấy tôi dựa tường, nó hỏi, “Lý Nhất Ngôn ăn hiếp tỷ hả?”
(*ai mà không biết thì tra GG nha :v)

Tôi lắc đầu, nhưng sau khi nghĩ lại tôi liền gật đầu.

“Hần đánh tỷ hả?!”, Linh Linh vô cùng phần nộ.

“Không có...”

“Vậy sao tỷ lại ôm ngực thở gấp thế?”

“Thật! Sảng! Khoái!”, tôi lại hít sâu vào một hơi, “Nhưng có chút chóng mặt...”

Linh Linh, “...”

Chương 77

Chân thân của Hắc Cầu bảnh chọe lại là "Hắc Cầu" đáng yêu sao?

Sau khi "đổi đầu" với Lý Đổi Đổi, cả người tôi vô cùng sướng khoái, nhưng sau đó, Linh Linh đã hỏi tôi một vấn đề, "Ma cà rồng lòng dạ hẹp hòi, tỷ có từng nghĩ qua, hắn sẽ báo thù tỷ như thế nào không?"

Không có.

Tôi ngay lập tức liền hóa đá.

Sau khi ném cho tôi ánh mắt "bảo trọng" và la lên "bữa sáng đã xong", nó cầm cái sạn đi xuống lầu.

Tôi theo nó đi xuống phòng ăn, ngồi bên một đầu của chiếc bàn, hai chân tôi run rẩy, trong lòng thì sốt ruột. Từ trước đến nay, tính cách của Lý Đổi Đổi luôn là có thù tất báo, hắn nhất định không để gì mà tha cho tôi, nhưng quan tâm đến hắn làm gì chứ!

Cứu hắn tôi cũng cứu rồi, máu cũng cho hắn uống luôn rồi, vui vẻ đối xử và ngôn từ tốt đẹp cũng làm rồi, nhưng dù tôi có làm gì thì tên Lý Đổi Đổi này cũng không có tâm tình tốt. Vậy chi bằng tôi cứ "điếc không sợ súng", anh càng xía xói tôi tôi càng làm tới.

Anh không thích ở chung một chỗ với tôi, vậy chúng ta đừng sống tốt với nhau nữa!

Xem chừng hắn trước đây cũng đã quen với việc này rồi!

Càng nghĩ càng tức, điều đó khiến tôi vốn đang thiếu máu cảm thấy xây xẩm. Tôi uống sữa đậu nành để bình tâm lại, bất ngờ phía bên ngoài phòng ăn truyền đến tiếng bước chân. Khi tôi quay đầu lại nhìn thì vừa khéo nhìn vào mắt của Lý Đổi Đổi.

Tôi ngẩn ra, sau đó lấy hết dũng khí đối diện với sự trầm mặc của hắn. Không thể chùn bước, ai chùn bước trước thì người đó thua. Khi tôi đang ra sức nhìn hắn thì bất ngờ Lý Đổi Đổi dời mắt đi, hắn thế nhưng... nhận thua sao?

Hắn đi đến phía đầu bàn bên kia ngồi xuống rồi cầm ly sữa đậu nành lên uống.

Hắn vô cùng trầm mặc, cũng không hề nhìn tôi, càng không nói đến chuyện báo thù. Chuyện sáng nay... hắn định cứ như thế mà bỏ qua luôn ư?

Thật ngoài dự liệu!

"Tiểu tinh linh", khi uống xong sữa đậu này, Lý Đồi Đồi mở miệng nói, không ngờ là nói với Linh Linh, "Đưa chìa khóa gác mái cho ta."

Hai chân Linh Linh rất ngắn nên khi ngồi trên ghế hai chân không đụng được đất. Nó đứng đưa hai chân nói, "Làm gì?", nó vừa ăn ộp la vừa hỏi Lý Đồi Đồi, "Trên gác có pháp khí trước đây mẹ ta từng làm, không thể tùy tiện cho người lạ lên được."

"Ta không hứng thú với mấy thứ mục nát đó", Lý Đồi Đồi đáp, "Trước khi người mẹ lẽ mề của ngươi trở về, ta không muốn bị phế nhân làm phiền."

Tôi đặt đĩa xuống, "Ai là phế nhân?"

Linh Linh cũng khó chịu hỏi, "Mẹ ta khi nào lẽ mề hả?"

Nếu mẹ của Linh Linh có mặt ở đây, chắc cô ấy cũng sẽ hỏi, "Mấy pháp khí của ta mục nát chỗ nào?"

Đây chắc chắn là tài năng của Lý Đồi Đồi, có thể dùng ít từ ngữ nhất có thể để cạnh khóc người khác. Không những thế hắn còn nói rất hùng hồn và tràn đầy tự tin.

Hắn khoanh tay, dựa lưng vào ghế, "Mẹ ngươi đi đã mấy ngày, nếu đi Tương Tây đáng lẽ phải về rồi. Nhưng hiện tại vẫn chưa thấy bóng dáng, không gọi là lẽ mề thì là gì?". Linh Linh còn nhỏ, nhất thời không biết phải phản bác thế nào, lúc này Lý Đồi Đồi liền quay sang tôi nói, "Tự soi gương đi rồi hãy cùng ta tranh luận việc ngươi có phải là phế nhân không."

Tôi không phải Linh Linh, tôi vốn đã quen với cái tên Lý Đồi Đồi chuyên đi cạnh khóc người khác này. Do đó tôi rất nhanh đã soạn xong

câu phản bác, "Mặt tôi biến thành như này không phải sinh ra đã bị mà là vì lấy máu cho anh "ăn", thế nên bây giờ tôi mới tàn mới phế. Tên ma cà rồng kia, về tình về lý anh nên cảm ơn tôi đã cứu anh một mạng mới phải."

Lý Đổi Đổi nhướn mày cười lạnh, "Còn có thể khí thế như này à? Ngược lại phải là người cảm ơn ta thì đúng hơn."

"Anh tha mạng cho tôi á?", tôi tức quá phì cười, "Ma cà rồng các anh đều là thứ không phân định thị phi, trắng đen lẫn lộn thế này sao?"

"Kẻ mạnh là chân lý, kẻ yếu là sai trái. Ta mạnh người yếu nên ta đúng người sai. Trắng đen lẫn lộn? Người mới là người như thế đấy, đồ phế nhân không biết ơn nghĩa là gì."

"Làm gì có chuyện dùng mạnh yếu nói đúng sai chứ?", tôi tức giận đập bàn đứng dậy, "Anh đúng là cuồng ngôn đoạt lý mà."

"Kẻ mạnh đặt ra luật lệ, kẻ yếu phục tùng chúng. Từ đó có thể thấy nhân loại các người phải bày vẽ giả nhân giả nghĩa, lễ nghĩa nhân đức các thứ, để kẻ yếu thấy tự an ủi và kẻ mạnh thêm vững tâm. Vì thế ta không tin tưởng nhân loại. Ở thế giới của ta, ta là luật lệ, mà chiếu theo đó, chuyện đêm qua là do ta, tha người một mạng". Hấn nhún mạnh câu này, sau đó nhìn tôi nói, "Không phải ta cũng giống nhân loại các người vài điểm sao, làm việc thiện không cần cảm ơn."

Hấn... con mẹ nó.

Rõ ràng những lý luận của hấn méo mó là thế vậy mà tôi lại không cãi lại được...

Lý Đổi Đổi đứng dậy, việc toàn thắng trong "cuộc chiến" này khiến hấn cảm thấy vô cùng đắc ý. Đằng sau vẻ ngoài kiêu ngạo đó còn pha lẫn sự hả hê, nhìn hấn bây giờ bắt đầu giống với Lý Đổi Đổi mà tôi quen biết.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy được hình ảnh "ông chủ nhà trọ" từ Lý Đổi Đổi tóc dài này.

Hấn gõ lên bàn, hất cằm với Linh Linh rồi kiêu ngạo nói, "Chìa khóa."

Linh Linh vẫn ngồi trên ghế nhưng chân thôi không đứng đưa nữa, nó nhìn chòng chọc vào Lý Đổi Đổi, "Vậy thì, hà có gì nguoi lại tha tử ấy một mạng?"

Câu hỏi này của Linh Linh dường như đang tra khảo linh hồn của Lý Đổi Đổi.

Khóe môi đang nhếch của Lý Đổi Đổi hơi cứng lại, tôi cũng bất giác lần nữa ngẩng đầu nhìn hắn. Bên tai tôi vang lên tiếng Linh Linh đang chất vấn hắn bằng âm thanh non nớt, hồn nhiên của một đứa trẻ, "Nguoi lợi hại như thế, theo luật lệ của nguoi, vì sao lại tha cho tử ấy?"

Đúng vậy, vì sao chứ?

Có phải chẳng là vì Lý Đổi Đổi tóc dài này cũng đã nảy sinh một chút... lòng trắc ẩn với tôi?

Tôi hơi đỏ mặt nhìn Lý Đổi Đổi.

Ngay khoảng khắc tim tôi trào dâng hàng ngàn suy nghĩ thì từ mảnh rừng bên ngoài truyền đến tiếng kêu la thảm thiết của một con chó. Âm thanh đó đã đánh vỡ sự trầm mặc của chúng tôi, khiến tất cả bất giác quay đầu nhìn ra ngoài.

Qua lớp kính thủy tinh nhiều màu, bên trong cánh rừng khô héo, có một con chó lớn lông nâu đang cắn xé một con chó nhỏ màu đen. Cảnh tượng vô cùng bạo lực ấy vậy mà Lý Đổi Đổi lại chẳng có chút cảm xúc gì, còn Linh Linh chỉ quay sang nhìn một cái rồi thôi.

"Con chó nhỏ sắp bị cắn chết rồi!", tôi vội vàng đứng dậy, cầm lấy bộ dao nĩa và cái chén trên bàn xông ra ngoài.

Khi ra đến nơi, con chó nhỏ đã không còn sức để kêu la, chỉ có con chó lớn đang phát ra từng tiếng "grừ grừ" đầy tức giận từ cuống họng. Tôi ném cái chén về phía nó, tiếng chén sứ vỡ khiến nó giật mình há miệng.

Con chó lớn lập tức quay về phía này nhìn tôi, cặp răng nanh của nó khiến tim tôi lạnh toát. Tôi nhìn con chó nhỏ đang nằm hấp hối trên đất rồi cắn răng, chĩa dao nĩa đang cầm trong tay về phía con chó lớn rồi hú dọa, "Xùy! Cút đi! Mau cút đi!"

Bị tôi dọa, con chó lớn hơi run rẩy nhưng không bỏ đi. Nó luôn trong tư thế tấn công, tìm cơ hội nhào qua cắn chết tôi.

Tôi có chút sợ hãi, thân thể vốn đang yếu, ban nãy lại vừa chạy vừa la hét, rất nhanh đầu óc đã xây xẩm.

Chính tại lúc này, con chó hoang ban nãy còn sung sức thì nay âm thanh phát ra đã nhỏ xíu. Nó bắt đầu thối lui về sau, "gâu" một tiếng tựa như xin tha mạng rồi cụp đuôi chạy mất.

Khi quay đầu lại tôi thấy Lý Đồi Đồi đã đứng bên cạnh mình từ lúc nào.

"Mày làm tốt lắm", tôi nhìn chăm chăm vào tiểu hắc cầu tội nghiệp và không thềm khen Lý Đồi Đồi tiếng nào.

Lý Đồi Đồi khó chịu nhú mày, "Ngươi..."

Không đợi hắn nói xong, tôi chạy thẳng đến chỗ chú chó.

Nó vô cùng đáng thương, toàn thân bê bết máu nằm trên đất và liên tục phát ra những tiếng kêu cứu yếu ớt. Đôi mắt đen láy ngập nước ngược nhìn tôi khiến tim tôi đau xót, mềm nhũn.

"Lý... Lý Nhất Ngôn, anh cho em mượn áo một chút, chúng ta bông nó lên rồi băng bó vết thương."

Lý Đồi Đồi bước đến, hắn khoanh tay, lưng thẳng tắp nói, "Giết đi là xong chuyện."

Linh Linh cũng đã ra ngoài và ngồi xổm một bên, nhìn hồi lâu nói, "Ừ, còn có thể ăn nữa."

Những phi nhân loại này...

Tôi không thềm quan tâm đến họ, tự mình bông con chó nhỏ lên và chậm chậm đi vào phòng ăn. Linh Linh thấy tôi nhất quyết muốn cứu nó liền vào nhà chuẩn bị thuốc và vải. Thật ra tôi không biết phải cứu nó thế nào, tôi cầm lọ thuốc bột lên, nhìn vào đồng vết thương trên người nó mà có chút bất lực.

Cuối cùng vẫn là Linh Linh giành lấy đồ và bắt đầu giúp tiểu hắc cầu trị thương.

Cô bé tinh linh này thật không hổ danh là một tinh linh, nấu ăn trị bệnh, cái gì cũng có thể!

Tôi tập trung tinh thần đứng một bên quan sát.

Lý Đồi Đồi đứng ở cửa liếc một cái rồi lạnh lùng nói, "Chỉ là một con chó, cần gì phải kinh động nhiều người đến thế."

"Chó cũng có sinh mệnh, nó chạy đến nơi này bị em nhìn thấy, đó cũng là duyên phận."

"Bị cắn thành cái dạng này...", Lý Đồi Đồi hờ hững nói, "Sợ rằng duyên phận giữa người và nó chưa đủ sâu."

Tôi không tiếp lời hấn bởi tôi còn chẳng dám chắc tiểu hắc cầu có thể sống nổi không.

Linh Linh băng bó vết thương cho nó rất lâu, đợi xong xuôi thì trời đã tối từ lâu. Ăn tối xong, Linh Linh về phòng nghỉ ngơi còn tôi vẫn ngồi canh chừng tiểu hắc cầu. Hơi thở của nó vừa nhỏ vừa yếu, tôi nắn nắn bàn chân bé xíu của nó, "Bé con à", tôi gọi nó, "Em nhất định phải sống cho cái tên ma cà rồng kia sáng mắt nhé."

Đến giữa đêm, tôi có chút buồn ngủ nên quay về phòng nghỉ ngơi. Đêm nay tôi nghĩ mình tuyệt đối không được đi thăm Lý Đồi Đồi nữa. Nhưng lúc đi ngang phòng hấn, tôi vẫn không nhịn được liếc một cái thì phát hiện cửa phòng hấn mở toang, bên trong không một bóng người.

Tôi hốt hoảng xông thẳng vào phòng Lý Đồi Đồi, hét nhìn trái rồi nhìn phải, bất ngờ lại nghe động tĩnh truyền đến từ trần nhà.

Linh Linh đã đưa chìa khóa gác mái cho hấn rồi ư?

Tôi nắm tay thành quyền, thầm nghĩ không thể cứ áp mặt nóng của mình vào cái móng lạnh của hấn mãi được, nhưng cuối cùng tôi lại đứng trước cửa phòng trên gác.

Trên tầng gác mái chóp tam giác có xây một cái giếng trời hình vuông, ánh sao bên ngoài vừa hay chiếu vào rọi sáng cả căn gác. Tôi nhìn tay nắm cửa nhưng không hề đặt tay lên.

Bất ngờ trong phòng vang lên một tiếng "phịch" nặng nề, dường như có gì đó đụng vào giường khiến lớp bụi đóng trên xà nhà lả tả rơi xuống.

Tôi đặt tay lên tay nắm cửa nhẹ nhàng vặn một cái.

Nhưng cửa đã bị khóa trái không mở được.

Nghĩ đến việc bị Lý Đổi Đổi chê là "lo chuyện bao đồng" ban sáng, tôi tự nhủ hay là mình xuống lầu thôi, Lý Đổi Đổi hình như không cho rằng mình đang muốn giúp hắn. Hoặc hắn muốn tự mình chịu đựng đau đớn, hoặc hắn cảm thấy việc bị người khác chứng kiến cảnh bản thân chật vật rất mất mặt...

Tôi thở dài một hơi rồi buông tay nắm cửa ra. Đang lúc muốn rời đi thì bất ngờ, một tiếng "đùng" vang lên từ phía bên kia cánh cửa.

Tôi giật bản mình, "Lý... Lý Nhất Ngôn? Anh... không sao chứ?"

"Không sao", bên trong truyền đến tiếng nói trầm đục rít qua từ hàm răng nghiến chặt của hắn. Tuy nghe ra không hề ổn như những gì hắn nói nhưng tôi quyết định tôn trọng cái "tự cho mình vẫn khỏe" của hắn.

"VẬY em đi xuống đây, không làm phiền anh nữa."

"Ngô Nhất Ngữ."

Giọng của Lý Đổi Đổi rất nhỏ, nghe ra còn có chút mờ lung, tôi vốn không nghe rõ hắn đang nói gì, hắn tựa như đang nỉ non, đến tận khi hắn la lớn lên, "Ngô Nhất Ngữ!"

Lần này tôi đã nghe rõ nhưng nửa ngày sau mới có phản ứng, ồ... đúng rồi, lúc trước khi cùng Linh Linh tán dóc, tôi có nói mình tên Ngô Nhất Ngữ.

"Sao vậy?"

"Quay lại."

Nhất thời tôi tưởng tai mình nghe nhầm,

"Hả?"

"Quay lại đây."

Tôi quay lại đứng trước cửa và nhìn xuống khe hở bên dưới. Ánh sáng đang từ trong phòng hắt ra, nhưng ở giữa lại có một cái bóng đen, đó chắc chắn là Lý Đồi Đồi đang dựa vào cửa, "Hãy ở lại đây". Hắn dựa sát vào cửa nói cho nên nghe rất gần.

"Anh muốn em ở đây làm gì?", tôi hỏi hắn.

"Cứ ở yên đó."

"Tại sao?"

Sau một khoảng im lặng rất lâu, "Người có thể khiến thi trùng trong người ta hòa hoãn đôi chút."

Thi trùng thích những thứ ấm áp...

"Thân nhiệt của em cao đến vậy sao?", tôi vừa thắc mắc vừa dựa lưng vào cửa ngồi xuống, "Cách một lớp cửa chúng vẫn có thể cảm nhận được?"

"Cách một lớp cửa chúng vẫn có thể cảm nhận được."

Hắn lặp lại những gì tôi hỏi bằng một giọng khẳng định. Rõ ràng đó chẳng phải là lời nói ngọt ngào gì nhưng lại khiến tim tôi bất giác đập mạnh. Tôi có chút hoảng loạn nên nhanh chóng tìm một chủ đề khác, "Sao hôm nay anh không bị bất tỉnh vậy?"

"Thân thể của ta sẽ dần thích ứng qua từng ngày."

Đây quả thật... là một thân thể lợi hại. Tôi bĩu môi nói, "Nếu thân thể anh lợi hại như vậy thì còn giữ em lại làm gì? Ban ngày thì sống chết đuổi người ta đi, nói em là lo chuyện bao đồng, còn chê bai em."

Hắn im lặng rất lâu, "Trong người người còn bao nhiêu máu?", hắn hỏi ngược lại tôi, "Bị cắn không thấy đau sao?"

Tôi sờ cổ, nơi bị hắn cắn bị thương vẫn chưa lành hẳn, nó như một ấn kí, là vết tích hắn lưu lại trên người tôi.

"Lý Nhất Ngôn", tôi suy ngẫm một chút hàm ý cùng suy nghĩ tình cảm của hắn phía sau những con chữ rồi hỏi, "Em có thể hiểu sự kỳ quặc của tôi qua và hôm nay thành câu 'Thật ra anh thấy rất có lỗi vì đã cản em' không?"

Lý Đồi Đồi lần nữa chìm vào im lặng, thời gian đó dài đến nỗi tôi những tưởng hắn sẽ không đáp lại câu hỏi kia.

Tôi dựa lưng vào cửa nhìn bầu trời sao qua giếng trời, rồi cơn buồn ngủ như thủy triều ập đến. Vào lúc tôi sắp bị làn sóng ấy cuốn đi, tôi lơ mơ nghe thấy tiếng Lý Đồi Đồi khó chịu nói, "Không."

Rất nhanh tôi đã chìm vào giấc ngủ, tuy ý thức đã mơ hồ nhưng trong tim lại rất rõ ràng một điều.

Đúng vậy, hắn có cảm thấy như thế.

Chương 78

Lúc tôi tỉnh lại trời đã sáng từ lâu.

Tôi quan sát xung quanh, trên đầu là đỉnh gác mái tam giác, còn có một cái cửa sổ, chỉ là rất khác so với lúc trước khi tôi chìm vào giấc ngủ. Bốn bề chất đầy những thứ mục nát, lớn thì có đao kiếm búa rìu, nhỏ thì có dây chuyền và nhẫn. Có thể nói chúng chiếm dụng phần lớn diện tích phòng.

Đây là... bên trong phòng gác mái.

Đêm hôm qua tôi ngủ bên ngoài cửa phòng, lúc tỉnh lại thì thấy đang nằm trên giường...

Tôi vô thức nhìn sang bên cạnh nhưng không có ai ở đó cả.

Lý Đổi Đổi đâu?

Tôi xuống lầu thì thấy Lý Đổi Đổi đang ngồi ăn trong phòng ăn. Hắn nâng mắt hờ hững liếc nhìn tôi, “Chưa thấy ai có thể ngủ lâu hơn ngươi.”

Tôi nói thầm, vào lúc người nào đó không biết bao lần thành cái dạng kia, tôi cũng chưa thấy ma cà rồng nào ngủ lâu như anh đó.

“Ngươi lại làm bằm cái gì?”

Tôi thầm hoảng hốt nói, “Anh thật sự có thể nghe thấy tiếng lòng của em sao?”

“Cần gì nghe”, hắn cười lạnh, “Chỉ nhìn vào mắt ngươi là đủ biết đang tính toán mấy chuyện không tốt lành gì rồi.”

Tôi nhấc tay lên che mắt lại, “Vậy thì anh đừng nhìn mắt em nữa”. Tôi nghĩ, tài “ăn nói” của Lý Đổi Đổi hiện tại càng ngày càng giống với Lý Đổi Đổi mà tôi quen biết.

“Mấy người liếc mắt đưa tình trước mặt trẻ nhỏ như thế không tốt đâu nhá”, bên cạnh truyền đến giọng nói lạnh lùng pha chút chê bai của Linh

Linh. Nó chỉ sang đầu bàn bên kia, về phía con Hắc Cầu bị quán như cục giò chả nói, “Hãy nghĩ đến ta và con chó kia một chút.”

Liếc mắt đưa tình...

“Chị không có...”

Linh Linh không muốn cãi nhau với tôi, nó nhảy lên ghế bắt đầu ăn phần của mình. Lý Đồi Đồi cũng lặng lẽ làm chuyện của mình, tựa như người bị lời nói của Linh Linh làm cho ngại ngùng chỉ có mình tôi.

Tôi đang hắng một tiếng, chỉ đành dời mắt đi đến đầu bàn bên kia xem xét tình hình của chú chó nhỏ bị quán kín bung.

Nó vẫn đang ngủ nhưng hơi thở đã mạnh hơn hôm qua. Tôi nhẹ nhàng sờ lên lớp lông mềm mại trên trán nó, cảm nhận sự mượt mà và ấm áp. Nó đáng thương đến nỗi khiến người khác chỉ muốn ôm vào lòng, “Khi nào nó mới có thể khỏe lại?”

Linh Linh đáp, “Nội trong hai ngày nay tỉnh lại thì không vấn đề gì”. Cô bé vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên có tiếng chim kêu khiến hai mắt Linh Linh nhất thời sáng rực, “Là thư của mẹ!”. Nó quăng bát xuống bàn và xông ra ngoài, chạy thẳng ra khu rừng khô cằn.

Tôi nhìn theo bóng lưng của cô bé và thấy một con chim lớn màu đen đáp lên lòng bàn tay nó. Linh Linh rút một lá thư cột trên cổ con chim xuống sau đó vui vẻ chạy nhảy vào nhà, “Mẹ bảo đã lấy được thuốc giải rồi! Ba ngày sau sẽ quay về!”. Linh Linh dặn dò Lý Đồi Đồi, “Mẹ ta nhất định phải rất vất vả mới lấy được thuốc nên ba ngày tới người đừng có mà lăn đùng ra chết đó.”

Lý Đồi Đồi chỉ hừ lạnh chẳng nói gì, thế nhưng tôi nhác thấy hấn nhẹ nhàng dùng tay ấn lên tim.

Tôi ngồi canh tiều Hắc Cầu đến tối, đang quan sát nó thì bên tai nghe thấy tiếng động từ trên lầu truyền xuống.

Hôm qua Lý Đồi Đồi nói thân thể của hấn sẽ ngày càng thích ứng với thi trùng, cho nên lúc trước khi tôi đến gần hấn, thi trùng trong người hấn sẽ hoạt động dữ dội. Nhưng hôm qua không phải như thế mà ngược lại

chúng trở nên hòa hoãn hơn. Nhưng việc hấn quen với thi trùng quấy phá cùng đau đớn không có nghĩa là chúng không đe dọa sinh mạng của hấn.

Có lẽ còn một khả năng khác... Sau khi Lý Đối Đối đã quen với sự đau đớn, thân thể của hấn vẫn như cũ suy yếu dần dưới sự ăn mòn của thi trùng và chết, thậm chí... còn không chống cự được quá 3 ngày.

Nghĩ đến đây tôi có chút phiền lòng, đang tính nếu không kiếm được tôi sẽ đi xem hấn nhưng vừa ngẩng đầu thì đã thấy một bóng người đứng trong phòng ăn.

Trong không gian mờ tối, một bóng người lặng lẽ bất ngờ xuất hiện khiến tôi giật bắn mình, đợi đến khi nường theo ánh nến trên bàn nhìn rõ đó là ai, tôi có chút ngẩn ra, “Anh... sao không ở trên gác đi, xuống đây làm gì?”

Lý Đối Đối nhìn tôi, hờ hững nói một câu, “Uống nước”, sau đó mới đi sang bên cạnh cầm ly lên.

Tôi nhìn động tác uống nước vô cùng chậm rãi của Lý Đối Đối, im lặng nhìn hấn uống xong, im lặng chờ hấn rời khỏi. Thế nhưng hấn lại không bỏ đi. Hấn quay người sang, khi thấy tôi đang nhìn chăm chăm hấn, Lý Đối Đối lại quay người rót thêm ly nước nữa nhưng chẳng uống mà chỉ đứng đó không nói gì.

“Chi bằng... chúng ta nói chuyện đi”, tôi chủ động mở lời.

“Hừ”, hấn hừ lạnh một tiếng, “Người thì có gì đáng để nói?”

Sau đó... hấn đến bên bàn ăn ngồi xuống.

Không ngồi vào vị trí yêu thích hằng ngày của hấn ở phía bên kia đầu bàn, hấn lại ngồi vào ghế đầu tiên bên phải tôi. Hấn đặt ly nước lên bàn, bắt chéo chân, khoanh tay lại với biểu cảm đầy cao ngạo.

Tôi, “...”

“Nói đi, ngươi muốn nói gì”, Lý đại gia nhìn tôi hỏi.

Tôi thì nói cái gì được chứ...

Bàn xem một ông cụ là anh đây, phải chăng hiện tại đã đặt một chân vào quan tài rồi sao?

Khi tôi đang cố gắng tìm cho được chủ đề nói chuyện thì Hắc Cầu bên cạnh này giờ ngủ say như chết đã thở hắt ra một hơi mạnh. Tôi lập tức quay đầu sang nhìn, tiểu Hắc Cầu chậm chậm mở mắt ra, sau khi chớp chớp vài cái để quen với ánh sáng, nó hơi mở miệng, những móng vuốt bị bó chặt trong băng vải cũng chậm chậm cựa quậy.

“A! Nó sống rồi!”, tôi vui vẻ nhìn tiểu Hắc Cầu rồi quay lại nhìn Lý Đồi Đồi, “Anh mau nhìn này! Nó sống rồi!”

Lý Đồi Đồi liếc tôi một cái, tựa như không quan tâm nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào tiểu Hắc Cầu.

Tiểu Hắc Cầu bị thương rất nặng cho nên Linh Linh băng bó cho nó rất cẩn thận, còn thêm các loại cố định khác nên nó bây giờ chỉ có thể nằm đó không thể động đậy. Tất cả những gì nó có thể làm là nhè nhẹ quấy đuôi, đảo đảo mắt và nhìn tôi, phát ra những tiếng kêu như có như không khiến tim tôi mềm nhũn.

“Aiz... cún con đáng thương, tội nghiệp bé quá, sờ nhé sờ nhé, sờ sẽ không đau nữa”. Tôi dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa đầu tiểu Hắc Cầu, nó cũng kêu lên những tiếng nhỏ xíu như đáp lại tôi, “Lúc đó anh còn đòi chém đòi giết nó, anh xem, bây giờ anh cũng rất muốn bảo vệ nó phải không?”

Vừa nói tôi vừa quay đầu sang nhìn Lý Đồi Đồi, mà Lý Đồi Đồi cũng vừa dời mắt từ tiểu Hắc Cầu sang nhìn tôi.

Chính vào lúc này, bốn mắt của chúng tôi giao nhau.

Khi chạm phải ánh mắt chẳng có chút đả kích gì của hắn, tôi có chút ngây ra. Lý Đồi Đồi cũng ngẩn người trong phút chốc nhưng sau đó hắn khẽ đăng hắng và nhanh chóng quay đầu đi.

Mái tóc dài vàng kim như một con sóng, theo làn gió nhẹ bay phấp phới. Nó chẳng khác gì tấm màn sa che khuất một bên mặt của hắn khiến tôi nhất thời nhìn không thấu biểu cảm của Lý Đồi Đồi.

Lý Đồi Đồi... bởi vì tiếp xúc ánh mắt với tôi mà xấu hổ sao?

Khi ý nghĩ nảy xẹt lên trong đầu, tôi liền nhìn ra ánh trăng bên ngoài. Mặt trăng vẫn bình thường không có gì khác lạ vậy thì là do mắt tôi có vấn đề rồi.

Tiểu Hắc Cầu lại kêu vài tiếng, lần nữa thu hút sự chú ý của tôi. Tôi cảm ly của Lý Đồi Đồi lên và nhúng ngón tay cho thấm nước, sau đó đút vào miệng tiểu Hắc Cầu, để nó liếm mấy giọt nước đọng trên đó.

“Cứu nó để làm gì?”, Lý Đồi Đồi mở miệng, “Nó có khác gì mấy con chim con thỏ mà người ăn đâu?”

“Lúc trước là ăn để sinh tồn, còn lần này không nhất định phải ăn. Hơn nữa nó còn rất dễ thương, em thích nó lắm.”

“Tại sao?”, Lý Đồi Đồi lại hỏi, “Có gì mà đáng thích? So với sinh mệnh của người, chúng sống được bao năm?”

“Điều này không hề liên quan đến thời gian”, tôi suy nghĩ một chút, “Có lẽ cũng có liên quan thật nhưng giống như con người, rõ ràng biết sau này mình sẽ chết nhưng vẫn đón chào ngày mai với một niềm hy vọng tràn đầy đó thôi. Chuyện này không liên quan đến tương lai mà chỉ có hiện tại”. Tôi lại đút thêm chút nước cho tiểu Hắc Cầu, “Nếu bây giờ em chỉ có thể bảo vệ mạng sống yếu ớt nhưng kiên cường của nó, vậy thì bây giờ em vẫn sẽ làm vậy.”

“Người sẽ nhận được gì?”

“Em sẽ nhận được giờ này phút này.”

Lý Đồi Đồi bỗng nhiên trầm mặc. Tôi để ý toàn bộ biểu cảm của hắn nên cũng để ý cả sự trầm mặc của hắn. Tôi ngừng đút nước cho tiểu Hắc Cầu và quay sang nhìn Lý Đồi Đồi, “Anh sao vậy?”

“Người nghĩ, ta nhận được gì?”

“Hả?”

Hắn nói, “Người nghĩ trong cuộc đời bất tử này, ta nhận được điều gì?”

Câu hỏi này tôi chẳng thể nào đáp lời bởi tôi không hề có sinh mệnh bất tử!

“Em không biết”, tôi thành thật đáp, “Nhưng nếu em là anh, em nhất định sẽ chết trong cô độc. Vì thế càng phải nghĩ cách kết thật nhiều bạn, tốt nhất là sống chung với bạn bè. Tuy bình thường ai tự lo phần người này, nhưng khi một người có khó khăn thì tất cả đều có thể giúp đỡ... Á!”

Tôi khựng lại một chốc, nhớ đến căn chung cư của Lý Đồi Đồi ở hiện thực, tôi bàng hoàng phát hiện...

Thì ra Lý Đồi Đồi ở hiện thực lại là người cùng chí hướng với tôi!

Vậy nói không chừng Lý Đồi Đồi ở đây cũng sẽ đi theo con đường đó!

Tôi nhìn hấn với ánh mắt ngập tràn hy vọng, thế nhưng khi vừa tiếp xúc với ánh mắt tôi hấn đột nhiên lại nhíu mày. Trán hấn bắt đầu rịn mồ hôi, tôi biết, đám thi trùng trong người hấn lại “hoạt động” rồi!

Tôi có chút căng thẳng, vội vàng đứng dậy đi đến bên cạnh hấn, “Hay là để em dìu anh lên lầu nằm nhé?”

Hấn không nói gì, tôi giữ chặt cánh tay hấn, đang định sẽ đỡ hấn dậy thì bất ngờ Lý Đồi Đồi nắm chặt lấy tay tôi.

“Không cần.”

Tôi lập tức không dám cử động.

“Ngồi xuống”, tôi ngồi xuống bên cạnh hấn và để mặc Lý Đồi Đồi nắm tay mình. Tôi nhíu mày quan sát hấn, nhìn hấn cố gắng kìm nén cơn đau đớn. Nếu so với lúc trước luôn bị hôn mê thì việc hấn có thể ngồi vững trên ghế đã là tốt hơn rất nhiều, nhưng ai biết được trong người hấn...

“Ngô Nhất Ngữ”, khi hấn cố gắng áp chế cơn đau, giọng nói cũng trầm đục rất nhiều, “... Tại sao vậy?”

Tôi khó hiểu hỏi, “Tại sao cái gì?”

Hấn hơi nghiêng đầu sang.

Chính vào lúc này, bên ngoài cửa sổ, trên cánh rừng, ánh trăng bị mây che khuất vừa khéo lại lộ ra và chiếu thẳng vào trong phòng và cả đôi

mắt của Lý Đồi Đồi, khiến đôi đồng tử của hắn phát sáng như đá quý. Không biết bây giờ tôi trong mắt hắn trông như thế nào.

Tôi nghe hắn hỏi mình, “Tại sao em lại dùng ánh mắt đó nhìn ta?”

“Ánh mắt gì cơ?”

Hắn nâng một tay, đặt ngón cái phủ lên mí mắt phải của tôi, sự tiếp xúc ấy vừa nhẹ lại vừa lạnh giá, “Tại sao? Vì lo lắng cho ta ư?”

“Em nói rồi mà”, tôi nhìn hắn trịnh trọng nói, “Vì em thích anh.”

Lý Đồi Đồi trầm mặc rất lâu.

“Vớ ta mà nói, em chỉ như loài sâu kiến.”

“Nhưng đôi với em, anh chính là giờ này phút này.”

Hắn tuy đã rút tay ra khỏi mí mắt tôi nhưng bàn tay nãy giờ nắm lấy bàn tay tôi lại chẳng hề buông lỏng.

Một đêm này, tôi và Lý Đồi Đồi ngồi bên bàn ăn nắm tay nhau và không làm gì thêm nữa, cứ thế cho đến khi tôi buồn ngủ và nằm bò lên bàn.

Ngày thứ hai tôi bị đánh thức bởi ánh nắng chiếu vào mặt, nhìn căn phòng bị bao trùm trong nắng sớm qua đôi mắt mờ mịt, khiến một đứa hiếm khi thức giấc vào giờ này như tôi cảm thấy mọi thứ xung quanh có chút mơ hồ.

Tôi vẫn nằm bò trên bàn, tuy đã mở mắt nhưng không ngồi dậy. Tôi duy trì góc nhìn thấp như thế nhìn sang bên cạnh phía trước bàn ăn. Lý Đồi Đồi đứng trước mặt tiểu Hắc Cầu, cái đuôi không bị quán lại của nó lộ ra bên ngoài và quấy vào bàn vang lên từng tiếng “phạch phạch”, tạo ra giai điệu vừa nhẹ vừa vui tươi.

Dường như là ảo giác trong nắng sớm, tôi thấy Lý Đồi Đồi nhấc tay và xoa đầu tiểu Hắc Cầu, ánh mắt lại rất đổi dịu dàng.

Cảnh tượng này ám áp hết như một giấc mộng đẹp.

Chương 79

Vẫn đúng hẹn ra chương mới nha ^^

Từ giây phút Lý Đổi Đổi xoa đầu tiểu Hắc Cầu, tên ma cà rồng này đổi với việc nuôi thú cưng tựa như được đả thông tư tưởng.

Ban ngày hăn ngủ đến trưa, lúc tỉnh lại liền ra ngoài đi dạo trong núi một vòng, bắt về hai con gà cho Linh Linh hầm canh, nước thì chúng tôi húp còn thịt để tiểu Hắc Cầu ăn.

Linh Linh hầm canh đến tận buổi chiều, khi ăn tối, tôi và Linh Linh ngồi trên bàn húp canh, nhìn Lý Đổi Đổi đang ở đầu bàn bên kia đút thịt cho tiểu Hắc Cầu. Nhìn bộ dáng xé thịt thành từng miếng nhỏ rồi đút cho tiểu Hắc Cầu ăn của Lý Đổi Đổi, Linh Linh hỏi tôi, “Tên ma cà rồng này sao đột nhiên lại nổi máu từ mẫu vậy?”

Tôi cũng chẳng biết lý do nên chỉ lắc đầu.

Lý Đổi Đổi một lòng chuyên tâm đút thịt bỗng quay sang liếc nhìn tôi nói, “Lo mà ăn đi.”

Dường như thịt là đồ ăn của chó, còn canh mới là đồ ăn của tôi...

Tôi cúi đầu uống hai muỗng canh, bất chợt Linh Linh quay đầu nhìn ra cửa sổ, Lý Đổi Đổi đang ngồi ở bên kia cũng nhúu mày nhìn ra ngoài.

Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì vì thế cũng nhìn theo hướng của bọn họ. Nhưng chưa kịp nhìn thấy gì thì từ trong bếp đã vang lên tiếng thủy tinh vỡ, đi kèm với âm thanh trong trẻo đó chính là những mảnh thủy tinh sắc như dao bay về phía tôi. Tôi vô thức đưa tay ôm mặt và quay người lại, nhưng chẳng thấy có bất kỳ mảnh thủy tinh nào đâm vào lưng tôi.

Khi quay đầu lại, Lý Đổi Đổi đang đứng chặn ở phía trước tôi.

Tôi nhìn bóng lưng của hăn mà có chút thất thần. Tên Lý Đổi Đổi tóc dài này thế nhưng lại... bảo vệ tôi?

“Gấp gấp cái gì?”

“Mẹ!”

Lý Đồi Đồi và Linh Linh đồng thanh nói.

Tôi từ sau lưng Lý Đồi Đồi ló đầu ra liền thấy Vi Vi đang phủi những mảnh vụn thủy tinh trên người xuống, cô ấy chưa kịp ngẩng đầu thì Linh Linh đã nhào đến ôm chầm, “Mẹ cuối cùng cũng về rồi! Còn sớm hơn hai ngày, thật tốt quá! Con nhớ mẹ lắm!”

“Đợi chút đợi chút”, Vi Vi thở dốc đẩy Linh Linh ra, “Bây giờ không phải lúc nói chuyện này. Phía sau còn có người đang đuổi theo!”

Hả? Tôi đưa mắt nhìn ra bên ngoài qua tấm cửa kính đã vỡ tan, chỉ thấy mặt trăng đang treo trên đỉnh núi rải ánh sáng xuống bức tường đá. Giữa các lớp tường đó là những hàng người đông nghịt như kiến đang trào vào từ bên trên và chen chúc chạy vào thung lũng.

Tình huống gì đây?

“Người đem cả đại quân về để phá hủy nơi này sao?”, Lý Đồi Đồi hỏi cô ấy.

“Đại quân thì không phải, chỉ có chút ít thợ đuổi thi và binh lính... của con người.”

Binh lính của con người?

Vi Vi vừa nói vừa vội vàng đi sang phòng khách và nhấn nắm tay trên cửa xuống. Dưới chân đột ngột vang lên những âm thanh nặng nề, cánh rừng khô héo bên ngoài chớp mắt như sóng dậy và bắt đầu cử động.

Linh Linh một mực nhìn mẹ mình, “Mẹ, đó là binh lính gì vậy?”

Khi Linh Linh hỏi câu này biểu cảm vô cùng kì lạ, Vi Vi cũng không nhìn trực diện mà đáp lời cô bé, cô ấy quay đi, dời ánh mắt sang người Lý Đồi Đồi, móc một ống trúc từ trong tay áo ra và ném về phía hắn, “Thoa thứ này lên mu bàn tay, cắt một đường sau đó lấy đồ hút thi trùng ra là được. Người bên ngoài nhiều quá, cánh rừng này e rằng cầm cự không được bao lâu, các người cứ trốn trong này giải thi trùng, ta ra ngoài dụ một trong số chúng đi nơi khác.”

Nói xong, khi cô ấy đang lấy thể chuẩn bị lao ra từ một cửa sổ khác trong phòng khách thì Linh Linh đã nhanh chóng đuổi theo, vội vàng bắt lấy cánh tay của mẹ mình.

“Mẹ! Đó có phải là người hầu trong nhà của cha không? Chẳng lẽ hắn ta cố ý dối đầu với mẹ? Mẹ để con ra ngoài, con phải giết hắn!”

“Giang Linh!”, Vi Vi cắt ngang và phui tay cô bé ra, “Đừng có làm loạn, bên ngoài nhiều người như vậy, thương kiếm súng đạn lại nhiều, con có thể giết ai? Đi giúp cái tên ma cà rồng này chữa bệnh đi. Cánh rừng bên ngoài không ngăn nổi đám thợ bắt thi và con người, chữa xong thì nhanh chóng kêu họ về phá trận mang con đi!”

“Không!”, Linh Linh còn muốn nói gì đó nhưng Vi Vi đã đẩy cô bé ra, cô ấy búng tay một cái, dưới đất bỗng xuất hiện hai sợi dây leo quấn chặt lấy hai tay và hai chân Linh Linh.

Vi Vi nhìn Lý Đổi Đổi nói, “Hãy trông chừng nó.”

Nói rồi, cô ấy lao ra ngoài, mặc cho Linh Linh gào thét đến khản giọng Vi Vi cũng chẳng quay đầu.

Đây là lần đầu tiên Linh Linh, một đứa bé hiểu chuyện hơn tuổi đã òa khóc đúng với lứa tuổi của mình.

Vi Vi chạy vào khu rừng, chẳng bao lâu sau từ trong đó đã vang lên tiếng đao thương đánh nhau khiến người nghe nóng ruột. Tuy tiếng binh khí truyền đến sau khi cô ấy rời khỏi nhưng càng ngày âm thanh ấy ngày một gần hơn, bên ngoài thung lũng không ngừng vang lên tiếng đánh nhau, tiếng khóc thảm, còn có tiếng la hét của binh sĩ.

Sau khi khóc một trận, Linh Linh bèn cắn chặt răng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tuy tiếng truy binh kia đã đuổi theo Vi Vi nhưng từ trong nhà bếp tôi có thể thấy được một đội quân mã khác đang lảng lạng tiếp cận ngôi nhà. Bọn họ không có vũ khí đạn dược nhưng con đường mà họ đi qua, rừng cây cối khô cằn lại từng lớp từng lớp đổ ngã.

“Thợ bắt thi đuổi đến rồi, Lý Nhất Ngôn...”, vốn muốn giúp Lý Đổi Đổi nhanh chóng giải trừ thi trùng nhưng khi tôi vừa đứng dậy thì phát hiện, từ khi Vi Vi rời khỏi, Lý Đổi Đổi đột nhiên vô cùng im lặng.

Tôi đến trước mặt hắn thì thấy Lý Đồi Đồi đang một tay nắm chặt ống trúc, một tay ấn mạnh vào ngực. Sắc mặt hắn vàng như nghệ, trên trán không ngừng rịn mồ hôi, từng giọt to đùng lăn xuống má.

“Lại bắt đầu đau sao? Nhưng... rõ ràng hôm qua anh đỡ hơn rồi mà?”

“Là do thợ bắt thi...”, Lý Đồi Đồi cắn răng, ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, trong mắt hắn vẫn lặn tia máu như có như không, “Chúng kích động đám thi trùng.”

Tôi ngẩn ra hồi lâu, tựa như trong giờ khắc đó, tôi không nghĩ ngợi gì nhiều mà nhào đến bên bàn thuốc, cầm con dao phay lên, chạy qua phòng ăn và cắt sợi dây đang trói quanh người Linh Linh, “Linh Linh, phải mau chóng lấy thi trùng trong người Lý Nhất Ngôn ra”. Vừa nói tôi vừa cắt sợi dây quấn quanh chân cô bé, nhưng sợi dây đó khá dày khiến thời gian cắt gần như vô tận, eo bàn tay tôi cũng bị hằn rách một đường.

Tôi không bỏ cuộc, lại tiếp tục ra sức cắt, khi cắt xong một sợi dây leo trên chân Linh Linh thì hỏi, “Thuốc kia...”

Khi tôi còn nói dở và đang mải miết cắt dây, một sức lực cực lớn đã kéo phăng sợi dây leo ra khỏi mặt đất! Tôi còn chưa kịp phản ứng gì thì Linh Linh đã tự giải thoát đôi chân khỏi dây trói. Cô bé giật lấy con dao trên tay tôi, chẳng thèm nhìn tôi một cái, nó nhào ra khỏi cửa sổ và đuổi theo mẹ mình...

Tôi, “...”

Tôi quay đầu, lần nữa nhìn về phía Lý Đồi Đồi đang ở trong nhà bếp. Hắn dường như không chống đỡ nổi nữa nên đang ôm chặt ngực và ngồi dựa vào bàn.

Bên ngoài cây cối vẫn tiếp tục đổ xuống, khi thợ bắt thi càng đến gần hơn, thân thể của Lý Đồi Đồi càng yếu hơn.

Không còn thời gian để lãng phí nữa!

Ở đây chỉ còn tôi có thể cứu hắn mà thôi!

Tôi cắn răng chạy đến bên cạnh Lý Đồi Đồi. Hắn đã không còn sức nắm lấy ống trúc, tôi nhặt bình thuốc rơi trên đất, nhớ lại những lời Vi Vi nói

trước khi rời đi...

Thoa thuốc lên mu bàn tay, cắt một đường, lấy đồ hút thi trùng ra...

Tôi đến bên bàn cầm lấy một con dao nhỏ, mở bình thuốc ra, thoa lên mu bàn tay Lý Đối Đối, sau đó cắn răng lấy hết dũng khí cắn vào vết thương mình vừa tạo nên.

Cũng nhờ trước đây đồng hành cùng Lý Đối Đối, hắn đã bắt tôi phải giết gà giết thỏ nên hiện tại khi phải cắt lên da thịt hắn, tôi không cảm thấy một chút trở ngại nào về tâm lý.

Tôi rạch một đường lên tay hắn, ngay lập tức, máu tươi trào ra, rơi đầy trên cả bàn ăn, ghế ngồi và mặt đất. Tiểu Hắc Cầu đang bị quẩn kín bụng dường như ngửi thấy mùi máu nên liên tục phát ra những tiếng ư ử, về phần cả người đang đau đớn là Lý Đối Đối thì lại chẳng cảm nhận được gì. Chỉ đến khi tôi cầm tay hắn và đặt lên miệng mình...

Lý Đối Đối dường như bừng tỉnh khỏi cơn mê, tay còn lại bất ngờ bắt lấy một bên vai tôi. Tuy bị hắn đẩy về phía sau một bước nhưng tôi vẫn không hề buông lỏng bàn tay đang chảy máu của hắn.

“Em làm gì vậy?”

“Anh làm gì vậy?”

Hai người chúng tôi đồng thanh hỏi đối phương, so với trạng thái lo lắng sốt ruột của tôi, giọng nói của hắn lại ngập tràn sự phẫn nộ, “Em muốn chết hả?”

“Thuốc cũng thoa rồi, vết thương cũng rạch rồi, để em giúp anh hút đám thi trùng ra.”

“Nhân loại mà bị nhiễm thi trùng chắc chắn sẽ chết, em chán sống rồi hả?”

Tôi ngăn người ra, ánh mắt liếc sang nhìn gương mặt cắt không còn giọt máu của Lý Đối Đối.

Trong lòng tôi đã có sẵn đáp án...

Đúng vậy, tôi chán sống rồi!

Tôi không thèm nói gì thêm nữa mà nắm lấy bàn tay hắn. Thật hiếm có cơ hội khi tôi và hắn đánh nhau mà tôi lại chiếm thế thượng phong. Hắn không hề rút tay về, do đó miệng tôi ấn thẳng vào vết thương trên tay hắn.

Dường như đây là một cái hôn tay xã giao, là lòng tôn kính của tôi dành cho một ma cà rồng cô độc.

Trong một đêm ngập tràn màu máu tanh kì lạ này, tôi hút máu từ tay của hắn, những con thi trùng trong người hắn rất nhanh đã bơi hết ra ngoài.

Tôi không ngừng hút, đến tận lúc mấy con trùng đã ra hết, tôi mới ngừng phát đầu dây, dời môi khỏi bàn tay hắn. Những con thi trùng thuận theo góc độ tôi dứt ra, từ mu bàn tay Lý Đổi Đổi chúng cứ thế phun trào tạo thành một vòng cung nho nhỏ. Khi thi trùng chảy xuống sàn gỗ, chúng chẳng khác gì bị đốt cháy mà vang lên từng tiếng xèo xèo rồi hóa thành một làn khói xanh và biến mất trong không trung.

Những con thi trùng hành hạ Lý Đổi Đổi đã nhiều ngày, rốt cuộc... cũng giải xong rồi.

Tảng đá đè nặng lên ngực tôi cũng được đặt xuống.

Tôi ngẩng đầu nhìn Lý Đổi Đổi, chỉ thấy hắn cũng đang nhìn mình, trong ánh mắt ấy, dường như có một tia dao động mà trước đây chưa từng có.

Trong bầu không khí đầy tiếng gươm đao và chém giết bên ngoài, ánh mắt Lý Đổi Đổi tựa như mặt trăng yên tĩnh trên cao nhìn xuống một mảng hỗn loạn phía dưới, song ánh mắt đó cũng tựa như ánh trăng duy nhất chuyên chú quan sát thế gian.

“Tại sao vậy?”

Hắn lại hỏi như thế nữa rồi.

Tại sao đều hỏi như vậy chứ?

“Vì em thích anh”, tôi hướng hắn cười nói, “Anh xem, em thích anh đến nỗi không nỡ chết luôn ấy...”

Vừa dứt lời, tôi chỉ cảm thấy một mùi máu tanh xộc lên khoang mũi, nồng đậm đến độ khiến dạ dày tôi như trào ngược. Tôi xoay người, bò

đến bên bồn nước và bắt đầu nôn ọe như điên.

“Ngô Nhất Ngữ!”

Tôi vốn không có thời gian để ý đến Lý Đối Đối. Ban đầu tôi chỉ nôn ngum máu giúp hấn hút ra, sau thêm vài lần nữa thì bất chợt tôi cảm thấy tức ngực khó chịu, vừa ho một tiếng không ngờ lại phun ra một ngụm máu đen.

Tôi nhìn đồng máu mình vừa nôn ra mà thất thần. Chưa kịp để tôi có bất kì phản ứng gì, lồng ngực lại đau nhói lên, tôi cứ thế nôn ra từng ngụm từng ngụm máu, dường như muốn nôn hết máu trong người ra vậy.

“Ngô Nhất Ngữ, Ngô Nhất Ngữ...”

Sau khi không biết đã nôn ra bao nhiêu máu, tôi cuối cùng cũng cảm nhận được sự hiện diện của những sự vật xung quanh mình.

Chẳng biết Lý Đối Đối đã ôm từ phía sau mình bao lâu, cũng không biết hấn đã nỉ non câu, “Em gắng đợi thêm chút nữa.” bao nhiêu lần. Vòng tay siết quanh eo tôi của hấn có chút run rẩy, “Trong máu của ta còn lưu lại thi độc, em gắng đợi thêm chút nữa, sẽ có người đến cứu em, em nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Hấn nói như thế không biết là đang nói cho tôi nghe hay nói cho bản thân hấn nghe nữa.

“Em sẽ không có chuyện gì đâu”, tôi quệt vết máu trên khóe miệng và muốn nói với hấn như thế. Tôi vốn không phải là người ở đây, đây chẳng qua chỉ là mộng cảnh, tôi sẽ không thể chết được.

Nhưng tôi chưa kịp nói ra câu trên thì từ cửa sổ trong nhà bếp có người xông vào. Người đó tuy một mắt bị chột, nhưng con ngươi còn lại chẳng khác gì như chim ưng rình mồi nhìn chăm chăm vào tôi và Lý Đối Đối.

Người này... hình như tôi biết! Y chính là thợ bắt thi vào ngày đầu tiên khi tôi đến đây đã hạ thi trùng lên người Lý Đối Đối. Vì Vi nói... Bọn họ là Vu gia ở Tương Tây...

Vu gia...

Chẳng lẽ là gia tộc của Vu Thiệu ư?

“Tên ma cà rồng kia”, người đó đứng trên bệ cửa sổ, sắc mặt âm trầm như Tu La, “Lần này, xem ngươi chạy đi đâu?”

Chương 80

Ân oán trong quá khứ từ từ được vén màn.

Hiện tại chắc chắn Lý Đối Đối không phải là đối thủ của thợ bắt thi.

Tuy thi trùng đã được giải, nhưng hắn đã bị chúng hành hạ suốt mấy ngày liền nên dù thân là ma cà rồng đi nữa cũng không thể hồi phục nhanh đến thế.

Tôi giật giật gấu áo của Lý Đối Đối vốn muốn nói, thợ bắt thi vốn không có thù địch gì với một nhân loại như tôi nên họ sẽ không giết tôi, hắn hãy mau chóng chạy đi.

Nhưng hiện tại do quá đau đớn nên một chữ tôi cũng không thốt nên lời. Về phần Lý Đối Đối, sau khi nhìn tôi một cái, hắn liền nằm ngửa lại bàn tay đang kéo áo của tôi.

Lòng bàn tay hắn lạnh buốt nhưng lại khiến tim tôi nóng lên.

Tôi nhìn gương mặt in nghiêng của hắn, sau đó chậm chậm siết lại bàn tay ấy.

Thợ bắt thi chợt mắt nháy từ bệ cửa xuống, phía sau gã từng tốp thợ bắt thi khác cũng lục tục đi theo tiến vào phòng ăn. Chẳng mấy chốc, trong không gian rộng rãi bình thường chỉ có ba người chúng tôi dùng cơm đã chật cứng người, bầu không khí căng như dây đàn.

Thợ bắt thi chợt mắt liếc nhìn tôi nói, “Cô ta chỉ là người thường, không nên can dự vào chuyện của ta và ngươi. Giao cô ta cho ta, chốc nữa ta sẽ để ngươi toàn thây.”

“Khà, nàng ấy đúng thật không nên can dự vào chuyện này, nhưng ta sẽ không giao nàng cho ngươi, nàng là của ta.”

Tôi biết, tôi là con mồi của Lý Đối Đối, ban đầu hắn đã từng nói như thế.

“Ai cũng đừng hòng mang nàng ấy đi.”

Lần này, hấn thể nhưng không nói ra hai chữ “con mồi”.

Thợ bắt thi chợt mắt lại nhìn tôi lần nữa như đã hiểu ra gì đó, gã cười lạnh nói, “Vây liền để cô ta bồi táng cùng người.”

Vừa dứt lời, không khí xung quanh đột nhiên thay đổi, năm ngón tay của gã bung ra, Lý Đồi Đồi nheo mắt rồi đẩy vai tôi một cái. Khi bị đẩy sang ngang, tôi không thấy được gì, chỉ nghe tiếng gió vút qua bên tai, tiếp đó từng tiếng “soàn soạt” vang lên. Khi quay người nhìn bức tường phía sau tôi liền thấy trên đó đang cắm ba cây ngân châm. Ở phía đuôi của chúng còn gắn thêm những sợi dây bạc mỏng như tơ, dưới ánh trăng chúng tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Thợ bắt thi chợt mắt thu các ngón tay lại, những ngân châm đó liền quay về treo lủng lẳng trong kẽ tay. Năm ngón tay gã lại động đậy, lần này xuất hiện thêm mấy mươi cây ngân châm trượt theo những sợi tơ bạc xuống dưới. Chúng nằm bên dưới các đầu ngón tay của gã, nhìn chẳng khác gì những âm hồn đang bay lơ lửng trong không trung, chờ đợi thời cơ đâm thẳng vào tim Lý Đồi Đồi.

Lúc trước khi nói chuyện với Vu Thiệu, tôi biết thợ bắt thi bọn họ có rất nhiều thủ pháp, một trong số đó chính là dùng ngân châm khống chế cơ thể, một cây khống chế một người. Như người bình thường một lúc phải khống chế năm cơ thể đã rất khó khăn rồi mà người này... Trong tay lại có đến mấy mươi cây ngân châm...

Tôi sợ hãi đến mức lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi. Nhưng thợ bắt thi chợt mắt không cho tôi thời gian lo lắng, gã lại vung tay ra và lần này mấy mươi mũi ngân châm kia đều bay vút đến.

Lý Đồi Đồi ép ngón cái và ngón giữa lại, bên trong bất ngờ có ánh sáng vàng kim lóe lên, chói lóa hơn ngày thường.

Một tay hấn đem tôi giấu ra sau lưng mình, ánh sáng vàng trên tay còn lại thì hóa thành sợi roi dài. Sau một hồi khiến tôi hoa mắt chóng mặt bởi sự chuyển động của ánh sáng, Lý Đồi Đồi lùi về sau ba bước còn gã thợ bắt thi chợt mắt kia lại tiến về phía này một bước.

Tôi nhìn gương mặt in nghiêng sau bờ lưng của Lý Đồi Đồi. Khóe môi hấn mím chặt, ánh mắt sắc tựa đao, mặt vẫn trắng bệch như cũ, nhưng mồ hôi trên trán đang không ngừng từ thái dương chảy xuống. Khi chạm

vào người Lý Đối Đối, tôi có thể cảm nhận được con run rẩy không không chế được của hắn.

Lý Đối Đối đã đến cực hạn rồi...

“Ma cà rồng kia”, thợ bắt thi chợt mắt cười lạnh, “Xem ngươi còn chống cự được bao lâu?”

Khóe môi Lý Đối Đối hơi nhếch lên, “Đến khi ngươi ngã xuống.”

Con ngươi của gã càng thêm giá lạnh, “Một tên cương thi Tây phương bản lĩnh không bao nhiêu mà còn dám mạnh miệng”. Vừa nói xong, mười đầu ngón tay tựa như đang không chế người rồi gổ của gã bung ra phía trước, tức khắc lại có thêm khoảng 10 cây châm vàng từ trong tay áo trượt xuống.

Tôi nhìn cảnh này không khỏi sợ hãi, rất muốn tiến lên chặn cho hắn nhưng Lý Đối Đối cứ mãi nắm tay tôi không buông.

Gã lại vung tay ra, các cây châm vàng kia lần nữa như xé gió lao tới. Có cây bị roi của Lý Đối Đối quất đi, có cây bay sượt qua tai tôi cắm phập vào bức tường phía sau, lại có cây... đâm thẳng vào người Lý Đối Đối...

“Hừ”, thợ bắt thi chợt mắt cười lạnh một tiếng và thu lại các cây châm vàng, nhưng giữ nguyên cây đang cắm trên gối của Lý Đối Đối. Gã khẽ động ngón cái, môi của Lý Đối Đối càng mím chặt hơn, mồ hôi trên trán tuôn ra như suối. Tôi nắm chặt tay Lý Đối Đối và đỡ lấy người hắn.

“Một châm này là để trả thù cho con mắt của ta.”

Ngón cái thợ bắt thi đó lại nhúc nhích, cả người Lý Đối Đối căng cứng, tôi thì lại hít vào một ngụm khí lạnh, những tưởng hai chân Lý Đối Đối sẽ lập tức bị tàn phế...

Nhưng chính vào thời khắc dầu sôi lửa bỏng này, một pháp trận màu tím bất ngờ xuất hiện trên xà nhà. Một người từ trên trời rơi xuống, cây kiếm trong tay y lập tức cắt đứt sợi tơ nơi đuôi cây châm vàng. Từ khi người này xuất hiện, một đoạn tơ trong tay gã thợ bắt thi đã rơi trên đất.

Một đám thợ bắt thi vốn chỉ đứng xung quanh quan sát bất ngờ đề cao cảnh giác.

“Lại là một tên ma cà rồng nữa”, thợ bắt thi chợt mắt cười lạnh nói, “Người đến đưa tiền hân à?”

Nhìn ma cà rồng toàn thân mặc tây trang màu trắng đứng trước mặt khiến tôi ngẩn người, kẻ này... thế nhưng lại là Lâm Tử Thư?

Vừa rồi Lý Đồi Đồi nói sẽ có người đến cứu tôi, chẳng lẽ là đang nói đến y?

Lâm Tử Thư đã tạo ra cho tôi một bóng ma tâm lý không thể nào xóa mờ nên khi nhìn thấy y, hai chân tôi bất chợt mềm nhũn. Có lẽ sự sợ hãi của tôi quá rõ ràng nên đã khiến Lâm Tử Thư liếc tôi một cái. Nhưng có một điều chắc chắn, y không hề đặt tôi vào mắt, cái nhìn này là dành cho Lý Đồi Đồi.

“Nhất Ngôn, người chẳng giống kẻ mà ta quen biết nữa rồi”, Lâm Tử Thư vốn không để tâm đến gã thợ bắt thi chợt mắt mà chỉ nhìn Lý Đồi Đồi cười mỉa mai, “Người khiến bản thân thảm hại đến mức này thật khiến ta muốn giết quách người cho xong.”

Người này...

Thật không biết y là cứu binh hay kẻ thù nữa...

Lý Đồi Đồi liếc hân một cái, “Bớt phí lời, khai trận.”

“Muốn chạy ư?”, đám người thợ bắt thi đồng loạt phóng ngân châm ra, ngân châm cắm đầy khắp bốn bức tường, những sợi tơ ở phía đuôi giờ tựa như mạng nhện bao trùm cả căn phòng.

Lâm Tử Thư nhặt kiếm lên cười khế nói, “Nếu có bản lĩnh thì thử can xem.”

Vừa dứt lời, mũi kiếm của Lâm Tử Thư liền chuyển động trên đất, pháp trận màu tím tỏa ra ánh sáng chói lòa. Đám thợ bắt thi xông đến, có người đụng phải bàn, khiến tiểu Hắc Cầu đang bó kín bụng không thể động đậy nằm trên đó rên lên một tiếng...

Tiểu Hắc Cầu không ở trong pháp trận...

Ý nghĩ kia vừa lướt qua đầu tôi thì bàn tay nhất thời trống rỗng, bóng dáng Lý Đồi Đồi chớp mắt đã đến bên cạnh tiểu Hắc Cầu.

“Lý Nhất Ngôn!”, Lâm Tử Thư hét lên, những cây châm vàng trong tay thợ bắt thi chột mắt lập tức bay về phía Lý Đồi Đồi đang đứng ngoài pháp trận. Lý Đồi Đồi ôm lấy tiểu Hắc Cầu đang nằm trên bàn rồi lăn trên đất, ánh sáng vàng kim từ chiếc nhẫn chặn lại những cây châm đang bay đến. Khi hắn muốn chạy vào pháp trận thì bất ngờ gã thợ bắt thi chột mắt kia lại phóng các cây châm vàng đến, lần này chúng sượt qua nhẫn cầu của Lý Đồi Đồi.

Lý Đồi Đồi “hự” một tiếng nặng nề, tôi không biết hắn bị thương ở chỗ nào nữa.

Lâm Tử Thư thừa cơ vung kiếm, chém đứt sợi tơ phía sau đuôi cây châm. Khi mũi kiếm quét xuống chân Lý Đồi Đồi, nó nhanh chóng chuyển hướng và vẽ một pháp trận màu tím khác dưới chân hắn.

Lâm Tử Thư đồng thời khởi động cả hai pháp trận. Sau một đợt ánh sáng lóa mắt, hai chân tôi đã chạm đất.

Không biết chúng tôi đã đến nơi nào, nhưng chưa kịp nhìn rõ xung quanh, tôi chỉ cảm thấy sau một hồi bị hành hạ, bản thân không thể chịu đựng mùi máu tanh nồng đang trào lên thêm nữa nên đã nôn ra một ngụm máu đen xuống sàn.

Lâm Tử Thư đứng bên cạnh chán ghét liếc nhìn tôi, y lùi ra xa hai bước và đến trước mặt Lý Đồi Đồi, “Nhất Ngôn, ta thật không biết người sẽ có ngày liều mạng... chỉ vì một con chó.”

Tôi không nghe thấy Lý Đồi Đồi đáp lời nhưng lại nghe thấy một tiếng hừ nhẹ. Lâm Tử Thư bị hắn đẩy ra, từ phía trước bãi máu đen của tôi, Lý Đồi Đồi đang khập khiễng bước đến.

Hắn ngồi xổm trước mặt tôi, mái tóc dài tuyệt đẹp buông xõa ngay trên bãi máu.

“Ngô Nhất Ngữ”, hắn xoa mặt tôi, đồng thời mượn sức tôi để nâng đầu tôi dậy.

Ánh mắt của tôi có chút mờ lung. Tôi nhìn hắn liền thấy một bên mắt hắn đang sung huyết đỏ tấy, khóe mắt dường như còn đang chảy huyết lệ, mắt còn lại cũng vương đầy tơ máu, chắc là do châm vàng ban nãy gây nên. Vết thương này khiến mắt hắn vừa đáng sợ vừa ghê rợn, nhưng trong đôi mắt ấy tôi nhìn thấy được một sự dịu dàng.

“Em sẽ không sao”, hấn nói với tôi, “Nó cũng sẽ không sao.”

Tôi cúi đầu nhìn tiểu Hắc Cầu Lý Đồi Đồi đang ôm trong lòng. Nó khê kêu một tiếng và giờ chân ra túm lấy cổ áo của Lý Đồi Đồi. Bàn chân mềm mại ấy khiến vành mắt tôi nhất thời đỏ hoe.

Lý Đồi Đồi tóc dài bây giờ so với Lý Đồi Đồi tôi ban đầu quen biết... đã có sự khác biệt rồi.

“Lý... Lý...”, tôi nhắc tay, run rẩy quệt vết máu cùng mồ hôi trên mặt hấn, nhưng trên gương mặt trắng bệch của hấn, máu đã lưu lại một ấn kí chói mắt, “Sau này mắt anh sẽ thế nào?”

“Vẫn có thể nhìn được”, hấn đưa tiểu Hắc Cầu cho tôi, “Em ôm nó và ở đây chờ ta, ta đi tìm người chữa trị cho em.”

“Chỉ là con người thôi mà”, Lâm Tử Thư lặng lẽ đứng một bên nhìn tôi và Lý Đồi Đồi, ánh mắt có chút lạnh lẽo, “Thân thể yếu ớt, hút cạn máu rồi quảng đi là xong, chữa trị cái gì?”

Đôi mắt sung huyết của Lý Đồi Đồi quay sang, nhìn chằm chằm Lâm Tử Thư đang đứng phía sau, “Tránh xa nàng ấy ra.”

Nghe thế ý cười bên khóe môi Lâm Tử Thư càng thêm sâu, nhưng sự giá lạnh nơi ánh mắt cũng tăng lên, “Lý Nhất Ngôn, người biết bây giờ người đang làm một chuyện rất đáng cười không?”

“Ta làm gì cũng chẳng liên quan đến người.”

“Mạng của người cùng ả ta là do ta cứu. Bây giờ mới nói không liên quan đến ta có phải muộn rồi không?”

Không khí căng như dây đàn, tôi chỉ cảm thấy mình vừa thoát khỏi động sồi liền rơi vào hang cộp.

“Aiz! Vừa đến liền thấy hai người cãi nhau, lại tranh chấp cái gì nữa?”. Giọng nói phóng khoáng của Vi Vi truyền đến, tiếp sau đó, Vi Vi ôm Linh Linh nhảy từ cửa sổ vào. Cô ấy trực tiếp nhảy đến đứng giữa Lâm Tử Thư và Lý Đồi Đồi rồi đặt Linh Linh xuống.

Cô ấy đánh bốp lên vai Lâm Tử Thư, “Này, lão Lâm, nụ cười bên khóe môi của người sắp không giữ được rồi kia, đi đi, nhanh chóng tìm giúp ta

mấy bác sĩ để gấp đạn ra khỏi lưng nào.”

Nụ cười nhạt của Lâm Tử Thư liền biến mất khi nghe Vi Vi nói thế, y cau mày hỏi, “Cô bị trúng đạn?”

“À, đúng vậy.”

Sắc mặt Lâm Tử Thư liền âm trầm, “Là kẻ nào làm?”

“Quan trọng hơn việc gấp đạn ra sao? Nhanh lên, đang đau lắm này”, Vi Vi khoát tay nói.

Lúc này Lâm Tử Thư không chậm trễ nữa mà nhanh chóng rời đi. Linh Linh sắc mặt trắng bệch ôm lấy cánh tay của Vi Vi đứng đó không nói tiếng nào, cả người tỏa ra sự buồn bã vô tận.

Vi Vi quay đầu nhìn tôi và Lý Đối Đối sau đó cười bất lực, “Cả phòng toàn là người bị thương.”

Cô ấy nói xong, vừa quay người đi thì bỗng ngã lăn ra đất.

“Mẹ!”

Trong tiếng kinh hô hoảng hốt của Linh Linh, Vi Vi dần dần chìm vào hôn mê.

Chương 81

Các bác sĩ phi nhân loại đã cho tôi uống vô số những thứ thuốc giải độc, lúc tôi uống đến muốn nôn thì cuối cùng cũng bắt đầu nôn ra máu.

Trong lúc tôi “nôn” thuốc giải, Lý Đồi Đồi luôn ngồi bên cạnh tôi, tôi ngồi bên này uống thuốc, hẳn ngồi bên kia cho người ta bôi thuốc.

Đôi mắt hẳn bị thương rất nặng, bác sĩ nhiều lần nói muốn xử lý một lần dứt khoát cho hẳn nhưng đều bị Lý Đồi Đồi từ chối.

Đến tận sau khi tôi ngủ một giấc và an ổn mở mắt, người đầu tiên tôi nhìn thấy chính là Lý Đồi Đồi đang ngồi ngay bên giường. Sắc mặt hẳn trắng bệch, một bên mắt đã quấn băng dày cộm, mắt còn lại thì bị sung huyết rất nặng nên tôi không biết hẳn có nhìn thấy mình không.

“Lý... Lý Nhất Ngôn”, tôi mở miệng liền bị chính giọng nói khàn đục của bản thân dọa cho một trận. Tôi khẽ đằng hắng nhưng không có kết quả, “Mắt của anh...”

Thấy tôi mở mắt và nghe tôi nói chuyện, sống lưng luôn giữ thẳng tắp của Lý Đồi Đồi mới hơi cong xuống.

Chính lúc này tôi bất ngờ nghe thấy một tiếng “gâu” khe khẽ bên cạnh. Tôi hơi nghiêng đầu sang thì thấy tiểu Hắc Cầu đang đứng dưới giường. Khi thấy tôi nhìn nó, nó không leo lên giường được, chỉ có thể khập khiễng lùi về sau hai bước, ngưỡng chiếc cổ dài lên nhìn tôi và sủa gâu gâu.

Nó kêu lên dường như rất vui sướng.
Tiểu Hắc Cầu có thể tự mình đi lại rồi...

“Em... đã ngủ mấy ngày rồi?”

“Hai ba ngày gì đó.”

Hai ba ngày? Và Lý Đồi Đồi... luôn túc trực bên cạnh tôi ư? Hẳn không đi trị thương, cũng chẳng đi nghỉ ngơi?

Dường như đọc được nghi vấn trong mắt tôi, Lý Đồi Đồi nói, “Em tỉnh rồi, ta phải đi trị thương đây”, giọng nói hần chậm rãi, “Nơi này không an toàn, ít ra là đối với em... so với việc bị đám thợ bắt thi bắt đi có lẽ còn nguy hiểm hơn. Vì Vi đang nằm trị thương phòng bên cạnh, chốc nữa đề ta bảo người giúp em chuẩn bị một chiếc giường ở đó. Trong thời gian ta trị thương, em cứ nghỉ ngơi ở đó và một bước cũng không được rời khỏi bọn họ.”

Tôi gật đầu thật mạnh.

Con mắt sung huyết của Lý Đồi Đồi nhìn chăm chăm tôi không rời. Chẳng lâu sau bên ngoài có người đẩy một chiếc giường gỗ nhỏ vào. Hai bác sĩ kia vốn muốn khiêng tôi lên nhưng trước khi bọn họ kịp đến gần tôi, Lý Đồi Đồi đã đứng dậy, một tay hần đỡ sau gáy, tay còn lại thì luồn qua khoeo chân tôi.

Tiếp đó, tuy tình trạng sức khỏe không mấy khả khảm nhưng hần vẫn bế bổng tôi lên dễ như ăn bánh.

Tôi dựa sát vào lồng ngực hần, chỉ trong thoáng chốc nhưng trái tim lại đập rộn ràng.

Đến tận lúc hần đặt tôi lên giường, dù cơ thể yếu đuối của tôi cố gắng bao nhiêu, cũng không khiến trái tim bớt loạn nhịp.

Tôi nhìn hần hỏi, “ Bao lâu nữa... anh mới có thể khỏi?”

“Ba ngày.”

Tôi nhìn vào mắt Lý Đồi Đồi, sau đó cố gắng vươn tay nắm chặt lấy bàn tay đang đặt bên người của hần. Ngón út của hần lạnh như băng, khi bị tôi bắt lấy, hần như vô thức gập ngón tay lại và vẫn giữ như thế.

Tôi ngoéo tay với hần nói, “Phải chữa trị thật tốt nhé, em sẽ đợi anh.”

Sau khi nghe tôi nói thế, bên khoe môi Lý Đồi Đồi bắt giác cong lên thành một nụ cười nhạt.

Hần không chậm chọc tôi, chỉ cùng tôi ngoéo tay nói, “Được.”

Tôi được người ta đẩy sang phòng bên cạnh, Tiểu Hắc Cầu cũng khập khiễng đuổi theo giường của tôi. Khi tôi đến phòng Vi Vi, tiểu Hắc Cầu

cũng theo vào nhưng nó rất hiểu chuyện, từ khi vào đây không tạo ra bất kì tiếng động nào.

Lý Đồi Đồi đứng ở cửa nhìn tôi một cái, sau khi xác nhận tôi đã được sắp xếp ổn thỏa, hắn mới đi theo một bác sĩ khác.

Phòng của Vi Vi rất lớn, chiếc giường cũng lớn không kém, nhìn chẳng khác gì đồ cổ từ thời nhà Thanh. Bốn góc quanh giường đều treo màn trướng tạo nên cảm giác vô cùng thần bí. Tôi nằm bên ngoài chẳng tài nào nhìn rõ người nằm bên trong.

“Vi Vi?”, tôi yếu ớt gọi một tiếng.

Bên trong màn im lặng rất lâu sau đó bức màn mới được vén lên.

Linh Linh hai mắt khóc đến đỏ hoe lộ đầu ra khỏi màn. Cô bé nhìn tôi đang nằm trên giường, còn tiểu Hắc Cầu đang ngồi cạnh giường tôi thì vui mừng nhào qua chỗ Linh Linh.

Linh Linh cúi người, ôm con chó nhỏ hai chân sau đã tàn phế lên. Tiểu Hắc Cầu vừa được bế lên liền không ngừng liếm lên mặt Linh Linh, đến tận khi liếm sạch những vệt nước mắt còn vương lại mới thôi. Tiểu Hắc Cầu không hiểu vì sao Linh Linh lại khóc nhiều như thế, nó cố gắng quẫy đuôi như để an ủi cô bé.

Tôi nhìn Linh Linh, trong lòng có chút bất an, “Linh Linh, mẹ em...”

“Chưa chết đâu”, từ trong màn trướng truyền đến tiếng trả lời yếu ớt của Vi Vi. Cô ấy nhấc tay vén màn lên, sắc mặt tuy trắng bệch nhưng vẫn mỉm cười nhìn tôi và nói bằng chất giọng khàn khàn, “Này, đã nói là sau khi giải độc sẽ để ta cắn cô một cái. Ta còn chưa cắn được nên chưa thể chết.”

Tôi cũng dùng chất giọng như cô ấy đáp, “Vậy hãy đợi đến lúc chúng ta có thể xuống giường rồi tôi đền cho.”

Chúng tôi chẳng khác gì hai bà cụ cao tuổi đang sống ở viện dưỡng lão vậy...

Tôi nghĩ Vi Vi còn có thể nói đùa, lạc quan như thế, chắc chắn sức khỏe không có gì đáng ngại. Nhưng tôi vạn lần không ngờ được, buổi tối hôm

đó, Vi Vi bất ngờ sốt cao và bắt đầu nói sảng...

Cô ấy không ngừng lặp lại những câu giống hệt nhau, “Văn Sinh, Mục Văn Sinh... Thiếp ở trong núi chờ chàng rất lâu rồi, sao chàng vẫn mãi không đến đón thiếp...”

Con bệnh bất ngờ này của Vi Vi khiến Linh Linh hoảng sợ, cô bé chạy đi kêu bác sĩ, rất nhanh, có rất nhiều bác sĩ chạy vào phòng, Lâm Tử Thư cũng đến. Bọn họ đứng quanh giường Vi Vi, đông đến độ Linh Linh đang ôm tiểu Hắc Cầu bị đẩy lùi vào một góc.

Cô bé bất lực nhìn một đám người chạy qua chạy lên bên giường mẹ mình. Tuy hai mắt đã ngập nước mắt nhưng lại không dám khóc.

“Linh Linh”, tôi không thể xuống giường, chỉ có thể gọi cô bé đến bên cạnh, nắm lấy tay nó và truyền cho nó chút niềm an ủi nhỏ bé.

Các bác sĩ và Lâm Tử Thư không có thời gian quan tâm đến Linh Linh và kẻ đang nằm trên giường nhỏ như tôi. Bọn họ đều bận rộn suốt một đêm, đến sáng ngày hôm sau, Lâm Tử Thư đột nhiên xách cổ một bác sĩ đang đứng bên giường Vi Vi lên với gương mặt lạnh giá.

“Thứ ta muốn nghe không phải là cái này.”

Các bác sĩ khác thấy thế liền lùi về sau, có người lên tiếng cầu xin, “Viên đạn đó có độc... Cô ấy trúng đạn nhưng không lấy ra ngay nên hiện tại dù cắt hết thịt chỗ đó cũng đã trễ... Mấy ngày nay, cô ấy chỉ sống dựa vào chút sức lực cuối cùng thôi... Thật sự không thể cứu vãn...”

Trong mắt Lâm Tử Thư tràn ngập sát khí và phẫn nộ, so với tên ma cà rồng nham hiểm tôi gặp trước đây tựa như một con người khác. Tôi có thể nhìn ra, phía sau sự phẫn nộ đó chôn giấu một sự bất lực cùng đau đớn.

Y đối với Vi Vi...

Giờ phút này trên giường bỗng truyền đến tiếng nói khản đặc của Vi Vi, “Lão Lâm.”

Chỉ một tiếng gọi thôi đã khiến ngọn lửa giận ngút trời trong mắt Lâm Tử Thư giảm xuống một nửa.

“Người thật không nói lý lẽ gì cả.”

Lâm Tử Thư nghiêng chặt răng, y bực dọc buông tay thả người kia ngã sõng soài trên đất. Người đó lăn ba vòng trên đất, khi đang chật vật cố đứng dậy thì Lâm Tử Thư đã quát, “Mau cút hết đi!”

Bọn họ nhanh chóng quay người, chạy ra khỏi phòng như ong vỡ tổ.

Tôi nhìn về phía chiếc giường nơi đã không còn bóng người vây quanh. Đường như tất cả sinh khí mỏng manh cùng khát vọng sống ở đó chớp mắt đều đang dần tan biến.

Vi Vi nằm bất động trên giường, trên đệm và ra giường đều thấm đầy những vết máu khô màu nâu. Gương mặt trắng nay đã thoáng hiện sắc xanh của cô ấy giữa một mảng máu trông vô cùng nổi bật.

“Mẹ...”

Nghe tiếng gọi Vi Vi quay mặt sang nhìn Linh Linh, dường như là phút tỉnh táo cuối cùng, cô ấy cười nói với cô bé, “Đến đây.”

Linh Linh bỏ tiểu Hắc Cầu ra, chậm chậm đi đến bên giường Vi Vi. Cô bé đưa tay ra, hai bàn tay bé xíu ấy rất muốn nắm tay mẹ mình nhưng lại như không dám

“Giang Linh, con là người lớn rồi đúng không?”

Linh Linh cố nuốt nước mắt gật đầu.

“Vì thế sau này, con có thể chăm sóc tốt cho bản thân đúng chứ?”

“Dạ”, cô bé không ngừng gật đầu.

“Mẹ không cầu mong điều gì ở con, chỉ hy vọng sau này... con đừng từ bỏ chuyện mình muốn làm vì bất kỳ người nào, dù đó có là ai đi nữa... con biết chưa?”

“Con biết rồi...”

Nghe cô bé đáp lời, Vi Vi bất ngờ mỉm cười, “Con đừng giống mẹ... dùng cả một đời chỉ để chờ một người quay đầu...”

Hô hấp Vi Vi ngày càng yếu, khi hơi thở của cô ấy hoàn toàn tắt lịm, tiếng gào thét của Linh Linh càng lớn hơn. Đến cuối cùng, dù cô bé có khản giọng kêu gào đến sức cùng lực kiệt, cũng không thể gọi Vi Vi mở mắt dậy nữa.

Vi Vi chết rồi.

Vào chính thời khắc mà mọi người không hề ngờ đến.

Cô ấy được chôn bên ngoài căn biệt thự chúng tôi đang ở.

Lâm Tử Thư đưa chúng tôi đến nơi mà trước đây tôi từng bị y bắt cóc giam cầm. Nơi này là một ngọn núi lớn ở Vũ Long, chỉ duy nhất một ngôi biệt thự, bên trong có vô số những phi nhân loại khác nhau. Lý Đồi Đồi nói, tôi ở đây còn không an toàn bằng việc ở với đám thợ bắt thi.

Hiện tại tôi đã hiểu được rồi.

Những phi nhân loại ở đây hoàn toàn không có thiện ý với tôi... đặc biệt là kể từ khi Vi Vi qua đời.

Chuyện Vi Vi yêu một con người và sinh con, phi nhân loại ở đây ai ai cũng biết. Bọn họ cho rằng chính vì cùng con người “tăng tịu” mà Vi Vi mới rước họa sát thân. Cho nên bọn họ khinh thường đứa con mang dòng máu không thuần chủng là Linh Linh, càng khinh thường một đứa “thuần con người” như tôi.

Bọn họ không trị thương giúp tôi, cũng không cho tôi thức ăn.

Tôi bất ngờ hiểu ra vì sao Lý Đồi Đồi luôn túc trực bên cạnh mình đến tận khi tôi mở mắt, hẳn mới đi trị thương. Lý Đồi Đồi như một “bảo kê”, một khi hẳn không còn quan sát những phi nhân loại kia, thì tuyệt đối sẽ chẳng có ai chữa trị cho tôi...

Bây giờ Vi Vi đã không còn nữa, Lý Đồi Đồi cũng đang trong quá trình điều trị. Một đám phi nhân loại vốn chẳng thèm quan tâm đến tôi. Hiện tại dù tôi có thể xuống giường đi lại nhưng không thể rời khỏi phòng. Vì mỗi lần vừa đặt chân ra khỏi cửa, chỉ cần nhìn thấy một phi nhân loại nào đó, ánh mắt của bọn họ đều đăm đăm chĩa về phía tôi chẳng khác gì đang nhìn một thứ đồ ăn không ngon, thậm chí còn khiến người ta buồn nôn.

Theo lý mà nói trong tình huống này, tôi chỉ có thể nhịn đói chờ đến khi Lý Đồi Đồi trị thương xong.

Nhưng điều tôi không ngờ đó là, sau một đêm đứng trước mộ phần của Vi Vi, sáng hôm sau Linh Linh vẫn quay lại.

Cô bé tuy im lặng nhưng vẫn chăm sóc tôi như trước, như khi chúng tôi còn ở trong thung lũng.

Không ai đưa cơm cho tôi, cô bé liền không màng ánh mắt khinh miệt của các phi nhân loại khác mà đem đồ ăn đến. Không ai đưa thuốc cho tôi, cô bé liền giúp tôi mang thuốc đến dưới ánh nhìn soi mói của các bác sĩ.

Linh Linh vừa mất mẹ nhưng lại có thể dùng một sự kiên cường và hiểu chuyện nằm ngoài sức tưởng tượng để chăm sóc tôi cả ngày.

Đến tối, Linh Linh nằm co ro trên chiếc giường Vi Vi từng ngủ. Cô bé không để ai thay ra giường hay áo gối vẫn còn dính máu của Vi Vi, nó rúc người vào trong chăn, yên lặng đến mức dường như không còn thở.

“Linh Linh”, tôi như thì thầm tiến gần hơn về phía giường. Tôi vén màn lên và thấy Linh Linh đang mở to hai mắt nằm trên chiếc giường đầy vết máu khô. Không biết tình trạng đó đã kéo dài bao lâu mà đôi mắt nhỏ bé của nó đã vương đầy tơ máu.

Khi tôi bước đến bên cạnh, đồng tử của Linh Linh mới khẽ chuyển động. Nó máy móc ngồi dậy nhìn tôi hỏi, “Nhất Ngữ đói hả?”

“Chị không đói.”

“Vậy tử lạnh hả?”

Tôi cũng lắc đầu. Tôi nắm lấy bàn tay của cô bé mới phát hiện nơi đó bây giờ hoàn toàn lạnh buốt. Tôi im lặng xoa xoa tay nó. Có lẽ hơi ấm của tôi chẳng khác gì một ly nước nóng trong thời khắc lạnh giá, Linh Linh hạ mắt nhìn chăm chăm vào tay tôi.

Tôi không biết phải nói gì, chỉ có thể nắm chặt hơn bàn tay của Linh Linh. Trên chiếc giường vẫn vẹn vết máu, những giọt nước mắt của cô bé cuối cùng cũng rơi lên mu bàn tay tôi.

Tí tách, tí tách, sau đó nước mắt rơi càng nhiều.

“Ta đã là người lớn rồi”, Linh Linh nói, “Ta không thể khóc.”

Sự kiên cường của một cô nhóc thế nhưng lại khiến vành mắt tôi đỏ hoe. Tôi cố nuốt nước mắt, suy nghĩ hồi lâu rồi nói, “Không có quy luật nào nói người lớn không được khóc”. Nói đến âm cuối, giọng nói của tôi đã không còn được như cũ.

“Nhất Ngũ, sao tỷ lại khóc?”

Cô bé nước mắt giàn giụa hỏi tôi, tôi cũng nước mắt lưng tròng nhìn nó, tiếng khóc nấc đã không kiềm được, “Vì chị thương xót em.”

Tôi thương xót em vì đã mất đi một người mẹ tốt đến thế!

Tôi và cô bé bốn mắt nhìn nhau, một lớn một nhỏ, hai chị em khóc lóc đến tận nửa đêm.

Đêm hôm đó cả tôi và Linh Linh đều không ngủ, cô bé vừa khóc vừa kể cho tôi nghe chuyện về mẹ. Nó kể từ lúc mẹ nó vô tình gặp được một nhân loại đi lạc trong núi, đến tình yêu bất chấp tất cả, dũng khí hơn người của mẹ và cả sự ngu muội cùng phản bội của gã đàn ông kia. Nó còn kể vào cái ngày nó đuổi theo mẹ ra ngoài, nó đã tận mắt chứng kiến cảnh người mà nó gọi là cha ra tay bắn mẹ nó.

Một phát súng cướp đi sinh mạng.

“VẬY... cái tên đàn ông kia giờ sao rồi?”, tôi hỏi Linh Linh.

“Hắn vẫn còn sống”, cô bé nói, ánh mắt mang theo hận ý như loài rắn độc, “Nhưng sau khi Lâm Tử Thư an táng mẹ ta xong đã đi giết hắn rồi.”

Lâm Tử Thư đi giết gã đàn ông tên Mục Văn Sinh kia rồi ư? Tôi kinh ngạc nhưng rất cuộc hiểu ra vì sao hôm qua sau khi chôn Vi Vi xong không thấy bóng dáng của Lâm Tử Thư...

Như để phụ họa cho cuộc nói chuyện của chúng tôi, chính vào lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Tôi quay đầu nhìn thì thấy Lâm Tử Thư đang đứng ở cửa, bên khóe môi của hắn còn vương lại vết máu chưa lau sạch, dường như đã ăn được một bữa no nê...

Linh Linh lập tức xuống giường chạy đến trước mặt Lâm Tử Thư, “Tên nam nhân đó chết chưa? Đầu hấn đâu? Thân thể hấn đâu?”

Lâm Tử Thư liếc nhìn Linh Linh một cái, “Vợ và con hấn đều chết rồi, bên cạnh hấn có thợ bắt thi, nên tạm thời để hấn chạy thoát.”

Linh Linh ngăn ra, nó nhanh chóng nghiêng rằng, “Ta không thể để tên đó sống thêm ngày nào nữa!”. Nói rồi cô bé chân không lao ra ngoài, thế mà Lâm Tử Thư lại không hề ngăn cản nó!

“Linh Linh!”, tôi muốn gọi cô bé lại nhưng sao có thể ngăn được nó. Tôi hoảng loạn mang giày vào và đuổi theo.

Tôi đuổi theo xuống lầu, khi nhìn thấy cô bé chạy vào rừng, tôi thở hồng hộc, vội vàng chạy theo. Nhưng khi vừa vào rừng tôi liền mất phương hướng, chỉ có thể gọi thật to tên nó, “Linh Linh! Giang Linh!”. Tôi gọi tên cô bé vì ai cũng nói tên thật của phi nhân loại có sự cảm ứng, nhưng dù tôi có gọi thêm bao nhiêu lần cũng không thấy nó quay lại.

Tôi đi đi lại lại trong rừng hai vòng, lòng nóng như lửa đốt, không biết con bé đã chạy đi đâu nữa...

Khi vừa quay người, tôi liền nhìn thấy sau lưng đang có một người đang đứng. Tôi giật nảy mình lùi về sau, lúc này mới nhìn rõ đó là Lâm Tử Thư. Trên vai y đang vác một người, đó là Linh Linh đang bất tỉnh.

“Anh đánh ngất nó rồi hả? Đành vậy, trước mắt đem nó về đã.”

Tôi muốn đỡ lấy Linh Linh từ trong tay y nhưng Lâm Tử Thư lại đứng im không nhúc nhích.

Y lặng lẽ trừng mắt nhìn tôi, thần sắc âm u không rõ, “Con bé là con của Vi Vi, ta đương nhiên sẽ chăm sóc tốt cho nó, nhưng nó và ngươi không có quan hệ gì. Ngươi và ta, với cả Lý Nhất Ngôn nữa, càng không nên có quan hệ.”

“Quá thân cận với con người, cuối cùng sẽ chỉ đi đến hủy diệt.”

Tôi thấy một tia sát khí xẹt qua trong mắt y.

Tôi hơi lùi về sau nhưng đã quá trễ, tôi vốn không có cơ hội để chạy trốn. Trước mặt tên ma cà rồng Lâm Tử Thư này, từ trước đến giờ tôi

vẫn nhỏ bé như một con kiến.

“Ta không thém giết người, người có giỏi thì tự mình tìm đường rời khỏi núi này đi”, nói rồi Lâm Tử Thư huơ tay, dưới chân tôi liền xuất hiện một pháp trận màu tím, trong khi tôi còn chấn kinh, ánh sáng màu tím kia đã lóe lên. Chớp mắt, tôi đã bị y đưa đến một cánh rừng âm u khác.

Quang cảnh xung quanh chỉ toàn cây và núi giống hệt khi nãy, trừ tiếng gió và tiếng chim kêu thì không còn thứ gì khác...

Lời translator: Biết mọi người ai cũng sốt ruột nhưng càng về sau chương càng dài nên các ace cố gắng chờ nhé.

Chương 82

Tôi nghĩ mình tiêu chắc rồi!

Ở giữa núi rừng hoang vu hẻo lánh, điện thoại không có, ý thức không có, ngay cả Lý Đồi Đồi cũng không.

Thân thể tôi chưa hoàn toàn hồi phục, đừng nói là dã thú, ngay cả đi đường còn mệt bở hơi. Cỏ dại nơi đây dường như đều là loại có gai, xung quanh mép lá mọc đầy các gai nhọn li ti, khi đi xuyên qua các bụi rậm khiến chân và tay tôi bị trầy xước không ít.

Đưa mắt nhìn ra bốn phía không phân biệt nổi phương hướng, ngay cả muốn kêu cứu cũng không biết phải kêu về hướng nào.

Tôi tìm một tảng đá lớn ngồi xuống, bản thân hồi lâu, hiện tại... có phải là lúc nhanh chóng gọi A Tiểu đến cứu mình không?

Tôi lục lọi trên người một lúc thì tìm thấy một quả cầu nhỏ màu đỏ luôn được nhét trong túi quần vải thô...

Bôn ba đã nhiều ngày nó vẫn không bị rơi mất, kể ra cũng có chút thần kì. Nhưng so ra, tôi dường như lại càng thần kì hơn! Rõ ràng trong mấy ngày nay tôi phải đối mặt với biết bao hiểm nguy, bị Lý Đồi Đồi uy hiếp, hù dọa, thậm chí còn bị hấn cấn...

Đã có nhiều lúc tôi chưa từng nghĩ sẽ dùng quả cầu này để rời khỏi đây, thậm chí còn chẳng nhớ đến sự tồn tại của nó. Thế nhưng vào thời khắc Lý Đồi Đồi không ở bên cạnh, tôi bỗng dưng lại nhớ đến nó.

Tôi bóp chặt quả cầu nhỏ màu đỏ.

Lúc này chỉ cần làm như A Tiểu đã dặn, bóp quả cầu và nói "Em yêu anh" là tôi có thể thoát khỏi hoàn cảnh nguy hiểm này. Nhưng sau một hồi bóp chặt quả cầu, ánh mặt trời dần yếu đi, xuyên qua các kẽ lá và chiếu vào mắt tôi, tôi hoảng hốt nhớ đến Lý Đồi Đồi hôm trước khi đi trị liệu, nhớ đến hình ảnh tôi và hấn ngoéo tay nhau.

Tôi đã nói tôi sẽ đợi hấn.

Nếu hiện tại tôi bỏ đi, vậy Lý Đồi Đồi trong mộng cảnh này có cho rằng tôi không chờ hấn mà chết rồi không?

Nghĩ đến đây, tôi không kiềm được liền thả lỏng tay và buông quả cầu kia ra. Răng của ma cà rồng chắc chắn có độc rồi! Người từng bị hấn cắn, phải chăng khó có thể rời bỏ hấn...

Tôi nhét lại quả cầu vào túi sau đó đứng dậy.

Lúc này không phải là lúc bỏ cuộc.

Tôi tiếp tục đi về phía trước, nếu nói tôi không thể thoát khỏi ngọn núi này, vậy ít nhất tôi cũng phải đi đến lúc sức cùng lực kiệt mới thôi.

Tôi lê thân xác như bệnh lâu năm vô phương cứu chữa của mình vượt qua một ngọn núi. Tôi chưa tìm thấy nguồn nước nào, nhưng thật may mắn, khi tôi sắp chết khát thì đêm đó, trời liền đổ một cơn mưa. Nước mưa tuy giúp tôi giải khát nhưng lại mang đến một vấn đề khác. Ban đêm ở đây quá lạnh!

Lần này, tôi lại không may mắn tìm thấy một sơn động như lần đầu đến đây, ngay cả hốc cây hay căn nhà nhỏ bỏ hoang cũng không có. Tôi chỉ có thể ngồi dưới một tán cây.

Mưa suốt một đêm, quần áo vì bị thấm nước nên dính sát vào da thịt tôi, nhanh chóng khiến thân nhiệt tôi giảm xuống. Còn sự ẩm thấp xung quanh lại tựa như những cây kim đâm thẳng qua từng lỗ chân lông tràn vào người tôi, luồn lách giữa những khớp xương khiến toàn thân tôi ớn lạnh.

Đến giữa đêm, tôi bất ngờ phát sốt, nhiệt độ toàn thân không ngừng tăng lên, đến sáng sớm tuy mưa đã nhỏ lại nhưng ý thức tôi cũng theo đó mà mờ mịt.

Tôi không nhìn rõ được gì, trong đầu như đang có một cái chùy thật lớn không ngừng đập vào các dây thần kinh.

Lý trí ít ỏi còn sót lại nói với tôi rằng, quay về đi, mau quay về đi, đây chẳng qua chỉ là mộng cảnh, không cần phải nán lại đây chịu khổ.

Nhưng trong tất cả những lý trí đó, tôi có thể thấy một bóng người trong buổi sớm mai hôm ấy, là hình ảnh Lý Đồi Đồi đứng bên kia chiếc bàn ăn

dài đang xoa đầu tiểu Hắc Cầu.

Hắn trở nên rất dịu dàng.

Trong những ngày qua, hắn đã trở nên dịu dàng rồi.

Ít nhất, tôi muốn nói lời tạm biệt với một Lý Đồi Đồi như thế...

Tựa như ông trời nghe thấy lời nguyện cầu của tôi, trong màn mưa li ti buổi sớm, có một mái tóc dài bồng bênh mềm mại màu vàng lướt qua má tôi.

Một phút sau, gương mặt trắng bệch muôn đời không đổi của ma cà rồng xuất hiện trong thế giới mơ hồ của tôi.

Dường như hắn đang nói gì đó, nhưng tôi một chữ cũng chẳng nghe được. Độ ẩm trên da tôi dường như sắp bằng sự lạnh giá trên ngón tay hắn. Song, khi tay hắn đặt lên trán tôi, tôi mới phát hiện, Lý Đồi Đồi à, thì ra tay của anh lại lạnh đến thế.

Cũng có lẽ sau khi đặt tay lên trán tôi xong, hắn mới hoảng loạn.

Một con mắt còn quấn băng dày cộm, con mắt đang sung huyết còn lại cũng chưa khỏi hoàn toàn, nhưng biểu tình của hắn đã đủ để lộ ra nỗi hoảng sợ từ tận đáy lòng.

Anh hoảng cái gì chứ? Anh xem, không phải chúng ta đã gặp được nhau hay sao?

Tôi run rẩy nâng tay lên, dùng ngón út móc lấy ngón út của hắn, "Cuối cùng cũng chờ được anh rồi", tôi nói, "Thật quá tốn sức". Cũng không biết tiếng nói mơ hồ này của tôi hắn có nghe rõ không.

Nhưng chắc chắn hắn không nghe rõ rồi, nếu không tại sao khi nghe tôi nói những lời an ủi như thế hắn lại càng thêm hoảng loạn...

Đừng sợ mà Lý Đồi Đồi, anh phải luôn là bộ dáng lợi hại, thiên hạ vạn người tùy ta giẫm đạp mới phải!

Tôi chưa kịp nói những lời trên thì đã chìm vào hôn mê, khung cảnh trước mắt như giọt mực rơi vào nước, tất cả đều nhạt nhòa thành một mảng trắng xóa. Ngay cả một Lý Đồi Đồi bắt mắt đến thế cũng bị nhấn chìm.

Sau đó tôi bị một tiếng va chạm cực lớn đánh thức và được kéo ra khỏi mảng trắng mịn mù ấy.

Tôi mơ hồ mở hai mắt ra thì thấy một màn trướng trắng xóa hết như ban nãy cùng những hạt bụi đang từ phía trước bay về phía mình. Bên tay phải, ở ngoài màn trướng, tôi nghe có tiếng gạch ngói rơi xuống đất. Khi quay đầu sang nhìn tôi chỉ thấy Lâm Tử Thư mặc áo đuôi tôm đang đứng dựa vào bức tường trắng xóa. Sức lực quá lớn khiến bức tường bị thủng một lỗ, những mẩu gạch vụn bên cạnh y đang rơi lả tả xuống đất. Đó chính xác là âm thanh tôi nghe thấy khi nãy.

Lâm Tử Thư...

Có một bóng người lướt qua trước mặt tôi, bờ lưng với mái tóc dài vàng kim ấy đang từng bước tiến về phía Lâm Tử Thư.

"Lý Nhất Ngôn", Lâm Tử Thư chống người đứng dậy từ bức tường bị đánh đổ vỡ, "Người vì một nhân loại mà xuống tay với ta?"

Lý Đồi Đồi trầm mặc không nói, hắn vừa nâng tay lên, ánh sáng vàng kim ngưng tụ nơi năm đầu ngón tay phóng tới bóp chặt cổ của Lâm Tử Thư, "Người suýt nữa đã giết nàng!"

"Nhân loại yếu ớt..."

Bàn tay Lý Đồi Đồi thêm siết chặt, trên trán Lâm Tử Thư nổi đầy gân xanh, tựa như phút chốc phải chịu đựng một sự đau đớn cực lớn. Nhưng y vẫn không cam lòng mà nghiêng răng nhìn chằm chằm Lý Đồi Đồi, "Người muốn đi vào vết xe đổ của Hòe Vi sao?"

Hòe Vi... ý nói Vi Vi sao?

"Tương lai của ta thế nào, không cần người khác sắp đặt", những mẩu gạch vụn bên chân Lý Đồi Đồi chọt rung lên, dường như đang có một trận địa chấn cực lớn. Sát khí tỏa ra khắp người Lý Đồi Đồi, tuy không nhìn được trực diện nhưng tôi dường như nhìn thấy đôi đồng tử đỏ tươi như máu của hắn, "Bất kì ai cũng không thể làm hại nàng, bao gồm cả người."

Lâm Tử Thư vẫn nhìn chằm chằm Lý Đồi Đồi, y đã bị chọc giận. Y ngưng tụ khí trong lòng bàn tay và gạt tay Lý Đồi Đồi ra khỏi cổ mình.

Thân ảnh của Lâm Tử Thư thoát cái đã đến đứng trước mặt tôi, ánh sáng ngưng tụ trong lòng bàn tay y, vào khoảnh khắc y đưa tay muốn bẻ gãy cổ tôi thì đã bị chiếc roi của Lý Đối Đối quán chặt.

"Lâm Tử Thư!"

"À ta nhất định phải chết!"

Tuy biết hai ma cà rồng đó đang đánh nhau nhưng mắt tôi hiện tại đã không còn nhìn rõ gì nữa, cũng chẳng biết cái mạng nhỏ của mình còn cách quý môn quan bao xa. Bất ngờ bên ngoài vang lên tiếng sủa của tiểu Hắc Cầu, kèm theo đó chính là tiếng bước chân đầy vội vã.

Cánh cửa bất ngờ bị tông mạnh, Linh Linh trực tiếp xông vào phòng, không quan tâm điều gì khác mà chạy đến ôm chầm lấy tôi, cô bé thét lên, "Đủ rồi!"

Thanh âm của nó như xé toạc không khí, lúc này hai luồng ánh sáng vàng và tím đang giao tranh trong không trung mới dừng lại. Cũng chính vào lúc này tôi mới nhìn thấy tay của Lâm Tử Thư chỉ còn cách lưng của Linh Linh khoảng một tấc.

Nếu không phải Linh Linh xông đến che chắn thì e rằng tay của Lâm Tử Thư lúc này đang bóp nghẹt cổ tôi.

Chiếc roi của Lý Đối Đối đang quán chặt cánh tay còn lại của Lâm Tử Thư, lúc này bên khố môi của hai người đều có vết máu, nghĩ lại thì bọn họ ai cũng đều nghiêm túc chiến đấu cả...

"Đừng làm tổn thương tử ấy nữa, ta không muốn lại nhìn thấy tử ấy chết."

Linh Linh nằm rạp lên người tôi, áp sát ngực lên tấm chắn tôi đắp. Lớp chắn đã khiến âm thanh của cô bé nhỏ đi ít nhiều nhưng không hoàn toàn làm tiếng khóc nức nở của nó biến mất.

Lâm Tử Thư nhất thời trầm mặc. Sau khi thu chiếc roi trong tay về, thân hình Lý Đối Đối khẽ động, hắn chuyển sang đứng bên giường tôi và nói, "Cút!"

"Lý Nhất Ngôn", Lâm Tử Thư sau một hồi trầm mặc cuối cùng cũng hơi xoay người đi. Trước lúc rời khỏi, ánh mắt lạnh lẽo của y vẫn một mực chiếu thẳng vào tôi, "Người cuối cùng sẽ bị con người hủy diệt."

Không đâu, tôi nhìn Lý Đồi Đồi đang đứng lặng lẽ bên giường của mình trầm nghĩ, hẳn không những không bị hủy diệt mà sẽ càng dịu dàng và mạnh mẽ hơn nữa kìa.

Sau khi Lâm Tử Thư rời đi, Linh Linh rời khỏi người tôi và chuyển sang quỳ bên giường. Cô bé nhìn tôi, bàn tay nhỏ bé giúp tôi vén lại những sợi tóc rơi trên mặt.

"Nhất Ngũ..", cô bé quay đầu nhìn Lý Đồi Đồi như đang cầu cứu hẳn, "Mặt tử ấy sao vẫn nóng thế này."

Lý Đồi Đồi quay đầu nhìn tôi, thấy tôi vẫn còn tỉnh táo và đang mở mắt nhìn hẳn, hẳn tựa hồ có chút ngăn người, rồi Lý Đồi Đồi cúi người xuống và đưa tay chạm lên trán tôi.

"Đây là bệnh của con người, bác sĩ ở đây không chữa được", Linh Linh nói, "Chúng ta phải mang tử ấy đi gặp bác sĩ nhân loại."

"Đề ta đưa nàng đi."

"Đợi đã, con người khám bệnh cần tiền, mẹ ta có để lại cho ta chút bạc, để ta đi lấy."

Linh Linh lại vội vã chạy ra khỏi phòng. Tiểu Hắc Cầu đuổi theo cô bé một đoạn rồi lại quay về cạnh giường bên cạnh tôi và Lý Đồi Đồi.

Tôi nhìn nhìn tiểu Hắc Cầu.

Lý Đồi Đồi thấy Linh Linh vẫn chưa quay lại liền bế tiểu Hắc Cầu đến bên giường.

Tiểu Hắc Cầu chạm được vào người tôi liền vui vẻ dùng lưỡi liếm không ngừng khiến gò má tôi ngứa ngáy. Tôi mở miệng khàn giọng nói, "Tiểu Hắc Cầu à tiểu Hắc Cầu, đừng liếm nữa..."

Vừa mở miệng tôi liền bị chính giọng nói khàn đục của mình làm cho hoảng sợ. Nhưng ba chữ "Tiểu Hắc Cầu" này bất chợt lại làm lóe lên một suy nghĩ trong tôi.

Tiểu Hắc Cầu.

Hắc Cầu.

Tôi quay đầu nhìn Lý Đồi Đồi nhưng chỉ thấy một bên mắt của hắn đang băng bó chưa tháo ra. Tôi lại ngẩn người, bất chợt nhớ đến Lý Đồi Đồi tóc ngắn cùng bộ dáng nâng gọng kính của hắn.

Lý Đồi Đồi thấy tiểu Hắc Cầu liếm tôi quá phần khích, có chút phiền lòng nên liền bỏ nó lại dưới giường. Tiểu Hắc Cầu ngồi ở đó buồn bực kêu lên ư ừ. Tôi không có thời gian tội nghiệp nó, tôi chỉ nhìn Lý Đồi Đồi hỏi,

"Lý Nhất Ngôn, có phải... anh thích em rồi không?"

Lý Đồi Đồi ngẩn người, chưa kịp trả lời thì Linh Linh đã như cơn gió chạy ù vào, nhét bạc vào tay Lý Đồi Đồi nói,

"Mau đưa tỷ ấy đi khám bệnh đi."

Lý Đồi Đồi bế ngang tôi lên, hắn không nói thêm câu nào, pháp trận vàng kim bất ngờ lóe sáng. Một chốc sau, hắn đã mang tôi đến một con hẻm vô cùng huyền ảo.

Sau khi ra khỏi con hẻm, trước mắt chính là một tòa kiến trúc màu trắng hai tầng, bên trên có một chữ thập màu đỏ rất bắt mắt. Còn chưa kịp bước qua cửa, bên ngoài đã có rất nhiều người bị thương, máu thịt mơ hồ được người ta khiêng cáng vào. Bác sĩ y tá bận rộn chạy ngược xuôi, người bị thương thì không ngừng than khóc.

Trong sự hỗn loạn ấy, tôi nghe có người dùng tiếng địa phương ở Trùng Khánh la lên, "Lại nổ rồi! Lại nổ rồi!"

Một vụ nổ lớn...

Trong đầu tôi bất ngờ hiện lên bốn chữ này, chưa kịp suy nghĩ nhiều, một y tá khi thấy Lý Đồi Đồi đang ôm tôi liền lập tức chạy đến hỏi tôi bị làm sao. Lý Đồi Đồi không nói gì, y tá nhìn sắc mặt tôi lại sờ vào tay tôi, sau đó cô ấy chỉ ra sau nói, "Vào phòng khám thứ hai phía sau bên phải chờ một chút". Nói rồi cô ấy quay người đi mất.

Bệnh nhân bị thương ở đây rất nhiều, người chết... cũng nhiều không đếm xuể. Tôi còn lảnh lặn được như này cũng đã đủ thu hút sự chú ý của bọn họ rồi.

Lý Đổi Đổi ôm tôi đến phòng khám thứ hai, trong phòng toàn người là người, không có một chiếc giường nào, ai nấy đều nằm trên cang đặt dưới đất. Lúc Lý Đổi Đổi ôm tôi vào, bọn họ đều quay sang nhìn chúng tôi như đang nhìn một loài động vật quý hiếm nào đó.

Lại có bác sĩ bước vào phòng và qua loa hỏi mỗi bệnh nhân vài câu. Sau khi thăm khám tình trạng của tôi, anh ta nhú mày nói,

"Ở đây không có thuốc, bệnh viện gần đây hiện tại cũng không liên lạc được. Nếu ngài có điều kiện thì hãy nghĩ cách đem về mấy vỉ thuốc này rồi tiêm cho cô ấy xem sao."

Bác sĩ kê đơn cho Lý Đổi Đổi sau đó lại tức tốc chạy đi.

Ở thời đại này, tất cả đều đơn giản và khắc nghiệt như thế.

Lý Đổi Đổi quét mắt nhìn đơn thuốc một cái sau đó quỳ xuống dặn dò thôi, "Em ở chỗ này đợi ta, lát nữa ta sẽ quay lại."

Tôi không gật đầu mà chỉ nắm lấy tay áo của hắn rồi nói, "Anh phải đợi em nha."

Tuy Lý Đổi Đổi không hiểu lắm nhưng không có thời gian suy ngẫm lâu, hắn đặt tay tôi xuống, xoa xoa đầu tôi một chốc sau đó đi thẳng ra ngoài, đi thẳng qua dòng người chen chúc và cả những tiếng kêu than đau đớn.

Tôi rút cuộc cũng hiểu ra, đây vốn không phải là mộng cảnh gì cả mà chính là quá khứ.

Tôi biết hắn chính là Lý Đổi Đổi trong quá khứ, hiểu cả lý do hắn ta đeo kính, lý do con mèo kia tên Hắc Cầu, lý do hắn trở thành Lý Đổi Đổi mà tôi quen biết.

Tôi đại khái hiểu được rồi, hoặc cũng có lẽ tôi từng hiểu qua, trong quá khứ đó của hắn, có lẽ tôi... phải "chết" vì đợt "cảm cúm" sau một lần dầm mưa.

Dường như ông trời muốn chứng thực suy đoán của tôi, tiếng cảnh báo phòng không bất ngờ vang lên, nghe hết tiếng máy bay trên không phát ra trong những đoạn phim tài liệu tôi từng xem qua.

Người trong phòng bệnh như chim sợ cành cong, trừ những người đang nằm trên đất không thể cử động, những người dù lành lặn hay tàn tật đều chen chúc nhau chạy ra ngoài. Bọn họ chạy về phía sau bệnh viện, la lên rằng nơi đó có hầm tránh bom.

Nhưng tôi chạy không nổi nữa bởi giờ phút này, tôi chính là người đang nằm dài trên đất không thể động đậy.

Tôi mò tìm quả cầu nhỏ trong túi và lôi nó ra. Bên ngoài bất ngờ có bom rơi xuống vang lên một tiếng "đùng", âm thanh đó lớn đến độ khiến đầu óc tôi nhất thời chấn động, bên tai chỉ nghe những tiếng ong ong. Trong sự yên tĩnh đó, tôi không nghe thấy gì nữa, chỉ nhìn thấy căn phòng đang bốc cháy và lan rộng như biển lửa.

Ngọn lửa cháy như thiêu đốt kia khiến tôi không tài nào phân biệt được, rốt cục là do cơn sốt trong người tôi đang tăng cao hay là do sức nóng bức người của lửa nữa.

Tôi dùng chút sức lực cuối cùng bóp chặt quả cầu màu đỏ.

Bên ngoài ánh lửa, tôi dường như nhìn thấy ánh sáng vàng kim quen thuộc đang chuyển động. Trong lúc người người đang hoảng loạn chạy trốn, qua tấm kính cửa sổ bị nổ vỡ tan, khi nhìn thấy người ấy trong đám đông bên ngoài, tôi mới nhẹ giọng nói,

"Em yêu anh."

Ngay lập tức hai tai tôi ù cả đi, không còn nghe thấy gì nữa.

Một giây sau, eo tôi bỗng bị ai đó ôm chặt lấy nhưng cánh tay đó không phải thuộc về Lý Đối Đối đang đứng bên ngoài ánh lửa.

Tôi nhìn thấy ánh mắt của Lý Đối Đối mang đầy vẻ bàng hoàng, nhìn theo đám người xung quanh như kiến vỡ tổ chạy tán loạn thoát thân. Tôi nhìn thấy hắn đang chạy thực mạng về phía bệnh viện, sắc mặt trắng bệch hơn cả ngày thường, tôi cũng nhìn thấy hắn luôn miệng gào lên gì đó, hình như là cái tên mà tôi tùy tiện đặt ra.

Từng tiếng từng tiếng, không hề ngơi nghỉ.

Tên ma cà rồng lúc mới gặp lạnh lẽo tựa vầng trăng trên cao nay lại chẳng khác gì một đũa bé đi lạc chạy khắp nơi tìm tôi.

Chỉ là... Lý Đổi Đổi, em thật có lỗi...

Tôi nhìn hắn, đưa tay ra nhưng chẳng thể nào chạm vào...

Thật có lỗi.

Lý Đổi Đổi à, sau này em lại khiến anh phải chờ đợi lâu đến vậy, lâu đến mức cả thế giới đều đổi khác...

Bất ngờ, tựa như cảm nhận được gì đó, bên ngoài ánh lửa, trong sự hoảng loạn, ánh mắt Lý Đổi Đổi rất nhanh chạm vào ánh mắt tôi. Tôi mở miệng, chỉ vừa kịp phát ra một tiếng thì trên trời từ trong không trung, bom đạn không ngừng rơi xuống như suối chảy.

Cũng trong khoảnh khắc đó, eo của tôi bị một cánh tay mạnh mẽ lôi đi, chớp mắt đã đi qua một không gian khác.

Sao tôi không nhìn thấy gì hết vậy!

Tôi dường như biến thành một bộ quần áo bị người ta vứt vào máy giặt, cứ thế xoay vòng vòng bên trong lồng giặt đến muốn nôn cả ra ngoài.

"Oẹ!", tôi rốt cục đã nôn hết thức ăn trong dạ dày ra, nhưng đợt buồn nôn không khổng chế nổi này lại khiến những tiếng ong ong bên tai hoàn toàn biến mất.

"Ôi trời!", một giọng nam khác mang đầy vẻ kinh ngạc vang lên bên tai tôi, "Vợ à! Em thật sự lợi hại quá! Sao có thể tự khiến bản thân lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy thế? Tiểu Gia còn chưa giải quyết xong công chuyện đã phải hỏa tốc chạy đến cứu em rồi. Chúng ta còn chưa kịp hẹn hò yêu đương gì ở đó nữa!"

Giọng của A Tiểu như cách xa tôi cả thế kỷ, qua một lúc lâu, tôi mới kịp phản ứng lại. Cậu ta đã kéo tôi ra khỏi đó và quay về không gian cũ...

"Ấy? Sao em lại thành ra nông nổi này? Làm gì lại khiến cơ thể yếu ớt như vậy chứ? Phải xa Tiểu Gia ta, quả nhiên là không sống tốt được..."

"Lý Đổi Đổi đâu?", tôi ngắc đầu hỏi cậu ta.

Dường như bị ánh mắt tôi dọa một trận, A Tiểu thần người ra, những lời muốn nói đều nuốt ngược vào trong.

"Em... em còn nhớ hần làm gì!", tựa như vừa hỏi thần, A Tiểu nắm chặt tay nói, "Em không cần nhớ nữa, tuy chúng ta không thể hẹn hò ở nơi đó nhưng chúng ta vẫn có thể hẹn hò ở đây. Trước tiên chúng ta hãy đổi địa..."

"Đổi... không kịp nữa đâu!", giữa không trung bất ngờ vang lên giọng nói của Đông Khê, đi kèm với âm thanh như xa như gần ấy, một bóng đen chảy như bùn nhão "phịch" một tiếng ngã ngay bên cạnh chiếc ghế có in dòng "ghế hội công thái học*" tôi đang ngồi.

(*Công thái học: là một môn học về khả năng, giới hạn của con người. Từ đó có thể tăng khả năng và tối ưu hóa điểm mạnh của con người, hay để bù trừ khiếm khuyết, để bảo vệ điểm yếu)

Tôi ngẩn người còn A Tiểu thì chấn kinh.

"Hừ Lý Đổi Đổi, thời gian ở thế giới này mới 2 ngày mà ngươi đã tìm được rồi...", cậu ta vừa dứt lời, một sợi roi vàng bay vút đến. Tôi nghe tiếng roi quất khiến lông mao cả người nhất thời dựng cả lên.

Tôi còn chưa kịp đứng dậy thì bóng dáng của Lý Đổi Đổi đã lập tức xuất hiện trong tầm mắt.

Hần vẫn đeo chiếc kính gọng vàng, mặc tây trang mang giày da. Hắn quay lưng về phía tôi, cho nên tôi không nhìn thấy biểu cảm của hắn, nhưng khí tức lạnh lẽo tỏa ra từ người hắn nói với tôi rằng, tâm trạng của hắn đang cực kì tệ.

A Tiểu đứng trước mặt Lý Đổi Đổi, chỉ trong một khoảnh khắc hắn nâng tay, A Tiểu dường như bị hút về phía này và cổ của cậu ta bị tay Lý Đổi Đổi siết chặt.

"Đã lâu rồi ta không giết người nhưng không có nghĩa ta sẽ không làm thế nữa."

Tôi nhìn biểu tình thống khổ của A Tiểu, từng câu chữ của Lý Đổi Đổi đều âm trầm mang đầy sát khí, nhưng trong mắt tôi, hắn đã hoàn toàn không còn sự sắc bén như dạo nữa.

Tôi đứng dậy khỏi băng ghế và bước về phía trước một bước. Tôi lao đến sau lưng Lý Đổi Đổi, giang rộng cánh tay và ôm chầm lấy hấn từ phía sau. Tôi vùi người vào bờ lưng của hấn và siết chặt.

"Phịch", Lý Đổi Đổi buông tay khiến A Tiểu rơi xuống đất. Cậu ta không ngừng ho khan, Đông Khê ở bên kia toàn thân bủn rủn cũng đang run rẩy lắm lắm gì đó. Mà vào giờ khắc này, bên tai tôi, những âm thanh đó đều biến đi đâu mất.

Tôi chỉ quan tâm Lý Đổi Đổi, tôi ôm lấy hấn, hấn vẫn im lặng, chỉ có thân thể hơi căng lên.

"Lý Đổi Đổi."

Vào giây phút tôi gọi tên hấn, hai cánh tay tôi càng thêm siết chặt. Tôi cứ thế dùng hết sức lực từ linh hồn, da thịt và xương cốt này ôm lấy hấn.

"Đề anh phải chờ lâu rồi", tôi nói, "Em xin lỗi."

Lý Đổi Đổi hơi xoay đầu sang, tựa như muốn hỏi rốt cuộc tôi có ý gì.

Nhưng tôi lại lần nữa lấy hết dũng khí nói, "Qua bao lâu rồi mới nói được với anh, em thích anh."

Bờ lưng hấn nhất thời căng cứng.

Tôi áp sát mặt dụi vào lưng hấn, "Em thích anh, em thích anh nhất, em rất muốn ở bên cạnh anh."

Hiện tại, trừ mảng tâm ý này, những từ ngữ khác đều trở nên vô nghĩa.

Góc lạm quyền: Haiz, dịch xong chương này tồn không biết bao nhiêu chất xám và thời gian nhưng kể ra cũng đáng. Với lại hiện tại truyện sắp hết nên Tây đang đu đeo theo một bộ khác là bộ "Trường công chúa" của Mặc Thu Bạch, hiện đã được đăng lên wattpad. Các bạn có thời gian thì qua ủng hộ nhé, hihi, :3

#link: <https://my.w.tt/JruqWwbr24> (cái này chắc mở bằng app được thôi, mạng trên máy tính hình như vào không đc, TT^TT)

Chương 83

Đoán xem chương này ngọt hay tiếp tục ngược nào :v

Thêm một tin vui là Cửu đã viết tiếp 1 chương bộ "Đúng lúc gặp được em", ngày mai có thể mị sẽ đăng, còn tùy vào tâm trạng nha các bầy bì =)))

#Vy

Tôi ôm lấy Lý Đổi Đổi từ phía sau rất lâu.

Hắn vẫn không hề nhúc nhích, dường như không hiểu tôi đang nói gì. Nhưng tôi lại không mấy để tâm phản ứng của hắn, khi phải trải qua màn mưa bom lửa đạn cùng hỗn loạn “ban nãy”, việc tôi có thể an nhiên ôm lấy hắn như thế này, đối với tôi mà nói đã đủ mãn nguyện rồi.

Đến tận khi A Tiểu ôm cổ run rẩy chỉ tay về phía Lý Đổi Đổi nói, “Người đỏ mặt cái quái gì... Đó là vợ của ông...”

Ngay lập tức A Tiểu bị một luồng ánh sáng màu vàng lao vút đến đánh bật vào cánh cửa sắt nhà kho ở phía xa. Âm thanh to lớn ấy cũng đã đánh bay đi sự yên tĩnh ban nãy.

Lý Đổi Đổi quay người lại, khi nhìn hắn, tôi lại không hề thấy hắn đỏ mặt như lời A Tiểu nói.

“Em biết mình đang nói gì không?”, hắn hỏi tôi.

“Em biết”, tôi nhìn chằm chằm vào đôi mắt sau gọng kính vàng của hắn, “Em thích anh, em muốn ở bên cạnh anh.”

Trong đôi mắt của Lý Đổi Đổi khẽ gợn lên những tia rung động.

“Con mẹ nó Lý Đổi Đổi người thật quá mất mặt!”, A Tiểu từ chỗ cánh cửa sắt loạng choạng đứng dậy hét lớn mắng chửi, “Người rõ ràng đang giả vờ không nghe rõ để cô ấy phải nói lại lần nữa!”

Lại một luồng ánh sáng màu vàng từ bên người Lý Đổi Đổi bay đến. Lần này A Tiểu trực tiếp bị đánh bay thẳng ra khỏi nhà kho, sau đó hoàn toàn không có động tĩnh gì từ cậu ta nữa. Đông Khê trên đất cũng bị hắn quét

ra xa khỏi chỗ chúng tôi. Hiện tại trong căn nhà kho cũ nát rộng lớn chỉ còn mình tôi và Lý Đổi Đổi.

“Tại sao lại bất ngờ...”, Lý Đổi Đổi đang nói nói liền khựng lại, dường như hần vừa phát hiện cách ăn mặc kì lạ của tôi. Đôi mày hần ngày càng nhúu chặt, tựa như đang cố nhớ lại gì đó nhưng lại không chắc chắn. Tôi lập tức kéo cánh tay hần, mượn sức hần loạng choạng tiến về phía trước hai bước và ngồi vào chiếc ghế “công thái học” do A Tiểu chế tạo.

“Lý Đổi Đổi, anh nhất định phải tin, em chính là Ngô Nhất Ngữ!”

Lý Đổi Đổi ngẩn người.

“A Tiểu dùng cái này”, tôi vỗ vỗ lên ghế sau đó lại chỉ chiếc kính VR mà ban nãy trong lúc hỗn loạn tôi đã quăng bừa trên đất, “Còn có cái này nữa, để đưa em về thời dân quốc. Ở đó em đã gặp được anh! Trong cuộc đời anh, cuộc gặp gỡ giữa chúng ta, đã xảy ra rất lâu về trước rồi.”

Hai mắt Lý Đổi Đổi mở lớn, “Ngô Nhất Ngữ...”. Hần khẽ lặp lại ba chữ này, “Ngô Nhất Ngữ, Ngô Nhất Ngữ...”. Cuối cùng hần đột nhiên sững người, hai mắt càng trừng lớn hơn, không dám tin nhìn thẳng vào tôi, “Thì ra...”, hần im lặng nửa ngày mới nói tiếp, “Thì ra là cái tên đó.”

Tôi không dám tin mở to hai mắt nhìn hần, “Thì ra anh quên hết rồi hả?”

Nghĩ kĩ lại thì không có gì là sai logic cả, nếu Lý Đổi Đổi còn nhớ tôi thì có gì sau thời gian dài sống chung với nhau như thế lại không nhận ra tôi.

Xem ra... hần dường như đã quên tất cả.

Tôi im lặng xấu hổ nhìn hần gần nửa ngày... Chuyện Lý Đổi Đổi vẫn vương tình cũ mãi không quên chỉ là do mọi người suy diễn vớ vẩn ư? Hần đã sớm lạnh lùng buông bỏ đoạn quá khứ ấy rồi sao?

Vậy mớ tình cảm của tôi trở nên dư thừa và nguỵng nguỵng biết bao!

Tuy xấu hổ nhưng tôi bất ngờ nhớ đến màn từ biệt trong trận lửa đạn ban nãy.

Nhớ đến những tiếng gọi bất lực của tên ma cà rồng tóc dài ấy giữa đám đông hỗn loạn, gương mặt trắng bệnh khiến người ta đau lòng như hiện

lên trước mắt. Hiện tại, lửa đạn đã không còn, thế giới cùng người trước mặt cũng đã thay đổi rồi. Nghĩ lại cũng đúng...

Mấy ngày qua đối với tôi chỉ là một cái chớp mắt, nhưng với hấn mà nói lại là chuyện của hơn 100 năm trước...

Hấn quên tôi.... cũng là lẽ thường tình.
Nhưng càng nghĩ tôi càng thấy đau khổ, càng thấy đáng tiếc. Đồng thời tôi lại càng thấy nhức đầu hơn...

Khi vừa quay mặt sang, tôi liền bắt đầu nôn. Nhưng dạ dày tôi lại chẳng có gì nên chỉ nôn ra dịch vị. Chắc đây là di chứng do việc ngồi trên máy vượt thời gian, khi thấy Lý Đồi Đồi tôi quá hưng phấn nên quên mất, khi hưng phấn qua đi, tôi lại bị nó hành hạ.

Tôi nôn đến độ không biết trời trăng là gì, vừa khó chịu lại vừa đau khổ. Nghĩ lại có chút ủy khuất, mà sự ủy khuất này lại khiến nước mắt nước mũi của tôi chảy tèm lem.

“Ô Tiểu Tín.”

“Oẹ! Anh đừng... ọe.... anh đừng nói gì với em nữa... ọe!”

“Em phải đi bệnh viện ngay.”

“Oẹ, em biết rồi...”

Lý Đồi Đồi không cho tôi nói thêm, cũng không chê tôi bẩn, hấn im lặng bế ngang tôi lên. Thời gian bỗng như quay về khoảng khắc “không lâu trước đây” khi hấn bế tôi đi bệnh viện. Nhưng Lý Đồi Đồi bây giờ và Lý Nhất Ngôn lúc đó là hai người khác nhau, hấn đã quên tôi, cũng chẳng còn thích tôi nữa.

Lúc tôi được hấn bế lên, cơn buồn nôn đã không còn. Tôi ôm mặt không nói gì, dù đôi mắt đã bị tay che đi nhưng tôi cũng có thể cảm nhận được ánh sáng vàng kim đang lóe lên xung quanh mình. Tôi biết hấn đang dùng pháp trận để mang tôi đến nơi khác.

“Đừng khóc nữa!”, Lý Đồi Đồi ôm tôi bước đi, vừa nghe hấn nói vậy, tôi càng khóc dữ dội hơn. Khóc xong tuy cảm thấy có chút xấu hổ nhưng tiếp đó lại thấy phần nộ.

“Chẳng trách!”, tôi dựa vào lòng hấn, giật giật cổ áo hấn nhằm ép hấn dòi sự chú ý về phía mình.

Lý Đồi Đồi nhìn tôi, đối với hành động kéo cổ áo hoàn toàn không định truy cứu. Hấn hỏi, “Chẳng trách cái gì?”

“Chẳng trách anh lại đối xử với em như thế!”, tôi lên án hấn, “Vì anh quên sạch rồi! Tên cũng quên, mặt mũi cũng quên, ngay cả những chuyện từng trải qua anh cũng quên nốt! Chẳng trách anh từ đó đến nay luôn đối xử với em như thế! Hết châm chọc, mắng mỏ rồi lại chê bai!”

Lý Đồi Đồi nhú mày hỏi, “Anh chê em cái gì?”

“Anh chê em nghèo, chê em mập, còn chê em ồn ào! Anh chê bai em nhiều thế mà vẫn thu tiền nhà của em! Còn em thì vẫn ngoan ngoãn đưa cho anh! Trả tiền lại đây, tên khốn, tên phụ bạc!”

Lý Đồi Đồi, “...”

“Đã bao năm trôi qua, không biết anh đã “giải nắng dầm sương” trong tình trường bao nhiêu lần, cũng không biết đã lừa bao nhiêu thiếu nữ vì anh mà dầm mưa, vì anh mà bị bệnh. Lúc trời mưa không biết anh đã đi đưa dù cho bao nhiêu cô, anh...”

“Không có.”

Tuy hấn nói ra hai từ trên vô cùng lạnh nhạt nhưng lại khiến tâm tình tôi bình ổn lại đôi chút. Bị hấn ngắt lời, tôi quệt nước mắt trên mặt rồi nhìn hấn. Hấn cùng chăm chú nhìn tôi, khi bốn mắt giao nhau, thật hiếm thấy đôi mắt đằng sau gọng kính vàng kim ấy lại xuất hiện vài gợn sóng.

Hấn nghiêm túc nhìn thẳng vào tôi nói, “Anh chưa từng đi đưa dù, chưa từng lừa gạt cô gái nào, tuy dãi nắng dầm sương rất nhiều lần, nhưng trong tình trường thì chưa bao giờ xảy ra.”

Lý Đồi Đồi đi về phía trước, hấn ôm tôi xuyên qua một con hẻm nhỏ và đi ra đường lớn. Phía đối diện chính là bệnh viện, người qua lại tấp nập, nhìn hấn bế tôi theo kiểu công chúa một cách nhẹ nhàng như thế, ai nấy đều quay đầu lại nhìn, có người còn lấy điện thoại ra chụp hình nữa.

So với thế giới toàn mưa bom lửa đạn, bản thân còn không thể giữ được mạng, thì thế giới này khác xa hoàn toàn.

Thấy chúng tôi như thế có người thì cười, có người thì bàn luận và ném ánh mắt mờ ám về phía chúng tôi.

Tôi không có tâm tư để ý họ, Lý Đồi Đồi lại càng không. Hắn nhìn cánh cổng bệnh viện phía trước nói, “Nghèo, mập, phiền, đúng là anh từng nói thế. Nhưng trừ Kim Hoa ra thì trong chung cư ai trong mắt anh cũng đều như vậy cả.”

“...”

Kim Hoa nữ thần vì mỗi năm chỉ tỉnh dậy đúng một lần và đều im lặng giao tiền nhà không bàn cãi. Cô ấy là một tấm gương ưu tú...

“Còn nữa, tiền nhà tăng rồi nhưng đừng hòng có suy nghĩ trả nhà.”

Mẹ nó cái tên Lý bóc lột này...

“Cuối cùng, dù tên lẫn hình dáng của em anh đã quên mất song những gì đã xảy ra, một chuyện anh cũng không quên”. Bước chân Lý Đồi Đồi hơi khựng lại khi thấy trước cổng bệnh viện có một y tá đến đón tôi. Trước khi cô ấy bước đến, Lý Đồi Đồi đã nhìn vào mắt tôi nói, “Anh chỉ là không dám tin mình lại có thể may mắn được gặp em lần nữa.”

Giọng nói của Lý Đồi Đồi vẫn lạnh nhạt như cũ song câu nói này của hắn tuyệt đối không phải là những lời ngày thường có thể nghe được.

Đó như là một chìa khóa mở cánh cổng đá ngăn cách tôi và Lý Đồi Đồi ra. Vào khoảnh khắc ánh sáng chiếu vào, tôi đã hiểu được tình cảm sâu nặng ẩn dấu sau vẻ ngoài lạnh lùng của hắn.

Không cần nói thêm nhiều lời, tất cả tình cảm của hắn lòng tôi đã thông suốt.

Các y tá đón lấy tôi và đặt tôi lên giường đẩy. Tôi nhìn Lý Đồi Đồi, hắn cũng nhìn lại tôi. Trong lúc y tá dặn dò, “Mời cô nằm xuống” thì tôi lại kích động mở miệng nói, “Sau này em sẽ đòi lại hết các khoản tăng tiền nhà với anh.”

Lý Đồi Đồi cười như không cười, một lúc sau, hắn nâng gọng kính khoanh tay nói, “Nếu có bản lĩnh thì sau khi xuất viện, sổ sách đều sẽ do em quản lý.”

Vậy anh tiêu rồi Lý Đồi Đồi à, sau này, em nhất định sẽ thu tiền nhà của anh.

(Tây: sự nghiệp làm bá chủ khu chung cư của Tiểu Tín đã bắt đầu)

Chương 84

Đền bù cho quả lừa hôm qua =)))

Sau khi làm một loạt các xét nghiệm, bác sĩ kết luận tôi chỉ hơi thiếu máu, nhưng nguyên nhân cho triệu chứng nhưc đầu, buồn nôn thì tìm không ra. Bác sĩ bảo tôi nên nằm viện 2 ngày để quan sát thêm.

Thế là tôi phải nhập viện. Sau khi an ổn ngủ một giấc tỉnh lại, tôi liền thấy mọi người đều đã có mặt đông đủ.

Mỹ Mỹ đang ngồi bên giường gọt vỏ táo, gọt xong cô ấy cắt thành bốn miếng. Một miếng cho A Quý, một miếng cho người sói nhỏ, một miếng cho Bôi Bôi, còn một miếng thì tự mình ăn, hoàn toàn không để cho tôi miếng nào.

Thật đúng với phong cách quen thuộc của những hàng xóm “thân thương”...

Tôi nằm trong chăn, nhìn bốn người họ vui sướng nhai táo rôm rốp mà lòng không khỏi cảm thán, đây quả là khoảng thời gian đẹp đẽ.

“Ồ, Tiểu Tín tỉnh rồi”, Mỹ Mỹ đã chú ý đến tôi, vừa nhai nhóp nhép vừa nói, “Cô ăn táo không? Tôi gọt cho.”

Bôi Bôi là người đầu tiên nhào đến bên giường, dùng bàn tay giá lạnh của mình đặt lên trán tôi.

“Xem ra không phải bệnh gì nặng, thật tốt quá. Nếu không phải tên ngốc ngoài hành tinh kia đã bị bắt thì tớ đã đánh chết gã rồi.”

“A Tiểu bị bắt rồi sao?”, tôi ngồi dậy liền phát hiện thì ra trong phòng còn vài người khác nữa.

Trong góc phòng, Vệ Vô Thường khoanh tay dựa sát vào tường, thấy tôi nhìn mình, anh ta hơi gật đầu coi như chào hỏi.

Tôi cũng gật đầu đáp trả. Lúc quay mặt lại thế nhưng liền thấy Bôi Bôi

đang nhìn về hướng anh ta hừ lạnh.

Vệ Vô Thường lập tức nhú mày.

Không khí giữa hai người này vẫn kì quặc như cũ. Tôi bỗng nhớ lại trước lúc mình “bỏ đi”, sau khi trải qua tình một đêm, Vệ Vô Thường liền muốn cưới Bồi Bồi. Cô ấy thì lại không chịu và một mực trốn tránh anh ta.

Xem ra chuyện đó vẫn chưa được giải quyết...

“Tiểu Tín, sau này cậu không cần lo lắng bị tên ngoài hành tinh kia làm phiền nữa”, Bồi Bồi không thèm nhìn Vệ Vô Thường nữa mà quay sang nói với tôi.

“Lần này gã cùng bạn trai cũ của cậu vừa bắt cóc vừa khiến cậu bị thương, còn dám sử dụng thiết bị xuyên không bảo mật của Hiệp hội bọn họ đưa người về quá khứ, quả thật là phạm phải tội rất nặng. Khi bên trên ban lệnh, anh tớ đã tự tay bắt gã và quăng gã vào nhà lao của tổng bộ liên hiệp phi nhân loại nước ngoài rồi. Nhà lao đó được canh chừng rất cẩn mật, sau một khoảng thời gian nữa sẽ giao lại cho Hiệp hội người ngoài hành tinh xét xử. Nói chung, gã tuyệt đối sẽ không làm phiền cậu nữa đâu.”

Thật sao...

Nhưng tôi luôn cảm thấy tên ngốc ngoài hành tinh đó có một siêu năng lực gọi là “vượt ngục”. Chính vì thế, tôi đối với hai từ “tuyệt đối” này vẫn bảo trì sự nghi hoặc theo bản năng.

“Chỉ trách tôi, chỉ trách tôi”, tiếng Vu Thiệu truyền đến từ phía bên kia của chiếc giường. Lúc này cậu ta đang ăn một cây kẹo mút, do hai chân không đủ chạm đất nên chỉ có thể đứng đưa trong không trung. Cậu ta chào tôi nói, “Tên ngoài hành tinh ngốc ngếch kia là do một tiểu bối nhờ tôi chăm sóc, cũng là do tôi mang cậu ta về chung cư. Vì thế mọi tai họa đều do tôi mà ra. Tiểu Tín, tiền viện phí của cô trong thời gian này tôi sẽ trả hết. Đợi cô xuất viện rồi, tôi sẽ mời cô đi ăn lẩu”

Cậu ta vừa dứt lời, ai nấy đều nhao nhao giơ tay như nói, “Dẫn theo tôi nữa.”

Bồi Bồi cũng la lên, song chợt nhớ lại một số chuyện xảy ra sau lần ăn lẩu trước, giọng nói của cô ấy bất giác liền yếu đi.

Cô ấy như vô thức nhìn về phía Vệ Vô Thường sau đó khẽ hắng giọng, không tự nhiên kéo kéo cổ áo. Cô ấy đứng lên nói, “Tớ ra ngoài đi dạo một chút, sẵn tiện mua gì đó cho cậu ăn.”

Cô ấy sai bước ra khỏi phòng. Vệ Vô Thường từ đầu đến cuối không nói tiếng nào, đến tận khi Bồi Bồi đã ra ngoài, anh ta mới đứng dậy, khẽ cúi người nói, “Tô cô nương, tại hạ sẽ lại đến thăm cô.”

“Ồ, được”, tôi vừa gạt đầu, Vệ Vô Thường cũng đã sai bước theo sau Bồi Bồi.

Mỹ Mỹ ngồi bên cạnh, vừa gọt táo vừa tặc lưỡi, “Chắc chắc, Tiểu Tín à, cô chính là Nguyệt lão đấy. Cô mà không về, hai người đó cũng không thể gặp nhau. Nếu lỡ như bọn họ có thành đôi, nhớ bảo Bồi Bồi vét hết tiền để dành làm bao lì xì cho cô.”

Tôi bật cười, “Có người anh như Lý Đồi Đồi, Bồi Bồi sao còn tiền để tiết kiệm chứ?”. Nói đến đây, tôi bỗng nhìn khắp phòng một vòng, “Lý Đồi Đồi đâu?”

“Vẫn đang ở Tổng bộ phi nhân loại Thế giới. Ngày kia cô xuất viện, hẳn ta chắc có thể đến đón cô”. Vu Thiệu liếm kẹo hờ hững trả lời, nhưng nghe thế tim tôi bỗng giật nảy lên.

Đến đón tôi sao...

Vậy chẳng khác gì trong mắt mọi người, tôi và Lý Đồi Đồi đã được công nhận là một đôi.

“Mà hỏi này, Tiểu Tín, lần này bị tên ngốc kia mang đi, cô đã quay về thời nào vậy? Đã trải qua những gì?”, Mỹ Mỹ đưa miếng táo đã gọt sạch cho tôi.

Tôi đón lấy miếng táo, nghĩ lại thì chuyện này cũng không có gì phải giấu diếm, chính vì thế tôi đã giản lược thuật lại toàn bộ, từ khi mới gặp gỡ đến quen biết và cuối cùng là chia ly với Lý Đồi Đồi.

Tôi cố kể chuyện với giọng điệu bình tĩnh nhất, nhưng sau khi câu chuyện kết thúc, phòng bệnh bất ngờ chìm vào sự trầm mặc. Mỹ Mỹ, A Quý ngơ ngác nhìn tôi, Vu Thiệu thôi không đung đưa chân nữa, còn người sói nhỏ lại lệ nóng lưng tròng...

“O...”, tôi có chút xấu hổ, “Sao mọi người lại bày ra biểu cảm như bị dọa thế?”

Vu Thiệu thở dài một hơi, “Aiya, nghe gần nửa ngày mới biết, thì ra mối thù giữa tên ma cà rồng này và tổ tiên của tôi đã bắt đầu như thế”, cậu ta nói, “Tổ phụ của tôi bị mù một mắt, từ nhỏ gia đình luôn nói với tôi rằng những tên cương thi Tây phương đều xấu xa. Sau này khi biết tôi vô tình kết bạn với tên ma cà rồng này, người nhà đã cãi nhau với tôi một trận. Thì ra căn nguyên là do cô... Aiz”, Vu Thiệu nói rồi lại hít vào một hơi, vuốt cằm suy nghĩ...

“Vậy theo những gì cô nói, ‘cái chết’ ban đầu của cô có liên quan đến gia tộc chúng tôi. Nhưng tên ma cà rồng kia từ đầu vẫn đối xử bình thường với tôi, phải chăng... hẳn đang tìm một cơ hội để trả thù một cú thật lớn?”

Tôi bĩu môi, “Tôi nghĩ không đến nỗi nào đâu. Tên cương thi Tây phương đó sống quá lâu rồi, chuyện 100 trước đối với anh ta đã không còn một chút ký ức. Anh ta quên cái tên tôi bịa ra, quên luôn cả hình dáng của tôi. Tuy anh ta nói vẫn nhớ những chuyện ban đầu nhưng nhất định cũng chỉ nhớ mang máng. Những tình cảm lúc đó như yêu thích hay oán hận, đối với anh ta càng không đáng nhắc tới...”

Nói đến đây tôi cũng than một tiếng.

“Cái đó... thì phải xem lại”, người sói nhỏ quệt nước mắt, ngồi xổm bên giường tôi nói, “Tiểu Tín, cô vẫn nhớ lần đầu tiên cô gặp tôi và ngài ấy không?”

“Ừ, cậu cướp chocolate của tôi, đang định ăn thì bị Lý Đối Đối đánh.”

“Điều đó không quan trọng”, người sói nhỏ kiên định nhìn tôi nói, “Tôi cảm thấy, chủ nhà đại nhân chưa bao giờ quên được tình cảm năm đó. Lúc trước tôi đã từng nói với cô, lần đầu chúng ta gặp mặt, không phải hai người đã chạm môi sao? Ngài ấy đã nếm được vị máu của cô.”

Nghĩ lại, hình như đó là cuộc gặp gỡ đầy xui xẻo...

“Buổi tối hôm đó, chủ nhà đại nhân đứng ngẩn ngơ trước gương rất lâu và luôn vâng vâng môi của mình. Biểu cảm ấy của ngài, tôi chưa bao giờ thấy qua. Tôi cảm thấy, không phải chủ nhà đại nhân cố ý muốn quên cô đâu.”

Người sói nhỏ vừa dứt lời, Mỹ Mỹ đứng bên cạnh liền vỗ tay tôi nói, “Tiểu Tín, thật ra tôi cảm thấy chúng ta bàn về chuyện nhớ hay không nhớ chẳng có ý nghĩa gì. Tôi đã sớm nói với cô rồi, tôi cảm thấy Lý Đồi Đồi thích cô. Bất kể là trước đây hay hiện tại, anh ta đều thích cô. Lần này cô bị A Tiểu bắt cóc, cái tên ngốc kia cùng gã bạn trai cũ có thể điều khiển bóng đã tạo nên một tấm chắn khiến Lý Đồi Đồi không cảm nhận được cô đang ở đâu. Anh ta lúc đó giận đến phát điên. Trong suốt mấy năm nay, đó là lần đầu tiên tôi thấy được ý muốn giết người của Lý Đồi Đồi.”

Thật hiếm thấy, A Quý đứng bên cạnh cũng gật đầu phụ họa, “Ấn tượng rất sâu sắc.”

Xem ra... cơn phản nộ của Lý Đồi Đồi phải đạt đến đỉnh điểm mới khiến bọn họ hoảng sợ thế này...

Tôi hồi tưởng lại bóng lưng của Lý Đồi Đồi khi bản thân còn ngồi trên ghế, hẳn thật sự đã siết chặt cổ A Tiểu nói, “Đã lâu rồi ta không giết người nhưng không có nghĩa ta sẽ không làm thế nữa”. Sau đó tuy hẳn đã buông A Tiểu ra nhưng cũng chỉ vì bị những lời nói của tôi dọa cho một trận...

Bị tôi bất ngờ tỏ tình như thế, hẳn chắc chắn đã phải giật mình.

“Tôi thấy, trên thế giới này, không nói đến nhân loại, mà ngay cả những phi nhân loại, anh ta cũng sẽ không quan tâm nhiều như quan tâm cô đâu”. Mỹ Mỹ xoa đầu tôi, “Muốn biết một người có thích mình không, cô đừng dùng tai cũng đừng suy đoán mà phải nhìn hành động của người đó. Theo tôi thấy, mọi việc mà Lý Đồi Đồi làm cho cô, đều biểu trưng cho chữ ‘thích’.”

Tất cả những lời nói của Mỹ Mỹ tôi đều nhớ kỹ trong lòng. Hai ngày tiếp

theo, tôi vẫn như cũ suy nghĩ về những gì cô ấy nói. Không phải vì tôi quá đề tâm chuyện Lý Đồi Đồi có nhớ tôi không, tôi chỉ đang dùng góc độ mà Mỹ Mỹ nói để nhìn lại khoảng thời gian sống trong chung cư và cả những chuyện mà Lý Đồi Đồi đã làm cho mình.

Nhờ thế, tôi mới bất ngờ phát hiện, thì ra tôi đã bỏ qua nhiều khoảnh khắc hấn quan tâm đến mình như vậy.

Từ trước đến nay, tuy hấn không nói được câu nào tử tế, nhưng mỗi lần gặp nguy hiểm, tôi đều có thể trông chờ vào sự bảo vệ của hấn.

Ngày xuất viện, Lý Đồi Đồi thật sự đã đến đón tôi. Hấn vô cùng đúng giờ đứng trước cửa phòng bệnh, vẫn như cũ là một bộ dáng tây trang giày da, biểu tình lạnh nhạt, “Đi thôi.”

“Về nhà sao?”, tôi hỏi hấn. Sắc mặt hấn phút chốc có chút nhu hòa hơn.

“Ừ”, hấn gật đầu nói, “Ở nhà có người đang đợi em.”

“Ai cơ?”

“Giang Linh.”

Tôi ngần ra, “Linh Linh sao?”

“Đúng, lúc anh đến tổng bộ Liên hiệp có gặp cô ấy. Sau khi ngắn gọn giải thích vài câu, cô ấy liền theo anh về.”

“Em ấy còn nhớ em chứ?”, tôi có chút vui mừng, không ngờ được một tinh linh mang nửa dòng máu con người có thể sống lâu đến vậy, hơn nữa còn nhớ được tôi.

“Em gặp rồi sẽ biết.”

Câu này có nghĩa là...

Tại nhà của Lý Đồi Đồi, tôi đã có cơ hội trùng phùng với cố nhân “nhiều năm xa cách”. Linh Linh không còn là cô bé con nưa mà đã thật sự trở thành người lớn. Chưa hết, mái tóc cô ấy lấm tấm hoa râm, gương mặt cũng đã xuất hiện những vết hằn theo năm tháng. Một người sở hữu nửa

dòng máu nhân loại như cô ấy, suy cho cùng vẫn sẽ phải già đi như con người, chứ không thể sống mãi thanh xuân như phi nhân loại.

Sẽ bị thời gian cướp đi sinh mạng, đây có lẽ căn nguyên cho sự yếu ớt của con người.

“Là tử sao?”, Linh Linh vừa thấy tôi liền bật thốt ra ba chữ này, còn tôi lại có chút hoảng hốt. Cô ấy nhìn tôi từ trên xuống dưới một lượt rồi cười bảo, “Thì ra vẻ ngoài của tử là thế này.”

“Em cũng quên vẻ ngoài của chị sao? Từ lúc nào... thì quên vậy?”

Giang Linh cười nói, “Tỷ vừa đi là ta liền quên ngay. Lúc đó cũng cảm thấy kì lạ, tại sao một người chia xa chưa lâu, dùng một cái liền không nhớ mặt mũi, cũng quên mất cả tên. Trong kí ức, những chuyện từng xảy ra ta vẫn nhớ kỹ song chỉ có dung mạo của tỷ thì mơ hồ như sương khói. Bây giờ được tên ma cà rồng này giải thích tỷ không phải là người của thời đại đó, ta mới hiểu được phần nào.”

Cô ấy nói, “Thời gian không cho bọn ta nhớ về tỷ.”

Tôi ngẩn ra rồi quay sang nhìn Lý Đổi Đổi đang đứng bên cạnh, “Anh... cũng giống như vậy sao?”

Lý Đổi Đổi gật đầu.

Cho nên tất cả những chuyện đã xảy ra đều nhớ được, duy chỉ có hình dáng và tên thì không.

Vậy thì Lý Đổi Đổi... trong quãng thời gian dài như vậy, nếu hắn thật lòng thích tôi, sự thiếu hụt về ký ức như thế đối với hắn mà nói... khác gì sự hành hạ?

Những lúc trăn trở khó ngủ, hắn có cố gắng nhớ về tôi không? Nửa đêm, khi mơ về tôi, hắn có cảm thấy lạc lõng không? Chẳng có mặt mũi, cũng chẳng có tên họ, có khi nào hắn sẽ cảm thấy, bản thân chẳng qua chỉ đang nằm mơ một giấc mộng dài...

“Nhưng mà mọi chuyện đã qua rồi”, Lý Đổi Đổi hờ hững nói, vẫn giữ được sự cao ngạo của mình.

Tuy thế trong tim tôi vẫn cảm thấy đau đớn như bị thiêu đốt.

Lý Đổi Đổi à, em thật sự xót xa cho anh.

Chương 85

Cảm giác trò chuyện cùng một Linh Linh đã gần 100 tuổi vô cùng kỳ diệu.

Đối với tôi mà nói đây chẳng qua là chuyện mấy ngày trước nhưng đối với bọn họ, đó đã là kỷ ức xa xưa của thế kỷ trước.

Tôi rất tò mò về những chuyện xảy ra sau khi mình rời đi.

Có lẽ thời gian không muốn tôi nhớ rõ những chuyện của thời đại đó nên hiện tại khi nhớ lại, hình dáng của Linh Linh đã trở nên mờ hồ. Nhưng tôi vẫn nhớ rõ biểu cảm của Linh Linh khi nói muốn giết cha mình, biểu cảm căm thù ấy như từ tận xương tủy, hận không thể róc xương xẻ thịt ông ta.

Nhưng hiện tại, khi nhắc về chuyện năm ấy, Linh Linh chỉ hờ hững nói một câu, “Lâm Tử Thư đã giết ông ta, sau đó ta cũng dần buông bỏ những chuyện này.”

Những chuyện mà thời gian không muốn con người nhớ được rất nhiều, nhưng có lúc lại khiến ta không thể không cảm ơn vì “được quên đi”. Chính điều đó đã giúp con người ta trở nên gần gũi hơn với bản thân và thế giới này.

Tôi ngồi trên sofa nói chuyện với Linh Linh, tuy Lý Đỗi Đỗi không thích nói chuyện mấy nhưng không hề rời đi.

Hắn kéo một chiếc ghế đến và ngồi gác chân bên cạnh chúng tôi. Ngày thường Hắc Cầu miệng mồm đáng ghét luôn khiến người ta buồn bực, hôm nay bỗng dưng vô cùng hiểu chuyện. Nó nhảy lên chân Lý Đỗi Đỗi, cuộn tròn người lại rồi ngoan ngoãn nằm ngủ. Nó để mặc Lý Đỗi Đỗi đưa tay vuốt ve mình chẳng khác gì một chú chó nhỏ.

Trong khoảnh khắc tôi chợt hoảng hốt vì dường như thời gian đã xuất hiện sự sai lệch.

Hôm nay, tựa như chẳng phải là một ngày ở năm 2018 mà là một buổi trưa ở thế kỷ trước, tại biệt thự trong thung lũng. Trong nhà của Linh

Linh, tôi, Lý Đổi Đổi và cô bé còn có tiểu Hắc Cầu được cứu về, ngồi quây quần bên bàn ăn trò chuyện.

Thì ra, “quay về quá khứ” không nhất định là phải quay về đúng khoảng thời gian ấy.

Nhưng suy cho cùng mọi thứ đã không còn như xưa nữa. Sau khi trò chuyện với tôi hai tiếng đồng hồ, cơ thể của Linh Linh có chút kiệt sức. Trước khi đi, cô ấy bảo Lý Đổi Đổi đưa chiếc nhẫn pháp khí cho mình, nghe vậy hẳn chẳng chút phòng bị và đưa ngay cho Linh Linh.

Sau khi Linh Linh nhận lấy chiếc nhẫn, cô bé khẽ gõ lên chiếc nhẫn một cái, một cây châm vàng liền lộ ra. Lý Đổi Đổi khẽ nhướn mày, “Người thiết kế cơ quan này là muốn ta đâm kẻ khác hay tự đâm chính mình?”

Rõ ràng lúc trước Linh Linh chưa từng nói bên trong chiếc nhẫn của Lý Đổi Đổi còn giấu một cây châm.

“Chỉ là kim dùng một lần thôi, ta vốn cho rằng đời này người sẽ không dùng tới, nhưng người tìm được tử ấy rồi vậy cứ dùng đi”, Linh Linh chìa tay về phía tôi, bàn tay cô ấy đã đầy vết nhẫn, làn da cũng khô cằn, “Tử à, đưa tay đây.”

Tôi tin lời đưa tay ra, sau khi cô ấy nói “không đau đâu”, liền dùng cây châm vàng ấy đâm vào tay tôi.

Tuy thật sự không đau nhưng đầu ngón tay vẫn chảy máu, mà cây châm vàng kia rất nhanh đã hút sạch giọt máu của tôi.

“Người đang làm gì vậy?”, Lý Đổi Đổi nhíu mày có chút không vui hỏi.

Linh Linh không lập tức trả lời hẳn. Cây châm vàng đã rút vào trong chiếc nhẫn như chưa từng xuất hiện, còn giọt máu mà nó hút khi nãy lại sinh sôi chẳng khác gì một cành cây, tỏa ra những nhánh màu đỏ tươi. Chúng cứ thế dài ra, đan xoắn vào nhau, cho đến khi bao quanh cả chiếc nhẫn.

“Máu của tử ấy vĩnh viễn sẽ được lưu giữ trong pháp khí của người”, Linh Linh trả lại nhẫn cho Lý Đổi Đổi, “Cơ thể con người nhất định phải trở về cát bụi, đây là tương lai có thể đoán trước. Giọt máu của tử ấy đã nằm trong pháp khí của người, nó sẽ bầu bạn với người trong suốt những ngày tháng tử ấy chẳng còn bên cạnh người nữa.”

Tôi ngẩn người, không ngờ đây lại là... một món quà.

Lý Đổi Đổi cũng ngẩn người, không đưa tay đón lấy nhẫn.

Giọt máu của tôi như khắc một câu lên chiếc nhẫn của hắn, câu nói này đã thức tỉnh Lý Đổi Đổi, rằng sinh mệnh của tôi rất ngắn ngủi, rất nhanh sẽ rời xa hắn.

Có lẽ, từ giây phút tôi gặp gỡ hắn, thời gian đã bắt đầu được đếm ngược. Từng ngày cứ thế trôi qua, kết thúc một ngày cũng có nghĩa là ngắn đi một ngày.

“Tay ta sắp tê cứng rồi này, ngươi có cần pháp khí này không?”

Linh Linh lên tiếng, lúc này Lý Đổi Đổi mới chậm chạp đón lấy chiếc nhẫn nhưng lại không vội đeo vào ngón tay.

“Ta đi đây, vội vàng đến đây hao phí bao nhiêu sức lực. Tỷ tỷ, sau này không biết chúng ta còn cơ hội gặp lại không nên tỷ phải thật bảo trọng nhé”, Linh Linh đứng dậy, run rẩy bước về phía cửa.

Lý Đổi Đổi nắm chặt chiếc nhẫn sau đó bỏ vào túi, hắn quay đầu nhìn tôi nói, “Em về nghỉ trước đi, anh sẽ tiễn Linh Linh.”

Tôi gật đầu nhìn Lý Đổi Đổi đỡ lấy cánh tay của Linh Linh. Nhớ lại lần đầu gặp Linh Linh, cô ấy vẫn còn là một thiếu nữ bị mẹ trách mắng không được nhảy lên cửa sổ khiến tôi có chút tức cười. Nhưng sau khi cười xong, lại cảm thấy có chút buồn ngủ xúc động.

Đúng lúc này, Hắc Cầu đang ngồi trên sàn, dùng chân sau gãi tai nói với tôi,

“Ô Tiểu Tín, cô về nhà lo mà rèn luyện thân thể để sống được thêm mấy ngày, đừng có mà chết trước mặt tui đó.”

Không biết vì sao, từ khi mọi người biết tôi muốn sống bên cạnh Lý Đổi Đổi, ngay cả một con mèo không sống lâu bằng con người, cũng bắt đầu lo lắng cho sinh mạng của tôi...

Thật hiếm thấy, tuy con mèo này vẫn dùng giọng điệu gọi đòn nói chuyện với tôi, nhưng tôi một chút hứng thú đánh mắng nó cũng chẳng có.

“Mi cũng gắng mà sống thêm mấy ngày nữa đi”, tôi nói bằng giọng điệu buồn bã, nghe ra chúng tôi chẳng khác gì mấy ông bà lão 70, 80 tuổi sắp xuống mồ.

Tôi lắc mạnh đầu, lúc Lý Đồi Đồi rời khỏi, bầu không khí trong phòng thế nhưng có chút tang thương.

Tôi đi lên lầu, trong lòng không ngừng trăn trở. Bây giờ tuy chưa chính thức nói với Lý Đồi Đồi, nhưng hành động của tôi đã quá rõ ràng rồi. Vậy thì sau này tôi có cần chuyển thẳng xuống lầu một và... không cần giao tiền nhà nữa không?

“Ô Tiêu Tín.”

Vừa đặt chân lên cầu thang để lên lầu ba, tôi liền thấy được một người đang đứng chặn ở đầu cầu thang. Đó là người du hành thời gian rất lâu tôi không gặp, Vạn Sự Nan.

Tôi hơi lùi về sau một bước.

Tuy lão già ốm yếu này chưa từng làm gì xấu với tôi, cũng từng giúp chuyển qua của “tình yêu không dám tin” cho tôi, nhưng tôi vẫn có một nỗi sợ hãi vô hình với ông ta. Bởi vì... dù không xác định được ông ta có ác cảm với mình không song ít nhất tôi thấy được thái độ không hề thân thiện. Đó là sự thật, như ánh mắt của ông ta hiện tại...

Ông ta nhìn chằm chằm tôi, trong ánh mắt ấy có chút khinh miệt, có chút xem thường, mà phần nhiều là phiền muộn cùng chán ghét.

“Có... có chuyện gì vậy?”

“Có người muốn gặp cô.”

“Hả?”, tôi có chút ngẩn ra, bỗng một bóng đen lập tức lướt qua trong đầu, tôi hoảng hốt hỏi, “Là...”

“Đúng”, ông ta không kiên nhẫn cắt ngang, “Là tình yêu không dám tin của cô, mau lên đây.”

Nói xong, ông ta quay người đi thẳng vào phòng. Tôi do dự phút chốc, sau đó liền nói gót theo sau.

Tôi nghĩ dù thế nào, đây cũng là chung cư của Lý Đồi Đồi. Vạn Sự Nan là khách thuê trọ, ông ta sống ở đây đã nhiều năm, giữa bọn họ ít ra cũng có sự tin tưởng.

Chắc ông ta sẽ không giết tôi đâu.

Hơn nữa... tôi cũng có vài lời nhất định phải nói rõ với tình yêu không dám tin của mình.

Chỗ của Vạn Sự Nan rất tối, trong phòng chất đầy đồ, mà nhiều nhất chính là đồng hồ. Mới có, cũ có, còn có những đồng hồ treo tường và đồng hồ bấm giờ tuổi đời rất cổ xưa. Giờ giấc của chúng đều khác nhau, thứ giống nhau duy nhất là từng giây từng phút của máy bấm giờ và đồng hồ đều đang tích tắc trôi, phát ra những âm thanh nhỏ xíu. Những âm thanh ấy khi hợp lại với nhau, dường như biến “thời gian” thành một dòng sông có thể nghe thấy được, sau khi dòng sông ấy trút xuống, lại quay về dáng vẻ vô hình.

“Anh ấy... đang ở đâu?”, tôi nhìn một vòng quanh nhà nhưng không thấy “tình yêu không dám tin” ở đâu cả.

Vạn Sự Nan đi đến trước một chiếc đồng hồ đứng cổ xưa, nó cao hơn tôi khoảng nửa cái đầu, quả lắc phía dưới vẫn đang đung đưa, kim giờ cùng kim phút bên trên nhích từng chút một. Có lúc kim giờ quay nhanh một vòng, có lúc lại quay ngược lại hai vòng, phút chốc nó cứ chuyển tới chuyển lui như thế 3 4 lần. Có lúc nó sẽ dừng lại, nhưng chỉ chớp mắt sau, nó lại xoay nhanh tựa tia chớp, như thể không dừng được nữa.

Cái máy này... hình như bị hư hỏng hơi nặng rồi.

Vạn Sự Nan mở chiếc cửa trước quả lắc đồng hồ ra, quả lắc không ngừng lắc lư, hết qua trái lại qua phải. Mỗi lần như thế, bức tranh nền ở phía sau liền thay đổi một lần.

Có lúc là bãi cỏ xanh rờn, có lúc là bầu trời xanh biếc đầy mây, có lúc lại là một màu đen kịt.

“Đây là...?”, tôi đưa đầu vào trong quan sát, đang tính quay lại hỏi Vạn Sự Nan thì đã bị ông ta đẩy vào, “Mau vào đi, người đang bên trong.”

Tôi nhất thời loạng choạng, trong lúc quả lắc đang chéch về phía bên trái, tôi đã bị ông ta đẩy thẳng vào khe hở giữa quả lắc và vách đồng hồ.

Vừa bước vào tôi tưởng sẽ bị hụt chân song không hề giống như tưởng tượng.

Tôi như bị lún vào một bề mặt mềm mại hết kẹo bông gòn, cả người dần chìm xuống, nếu không dùng sức thì không thể trèo lên. Tôi phải vật vã thích ứng được một lúc mới có thể thoát khỏi đám bông gòn ấy.

Tôi ngẩng đầu nhìn bốn phía, xung quanh đều đen kịt, không thấy được gì.

Tôi quay lại nhìn. Đang định tìm hình bóng quả lắc thì chẳng ngờ được, một thân ảnh trùm áo choàng đen lọt vào tầm mắt tôi.

Tôi biết hình dáng này... Là tình yêu không dám tin của tôi!

“A! Anh thật sự đang ở đây!”

Lúc trước toàn là anh ấy xuất hiện trong thế giới của tôi, lần này dường như là tôi chủ động tiến vào thế giới của anh ấy.

Tôi chạy nhanh đến phía sau anh, vốn muốn gọi anh nhưng không biết phải xưng hô thế nào. Vì thế tôi chỉ có thể trực tiếp nói chuyện với bóng lưng của anh,

“Chào anh! Lần này nghe bảo anh muốn gặp tôi, vừa hay tôi cũng có ý như vậy. Tôi muốn nói với anh một chuyện, tôi...”, tôi có chút ngại ngùng vò đầu, “Tôi đã có người mình thích rồi, hơn nữa người ấy đối với tôi rất quan trọng, quan trọng đến mức tôi không muốn thấy anh ấy phải buồn dù chỉ một chút. Cho nên... tuy không biết vì sao anh có thể thể xuất hiện bên cạnh tôi, cũng không biết tại sao anh tự nhận mình là ‘tình yêu không dám tin’ của tôi, nhưng tôi vẫn muốn nhân cơ hội hôm nay nói rõ với anh, tôi không thể đáp lại tình cảm của anh. Tôi xin lỗi!”

Khi nói ra những lời trên, tôi vô cùng xấu hổ, chỉ hận không thể gấp lưng 90 độ mà xin lỗi người ta. Nhưng tôi không ngờ được, sau khi tôi tuôn ra một tràng như trên, người con trai áo đen sau một hồi trầm mặt hơi nghiêng đầu sang nhìn tôi. Từ bên dưới lớp áo choàng đó, tôi đột nhiên nghe được một tiếng cười...

Tiếng cười ấy có chút quen thuộc lại cũng có chút lạ lẫm.

“Ô Tiểu Tín, em chắc chắn chứ?”

Người áo đen đó hoàn toàn quay người lại, lớp sương mù xung quanh dần tản đi...

Lần đầu tiên tôi mới thấy được mặt anh ấy, nhưng mà...

“Lý... Đổi Đổi? Lý Đổi Đổi?!”

Người con trai mặc áo choàng đen, tình yêu không dám tin của tôi, người từng tặng tôi váy áo, lặng lẽ cứu tôi và giúp đỡ tôi rất nhiều lần, thế nhưng lại là...

Lý! Đổi! Đổi!???

“Anh...”, tôi chỉ vào anh ấy, ngẩn ngơ gần nửa ngày, “Sao anh lại giả trang... Không đúng, không phải anh đang đi tiễn Linh Linh sao? Aiz... mà cũng không đúng.”

Tôi cẩn thận nghĩ lại, vụ việc người mẹ cương thi lúc đầu, khi tôi bị bà ta cắn, tình yêu không dám tin đã chạm mặt với Lý Đổi Đổi, mà biểu cảm của hắn khi đó không phải là đang giả vờ. Rồi lúc Lâm Tử Thư đến gây rối, Lý Đổi Đổi còn ở văn phòng nhìn cảnh quay hai người đó đánh nhau, chuyện này chắc chắn cũng không phải diễn kịch...

Cho nên Lý Đổi Đổi này...

“Anh là Lý Đổi Đổi mà em chưa từng gặp.”

“Anh có ý gì?”

Chàng trai áo đen đó không vội trả lời câu hỏi của tôi. Trong bóng tối, anh ngồi xuống giữa khoảng không, vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh mình. Tôi nhìn thấy tay anh có đeo một chiếc nhẫn pháp khí vàng kim, trên đó còn có những đường máu tươi đang chuyển động.

Đây là chiếc nhẫn ban nãy Linh Linh đưa cho Lý Đổi Đổi, nhưng hiện tại pháp khí đó trông cũ hơn rất nhiều.

Tôi đi đến bên cạnh Lý Đổi Đổi, anh quay đầu nhìn tôi với ánh mắt vô cùng phức tạp, nó ẩn chứa quá nhiều tình cảm mà hiện tại tôi không thể

nào hiểu hết.

“Là thời gian! Thời gian của anh dừng lại cách thời gian của em dừng lại 200 năm.”

Câu nói này có chút rối và vượt quá khả năng thông hiểu của tôi. Tôi ngơ ngác nhìn Lý Đồi Đồi, tính tình anh dường như cũng đã tốt hơn trước, anh không hề châm chọc tôi mà tiếp tục giải thích, “Thời gian của em dừng lại là khi em không còn trên thế gian này nữa.”

Ý anh ấy là... tôi chết rồi sao.

“Mà thời gian của anh dừng lại là vì anh lựa chọn sống trong không gian này”, anh khẽ khựng lại, “Nếu như tính theo thời gian thông thường, thời gian bây giờ của anh là vào khoảng 200 năm sau khi em mất.”

200 năm... sau khi tôi chết?

“Nhưng trong không gian này, thời gian của anh đã dừng lại.”

“Vậy là sao?”

“Vạn Sự Nan là một nhà du hành thời gian, tộc của bọn họ có thể tùy ý xuyên qua mọi thời không. Bọn họ có thể mang theo một người cùng họ lập giao ước và xuyên không một lần, nhưng chỉ được một lần duy nhất. Nếu có lần thứ hai, bản thân người du hành sẽ không bị gì, nhưng người được mang theo ấy sẽ bị nhốt trong khe hở thời không, vĩnh viễn chẳng thể quay lại thời đại của họ, cũng chẳng thể tiến vào không gian khác. Chỉ khi khe hở này không ổn định, người đó mới có thể rời đi trong vài phút ngắn ngủi.”

“Em... lúc trước ở ‘bên ngoài’ gặp được anh, là do anh bước ra từ khe hở thời không sao?”

“Ừ.”

Tôi trầm mặc rất lâu, “Tại sao anh lại nhờ Vạn Sự Nan đưa anh xuyên không? Tại sao... nhất định phải lặp lại lần thứ hai?”

Lý Đồi Đồi quay đầu lại nhìn tôi rất lâu. Anh mỉm cười không nói, thần sắc ôn hòa, mọi góc cạnh dường như đều bị sự u ám của không gian này bào mòn.

Tuy anh ấy không nói gì nhưng tôi vẫn có thể đoán được.

Tôi chết rồi! Tôi đã chết rồi! Vào một ngày nào đó ở tương lai tôi đã chết và đã rời xa anh.

Trong thời không của anh, tôi đã không còn trên đời. Vì thế anh muốn quay trở về quá khứ tìm tôi, nhưng được lần đầu sẽ có thêm lần thứ hai, cuối cùng anh phải chôn chân ở nơi này.

Tôi im lặng cúi đầu.

“Thật may mắn, Tô Tiểu Tín”, Lý Đổi Đổi nói, “Hiện tại anh còn có thể ngồi cạnh em, thật sự quá may mắn.”

“Em không thể nhớ được anh... Lúc trước lại không biết người ấy vốn là anh.”

Tôi nhớ đến những gì Linh Linh nói, thời gian không cho bọn họ nhớ đến tôi, một người không thuộc về thời không đó. Đồng thời, thời gian cũng không cho phép tôi nhớ về một Lý Đổi Đổi không tồn tại trong thời đại này.

Chính vì vậy, dù có lúc tôi đã nhìn rõ được vẻ ngoài của anh, nhưng trong một giây ngắn ngủi hoặc chưa đến, Lý Đổi Đổi này đã trở nên mơ hồ trong kí ức của tôi và biến thành một làn khói đen mờ mịt. Tôi không nhìn thấy biểu cảm của anh, cũng không biết hình dáng của anh.

Hiện tại, thời gian đối xử quá bất công với anh.

Tôi lại bắt đầu thương xót anh, trái tim đau đớn đến độ khiến hai mắt đỏ hoe.

Lý Đổi Đổi ở quá khứ khiến tôi đau xót, hiện tại cũng vậy, ngay cả tương lai vẫn chẳng thay đổi gì.

Anh nhớ thương tôi suốt 200 năm, anh thật sự là tình yêu không dám tin của tôi, cũng chính là tình yêu trong tương lai xa xôi mà tôi không thể nào với đến.

Trên đỉnh đầu bất ngờ truyền đến một sức nặng. Khi nhìn thấy tôi cúi đầu trầm mặc, Lý Đổi Đổi đã đưa tay xoa đầu tôi, “Anh biết Vạn Sự Nan đã dẫn em đến đây, chứng kiến hoàn cảnh hiện tại của anh là nhằm mục

đích gì. Nhưng mà Tô Tiểu Tín, xin đừng can thiệp vào quyết định của anh.”

“Tại sao... anh không biến em thành ma cà rồng luôn? Chẳng phải giống như trong mấy bộ phim thường chiếu, chỉ cần cắn em một cái em sẽ có thể giống như anh, vĩnh viễn ở bên cạnh anh rồi sao?”

“Đã từng thử nhưng thất bại.”

“Tại sao?”

“Vấn đề thể chất.”

Tôi không dám ngẩng đầu vì không muốn anh ấy thấy hai mắt đỏ hoe này của mình lúc này.

Nhưng nhất định anh đã đoán ra. Anh ấy đứng dậy giang rộng cánh tay và ôm tôi vào lòng.

“Cuộc sống bất tử khiến anh không thể không hiểu được một điều, tại sao biết rõ mình sẽ chết nhưng con người ta vẫn liều mạng sống. Nhân loại và thiêu thân có gì khác nhau... Hoặc có lẽ hai thứ ấy vốn không hề khác biệt. Thiêu thân lao đầu vào lửa để được sống, nhân loại cũng như vậy”. Lý Đồi Đồi thấp giọng thì thầm bên tai tôi, như đang ngâm nga một bài thơ.

“Tô Tiểu Tín, chính em đã trao cho anh dũng khí ‘chết đi để được sống’. Em đã dùng mạng sống của mình, sinh ra có ý nghĩa nhưng chết đi cũng có ý nghĩa. Cho dù cuối cùng vẫn sẽ trôi dạt vào hư không, nhưng mỗi cuộc gặp gỡ của chúng ta qua khe hở thời không đều có ý nghĩa cả. Anh đã sống rất lâu, nhưng chỉ từ khi quen biết em, anh mới thật sự được sống.”

Tôi không nói được gì, chỉ có vòng tay của Lý Đồi Đồi đang không ngừng siết chặt tôi.

Chính tại thời khắc này, một tiếng chuông thật lớn vang lên trong bóng tối. Lý Đồi Đồi vỗ lưng tôi nói, “Em nên về rồi.”

Tôi cắn chặt răng, đẩy anh ra sau đó nhìn anh hỏi, “Em chỉ muốn hỏi anh một điều, khi nào em sẽ chết?”

Tôi muốn biết thời gian đó để trước khi nó xảy đến, tôi sẽ cố gắng đối xử thật tốt với Lý Đổi Đổi.

“Điều này không quan trọng”, Lý Đổi Đổi mỉm cười nói. Bất ngờ, có một cơn gió từ phía sau thổi đến, như một chiếc quạt điện vừa bật lên, thổi tung tóc tôi và áo choàng của anh. Anh nói, “Em chỉ cần biết, vào khoảnh khắc cuối cùng, em nhắm mắt với nụ cười trên môi.”

Cơn gió dần mạnh hơn, cuốn trôi đi những giọt nước mắt trên mặt tôi và rơi xuống áo choàng đen của anh.

“Anh vẫn ở đây, đợi lần sau khe hở mở ra, chúng ta sẽ gặp lại nhau.”

Sau đó, tôi bị cơn cuồng phong kéo xa khỏi bóng đêm thăm thẳm.

Quả lắc vẫn lắc lư, “đùng” một tiếng, tôi bị bật ra khỏi không gian bên trong.

Tôi ngã nhào trên đất, Vạn Sự Nan vẫn đứng bên cạnh tôi. Tôi bò dậy nhìn quả lắc bên dưới đồng hồ, thì ra khoảng thời gian tôi ở trong không gian đó, chỉ bằng thời gian quả lắc lắc một nhịp.

Nếu không phải có Vạn Sự Nan ở đây, có lẽ tôi sẽ cho rằng bản thân vừa mơ một giấc mộng Hoàng Lương*.

(*“Hoàng lương” có nghĩa là kê vàng. Ngày xưa có Lư Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân. Có một lão già cho mượn một cái gối nằm. Lư Sinh ngủ và chiêm bao thấy đỗ tiến sĩ, làm quan to, vinh hiển hơn 20 năm, gia đình hưng vượng, con cháu đầy đàn. Tỉnh ra mới biết ấy chỉ là một giấc mộng. Nồi kê nhà hàng còn chưa chín. Ý nói giấc mộng đẹp và ngắn ngủi.)

“Cô biết rồi phải không”, Vạn Sự Nan không chút vui vẻ nói, “Đây chính là kết cục, là kết quả. Cô hãy nghĩ lại cho kỹ, khi hai người ở bên nhau sẽ phải trả giá như thế nào! Đối với cô mà nói, mỗi lần gặp anh ta chỉ là chuyện thỉnh thoảng tốn vài phút ngắn ngủi. Nhưng đối với anh ta, mỗi lần muốn vượt qua khe hở thời không phải tiêu tốn hơn mười thậm chí mấy mươi năm. Chịu đựng những ngày tháng dài đằng đẳng, không biết phải đợi đến bao giờ chỉ vì muốn được gặp cô vài phút. Cô tự hỏi mình đi, chuyện này có đáng không?”

Tôi im lặng không nói, chỉ đứng dậy, nhìn Vạn Sự Nan một cái rồi cúi người, “Cảm ơn ông”. Nói xong, tôi liền quay người bước ra ngoài. Tôi đi từ tầng ba xuống và lần nữa đứng trước cửa phòng Lý Đối Đối.

Tôi đứng ở đó đợi hắn.

Tận đến khi mặt trời đã ngả về tây, Lý Đối Đối mới quay lại với bộ dáng tây trang giày da, gọng kính vàng kim cùng đôi mắt lạnh lợi chưa từng bị thời gian xóa nhòa.

Từ xa, hắn đã thấy tôi đang đứng trước cửa đợi hắn. Khi đã đến gần, hắn liền hỏi tôi, “Sao em lại đứng đợi ở đây?”

“Lý Đối Đối, mọi người đều lo lắng chuyện em sống không được lâu nên chẳng thể ở cạnh anh lâu dài. Nếu như, em chỉ nói nếu như, chỉ vài năm sau em mất đi, vậy anh còn muốn ở cạnh em không?”

“Muốn.”

“Nếu chỉ vài tháng sau em chết thì sao?”

“Anh vẫn muốn.”

“Ngày mai chết ngay thì sao?”

“Vây từng giờ từng khắc của hôm nay càng không nên lãng phí.”

Tôi tiến lên một bước, vòng tay ra sau lưng ôm chặt lấy Lý Đối Đối nói, “Vây quyết định rồi nhé, từ giây này, phút này, chúng ta sẽ ở bên nhau.”

Từ đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười khẽ, hắn cũng đưa tay ôm lấy tôi.

“Ừ, ở bên nhau.”

“Chúng ta đi đăng kí đi.”

“Ngay bây giờ sao?”

“Ngay bây giờ.”

Thế là, màn cầu hôn tôi đã hoàn thành chỉ trong một bước.

Nếu hỏi tại sao, tôi chỉ có thể nói, thời gian của tôi không còn nhiều, mỗi một giây một phút đều không được lãng phí.

Câu chuyện tuy kết thúc ở đây nhưng cuộc sống tốt đẹp của tôi vẫn còn tiếp diễn, chỉ là không kể hết cho người ngoài biết được thôi.

♪Tác giả có lời muốn nói♪

Vậy là chính văn về Lý Đối Đối và Tô Tiểu Tín cũng có thể nói là kết thúc rồi.

Chắc tương lai sẽ viết thêm 3 phiên ngoại nữa.

Một cái là về Bồi Bồi, một cái là về quý ngài “tình yêu không dám tin” còn có một cái về cuộc sống thường ngày, miêu tả ngày tháng sau hôn nhân.

Thời gian đăng phiên ngoại không nói trước được, mọi người có thể bình luận xem muốn đọc phần nào trước thì tui liền viết phần đó...

Cuối cùng, tác phẩm này đã viết một năm rưỡi rồi nhưng toàn văn cũng chỉ được 300 ngàn chữ, thật quá hổ thẹn.

Thời gian này, cuộc sống của tui có một sự thay đổi cực lớn, có thể nói là quãng thời gian trong suốt 25 năm sống trên đời có chuyển biến lớn đến vậy. Vô cùng cảm ơn các bảo bối luôn theo dõi truyện từ lúc mới đào hố đến nay, các bạn quả thật là những tiểu thiên sứ đáng yêu! Là ánh sáng chiếu rọi cuộc đời!

Chừng nào nó ý tưởng mới tui sẽ lại viết tiếp!

Mọi người có thể theo dõi weibo để nắm được tình hình của tui nhé.

Cuối cùng, không ngừng đào hố, lấp hố không ngơi nghỉ, tui là A Cửu, tạm biệt nhé!

♪Góc tám nhảm♪

Cuối cùng sau một năm hơn dịch truyện Tây cũng đã hoàn thành rồi *tung bông*. Vậy là chúng ta đã phải chia tay rồi *chấm chấm nước mắt*, xin cảm ơn các bạn không chê sự lè mề của Tây và luôn ủng hộ

suốt cả quá trình, <3 mong một ngày không xa chúng ta sẽ gặp lại. Có 3 phiên ngoại, thích đọc cái nào trước cứ bình chọn nhé, để Tây dịch trước, hihi.

Ngoại truyện 1: Tình yêu không dám tin

[Ngoại truyện 1: Tình yêu không dám tin.]

Nhiều lần khi hắn nhớ về quá khứ, thật ra cũng chẳng có cảm giác gì khác câu nói năm đó, tất cả đều bình thường, tâm trạng lưỡng lự, mãi mãi không dứt.

Trong khe hở thời không vẫn đen tối, u ám như cũ, chẳng có gì khác biệt. Hắn tỉnh lại trong bóng đêm, phóng mắt nhìn một màu đen vô tận, sau đó lần nữa nhắm chặt mắt.

Lý Đồi Đồi hiểu rất rõ, câu chuyện của bản thân đã sớm kết thúc từ lâu. Cuộc đời còn lại của hắn tựa như một thước phim xưa cũ, không ngừng lặp lại và chẳng có điểm dừng.

Thật ra cũng có lúc hắn sẽ cảm thấy tuyệt vọng.

Không biết qua bao lâu, trong bóng tối bất ngờ có tiếng gió thổi đến.

Lý Đồi Đồi mở mắt, khe hở thời không trước mặt bỗng rung lên. Hắn biết, là ông trời đang ban thưởng hắn, cho phép hắn rời khỏi những ngày tháng bao trùm bởi một màu đen tối này.

Không chậm trễ thêm, hắn đứng dậy, sửa ngay ngắn chiếc áo choàng, và trong tiếng gió thổi vù vù ấy, hắn bước vào lối xoáy đen ngòm kia.

Con cuồng phong như xé nát vụn thân thể cùng linh hồn của hắn. Trong khoảnh khắc trời rung đất chuyển, một sức mạnh vô cùng lớn đã kéo hắn ra khỏi lối xoáy ban nãy.

Bước qua khe hở hẹp của quả lắc, mở cánh cửa của chiếc đồng hồ đứng ra, hắn đặt chân vào phòng Vạn Sự Nan.

So với lần cuối hắn bước ra khỏi khe hở chắc cũng gần 10 năm, nhưng căn nhà này vẫn như cũ không thay đổi gì nhiều.

Vạn Sự Nan ngồi trên đồng hồ đã dần thành một ngọn núi nhỏ. Ông ta xem nơi đó như vương tọa của mình và đang ngồi sửa một chiếc đồng hồ đeo tay. Khi thấy Lý Đồi Đồi bước ra, ông ta không hề ngạc nhiên, chỉ liếc hắn một cái sau đó tiếp tục chuyện đang làm.

“Bọn họ đang tổ chức ăn lẩu bên ngoài”, Vạn Sự Nan nói, “Ồn ào đến mức cả đầu, nếu thích cậu cứ việc đi xem.”

“Bây giờ là năm nào rồi?”, Lý Đồi Đồi vừa bước ra ngoài vừa hỏi.

“2018. Năm đó cậu vừa giải quyết xong vụ những kẻ thoát ly, nha đầu kia về nhà được một thời gian lại bị cậu lôi về chung cư.”

Lý Đồi Đồi nhớ, sau khi Lâm Tử Thư bắt cóc Tô Tiểu Tín, tuy giải cứu cô thành công nhưng cô lại bị thương rất nặng. Toàn bộ cư dân ở chung cư đều cho rằng lần này Tô Tiểu Tín sẽ một đi không trở lại. Nhưng cuối cùng cô ấy vẫn quay lại, Dư Mỹ Mỹ liền tổ chức một buổi họp mặt, mọi người cùng nhau ăn lẩu. Trong ký ức của hắn, đêm hôm đó mọi người ăn uống rất vui vẻ.

Hay nói đúng hơn... đó là đêm nay.

Khi Lý Đồi Đồi vừa mở cửa bước ra, Vạn Sự Nan ở phía sau đang luôn tay sửa đồng hồ than một tiếng, “Nếu lúc trước cứ để con bé đi thì giờ cậu đã nhẹ nhõm hơn.”

Lý Đồi Đồi chậm chậm đóng cửa lại.
“Thế thì chưa chắc.”

Hắn đi xuống lầu, khi đến đầu cầu thang lầu hai, hắn ẩn mình vào bóng tối, khoanh tay lại, đứng nép sát vào tường và đưa mắt nhìn ra khoảng sân trước nhà. Nơi ấy có một chiếc bàn lớn, có người thân, bạn bè ngày xưa của hắn đang ngồi, còn có cả... người thương của hắn.

Hắn giấu khí tức của mình đi để không ai có thể phát hiện ra, thậm chí là cả bản thân hắn ở quá khứ.

Từ bất cứ góc độ nào, dù hắn đã rời khỏi khe hở không gian để tiến vào thế giới thực, hắn đều phải sống trong bóng tối. Bởi những người ở thời không này, khi nhìn thấy hắn cũng chẳng khác gì nhìn vào một màn đêm đen kịt.

Hắn đi lại giữa những không gian rất nhiều lần, bản thân Lý Đồi Đồi cũng có lúc nghĩ, tất cả những chuyện này phải chăng chỉ là một giấc mộng. Ngoài mộng hay trong mộng đều là một sự u ám tĩnh mịch, còn hắn vĩnh viễn không thể nào tỉnh lại...

“A!”, ở bãi đất trống, A Tiểu thấy mọi người đang ăn lẩu bắt đầu gào rú. Mọi thứ thật chẳng khác gì trong ký ức, mọi người cùng ăn uống, vui chơi, trên mặt ai nấy đều là nụ cười tràn đầy hạnh phúc.

Đặc biệt là Tô Tiểu Tín.

Lý Đồi Đồi nhìn cô, khóe miệng bất giác cong lên.

Chắc chắn Tiểu Tín cũng không biết, khi cô ấy được ăn lẩu sẽ có vẻ mặt hạnh phúc đến nhường nào.

Vung đũa gấp một miếng lá sách nhúng vào nồi lẩu đỏ đầy dầu, ngoài việc chăm chú nhìn cô ấy còn không ngừng quan sát những thức ăn xung quanh, cân nhắc xem sau khi ăn miếng kia rồi bản thân sẽ ăn gì tiếp theo. Đợi đến khi nghĩ xong, miếng lá sách đã chín, cô ấy gấp miếng thịt còn bốc khói để vào đĩa xì dầu, chấm hai cái sau đó bỏ vào miệng. Cả đôi môi đang dính đầy mỡ cùng đôi đồng tử nhất thời đều sáng bừng lên.

Thật thơm.

Khi Tô Tiểu Tín đang ăn vô cùng say mê, ánh mắt lại không nhìn được liếc sang Lý Đồi Đồi đang ngồi bên cạnh mình.

Đây hoàn toàn không phải cố tình nhưng chính hành động vô ý ấy đã cho thấy rõ sự quan tâm của cô ấy với ai đó.

Lý Đồi Đồi trong chiếc áo choàng đen vẫn lặng lẽ đứng quan sát cô.

Đến khi mọi người đều uống say mềm, theo trí nhớ của Lý Đồi Đồi, năm đó sau khi kéo Tô Tiểu Tín tránh xa Vu Thiệu, hắn đã lôi cô vào phòng mình.

Lý Đồi Đồi kéo áo choàng, thân hình khẽ di chuyển, chớp mắt đã đứng bên ngoài phòng ngủ của hắn ở lầu một.

Những căn hộ nơi khu chung cư cũ nát này, từ cửa sổ phòng ngủ nhìn ra, vừa hay có thể thấy được lối vào ngoài phòng khách.

Hắn thấy bản thân khóa trái cửa, giọng nói mang theo hơi men nói với Tô Tiểu Tín, “Tô Tiểu Tín, em hãy hôn tôi lần nữa.”

Tô Tiểu Tín cả người chân kinh.

Lý Đổi Đổi đang trùm áo choàng đen không khỏi khẽ cười một tiếng.

“Tôi muốn em hôn tôi.”

“Lý Đổi Đổi... anh uống thuốc giải rượu đi...”

“Vì sao?”

“Vì anh say rồi!”

Tuy cuộc đối thoại kia vẫn đang diễn ra, nhưng khi lọt vào tai hấn lại chẳng khác gì chuyện cách đây hàng trăm triệu năm ánh sáng. Đến khi hấn nghe mình nói, “Ô Tô Tiểu Tín, tôi có thể chịu đựng sự cô đơn đến vô tận nhưng không thể chịu đựng được cảm giác lạc lõng khi có rồi lại đánh mất. Càng gần ánh sáng sẽ chỉ càng làm màn đêm của tôi thêm dài đằng đẵng.”

Lý Đổi Đổi tự nhìn bản thân gục xuống vì cơn say.

Chiếc áo choàng đen trên người hấn như mảnh vải được kết tinh từ màn đêm, cứ thế quấn chặt lấy hấn.

Hấn nhìn Ô Tô Tiểu Tín lặng lẽ ôm lấy mình, sau đó cô ấy khẽ khàng, mang theo chút sợ sệt cúi người xuống, hôn lên môi hấn. Rõ ràng cái hôn đó rất nhẹ nhưng qua bao năm, nó vẫn như một ấn ký. Khi thấy cảnh này, làn môi hấn chợt đau đớn như bị thiêu đốt.

Năm đó hấn thật sự không biết gì. Đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy cảnh này, biết được chuyện này.

Ô Tô Tiểu Tín chưa từng kể cho hấn nghe về chuyện đêm đó... Khi Ô Tô Tiểu Tín còn sống, rất ít khi nhắc đến quá khứ. Cô ấy luôn không ngừng cùng hấn hướng về tương lai, làm những chuyện mới, nhìn những khung cảnh mới. Cô ấy biết khi mình rời khỏi nhân thế, Lý Đổi Đổi phải đối diện với những chuyện gì cho nên hiếm khi nhắc lại quá khứ.

Cô ấy khiến mỗi ngày đều trở nên ý nghĩa.

Lý Đổi Đổi nhìn Ô Tô Tiểu Tín hôn mình, sau đó cô ấy cố gắng áp chế sự hoảng loạn và kéo hấn vào phòng.

Lúc Tô Tiểu Tín chuẩn bị rời khỏi, lẩn khỏi từ chiếc áo choàng của Lý Đồi Đồi như lướt qua nơi mà cô ấy có thể nhìn thấy được ở lầu hai.

“Tôi đã thấy hết rồi”, câu nói của hắn khiến Tô Tiểu Tín kinh ngạc, hắn mỉm cười, “Đừng sợ, tôi sẽ không nói với ai đâu, tôi sẽ giữ bí mật giúp em.”

Đó là bí mật giữa bọn họ, ngay cả bản thân hắn trong quá khứ cũng chưa từng biết.

Có lẽ... đây không hề là một thước phim cũ. Trong quá khứ, còn có rất nhiều chi tiết Tô Tiểu Tín chỉ âm thầm giữ làm bí mật của riêng mình. Điều đó đủ để hắn dùng quãng thời gian không hồi kết này đi tìm hiểu lại.

Lý Đồi Đồi quay lại phòng Vạn Sự Nan.

Vạn Sự Nan vẫn đang sửa đồng hồ, “Cậu mà về trễ chút nữa là không còn cơ hội quay lại đâu. Hậu quả thế nào, cậu tự mình hiểu rõ.”

Hắn biết chứ, một khi không về được khe hở không gian, hắn vĩnh viễn sẽ biến mất trong thời không này, ngay cả cơ hội chờ đợi gặp gỡ Tô Tiểu Tín lần sau cũng chẳng còn.

Hắn bước vào đồng hồ, quả lắc vẫn dừng ngay góc độ từ lúc hắn bước ra.

“Ngày khác gặp lại.”

Hắn nói với Vạn Sự Nan.

Vạn Sự Nan liền thở dài.

Hắn bước vào khe hẹp, vòng xoáy lần nữa kéo hắn vào bóng tối sâu thẳm.

Trước mặt là một khoảng hư không quen thuộc và tiếp theo sẽ là những ngày tháng chờ đợi mòn mỏi. Thật chẳng khác gì những lời hắn đã nói năm đó, cuộc đời này của hắn luôn phải sống trong màn đêm dằng dặc.

Nhưng suy nghĩ của Lý Đồi Đồi bây giờ đã khác xưa rồi.

Không phải càng tiến về phía ánh sáng sẽ khiến bóng đêm thêm đặng đặng, mà chính nhờ tiến về phía ánh sáng, việc đối diện với bóng đêm vô tận ấy sẽ chẳng còn khó khăn.

Hắn biết, một người bị nguyên rửa như hắn, chỉ cần luôn tiến về phía trước, sẽ có một ngày hắn sở hữu được ánh sáng của riêng mình.

Đụ má, đụ má, khóc tiếng Mán luôn rồi, sao tự nhiên bà Cửu lại ác thế TvT Lý Đồi Đồi đã thay thế Thiên Diệu làm con ghẻ của má rồi TvT Antue??? Sao lại có cái kiểu kết thúc đau đớn tuyệt vọng thế này!?!?

#Vy